

Giới thiệu Ba Định Luật Của Pháp Sư

Pháp sư tam định luật

Thể loại: Tây phương kỳ huyền

Sick là vị pháp sư đã từng giết người vô số lại xuất thân từ Tà giáo nhưng có một nguyện vọng đó chính là ăn no mặc ấm, sống cuộc sống không thù hận chém giết. Điều đó với một kẻ như hắn thật xa xỉ.

Thật khó khăn lắm hắn mới có địa vị lương dân, thoát khỏi cảnh cừu nhân đuổi giết, nỗ lực tìm kiếm công việc mới nhưng lý tưởng và hiện thực lại cách nhau quá xa.

Lúc đến kí túc xá thì phát hiện ra bạn cùng phòng đã chết. Cấp trên thì có thể làm nổ tung phòng của nhân viên và chính hắn. Còn những người xung quanh thì luôn lên lút thám thính những âm mưu...

Dân chúng nổi loạn, quỷ giết người xâm nhập liên tục, đại ma thú vô cùng lớn nuốt một ngum nuốt vào hơn trăm người... Chỗ làm việc của hắn thực sự không có cái nào là an toàn đây.

Không thể cho hắn một công việc bình thường sao??? Hắn chỉ muốn sống bình thường thôi mà!!

Tranh của truyện:

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Gặp được việc này xin hãy giữ bình tĩnh

“Đây không phải là nơi ta nên đến.” Sick nghĩ thầm. Những ánh mắt từ khắp nơi trong nhà đều truyền cho hắn thông điệp như vậy. Những cảnh vệ, người hầu, thậm chí là những khách hàng ngẫu nhiên cũng đều dùng ánh mắt nói cho hắn biết, hắn và nơi này không cân xứng đến bao nhiêu.

Sick chỉ từng nhìn thấy “Khu nhà cao cấp” qua ảnh mà thôi nên không có nhiều kinh nghiệm đánh giá. Hắn biết rõ nơi này là khu nhà cao cấp, nhưng với khả năng thường thức xã hội của hắn, lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Bên trên tấm thảm mềm mại phủ trên sàn nhà đều là đồ án phức tạp theo phong cách nước ngoài. Trên tường treo bức tranh nguyên tác. Sick không hiểu về tranh, nhưng những bức tranh kia lại cho hắn cảm nhận được những loại cảm xúc không giống nhau, hắn cảm nhận được vui vẻ, trầm tĩnh... những xúc cảm bất đồng thông qua tĩnh vật hoặc là cảnh vật. Trong tầm nhìn của hắn, mỗi chi tiết trong phòng đều hoàn mỹ, không có khuyết điểm. Khắp nơi đều có thể thấy được bình cầm hoa tươi, những bông hoa được phối hợp một cách cẩn thận từ sắc thái cho đến hình thái. Tiếng nhạc êm ái dọc theo hành lang truyền ra khắp căn phòng, nghe mà không biết âm thanh xuất phát từ hướng nào.

Mấy thứ này hiển nhiên là rất đắt đỏ, thế mà sau khi tốn một đồng tiền như thế, căn phòng lại được chiếu sáng bởi vô số ngọn nến, dọc theo vách tường cứ cách 50cm lại có một cây nến bạc tinh xảo. Dưới ánh nến, căn phòng trở thành một đồng những cái bóng mơ hồ. Lãng mạn thì đúng là rất lãng mạn nhưng lại có cảm giác không đúng.

Do thiếu ánh sáng, bộ tóc đen lộn xộn của Sick trông như một lùm cỏ khô héo. Trong bụi cỏ lộ ra hai tròng mắt, ánh mắt lợi hại khiến người ta không thoải mái. Phối hợp với tóc mái quá dài khiến hắn trở nên hơi bi ối. Làn da tái nhợt, hiện rõ những mạch máu màu xanh. Khung xương rất mảnh, các đốt ngón tay rõ ràng, cả người nhìn như chỉ còn một lớp da thịt hơi mỏng bao quanh khô sọ, mà chừng ấy thịt thì chỉ cần bỏ đói vài ngày sẽ toàn bộ biến mất.

Dáng đứng của hắn hơi gù, thể hiện ra tư thái bảo hộ chỗ hiểm. Hắn mặc một bộ áo pháp sư màu xám đậm, kiểu dáng cực kì cơ bản, hoàn toàn không có trang trí gì cả, chất liệu cũng là rẻ nhất, trên áo còn có rất nhiều vết bẩn che dấu nhờ màu sắc của áo. Mang theo một cái cặp da màu đỏ lớn, mặt ngoài bị xước nghiêm trọng, nhiều vết bẩn quá đơ không thể nào tẩy nổi. Thứ này được hắn nhặt từ bãi rác đấy.

Ngoại trừ vẻ ngoài rách rưới, trên cổ của hắn đeo một dây da, dây da dưới đáy treo một hộp cuboid bằng bạc, mặt ngoài có khắc phù điêu hoa cỏ, chạm khắc tinh tế. Trên lưng còn có một bao ma được chuyên nghiệp, mặc dù có hơi cũ nhưng hắn hài lòng với nó.

Sick Trick, mười chín tuổi, cái tên này mặc dù không phải tên khai sinh của hắn, nhưng lại là danh tự duy nhất hiện tại. Dãi gió dầm mưa khiến cho thoát nhìn hắn so tuổi thật còn muốn lớn hơn. Người ở trong khu nhà cao cấp có lẽ phải có một bề ngoài không biết nghèo khó cùng vất vả và là vật gì, mà cả người hắn thoát nhìn giống như là nghèo khó hóa thân.

Hắn là Thứ Pháp sư, có được giấy phép pháp sư do quốc gia này đơn vị chủ quản Pháp sư "Quang Minh chi trượng" phát

Đứng phía trước Sick là một nữ nhân, mặc dù biết từ lễ phép mà nói, lúc nói chuyện có lẽ nên nhìn mắt đối phương, nhưng là Sick nhìn không được mà hướng ánh mắt lên phía trên đầu đối phương. Nữ nhân trước mắt hắn này tên là Hana, là người lãnh đạo trực tiếp của hắn trong thời gian tới. Hana mặc một bộ Pháp sư bảo xinh đẹp, phía trên có một đồng lớn đồ trang trí, hào vô công có thể pháp trận in hoa. Trên mặt đeo màu kính nhựa hồng đào. Làm

cho ánh mắt Sick không có lý khai chính là đỉnh đầu của nàng. Tóc của nàng một vòng lại một vòng đấy, lên đỉnh đầu bên trên bàn thành hình nón tháp nhọn, bên trên cài trước một cái cài tóc quả đào. Phía trên quả đào nhựa có khóa con người mắt xanh sâu sắc. Sick không nhớ rõ trên địa cầu có loại này bộ đáng yêu ma hoặc ma thảo.

Sick cố gắng đem ánh mắt quay lại khuôn mặt chữ điền của Hana tiểu thư, người đang hung dữ trừng mắt hấn.

"Nghe cho kỹ, những kẻ không sạch sẽ như người này còn có thể có công tác, người có lẽ muốn cảm kích! Ta muốn người làm cái gì, người liền làm cái gì nha, không được mượn cớ kéo dài! Cũng không nên ở bên ngoài nói huyền huyền, người cao quý như chúng ta không cho phép hạ nhân nói lung tung!"

Hana tiểu thư - nghề nghiệp là "Pháp sư Gia đình", nghĩa là thường trú tại trong nhà kẻ có tiền, pháp sư chuyên môn vì gia đình này phục vụ cung cấp pháp thuật, bất kể là chế tác thuốc trị dai dăm hoặc đậu ma được thanh xuân, xem bói bạn trai có bắt cả hai tay hay không hoặc là nguyên rửa bên thứ ba ngã gãy răng cửa, thậm chí là nghĩ cách để cho kẻ thù chính trị nát mất ruột, đều tính ở trong phạm vi pháp sư gia đình phục vụ, hợp pháp hoặc không hợp pháp đều tính.

Pháp sư gia đình địa vị rất cao, có thể so sánh thứ ký của chủ nhân, tư cách, địa vị tiếp cận cố vấn cao cấp. Sick tự không có được cao quý như vậy rồi, hấn là "Pháp sư trợ lý" do nàng mời đến, là trợ thủ Hana tiểu thư.

Sick không ngừng gật đầu. Hôm nay là lần đầu hấn và Hana tiểu thư gặp mặt, mà Hana tiểu thư mới mở miệng đã là những lời này, hấn không biết cái tại chỗ làm việc này có phải hiện tượng bình thường hay là không, tóm lại gật đầu là được.

"Lại đây! Dẫn người đi ký túc xá!" Hana tiểu thư nói. Sick ngoan ngoãn đi theo.

Đi qua lầu một trang hoàng xinh đẹp ngăn nắp thì, Sick không dám ôm chặt hi vọng; đi qua lầu hai mộc mạc thì, Sick ôm ấp một điểm chờ mong. Kết quả, Hana tiểu thư dẫn hấn một đường đi thẳng đến cầu thang thông lên lầu phía trước. Cái thang trước mắt tựa hồ là do phế liệu kém cỏi nhất tạo thành đấy, Sick khả hoài nghi cái này có thể chống được hay không cân nặng của một nam nhân trưởng thành.

"Tiểu Bá! Tiểu Bá!" Hana tiểu thư về mặt chán ghét hô lên trên lầu. Qua vài giây, không có trả lời. Thế là từ trong lỗ mũi Hana tiểu thư phun khí, một mặt nhớ lại: "Có lẽ nên trang bị cho nơi này chuông cái lục lạc mới đúng, không, đối với loại sinh vật thấp hèn này tại sao phải phí công phu như thế..." Hana tiểu thư leo đến đỉnh thang, gõ gõ lầu các cửa, bên trong vẫn không đáp lại. Thế là nàng móc ra chìa khóa mở cửa khóa ra, nói: "Tự người vào đi, tiểu Bá ở bên trong, có vấn đề gì thì hỏi hấn! Thiệt là, cái chỗ bẩn thỉu như thế này ta một bước cũng không muốn tới gần! Cát kỹ hành lý thì xuống lầu cho ta!" Hana tiểu thư nói xong, quay người đi xuống thang lầu.

Sick cẩn thận từng li từng tí một bước lên trên những bậc thang đang rung động, thang lầu tựa hồ theo bước của hấn chậm rãi hóa thành bụi. Ván gỗ phiên cửa ở đỉnh cao nhất kia lung lay sắp đổ, Sick duỗi tay ra gần nắm cửa, cũng cảm giác được từ phía sau cửa rò rỉ ra đến gió lạnh. Đến thời điểm này, chờ mong của hấn đối với hoàn cảnh ở lại đã triệt để tan biến.

Hấn quyết định, mặc kệ chứng kiến cái gì nha đều phải dũng cảm đối mặt, liền mở cửa phòng.

Dù cho đã làm nhiều chuẩn bị tâm lý như thế, gian phòng trước mắt vẫn bi thương đến nỗi để cho đáy lòng của hấn rét run. Nơi này là lầu các nhà kho, hoàn toàn không có trang trí gì đáng nói. Dưới chân là màu xám, lóa lóa sàn nhà gỗ, trên đầu, hướng bên tay phải là cái giá trần nhà nghiêng đi qua một bên. Giường là một đồng bản đầu ruong ghép thành đấy, không có bàn. Trừ đó ra còn chồng chất rất nhiều giỏ quần áo cũ, không có các loại đồ đạc như chổi lông, đồ lau nhà,... Khung cửa sổ biến dạng, gió lạnh từ cửa sổ rộng mở ủa tiến vào bên trong gian phòng.

Không thấy được tiểu Bá hư hư thực thực. Sick cố lấy dũng khí bước ra phía trước một bước, chân đá đến một đồ vật mềm mềm.

Hấn cúi đầu, chứng kiến một cỗ thi thể nằm trên sàn phòng.

Đó là một cỗ thi thể nam tính vẻ ngoài hoàn hảo, mặc Pháp sư bào, hai tay mở ra nằm ngửa trên sàn nhà.

Sick hít một hơi, quay người hô hướng dưới lầu: "Hana tiểu thư, tiểu bá chết rồi!"

"Quý lười kia suốt ngày ngủ chết! Đó là chuyện của hấn, người không quản! người không được học hấn! Nếu không ta khấu trừ tiền lương của người! Hành lý cát kỹ đi, rồi đến phòng công tác cho ta!" Tiếng mắng Hana tiểu thư truyền trở về. Sick đợi thoáng một lát, sau đó Hana không có bất kỳ phản ứng rồi, người đã đi xa.

Sick không biết ở loại địa phương này xử lý thi thể thế nào, đành phải bước qua thi thể, đi vào trong phòng, đóng cửa lại. Hấn khắc chế mình, không nên theo thói quen cùng thi thể nói chuyện phiếm. Sau đó ngồi xồm xuống bên cạnh thi thể, dùng ngón tay sờ soạn tay của thi thể. Phán đoán đầu tiên của hấn lần chính là, người này đã chết, thi ban đều sưng lên rồi, làn da hiện ra sắc tím xanh, sờ tới sờ lui rất lạnh, còn hơi cứng, đè nén xuống hình dạng sẽ không khôi phục.

Sau khi xác định hấn không thể làm một chuyện gì vì bạn cùng phòng, Sick buông hành lý, chiếu theo Hana tiểu thư nói, hấn - cái này người sống phải xuống lầu làm việc.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※ ※※※※※

Phòng công tác của Hana tiểu thư phân thành ba khu vực, một là "Văn phòng đối ngoại" dùng để Hana tiểu thư tiếp khách. Chỗ đó để quây thủy tinh, đồ dùng trong nhà âm sắc hệ, trên kệ sắp xếp đầy lý luận ma pháp sách thâm thúy. Bìa sách mới tinh đến trình độ có thể khẳng định cho tới bây giờ chưa

được xem qua. Trên bàn còn để Magician Figurines nổi tiếng cổ đại. Dùng hết mọi chỗ thủ pháp ám chỉ, lại để cho người ta cảm giác chủ nhân nơi này là Pháp sư.

Hai là khu vực Hana tiểu thư hiện tại, phòng nghỉ cá nhân của nàng. Tại đây trang hoàng lóe sáng đến trình độ để cho người hoa mắt, mỗi một chỗ, bất kể là giá sách hay là cái bàn toàn bộ đều nạm vàng bên cạnh. Trên mặt đất phối chính là thảm đỏ lông dài, đỏ đến nỗi cho dù giọt máu tươi đi lên cũng nhìn không ra. Trên tường Poster nam thần tượng treo tuổi thanh xuân trên dưới hai mươi tuổi, trên thành giá sách sắp xếp nước hoa (không thấy được bất luận sách ma pháp gì), dùng thực tế hành động biểu hiện ra chủ nhân nơi này đối với chuyên nghiệp ma pháp cũng không có bao nhiêu hứng thú.

Hana nằm nghiêng lên ghế nằm đồng dạng là vải nhung màu đỏ như máu mặt kim lan can, cầm một quyển tiểu thuyết tên là 《 Spiral Minaret chi ái 》. Bìa mặt là phía dưới bầu trời đầy sao, một cái nam Pháp sư anh tuấn đẹp trai, cùng thân thể một cái nữ Pháp sư trẻ tuổi, mắt to dán lại một chỗ, đầy đủ biểu hiện ra một loại không khí ngôn tình.

Câu chuyện trong sách kể về một nữ Pháp sư cứ mỗi lần dùng phép nhất định sẽ gây nổ tung, ngày nào đó cô vô ý chế tạo ra khối độc sương mù, đem mình hun đến bất tỉnh tại phòng nghiên cứu. Lúc này thời điểm chủ tịch công ty lớn nào đó phi thường phong lưu vừa vận đến ngoài phòng, thế là xông vào trong phòng cứu nàng. Mà cái này hồn nhiên nữ Pháp sư đến độ đối với bất kỳ một cái nào ân nhân cứu mạng hiển thân cứ như vậy cùng hấn lên giường. Chủ tịch này đem thư ký cùng nữ hộ khách (đều là mỹ nữ đáng người nóng bỏng ăn mặc bạo lộ, cũng đều ngoài miệng nói không yêu hấn nhưng hi vọng độc chiếm rất mạnh) của được lên giường thì hấn lại phát hiện, chuyện “kia” của hấn từ nay về sau ngoại trừ đối với nữ pháp sư người thì không có phản ứng, trở nên không phải nàng thì không thể... (kỳ quái chính là hấn cũng không có hoài nghi mình bị hạ nguyên rủa, rõ ràng song phương đều là Pháp sư). Thế là bắt đầu truy cầu vị kia thuần khiết nữ Pháp sư, mà sau khi nàng lại biết được hấn duyệt nữ vô số, quyết tâm không hề gặp mặt hấn...

Hana tiểu thư vừa ăn - một loại bánh bích quy nghe nói là không có năng lượng lại có cảm giác no bụng, vừa thờ dãi "Cái thế giới này vì sao luôn tra tấn người yêu nhau".

Thời điểm này Sick đang tại khu vực cuối cùng nhất: bên trong phòng công tác Hana, làm tất cả những chuyện Hana tiểu thư không muốn làm đấy, sự tình có khả năng cùng pháp thuật không có liên quan gì, nói ví dụ quét dọn.

Phòng công tác Hana tiểu thư hoàn toàn phá vỡ tưởng tượng của Sick đối với phòng công tác Pháp sư. Trước kia, thời điểm xem sách giáo khoa tại trong trường bỏ tức pháp thuật, trên sách phòng công tác Pháp sư luôn có giá sách chỉnh tề cùng khung được phẩm, bàn công tác bằng đá bóng loáng ngay ngắn lắm, công kênh mà tin cậy bất to đặt an toàn ở bên trên bếp nấu.

Thế nhưng mà, phòng công tác Hana tiểu thư, vậy mà không có giá sách, cũng không có bất kỳ một trang giấy viết tương quan tư liệu, thật ra khiến Sick trên sàn nhà nhặt được không ít mục lục thương phẩm lưu hành. Được phẩm trên kệ mặc dù có sắp xếp thành bình thủy tinh, nhưng khi Sick cẩn thận kiểm tra, phát hiện những cái bình kia cũng chỉ là bình bánh bích quy bình thường. Tồn phóng ma pháp tài liệu có lẽ muốn dùng bình có quốc gia chứng thực bảo tồn mới đúng a! Tài liệu bên trong vô cùng thâm. Dùng bánh bích quy đi hình dung mà nói..., ước chừng là trạng thái sau mấy tháng đặt trong trong không khí ẩm ướt, nhất định là không thể dùng.

Bàn công tác tình huống thực tế rất đáng sợ, đại khái là do trường kỳ sử dụng tài liệu có vấn đề, mặt ngoài tất cả đều là vết thương, có chút rãnh mương vậy mà sâu đạt một cm, bên trong mắc kẹt đại lượng bẩn ô. Thảo nganh, huyết khối, bùn, vẩn vẩn, không có cảm bàn chải xoát sạch sẽ sau mỗi lần sử dụng hết thời điểm, hiện tại cũng kết thành một khối cứng rắn. Tại trên loại mặt bàn này chế tạo ma được, tài liệu nhất định sẽ bị ô nhiễm, làm được thành phẩm cod trời mới biết sẽ biến thành cái bộ đáng gì nha.

Sick nhìn xem vết bẩn không rõ màu cả phê phun tại cục gạch trên tường, bắt đầu hoài nghi Hana tiểu thư chuyên nghiệp năng lực có phải cùng gian phòng công tác đồng dạng có vấn đề hay không.

Hấn đi đến bát tô bên cạnh bên tường, ít nhất thoát nhìn bề ngoài thứ này là bình thường đấy. Cái nồi này chứa đồ đặc gì đó, chỉ cần vật kia là bình thường đấy, là hấn có thể thừa nhận Hana tiểu thư là cái có Pháp sư năng lực.

Nhưng sau khi xúc nắp nồi lên, Sick chăm chăm vào đồ vật trong nồi hai giây, lập tức nâng cái nồi tới rãnh nước rửa qua cả nồi.

Bên trong một mảnh lông xù, ma được đều sinh ra nắm mốc đỏ vàng lục ba màu á! Hana tiểu thư đến cùng bao lâu không có kiểm tra bát tô rồi hả?

Xử trí hết bát tô, Sick nhận thức phần đeo lên cái bao tay, từ bắt đầu cố gắng sạch sẽ bàn công tác. hấn nghĩ ít nhất phải giảm bớt trình độ ô nhiễm, thế là dùng kim to đi móc vật bẩn ở vết rách trên bàn, móc ah móc đấy, không sai biệt lắm móc đến rãnh mương thứ năm thì, hấn lấy ra được một mảnh vật to ước chừng 0,5 cm, hơi nhú hình, lát cắt màu xám, hình dáng vật thể miến xắn, bên trên còn có khối rắn màu đen.

Nguyên vẹn móng tay nhân loại. Sick liếc mắt đã nhận ra được. Bởi vì quá nguyên vẹn rồi, hấn không phải là mất lúc cắt móng tay đấy.

Bởi vì có kinh nghiệm, Sick đối với tài liệu thân thể con người cực kỳ quen thuộc. Hấn không cho là mình sẽ nhận lầm. Sick tự an ủi mình, có lẽ chỉ là có người lúc thao tác tại trên mặt bàn không cẩn thận đem móng tay của mình rơi mất.

Hấn đem móng tay quét vào thùng rác, lại tiếp tục chà bàn. Rồi một hồi sau, Sick nghe được đồng đồng đồng tiếng bước chân, năm giây sau Hana tiểu thư đột nhiên mở cửa phòng, trừng mắt Sick, ánh mắt hung hãn khiến cho Sick ngừng động tác trên tay.

"Người đang làm gì đó?"

"Quét dọn." Sick trung thực trả lời. Đây chính là do Hana tiểu thư ra lệnh.

Hana tiểu thư đi tới, cầm lấy khăn lau mà Sick để ở một bên, nhưng bởi vì nước bẩn trên khăn mà nhăn mặt lại, đem khăn lau ném khỏi cửa: "Không phải

làm kỳ quái nghi thức gì chứ?"

"Kỳ quái nghi thức gì?"

"Sát nhân hiến tế, lấy huyết thi pháp, những sự tình Ni ngữ hệ tà ác Pháp sư các người sẽ làm!" bộ dạng Hana tiểu thư, giống như là bắt được Sick đang làm những sự tình kia mà tức giận.

Sick bắt đầu hoài nghi đối phương sở dĩ thuê mướn mình, có phải là muốn nhìn những sự vật kỳ lạ này hay là không.

Quay về hai năm trước, khi Sick còn thuộc về một cái tổ chức tà giáo rung động cả nước "Hắc Dạ giáo đoàn", tất cả pháp thuật học được đều là bị quốc gia cấm Nigeria ngữ hệ pháp thuật. Nhưng nay tổ chức đã bị tiêu diệt, Sick đạt được đặc xá, giờ phút này là tư cách, địa vị của lương dân.

"Tóm lại người không được vụng trộm làm những hành động kì quái!" Hana tiểu thư nói xong, lại mãnh liệt đóng cửa lại.

Không được vụng trộm làm, này quang minh chính đại làm có thể chứ? Sick nhìn không được nghĩ.

Nigeria ngữ hệ pháp thuật hiện tại đã bỏ lệnh cấm rồi, không còn là cấm kỵ pháp thuật, chỉ là bởi vì có quan hệ cùng tà giáo tổ chức, tuyệt đại đa số người vẫn là đem nó coi là tà ác biểu tượng.

Sick thò tay sờ hướng bao được liệu bên hông. Bên cạnh hắn treo hai bình nước bỏ túi, một lớn một nhỏ. Nhỏ chính là cái bên trong có nước. Hắn mở ra cái lớn, cái còn lại, từ bên trong rút ra một khăn lông bao khóa vật thể dài hình dáng mảnh, mở ra, bên trong có một thanh đoản đao. Cây đao này vô đao cùng chuôi đao đều là màu đen đấy, chiều dài cùng khuỷu tay Sick tương đương, về ngoài mộc mạc, không hề trang trí.

Đây là "Tế đao" của Sick. Một trong những đặc sắc của Nigeria ngữ hệ pháp thuật là sử dụng tế đao trở thành môi giới để làm phép, cùng với "Hiến tế", tại Nigeria ngữ hệ trong pháp thuật chiếm địa vị chủ yếu.

Sick thoáng nhớ lại, nơi hắn đã từng sống qua, phòng công tác sạch sẽ cũng rất khó lấy được tài nguyên trân quý, thường xuyên cần nhờ cuộc chiến tranh đoạt đầy máu tươi mới có thể lấy được. Bởi vậy Sick thói quen đem các loại địa phương phế tích cải tạo thành phòng công tác, có một chú ngữ hắn thường dùng có thể chút công dụng hiện tại.

Sick đem không có hiệu quả kim to cùng bản chải đều đẩy qua một bên, từ trong rương phế liệu nhảy ra một cái đầu lâu ếch xanh, còn có một thanh thảo ngạnh.

Bởi vì lo lắng niệm chú quá lớn tiếng sẽ bị Hana nghe được, hắn dùng thảo ngạnh biến thành trụ cột pháp trận, bỏ tức âm lượng chưa đủ tổn thất hiệu quả khởi động, sau đó nho nhỏ niệm chú: "Mục nát Epps Eddasi, tái sinh điểm báo, sạch sẽ tiểu đạo. Ngoan hóa đá là bùn, cất giấu suy sụp là bụi. Tán đi a." (Hủ bại đích ngài phổ ai đạt tư, tái sinh đích tiền triệu, khiết tịnh đích tiểu đạo. Ngoan thạch hóa vi nê, kiến bích khoa vi trần. Tán khứ ba) Hắn niệm chú dùng một loại ngôn ngữ cổ đại hiện tại đã không có sử dụng "Nigeria ngữ". Loại ngôn ngữ này độ khó rất cao, nguyên âm số lượng vừa nhiều vừa phức tạp, tăng thêm các loại phối hợp biến hóa, còn có tiết tấu, tiếng kêu gào, nghe giống như là thanh âm gió thổi qua đá. Là hắn học được tại Hắc Dạ giáo đoàn ngôn ngữ pháp thuật.

Niệm xong chú ngữ, Sick đem đầu lâu ếch xanh đặt ở chính giữa thảo ngạnh, dùng tế đao đâm ở trên đầu.

Những cái vết bẩn vô cùng ương ngạnh màu sắc chầm chậm đậm lên, cho đến khi hóa thành màu đen, Sick lại dùng mũi đao phanh thoáng một chút, những khối màu đen khi toàn bộ nát bấy, biến mất. Trên mặt bàn liền một điểm bụi đất đều không có lưu lại.

Đầu lâu ếch xanh cũng cùng một chỗ biến mất.

Hiện tại bàn công tác sạch sẽ ánh sáng, không có một tia bẩn ô. Chỉ là không quá chóng mặt. Ít nhất hiện tại không có vấn đề ô nhiễm, đặt khối cái thốt gỗ lên là có thể dùng.

Epps Eddasi chú ngữ vốn là dùng để thanh trừ mảng lớn độc vật đấy, thế nhưng tại loại địa phương nhỏ này hiệu quả cũng rất tốt.

Thi chú hoàn tất, Sick đem tế đao trở về nguyên dạng rồi thu vào bình nước trong túi, lại giả vờ giả vịt đổ chút ít nước trên bàn, giả bộ như vừa mới chà qua, che dấu sự thật hắn sử dụng pháp thuật mới làm cho nơi này sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2: Cái bụng bị thủ trưởng liên lụy

Tiếp đến, Sick bắt đầu sửa sang lại đồng bình bánh bích quy trên kệ. Hắn một mặt lau tro bụi trên kệ, một mặt đem mặt bình dán nhãn chuyển hướng ra ngoài. Hắn vừa làm vừa nhìn xem trên tay Hana tiểu thư có tài liệu pháp thuật nào.

Lông vũ Trà Bì Điều—— quái, lông vũ Trà Bì Điều không phải đều là bảo vật màu xanh da trời sao? Tại sao bình lông vũ này là màu lam nhạt? Thoạt nhìn rất giống lông vũ Bì Điều, thử rờ hơn rất nhiều?

Bồi Cát Cầu Hành —— Sick nhớ rõ điểm đặc sắc của Bồi Cát Cầu Hành là trên đó có lấm tấm điểm đen, nhưng là những thân hành này xem ra giống như là tôi bình thường, dùng hắc bút điểm lên bên trên lấm tấm điểm nguy trang thành Bồi Cát Cầu Hành?

Sơ sơ nga lân phần—— Sick phi thường khẳng định đây không phải Sơ sơ nga lân phần, nó sẽ không phản quang. Bởi vì nó thoạt nhìn rất giống bột chocolate trộn bột phần, Sick nhìn không được mở ra bình ngữ thoáng một phát, liền bị mùi chocolate ẩm phần đập vào mặt.

Sick một đường kiểm tra tiếp, rất nhiều tài liệu đều có vấn đề nhãn hiệu cùng vật bên trong không phù hợp, nhưng lại có một chút tương tự rất vi diệu, ít nhất không có để cho Sick chứng kiến các thứ như ô mai có nhân xốp giòn, thứ mà người ngoài nghề cũng nhìn ra được đây không phải là tài liệu pháp thuật.

Sick cầm lấy một cái bình không có nhãn hiệu lên lau, xuyên thấu qua thủy tinh hẳn chứng kiến bên trong là từng vòng các loại bộ lông nhiều màu sắc, màu rậm nung, màu đỏ, màu đen, hoàng kim vân vân. Từ cảm nhận cùng độ sáng bóng, Sick cảm thấy đây hẳn là tóc. nhân loại

Chà hết cái giá đỡ, Sick bắt đầu quét rác. Hẳn cẩn thận với cây chổi vào sạch khe hẹp quét, trong dự liệu là quét ra rất nhiều tro bụi, còn quét ra một vài mảnh giấy. Bởi vì lo lắng là văn bản tài liệu trọng yếu, Sick nhặt lên xem, phát hiện là biên lai mua sắm, ở phía trên hẳn chứng kiến rất nhiều phẩm hạng quen thuộc.

Lông vũ Trà Bì Điều, năm kim tệ một căn —— giá thị trường là một ngân nha?

Bồi Cát Cầu Hành, mười kim tệ nửa cân —— không phải đều mười kg một bao bán khoảng 50 ngân sao?

Sơ sơ nga lân phần —— mỗi khác giá hai kim đã rất mắc rồi, rõ ràng còn viết lên bốn kim?

Hana bị gạt, hay là biết rõ nhưng vẫn đang giao giá cả như vậy cho thương nhân tài liệu?

Sick không có thời gian nghĩ quá nhiều, hẳn nghe phương hướng cửa có thanh âm, vội vàng đem tờ giấy kia nhét vào túi, đem tro bụi rót vào thùng rác.

Cửa phòng công tác mở ra, Hana tiểu thư cầm một cái thùng nhựa lớn tiến đến, trực tiếp ném trên bàn làm việc, bên trong nước bùn tung tóe ra rất nhiều, thấm vào những khe hẹp Sick vừa mới chà lau sạch sẽ.

"Giết hết những này con ếch xanh, làm cho tốt vào." Hana nói.

Sick nhìn vào trong thùng, bên trong có mười lăm con ếch loại lớn cỡ bàn tay. Sick ngoan ngoãn giết ếch xanh, phân loại nội tạng da thịt, không biết là do Hana hay là thương nghiệp cung ứng sai, sau khi xử lý hơn mười con ếch kim tuyến, vậy mà lại để cho hắn phát hiện có hai cái là lam tuyến đấy. Kim tuyến lam tuyến ở chỗ công dụng pháp thuật thế nhưng mà chênh lệch rất nhiều đấy, không thể lẫn cùng một chỗ. Mặc dù dùng phương thức Hana tiểu thư bảo tồn tài liệu pháp thuật, cũng không lâu lắm những cái này tinh khiết tài liệu cũng đồng dạng sẽ trở nên không thể dùng.

Sick từng nghe người nói qua, Pháp sư gia đình trong các ngành sản xuất Pháp sư, là ngành có tình huống tổ chất lẫn lộn tốt xấu nghiêm trọng nhất. Bởi vì người bình thường không biết phán đoán năng lực Pháp sư như thế nào, Pháp sư gia đình thường thường là dựa vào miệng lưỡi mà làm việc. Chỉ cần băng cấp xinh đẹp hoặc mồm miệng trơn tru, là có thể cầm được lương cao.

Nếu pháp thuật không có hiệu quả, ngoại trừ một mạch khoe khoang, đem pháp thuật đơn giản nói khó giống như là lên trời, hợp lý hoá thất bại của mình, còn có "Là Pháp sư gia đình nhà khác đang cản trở ta." Cái cớ này vạn lần đều có thể nói. Nghe nói có một số Pháp sư gia đình mỗi ngày đều tiêu tốn mấy giờ linh hồn xuất khiếu. Nói là cùng Pháp sư nhà khác tại Thiên Giới hoặc Linh giới các loại địa phương danh tự rất huyền giao chiến, trên thực tế là đang ngủ gà ngủ gật mà thôi.

Theo Sick quan sát công tác ngày đầu tiên, Hana tiểu thư chỉ sợ thuộc về đám phẩm chất kém cỏi nhất Pháp sư gia đình cái kia.

Sick đem hai con ếch lam tuyến nhét vào trong túi áo, chuẩn bị tối nay cầm đi phóng sinh.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Sick liên tục làm việc lật vật cho Hana, cho đến tận bữa tối. Trước khi ăn cơm còn có chút thời gian có thể tắm rửa. Sick tiến về phòng tắm công nhân muốn rửa đi một thân xui xẻo. Vốn sau khi chứng kiến bị thương ký túc xá, hẳn cho rằng phòng tắm có lẽ cũng phải tắm rửa lộ thiên dưới thời tiết này, kết quả phòng tắm tốt hơn nhiều so với hắn đoán trước. Cơ bản cái gì nên có đều có, cũng rất sạch sẽ, còn có độc lập, người phòng kế có thể dùng. Đại khái là bởi vì căn phòng này không do Hana quản, hạ bệ cũng muốn sử dụng, tuyệt đối không phải do Hana đức chính.

Tại thời điểm Sick cởi quần áo, có một người nam nhân khác đi vào. Người nam nhân kia có một đầu tóc mềm mại, mặc dù đã tan tằm rồi, nhưng là kiểu tóc chỉnh tề y nguyên, thoạt nhìn vừa đứng đắn vừa cẩn thận. Hắn mặc một thân trang phục bồi bản, sau khi gọn gàng cởi quần áo ra, lộ ra một thân đường cong rõ ràng nhưng cơ bắp cũng sẽ không quá khoa trương. Tư thái đi đường của người này ưu nhã, ánh mắt cũng sẽ không nhìn loạn, liếc cũng chưa từng nhìn Sick, đã tiến vào phòng bên cạnh. Rất có cảm giác dừng sĩ cổ đại.

Sick nghĩ thầm: thân thể khỏe mạnh như thế, dùng máu của hắn ghi pháp trận triệu hoán, có lẽ có thể triệu hồi ra yêu ma khá ưu tú, nói ví dụ... —— nghĩ tới đây, Sick tranh thủ thời gian ngăn mình lại. Hẳn đã không phải là Pháp sư tà ác rồi, không thể lại dùng ánh mắt loại này để nhìn người!

Sick nhìn mình trong gương một chút, trên đầu có héo đầu của hán mặc kệ tẩy thế nào cũng sẽ luôn vĩnh loạn lên. Hai hàng xương sườn rõ ràng trước ngực, tay chân vừa dài vừa mịn, như là chân chim, so cùng tỉ lệ thân thể nhìn kiểu gì cũng quái. Hình tượng hoàn toàn phù hợp với Pháp sư bại hoại thông tục trong chuyện xưa, trốn trong sơn động cười mờ ám, hạ chú thôn dân.

Hán thở dài, đi vào trong phòng kế, từ trong bình xịt ra một đồng dầu gội đầu, cố gắng chà xát rửa sạch đầu tóc đen giống như vĩnh viễn đều mắc kẹt kia.

Lúc hán đang chà xát thế nào đều không ra bong bóng, hán nghe được bên cạnh truyền đến thanh âm tên nam tử kia: "Người là trợ thủ Hana mới tìm đến?"

Nguyên lai hán vẫn nhìn thấy Sick đấy. Sick cảm thấy trong tiếng nói chuyện của hán mang một ít địch ý. Sick trả lời: "Àn, đúng."

"Người gọi tên gì nha? Người làm việc gì nha?" Nam tử hỏi.

"Sick Trick." Sick trung thực báo tên, nhưng không quá trung thực đi theo hỏi: "Người thì sao?" Hán biết rõ nam tử này đang đơn phương ép hỏi hán, nhưng hán tất nhiên sẽ không ngoan ngoãn cho người ta hỏi.

Đối phương trầm mặc một hồi, cuối cùng lựa chọn trả lời: "Tuvalu." phán đoán từ ngữ khí, hán có lẽ hơi lo lắng Sick biết rõ tên hán có thể hạ chú hán. Nhưng là không trả lời lại rất không có lễ phép, người này không phải kẻ sẽ thất lễ đối với người khác.

"Xin chào Tuvalu." Sick nói: "Ta hôm nay giúp nàng quét rác, cắt con ếch, vậy thôi."

"Người không phải hỗ trợ nàng hạ chú người khác, bắt xương người hiền tế, làm các loại nghi thức kỳ quái?"

Cái này nghe hình như là những chuyện Hana gọi Sick làm quang minh chánh đại kia.

"Thì ra Hana bình thường làm việc này sao?" Sick hỏi.

"Ta không biết, nhưng là nàng thoát nhìn giống như là cái loại người này! Ta cảnh cáo người, không được tới gần tiểu thư, còn có tiểu Bá dưới tay nàng _____"

"Hán đã chết." Sick nói.

"Thời điểm đó không phải hán chết rồi sao? hán luôn đảo quanh bên cạnh tiểu thư, trời mới biết là đang làm cái gì _____"

"Người có thể giúp ta kéo hán đi ra ngoài không?" Sick ôm ấp một tia hi vọng mà hỏi Tuvalu.

"Các người nên rút ra ngoài từ sớm rồi! Pháp sư các người đều không phải thứ tốt!"

Nói xong, Sick chợt nghe Tuvalu mở cửa phòng kế ra, âm thanh ly khai. Đợi Sick xả hết bong bóng, lúc đi ra, Tuvalu đã đi xa.

Sau khi Sick nhận được đồ ăn từ phòng bếp, mang trở về phòng ăn. Bữa tối hơi bĩ thê thảm, Sick hoài nghi phải chăng có quan hệ cùng thái độ của Tuvalu. Đầu bếp chỉ chịu cho hán bánh bao bột mì dẻo, một chút cặn thịt, lúc múc canh cũng tránh được phần cái, cuối cùng cả khóa trứng mặn hay đều cho hán, nhưng là khuôn mặt thời điểm cho hán, giống như dạng biểu lộ mở cửa nhà hàng đựng phải khách nhân ăn uống không.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Sick vô kế khả thi, ngoan ngoãn ngồi xỏm trên sàn phòng ăn cơm. Tiểu Bá giống trước khi hán đi ra ngoài, cũng nằm ở chỗ này, không có di chuyển. Hán ngồi xỏm bên cạnh thi thể tiểu bá, một mặt quan sát một mặt ăn cơm. Trước kia tại Hắc Dạ giáo đoàn thường xuyên phải xử lý thi thể, hán đã quen chung sống cùng thi thể khoảng cách gần, cũng không biết là sợ hãi.

Tiểu Bá mặc một bộ Pháp sư bào màu tím sậm, loại màu sắc có thể che dấu vết bản, đúng là chọn lựa đầu tiên của đám Pháp sư nghèo không mua nổi mấy bộ y phục như Sick. Tiểu bá niên kỷ lớn hơn Sick, khoảng 27 tuổi. Dáng người gầy yếu, bên trên làn da có rất nhiều sẹo đậu. Thi thể tiểu Bá cũng không có hiện tượng mục nát, Sick vốn cho rằng đây là bởi vì thời tiết quá lạnh, gian phòng trở thành tủ lạnh tự nhiên, nhưng hán phát hiện trong tay tiểu Bá nắm một cái bình thủy tinh trống rỗng. Sau khi cẩn thận kiểm tra lông tơ thực vật còn sót lại đáy bình, Sick đoán tiểu Bá có thể là tự sát.

Hán nhận ra thực vật này. Cái loại thực vật này bình thường pháp sư chính phái sẽ không sử dụng, cho dù tiếp xúc vì học tập đối phó như thế nào. Tại trong học viện Hắc Âm do Hắc Dạ giáo đoàn mở, thì lại nằm trong chương trình học chính thức. Cái loại thực vật này gọi là ngọt nhụy thảo. Danh tự rất vô hại, hương vị cũng rất vô hại, hơi ngọt ngọt đấy, thêm vào thức ăn có cường đại hiệu quả đề vị. Có danh xưng "độc được ngon nhất".

Sick cùng bạn cùng phòng hán tại trong học viện Hắc Âm đã từng nói giỡn nói: "Nếu như người nào đó trù nghệ đột nhiên rất là tiến bộ, ngàn vạn lần đừng ăn đồ vật hán làm." Thứ này chỉ cần ăn từng chút một sẽ trọng thương dạ dày, chút ít cũng đủ để chí tử. Tại trong học viện Sick đã từng xem qua lão sư làm mẫu. Động vật vốn là không ăn cái này đấy, sau khi cưỡng chế rót thức ăn, động vật rất nhanh ngã lăn.

Ngọt nhụy thảo có hiệu quả chống phân hủy rất mạnh, thi thể con động vật kia hoàn toàn không có người xử lý, thả ở đó thật lâu cũng không có mục nát hiện tượng. Đây mới là nguyên nhân thi thể tiểu Bá không có hư. Sick tìm kiếm trên người tiểu Bá một hồi, đều không có tìm được cái chìa khóa gian phòng này. Như vậy rất bất tiện, không có biện pháp khóa cửa khi hán không ở.

Hắn vút túi lên trên bàn làm việc, xuyên qua cái cửa nối liền phòng làm việc của Hana cửa, phát hiện Hana không có ở trong phòng nghỉ của nàng. Liên Sick lại tiếp tục đi về phía trước, đi tới cái cửa trước phòng nghỉ ngơi cùng phòng đối ngoại của Hana.

Hắn dừng bước trước cửa. Hắn nghe được có tiếng nói chuyện truyền đến từ phía bên kia cửa.

Một là tiếng của Hana, một cái khác là tiếng của một người đàn ông Sick chưa từng nghe tới. Tiếng của người này rất kỳ quái, âm vực là nam tính không sai, cách phát âm nhưng như là tiếng con gái, âm thanh sẽ di động.

Sick nghe được "Phốc phốc phốc" tiếng đập gối, chuyện này càng làm cho Sick cảm giác người kia thật giống là nữ tính.

"Ta cũng lại không chịu được kiểu sinh hoạt này!" Tiếng nói trầm trầm kia bóp lấy yết hầu nói: "Đến cùng còn bao lâu nữa mới có thể làm tốt?"

Tiếng của Hana truyền đến: "Phải có kiên trì, lão gia. Chuyện như vậy vốn là không dễ dàng a. Liên quan với phần cần tiêu tốn còn cần —— "

Chân tướng rõ ràng. Những vật liệu phép thuật quái dị kia là kết quả của việc Hana báo cáo káo chi phí, mà hiện tại nàng chính là đang lừa dối người móc hầu bao cho nàng.

Sick xoay người trở lại trong phòng làm việc, mở bao tải ra, quyết định đem cái đám cỏ Dịch Khố biến dị này toàn bộ cắt cho nát nát. Như vậy chờ khi Hana thi pháp muốn dùng, nàng sẽ không biết vật này đã từng có mặt người!

Tuy rằng Sick đã quyết định quyết tâm, thực tế động dao vẫn để cho hắn do dự một chút. Hắn mang theo găng tay da dày đặc, phòng ngừa cái cỏ đầu người này sẽ cắn người. Nắm chặt dao phay, cắt xuống một dao.

Hắn nghe được không phải "Cạch cạch" loại hình một dao cắt đứt âm thanh, mà là "A —— ừm" tiếng rên rỉ.

Vật này sẽ không cắn người, sẽ đâm loạn a!

Sick nhìn xuống nổi kích động muốn trốn chạy, một dao nữa xuống, tiếng rên rỉ lại vang lên. Sick tăng nhanh tốc độ muốn mau nhanh giải quyết, kết quả trong phòng làm việc tràn ngập tiếng khó nghe, liên miên không dứt. May là nơi này vách tường đủ dày, bên ngoài sẽ không có người nghe được.

Sick cắt cắt, chậm rãi, hắn phát hiện phía hạ dao, nặng nhẹ, đều sẽ ảnh hưởng đến âm thanh, liền hắn bắt đầu thử nghiệm các cách cắt khác nhau pháp. Cắt thành khối, tước lát cắt, nghiên cứu phản ứng của củ hành này. Nếu như triệt để cắt đến cực nát, mấy cái củ hành này thì sẽ không lại phát ra âm thanh.

Bởi vì quá chăm chú vào quan sát đột biến thể, Sick mãi đến tận khi cửa về phía sân sau trong phòng làm việc mở ra, mới chú ý tới có người đến rồi.

Người đến đi vào bên trong, dùng động tác nhẹ nhàng không hề có một tiếng động đóng cửa lại, sau đó lấy xuống cái mũ dày, lộ ra một khuôn mặt nhỏ mà tinh tế, còn có một mái tóc dài suôn mượt. Trước mắt Sick cô gái nhỏ bé xinh đẹp này tuổi chừng mười tám, dáng đứng đoan chính tao nhã, ăn mặc áo khoác lông tơ cực đắt giá. Nếu như nói Sick xem ra như là biệt thự kẻ xâm lấn, người này vừa nhìn liền biết là người chủ nhà.

Trên mặt nàng trang đậm nhạt thích hợp, cầm tay cầm bao, một phái phong phạm thực nữ. Thế nhưng đáy mắt của nàng nhưng có một tia sáng không an phận, ám chỉ nàng cũng không phải cô gái có vẻ rất ngoan ngoãn.

Nữ tử nhìn thấy Sick ở đây, tựa hồ hơi kinh ngạc, lập tức hỏi: "Tiểu Bá đâu?"

"Hắn chết rồi." Sick trả lời bằng một giọng đầu hàng.

"Hắn lại cả đêm không ngủ đang đọc sách sao? Nghi việc Hana sẽ cắt tiền lương của hắn."

"Nên không phải nguyên nhân này."

"Quên đi, người có thể nói cho hắn lúc nào thuận tiện tìm đến ta sao? Nói với hắn Gino tìm hắn là tốt rồi."

"Híc, ta không tiện nói chuyện với hắn. Ta nghĩ hắn cũng không tiện đi tìm người."

Cô gái tên Gino nói: "Không cần để ý mệnh lệnh của Hana a."

"Cũng không phải nguyên nhân này." Sick thật sự không biết nên làm gì để Gino lý giải tình hình của tiểu Bá: "Nói chung hắn không sẽ xuất hiện ở đây." Sick vừa nói, con dao trong tay quay về thân hành lại cắt xuống một dao.

Nghe thấy âm thanh đó, mặt Gino lập tức đỏ. Đồng thời, cửa về phía sân sau bị mở ra một cách thô bạo, có thể nói là phá tan đến. Tuvalu phẫn nộ vọt vào, trực tiếp đánh về phía Sick, một quyền vùng tới: "Người làm gì tiểu thư?"

Xem chiêu thức của Tuvalu hắn là có từng luyện võ, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của Sick phong phú hơn hắn, động tác theo phản xạ nghiêng người tránh ra, tiếp theo một tay nắm lấy tay của Tuvalu kéo về phía trước, một tay ở sau lưng của hắn đẩy một hồi. Hai người liền như vậy xoay chuyển nửa vòng, Tuvalu bị Sick ép đến trên bàn làm việc, tay cũng cong đến sau lưng ngăn chặn.

trang phục là vì cái gì? Lễ nào là gặp tình lang sao?"

Nữ hài bị hấn nói chuyện, mặt bỗng nhiên đỏ lên. Cái đỏ mặt này khác với lúc ban ngày, không phải là bởi vì ngoại tại kích thích mà đỏ, là bởi vì tâm sự mà đỏ, từ trong ra ngoài, bởi vậy đỏ càng thêm triệt để. Sick nói trúng rồi.

Lần này đổi Sick xấu hổ, hấn nói những câu nói này cũng không phải muốn nhìn đôi phương thẹn thùng. Hấn mau mau đổi thành ngữ khí khiêm tốn nói: "Ta là Sick. Trick, Hana tiểu thư mời tới trợ lý pháp sư. Ngày hôm nay mới đến. Chúng ta hơi sớm từng gặp mặt chứ?"

"Không, ta chưa từng thấy ngươi. Ta là con gái lớn nhà này, tên Lino." Nữ hài điều hoà khí tức, ưỡn thẳng lưng, nói với Sick: "Ngươi nên là nhìn thấy mười mười ta. Nàng gần nhất luôn chạy về phía phòng làm việc của pháp sư, đại gia đều đang bàn luận chuyện này."

"Àch —— các ngươi có vẻ đều cảm thấy nơi đó rất tồi tệ?"

"Là nát bét,! Đó là u ác tính trong khu nhà này! Ngươi tốt nhất cũng có chút tự giác, người nơi này không hoan nghênh ngươi!" Lino lông mày hơi hơi dựng lên.

Nguyên lai bữa tối đáng thương của hấn không chỉ là Tuvalu tạo thành! Sick trong cơn bi thương cùng cực hỏi: "Ngươi có thể xử lý thay thi thể của tiểu Bá sao?" Nếu là con gái của chủ nhà, nên có biện pháp xử lý tình huống như thế đi.

"Tại sao ta phải giúp hấn xử lý, ta cũng không phải là gì của hấn!" Mây liễu của Lino dựng thẳng. Nàng tựa hồ ngộ nhận là Sick coi nàng là vợ hoặc vợ tương lai của tiểu Bá, nên phải giúp nửa kia xử lý hậu sự, vì lẽ đó phi thường tức giận.

Sick rụt cổ lại nghe nàng tức giận mắng.

"Ngươi tốt nhất không nên chạm lung tung ngọn nến, nếu như mẩu thân đại nhân nổi giận, Hana cũng không cứu nổi ngươi, liền chờ bị đuổi ra khỏi cửa đi!"

Nói xong nàng hất đầu liền đi. Sick đương nhiên không có đuổi tới, miễn cho bị đuổi khỏi nhà nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Tiếng gào ở cục quản lý nghề nghiệp pháp sư

Chờ Sick đi dạo xong lâu một, hấn trở lại phòng trong nhà lâu của chính mình. Hấn nhìn chằm chằm Tiểu Bá chiếm cứ phần lớn sàn nhà, trong lòng nghĩ: Tại sao đều không có ai đến xử lý ngươi đây? Hấn chưa hề nói câu này ra. Hấn tuyệt đối không thể lại nói chuyện với thi thể.

Sick vượt qua thi thể, đi tới bên giường kiểm tra phép chống trộm, không có ai động tới đồ vật của hấn. Hộp bạc trên cổ hấn hơi rung nhẹ, đồ vật bên trong muốn giúp Sick xử lý bộ thi thể kia. Sick sờ sờ hộp bạc động viên nó. Không được, ở trong xã hội văn minh làm tổn thương thi thể là sẽ phạm pháp.

Hết một ngày, Sick trải qua vô số lần thất vọng. Không hề năng lực chuyên nghiệp, lãnh đạo trực tiếp lại có tính cách kém, đãi ngộ bị thâm (hơn nữa còn là bị ông chủ liên lụy), càng ở cuối cùng chọc giận con gái của thủ trưởng của thủ trưởng. Hấn bắt đầu cân nhắc có phải là nên đổi việc.

Thế nhưng bằng cấp của hấn quá thấp. Pháp sư xuất thân từ trường bỏ tức vừa không có bái sư, ở trong cả xã hội có bằng pháp sư là cấp thấp nhất. Thêm vào không tiền, hấn căn bản cũng không có lựa chọn. Càng khỏi nói bối cảnh Ni Ngữ Hệ của hấn, người người tránh né e sợ cho không kịp, nghe qua chuyện này còn chịu thuê hấn người cực kỳ hiếm thấy, coi như có, cũng là như trợ lý Hana cảnh tượng như vậy -- ăn ngủ kém, công việc vừa nặng nề vừa khô khan nguy hiểm, không có bảo hiểm lao động.

Sick ngồi vào trên giường, dùng chân bông rần rần căng căng bao vây lại chính mình. Tuy rằng hấn đóng cửa sổ lại, lại ngay tại chỗ lấy tài liệu nắm khăn lau lấp khe cửa sổ lại, gian phòng này vẫn là lạnh đến mức như hầm chứa đá. Hơi ẩm của khu nhà không chăm sóc tới góc này, bên trong phòng cũng không có đồ sưởi ấm.

Sick nhìn thấy đầu giường, trên đất bày đặt từng núi sách, Tiểu Bá hiển nhiên là vị pháp sư chăm chỉ, nhưng cùng Sick lưu lạc tới ở nơi như thế này. Sick bi ai nghĩ, hấn cuối cùng sẽ không phải giống như tiểu Bá uống Điem Nhị Thảo tự sát chứ?

Hấn lắc lắc đầu. Điem Nhị Thảo bởi vì không phải loại thuốc chính phái pháp sư sẽ sử dụng, ở trong cửa hàng vật liệu bình thường rất khó mua được, Thương gia sẽ không nhập hàng số lượng lớn, giá cả tự nhiên cũng cao hơn rất nhiều. Hấn còn không mua nổi đây!

Sick bỗng nhiên cả kinh, chuyện này không đúng nha. Điem Nhị Thảo rất đắt. Kẻ có thể uống vật này tự sát, khẳng định cũng có tư bản có thể đổi lấy điều kiện sống tốt hơn. Nếu như mua được Điem Nhị Thảo, vậy Tiểu Bá căn bản không lý do tự sát.

Sick kỳ thực không có rất chăm chú suy nghĩ Tiểu Bá vì sao lại chết. Hấn đối với nguyên nhân của người đã chết không có hứng thú. Thế nhưng nếu như

"Nghe nói là phu nhân chỉ định phải ở chỗ này xây nhà, địa chủ vốn là không bán, liền giờ rất nhiều thủ đoạn, người đến sau sinh bệnh chết rồi, ta xem cũng coi như là người nhà này hại chết."

"Phu nhân có quyền lực lớn như vậy?"

Một người hầu gái hạ thấp giọng nói: "Nghe nói nàng bệnh đến mấy năm. Lão gia vốn là rất sùng nàng, là bởi vì nàng bị bệnh, "nàng chỉ chỉ đầu nói: "Mới biến thành như bây giờ, lão gia vốn là đại khái chờ mong theo ý nàng, nàng sẽ cải thiện đi."

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Có kỵ sĩ, chạy mau!

Khi Sick bị đám nữ hầu đưa lên sảnh yến hội trên lầu hai, hắn thoạt nhìn đã ra dáng bồi bàn như Tuvalu, công khai dùng tư cách hỗ trợ xuất nhập thượng lưu xã hội, mà không phải là một kẻ ngay cả tư cách đến gần phụ nữ mặc lễ phục đều không có, pháp sư lang thang đầu đường.

Hắn công tác hôm nay là trợ giúp yến hội.

Hắn tiếp nhận sự chỉ huy của đầu bếp, hiệp trợ mang thức ăn lên. Giúp đỡ mang đồ ăn đến khu mình phụ trách, đồng thời cũng trong quá trình đem đồ ăn dọn xuống, hắn phát hiện đại bộ phận đồ ăn đều không có bị chạm qua đã đưa trở lại phòng bếp rồi!

Hai tay của hắn bưng lấy một mâm cá nướng đã nguội, hắn đòi này còn chưa có thấy đầu cá nào lớn như vậy, ngoài da nướng đến vàng óng ánh xốp giòn, hắn dùng- có thể biểu hiện ra- ánh mắt thành khẩn nhất nhìn xem đầu bếp hỏi: "Ta có thể ăn món này sao?"

Đầu bếp hiển nhiên cảm giác được ánh mắt khát vọng muốn ăn của Sick, đối với một người dùng đồ ăn làm nghề nghiệp mà nói, là một lời ca ngợi rất lớn. Hắn chỉ chỉ hướng khu vực các phụ bếp thay phiên nghỉ ngơi, nói: "Người gia nhập bên kia a."

Vì vậy Sick trong khoảng thời gian rỗi ăn uống thả cửa, khoai sọ chiên, tôm chiên, heo nướng, chân giò hun khói, canh gà...toàn thể phòng bếp nhân viên đối với hắn lộ ra ánh mắt đồng tình. Có một người đặc biệt vỗ vai hắn nói: "Tại đây ba ngày thì hai ngày có yến hội rồi, người sẽ không phải chịu đói nữa đâu!"

Vì vậy Sick từ bỏ suy nghĩ đòi công tác.

Hắn (thời điểm không ăn uống) tại trong hội trường yến hội dùng tư cách người ngoài vào xem, chứng kiến. Yến hội của kẻ có tiền cùng hắn trong suy nghĩ của hắn không giống nhau lắm.

Hắn trên TV thấy yến hội, mỗi người đều cười đến giống như trên đời này không có chuyện gì đáng lo lắng. Những nhân vật nổi tiếng kia đối với mọi người truyền đạt tin tức là: Trên yến hội, người sẽ rất hưng phấn, một nhọc sẽ được quét sạch, người một lần nữa có niềm tin vào con người, người cũng tìm được rất nhiều chủ đề làm người cảm thấy hứng thú, người sẽ chứng kiến những màn biểu diễn làm cho mắt người sáng ngời...

Hắn nghe được tiếng nhạc du dương, đại sảnh hoa lệ, trên tường treo màn vải xinh đẹp, những bộ đồ ăn sáng bóng, đồ ăn sung túc, trong phòng độ ẩm cũng vừa phải. Mỗi người đều ăn mặc đắt đỏ xinh đẹp (nhưng khả năng không quá thoải mái dễ chịu, như những đôi giày cao gót trái với nhân thể học کیا) quần áo.

Bọn họ trên mặt đích thật là đang cười đấy, nhưng là không có người nào như trong tưởng tượng của Sick cười vui vẻ từ đáy lòng. Có ít người cười là vì bọn họ hi vọng lộ ra khuôn mặt tươi cười có thể cho chính bọn họ cảm thấy vui vẻ, có ít người cười là vì nơi này không cho phép người khóc, có ít người cười là vì chứng kiến người khác tràn ngập thống khổ nặn ra dáng tươi cười. Đại đa số bọn họ sở dĩ ở chỗ này giống như chỉ là bởi vì bọn họ phải ở chỗ này, mà không phải bởi vì bọn họ thật cao hứng tới nơi này.

Bọn họ sẽ bởi vì một cái chuyện cười không đáng cười mà cười, sau đó bởi vì người khác cũng cười mà cười. Nụ cười của bọn họ khoa trương, như mặt nạ, phảng phất nếu như không để cho người khác chứng kiến hắn đang cười thật rõ ràng, đó chính là tội ác.

Sick đang thu dọn chén đĩa bên cạnh mấy người phụ nữ. Trong mấy người này có một nữ nhân, đang cùng các băng hữu khoe khoang sinh hoạt hôn nhân.

Hắn phát hiện mặc kệ nữ nhân kia nói ra nàng cùng chồng nàng có bao nhiêu thân thiết như là "Nàng giúp chồng dọn đồ đạc", "Chồng nàng mỗi ngày đều đứng giờ về nhà", "Chồng nàng ưa thích ăn đồ ăn tươi, nàng mỗi ngày vì hắn mà chuẩn bị những món khác nhau", những nữ nhân khác đều có thể giải thích thành: "Người sẽ trở thành nữ hầu của hắn, tiếp đến hắn sẽ coi người thành thiếu phụ luống tuổi có chồng sau đó đi ra ngoài ăn vụng." "Hắn nếu như tan ca sớm cũng sẽ không nói cho người biết, sau đó có thể đi ra ngoài ăn vụng." "Hắn khẳng định cũng thích nữ nhân mới, mỗi ngày đều ăn vụng những nữ nhân khác nhau." Mặc kệ nàng nói cái gì, kết luận đều là chồng nàng sẽ ăn vụng. Những nữ nhân này luôn như thế kiên trì cái nhìn của các nàng, phảng phất chồng nàng nếu như không ăn vụng, những nữ nhân này tự sẽ phát sinh bất hạnh nào đó, cho nên chồng nàng phải ăn vụng mới được.

Còn có một bọn đàn ông đang cao hứng đàm luận chuyện chính trị. Một nam nhân trong đó nói: "Cho nên, chính sách có lẽ sẽ hướng theo phương này."

Một nam nhân khác nói: "Không, ta cho là phải ——" vì vậy nguyên lai người nam nhân kia lập tức đổi giọng nói: "Kỳ thật ta cũng cảm thấy như vậy!" Phảng phất nhận đồng lời nói người trước mắt là một kiện trọng yếu hơn so với lý trí cùng suy nghĩ. Phảng phất nếu như hắn và người trước mắt ý kiến không nhất trí, trời sẽ sụp xuống, cho nên hắn nhất định phải đồng ý đối phương mới được. Mặc kệ ý kiến đối phương là như thế nào đều không trọng yếu, hắn nhất định phải đồng ý.

Sick cảm thấy ngoại trừ đồ ăn là phi thường thực tế, các chuyện khác bên trong yến hội, nói ví dụ những khách mời này, thoát nhìn đều không giống như là đang sống trong thực tại. bọn họ tựa hồ sống ở một thế giới cùng tánh mạng không quan hệ, tại đó, trọng yếu chỉ có dùng khuôn mặt tươi cười (mà không phải là vui sướng) chồng chất lên nhau để giả tạo ra sung sướng.

Hắn giả bộ như chăm chỉ làm việc, còn làm bộ bán thân đối với những người này tràn ngập kính sợ, không dám đưa ánh mắt dừng ở trên người bọn họ. Biểu hiện ra công phu như vậy tại Hắc Dạ giáo đoàn chỉ là bài học căn bản. Tại đó, mỗi người đều giả bộ như không dám giết người, thế nhưng sau lưng đem giết cả đám đồng học.

Trên thực tế, mỗi người đối thoại hắn đều nghe thanh thanh sở sở, tướng mạo đặc thù mỗi người hắn cũng đều yên lặng ghi ở trong lòng, hắn cân nhắc mối quan hệ lợi hại của những người này, để khi tất yếu có thể có chút công dụng.

Hắn nghe được có người đang nói: "Ta cảm thấy căn phòng này không đúng!" Vì vậy vờ tai nghe, lại nghe thấy bọn họ nói là: "... Nhân hiệu lan can là công nghệ mới tinh mỹ nhất, bọn họ rõ ràng dùng... hàng thứ cấp, làm cho ta toàn thân khó chịu, thường thức thực chệnh lếch!"

Bọn họ cái gọi là "hàng thứ cấp", đơn giản có thể giúp Sick tiếp tục thuê nhà trọ trong nửa năm.

Sick bắt đầu tìm kiếm chủ nhân ngôi nhà. Đã hắn không lí tới người rồi, vậy hắn muốn thăm dò rõ ràng quyền lực kết cấu tại đây, làm tình huống ai là không thể gây đây.

Hắn đầu tiên tìm được Hana tiểu thư. nàng đầu thấp nhọn trong đám người nổi bật hơn cả, chỉ hướng trần nhà, phi thường dễ tìm.

Hana mặc một bộ pháp sư bảo so với bình thường càng khoa trương gấp bội. Trên mặt pháp trận từ in hoa biến thành dùng thuốc nhuộm chống phai màu, thủ công vẽ lên, độ phức tạp cũng tăng gấp mấy lần. Trên người treo một nhóm lớn các loại pháp khí tạo hình khoa trương nhưng lại không có công dụng gì, cả người tựa như một chuỗi phong linh. Nàng được một đám khách mời bao vây, cầm trong tay pháp trượng phần đầu được khảm một viên bảo thạch, phần đuôi được treo lên một chuỗi dây kim loại, nhìn như rất nặng nhưng thực tế lại chả có công dụng gì, năng lượng pháp thuật loạn phun không khống chế được tạo thành hòa hoa màu sắc rực rỡ, trên những bộ quần áo đắt đỏ của khách nhân chế tạo những lỗ nhỏ bị cháy. Mà những khách nhân này lại không ngừng tung hô: "Thật là lợi hại!" "Thật xinh đẹp!"

Tiếp đến Sick nhìn theo hướng đám khách mời kia, đã tìm được chủ nhân ngôi nhà. Căn cứ giá cả trang sức đeo trên người có thể phán đoán ai là chủ, ai là khách. Khách mời cho dù trong nhà có kim cương so với chủ nhà lớn hơn cũng không thể mang đi, nếu không sẽ là đối với chủ nhân không lễ phép.

Hắn chứng kiến một nam tử tóc trắng tại trung tâm đám người, có lẽ chính là chủ nhân cái nhà này. Lão gia niên kỷ không nhỏ, nhưng nhìn ra được lưng vẫn thẳng, so với người trẻ tuổi càng có khí lực, tình huống thân thể coi như không tệ.

Ở bên cạnh, Sick thấy được một đôi song bào thai tỷ muội. Sick mất một chút thời gian mới có thể phân biệt ai là ai. Tại khu vực công cộng, hai người đều ăn mặc lễ phục tràn ngập viên nhẫn, lần váy phủ sàn nhà. Che kín cả người, chỉ lộ ra cánh tay. Tỷ tỷ Lino tóc vòng bên phải, nàng cố gắng để cho mình chuyên chú lắng nghe mọi người nói chuyện với nhau, nhưng hiển nhiên rất dễ dàng phát hiện là đang thất thần. Muội muội Gino tóc vòng bên trái, nàng đồng dạng rất cố gắng để cho mình chuyên tâm lắng nghe, nhưng nàng thỉnh thoảng sẽ lộ ra ánh mắt khinh thường.

Sick còn chứng kiến nữ chủ nhân ngôi nhà. Tuổi của nàng so với lão gia nhỏ hơn rất nhiều, Sick nghe trong mấy đoạn đối thoại của người ngoài nên biết nàng tên là Ưu Lan. Nàng cùng hai đứa con gái đồng dạng đều có mặt trứng ngỗng, hai má so với con gái đầy đặn hơn, hình dáng khuôn mặt tương đối mượt mà. Cái miệng nhỏ nhắn được son đỏ tươi. Bả vai so sánh dày, chống đỡ bộ ngực thập phần đầy đặn. Nàng có cái cổ dài mà ưu mỹ, đeo vòng cổ đơn giản càng lộ ra cao nhã. nàng là một mỹ nữ, nhưng trên mặt nàng lại hiện rõ một mối, điều này đã giảm bớt mỹ mạo của nàng.

Khách mời ánh mắt đều tập trung ở trên người lão gia cùng hai vị tiểu thư, không ai cùng nàng nói chuyện. Cho dù nhắc tới nàng, cũng là thuận lời. Như là "thê tử của ngài hôm nay cũng phi thường xinh đẹp động lòng người." "Mẹ của ngài chuẩn bị đồ ăn không sai." Không có ai hỏi ý kiến của nàng, không có người tìm nàng thảo luận bất cứ chuyện gì, thậm chí không cần đến nàng đồng ý. Nàng tự chỉ là một bóng dáng mỏng manh, là lão gia phụ gia, bình hoa di động bên trên hội trường yến hội.

Ngoại trừ những người này, hắn còn chú ý tới một lão bà bà toàn thân mặc hắc y, bà lặng lẽ đứng tại một góc hẻo lánh, ai muốn đi lên bắt chuyện với bà, đều bị đuổi đi: "Lại để cho ta yên tĩnh một chút, ngài nhìn không thấy một thân tang phục của ta sao?"

Sick cảm giác lão bà bà này có một loại uy nghiêm tại đây ai cũng đều không có, chỗ bà đứng tựa hồ có trọng lực so với địa phương khác đều muốn mạnh hơn, lại để cho người cảm giác tại đó tuyệt đối không thể như tại địa phương của mấy khách nam kia, giả bộ như biểu đạt thần thiết nhưng thật ra là lợi dụng quấy rối, sở loạn trên lưng khách nữ. Lão bà bà kia là tuyệt đối sẽ không nhắm mắt làm ngơ.

Thời điểm Sick đến bên cạnh nàng thu ly, cố gắng hết sức bảo trì bộ dáng đoan chính, lão bà bà vốn mắt lé nhắm hờ, lập tức quay đầu biến thành trực tiếp xem hắn, chậm rãi lắc đầu, thấp giọng nói: "Quốc gia này bị bệnh."

Sick không dám nói gì, ngừng đầu ưỡn ngực cảm chắc ly thẳng tắp ly khai.

Về sau Sick tiếp tục nghiên cứu những người trong yến hội, chứng kiến một cái thân ảnh quen thuộc. Vừa nhìn thấy người kia, hắn lập tức quay người chuẩn bị chạy đến phòng bếp, hắn muốn lấy cớ đi ra!

Người thanh niên kia so với Sick lớn hơn khoảng năm tuổi, có một đầu tóc vàng sáng chói, lông mi nồng đậm, có một cặp mắt màu xanh đậm tỏa sáng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng. Thân cao tiếp cận 2m, thể trạng khôi vĩ, đứng ở trong đám người phi thường dễ làm người khác chú ý. Hắn mặc bên ngoài là áo khoác ngắn, bên trong là áo cổ lọ, quần dài bó sát, có thể nhìn ra bên dưới cơ đùi khá có lực, phối hợp giày ống dài, một thân kỵ sĩ phục. Bên hông xúng một thanh kiếm chạm rồng, trên vỏ kiếm khảm bảo thạch, trang trí ý nghĩa lớn hơn thực dụng giá trị - lễ nghi kiếm. Trước ngực đeo một cái huy chương bằng bạc to 5cm hình thuẫn tượng trưng cho kỵ sĩ, chính giữa khắc một đóa hoa hồng màu trắng nở rộ.

Người này tục xưng "Thánh Khiết Chi Thuần" thành viên hoàng gia kỵ sĩ đoàn, tên là Even Joseph. Sick vẫn không thể trốn đến chỗ các đầu bếp che chở, đã bị hắn phát hiện. Kỵ sĩ đều là hạng vũ phu, đi đường bước vừa nhanh vừa lớn, thoáng một phát tụt đuôi theo Sick, dùng cánh tay như vòng sắt bắt lấy cẳng tay ôm như chân cò của Sick.

Sick rụt lại cổ, cong lưng quay đầu trừng Even Joseph, mà Even Joseph dùng ánh mắt chính trực nhìn lại.

Sau khi Hắc Ám học viện hủy diệt, Sick đã từng trở thành tội phạm truy nã cả nước, chạy trốn khắp nơi trong hoang dã, mà Even Joseph tự là một trong những người đuổi bắt lúc ấy. Hiện tại Sick đã là lương dân rồi, Even Joseph cũng tự không còn là địch nhân, nhưng là Sick đã tập thành thói quen, chứng kiến kỵ sĩ liền muốn trốn.

"Ta có nghe nói ngươi ở nơi này công tác." Even Joseph lộ ra nụ cười cực kỳ sáng lạn đối với Sick.

Sick có một loại xúc động muốn đưa tay làm ra động tác che nắng, hắn thực không muốn nhìn cái khuôn mặt tươi cười đến chướng mắt kia của Even Joseph. Nhưng là đã bị bắt được, hắn đành kiềm lại cảm giác muốn chạy trốn, cùng Even Joseph trò chuyện.

"Ai nói cho ngươi?" Sick nói.

"ba ba Luomerino. Hắn vẫn rất quan tâm tình huống của ngươi."

"Ồ."

Luomerino là nữ hài được giải cứu cùng lúc với Sick khi Hắc Ám học viện bị hủy diệt. Nàng về sau bình an đoàn tụ người thân. Luomerino gia thế rất không tồi, thậm chí còn là huyết thống quý tộc. Sick đối với lời nói của Even Joseph cũng không triệt để tin. Hắn cảm thấy người có địa vị xã hội cao như vậy, sẽ không để ý đến loại người tại tầng dưới chót xã hội như hắn trôi qua như thế nào.

"Hắn cũng cùng Luomerino nhắc tới chuyện của ngươi ờ, Luomerino nàng —— "

"Đừng nói nữa, ta không có hứng thú." Sick cắt ngang Even Joseph lời nói. Hắn cùng Luomerino căn bản chính là người của hai thế giới.

"Ngươi như thế nào cứ làm ra bộ dạng của kẻ đứng ở ranh giới của xã hội vậy!" Even Joseph hơi nhíu lông mi. Thời gian Sick đạt được đặc xá đều đã qua hơn hai năm rồi.

"Bởi vì ta đích thật là." Sick nói.

Even Joseph hơi chững lại, nhìn xem trang phục bồi bàn trên người của Sick, nói: "Ta nghe nói công tác của ngươi là trợ lý pháp sư."

"trợ lý pháp sư đều như vậy nha." Sick bắt chước giọng của cục trưởng đại nhân trả lời.

"Không sao, ngươi đi theo ta tâm sự a."

"Ta còn đang làm việc!"

"Xã hội thượng lưu quy tắc là, tiếp khách nhân nói chuyện phiếm cũng là một loại công tác, tới a." Sau đó Even Joseph liền đem Sick kéo đi.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Even Joseph mang Sick đến sân thượng không người.

Bên ngoài tuyết rơi, sắc trời âm u. Sân thượng sử dụng là loại tường ốp giữ ẩm tiên tiến, cho nên vẫn chưa tới trình độ như trời đông giá rét, nhưng nếu cùng trong phòng so sánh vẫn là rất lạnh.

Sick xoa xoa cánh tay của mình nói: "Làm gì phải đi ra bên ngoài, muốn nói gì đó không thể để cho người khác nghe được sao?"

"Là có một chuyện."

Sick nghe xong nhíu lông mi, rút ra tể đao hướng bốn phía vung vẩy, dò xét xác định không có nghe trộm pháp thuật, cũng không có người ẩn núp, mới nói: "Nói đi."

Even Joseph lông mi cũng nhíu lên, Sick loại cảnh giác này rất không giống như người đang sống trong thế giới hòa bình.

Even Joseph nói: "Ta biết được ngươi có nghe hay không, khối thổ địa này có vấn đề."

Cái này là một khối thổ địa có thể đem cỏ Dịch Khố biến thành cỏ Nhân Đầu. Sick nói: "Ta biết rõ, ta còn xem qua."

"Ngươi có nghe được nội tình gì sao?"

"Rất nhiều."

"Vậy ngươi biết rõ Quyền Trọng Ánh Sáng muốn khối thổ địa này sao?"

"Ài? Vì cái gì?" Sẽ không phải là muốn sản xuất cỏ Dịch Khố biến dị quy mô lớn a?

"Không rõ ràng lắm. Quyền Trọng Ánh Sáng cùng người nhà này câu thông đã lâu rồi, đều không có dùng. Hiện tại bọn hắn thỉnh cầu Thánh Khiết Chi Thuần hỗ trợ, cho nên ta mới có thể tới nơi này."

"Ta xem ngươi căn bản giúp không được gì." Sick nói thẳng.

Even Joseph cười khổ một cái: "Đích thật vậy. Ta chính đang phiền não."

Quyền Trọng Ánh Sáng cùng Thánh Khiết Chi Thuần hai đơn vị này từ xa xưa tới nay vẫn là chiến hữu quan hệ, đối với thỉnh cầu của đối phương luôn có thể giúp đỡ, không thể giúp liền giờ giọng, đến giúp một nửa muốn chạy trốn liền giả bộ bệnh. Even Joseph đang kẹt tại là phải giờ giọng trở về hay là ngay ở chỗ này giả bộ bệnh.

Sick tựa hồ là lựa chọn thứ ba.

Even Joseph phi thường nghiêm túc đối với Sick nói: "Ngươi biết rõ tra thuế là một thủ đoạn rất tốt sao?"

"À?" Sick không hiểu như thế nào lại đột nhiên đề cập cái này.

Even Joseph biểu lộ phi thường chăm chú: "Chỉ cần có thể bắt được đuôi kẻ đứng sau, cái gì cũng dễ nói."

Sick con mắt thoáng trừng lớn trong chớp lát, kỳ sĩ đại biểu chính nghĩa đang nói cái gì ah!

"Nếu thủ đoạn đang hoàng không có hiệu quả, như vậy đành phải sử dụng thủ đoạn không phạm pháp. Nếu như ngươi biết rõ tin tức gì, làm ơn nói cho ta. Nói ví dụ ——" Even Joseph mấp máy miệng, mấp máy tiếp theo, với hân mà nói tựa hồ là một chuyện rất khó khăn: "Loạn luân."

Là tỷ muội? Sick mãnh liệt lắc đầu: "Không, ta không biết, ta cái gì cũng không biết."

"Có tiếng gió ở bên ngoài truyền tới." Even Joseph thở ra một hơi, mới nói tiếp: "Loại chuyện này vốn nên là cảnh sát phụ trách, bắt quá có thể lợi dụng nên lợi dụng."

"Ngươi khẳng định ta sẽ giúp ngươi?" Dò hỏi chuyện bao đồng của ông chủ, nhất định là công tác phải hết sức né tránh.

"Ta cảm thấy ngươi ít nhiều vẫn có chút tinh thần trọng nghĩa —— "

Even Joseph lời còn chưa nói hết, hai người liền nghe thấy từ trong hội trường truyền đến tiếng nữ nhân kêu thảm thiết.

Sick cùng Even Joseph lập tức quay người xông vào trong hội trường.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Có thể dùng thì ắt dùng

Hội trường hiện tại hoàn toàn yên tĩnh, rất nhiều người trên mặt còn treo những nụ cười giả tạo, chưa kịp đỡ xuống. Có vài nữ nhân hoảng sợ quá mức, trên mặt còn không muốn thừa nhận những gì mình đang thấy. Nam nhân lập tức kéo căng cơ mặt, cố gắng ngăn cản chính mình lộ ra biểu lộ khiển trách.

Tại trung tâm đám người, đều là người trong ngôi nhà này. Ưu Lan phu nhân té trên mặt đất, vòng cổ đứt đoạn, hạt châu bắn tứ tán. Trên sàn nhà bóng loáng còn chảy mấy giọt máu tươi, vì nàng giãy dụa mà không ngừng loan ra.

Hai vị song bào thai ở bên trong, tỷ tỷ bờ môi mấp máy, lộ ra một loại thần sắc rất khó lý giải, tựa như một pho tượng. Muội muội con mắt trừng lớn, lông mi ép xuống, nàng là người duy nhất ở đây giám biểu hiện ra bất mãn, nhưng người làm ra chuyện này hoàn toàn không thèm để ý.

"Từ khi nào ngươi có quyền mở miệng? Ta cho phép ngươi mở miệng sao? Làm cho mọi người nghĩ ta ngay cả nữ nhân của mình đều không thể quản sao?" Lão gia đứng bên cạnh Ưu Lan phu nhân, ngay tại trước mặt toàn trường khách mời, đối với Ưu Lan phu nhân hung hăng đập một cước. Sick có thể nghe được một tiếng "Phanh" trầm trọng, âm tần phi thường thấp, cảm nhận đến cơ hồ là chấn động, làm cả Even Joseph cùng Sick đều biết là lão gia dùng toàn lực.

Even Joseph như chiến xa gạt ra đám người, trực tiếp đi lên phía trước, đuổi chân ra ngăn trở lão gia tiếp tục đá. Từ những biến hóa vi diệu trên mặt Even Joseph, Sick biết một cước kia là cực kỳ đau nhức.

"Dừng tay! ngươi phạm vào tội cố ý gây thương tích!" Even Joseph nói với lão gia. Hắn như một bức tường kiên cố, ngăn cách lão gia cùng Ưu Lan phu nhân.

Lão gia không thể không biết trong câu nói của Even Joseph có tính chất uy hiếp, hắn hơi ngừng động tác, tăng lớn âm lượng hỏi Ưu Lan phu nhân: "Ưu Lan, ngươi nói, ta có làm ngươi bị thương không?"

"Không, không có, lão gia, đều là ta tự làm đấy, ta nên bị." Ưu Lan phu nhân một mặt giữ lấy mặt, một mặt run rẩy ngồi dậy. Mặt của nàng đang chậm rãi biến thành màu tím.

"Ngươi đã nghe rõ chưa, tránh ra!" Lão gia đối với Even Joseph rống to.

Tội cố ý gây thương tích là cáo tố bãi nại, chỉ cần Ưu Lan không tố cáo, Even Joseph không thể đem lão gia xử theo pháp luật. Song Even Joseph không có bởi vậy mà buông tha, hắn là một kỵ sĩ.

"Nếu như ngươi cố ý tiếp tục, ta muốn quyết đấu với ngươi." Even Joseph mắt trừng lão gia nói: "Thương, kiếm, búa, vũ khí tùy ngươi chọn!"

Tính phòng vệ của lão gia lúc này bỗng tăng lên. Hắn không phải người tập võ, sẽ không ngu xuẩn đến mức cùng kỵ sĩ quyết đấu, cũng không muốn cự tuyệt lời thách đấu từ một kỵ sĩ, nếu chuyện này truyền đi sẽ rất khó coi. Nhãn châu của hắn chuyển động không ngừng, trong đầu bắt đầu tìm kiếm bạc thang đi xuống.

Bạc thang chỉ cần tìm nhất định có, chuyện này đã xong, ít nhất là bây giờ.

Sick quay người đi vào phòng bếp, cầm lấy nhân bánh đã nguội dùng sức cắn, đem nộ khí đều phát tiết ra. Chủ nhà là cái dạng kia, cái nhà này hết thuốc chữa.

Hắn cứ như vậy lặp lại nhiều lần, thật vất vả mới có thể khôi phục lại biểu hiện làm việc cần có, trở lại hội trường lúc này đã khôi phục âm thanh cười nói, hỗ trợ rót nước, phục vụ món ăn, dọn đồ ăn xuống. Vết máu trên mặt đất đã sớm được lau sạch rồi, biểu lộ mỗi người đều trở lại lúc chưa có phát sinh sự tình, vẫn như cũ là khoái hoạt vô tận mà không cần lý do.

Sick đã quyết định coi như chưa từng chứng kiến việc này rồi.

Sick trong đầu vang lên tiếng nói trầm thấp khàn khàn của một nữ nhân hắn đã quá quen thuộc khi còn ở Hắc Âm học viện.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

"Dưới Hắc Dạ Vương Giả, chúng ta thành huynh đệ." Đó là tiếng của viện trưởng Mật Anh. Nàng phát biểu mấy câu khích lệ, làm cho lòng người vui sướng.

Mật Anh nói: "Trong chúng ta không còn có ngoại nhân. Quan hệ huyết thống cũng có lúc sẽ vứt bỏ lẫn nhau, mà chúng ta là người nhà chân chính, chúng ta có được chính thức một lòng đoàn kết."

Khi nàng phát biểu, mỗi người đều lộ ra biểu lộ cảm thấy mỹ mãn, phảng phất lời nói của nàng đã xúc động tâm linh của bọn hắn, thỏa mãn tất cả nhu cầu bọn hắn, làm cho linh hồn của bọn hắn tràn đầy bình tĩnh. Đệ tử cấp thấp dụng tâm bố trí hội trường, dùng các loại tranh vẽ tán tụng mỹ đức của thần kính yêu của bọn hắn. Đệ tử trung cấp đọc diễn cảm những bài văn về tình yêu của thần với tín đồ, mà Sick, hắn thuộc hàng đệ tử cấp cao, gật đầu khen cùng bọn hắn, hơn nữa, một mực lộ ra đáng tươi cười.

Nhưng là Sick biết rõ, ngay tại không xa trước mặt Mật Anh, có một đệ tử mặt một nửa bị băng gạc băng lại, bên dưới lớp băng là một hốc mắt trống rỗng. Một đệ tử khác đã móc đi con mắt của hắn, chỉ thiếu giết chết hắn.

Nữ nhân làm ra chuyện này an vị tại bên cạnh Sick, một đầu tóc vàng như thác nước khẽ tung bay. Nàng nháy nháy mắt, bên trong đồng tử đỏ như máu là một loại vui sướng khi săn bắn.

Mật Anh thấy được người học sinh kia trên mặt băng bó, nàng lộ ra một nụ cười hiền lành, đối với người học sinh kia nói: "Rất đau đúng không? Yên tâm đi. Ngươi sẽ không bị thương khi ở chỗ này. Tất cả mọi người chúng ta đều là huynh đệ tỷ muội, tuyệt đối sẽ không tổn thương lẫn nhau."

Mỗi người đều biết người học sinh kia sẽ sống không quá đêm nay rồi.

Nữ nhân bên cạnh Sick thấp giọng nói: "Hắc Dạ Vương Giả ban cho tất cả mọi người tình yêu." Nàng đêm nay nhất định sẽ thành công.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Gia bạo sự kiện đã qua hơn nửa giờ, Even Joseph mới xuất hiện lần nữa tại trong hội trường. Hắn vừa xuất hiện liền đi đến chỗ của Sick, trực tiếp bắt lấy hắn đi sân thượng một mình nói chuyện.

"Ưu Lan phu nhân không có việc gì rồi, hiện tại đang nghỉ ngơi." Even Joseph nói với Sick, phảng phất Sick có lẽ rất để ý tình huống của Ưu Lan phu nhân, bất quá hắn kỳ thật không quá để ý, ít nhất không có nhiệt tình như trong suy nghĩ của Even Joseph. Hắn biết rõ Even Joseph sẽ chú ý.

"Hana sẽ giúp nàng trị liệu đấy." Sick nói. Trị liệu người bị thương hắn là trong phạm vi công tác của pháp sư.

"Hana là pháp sư mang cái mũi cao nhọn?"

"Đấy không phải là cái mũi cao nhọn, là tạo hình tóc của nàng!" Sick mỉm cười.

"Thật sự? Ta xem nàng biểu diễn, không có một cái pháp thuật nào là thành công cả." Even lập tức quay đầu nhìn thoáng qua hội trường, lại quay lại nói: "Ta phải đi rồi."

"Đi thông thả." Sick mặt không biểu tình trả lời. Hắn biết rõ dùng thông lệ xã giao, sau khi tạm biệt còn phải trò chuyện một hồi mới có thể đi. Quả nhiên Even Joseph lại kéo ra một cái ghế ngồi xuống, còn giúp Sick lùi ra một cái khác, Sick cũng cùng Even ngồi xuống.

"Vốn muốn lên gặp lão gia đấy, bất quá sau chuyện khi nãy, hắn có lẽ không muốn gặp ta rồi." Even Joseph mỉm cười nói.

"Ta cũng nghĩ thế."

"Người ở đây có quen chưa? Có thiếu cái gì không?" Even Joseph hỏi.

"Không thiếu cái gì." Sick trả lời. Chiều theo tình huống gian phòng kia, vốn sẽ thiếu rất nhiều, bất quá hắn đều dùng đồ của tiểu Bá, dù sao tiểu Bá không thể dùng nữa rồi.

"Ta đây thật sự cần phải đi. Lại lưu lại, có chút tay sai rục rịch rồi."

"Người có thể gọi quân đội đến san bằng nơi đây, ta tuyệt đối sẽ khoanh tay đứng nhìn."

"Không được a." Even Joseph tay trái lập tức nắm ở trước ngực, lập thành một cái ký sĩ lễ, sau đó ngẩng đầu uốn ngực xuyên qua hội trường ly khai.

Sick cũng trở lại hội trường công tác, mang theo một mâm thịt nướng mật ong tiến vào phòng bếp.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Even Joseph từ khu nhà cấp cao đi tới, đến trên đường cái lạnh lẽo, hắn thế mà cảm thấy bên ngoài so với bên trong tốt hơn nhiều. Phòng ốc ngôi nhà kia có vấn đề. Không chỉ là Quyền Trọng Ánh Sáng muốn mảnh đất này mới làm cho hắn có cảm giác như vậy, hắn ở bên trong cũng cảm thấy như vậy.

Mặc dù trong yến hội giới thượng lưu, cảm giác bị người quan sát hoặc là trở thành chuyện cười đều rất bình thường, nhưng là khi đó, tồn tại ở trong đám người không phải chỉ có dục vọng âm lãnh, hắn còn có cảm giác gặp uy hiếp thực tế.

Hắn đem tình huống phân tích một phát, người chủ trì cái nhà kia là lão gia, những người khác không có có sức ảnh hưởng, nhưng là lão gia ấn tượng đối với hắn đã rất xấu rồi, ngay cả nói chuyện cũng không có khả năng.

Vì vậy Even Joseph ý định từ địa phương khác cắt nhập. Hắn tại trên yến hội nhận thức một lão nãi nãi mặc tang phục, đối phương là thân thích trong cái nhà kia, còn trường kỳ ở trong cộng đồng này, cùng nàng tâm sự có lẽ sẽ có thu hoạch.

Even Joseph đáp ứng buổi tối thăm nàng, nhưng trước đó, hắn muốn giúp chính mình tìm địa phương tạm trú, xem ra hắn sẽ ở chỗ này khá lâu.

Bốn quốc kỵ sĩ cùng cảnh sát quan hệ tương đối hài hòa, kỵ sĩ đi công tác thường xuyên ở nhờ cục cảnh sát, Even Joseph lần này cũng có ý định như vậy. Hắn tìm được cục cảnh sát địa phương, phát hiện hào khí trong cục quý dị, những cảnh sát kia trên tay đều cầm một chồng ảnh chụp những cô gái trẻ, vừa nhìn vừa tự lẩm bầm, trên mặt còn có mắt thâm quầng, làm cho Even Joseph hoài nghi nơi này có phải hay không sau khi xảy ra giao lưu hữu nghị tập thể, toàn thể lâm vào bị kịch.

Hắn đem hành lý cất kỹ, thay đổi y phục hàng ngày sau đó đi ra ngoài.

Nhà lão nãi nãi không xa, hắn đi bộ là đến. Đó là một tòa kiến trúc hai tầng đáng yêu. Không giống khu nhà cấp cao Sick đang công tác có khí tức xa hoa lộ ra ngoài, tại đây cho người cảm giác là dụng tâm vì lâu vì dài, cho nên đầy đủ hoàn mỹ. Chỉ là kích thước cửa so với bên kia nhỏ hơn rất nhiều, cửa tại đây lớn nhỏ vừa vặn, mà cửa thế nhưng chỉ mở một bộ phận, vừa vặn để cho một người thông qua.

Even Joseph đem giày đặt ở trên kệ gỗ, mang vào dép lê lông xù, lau qua đệm nhỏ hình bầu dục, đi theo lão nãi nãi vào trong phòng.

Bên tường lò sưởi kiểu cũ đặt âm tường âm chỉ niên kỷ phòng này không nhỏ rồi. Bên trong không có lửa, hiện tại cung cấp hơi ấm trong phòng chính là ma nóng lò kiểu mới.

Even Joseph cũng không rõ ràng lắm vì cái gì những người già đều có thiện cảm với hắn, chỉ biết là bọn họ chỉ cần nhìn thấy Even Joseph sẽ tươi cười rạng rỡ. Mà ngay cả những người "Khó ở", "Ngoan cố" vân vân, những người bị người trẻ tuổi nói thành rất khó nghe, theo Even Joseph cũng đều là những người hòa ái dễ gần. Có vài lão nhân nói hắn như là con cháu trong nhà, có người nói hắn giống như một người bạn già đã mất, có người nói hắn để cho bọn họ cảm thấy người trẻ tuổi nên là như thế này.

Lão nãi nãi này cũng thế, Even Joseph tới gần bà, bà cứ vậy mà bắt chuyện. Even Joseph nghe bà nói rất nhiều những việc vặt trong sinh hoạt, nghe nói trong nhà bà có một cái ghế bị hư, Even Joseph xung phong hỗ trợ sửa chữa, cứ như vậy mới có cuộc hẹn buổi tối hôm nay.

Even Joseph từ cục cảnh sát lấy ra đinh và búa, sau khi sửa chữa xong cái ghế, lão nãi nãi đương nhiên giữ Even Joseph lại, tiến hành giảng cổ đột thứ hai.

Even Joseph nghe nàng nói từ lúc cái chỗ này còn là một mảnh hoang thổ, xem từng tấm từng tấm ảnh bà đưa cho hắn. Theo Even Joseph, vị lão nhân này hiển nhiên cần có người bầu bạn, mà hắn rất nguyện ý làm như vậy.

Even Joseph tròn vẹn nghe bà kể chuyện hơn ba giờ. Từ trong những câu chuyện xưa, lại biết thêm rất nhiều sự tình về ngôi nhà kia.

Lão nãi nãi là người quan sát Ưu Lan lớn lên.

Lão nãi nãi còn nhớ rõ ngày đó, Ưu Lan mặc đồng phục trường cấp 3, chạy vào phòng bếp nói với bà: "Bà! Ta có người yêu rồi!"

Khi đó hai má nàng ửng hồng, như con bướm trong phòng đào quanh. Lão nãi nãi thấy tình trạng của nàng lúc đó liền lo lắng, cái đầu nóng của nàng khiến bà rất bất an.

Quả nhiên, vài ngày sau bà nghe nói, người Ưu Lan ưa thích trước mặt mọi người cự tuyệt nàng, nàng trước mặt mọi người thét lên, khóc rống, cuối cùng bị huấn luyện viên mang đi. Nghe nói đôi phương không thích nữ hài tử chủ động.

Nhiều năm sau lão nãi nãi quay đầu ngẫm lại, Ưu Lan sở dĩ bắt đầu cải biến, là từ lúc đó.

Vài năm sau, Ưu Lan dưới tình huống không có bạn trai, tuân theo cha mẹ an bài gả cho lão gia cái nhà kia.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7: Khả năng thực tác pháp thuật đáng sợ

Sau khi yến hội chấm dứt, tối hôm đó, không bao lâu sau khi Sick hoàn tất sửa sang lại phòng công tác, Hana tiểu thư tiến đến, muốn điều chế thuốc trị thương cho Ưu Lan Phu nhân.

Hana không có bất kỳ lời bình đối với việc phòng công tác của nàng rực rỡ hẳn lên, nàng bước vào phòng công tác rồi nói: "Ta biết rõ năng lực ngươi rất kém cỏi, không nên ảnh hưởng ta!"

Sick thức thời gạt đầu lui qua một bên. Hana đi đến cục gạch bên tường, dùng bàn tay đánh tới đập lui trên tấm gạch. Sick không biết nàng đang làm gì, thế là càng nhìn nghiêm túc chăm chú thêm. Hana lại vỗ một lần, lần này chưởng thứ năm vỗ vào chỗ khác. Nàng đập tường một đập, sau đó bởi vì đau chân mà nhảy tại chỗ một hồi, lần nữa đập tường, đệ ngũ chưởng lại đập vào chỗ khác.

Tấm gạch chậm rãi di động, lộ ra không gian nhỏ sau tường. Hana lấy ra từ bên trong một quyển sách trầm trọng. Nguyên lai đó là động tác mở ra cửa ngầm.

Sick nhìn về phía quyển sách kia, tên sách là chữ Hoa 《Đại pháp sư bí truyền cách điều chế bí mật》, bìa sách tương đối cũ nát, nhìn như sách cổ trên trăm năm. Bất quá khi Hana mở sách ra trên đài công tác thì, Sick chứng kiến chữ trong sách phi thường quen thuộc, hắn lập tức nhớ tới, đó là trường Pháp sư bổ túc chọn dùng sách giáo khoa ma dược học《ma dược gia dụng bách khoa toàn thư》. Bên trong y chang, ngoài da lại khác. Sick có một loại liên tưởng rất không tốt, đó là Hana có ý đem sách phi thường cơ bản trở thành giống như siêu cấp bí phương giấu ở trong vách tường, khi tất yếu có thể đem sách lấy ra trước mặt lão bản, lừa gạt hắn nói mình rất lợi hại.

Sick không muốn thừa nhận chuyện này, nhưng cái liên tưởng này rất hợp lý, cũng hợp lý giải thích tại sao Hana không tín nhiệm hắn vậy mà sẽ biểu diễn mở ra cửa ngầm như thế nào ở trước mặt hắn, bởi vì cửa ngầm cùng đồ vật bên trong đều chẳng qua là đạo cụ diễn kịch mà thôi.

Hana chú ý tới Sick đang nhìn nàng, bèn nói với hắn: "Ánh mắt ngươi là có ý gì! Cách điều chế đơn giản như thế ta làm làm tùy tiện là có thể làm tốt rồi!"

Cách điều chế đơn giản như vậy, Sick đã sớm thuộc lòng, căn bản không cần tra sách.

Hana đem một đồng lớn công cụ lấy ra, ném lên trên bàn làm việc, toàn bộ mặt bàn đều bị bầy đầy. Bên trong có rất nhiều thứ Sick không nhận ra. Hana

vừa ném vừa mắng tiểu bá không chịu bắt đầu làm việc, Sick nói mà không ôm hi vọng: "Hắn đã chết."

"Ta biết rõ, hắn luôn giả chết để trốn tránh công tác!" Hana cũng không quay đầu lại, tiếp tục đem một nhóm lớn cái chĩa dài khác nhau xếp thành hàng lên bàn, phẳng phất giống như nếu không lấy ra tất cả cái chĩa, ngay cả cành cây nhỏ nàng cũng không làm gì được.

Chế tác ma được, bước đầu tiên, cơ bản nhất, là tối trọng yếu nhất, chính là tịnh thủy. Sick cầm bát tô (hắn thật vất vả mới rửa sạch sẽ) tràn đầy nước, Hana bắt đầu ở bốn phía vẽ pháp trận.

Lão sư dạy ma được học trong trường pháp thuật bổ túc là một tiên sinh phi thường phi thường lão, hắn hình như còn là hội viên trọng yếu ma được học hội, tóm lại là nhân sĩ rất trọng yếu trong giới ma được. bốn quốc

Vị tiên sinh này, trên lớp học ngoại trừ truyền thụ kỹ thuật, cũng thường nói một ít đạo lý nhân sinh với bọn họ. Hắn từng nói qua, hắn sợ đi bỏ qua không dạy đại học, chạy tới dạy trường học bổ túc, là vì những Pháp sư sinh viên đó đều chỉ nghĩ đến chương trình học lưu hành hiện tại, đối với ma được học "Quá hạn" không có hứng thú, thái độ học tập rất không tốt. Đệ tử trường bổ túc tuổi bình quân khá lớn, biết rõ mình đang làm cái gì nha, sẽ nắm lấy từng cơ hội học tập, cho nên hắn thà tới dạy trường bổ túc.

Hắn nói, nhìn một Pháp sư luyện ma được, có thể biết rõ tất cả năng lực của hắn. Ma được cần dùng đến là năng lực trọng yếu nhất của Pháp sư: Chuyên chú, quan sát, nghiêm cẩn.

Trước đây thật lâu, đã từng chỉ có một số nhỏ người có thể dựa vào thiên phú thi triển pháp thuật, người hiện đại sợ đi có thể học tập sử dụng pháp thuật, là dựa vào tiên nhân nghiên cứu phương thức thi pháp của những người kia, tiến hành hệ thống hóa thành quả. Ma được học là thời kì quá độ tiên phong, là môn học xưa nhất trong tất cả các môn pháp thuật. Chuyên chú, quan sát, nghiêm cẩn là năng lực bắt buộc để làm nghiên cứu.

Sick nhìn kỹ Hana luyện ma được thế nào. Cách nàng dùng tịnh tịnh thủy như vậy càng nhìn càng ảo, nhưng là nàng vẽ pháp trận hình dáng méo mó coi như thôi đi, còn có rất nhiều chỗ ghi sai ký hiệu, có đại lượng bột phấn hắt tới chỗ không nên xuất hiện. Nàng không có học thuộc lòng pháp trận, cũng không mỗi ghi một đoạn, kiểm tra so sánh hình ảnh trong sách một lần.

Lại để cho Sick tương đối giật mình chính là, cái pháp trận này vậy mà lại khởi động thành công rồi. Nước không ngừng toát ra bong bóng vốn không nên có, làm cho Sick thập phần sợ hãi.

Sau đó Hana bắt đầu tìm tài liệu. Nhờ có Sick đem nhãn hiệu hướng ra ngoài, nàng liếc là có thể chứng kiến tài liệu mình muốn để ở nơi đâu. Nàng cầm lấy bình chứa lông vũ Đà Bi "lông vũ Trà Bi Điều", lấy ra hai cây mài nhỏ ném vào trong nồi. Trong cách điều chế, hai loại tài liệu này có thể đứng là thay thế nhau, chỉ là hiệu quả tương đối kém mà thôi.

Nàng lại cầm lấy bình chứa củ tỏi "Bồi Cát Cầu Hành". Cái này hai cái hoàn toàn không giống với, nàng mở ra hai giây sau, tựa hồ nhớ tới cái bình này là hàng giả, buông bình, trừng liếc Sick một cái, lấy thêm "Ám ân quả" có công năng thay thế ở tầng dưới, đổ ra một đồng ném vào trong nồi.

Sau khi cầm vài loại tài liệu, Hana rất rõ ràng bắt đầu hoảng thần rồi, loại trạng thái, không ngừng quan sát tài liệu này, bài tập so sánh nghiêm cẩn cách điều chế đối với nàng mà nói thật sự quá hao tâm tổn sức rồi. Nàng cầm lấy bình viết "Sơ Sơ Nga Lâm phần", mở ra trực tiếp rót vào trong nồi, trong phòng lập tức bay mùi chocolate.

Hana lúc này mới phát hiện cái bình này cũng là hàng giả, nàng há to miệng, kinh hoàng ba giây, lập tức khôi phục trấn định, giống như nàng vừa mới ném đích thật là Sơ sơ Nga Lâm phần, tiếp tục ném tài liệu khác.

Mắt thấy nồi đồ đặc này chậm rãi phát ra ánh sáng lam từ sắc huỳnh kỳ quái, còn bắt chợt phun ra một ít hoa lửa, Sick lo lắng bất an. Khoan đã, gian phòng công tác này có thể bị nổ tung hay không a?

Sick nghĩ đến một biện pháp, hắn nói với Hana: "Hana tiểu thư, đồ vật đơn giản như thế để ta đến làm là tốt rồi. Như vậy ta cũng có thể có cơ hội luyện tập, chỉ là ta không có thuận thực như ngài vậy, nên mất càng nhiều thời giờ, ngài trước tiên có thể đi phòng nghỉ chờ đợi, chờ ta làm tốt ngài lại đến nghiệm thu, như thế nào?"

Hana biểu lộ giống như trút được gánh nặng, trừng Sick: "Không được làm hư đó, sẽ làm mất mặt ta!"

Sick vốn định trả lời phi thường qua loa "Dạ dạ được", cuối cùng vẫn nhịn được, gật đầu nói: "Ta sẽ cố gắng đấy."

Sau đó Hana trốn ra khỏi phòng công tác, trở lại trong thế giới ngôn tình Spiral Minaret.

Sick rửa qua nồi đồ đặc này, bắt đầu một lần nữa.

Hắn cẩn thận xem kỹ đồng công cụ mà Hana chồng chất, phát hiện ra không có công cụ cơ bản, tất cả đều là chút ít đồ vật vô dụng màu mè. Hắn đành phải cảm ra tuyến xích từ trong bọc được liệu của mình, một mặt cố định, một mặt cột phần viết lên, vẽ trên mặt bàn ký hiệu hình tròn. Có một số phòng công tác lớn khắc ra ký hiệu pháp thuật thành bản, trực tiếp vẽ phần ở phía trên là hình thành chữ, tại đây Hana không có cái loại đồ vật hữu dụng này. Cuối cùng Sick lật tầng dưới chốt tủ công cụ lên, tìm được một bao giấy đựng phần không có mở ra. Hắn cắt giấy, chậm chậm đồ từng điểm từng điểm phần ở bên trong ra bản vẽ.

Hắn đặt được liệu lên trên giấy, cẩn thận kiểm tra, chọn ra bộ phận có thể sử dụng, hơn nữa căn cứ hàng thật mà phòng công tác có, sửa chữa qua cách điều chế.

Bận rộn như vậy thật lâu, chờ hấn làm xong pháp thuật, đun sôi bát tô, lúc hấn bỏ vào trong tủ gạch giữ ấm, đã đến giờ tan tầm rồi. Thế là hấn thả một đồng lớn công cụ (toàn bộ vô dụng) mà Hana lấy ra tại chỗ, rời khỏi phòng công tác. Tiểu thư Hana không có trong phòng nghỉ, hấn tìm không thấy Hana, tự mình tan tầm rồi.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Sick trở về phòng cầm quần áo đi đổi giặt, di chuyển về hướng phòng tắm. Lúc đi qua hành lang, hấn chú ý thấy thiếu một cái ánh lửa chính giữa hai hàng nến. Có một ngọn nến bị tắt. Hấn dừng bước lại, bắt đầu suy nghĩ hấn có nên giúp chủ nhà đốt lại ngọn nến hay không.

Hấn cảm giác được trong không khí có đồ đặc nào đó bị thay đổi, nhưng hấn không rõ ràng lắm đó là cái gì. Hộp bạc trên cổ có chút lay động, đồ vật bên trong nhắc nhở tình huống của hấn khác thường.

Sick hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, chuyên chú nhìn bóng tối trước mắt, sau đó, dưới tình huống đang nhắm mắt, chậm rãi mở ra "Con mắt".

Thế giới hấn chứng kiến cùng trước khi hấn nhắm mắt chứng kiến trở nên khác nhau rất lớn. Hấn nhìn thấy rất nhiều ngọn sóng thấp sáng màu trắng bạc di động trong bóng đêm. Hấn bây giờ đang dùng "Con mắt thứ ba" để nhìn thế giới, đây là "Linh Thị" chứng kiến một loại diện mạo khác của thế giới.

Bình thường, những vầng sáng năng lượng này hấn là đại khái phân bố đều đều, nhưng bây giờ Sick chứng kiến rất nhiều tia rất sáng, dòng ánh sáng đặc biệt to từ nơi cao hơn một chút so với đầu người xuất hiện, một đường hướng chui vào dưới nền đất. Sick nhìn thoáng một phát, những dòng ánh sáng này là từ vị trí ngọn nến xuất hiện đây. Sick cố gắng xem phía dưới nền đất, lại chỉ thấy một mảnh sương mù hỗn loạn, nhìn không thấy đáy.

Vào thời điểm này, hộp bạc lay động trên phạm vi lớn, va chạm làn da phía dưới xương quai xanh Sick. Sick tranh thủ thời gian mở to mắt, có người tới.

Sick lui một bước về phía sau, lấy thêm quần áo, làm bộ dạng như điem nhiên không có việc gì hướng chỗ rẽ cách đó không xa phía trước đi. Hấn vẫn chưa đi đến chỗ góc cua, người tới đã hiện thân rồi.

Sick chứng kiến sàn nhà cùng vách tường bị ánh lửa chiếu sáng trước, sau đó, Ưu Lan Phu nhân cầm trong tay một cây châm lửa, kéo lấy chân mà đi tới. Nàng mặc một bộ áo ngủ sợi tơ mảnh đai an toàn liền thân, dưới đáy cái gì cũng không mặc, đáng người đây đặng nhìn một phát là thấy hết. Nhưng Sick căn bản không có biện pháp cảm giác được các loại gọi cảm, bởi vì nửa bên mặt nàng đều là tím xanh sắc nhìn thấy mà giật mình, đã sưng lên, tròng trắng mắt một bên cũng biến thành màu đỏ đầy, bờ môi sưng vù. Da khoe mắt rách một mảng lớn vảy màu nâu đậm. Lại nhìn cánh tay nàng lóa lỏ, cũng là sưng vù không bình thường, cùng với một khối xanh lớn.

Bộ dạng nàng xem Sick, ánh mắt không giống như tập trung tại trên người Sick, mà như là tập trung tại nơi phía sau Sick một khoảng. Mí mắt buông lỏng vô lực, cơ mặt tựa hồ có trạng thái muốn nhắc tới mà không có khí lực, biểu lộ như có như không. Sick cảm giác, nàng hình như là muốn bày ra dáng tươi cười xã giao, nhưng lại đang kháng cự, không chịu làm ra việc này.

"Những ngọn nến này không thể bị dập tắt." Nàng hữu khí vô lực mà nói, dùng cây châm lửa trên tay nhen nhóm ngọn nến đã tắt. Nàng nói: "Người không được đụng tới." Lại nhìn xem ánh nến dần ổn định lại, nói: "Ánh nến thật tốt, yếu ớt, thiếu đốt mình, chiếu sáng cho mọi người, nhưng lại luôn khóc."

Sick mãnh liệt gật đầu. Sau khi nàng kéo từng bước chân, xuyên qua bên cạnh Sick rồi đi, Sick ôm chặt quần áo chạy về phía phòng tắm. Hiện tại hấn cực cần nước ấm, rửa đi một thân đầy hàn ý.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Cảnh phố trong mắt của hấn

Even Joseph ở trong nhà bà cố nội, nghe được sự tình Ưu Lan sinh sản, thời điểm mang thai bởi vì là song bào thai rất lớn nên đau khổ, ở lại trong bệnh viện một thời gian thật dài.

Bà cố nội nói: "Lúc Lino đi ra, ta nói cho nàng biết nó là một hài tử khỏe mạnh. Nàng nói với ta: 『đây là ta đấy!』 khi đó Gino còn chưa có đi ra, kết quả nàng lại nói: 『đều là nó làm hại, nó tại sao muốn hại ta vất vả gặp bội? Đứa bé này nhất định là có ý đến tra tấn ta đấy!』 ta nghe xong da gà đều nổi hết ra.

"Nàng chỉ thương con gái lớn, luôn có ý không để ý tới con gái thứ hai. Tay đại nữ nhi bị gãy gãy, nàng sẽ thống mạ người hầu, nhị nữ nhi cùng đi leo núi tiểu hài tử phụ cận, ngã rách khuỷu tay cùng đầu gối, miệng vết thương lớn đến sẽ lưu sẹo, nàng nhìn cũng không nhìn. Nói không chừng như vậy cũng càng được rồi. Trừ phi lão gia nói chuyện, nếu không đại nữ nhi cơ hồ là bị nàng giam trong nhà, ở đâu cũng không đi được.

"Đại nữ nhi muốn tham gia quan hệ hữu nghị, muốn đi nơi xa một chút để học, đều cần nhờ lão gia cho phép, mới có thể thành công, nếu không Ưu Lan tuyệt đối sẽ cho phép."

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Tắm rửa xong, công tác trước ngủ của Sick là xử lý đồ ăn đầu bếp cho hắn, tất cả đều là các loại thịt yến hội còn lại. Hắn đem thịt hơ cho khô, cắt vào túi, có ít túi ở đây bên trên làm pháp thuật phòng ngừa loài chim cùng bọn chuột nhất tới gần, còn có pháp thuật để cho người không nhìn tới, sau đó treo ở ngoài cửa sổ lầu các. Mấy ngày nay lạnh như thể, băng tuyết trở thành tù lạnh tự nhiên. Sở dĩ muốn cho không người nhìn tới, là muốn tránh việc làm của hắn để cho khu nhà cấp cao phát ra mùi vì nghèo kiệt hủ lậu, ảnh hưởng mặt tiền cửa hàng của kẻ có tiền là nhất định sẽ bị đuổi đi đấy.

Chuẩn bị toàn bộ cho tốt xong, Sick dọn dẹp dụng cụ nướng thịt của tiểu Bá. Bởi vì rất nhiều tài liệu pháp thuật cần xử lý bằng lửa, cho nên dụng cụ nướng thịt coi như là pháp sư phòng phẩm.

Sick đem tẻ dao cắm vào trong chậu than, khơi mào hỏa diễm ma pháp, hướng quảng ra cửa sổ đang mờ ra, xem nó trụ lạc, đập tắt tại ở ngoài phòng tuyết rơi nhiều.

Tiểu bá vẫn là nằm ở cửa gian phòng, không có di động. Sick rất muốn hỏi một chút hắn là chết thế nào, nhưng hắn không thể hỏi.

Hắn thừa dịp lúc còn có tinh thần lật xem hành lý tiểu Bá. Tiểu Bá có rất nhiều đồ vật, một hộp lớn quang bút, các loại chất liệu đều có. Sick nhìn thờ dài trong bọc của Sick chỉ có hai cây bút sáp màu cùng một cây bút lông đã cũ mềm.

Pháp sư tân thủ hơn phân nửa là dùng một cái phấn viết màu trắng, hoặc bút sáp ong ghi toàn bộ pháp trận. Có ít Pháp sư biết thuần thục lái thủy, sử dụng các loại bất bút đồng, phấn viết trùng, bút cốt dầu, vân vân, còn có ít bút sau khi đốt sẽ đổi màu. Đợi đến lúc biến thành lão luyện phi thường thuần thục thì, bình thường lại là một cây bút vẽ toàn bộ pháp trận, chỉ là từng Pháp sư lựa chọn bút cuối cùng nhất không quá giống nhau.

Sick cũng có tìm được bút máy, bút bi bình thường, còn có một bao phong thư cùng giấy viết thư. Tiểu bá có đối tượng thông tin, nhưng không có phát hiện thư tín không có gửi đi ra ngoài, hoặc là thư người khác gửi đến. Tiểu bá có rất nhiều sách, Sick trong lúc nhất thời xem không hết, trước hết để đó.

Sick phát hiện một ít cây snack, thoạt nhìn còn có thể ăn, bất quá Sick không có ăn thử. Ngoài ra còn tìm được giấy phép pháp sư do Quang Minh chi trưng phát cùng kiểm định khảo cổ pháp sư đề tập.

Sau khi xem qua toàn bộ một lần, Sick phát hiện hai điểm đáng ngờ. Một là tiểu bá hiển nhiên không phải pháp sư sở trường ma được học, trên người hắn cũng không có bao được liệu. Pháp sư bình thường không có khả năng dễ ngọt nhụy thảo trên người phóng. Cái chai thi thể nắm trong tay cùng chai mà phòng công tác của Hana dùng chính một loại, có khả năng là chính bản thân hắn lấy đi đấy.

Tiếp đến, Sick vậy mà không tìm được bất luận bùa hộ mệnh gì, cũng không có pháp trượng.

Hai thứ này là chất môi giới phổ biến nhất pháp thuật hiện đại sử dụng, Sick là vì có tẻ dao làm chất môi giới, mới không mang hai thứ. Tiểu Bá có lẽ không giống hắn là học ma pháp không bình thường, nên sẽ thường xuyên dùng đến bùa hộ mệnh cùng pháp trượng mới đúng. Mặc dù cũng có loại Pháp sư thích đặc biệt dùng một trong hai cái, nhưng không có cả hai thì rất kỳ quái rồi. Dùng niên kỷ tiểu Bá, cũng không có khả năng lợi hại đến có thể thi pháp mà không dùng chất môi giới.

Thời gian đã trễ rồi, Sick từ bỏ tìm kiếm manh mối, tiến vào trong căn của tiểu Bá. Tia chớp ánh sáng trên sàn nhà một phát một phát thoáng toát ra. Một mực đều như vậy, hắn đã nhìn quen lâu rồi. Đột nhiên, hắn đầu mới vừa vận dụng vào gối đầu, trụ chứng kiến sàn nhà sáng rực lên, tia chớp ánh sáng cực lớn hướng bên trên phóng ra, vài đạo lớn nhất thiếu chút nữa lại đụng phải trần nhà. Tia chớp chỉ xuất hiện thoáng một chút đã biến mất, trên sàn nhà không hề có tia chớp, liền cao một lượng cen-ti-mét đều không có xuất hiện lại.

Sau một lần lưu động năng lượng pháp thuật cực lớn, lưu động dị thường đã đình chỉ rồi.

Sick ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, căn cứ ánh trăng góc độ, hắn phán đoán hiện tại ước chừng là nửa đêm 12h.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Even Joseph rời nhà bà có nội ước chừng vào lúc 8:30. Hắn không có lập tức trở về cục cảnh sát, mà là đi đập tuyết trên đường. Trời sinh thân thể hắn cường tráng, tuyết rơi nhiều hắn cũng không cảm thấy lạnh. Hắn nhớ tới phong thư muốn gửi cho ba ba của Luomerino, thế là trước tiên ngồi xuống viết thư ở một tiệm trà.

Hắn viết xuống tờ giấy: "Gửi tới Rand đại nhân: Ta nhìn thấy Sick rồi, hắn bây giờ là trợ lý pháp sư rửa chén đĩa, hai mắt sẽ tỏa ánh sáng nguyên rửa cổ chủ. Tựa hồ vẫn đang tương đối đối, trước hết cho ăn để giảm tỷ lệ hắn cắn người xuống. Trước mắt đề nghị không khinh suất tới gần hắn, để tránh thiếu mất khối thịt."

Hắn vốn đang định ngồi một hồi nữa, nhưng là nhân viên cửa hàng lại nói cho hắn biết: "Thật ngại quá, chúng tôi phải đóng cửa."

"Bên trên cửa ghi buôn bán đến hai giờ mà." Even Joseph nói.

"Gần đây nửa đêm cũng không có người nào, cho nên đóng cửa trước thời gian."

Thế là Even Joseph đem phong thư gấp lại, dán đủ tem quảng vào hòm thư, nửa đêm tản bộ trên đường.

Dùng trình độ phồn vinh của chỗ này, chưa tới nửa đêm tiệm trà đã đóng cửa thật sự rất kỳ quái. Loại địa phương này có lẽ sẽ có cuộc sống về đêm rất phong phú mới đúng. Ngẫu nhiên có thể chứng kiến mọi người ăn mặc quần áo ấm áp, tìm kiếm cửa hàng bên đường có thể vào được, nhưng là cơ hồ tất cả đều đóng cửa.

Even Joseph đi qua bể phun nước ma pháp phun ra nước ấm, chứng kiến phổ đối diện có đài xe ngựa ngừng lại. Đó là một đài xe ngựa tư nhân đắt đỏ, có kèm theo lò sưởi. Cửa xe mở ra, một cái nữ hài tử trẻ tuổi trang phục lộng lẫy nhảy xuống. Even Joseph đoán chừng nàng còn vị thành niên, bắt quả nàng trang điểm quá đậm, người bình thường gặp có thể cho rằng nàng hai mươi lăm tuổi.

Nữ hài tử kia rống to với nam nhân trên xe: "Ta đã chịu đủ rồi! Xin lỗi cũng vô dụng, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ ngươi, cũng sẽ không trở lại bên cạnh ngươi! Cho dù ngươi quý xuống hoặc tặng lễ vật ta ta cũng sẽ không lại để ý tới ngươi rồi! Có nghe hay không! ngươi cút đi, ta không muốn lại nhìn mặt ngươi nữa!"

Mắng xong, nữ hài kiều ngạo ngẩng đầu, chờ đợi người nam nhân kia quý xuống xin lỗi cùng tặng nàng lễ vật đắt đỏ.

Nàng không có ngờ tới đối phương cũng đã chịu đủ rồi giống nàng. Trên nam nhân xe buồn bực không lên tiếng, đóng cửa xe, xe ngựa liền rời đi.

Chỉ còn cô bé kia không có mặc áo khoác, ví cũng rơi trên xe, kinh ngạc đứng trên tuyết, con mắt trừng lớn, miệng cũng mở lớn, biểu lộ khoa trương làm cho lớp trang điểm trên mặt nàng đều muốn nứt rồi.

Even Joseph nhin xuống cảm giác buồn cười, lộ ra biểu lộ đồng tình tiến lên hỏi: "Cần giúp đỡ không?"

Nữ hài rống to với Even Joseph: "Đừng tới gần ta, biến thái! Đừng tưởng rằng thừa dịp ta một mình rất yếu ớt tới gần ta, ta sẽ vì một chén rượu mà đi theo ngươi! Ta cũng không phải loại con gái tùy tiện, đừng tưởng rằng hơi giúp đỡ ta sẽ lên giường với ngươi!"

Even Joseph đành phải thu hồi bàn tay đang duỗi ra. Nữ hài thở phì phì quay đầu, giẫm lên giày cao gót gian nan tiến lên trên tuyết.

Even Joseph đứng tại nguyên chỗ, đem áo khoác cởi treo trên tay. Hắn định đợi trước một hồi, chờ khi nữ hài chịu đủ đau khổ rét lạnh cùng đất tuyết khó đi, hắn sẽ tiến lên lấy ra huy chương kỳ sĩ, nàng có lẽ sẽ tiếp nhận trợ giúp.

Even Joseph nhìn xem nữ hài vượt qua chỗ rẽ, đi ra bên ngoài tầm mắt của hắn, trong nội tâm đếm lấy thời gian, đột nhiên, hắn cảm giác được một trận gió từ bên trên đỉnh đầu xẹt qua. Trận gió này rất nhẹ, là có đồ đặc gì đó nhảy qua trên đầu hắn tạo thành đấy. Bởi vì là kỳ sĩ, Even Joseph rất mẫn cảm đối với động thái quanh mình, hắn phán đoán vật kia cũng không phải điều hoặc mèo. Vật kia hướng phía nữ hài kia đi qua.

Even Joseph chạy mau đuổi theo, chỉ thấy dấu chân nữ hài kéo dài đi phía trước, một cái dấu chân cuối cùng nhất phía trước là dấu giày cao gót của nữ hài, sau đó sẽ không có. Bốn phía là công trình kiến trúc tường cao, cũng không có địa phương có thể leo lên, Even Joseph cũng không thấy cô bé kia có năng lực đi lại trên mặt tuyết không để lại dấu vết.

Nàng cứ như vậy hư không tiêu thất rồi.

Even Joseph trở lại cục cảnh sát với nghi vấn đầy bụng, phát hiện bọn họ còn đang xem hình ảnh thiếu nữ đẹp. Những cái hình ảnh nữ hài tử kia đều rất trẻ tuổi. Cũng có liên quan tới việc mỗi người đều sử dụng trang phục lưu hành đương thời, tướng mạo bọn họ thoạt nhìn đều có trình độ giống nhau đó. Chính là giống nữ hài biến mất trước mắt Even Joseph không lâu trước, có cùng vẻ ngoài.

Even Joseph ngộ ra những người này đều là người bị hại, hắn ngồi xuống, hỏi bọn cảnh sát: "Cần giúp đỡ hay không?"

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Đợi đến lúc trời sắp sáng, Sick sáng sớm đã đi ra ngoài rồi. Hắn không cách nào an tâm ở gian phòng ốc kia. Tuyết ngừng rồi, hai bên đường kết thành khối băng bề mặt sáng bóng trơn trượt, còn có một chút tiếng nổ sương khi đạp xuống xoẹt~ xoẹt~ xoẹt~.

Sick chứng kiến bể phun nước nước ấm. Bình thường loại phương tiện này sẽ làm cho du dân tụ tập, nhưng hắn vẫn không có chứng kiến người, cũng không có thấy chân nệm bọn họ ở ven đường hoặc bất cứ chỗ nào. Giờ hắn đã biết nơi này cũng không có phương tiện thu nhận du dân. Cái chỗ này không chào đón người không có tư cách tiến đến. Liền động vật lang thang cũng không có, một khi xâm nhập, không qua mấy giờ sẽ biến mất vĩnh viễn.

Sick vừa đi vừa nhìn từ kính ven đường, đồ vật bán trong cửa hàng, tùy tiện một cái yếm giá đều vượt qua một tháng tiền ăn người bình dân. Nhưng tựa hồ tuyệt đối không phải không buôn bán được.

Sick đối với các loại chênh lệch giàu nghèo không có khái niệm gì, mặc dù cũng từng nghe người ta nói qua các loại lời nói cái gì mà "Người giàu càng giàu, người nghèo càng nghèo", nhưng cũng không mang cho hắn bao nhiêu cảm xúc. Hắn chỉ biết là hắn không có biện pháp an tâm dừng lại địa phương như vậy. Hắn đối với cái chỗ này có một loại cảm giác của người ngoài cuộc. Đây là một trò chơi hắn chưa từng tham gia, bởi vậy hắn cũng không cần đối với thắng thua phụ bất luận trách nhiệm tâm tình gì.

Hắn mơ hồ biết rõ hắn như vậy tựa hồ không tốt lắm, hắn sẽ càng đi càng xa đồ vật tất cả mọi người cho rằng rất trọng yếu. Nhưng hắn không biết mình thuộc quốc gia này hay không, cũng không biết mình yêu mảnh thổ địa này hay không. Hắn cũng chỉ làm hết sức để sống sót mà thôi, không đi quan tâm cái khác, giống như trước kia.

Hắn đi trên đường phố phi thường khác lạ, nhưng hắn vẫn tập mãi thành thói quen. Người qua đường nhìn thấy hắn đều tránh ra hai bên, đem chính giữa con đường tặng cho hắn đi, mà Sick tương đối thoả mãn đối với cái này.

Bởi vì mỗi nhà hàng trên đường tiêu chuẩn thấp nhất hắn cũng không đủ, cho nên Sick ngồi ở bên cạnh bể phun nước ăn sandwich mình mang đến. Khi thiên không bắt đầu sáng lên, hắn chứng kiến có nữ hài tử mặc váy ngắn mang theo ma pháp sủng vật lông xù lại nhỏ nhắn xinh xắn đi ra. Bởi vì mặc váy

ngắn dưới loại thời tiết này thật sự quá không sáng suốt rồi, cho nên nàng chỉ đi đại lộ có cung ứng hơi ấm, nhưng nếu không phải một lượt trang điểm đậm đặc trên mặt cùng trên đùi, Sick nhất định sẽ chứng kiến làn da của nàng đông lạnh thành màu tím.

Ma pháp sủng vật cùng Agathion bình thường pháp sư nuôi không giống nhau. Agathion là có công dụng thực tế đấy, ma pháp sủng vật tắc thì không có bất kỳ công năng, thậm chí không có móng vuốt cùng hàm răng hơi nhọn một chút, hoàn toàn không có khả năng làm bị thương chủ nhân. Không có năng lực sống nơi dã ngoại cùng năng lực sinh sản, nếu như bị ném bỏ sẽ chết rất nhanh. "Ném loạn cũng sẽ không làm cho hoàn cảnh dơ dáy bẩn thỉu", tựa hồ là một trong từ quảng cáo của thương nhân buôn bán. Mặc dù Sick không cách nào lý giải, tại sao có người sẽ dùng vứt bỏ là điều kiện tiên quyết đi chăn nuôi sinh vật.

Sick không có hứng thú với việc tiêu tiền mua thức ăn gia súc trong lúc đang nghèo rớt như thế này. Hắn ưa thích Agathion với lực lượng mạnh mẽ. Đến nỗi trước kia hắn tại trong học viện Hắc Ám, thường thức bạn cùng phòng có thể thỏa mãn muốn có dục vọng Agathion.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Truy tìm bí mật

Ăn xong bữa sáng, Sick nhìn thấy bảng thông báo phụ cận bề phun nước, sắc trời cũng đã sắp sáng rồi, phải lại gần để nhìn thì mới thấy rõ ràng được.

Phía trên cái này có rất nhiều quảng cáo sắp chữ in ấn tinh mỹ, trung tâm tập thể hình mới mở, trung tâm tổ thân, phòng khám thẩm mỹ vân vân. Sick còn phát hiện một tấm áp-phích tuyên đạo thuế thu nhập hàng năm. Hắn nhìn quy định tiền lương thấp nhất phải nộp thuế, phát hiện ra một mao tiền hắn cũng không cần giao nộp. Không biết tại sao, hắn có một loại cảm giác bị khinh thị khó chịu.

Chiếm nhiều chỗ nhất trên bảng thông báo chính là thông báo của cục cảnh sát.

Một tấm ảnh đều là ảnh chụp nữ hài có chút nhan sắc, dưới đáy ảnh chụp mỗi người đều có viết danh tự, ngày mất tích, địa điểm, nếu dân chúng có bất luận tin tức liên quan với tung tích các nàng lập tức liên hệ cùng cục cảnh sát. Bên cạnh có một tấm hồng đơn viết tay, xem ra chi phí của cục cảnh sát không đủ, không mời nổi nhà thiết kế. Ngược lại Sick rất ưa thích chữ bút lông của cảnh sát đại nhân, rất có khí thế. Bên trên hồng đơn ghi, mấy ngày gần đây có nhiều nữ nhân mất tích, còn có tình báo chính mắt trông thấy quái vật to lớn, mong dân chúng không nên đi ra ngoài ban đêm. Sick suy nghĩ một chút thời gian buôn bán dán bên trên những cửa tiệm tinh phẩm trên đường kia, trừ phi bọn họ đều đóng cửa, nếu không đại khái là rất khó.

Sick lại quay lại nhìn những bức ảnh này. Nữ hài trên tấm ảnh đều rất trẻ tuổi, niên kỷ đều rơi vào cao thấp khoảng 17 tuổi. Khuôn mặt bọn họ tươi cười sung sướng nhìn vào máy ảnh, bày ra thủ thế cùng biểu lộ lưu hành đương thời, chụp được lần lượt từng cái bóng hình xinh đẹp, không có người liệu đến rằng những cái ảnh chụp kia không ngờ lại được biết đến bằng hình thức này.

Thời gian bọn họ mất tích đều là đêm khuya. Sick không biết tại sao bọn họ đã trẻ như vậy còn du đãng trên đường, từ vật phẩm trang sức đắt đỏ trên người bọn họ, nhìn xem khuôn mặt không lo không buồn, bọn họ tuyệt đối không phải là vì đi làm ca đêm nên mới nửa đêm không ngủ. Mặc dù thanh niên đến tuổi này cũng có khả năng là trốn nhà ra ngoài, nhưng phía trên lại ghi tại hiện trường bọn họ mất tích rơi mất một ít đồ đạc bắt buộc với con người, sự tình biểu hiện ra cũng không phải là như vậy. Mất giày, khăn quàng cổ, vòng tai, đồ trang điểm cũng còn tính là bình thường, có người còn rút váy tại hiện trường □), cái này nhất định có vấn đề.

Sick xem đặc thù quái vật ghi trên hồng đơn, giống như hình người, trên cổ có một vòng cọng lông, làn da màu sắc rất tối, có thể là màu xám hoặc màu nâu đậm, có thể sử dụng chỉ sau đứng thẳng. Nhìn thế nào cũng có quan hệ tới ma pháp, không phải loại sản phẩm ma thú mới, cũng là ma pháp sinh vật Pháp sư tạo ra đấy.

Nguyên lai Pháp sư biến thái yêu thích tìm nữ hài trẻ tuổi làm pháp thuật tài liệu khắp nơi đều có, không chỉ giới hạn trong Hắc Dạ giáo đoàn. Sick am hiểu nhất chính là ma dược học, trong khái niệm trụ cột ma dược học, tất cả tài liệu đều có thể dùng các loại tài liệu khác để thay thế, cách điều chế ma dược học dễ thay đổi hơn điều chế vật phẩm khoa học nhiều. Tài liệu nhân thể đương nhiên cũng có thể dùng những vật khác thay thế, chỉ cần an bài thích hợp, tuyệt đối hiệu quả sẽ không kém. Sick cho rằng, trong xã hội văn minh thật sự không có lý do gì cần phạm pháp dùng tài liệu thân thể.

Huống chi trong kinh nghiệm của hắn, thi thể nữ nhân trẻ tuổi căn bản cũng không có dùng tốt hơn bao nhiêu. Cá nhân hắn càng đặc biệt thích máu nam nhân cường tráng, bởi vì không cần giết chết, nguồn cung ứng cũng càng không dễ bị đứt... Sick tranh thủ thời gian vân vê mặt của mình, bệnh cũ của hắn lại tái phát.

Sick đặt ra kết luận, bởi vì buổi tối hắn phải ngủ để ứng phó công việc hôm sau, cho nên con quái vật này, những chuyện phát sinh trên người các nữ hài này, đều không có quan hệ gì với hắn.

Đúng vào lúc này, Sick nghe được phía sau có thanh âm nữ hài từ chi chi tra tra, bọn họ thấp giọng nói: "Người kia thật đáng sợ, hắn đang nhìn tờ giấy này a." "Có phải chính là hắn làm hay không vậy? Không phải nghe nói phạm nhân sẽ trở lại nhìn kết quả hắn tạo thành sao?" "Nên báo động hay không à?"

Sick quay người, dùng hai tay nắm chặt lấy đôi má kéo ra hai bên, lè đầu lưỡi ra giả làm cái mặt quỷ, sau đó khi các cô gái còn đang kinh ngạc chú mục, nhanh chóng ly khai hiện trường.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Mặt trời hoàn toàn nhô lên rồi, Sick dù trễ vẫn ung dung đến báo danh công việc. Hắn không có tìm được Hana tại phòng nghỉ, mà là một đám năm người hầu cầm dụng cụ quét dọn đang rất bận rộn. Xem bộ dạng bọn họ lục tung, Sick còn tưởng rằng sự tình Hana báo cáo phí tổn lão bị lão gia phát hiện, bọn họ lấy cớ quét dọn, đến điều tra chứng cứ, nhưng nhìn bộ dạng bọn họ lục xong hết còn thả lại nguyên dạng, lại giống như không phải.

Sick phát hiện người chỉ huy là Tuvalu, hắn đang đứng tại bên tường chỉ thị những người khác "Bắt luận thứ nhỏ nhất gì cũng không thể bỏ qua!!!", thế là tiến lên bắt chuyện.

Sick hỏi: "Hana đâu?"

Tuvalu vốn cầm trên tay một cái bàn kim loại, quan sát rất chuyên tâm, chứng kiến Sick tới, hắn tự giả bộ như cái bàn kia không trọng yếu, tiện tay buông xuống: "Nàng không có nói cho người biết sao? Nàng đi công tác, cả ngày hôm nay đều sẽ không trở về." Tuvalu nhướn một bên lông mày nhìn Sick. Sick liếc thấy cái bàn kia thật là bàn cảm ứng mùa xuân, đạo cụ mà pháp người ngoài nghề tìm dùng.

Cho nên Sick hôm nay không có việc gì làm, có thể trực tiếp trở thành kẻ ngồi chơi sao? Nếu Hana trở về nói hôm nay không phát tiền lương thì xử lý thế nào? Hắn quán một vòng quanh phòng công tác, phát hiện mà được hắn làm đã biến mất, chắc là Hana làm xong mấy cái trình tự cuối cùng nhất, sau đó cầm lấy đi dùng. Hi vọng nôi được này không có bị nàng hủy diệt.

Sick trở lại phòng nghỉ, ngồi xuống ghế nằm của Hana, lớn tiếng nói: "Chú ý quyền sách kia, coi chừng cái chai kia, đồ vật Pháp sư không thể mở loạn, thượng diện đều có rất nhiều pháp thuật, có thể sẽ nổ tung!"

Nghe qua Sick vừa nói như thế, bọn người hầu đều bị dọa rút tay về, không dám làm nữa.

Sick lúc này mới cười cười hỏi: "Cần ta hỗ trợ không?"

Bộ dạng Tuvalu nghiêng răng nghiêng lợi, lại để cho Sick cảm thấy một chuyển hắn đến chạy phòng nghỉ này mặc dù không có đến công tác, nhưng rất đáng được.

"Tại đây rõ ràng cũng chỉ có tiểu thuyết ngôn tình!" Tuvalu gầm nhẹ.

"Người làm sao tình tường như thế? Thường tới sao?" Sick cười hỏi.

Tuvalu nắm lấy hai tay, run nhè nhẹ. Sick thấy rất vui vẻ, còn nhếch chân lên bắt chéo.

Ước chừng đã qua hơn mười giây, Tuvalu tiến lên một bước, bắt lấy tay áo rộng của Sick. Sick liền cảnh giới, tưởng rằng Tuvalu muốn tìm hắn đánh nhau, nhưng Tuvalu chỉ là móc ra một trang giấy cho Sick xem.

"Đồ vật trong này người có nhìn thấy tại trong phòng làm việc không?" Tuvalu hỏi.

Sick tập trung nhìn vào, đó là cái biên lai hắn rất quen thuộc. Đồ vật liệt kê ở trên lại không giống với cái Sick tìm được hôm qua, nhưng giống ở chỗ giá cả đều bị báo cáo láo, hơn nữa có rất nhiều thiết bị đắt đỏ hắn chưa nhìn thấy. Hana làm việc thật không cẩn thận, chứng cứ phạm tội ném loạn khắp nơi.

Sick một mặt ghi nhớ các hạng mục kia trong lòng, một mặt nói: "Không nói cho người."

"Người..." lần này có thể Tuvalu đã thật sự muốn đánh Sick rồi, nắm đầm đều giờ lên. Nhưng là Tuvalu thành công áp nộ khí xuống, có lẽ liên quan đến việc trước đó Sick đơn giản đã chế phục hắn.

Tuvalu hạ giọng nói: "Người có thể cho là ta đồ kị địa vị Hana, muốn thay thế nàng nên mới làm những chuyện mờ ám này, nhưng là ta không phải." Tuvalu nói đến đây, tự cảm mồm, tựa hồ đang do dự có nên đem tình báo nói cho Sick hay không.

Sick tuyệt đối không có cho rằng như vậy. Hắn biết rõ, mặc kệ là người phương nào, nếu muốn đuổi Hana ra khỏi chỗ này nhất định có lý do phi thường đúng. Hắn chú ý tới bên trên biên lai có ngọc nhụy thảo, lượng hàng nhập còn không ít, đương nhiên giá tiền là báo cáo láo đấy.

Sick rung đùi đắc ý nói: "Hana dù sao cũng là cấp trên của ta, người nếu như muốn ta hiệp trợ người đuổi nàng, đương nhiên muốn cho ta một lý do tốt."

Tuvalu vẫn là trầm mặc, lông mi rũ xuống dưới.

Sick nói: "Ta còn tưởng rằng người có lẽ rất rõ ràng Hana đáng ghét đến bao nhiêu. Người thật sự cho rằng nàng có khả năng đạt được sự trung thành bất luận kẻ nào sao? Tất cả người nhận thức nàng đều quyết định phản bội nàng."

Tuvalu không nói chuyện, hiển nhiên là đang suy nghĩ lời nói Sick có đáng giá để tin nhiệm hay không. Sick rất không cảm thấy như vậy, bất quá khả năng thoát nhìn hắn thật sự giống đồng loại với Hana.

Đã qua một hồi lâu, Tuvalu mở miệng nói: "Nếu như Hana có những vật này, cái chỗ này sẽ có nguy hiểm."

"Rất tốt." Sick không nghĩ nhiều, chỉ là nói ra lời nói thiệt tình.

Tuvalu trừng liếc Sick: "Căn phòng này có thể bị sẽ nổ tung."

"Ta không quan tâm." Sick lại không cẩn thận nói ra lời nói thiệt tình rồi.

Lần này Tuvalu cũng lười trừng Sick, bởi vì Tuvalu cũng đồng dạng: "Ta cũng không quan tâm căn phòng này có bị nổ hay không, loại địa phương này bị hủy cũng tốt. Ta quan tâm chính là tiểu thư sẽ gặp nguy hiểm." Thái độ Tuvalu hòa hoãn xuống, bắt đầu có chút coi Sick là bạn, tỏ ra thiện ý: "Tiểu thư nói có thể tín nhiệm tiểuBbá, ta hi vọng ngươi cũng là như vậy."

"Người nào đó nói ta vẫn có chút tinh thần trọng nghĩa đấy. Đồ vật, tài liệu cùng thiết bị bên trên tờ giấy này ta đều chưa nhìn thấy." Sick lấy ra biên lai hẳn tìm được trong phòng làm việc: "Ta còn có tờ này nữa, thiết bị trên tấm này ta cũng không thấy được. Mặc dù kỹ thuật Hana rất kém cỏi, nhưng ta biết rõ nàng có năng lực thiết lập cửa ngầm. Có khả năng giấu ở chỗ khác rồi." Hana thiết lập cửa ngầm tại trong phòng làm việc, Sick tại thời điểm quét dọn cũng không có phát hiện, biểu thị phía trên cái này chỉ ít có pháp thuật che dấu tiêu chuẩn bình thường.

Tuvalu xem qua biên lai Sick đưa, thở dài: "Cảm ơn." Hẳn muốn những người khác đem toàn bộ mọi thứ phục hồi như cũ, sau đó dẫn người hầu đi ra ngoài.

Sick ngồi ở bên trên ghế nằm nhìn xem toàn bộ quá trình. Chờ sau khi bọn hắn ly khai, Sick đập bình chỗ lõm bên trên ghế nằm, lao ra phòng nghỉ, trực tiếp tìm trạm ma điện thoại trên đường phố.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Sick xông vào trạm ma điện thoại, gảy ma thoại đến cục quản lý chấp nghiệp pháp sư.

Ma thoại vừa gọi được, Sick mới mở miệng nói: "Ta là Si... ——" đầu bên kia đã phát ra tiếng thét cao tần chói tai. Sick hơi lui ra sau, rồi xa tiếng thét qua điện thoại của nàng. Tiếng thét chói tai giăng co suốt ba mươi giây, hoàn toàn không có hiện tượng chưa đủ khí hoặc dây thanh mệt mỏi, từ đầu tới đuôi đúng một cái âm.

Tiếng thét chói tai đình chỉ đồng thời vào lúc cục trưởng đại nhân tiếp điện thoại: "Ngươi thế nào rảnh rỗi như thế? Liên tục hai ngày đánh ma thoại quấy rối viên chức chúng ta?" Trong tiếng nói chuyện của cục trưởng đại nhân còn có thanh âm chắc chắn, tựa hồ đang ăn mì.

"Hôm nay cấp trên không ở nhà." Sick nói xong, bắt đầu gào thét: "Cục trưởng đại nhân! Hiện tại giải thích rõ ràng đi, công việc này đến cùng có cái vấn đề gì nha, tại sao sẽ luân lạc tới nỗi mặc cho các ngươi phân phối?"

"Nào có cái vấn đề gì nha, ah —— bây giờ người trẻ tuổi đều si điện, đều không muốn làm trợ lý, muốn làm nhân viên developer mà thôi. Không có cái nguyên nhân đặc biệt gì khác á."

Từ việc cục trưởng đại nhân cố gắng trấn an Sick như thế, xem ra công việc này thật sự phi thường có vấn đề.

"Ngươi tốt nhất nói ra lời thật, nếu không ta tìm Even Joseph trách cứ ngươi!"

Cơ quan nhà nước bốn quốc dùng công lực đá bóng tinh xảo mà nổi tiếng, mặc kệ bị cái dạng đối tượng gì trách cứ nha, bọn họ cũng có thể một mặt ngoáy lỗ tai một mặt đá bóng, chỉ có thời điểm đụng phải kỵ sĩ đoàn là không được. Kỵ sĩ đối với mục tiêu nhiệm vụ phi thường kiên trì, lại ưa thích trợ giúp người khác. Nếu như không để ý tới trách cứ của kỵ sĩ, bọn họ chẳng những thay phiên không ngừng không nghỉ đánh ma thoại, lập lại trách cứ đơn vị nghiệp vụ không để ý, thời điểm nghiêm trọng còn có thể đem cả đội kỵ sĩ chạy đến dưới lầu đơn vị mục tiêu, một bên đá cửa một bên khác lấy ra 2 chữ “ Bài xuất ”.

Uy hiếp của Sick có hiệu quả rồi, chuông lục lạc đối diện truyền đến nho nhỏ một tiếng "Vùng hồ", cục trưởng đại nhân buông mặt chén xuống, nói: "Hào hảo, người bình tĩnh một chút. Ta cho ngươi biết là được chứ gì. Ghi chép chỗ kia có vấn đề, trước kia từng có một hồi nổ lớn, do pháp thuật thất bại tạo thành đấy."

"Vậy có cái gì kỳ lạ hay sao?" Sick nói. Loại tộc pháp sư này, cả đời ít nhất sẽ có một lần kinh nghiệm đem nhà mình tạc đến buổi tối có thể ngấm vì sao. Nổ lớn đối với Pháp sư mà nói là một bộ phận sinh hoạt.

"Bị nổ qua thì không kỳ lạ. Quốc gia của ta diện tích bị pháp sư nổ tung, đại khái so diện tích đất nông nông phu sử dụng hàng năm còn lớn hơn. Bất quá tại trong lúc nổ tung một lần mà tạo thành hố rộng năm trăm mét, sâu 120 mét, đồ vật trong phòng còn bay đến mấy km bên ngoài, vậy thì hiếm thấy rồi."

Sick nghe xong nói không ra lời. Bạo tạc nổ tung không lồ như vậy khẳng định có năng lượng rất lớn. Những năng lượng kia có khả năng cải biến cái này khối thổ địa năng lượng nguyên thủy vĩnh cửu. Như loại sân bãi này bị "Pháp thuật ô nhiễm" qua, sẽ làm cho pháp thuật thi triển tại đó xuất hiện biến hóa không cách nào dự đoán, là pháp thuật hiện đại kiêng kỵ, bình thường đều tránh đi.

"Là thí nghiệm cái pháp thuật mới gì sẽ biến thành như vậy?" Sick nhin không được hỏi. Muốn nổ thành như vậy, nhân viên nghiên cứu bình thường còn không làm được.

"Quang Minh chi trọng cũng muốn biết đáp án này. Hiện tại người nắm giữ thổ địa không hợp tác, hình như có tìm kỵ sĩ đoàn hỗ trợ a, bất quá không có tin tức gì mới. Hiện tại ngươi biết rõ tại sao chỗ đó không được hoan nghênh rồi hả?"

"Àn." Sick sững sờ lên tiếng.

"Cứ như vậy á. Chúc sớm ngày lên chức ah." Cục trưởng đại nhân nói hết rồi đập máy ma thoại.

Sick thậm chí không có tâm tư dư thừa để phát biểu ý kiến nhằm vào câu "Sớm ngày lên chức" kia. Đầu hắn trống rỗng. Đó là khối thổ địa bị ô nhiễm, cho nên năng lượng pháp thuật mới có thể một mực có nhiều loạn dị thường, nhưng là một lần đại phát nửa đêm hôm qua lại là chuyện quan trọng thế nào? Dịch Khó thảo đầu người là do nguyên nhân này, vậy tại sao tiểu Bá lại chết? Tuvalu cùng Nhị tiểu thư Gino biết rõ mấy cái này sự tình bao nhiêu? Bọn họ ý định làm cái gì nha?

Hiện tại ẩn sâu trong phòng, chưa bùng nổ là cái gì nha?

Sick nghĩ thế nào cũng không ra đáp án, mạnh mỗi quá ít. Hắn đi ra khỏi trạm ma điện thoại, đến bên cạnh bể phun nước ấm, phi thường giống du dân, dùng nước trong bể phun nước rửa mặt. Hắn dùng tay áo lau khô mặt, tay áo thoáng cái đã kết băng, hắn vừa suy nghĩ vừa bóp nát lớp băng.

Hắn vẫn là không thể nghĩ ra được đáp án. Xuyên thấu qua nước cùng hơi nóng của bể phun nước, hắn nhìn thấy bên kia đường đi, một cặp bóng người quen thuộc đi qua, bọn họ đều mặc trang phục xinh đẹp để làm người khác chú ý, bởi vậy đứng xa như Sick vẫn có thể trông thấy bọn họ. Hai người kia thoáng cái đã không thấy tăm hơi. Sick không khỏi hoài nghi mình phải do quá độ khiếp sợ mà sinh ra ảo giác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Kỵ sĩ thăm nhà

Trong cục cảnh sát, Even Joseph mặc vào kỵ sĩ phục, đeo lên huy chương kỵ sĩ, sau đó lại đứng trước gương kiểm tra toàn thân một lần. Dù lý do là "Hiệp trợ khẩn cấp cảnh sát địa phương điều tra án", tạm thời không cần phải trở giọng cũng như giả bệnh để trốn tránh.

Tối hôm qua hắn đã trao đổi với cảnh sát trưởng, biết được số người mất tích đã lên đến hàng chục, thế nhưng vẫn không tìm được nguồn gốc của ma thú. Tình huống đã khá nghiêm trọng, vì vậy trên tư cách một kỵ sĩ, hắn chủ động trợ giúp.

Phạm vi công tác của Thánh Khiết Chi Thuần khá rộng, chỉ cần liên quan đến quốc gia hay nhân dân, bọn họ đều tham dự. Từ cứu tế đến chiến tranh, bắt tội phạm đến trị tham quan, chỉ cần bọn họ thấy nó là trọng yếu, đều sẽ làm.

Bởi vì những nạn nhân nữ đều mất tích vào nửa đêm, trong tình huống còn chưa bắt được hung thủ, cảnh sát đành phải cố gắng bắt những nữ hải tặc còn đi ngoài đường thời điểm đó, đem bọn họ về tận nhà để đảm bảo an toàn.

Nhiệm vụ này thật không dễ dàng.

Bốn quốc cũng như nhiều quốc gia khác, cảm người chưa thành niên nửa đêm còn hoạt động trên đường. Người chưa thành niên biết chuyện này, cho nên bọn họ cũng tìm mọi cách để không bị bắt về nhà!

Về phần cảnh sát chìm, không mặc cảnh phục thì bọn họ đành bó tay, nửa đêm đến gần nữ hải tặc, mười tên thì hết mười là lũ biến thái, bọn họ càng cố gắng chạy trốn, tuyệt không dừng bước!

Mỗi lúc trời tối, cảnh sát đều phải chịu đựng chân tay mấy cô gái đánh loạn cùng với những từ ngữ thô tục, đồng thời phải đuổi bắt bọn họ trong trời tuyết. Cảnh trưởng không có để cho Even Joseph hỗ trợ công tác này, hắn cho rằng dự phòng quan trọng hơn. Hắn phái Even Joseph đến nhà một vài cô gái thường xuyên nửa đêm còn ở ngoài đường, nhờ hắn cùng gia trưởng gặp mặt nói chuyện, lại nhờ bọn họ chú ý coi chừng đừng để con họ đi ra ngoài lúc trời tối. Có vài gia đình bọn họ (cảnh sát) đã thông báo, một vài gia đình cần phải dùng danh nghĩa kỵ sĩ của Even Joseph mới chịu hợp tác.

Even Joseph cầm theo những ghi chép cảnh sát trưởng cấp cho, đối chiếu với địa chỉ trên đó liền tìm được nhà đầu tiên.

Lúc gia đình này mở cửa, Even Joseph đầu tiên chứng kiến không phải khuôn mặt ai đó, mà là... thùng nước. Dù cho chủ nhân chiếc thùng đã cố gắng dùng tay, nhưng vẫn có không ít nước bị quán tính bắn ra, giọt ướt cả giày của Even Joseph.

Cảnh trưởng có nói, cảnh sát từng được hắn phái tới nơi này, đều thành chuột lột mà về. Even Joseph dựa vào danh nghĩa kỵ sĩ may mắn nửa người trên không sao, thành công đi vào nhà.

Hắn đợi một lúc, uống hết nửa ấm trà, mới nhìn thấy chủ nhân của nhà này. Đối phương tuổi chừng 70, đi đường phải có người đỡ. Even Joseph đợi đối phương ngồi xuống, đang định nói nguyên nhân mình đến thì, bà đã mở miệng trước: "Ta không có con gái, ta chỉ có một con trai!"

"Nhưng là theo tư liệu nhân khẩu thì ngài có năm đứa con ——"

"Ta nào biết được bốn đứa kia là ai? Ta chỉ sinh một người!"

"Con gái ngài ——" Even Joseph phát giác quan hệ những người trong nhà này khá phức tạp, tranh thủ thời gian đổi giọng: "Cô gái kia ở địa phương này

_____ "

"Ta mới mặc kệ! Gọi mẹ nàng đi quản! Bất quá mẹ của nàng hiện tại đến thân mình còn chưa lo xong, cũng không có biện pháp đi quản nàng đâu!" Lão phu nhân bên cạnh vừa cười vừa nói.

Even Joseph rời đi gia đình này về sau, chú thích thêm trên bút kí: "Có khả năng đã phát sinh án tử, đề nghị điều tra cẩn kễ."

Hắn đến gia đình thứ hai. Nghênh đón hắn chính là một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp, ăn mặc thời trang nhưng lại làm người cảm thấy ổn trọng. Đợi Even Joseph nói xong nguyên nhân đến, nước mắt nàng lập tức rơi xuống, nói: "Ý của ngươi là ta không có biện pháp quản giáo nàng sao? Nếu như ngươi cho rằng như vậy, hắn sẽ cướp đi nàng! Hắn đi khắp nơi nói với người ta rằng ta không có biện pháp giết con gái, muốn pháp viện đem quyền giám hộ đưa cho hắn!"

Even Joseph lại phải an ủi nàng, nói cho nàng biết hắn quen rất nhiều người đều do một tay mẹ nuôi lớn, ai cũng rất có tiền đồ. Hơn nữa nói cho nàng biết, nếu chồng trước trước của nàng muốn mang đi hải tặc, trước đó nên báo cho cảnh sát để đảm bảo an toàn, đồng thời cũng hạn chế con nàng một mình đi ra ngoài.

Ly khai gia đình này, Even Joseph ghi ghi mấy chữ trên bút kí: "Tại nhà này, ma thú đều dùng danh nghĩa『 chồng trước 』để xưng hô."

Gia đình thứ ba, chính là gia đình có đứa con gái ngày nào cũng bị cảnh sát bắt lại. Even Joseph hỏi nàng: "Ba mẹ ngươi đâu?"

Nàng trả lời: "Năm năm không gặp rồi."

Even Joseph lại hỏi: "Ngươi ăn gì chưa?"

Nàng lắc đầu.

Vì vậy Even Joseph đem nàng mang đi, đưa tới ủy ban xã, hơn nữa còn bổ sung thêm phương thức nhận con nuôi cùng địa chỉ chính quyền địa phương giao cho nàng.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Even Joseph đến từng nhà một. Mặc dù rất nhiều gia đình đối với hắn đều rất khách khí, còn có rất nhiều người mời hắn ăn bánh uống trà, nhưng hắn vẫn cảm thấy còn mệt hơn cả việc phải đứng gác đêm. Hắn cảm giác mình cần phải nghỉ ngơi một lát, vì vậy hắn đi đến dưới biển báo "Cấm thú nuôi không được giẫm lên cỏ (ngoại trừ thú nuôi ma pháp)" trong công viên.

Even Joseph rất xa đã chứng kiến biểu lộ sợ hãi của người đi đường, nhao nhao né qua hai bên đường hoặc quay đầu lại. Chứng kiến những cô gái trẻ đang thảo luận có nên gọi cảnh sát không, liền đi qua xem là chuyện gì xảy ra.

Kết quả hắn chứng kiến Sick đang mặc một bộ quần áo pháp sư rách rưới, quang minh chánh đại đi tới. Đám nữ hải tặc chứng kiến có kỳ sĩ, nguyên một đám hướng hắn chạy tới, nói với Even Joseph: "Kỳ sĩ đại nhân, nhanh bắt hắn, hắn nhất định chính là hung thủ bắt cóc mấy ngày qua!"

"Có chứng cứ sao?" Even Joseph hỏi. Phá án coi trọng chứng cứ đấy.

"Có, hắn thoát nhìn rất giống!"

"Rất giống có ý tứ là?" Even Joseph nhớ rõ hiện tại không có ai biết tướng mạo hung thủ mới đúng, đương nhiên cũng sẽ có người cảm thấy Sick cùng thủ phạm không khác nhau mấy.

"Hắn thoát nhìn đã biết là người xấu! Ngươi xem hắn tại nơi xinh đẹp này mà ăn mặc như vậy, hắn nhất định có nhân cách phản xã hội cùng chứng bất lương, tùy thời sẽ bắt cóc nữ hải tặc!"

"Vậy để ta đến hỏi hắn một lát." Even Joseph hướng về phía Sick đi tới, Sick quay người bỏ chạy. Sick trốn chưa được hai bước liền phát hiện ánh mắt của người đi đường là lạ đấy, nếu như hắn tiếp tục chạy trốn một người đang mặc trang phục chính thức của kỳ sĩ, có thể sẽ dẫn tới tình cảnh người dân cùng truy bắt tội phạm, bị dân chúng áp chế giao cho Even Joseph.

Sick đành phải đứng lại, đợi Even Joseph đi tới.

"Sick, ngươi có bắt cóc nữ hải tặc sao?" Even Joseph hỏi thẳng.

"Không có." Sick trả lời chém đinh chặt sắt.

"Vậy thì không có việc gì rồi."

Các cô gái phát hiện nguyên lai Even Joseph nhận thức Sick, ấn tượng đối với Sick thoáng cái đổi chiều. Các nàng không hề muốn báo cảnh sát, mà là thảo luận ở xa xa: "Hắn một thân ăn mặc như cái bang thật là cách tân ah." "Kỳ thật hắn muốn xem người khác có hay không sẽ trông mặt mà bắt hình dong mới có ý mặc thành như vậy." "Ngươi xem hắn mặc thành như vậy lại không ngại đi trên đường, vô cùng tự tin, cái này là một cảnh giới ah!"

"Nguyên lai các mối quan hệ còn quan trọng hơn cả cách ăn mặc." Sick thì thầm. Hắn hướng Even Joseph hỏi: "Ngươi tại sao mặc như vậy trên đường

phố?" Thánh Khiết Chi Thuần đối với kỵ sĩ phục có những quy củ rất nghiêm khắc, thời điểm mặc nó lên, mỗi tiếng nói cử động đều đại biểu Thánh Khiết Chi Thuần, cho nên kỵ sĩ bình thường đi dạo phố cũng không ăn mặc kỵ sĩ phục.

"Tra án." Even Joseph nói: "Nơi này có rất nhiều nữ hài tử mất tích."

"Ta có chứng kiến thông báo, vậy người đáng lẽ nửa đêm đi mới đúng? Giờ này còn sớm."

"Đây là vì phòng cháy hơn chữa cháy."

Sick nghe không hiểu Even Joseph đang nói cái gì, tóm lại hẳn nghĩ thừa dịp mặt trời còn treo trên trời dạo chơi tòa thành trấn này: "Không có chuyện gì nữa thì ta phải đi rồi."

Sick quay người, chứng kiến phương xa người đi dạo đang tới, bọn họ chứng kiến Sick cùng Even Joseph đang nói chuyện, còn tưởng rằng Sick bị kỵ sĩ kiểm tra, lại bắt đầu thảo luận Sick đến tốt cùng đã làm chuyện tốt gì. Nếu như Sick không muốn làm cho đội cảnh sát mấy ngày nay đã quá tải lúc này đến bất, tốt hơn hết là hẳn không nên biểu lộ rõ ràng muốn rời đi như vậy.

Vì vậy hẳn lại cùng Even Joseph đi thêm một đoạn đường. Vừa đi vừa nói nhảm.

"Người còn nhớ rõ lần trước trên yến hội, có một lão nãi nãi mặc đồ đen sao?" Even Joseph hỏi.

"Nhớ rõ, bà nói ta là bệnh của xã hội. Xem ra ta chính là u ác tính."

"Nàng nói như vậy à? Người đã hiểu lầm, là ngược lại." Even Joseph nói: "Thời điểm ta tới nhà bà, bà có nói bà thấy người. bà nói: 『 xã hội này thay đổi, trước kia, loại người này có lẽ sẽ trở thành nòng cốt xã hội, chỉ huy người khác làm chuyện tốt. Nhưng là hiện tại, hẳn lại bị một đám người không có tư cách chỉ huy đi rửa chén đĩa. 』 "

"Nàng phải hay là không quá để mắt ta rồi?" Sick có chút khốn quẫn, nhưng cũng có chút cao hứng. Không biết vì cái gì, hẳn cảm thấy đồng tình lão nãi nãi kia, thế nhưng so với Hana (nếu như Hana chịu nghe hẳn) càng có giá hơn rất nhiều.

"Ta không biết." Even Joseph trung thực trả lời. bọn họ đi tới mục tiêu tiếp theo của Even Joseph, Sick không thể theo vào, tách ra tại chỗ này.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Tối hôm đó, pháp trận Sick thiết lập trong phòng đang sáng rõ, sau đó dập tắt. Sick coi đây là do khối đất này đã bị ô nhiễm nên rối loạn, không hề thức đêm quan sát.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Hôm sau, Hana thần thái khôi phục toả sáng đi làm, ngày hôm qua hừ hừ thực thực dùng công quỹ mua quần áo. Nàng đối với tiền lương của Sick lại không nói gì. Sick đoán chừng là phải chờ tới thời điểm phát lương mới nói.

Sick vừa làm việc, vừa tính toán trong lòng đến lúc đó được lãnh bao nhiêu tiền, hẳn muốn cẩn thận kiểm tra Hana có hay không khấu trừ.

Khoảng 2h p.m, Sick đang ở trong phòng làm việc đem một đồng xương nghiền vụn, chuẩn bị mài phấn. Hana đang ở trong phòng nghỉ xem 《 ái tình Spiral Minaret 》 phần tiếp theo, nàng đọc được ở Tập 1- chương cuối nữ pháp sư có tâm ý tương thông với chủ tịch công ty quyền trục, tin làm nhân vật mới —— một chủ tịch công ty phi thuyền —— bị trúng mị dược, bị đưa đến phi thuyền chuyên dụng xa hoa của tên chủ tịch công ty phi thuyền kia, sắp bị xâm phạm, mà chủ tịch của công ty quyền trục xông vào văn phòng của đối phương, đoạt một chiếc phi thuyền đuổi theo cứu nường. Chủ tịch công ty phi thuyền cùng chủ tịch công ty quyền trục đại chiến hết sức căng thẳng!

Lúc này Tuvalu gõ cửa, nói: "Hana tiểu thư, ta muốn mượn trợ lý của ngài một lát."

Hana vội vàng đem tiểu thuyết nhét vào dưới đáy ghế dựa. Nàng định cầm pháp trượng ở bên cạnh, giả bộ như đang luyện tập chăm chỉ, lại cảm nhảm ly cocktail, nhanh chóng buông ra.

"Chỉ là nhờ hẳn giúp đỡ một ít sự vụ thông thường." Tuvalu thể đứng đoan chính, tay để sau lưng, dùng gương mặt chuyên nghiệp nói.

"Chuyện gì?" Hana mở to hai mắt, có chút chu môi, giả ra bộ dạng thân thiết nói: "Có phải bảo bối Mimi của phu nhân Nhược Phù lại không thoải mái? Có phải tiểu Cát Đạt cần xem bói? Ta lúc nào cũng có thể hỗ trợ ah."

Tuvalu nói: "Không phải phu nhân Nhược Phù có việc, là đám nữ bộc cần giúp đỡ."

Hana tiểu thư mặt lập tức suy sụp, nàng lại nằm trên ghế, lấy ra tiểu thuyết tiếp tục đọc: "Hắn đang làm việc trong phòng."

Sick đã nghe được cuộc đối thoại bên ngoài. Hắn đã đem công cụ thu thập xong khi bọn họ còn đang nói chuyện, phân biệt ra xương cùng phấn.

Tuvalu mở ra cửa phòng, nói với Sick: "Đi theo ta."

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 11: Vật kia lại còn biết tái sinh!

Sick theo Tuvalu đi đến khu người hầu nghỉ ngơi. Rẽ vào khu người hầu nghỉ ngơi bên phải. Treo ở cạnh cửa là biển báo cực lớn "Nam tính dừng lại", Sick khẩn trương rút cổ lại, Tuvalu không chút nào để ý mở cửa ra.

Đây là một gian phòng hình chữ nhật có sàn nhà được lát gỗ, hai bên vách tường đều là tủ đồ. Hơn mười vị nữ bộc ăn mặc váy dài đến mắt cá chân, đứng dạng sang hai bên. Bọn họ đã biết sớm có nam nhân muốn tới, cho nên cũng không ai thay quần áo ở đây. Bọn họ nhìn Tuvalu bằng ánh mắt tín nhiệm, sau đó dùng ánh mắt như nhìn một ổ bánh mì mốc nhìn Sick.

"Là muốn ta hỗ trợ cái gì?" Sick càng thêm rút cổ nói.

"Ngươi nghe." Tuvalu nói.

Tất cả mọi người an tĩnh lại, kể cả đám nữ bộc cũng thế. Sau đó, một âm thanh từ trong yên tĩnh chậm rãi trở nên rõ ràng.

"Ah —— Ân ——" tiếng rên rỉ phi thường nhỏ, âm thanh của cô Dịch Khố đầu người!

Sick ý nghĩ đầu tiên tựu là những người này cho rằng chuyện này do hắn làm ra đấy, hắn sắp bị tra tấn riêng rồi! Tay của hắn trực tiếp hướng vào tế đao ở trong túi, nhưng trước khi hắn rút đao, Tuvalu rõ ràng nói: "Thỉnh ngươi hỗ trợ chúng ta tìm nơi phát ra âm thanh."

Vậy là không phải muốn phạt Sick? Tay Sick lại chậm rãi rời xa tế đao.

Tuvalu nói tiếp: "Lần trước gặp mặt ở trong phòng làm việc, ta có nghe qua cái âm thanh này. Khi đó ngươi đang bận xử lí ——" Tuvalu hơi chững lại, thật vất vả mới tìm được từ ngữ thích hợp: "—— đầu, có phát ra âm thanh giống như vậy."

"Ngươi cảm thấy có cửa ngầm ——" Sick hỏi dò.

"Đúng. Ta cho rằng là từ cửa ngầm truyền tới đấy." Tuvalu nói: "Ta cần ngươi hỗ trợ đem cửa ngầm tìm ra."

"Ta có thể giúp ngươi. Thế nhưng mà chỗ này lại không tiện." Sick nói. Hắn chỉ là mới bước vào cũng đã cảm giác được áp lực cực lớn rồi, càng đừng đề cập còn muốn đem cái chỗ này kiểm tra một lần.

Nữ hài tóc đuôi ngựa lúc trước giúp Sick trở thành bồi bàn cũng ở đây, nàng nói: "Ta sẽ ở bên cạnh giám sát ngươi. Chỉ cần ngươi không có hành vi khả nghi, ta cũng sẽ không làm khó dễ ngươi, chỉ để ý tìm là được rồi."

"Được rồi." Sick thờ dãi. Xem bộ dạng phi thường kiên trì của bọn họ, Sick nếu cự tuyệt, khả năng bị phạt riêng cũng không thấp. Mặc dù định nghĩa "hành vi khả nghi" cũng rất khả nghi, bất quá chuyện này Sick không thể không làm.

Tuvalu làm việc chu đáo, hắn đưa cho Sick một đôi bao tay trắng, để tránh có người cảm thấy đồ vật Sick chạm qua nhất định phải ném đi.

Sick đeo lên cái bao tay bắt đầu tìm cửa ngầm.

Hắn hỏi nữ bộc thanh âm ở nơi nào lớn nhất, bọn họ nói chỗ nghe được đều khá rời rạc. Sick không có biện pháp giới hạn phạm vi, đành phải đem những địa phương có khả năng đều kiểm tra một lần. Hắn đem từng ngăn tủ đều mở ra, bên trong ngăn kéo cũng kéo ra nốt. Còn đưa đầu vào để nghe cho rõ âm thanh. Vật phẩm tư nhân của các cô gái toàn bộ bày ra trước mặt hắn. Bị hắn kiểm tra từng kiện từng kiện. Sick yêu cầu mình phải dùng thái độ pháp sư chuyên nghiệp tiến hành công việc này, bởi vậy thời điểm hắn đụng chạm những vật kia lại không có cảm xúc gì. Trong mắt hắn quần lót màu đen cũng không khác gì những vật phẩm pháp thuật đơn thuần.

Sick không có chú ý tới, khi hắn bày ra thái độ nghiêm túc cũng vô tình cải biến phương thức những nữ bộc nhìn hắn, vừa mới bắt đầu bọn họ đều phi thường cảnh giới, đề phòng Sick thừa dịp bọn họ không chú ý, lén cầm đi đồ đạc của bọn họ. Nhưng bộ dạng của Sick lại làm cho bọn họ biết rằng Sick phi thường chăm chú, thời gian dần qua, ánh mắt bọn họ nhìn Sick cũng xuất hiện vài phần tín cậy.

Bỏ ra gần hai giờ thời gian kiểm tra, Sick cuối cùng ở cửa vào bên trái, cái tủ thứ tư đếm từ trong ra, không gian đằng sau ngăn kéo, tìm được vị trí cửa ngầm. Hắn đứng lên, quay đầu lại liền chứng kiến trên sàn nhà đều là những ngăn kéo nằm lung tung, đến bây giờ hắn mới ý thức được về những bộ quần áo lót đủ mọi màu sắc kia, hắn hoa mắt.

Hắn nói với Tuvalu: "Đã tìm được, pháp thuật phòng hộ ta cũng đã phá giải, muốn xem sao?"

"Đương nhiên muốn."

Sick lần nữa ngồi xổm xuống, khom người thò tay vào cái hốc kín bên trong vách tường, lấy ra ba cái hộp hình chữ nhật bằng kim loại màu trắng, đặt

trên sàn nhà. Tất cả mọi người đều đến xem. Sick mở ra cái hộp thứ nhất, tiếng rên rỉ không hề cách trở lập tức truyền ra, Sick trong một giây đem cái nắp hộp đập lại. Trong nháy mắt này hắn đã chứng kiến tình huống trong hộp rồi. Những thân hành kia đã từng bị hắn cắt đến gần như thành bùn, vậy mà tái sinh rồi! Bên trong hiện tại có vài khối hình mặt người dính cùng một chỗ bị nghiền nát, cực kỳ kinh hãi.

Mở ra cái hộp thứ hai, bên trong có một bình thuốc chỉ còn lưu lại vài giọt chất lỏng màu tím. Sick cầm lấy cái bình, kiểm tra thảo dược cận bã còn dính tại đáy bình cùng miệng bình. Hana làm việc cầu thả, không có đem thuốc lọc sạch sẽ. Sick từ những chất cận bã kia liền đoán được cách điều chế như thế nào.

"Mị được, có lẽ đúng vậy." Sick nói: "Mị được còn dùng thừa. Hana làm cái này làm gì?" Chẳng lẽ lại nghĩ trình diễn tràng diện kinh điển trong ái tình Spiral Minaret sao?

Tuvalu sắc mặt tái nhợt, rõ ràng vì phát hiện này mà dao động.

Sick mở ra cái hộp thứ ba. Bên trong đã từng chứa thảo, bất quá bây giờ là trống rỗng. Sick ngửi thấy được một mùi quen thuộc, nói: "Tại đây trước kia đã từng chứa hoa Liệt Hổ." Đó là độc thảo trước kia hắn thường dùng, hắn không có khả năng nhận lầm. Bởi vì là đồ vật tội phạm hay dùng, Sick có thể lý giải vì cái gì Hana muốn đem tài liệu này giấu ở cửa ngầm. Sick suy nghĩ một chút, lại nói với Tuvalu: "Người tra trên danh sách xem có không!"

Tuvalu tranh thủ thời gian xuất ra biên lai, hắn tìm một hồi mới xác nhận, bên trên xác thực có hoa Liệt Hổ, số lượng mua vào còn rất lớn, nhưng bây giờ tuyệt không thừa. Hắn mãnh liệt hít một hơi, con mắt tròn to.

Sick hai chân dũi ra, xem đáng về kinh hoàng của Tuvalu. Đám nữ bộc cũng châu đầu ghé tai, thấp phần bất an. Sick không rõ ràng lắm những phát hiện này ý nghĩa ở đâu, bất quá xem ra có vẻ nghiêm trọng. Hắn hỏi: "Hiện tại có suy nghĩ gì không?"

Tuvalu nói: "Mang thứ đó để vào chỗ cũ, khôi phục nguyên trạng."

"Cả pháp thuật phòng hộ sao?"

"Đúng."

"Sao không nói sớm!" Sick kêu rên. Sớm biết như vậy tự không đem pháp thuật phòng hộ phá hư đến triệt để rồi. Hắn thật sự không có biện pháp làm lại cái thứ hai có sơ hở chổng chất như vậy. Hi vọng Hana sẽ không phát hiện thiết lập phòng hộ của nàng đột nhiên biến thành nguyên vẹn rồi.

Sick nặn ra gương mặt khổ qua, mang mấy thứ kia trả lại chỗ cũ, hắn cố gắng mô phỏng những sai lầm trong pháp thuật của Hana, nhưng sẽ luôn vì quá khứ huấn luyện nghiêm khắc mà không cẩn thận làm ra thủ thế chính xác, lặp lại nhiều lần, mới thành công thì pháp thất bại.

Đám nữ bộc vẫn đang thảo luận: "Hana đến cùng là lúc nào mang thứ đó vào đây? Tại đây cả ngày đều có người ở ah."

"Không có cả ngày, buổi tối chúng ta không ở đây. Phu nhân quy định sau mười một giờ không được ra khỏi phòng, khi đó nàng muốn làm gì cũng có thể."

"Thế nhưng mà chúng ta có khóa cửa ah."

Sick xen vào nói: "Khóa đối với pháp sư vô dụng."

Tuvalu nói: "Nhưng đó là khóa ma pháp được Quyền Trọng Ánh Sáng chứng thực."

Sick vốn muốn nói vậy cũng không được, nhưng hắn suy nghĩ một chút, nói: "Chỉ là ngăn cản Hana thì dư xài rồi."

Lại sau một hồi trầm mặc, Tuvalu mở miệng nói: "Mọi người giải tán a. Sự tình hôm nay chớ nói ra ngoài. Mọi người cứ như bình thường, không nên lộ ra điều gì bất thường, được không nào?"

Đám nữ bộc nhao nhao gật đầu.

"Vì cái gì sau mười một giờ không thể ra khỏi phòng?" Sick còn ngồi chồm hóm trên mặt đất, dùng tay ôm đầu hỏi.

"Không biết. Phu nhân tinh thần không tốt lắm. Thường thường đưa ra những quy củ rất kỳ quái." Nữ bộc tóc đuôi ngựa nói: "Đây chỉ là một cái trong đó mà thôi. Như là những ngọn nến ở lầu một, cũng đều trong quy củ của nàng đấy. Nàng còn không cho chúng ta chạm vào, nếu như tắt, chỉ có nàng mới có thể thắp lại, cũng không để cho chúng ta làm thay."

Một nữ bộc khác nói: "Nàng mỗi khi trời tối đều sẽ đích thân đem ngọn nến dập tắt, buổi sáng lại thắp lên. Có đôi khi ta phải lưu lại hỗ trợ đầu bếp, sẽ gấp nàng trên hành lang, hình dạng đó thật giống như U Linh."

Sick minh bạch, hắn xem qua. Bất quá lúc hắn gặp nàng, nàng đang thổi nến. Thời gian toàn bộ nên tắt cũng gần đến, song nàng vẫn kiên trì. Sick nghĩ đến: Không biết những ngọn nến kia cùng năng lượng pháp thuật dưới nền đất có quan hệ hay không.

"Cảm ơn người hiệp trợ, người có thể đi về làm việc." Nữ bộc tóc đuôi ngựa về mặt tươi cười, mời Sick ly khai Thánh Địa.

Sick cũng mỉm cười lại, đứng dậy ly khai.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Cùng tiểu Bá thì thể ở chung một cái phòng nhiều ngày như vậy, Sick cũng đã quen với người bạn cùng phòng không có sự sống này. Thế nhưng mỗi lần tiến vào gian phòng hẳn phải ngăn cản phản xạ muốn chào hỏi.

Sick rất không khách khí mặc áo khoác của Tiểu bá, đắp chăn của tiểu Bá, dùng bút của tiểu Bá làm bút ký, còn ăn hết đồ ăn còn chưa khai của tiểu Bá. Toàn bộ đều không có nói với tiểu Bá tiếng nào.

Hôm nay sau khi tan việc, Sick càng là được một tác lại muốn tiến một thước đấy, đem bàn tay lục loại những đạo cụ pháp thuật trên người tiểu Bá. Giống như rất nhiều pháp sư trẻ mới ra trường, tiểu Bá trên tay có rất nhiều đạo cụ linh tinh, nhưng cũng có cái kiểu đáng đơn giản thực dụng. Bình thường phải ra trường trên năm năm, có đủ kinh nghiệm thực vụ về sau, những pháp sư mới từ từ sàng chọn ra những đạo cụ tất yếu.

Sick còn tìm đến một vài món trang sức mua từ thương nhân bất chính. Cuối cùng hẳn phát hiện một đạo cụ thiết yếu cho pháp sư: Gương thép tròn.

Chất liệu loại gương này mặc dù có thể tìm được khắp nơi trong sinh hoạt, nhưng là sau khi đánh bóng để sử dụng thì, có lực lượng trừ tà. Tăng thêm dạng hình tròn làm cho pháp lực lưu động càng thông thuận, tấm gương này là pháp thuật chất môi giới hình chiếu khá tốt, còn có thể phòng bị công kích pháp thuật phản hình chiếu.

Sick cảm tấm gương suy nghĩ thật lâu, nhiều lần cân nhắc. Hẳn định tiến hành một hành vi phạm tội thực thụ.

Về vấn đề Hana như thế nào tiến vào phòng nghỉ nữ bộc, Sick cho rằng nàng có thể là thiết lập cửa dịch chuyển, trực tiếp nhảy qua cánh cửa đã khóa, tiến vào bên trong. Bởi vậy không cần mở ra khóa. Muốn xác nhận chuyện này, hẳn cần rình coi các cái địa phương trong phòng đó.

Sick quyết định muốn làm. Hẳn dùng hai bàn tay cầm mép gương, dụng sức làm cả tấm gương xoay tròn, mỗi lần xoay một vòng lại dùng Ni ngữ đọc một lần: "mắt của ta, không thấy bản thân, lại như thấy bên ngoài." Xoay bảy vòng xong, trong gương không hề chiếu ra bộ dáng của hẳn, mà là trực tiếp xuyên qua hẳn, chiếu ra cảnh tượng gian phòng sau lưng hẳn. pháp thuật chuẩn bị sơ bộ hoàn thành.

Ngày mai hẳn muốn thiết lập mấy trung tâm nhìn lén.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Cứu mạng

Hôm sau Sick đem sơ vải xử lý qua giấu ở trong tay áo, một bên đi đi lại lại trong phòng bên cạnh khắp nơi ném sơ vải. Hẳn không có định thử đi ném sơ vải vào trong phòng nghỉ nữ bộc, bởi vì hẳn cảm thấy trước khi làm như vậy, có lẽ muốn trưng cầu sự đồng ý Tuvalu cùng đám nữ bộc, mà hẳn ngại câu thông, rất phiền toái. Bình thường mà nói, người đem pháp thuật truyền tống, hơn phân nửa sẽ thiết lập không chỉ là một điểm truyền tống, rất nhiều người có thói quen mặc kệ đến chỗ nào đều dùng truyền tống đấy, cho nên giám thị tại địa phương khác có lẽ cũng có thể.

Dù sao trong mắt người khác Sick xem ra đã đủ hèn mọn bỉ ổi rồi, Sick cũng không cần tìm cớ loạn, quang minh chính đại đi loạn ở lầu một cùng lầu hai, người bên ngoài cũng chỉ dùng ánh mắt bình thường này nhìn xem hẳn.

Lầu ba là bắt đầu khu cuộc sống hàng ngày một nhà chủ nhân, hẳn cho dù không thích sống chung đến thế nào cũng không thể xông vào trái với quy tắc. Lầu các hẳn ở là từ cái thang lầu một trực tiếp thông đi lên, vô luận như thế nào đều khó có khả năng tới gần chỗ đó, không có có dễ mà lấy được.

Sick quang minh chính đại đi đến trước thang lầu thông lầu ba, tự hỏi khả năng lên vào. Đúng lúc này Tuvalu dùng tốc độ rất nhanh từ thang lầu lầu ba xông xuống. Sắc mặt hẳn tái nhợt, hô hấp dồn dập, Sick biết, Tuvalu chỉ có thể vì một sự kiện kinh hoàng mà thành như vậy.

"Tiểu thư xảy ra chuyện gì sao?" Sick hỏi.

"Nhanh, tìm người tới!" Tuvalu bắt lấy bả vai Sick, phảng phất là cần Sick chèo chống cho hẳn tiếp tục đứng đấy.

"Tìm ai?" Sick mới đến không bao lâu, căn bản không biết người nào tin cậy. Một trăm phần trăm không có khả năng đi tìm Hana tiểu thư. Sick phải làm rõ tình huống cái đã, hẳn nói với Tuvalu: "Người đi tìm người, ta đi lên xem một chút!"

Tuvalu dùng sức gạt đầu một cái, lập tức chạy đi.

Sick xông lên thang lầu. Cùng so với phong cách khoa trương dưới lầu, trên lầu trang hoàng đơn giản rất nhiều, không có kim tuyến lóe sáng lóe sáng, thêm nữa... là gam màu đậm trầm ổn.

Sick không rảnh thường thức bài trí cùng đồ dùng trong nhà, hẳn vừa lên đến đã thấy được, cửa gian phòng đầu mút nhất ngoài hành lang mở ra, cửa sổ

trong phòng mở rộng ra, gió lạnh không ngừng ùa vào.

Mà ở cửa gian phòng, lão gia giữ lấy áo của Ưu Lan Phu nhân, không ngừng đập bàn tay nằng. Tóc Ưu Lan Phu nhân tán loạn, vết máu dính tại trên mặt.

Sick sau lui một bước. Sau khi hắn gọi Tuvalu đi tìm người, mình có lẽ nên quyết đoán chạy trốn mới đúng. Mình cần gì phải bừa bãi tiến lên như vậy! Nhưng là Sick lại nghĩ tới thời điểm bạo lực gia đình lần trước, Tuvalu cũng không có ra tay ngăn cản. Chuyện để cho Tuvalu thất kinh cũng không phải chuyện Ưu Lan Phu nhân thường xuyên bị đánh, nhưng chưa bao giờ có nguy hiểm tánh mạng.

Sick bước nhanh đến phía trước, đến gần cửa ra vào. Tầm mắt của hắn xuyên qua chính giữa khe hẹp của đôi vợ chồng, chứng kiến trên sàn nhà, trong phòng, có một nữ nhân nằm ngửa tại trên mặt thảm, đầu hướng cửa sổ, hai chân mở ra đối diện trước cửa.

Sick cũng không là lần đầu tiên chính mắt trông thấy loại tràng diện này, nhưng hắn cho tới bây giờ không có biện pháp hình thành thói quen. Mỗi lần chứng kiến việc này, hắn đều cảm giác được một con cảm xúc hỗn hòa giữa phần nộ cùng chán ghét thiêu đốt trong lòng. Rất muốn bắt người làm ra việc này ra, cho hắn trả giá thật nhiều.

Nữ nhân nằm trên mặt đất là một trong song bào thai, Sick không biết là người nào. Y phục của nàng bị kéo đến hướng bên trên xương sườn, cổ áo bị xé rách, lộ ra trên ngực trái có vài đạo vết trảo. Quần trong không còn thấy rồi, trên đùi có vài đạo trầy da màu đỏ.

Sick đem nộ khí đặt qua một bên đi, tỉnh táo quan sát tình huống tiểu thư. Tiểu thư hai mắt thất thần, vẻ mặt mờ mịt, từ yết hầu phát ra thanh âm ha ha ha. Thân thể một mặt co quắp một mặt vẹo vẹo.

Nàng trúng độc. Sick liên tưởng đến cái mị dược kia. Rất nhiều mị dược tên là mị dược, kỳ thật lại là mê mẩn hồn. Còn có một loại khả năng là do Hana làm ra những ma dược đáng sợ kia, cuối cùng bởi vì ô nhiễm đưa đến biến dị nghiêm trọng. Nói như vậy, ô nhiễm sinh ra hiệu quả không mong muốn, vượt qua đã ngoài chín thành cũng không phải hiệu ứng tốt.

Không tranh thủ thời gian xử lý, tiểu thư sẽ gặp nguy hiểm.

"Người đến cùng là đang làm cái gì đó? Đó là con gái! của ta !, người không thể như vậy!" Lão gia rống to với Ưu Lan Phu nhân.

"Nàng là cốt nhục của ta, ta sẽ không đem nàng đưa cho người!" Ưu Lan Phu nhân khóc hô hào.

"Tránh ra!" Sick tiến lên một bước, gầm nhẹ đối với hai vợ chồng. Âm lượng hắn không lớn, lại cực kỳ trầm thấp, đồng dạng như là tiếng đất, lập tức cho hai người kia cảm nhận được, đây là một loại pháp luật không cách nào ngăn cản, quyền lực không cách nào áp chế uy hiếp nguyên thủy, bọn họ chỉ có thể phục tùng.

Hai người rút tay lui về sau, dán tại khuôn cửa. Sick cất bước lớn xuyên qua giữa bọn họ. Sau đó bọn họ lại bắt đầu cãi lộn. Sick loại bỏ thanh âm của bọn hắn từ trong đầu, chuyên chú tại trên người tiểu thư. Hắn chứng kiến bên trên làn da tiểu thư hiện ra rất nhiều thien ban màu tím, sắc mặt đỏ lên mất tự nhiên, Sick sờ soạng bên trong cổ tay của nàng, mạch đập cực nhanh mà không quy luật.

Sick cắn răng mở ra bao dược liệu của mình, hắn nhớ lại phòng công tác Hana có cái dược liệu gì, bên trên biên lai lại có cái dược liệu gì. Hắn có một loại trực giác không cách nào giải thích được, tăng thêm bệnh trạng trúng độc, hắn cho rằng cách điều chế độc vật hẳn là do những dược liệu bên trên biên lai kia có, nhưng là tại trong phòng làm việc không thấy được tạo thành.

Sick bắt đầu phối dược. Cân nhắc đến nguyên vấn đề ô nhiễm không rõ, nếu là hắn dùng cách điều chế rất phức tạp, có thể sẽ dẫn phát thêm nhiều.. hậu quả không mong muốn. Cho nên hắn chỉ dùng cách điều chế đơn giản nhất, cực kỳ có lực. Hắn bằng kinh nghiệm lấy ra ba loại dược thảo thích hợp nhất chà xát thành viên thuốc, nhét vào trong miệng tiểu thư, lập tức đã bị đầu lưỡi đẩy đi ra.

"Cái này rất quý, nhanh nuốt vào!" Sick vội vã nói.

Trong thang lầu truyền đến thanh âm phanh phanh, Tuvalu mang người đến. Một đám bồi bàn đem hai vợ chồng tách ra đi đến chỗ khác. Tuvalu quỳ một gối xuống tại bên cạnh Sick.

"Như thế nào?" Tuvalu hỏi.

"Ta làm thuốc giải độc, thế nhưng mà nàng không nuốt nổi đi."

"Người có nắm chắc cái này hữu hiệu?" Tuvalu nhú mày hỏi.

"Tuyệt đối hữu hiệu!" Sick nói. Mặc dù không phải lịch sử đáng tự hào gì nha, bất quá tại trong học viện Hắc Ám, hắn là tay thiện nghệ dùng độc số một, công lực giải độc đồng dạng rất cao minh.

"Cho ta." Tuvalu nói xong, liền lấy đi dược từ trong tay Sick, ném vào trong miệng mình. Sick chuẩn bị mở miệng mắng. Tuvalu ăn cái kia làm cái gì nha? Kế tiếp Tuvalu lại làm ra một động tác Sick hoàn toàn không cách nào tưởng tượng, cũng không có khả năng làm theo.

Tuvalu khom người cúi đầu, môi của hắn cùng môi tiểu thư trùng điệp, miệng đối miệng truyền dược cho nàng.

Sick cứng họng nhìn xem. Hắn nghe qua trao đổi không khí cùng nước như vậy, thế nhưng mà, mớm thuốc? Cái này có hiệu quả thật à?

Vài giây đi qua, Tuvalu ngẩng đầu, dùng mu bàn tay lau miệng thoáng một phát. Sick phát hiện hần rất khó để không chú ý cuối cùng nhất một khắc Tuvalu mới chịu lui đầu lưỡi lại.

"Nàng, ăn chưa?" Sick xấu hổ hỏi.

"Ăn hết." Tuvalu trả lời phi thường có khí khái nam tử.

"Các người có phải hay không là——" Sick không biết nên hỏi thế nào. Các người là tình lữ sao?

"Àn." bà vai Tuvalu rũ xuống, hần tựa hồ không muốn lại che dấu.

Sick dùng chân nhọn ngồi cạnh, kéo tay tiểu thư đo mạch đập. Vậy là người này là muội muội - Gino? hần đo đến tiểu thư mạch đập chậm rãi chậm lại, trở nên vững vàng có quy luật.

Tuvalu đem chân, mền từ trên giường lấy ra, che ở trên người tiểu thư. Ừng hòng trên mặt nàng bắt đầu thối lui, thân thể cũng không hề rung rung, tình huống rõ ràng chuyển biến tốt đẹp.

"Rất tốt, có hiệu lực rồi!" Sick hưng phấn mà nói. Hần vì sự thành tựu của mình mà cao hứng.

Thời gian dần qua Tuvalu vuốt xuôi tóc tiểu thư, trong động tác ẩn chứa thâm tình lại để cho Sick có loại cảm giác mình không nên xem.

Bên kia thang lầu lại có tiếng bước chân truyền đến. Lần này chủ nhân tiếng bước chân thể trọng càng nhẹ một chút, nhưng giẫm đi quá nặng, lên lầu tốc độ không thua nam tử. Không có vài giây, chị em sinh đôi khác xuất hiện tại cửa ra vào, một mặt thờ một mặt hỏi: "Tỷ tỷ không có sao chứ?"

Vậy là ở trong phòng đây là tỷ tỷ - Lino mới đứng.

Tuvalu tiến lên nói mấy câu cùng Gino, sau đó đem Lino ôm vào giường, hai người nữ bộc đi theo Gino cũng tiến đến, các nàng lập tức tiếp nhận.

Sick cùng Tuvalu ra khỏi phòng, Tuvalu đóng cửa lại. Bởi vì vừa rồi quá khẩn trương, hai người không hẹn mà cùng dựa lưng vào cửa, buông lỏng ngồi xuống.

Sick có kiện chuyện trọng yếu phi thường phải nói cùng Tuvalu: "Tiền thuốc men vợ người, bảy mươi sáu ngàn tệ."

Tuvalu không chút do dự móc ra một mai kim tệ cho hần, Sick nhận lấy không do dự.

"Cảm ơn." Tuvalu nói.

Sick đột nhiên có xúc động thối lại tiền cho Tuvalu, bắt quả hần vì hầu bao của mình mà nhịn được.

"Bất quá nàng sẽ không cùng ta kết hôn, tư cách, địa vị của chúng ta chênh lệch quá xa." Tuvalu nói.

"Thế nhưng mà tất cả mọi người hi vọng các người cùng một chỗ." Sick nói. Hiện tại hần đều đã minh bạch tất cả. Đám nữ bộc nguyện ý để cho Tuvalu tiến vào phòng nghỉ nữ bộc, là vì hần bị coi là một người đã có người yêu, so với người đàn ông độc thân như Sick an toàn hơn nhiều. Hần còn từ ánh mắt bọn họ nhìn xem Tuvalu, trong giọng nói lúc Gino nói chuyện với Tuvalu cảm giác được, những người này đều thập phần nhận đồng Tuvalu.

Tuvalu không có trả lời. Sick muốn hỏi chuyện vừa mới phát sinh là chuyện quan trọng thế nào? Hần ngồi dưới đất suy nghĩ thật lâu, hai tay ôm chân ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, cuối cùng nghĩ đến một cái phương thức uyển chuyển nhất hỏi: "Việc này thường phát sinh sao?"

May mắn Tuvalu có nghe hiểu Sick là đang hỏi cái gì nha, Sick mới không cần giải thích tiếp. Tuvalu coi Sick là thành người một nhà, cho nên trả lời: "Lần này đặc biệt nghiêm trọng."

"Bộ dạng như vậy đã bao lâu?" Sick hỏi. Cái này quan hệ đến việc tiểu thư trúng độc có rất khó thanh trừ. Thời gian càng dài, càng khó thanh trừ.

"Không rõ ràng lắm. Khi ta tới đã như vậy rồi."

"Không có ai biết sao? Phải có ít người đến sớm so với người chứ."

"Hana là người sâu nhất tại đây tư lịch. Những người khác không biết." Tuvalu nói: "Cả nhà bọn họ trước kia không phải ở chỗ này, tất cả người hầu ngày xưa mang đến đều đuổi việc rồi, hiện tại mọi người là trong ba năm mới tiến đến đây."

Sick nghĩ đến lời nói Even Joseph: "Loạn luân." Tình huống chân thật so với kia càng hồng бет, này thậm chí không phải sự tình người tình ta nguyện, mà là sự tình càng ác liệt.

Cái này thật sự là quá biến thái rồi. Lúc trước người hầu bị đuổi việc, có phải hay không là bởi vì bọn họ muốn ngăn cản những sự tình này? Có phải bọn họ sắp chạm đến một ít hạch tâm bí mật không thể để cho người khác biết đến, mới bị đuổi đi trước thời gian? Sick cho rằng lão gia cũng không lo lắng người hầu truyền sự tình hần làm đi, nếu không Tuvalu sẽ không hoàn hảo tốt đến hiện tại, vậy rốt cuộc là tại sao muốn đuổi việc người hầu lúc trước?

Mặc kệ bí mật kia là cái gì nha, Hana hiển nhiên là đồng lõa, chỉ có nàng bình an vô sự trong gió lốc. Đây chính là vì cái gì mà Tuvalu nhìn chằm chằm

Hana không thôi. Vậy tiểu Bá chết lại là chuyện quan trọng thế nào? Phải hay không hẳn đã tìm được bí mật kia?

"Người cho rằng Hana muốn làm cái gì nha?" Sick hỏi.

"Ta không quá xác định, nhưng ta cảm thấy đi nàng là nghĩ tái hiện ma pháp năm đó làm chỗ này nổ tung." Tuvalu cũng biết sự tình nổ lớn: "Ta không phải Pháp sư, nhưng là ta nhìn ra được, nàng mua nhiều đồ đạc như thế, còn có biểu lộ lén lút lút lút. Đây là biểu lộ của người hoàn toàn không có năng lực lại muốn làm một cái đại sự oanh oanh liệt liệt thời."

Hana muốn không chế một cái pháp thuật nguy hiểm mà nàng không có khả năng khống chế.

"Cái này căn bản không có chỗ tốt ah." Sick nói. Pháp sư chuyên nghiệp có lẽ phải biết phạm vi năng lực của mình ở nơi nào, mới sẽ không đả thương đến mình.

"Loại người như nàng này sẽ cho rằng lực lượng càng lớn càng tốt. Bạo tạc càng lớn, thương vong càng thảm thiết, nàng sẽ cảm thấy càng đáng giá đi làm, không sẽ cảm thấy đó là phong hiểm nàng không cách nào gánh chịu."

Sick gật gù đầu. Đây là nguyên nhân chính cho tới nay, từ xưa đến nay, sự kiện thương vong tương quan nghiên cứu pháp thuật một mực không có biến mất. Mặc kệ Quang Minh chi trường làm ra bao nhiêu quy định về biện pháp thí nghiệm an toàn, Pháp sư lão luyện phát minh bao nhiêu đạo cụ ổn định năng lực pháp thuật, người tự đem nổ mình là tuyệt không thiếu.

Luôn có người muốn khiêu chiến chuyện không có khả năng, những người kia năng lực kém đến nỗi không có năng lực phán đoán cái sự tình gì là không có khả năng, thực tế nhiệt tình yêu thích mà làm như thế. Đối với cái loại người như Hana này mà nói, liền nổ tung trứng gà đều là thiên đại việc khó, cái đầu ngu xuẩn của nàng căn bản không cách nào tưởng tượng phòng ở biến thành một cái hố to là cái dạng quang cảnh gì nha.

Hộp bạc trên cổ Sick nhảy lên, nhắc nhở hẳn đã đến giờ cơm trưa rồi.

"Ta muốn đi lĩnh cơm trưa." Sick co cổ lại nói: "Nếu như tình huống có biến hóa, lại đến báo ta."

"Người nói với đầu bếp, ta muốn nhân đôi lượng thức ăn cho người." Tuvalu rặn ra một cái khuôn mặt tươi cười nói.

"Tốt, ta nhất định sẽ nói." Sick đứng dậy, vừa đi vừa từ trong tay áo thả ra một lông sợi thô, rồi khỏi lâu ba.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Đang nói ta sao?

Dùng tên Tuvalu phi thường tốt, mà ngay khi hẳn ngồi ở chỗ dễ làm người khác chú ý ăn bữa tối thì, tin tức hẳn cứu được Lino đại tiểu thư truyền ra, thế là đầu bếp vốn đã cho hẳn phần ăn lớn phòng ngừa lần nữa hóa dân đói, tăng thêm nhân đôi do Tuvalu phân phó, lại thêm vào ban thường cứu mạng tạc sườn lợn rán, biến thành một tòa núi đồ ăn đồ sộ. Sick ăn phi thường no bụng!

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Thời gian làm việc, hôm nay tâm tình tiểu thư Hana cực kém, một mực trốn ở bối cảnh hư cấu《Spiral Minaret chi ái》Kael gửi Ly. Sick thì quét rác lau giá đỡ tại trong phòng làm việc. Những ngày này phòng công tác đã được hẳn sửa sang lại thành địa phương hoàn toàn khác rồi. Hiện tại hẳn đang do dự muốn hay không thay Hana đem một vài tài liệu pháp thuật đã sớm nát mất, từ bên ngoài bình cũng có thể chứng kiến nấm mốc ném đi. Đến nỗi những cái kia hàng giả, hẳn rất thức thời giả bộ như không biết.

Sau đó, Sick một đường sửa sang lại đi đến phòng nghỉ Hana. Hắn đem tiểu thuyết Hana mua căn cứ các phân loại sách trên đó "Điền mật phòng", "Yêu thương phòng", "Mộng ảo phòng", thuận tiện đem đi bọc ngoài hộp sách một mực bị Hana kẹp ở trong khe sách. Sick khó mà phát hiện ra sách nghiêm trang, chính đang phiền não nên phân loại như thế nào thì, Hana đột nhiên từ bên trên ghế nằm bắn lên, nàng dùng tốc độ cao mà Sick chưa từng thấy qua sửa sang lại tốt quần áo, hạ lệnh: "Người đến phòng công tác, ta chưa nói có thể thì không được tới!"

Sick ngoan ngoãn đi vào phòng công tác, nghe Hana khóa cửa lại "RẮC...A...Ă...!!!" một tiếng. Hắn dán lỗ tai lên trên cửa nghe lén, nhưng cái gì đều không nghe thấy nha. Hana hẳn là đến văn phòng đối ngoại của nàng rồi.

Sick từ trong bọc được liệu xuất ra mặt kính thép hình tròn, văn phòng tiểu thư Hana hẳn đương nhiên là có phóng sơ vài!

Sick ngồi xổm bên cạnh đài làm việc, dùng miếng vải có dính nước thuốc chà lau mặt kính thép, hình ảnh trên gương thoáng lung lay một phát, cho thấy hành lang không có một bóng người, Sick lại thoáng vỗ nó một phát, nó mới chính xác cho thấy hình ảnh trong văn phòng đối ngoại Hana.

Sick chứng kiến một nam tử đội cái mũ sợi tơ đại lễ, nguyên bộ lễ phục đưa lưng về phía hình ảnh, ngồi ở trước bàn Hana, Hana ngồi ở phía sau cái bàn này mở lớn trên ghế làm việc khoa trương, đè thấp lông mi cùng khóe miệng mà nói chuyện.

Người kia hẳn chính xác là nam nhân, từ khung xương góc cạnh có thể nhìn ra được. Thế nhưng mà tỉ lệ khung xương lại như là nữ tính. Nếu như có thể chứng kiến xương chậu, Sick sẽ phán đoán chuẩn xác hơn, bất quá người này ngồi cho nên nhìn không tới. Hắn ăn mặc so với người trên yến hội ngày hôm qua còn muốn chính thức hơn, lễ phục nam tính chính thức đến loại trình độ này, không giống như chỉ là đến nói chuyện mà thôi, mà như là đi tham gia cái nghi thức trọng yếu gì nha. Vai hắn vốn có cảm giác nhu nhược, bị hai khối lót dày vai như cục gạch độn lên, quá mức nổi bật, hết sức kỳ quái.

Sick ném sơ vài ở cửa vào văn phòng, cho nên chỉ có thể nhìn đến bóng lưng nam tử kia, cùng chính diện Hana. Đáng lẽ tại phía sau Hana cũng ném sơ vài mới đúng. Sick chỉ có thể đọc môi ngữ Hana, cũng không suy đoán được nam lễ phục nói cái gì nha.

Từ bộ dạng Hana liên tiếp gật đầu nịnh bợ, Sick phỏng đoán người này là kim chủ của Hana, bất quá cái này người khẳng định không phải lão gia. Lão gia không cần lót vai.

Hana ngay từ đầu hiển lộ ra phi thường cao hứng, bộ dạng cực kỳ nhiệt tình, Sick cơ hồ cho rằng nàng sẽ nhảy tới ôm nam lễ phục kia, nhưng là theo tiến hành cuộc nói chuyện, Hana trong mắt đã bắt đầu có thần sắc kinh khủng, con mắt không ngừng chuyển, không dám nhìn đối phương. Đến về sau, nam lễ phục kia ngón tay trước Hana không ngừng rung rung, mà Hana bắt tay lên đặt ở ngực giả khóc.

Hana nói: "Không! Sự tình không phải như vậy, ngài phải tin tưởng ta đối với ngài một mảnh hết sức chân thành! Vô luận thời điểm nào ta đều đặt ngài ở vị trí số một..."

"Đương nhiên, hết thảy đều ở trạng thái tốt nhất, chỉ là có chút ít chướng ngại nhỏ mà thôi, rất nhanh sẽ bị loại bỏ đấy! Ngài biết đấy, những kẻ kia không biết việc này trọng yếu bao nhiêu, chỉ là dùng 1 ít lý do lòng gà vồ tới làm trở ngại chúng ta..."

"Lão gia, ta không thể nào có ý ảnh hưởng ngài đấy, ngài nói cái trợ lý kia? Sick hẳn làm phiền ngài? Không, ta không có, chuyện này đều là chính bản thân hắn làm đấy!"

Sick có dự cảm bất tường.

Sick chứng kiến tên nam tử kia phi thường kích động đứng lên vung vẩy cánh tay, hiện tại Sick xác định hắn là nam tính rồi. Hana đơn giản chỉ cần cố ra vài giọt nước mắt. Đối thoại đột nhiên chấm dứt, tên nam tử kia hướng ngón tay lên trần nhà, làm ra tư thế thi pháp cũ phi thường khoa trương, một hồi ánh sáng tím bao quang hắn lại, sau đó hắn biến mất.

Chính là cửa truyền tống!

Hana lau nước mắt, lại xuất ra từ trong ngăn kéo sáu loại đồ trang điểm trang điểm lại, tiếp đó mới đứng dậy đi về hướng phía sau gian phòng.

Sick vội vàng đem tấm gương nhét trở lại trong bao bọc, giả bộ như đang sửa sang lại công cụ.

Sau ba phút, Hana mở cửa ban công ra, không kiên nhẫn dậm chân: "Sick! Đến cửa tiệm ghi phía trên này đi mua đồ, cầm lấy đi!" Nàng ném một cái phong thư lên sàn nhà.

Sick khom người nhặt phong thư lên, bên trong có địa chỉ một nhà tài liệu ma pháp, danh sách mua sắm cùng tiền. Những vật kia đều rất thông thường, tại phụ cận là đã mua được rồi, nhưng là Hana lại chỉ định Sick phải đón xe lửa mới có thể đến chủ quán mua sắm.

"Tiền thừa thưởng cho người mua bữa tối." Hana nói xong cũng hất đầu rồi đi.

Thời điểm đi ra căn phòng này, Sick kiểm lại nhiều lần, hộp bạc, tề đao, bao dược thảo của hắn đều tại trên người.

Hắn cảm giác mình giống như là muốn lên trên chiến trường rồi.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Đội Sick mua xong đồ, thời điểm ngồi chuyến xe lửa cuối cùng trở lại nơi này, đã sắp đến nửa đêm rồi. Mua đồ xong tiền thừa còn không ít, Sick mua một cái gà nướng hương thảo, hảo hảo hưởng thụ lấy một phen. Mặc dù có hiềm nghi "Bữa tối cuối cùng nhất", bất quá này không ảnh hưởng đến chuyện Sick muốn ăn.

Trên đường nhìn không thấy người, cũng tìm không thấy chủ quán buôn bán, cái con quái vật nửa đêm bắt con gái kia đối với hoạt động kinh tế địa phương tạo thành ảnh hưởng rất lớn.

Sick tự nhận là, hắn cùng những thiếu nữ đẹp trên tấm ảnh kia bề ngoài không hề có chỗ tương tự, chắc có lẽ không liên lụy đến hắn đâu.

Sick vẫn còn dư vị mùi thơm của gà nướng, bởi vì trong đầu tràn đầy ký ức vui sướng, liền đi trên đất tuyết cũng bắt đầu trở nên dễ dàng rồi. Đi tiếp, Sick phát hiện trên mặt tuyết còn có dấu chân khác. Hắn có thể chứng kiến dấu giày cánh sát, bởi vì chút ít kí ức bất hạnh kia đi qua, cho nên hắn có thể xác định. Còn có một ít dấu tựa hồ là giày cao gót chạy vội gẫm ra đến, đoán chừng là cánh sát cố gắng bắt các thiếu nữ vị thành niên lưu lại đấy. Sick trên đường có chứng kiến, bọn họ vẽ lấy lớp trang điểm đậm đặc có thể làm cho mình già hơn 15 tuổi, cho rằng chỉ cần thành người lớn thì không quan trọng mấy thứ nhỏ nhặt, coi mình như là người lớn rồi.

Mặt khác còn có một loại dấu chân, loại này rất kỳ quái, nhìn giống như là có người đi chân trần trên mặt tuyết. Nhưng là bàn chân này lại lớn hơn gấp ba lần so với nhân loại. Lòng bàn chân còn có cọng lông.

Sick ngồi chồm hổm trên mặt đất xem xét, hần nghe được trong tiếng gió có một loại thanh âm khác thường, như là tin tức bị nhiễu xèo...xèo C-K-Í-T...T. Pháp sư đối với loại tạp âm này rất mẫn cảm, đây là dấu hiệu năng lượng pháp thuật biến hóa. Hộp bạc trong quần áo hần đang nhảy nhót, nhắc nhở hần nguy hiểm tiếp cận.

Sick quay đầu xem xét bốn phía, hần ngẩng đầu, chứng kiến tại nóc nhà một gia đình ven đường, có một sinh vật cực lớn ngồi chồm hổm tại đó.

Thoạt nhìn nó giống như là sư tử có khung xương thân thể nhân loại, không chỉ là phần cổ, bên trên ngực, lưng nó tất cả đều là lông bòm nồng đậm, như là dây kẽm dựng đứng khắp bốn phương tám hướng. Còn có một đường lông tinh tế một đường kéo dài đến hạ thể, dưới đáy bị nơi cọng lông bao bọc.

Mặt nó bẹp như là trùng trùng điệp điệp đặt ở bên trên thủy tinh, cái mũi chỉ lên trời, bờ môi xóc lên, lộ ra hàm răng bén nhọn. Ngoại trừ địa phương lông bòm bao trùm bên ngoài, ở địa phương khác làn da đều bóng loáng không có lông, tại dưới ánh trăng thậm chí sẽ phản quang. Xương cốt cùng cơ bắp nửa người trên cũng giống như nam nhân, cơ bắp rộng lớn mà rõ ràng, nửa người dưới lại hết sức giống nữ nhân nhỏ nhắn khéo léo. Sick thấp sáng một đoàn ánh sáng nâng lên tại mũi tế đao, đồng tử nó rất nhanh từ hình tròn biến thành một cái khe nhỏ, tốc độ so đồng tử mèo co lại còn nhanh hơn.

Đây nhất định là sinh vật ma pháp.

Sick vẫn còn đang suy tư cuối cùng là xảo ngộ, hay là người nào đó cố ý an bài đây, đột nhiên quái vật nhảy dựng lên, đánh về phía Sick!

Sick tránh hướng bên cạnh, một tay từ trong túi tiền móc ra xương cốt gà nướng hương thảo với tư cách tế phẩm. Quái vật trùng trùng điệp điệp rơi vào đúng vào chỗ của Sick trước kia.

Sick nhảy về sau một bước, xương gà nướng biến mất, lưỡi đao tế đao hần phát ra ánh sáng đỏ. Quái vật quay người, nâng lên chân trước, móng tay lập tức dài ra mười cen-ti-mét, lần nữa hướng Sick đánh tới.

Sick nhìn đúng thể di động của quái vật, nhờ bóng tối, chỉ động một bước, nghiêng người công kích, tế đao thuận thể cắt tiến vào bên bụng quái vật. Sick hai tay tăng thêm sức, eo đẩy lên phía trước, phương hướng di động đao cùng phương hướng quái vật tiến lên là ngược lại.

Một mảng thịt lớn từ quái vật trên người đã bay đi ra ngoài.

Công kích thắng lợi, Sick lập tức dựng lên tường ôp, ngăn cách hần và quái vật. Trải qua hai công kích này, Sick đã xác định, con quái vật này đối với săn giết rất bình thường. Nó từng đối phó qua, đại khái đều là chút ít người bình thường chỉ xem đến bên ngoài nó chân đã nhũn ra. Cho nên nó chỉ biết công kích thẳng tắp, cũng không sẽ ra vẻ, cũng không hiểu phòng bị phản kích. Nó căn bản không có tạo ngộ qua phản kích.

Quái vật phát ra tiếng gào rú đỉnh tai nhức óc, nghe như là nhân loại điên cuồng hét lên, lại dị thường khàn khàn. Bên bụng nó bị Sick đục ra một cái hố, giọt máu rơi bên trên tuyết vậy mà toát ra khói trắng. Những giọt máu kia không bình thường.

Quái vật bốc đồng không dừng lại được, một mực xông về phía trước. Nó muốn đình chỉ, thế là dùng chân chống đỡ mặt đất, kết quả do trơn trượt nên xoay một vòng 180 độ nửa người dưới đánh lên trụ đèn đường bên cạnh. Thoạt nhìn chỉ là nhẹ nhàng đụng một cái, trụ đèn đường lại lên tiếng đứt gãy, ngã xuống đất trong tiếng nổ vang.

Những ngày này Sick chịu đựng rất nhiều tức giận mà không có chỗ phát tiết, có thể có bao cát cho hần đánh là tốt nhất. Sick câu dẫn khoe miệng, một tay lập tức tế đao, một tay hướng nó hô lên hai câu: "Đến đây đi! Ta cùng ngươi!"

Sick phòng bị sau khi con thú mê muội bị thương thường hay có phản kích nổi giận. Nhưng quái vật lại không có công hướng Sick, mà là dùng sức nhảy dựng lên, nhảy lên nóc nhà. Thoáng cái chạy ra xa khỏi Sick.

Quái vật dùng chân sau để ngồi, hai cái chân trước vươn hướng vết thương trên người, nhưng lại không có sờ lên. Thoạt nhìn bộ dạng giống như là người bị thương, rất đau lại không dám đi sờ. Cái mặt dẹp lép của nó co thành một nắm, đầu lưỡi màu tím tươi đẹp duỗi ra thật dài, rủ xuống tại bên ngoài miệng.

"Đừng chạy ah!" Sick kêu to. Ai bảo hần ném pháp thuật chính xác không tốt, nếu hướng mục tiêu xa như thế ném các loại hỏa cầu, hần có thể sẽ vì tổn hại phòng xá mà bị đền tiền.

Quái vật quay người, nhảy lên trên nóc nhà khác, thoáng cái đã không thấy tăm hơi.

Sick không đuổi kịp, đành phải buông tha cho. Hần ngồi xổm xuống xem thịt quái vật lưu trên mặt đất. Thịt rung động trong đông tuyết xèo...xèo, không ngừng bốc hơi nước. Sick tự hỏi muốn hay không lấy một cái bình ma dược trống rỗng, đem miếng thịt bỏ vào. Ngay tại thời điểm hần cân nhắc, miếng thịt như là khối băng bị hòa tan, thoáng cái toát ra khói rất lớn. Thể tích nhanh chóng thu nhỏ lại, biến mất.

Sick bắt đầu cảm thấy có chút lạnh rồi, hần bỏ trụ đèn đường đứt gãy xuống, vừa huyết gió, huyết sáo vừa quay trở về địa phương công tác mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Tiểu thuyết nhảm chán vô dụng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sick vốn đang lo lắng có thể trở về phòng được hay không, nhưng khi hắn trở lại cửa ra vào khu nhà cao cấp thì, chứng kiến cửa là đang mở đấy. Tuvalu cùng Nhị tiểu thư Gino đứng ôm trọn bên trong phạm vi hơi ấm cửa, Hana đứng tại phía sau bọn họ. Hai người đứng cạnh cửa lo lắng nhìn về phía con đường. Tuvalu nhìn thấy Sick xuất hiện, chạy bước nhanh xuống bậc thang, dùng ánh mắt kiểm tra Sick có thiếu cái bộ vị thân thể gì hay không nha.

"Không có sao chứ? Có đụng phải quái vật không? Ta nghe được tiếng quái vật đang gọi!" Tuvalu vội hỏi.

"Không có việc gì. Quái vật kia chỉ bắt nữ thôi, ta cũng không phải nữ nữa." Sick nói xong, cố ý nhìn về phía Hana. Lúc hắn còn không có tiến vào phạm vi ngọn đèn phòng, Hana ở chỗ sáng còn nhìn không thấy hắn, mà hắn đã nhìn thấy Hana, biểu lộ của Hana là rất nhẹ nhàng đấy. Con mắt nhắm lại, cái loại thời điểm nhẹ nhõm này như là lúc nàng vừa mới sơn móng tay, hoặc là sơn môi xong, một loại thần thái nàng đã làm xong chuyện rồi. Sau khi Sick xuất hiện, mặt của nàng thoáng cái bị kéo căng, con mắt trừng lớn, không ngừng hé miệng. Hiển nhiên chuyện Sick có thể về tới đây, là bên ngoài dự liệu của nàng.

Tuvalu thở dài một hơi, còn Gino chuyển hướng Hana, nghiêm nghị nói: "Người không nên lại để cho Sick nửa đêm còn đi trên đường. Cho dù không phải loại thời điểm nguy hiểm hiện tại này, thời điểm không có quái vật cũng không được! Thời tiết xấu như thế, người vậy mà không đưa đồ vật giữ ấm cho hắn! Sick coi như là nhân viên tạm thời nhà của ta, người đối xử với hắn như thế, người khác sẽ nói chúng ta thế nào, người có thể phụ trách sao?"

Thời điểm Gino đang mắng Hana, là vì để cho Hana cảm nhận được tính nghiêm trọng của vấn đề, mới dùng lí do mà Hana sẽ đề ý: "Người khác sẽ nói thế nào " uy hiếp Hana, cũng không phải do Gino đề ý việc này. Lời kịch trách cứ Gino đặc biệt chọn đầy hữu hiệu đấy, Hana thân thể có chút phát run, vội vàng xin lỗi: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi."

Tại thời khắc này Sick hiểu ra, địa vị mình trong phòng đã cải biến, ít nhất không có bị thảm như trước kia rồi.

"Vào đi, bên ngoài lạnh." Tuvalu thân thiết mà nói. Sick vui cười nghe theo.

"Hana tiểu thư, những vật này phải để chỗ nào?" Sick xuất ra tài liệu pháp thuật chứa ở trong túi giấy dai hắn mua về ra, nói.

"Đi theo ta." Hana tiểu thư muốn nghiêm nghị quát Sick, nhưng lại không thể tại trước mặt Gino làm như thế, thế là biến thành ngữ khí cứng ngắc.

Sick vui vẻ phát phát tay hướng Gino cùng Tuvalu, nhảy chân sáo ly khai đi theo Hana.

Gino cùng Tuvalu đóng cửa, khóa kỹ lại, không rõ Sick là đang cao hứng chuyện gì nha.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※ ※※※※※

Sick đi theo Hana đi vào phòng công tác, Hana vậy mà mời Sick ngồi xuống, chính nàng cầm túi giấy qua, đem hàng trở về vị trí cũ. Làm sự tình Sick khó mà chứng kiến được.

Thời điểm Sick sửa sang lại phòng công tác, mỗi dạng đồ đạc đều đặt ở vị trí cũ, không có tự tiện hoạt động, Hana lại hoàn toàn không tìm thấy đồ vật nàng muốn. Còn cần Sick nói cho nàng biết: "Giấy đóng gói sạch sẽ ở cái giá đỡ tầng trên nhất, bình cất chỉ thảo tại tầng thứ hai, bên trái, bên trái. Mờ ra ngăn kéo phía dưới có lô hàng to lớn."

Hana tại dưới sự chỉ huy của trợ lý Sick mang mấy thứ đó từng cái từng cái đặt trở về vị trí cũ, đồng thời dùng thanh âm phi thường ngọt chán, khẩu khí y hệt thiếu nữ hỏi Sick: "Người thật sự không có đụng tới quái vật à?"

Phương thức nói chuyện loại này của nàng lại để cho Sick liên tưởng đến, cái kia chút ít gia hỏa tại ven đường bắt được người bắt buộc chào hàng bảo dưỡng phẩm.

Sick cũng dùng ngữ khí ngọt chán đấy, giống như cháu trai dây dưa ông bà muốn chơi mà trả lời: "Kỳ thật có đụng phải á..., ta không muốn làm cho Tuvalu bọn họ lo lắng, cho nên không nói cho bọn hắn biết."

Hana kẹp chặt bả vai, rõ ràng thở hắt vì kinh ngạc. Nàng dùng ngữ khí dứt cho tiểu hài tử biếng ăn ăn quả cà nói: "Cho nên người chạy trốn, đúng hay không?"

"Không có, ta ra sức đánh nó dừng lại. Nó chạy trốn. Nó rất yếu, nếu lại đụng phải, ta nhất định có thể giải quyết nó." Sick cười nói: "Nếu như người cho phép mà nói. Ta nghĩ bắt đầu từ ngày mai nửa đêm mai phục chặn nó trên đường, nếu như ta có thể vì địa phương trừ hại, hình tượng nhà chúng ta có lẽ sẽ sâu sắc tăng lên. Người có thể nói là người chỉ đạo ta đấy."

"Ngần vạn không được!" Hana kêu ra tiếng bén nhọn. Nàng tranh thủ thời gian đổi lại thành ngữ khí nhu hòa nói: "Ta sợ người bị thương ah. Chuyện nguy hiểm như thế hay là đừng làm. Tiểu Bá hiện tại cũng không đi làm rồi, ta chỉ còn một trợ lý là người mà thôi, không thể để cho người chịu bất luận cái điểm phong hiểm gì."

"Được rồi." Sick nói. Hắn chẳng muốn giả bộ đáng yêu, khôi phục đúng đắn, còn không có tâm tình đem sự xem thường của hắn đối với Hana biểu lộ ra: "Đã muộn rồi, ta muốn tan tằm. Còn có, bởi vì hôm nay ta tăng ca, xế chiều ngày mai ta muốn nghỉ thêm, buổi tối ta mới sẽ đi qua."

"Tốt, không có vấn đề. Ngủ ngon, nghỉ ngơi thật tốt nha!!!" Hana dùng khuôn mặt tươi cười cho phép rồi. Hai tay nàng kẹp chặt tại bên người, chỉ đong đưa cánh tay, phất tay đối với Sick.

"Ngủ ngon." Sick nói. Sau khi rời khỏi phòng công tác, Sick ôm lấy ngực le lười, thật sự là, thật là buồn ối.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Sick tắm rửa qua, trở lại gian phòng lầu các. Trước tiên hắn kiểm tra xác định hành lý hắn không có bị người chạm qua, sau đó ngồi ở trên giường, ôm chần bông suy nghĩ.

Sick cơ hồ khẳng định 100%, chuyện tiểu Bá chết có quan hệ cùng Hana, đầu quái vật kia cũng có đóng góp cuar Hana. Nhưng là Hana xem ra giống như là không biết việc tiểu Bá chết rồi. Hôm nay chuyện gọi quái vật gặp được Sick này, Hana có giúp đỡ một tay, mà kẻ chủ mưu phía sau, chính là nam nhân ăn mặc đại lễ tại văn phòng mặt Hana kia.

Sick nhảy xuống giường, lấy ra tất cả vốn liếng, đối với mỗi cái địa phương trong phòng, mỗi nơi hẻo lánh thi triển pháp thuật phòng hộ. Thời điểm này nếu như bên ngoài mà có người thì..., có lẽ sẽ chứng kiến phòng của hắn sáng đến đồng dạng, như cháy còn có thể đột nhiên trở tối, lại đột nhiên bắn ra cường quang.

Hiện tại cái này không chỉ là vì bảo vệ mà thôi rồi, Sick vì an toàn tánh mạng của mình, bố trí chỗ này trở thành thành lũy trên chiến trường. Hắn đoán ra động tuyến gian phòng, phun dịch a-xít, Dịch Giới thôn phệ khẩu, Liệt Diễm lĩnh vực vân vân tất cả pháp thuật tổn thương đều dùng tới, thiết trí thành trạng thái chờ đợi gây ra. Nếu ai vùng trộm chạy vào, có thể sẽ lập tức mất mạng. Mặc dù nói bởi vì hắn chưa từng có khóa cửa, như thế người tiến vào phòng sẽ không có kết cục tốt rồi, bất quá Sick bất chấp những chuyện này.

Sau khi thiết lập hết toàn bộ, trong phòng thoát nhìn đồng dạng cùng trước kia, không có hiển lộ ra bất luận dấu vết pháp thuật gì thi qua. Sick nhìn xem gian phòng u ám, thở một hơi thật dài.

Sick muốn một cuộc sống an ổn, bình thường, cho nên tại sau khi được đặc xá, lựa chọn lộ tuyến tuân theo luật pháp cố gắng sinh hoạt như lương dân. Kết quả lại muốn bố trí gian phòng thành chiến trường mới có thể ngủ. Hắn thật sự có lẽ từ chức nhanh lên mới đúng.

Sick nhìn thoáng qua tiểu Bá trên mặt đất. Bọn họ ở cùng một chỗ cùng như thế đã đêm, Sick mỗi lần ra vào đều phải vượt qua hắn, mỗi ngày đều không ngừng ngăn cản mình nói chuyện cùng tiểu Bá. Chỗ hắn ngủ đây, thử mặc đây, dùng đây, thậm chí còn ăn uống chút gì đây, đều là đến từ tiểu bá. Tiểu bá tồn tại, sinh hoạt với hắn ở chỗ mỗi hẻo lánh này. Ở giữa hắn cùng tiểu bá đã sinh ra một loại tình cảm cách mạng, hắn không có biện pháp ném tiểu Bá tại nơi lạnh như băng này, mình phải chuyển hắn đi.

Sick ôm gối giữa trong chốc lát, cuối cùng quyết định đi ngủ.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Hôm sau Sick trước hừng đông đã rời giường, hắn treo dưới trần nhà một khóa quang cầu, mở cửa sổ ra, dựng lên chậu than, bắt đầu nướng đồ ăn thừa yến hội lúc trước hắn để dành treo ở ngoài cửa sổ.

Hắn một mặt ăn tươi nướng nóng đồ ăn thừa, một mặt xem sách của tiểu Bá. Tầng thư Tiểu Bá sưu tầm nội dung rất phong phú, vượt qua nhiều cái lĩnh vực. Có chút sách Sick đã xem qua rồi, nhưng hắn vẫn là nhìn lại một lần, xem có thể phát hiện manh mối tiểu Bá từ vong hay không. Hắn vốn ý định lướt rất nhanh qua, nhưng lại phát hiện mình nhiều lần không cẩn thận lâm vào trong sách, nhìn không được bắt đầu nhìn kỹ, còn lật ra phía trước đi tìm đoạn tương quan. Ánh mắt tuyến sách của Tiểu Bá rất tốt, trong những sách này có tính sửa sang lại hệ thống tri thức, đối với chỗ mấu chốt nhất định giải thích rõ ràng, sẽ không chỉ là khoe khoang thuật ngữ mà viết ngoáy mang qua, biểu hiện tác giả cũng không phải là kẻ không hiểu mà giả hiểu.

Sick hung ác hạ quyết tâm, yêu cầu mình không được chú ý xem nội dung. Hắn lật từng quyển từng quyển, tại đóng sách chông chất này, đột nhiên xuất hiện một bản tiểu thuyết không có dinh dưỡng. Loại câu chuyện hư cấu không có chút giá trị này, Sick vốn nghĩ nhảy qua đi, nhưng là hắn sợ sẽ để lọt manh mối, vẫn là mở ra xem rồi.

Quyển sách này cũng không có gì hay ho. Nhân vật chính của câu chuyện là một cái Pháp sư tàng dưới chót Kim Tự Tháp trong xã hội, miệng tiện, bề ngoài khô gầy, thần sắc hèn mọn bỉ ổi, cả ngày vật lộn với đói khát. Ngoại trừ việc cố gắng nhét đầy cái bao tử, trong sinh hoạt hắn giống như không có chuyện trọng yếu khác rồi.

Sick chỉ xem cái giới thiệu này đã biết rõ quyển sách này nhất định bán không được tốt rồi. Sick coi như có chút hiểu rõ nội dung đối với đồng sách đứng đầu bảng xếp hạng thanh lý bán tiểu thuyết trên kệ lưng Hana kia trên viết như thế nào. Hắn biết rõ cái gọi là nhân vật chính, phải là một đám trai xinh gái đẹp, cộng thêm thiên phú cùng cố gắng, giá trị các loại năng lực ăn gian không quan hệ.

Bọn họ nếu như làm nghiên cứu, nhất định chỉ dùng thời gian một phần mười trở xuống của người khác liền phát hiện kỹ thuật mới vượt mức quy định toàn bộ thế giới. Cái thời gian một phần mười này, vẫn là tính toán bắt đầu từ người khác tốt nghiệp tiến sĩ, mà bọn họ tính toán bắt đầu từ thời điểm học tập ghi cái phương trình thứ nhất.

Bọn họ nếu như làm sinh ý, nhất định không cần nghĩ cách tìm kiếm đến tài chính lúc ban đầu khai trương như người khác, mà là vừa ra đời đã có một đồng tiền tài, hoặc là trong nhà đã sớm có xí nghiệp xưng bá thế giới đang chờ bọn họ kế thừa. Bởi vậy bọn họ cũng không cần hạ thấp tư thái khắp nơi kiếm hộ khách, hoặc là cướp đoạt đơn đặt hàng với các nhà máy hiệu buôn khác.

Sự tình mọi việc như thế, đối với nhân vật chính trong sách dễ bán mà nói mới là phân phối cơ bản. Khách quan mà nói trong quyển sách này, nhân vật chính này(ý chỉ thằng Sick) căn bản chỉ là người qua đường gặp!

Trừ đó ra, cuối cùng nhân vật chính là sẽ có một bộ pháp thuật người khác không có, nhưng là giống như cũng không có mạnh hơn bao nhiêu. Ít nhất phải so pháp thuật người khác trong bối cảnh câu chuyện đều học mạnh hơn 50 lần, có thể sử dụng pháp thuật cấp thấp nhất đánh bay vĩ đại nhất Pháp sư đương đại, mới có khả năng hấp dẫn độc giả nha.

Để cho Sick khó có thể tin nhất chính là, tất cả nhân vật nữ trong cả quyển sách, rõ ràng không có bất kỳ người nào yêu nhân vật chính! Cái này vi phạm với tư cách thiết tắc cơ bản nhất của tiểu thuyết: "Tất cả người khác giới đều yêu mến nhân vật chính", tác giả căn bản chính là cố ý đem tiền in sách ném vào trong khe nước.

Sick lật từng tờ từng tờ xem tiếp, các loại trùng hợp không ngừng phát sinh, làm cho nhân vật chính ngoài chuyện ăn ra đều không có hứng thú này bị cuốn vào sự kiện Monaka tâm, loại phương thức tiến hành câu chuyện này có thể nói là lão ngành bên trong lão ngành, không hề ý mới. Sick thực không hiểu loại đồ vật không có sáng ý này tại sao cũng có thể ra sách.

Lúc Sick sắp đọc xong câu chuyện này, hần phát hiện quyển sách này có khả năng chính là mấu chốt.

Kết thúc câu chuyện, có một Pháp sư đem nhà mình nổ thành một cái hố to.

Sick lật đến trang bản quyền cuối cùng nhất nhìn ngày xuất bản: Khoảng ba năm trước. Đúng là thời điểm một đám người hầu trong cái nhà này bên đều bị đuổi việc. Có hay không khả năng là một cái người thất nghiệp nào trong đó, không tìm thấy công việc khác, mới cải biên sự kiện chân thật thành câu chuyện xuất bản ra bán?

Sick càng nghĩ càng cảm thấy khả năng.

Sick lật sách lại một lần, ôn tập lại tình tiết bên trong.

Câu chuyện này vận chuyển vây quanh một cái nam Pháp sư thần bí, Pháp sư kia nói hần muốn tiến hành một nghiên cứu phi thường phức tạp, thế là thuê mướn nhân vật chính kẻ đang khốn cùng sưu tập tài liệu cho hần. Trong chuyện có rất nhiều đoạn miêu tả thi đạo. Chú ngữ ghi trong sách cũng chỉ là nghe rất ảo, pháp trận cùng thiết lập tài liệu pháp thuật cũng quá mức khoa trương, bản thân tác giả chắc có lẽ không biết pháp thuật.

Sau một chuỗi sự kiện công kích thiết yếu trong tiểu thuyết, hoạt động cứu viện, hăm sâu vào hiểm cảnh, Pháp sư kia cuối cùng tiếm lộ chân diện mục pháp thuật hần muốn thi triển ở trước mặt mọi người.

Đó là pháp thuật chuyển đổi giới tính. Bởi vì hần đồng tính luyến ái, muốn thay đổi giới tính mình mà nghiên cứu pháp thuật này, cuối cùng nhất không không chê được pháp thuật dẫn phát bạo tạc, hần cũng táng thân trong đó.

Cái bộ phận này thiết lập phù hợp sự thật. Pháp thuật chuyển đổi giới tính phi thường nguy hiểm, tiến hành thí nghiệm tương quan nhất định phải có Quang Minh chi trọng phê chuẩn, xét duyệt yêu cầu sân bãi phi thường cường đại, biện pháp phòng hộ an toàn, phòng công tác cá nhân ít khả năng thông qua. Pháp thuật chuyển đổi giới tính là kết tinh mũi nhọn pháp thuật loại chuyển đổi. Pháp thuật loại chuyển đổi là đem vật chất gây dựng lại bằng pháp thuật, mà kinh điển nhất, xếp vào tài liệu giảng dạy huấn luyện trụ cột Pháp sư án lệ, chính là từ trong không khí chế tạo ra nước cất. Cái này án lệ phù hợp định luật vật lý cùng hóa học, bởi thế là pháp thuật chuyển đổi "An toàn". Pháp thuật chuyển đổi " Không an toàn", rất dễ dàng dẫn phát sự cố chất lượng nền vật chất cấp tốc chuyển thành năng lượng pháp thuật—— nói ngắn gọn, chính là bạo tạc.

Pháp thuật chuyển đổi giới tính là một trong mấy cái thuật chuyển đổi có độ nguy hiểm cao nhất. Bởi vì tại thời điểm nó chuyển đổi này đơn vị đường hạch đường hạch là axit, trong lúc tiến hành loại cải tạo nhỏ như thế thì, kết cấu chỉnh thể thân thể cũng muốn cùng một chỗ biến hóa. Đồng thời có hai pháp thuật chuyển đổi cực không an toàn tại tác dụng bên trên cùng một cái sinh mạng thể, đã đủ nguy hiểm, nếu như hi vọng hiệu quả bên bị, liên Lam Đồ linh hồn cũng bị sửa chữa, đây cũng là một cái pháp thuật khó có thể ổn định.

Bởi vì pháp thuật chuyển đổi giới tính phong hiểm rất cao, thời điểm không khống chế được tai hoạ lại quá lớn, rất hiếm thấy Quang Minh chi trọng thông báo biểu thị dân chúng nếu có nhu cầu tương quan, ngàn vạn không nên tìm kiếm pháp thuật hiệp trợ, có lẽ nên do thầy thuốc hợp cách tiến hành giải phẫu khoa học biến tính cùng trị liệu hormone thì tốt hơn.

Nếu như trong cái phòng này, ngay tại lúc này dần dần hình thành đạn Không Bạo, chỉ sợ không có mấy người có thể sống sót.

Sick xem qua tiểu thuyết lần thứ hai, xác định không có đồ đồ vật trọng yếu gì vào nha, sau đó lại tiếp tục xem sách tri thức nghiêm túc khác. Hần lặp đi lặp lại nhiều lần ngã vào vực sâu tò mò, thiếu chút nữa đã quên mục đích hôm nay mình đọc sách là cái gì nha.

Trước khi phòng ở cùng những sách này cùng một chỗ nổ rớt, hần nhất định phải tìm địa phương an toàn cất những quyển sách này, ngoại trừ tiểu thuyết.

Sick xem hết quyển này đến quyển khác, đột nhiên hần cầm lấy một cái vỏ bọc trống rỗng, trang sách bên trong không biết đi đâu rồi. Sick cảm xác sách trống rỗng lên xem, tên sách là 《Quy tắc an toàn trong thí nghiệm thuật chuyển đổi》. Trang sách bị giật xuống thô bạo, thậm chí còn dính với vỏ bề mặt cuốn sách cùng một chỗ bị kéo xuống. Bề mặt vỏ cuốn sách có vết trầy cực lớn, như là dùng mấy cây vật thể song song lợi hại xẹt qua.

Người làm cho Tiểu Bá tử vong có khả năng dùng cái này làm mấu chốt. Không biết có phải là đầu óc có vấn đề hay không, vậy mà không lấy cả bản đi, mà chỉ lấy đi trang sách. Cái bìa sách trống rỗng này vừa vận đã chứng minh q uyển tiểu thuyết này thật là mấu chốt.

Tiểu bá là vì dụng chạm lấy bí mật chỗ này, mới bị diệt khẩu, cũng bố trí bộ dáng thành tự sát.

Tiếp đến Sick xuất ra một bản thư tịch loại không nhỏ duy nhất hắn tìm được tại văn phòng Hana rồi lật ra xem. Lúc Hana đuổi hắn tới phòng công tác thì, hắn thuận tay sẽ mang sách đi.

Quyển sách kia tên là 《Chiếc váy gông xiềng》. Đó là một bản sách được phiên dịch, là sách từ dị quốc xa xôi đàm luận vấn đề hãm hại nữ tính cùng bất bình đẳng giới tính. Mặc dù không phải trong phạm vi Sick cảm thấy hứng thú, bất quá hắn vẫn cứ đọc. Hắn chú ý thấy trong sách có rất nhiều lời phê ghi trên mép sách. Những cái chữ xiêu xiêu vẹo vẹo kia là chữ Hana, hắn xem qua tại bên trên biên lai. Nhưng những cái lời phê ghi trên mép sách kia cũng không chỉ đơn thuần là tâm đắc khi đọc sách, mà là ghi cho người nào đó "Sắp sửa xem quyển sách này" xem đây. Lời phê ghi trên mép sách ở đoạn ghi từng điểm có quan hệ với chuyện vì sao nữ nhân bởi vì giới tính trời sinh mà bị xã hội hạn chế đều đã viết "Nữ nhân không cách nào vượt qua hạn chế, là một loại thiên phú chủng tộc." Lúc bên trong sách ghi đến nam nhân cũng bởi vì kỳ thị giới tính, mà bị áp đặt trách nhiệm xã hội càng kiên cường so với nữ nhân thì, lời phê ghi trên mép sách lại nói "Cái này là quyền lợi đáng có của nam nhân." Coi đến đoạn tác giả ghi người chồng giúp đỡ vợ mình như thế nào thì, lời phê ghi trên mép sách không giải thích cái này là bởi vì yêu, trong nội tâm không đồng ý với tác giả công bình chính nghĩa, mà là ghi thành: "Đây chỉ là ân huệ khi nam nhân tâm huyết dâng trào."

Những lời phê ghi trên mép sách kia phi thường cường liệt đem quyển sách kêu gọi nam nữ bình đẳng này, vụn vụn trở thành một quyển sách nữ nhân nên căm thù nam nhân như thế nào. Tựa hồ là Hana cố ý vụn vụn nguyên ý tác giả như vậy, nàng dùng quyển sách lại khiến cho người nào đó sinh ra tư duy sai lầm. Bởi vì người bình thường đều cảm thấy sách xuất bản của tác giả ngoại quốc sẽ tương đối rất lợi hại, làm như vậy có thể so với khi Hana nói thẳng ra những cái tư duy sai lầm kia, càng dễ để người ta tiếp nhận.

Sick còn phát hiện có vài trang bị dính cùng một chỗ, mở không ra. Hắn dùng một ít nước thuốc thấm qua, tách trang sách ra. Hắn phát hiện vài trang này là thời gian tác giả đang miêu tả hành vi người trong đoàn thể chủ nghĩa nữ tính nội đấu. Cùng với sự tình "Thành viên chủ nghĩa phụ nữ công kích, bôi đen thành viên chủ nghĩa phụ nữ khác", nói những người kia "Chỉ là hi vọng nếu như trên đời này không có nam nhân, cuộc sống của bọn hắn sẽ tốt hơn." Mấy tờ này nói đến, chủ nghĩa phụ nữ không thể cứng rắn mãi, cùng với câu chuyện phụ nữ có thể một mặt kiên trì chủ nghĩa phụ nữ, đồng thời mặt kia lại có thể cùng đàn ông cùng một chỗ đạt được hạnh phúc (sinh một đồng con nít) như thế nào. Mấy tờ này thuyết minh tình huống rõ ràng rồi, chủ nghĩa phụ nữ có lẽ nên hợp tác cùng nam giới, mà không phải là đối lập. Bởi vì nói được rất rõ, nên không có khả năng dùng lời phê ghi trên mép sách vụn vụn nguyên ý tác giả.

Sick không biết người đem mấy tờ này dính cùng một chỗ là có tính toán gì.

Sick dán sách lên trên mặt, nghe thấy được một mùi hương cũng không phải là nước hoa mà Hana sử dụng.

Sau đó Sick lại thật vui vẻ mà rơi vào biển tri thức, chui vào đọc sách thẳng đến thời điểm nên ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Bắt được kẻ xâm nhập

Sick lấy được một đồng đồ ăn trong nhà bếp. Sau khi ăn no hắn lại nghĩ đến, có lẽ nên đem phát hiện của hắn nói với Tuvalu, đồng thời hắn cũng muốn biết sau đó đại tiểu thư Lino thế nào.

Hắn chạy tới hỏi nữ bộc. Nữ bộc nói Tuvalu hôm nay nghỉ ngơi, ở đâu bọn họ cũng không biết. Sick không muốn đi tìm Gino, vì vậy trở lại lầu các, đem kính tròn cứng lấy ra.

Hắn lại lên quan sát những nơi thả sơ vãi. Qua thời gian dài như vậy, đại bộ phận sơ vãi đều bị những người hầu quét sạch, chỉ thấy đen thui, có thể chứng kiến mơ hồ một vài đồ bỏ đi. Còn có một ít sơ vãi cách gương quá xa, mất đi hiệu quả. Một cái nằm ở nơi hẻo lánh trên lầu ba không có bị phát hiện, nhưng khi quan sát thì phát hiện nó đã bị quét vào cái ki.

Hội trường yến hội lầu hai không giữ được miếng sơ vãi nào, kết quả này cũng trong dự tính của Sick, loại địa phương này nhất định phải được quét dọn rất sạch sẽ. Lầu một còn giữ được một ít, một cái dính tại bức màn, một cái kẹt tại cây chổi, tầm quan sát khá hẹp. Sick lại xem phòng nghỉ của Hana, phát hiện nàng vẫn đang đọc tiểu thuyết, nhưng lại đang uống thức uống đốt mỡ.

Sick chuyển tới sát hành lang hậu viện, xuyên thấu qua cửa sổ lớn của hậu viện phát hiện có người xâm nhập.

Trên tường gạch bao bọc chắc chắn hậu viện xuất hiện hai bóng người, xuyên tường tiến vào hậu viện. Sick lúc trước lấy nước rửa mặt có thấy qua bọn họ, hắn nhận thức hai người kia.

Nam nhân đi phía trước lớn hơn Sick hai tuổi, dáng người gầy, nhưng cũng đầy đặn hơn Sick, cả người càng có sức sống hơn so với Sick. Nếu Sick như là bộ xương di động, hắn giống như là một gốc cây liễu.

Hắn đang đội một cái mũ cực kỳ không thích hợp cho hành động đột nhập, tạo hình như chiếc thuyền có đáy màu hồng viền vàng, nhưng lại lớn hơn những chiếc mũ hình thuyền khác cỡ 1/3, có cắm lông đà điểu. Hắn có một mái tóc dài thẳng chạm vai màu rậm rắng, được chăm sóc kỹ lưỡng đem đến cảm giác phiêu dật. Dưới tóc mai có một đôi lông mi kì dị dài và nhỏ, hình dạng con mắt cũng khá dài, như hồ ly. Hắn đang mặc một bộ đồ pháp sư

bóng loáng, ống tay áo cùng trước ngực đều thêu lên mấy tầng nụ hoa, phần cổ còn buộc thêm dây lụa. Cộng thêm một kiện áo choàng dài tới mắt cá chân, bộ dạng này dễ bị chú ý đến mức không thể nào dễ hơn được nữa.

Thiếu nữ đi theo bên cạnh hần bề ngoài ước chừng mười sáu tuổi, trên người mặc áo khoác xõa tung lông tơ, bên dưới mặc quần ngắn màu đỏ, giày tuyết, hai chân bọc lại bởi tất chân giả được buộc bằng dây tơ thắt hoa, lộ ra càng thêm nhỏ. Nàng có một đầu tóc dài đến tận hông, đen nhánh, gọn sóng phập phồng. Một đôi mắt to sâu màu tím sẫm như có thể phản chiếu ánh trăng, còn có lông mi trời sinh vừa dài vừa vênh, cái miệng anh đào nhỏ nhắn mang theo nụ cười như có như không, làm cho mặt của nàng có cảm giác trong tình xảo lại có hoa lệ. Từ trong lỗ nhỏ đằng sau quần đùi lộ ra một cái đuôi dài, còn dài hơn cả chân của nàng, bên trên mọc lên lông tơ màu đen sáng bóng xinh đẹp, độ lớn dùng một tay có thể cầm chặt.

Nam nhân tên là Nanaimo, thiếu nữ thì là Lys Na, sử ma của hần.

Nanaimo là bạn cùng phòng của Sick tại học viện Hắc Ám, sau khi hai người lấy được tư cách công dân, hần không có giống Sick đi trên con đường xa xôi làm một công dân tốt, mà là phát triển ở biên giới tội phạm. Hần lăn lộn trong chợ đêm pháp thuật, mua bán những thứ chính ngạch không mua được, hoặc là rất khó xin được cấp phép thương phẩm ma pháp tương quan.

Lys Na là mị ma, một loại Ác Ma. Ác Ma có thể thích ứng bất cứ độ ẩm nào, cho nên trên người nàng áo khoác chỉ là trang trí, đi chân trần cũng không bị lạnh.

Sick thu hồi tấm gương, thẳng đến hậu viện.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Bởi vì hình tượng của Sick vốn đã quý dị, quý dị thì có làm gì cũng không kỳ quái, cho nên hần chạy như điên trong phòng cũng không có ai để ý. Hần chạy một đường đến trước cửa hậu viện, đang muốn mở cửa thì, khóa cửa tự động giải trừ, tay cầm cái cửa phát ra một tiếng "RẮC...A...Ặ...!!", Nanaimo từ bên ngoài mở cửa.

Hai người mặt đối mặt, cách xa nhau không đến một mét. Theo phản xạ tăng lên, Nanaimo tay phải tự phóng ra một đoàn năng lượng. Tay phải hần cầm hần tể đao, chuôi đao cây đao kia điêu khắc cả bảy ác ma giẫm đạp nhau, lưỡi đao hình gọn sóng, tạo hình khoa trương. Năng lượng làm cho ánh sáng hơi chút vụn vụn, từ đao của hần hướng thẳng vào Sick.

Sick ngay khi nghe được âm thanh phát ra từ cửa, tay đã chạm tể trên đao rồi, hần rút ra tể đao, chém từ dưới lên trên, trực tiếp đem năng lượng chém đi. Quả cầu năng lượng vừa mới chế tạo vốn đã không chắc chắn, năng lượng sụp đổ lập tức tán đi trong không khí.

Hai người cầm tể đao giằng co, Lys Na trốn ở đằng sau Nanaimo, hé đầu ra xem.

Đã qua năm giây, Nanaimo lông mi căng cứng buông lỏng, cũng gián ra: "Là người à?"

"Nếu không thì là cái gì?" Sick nhíu lông mi hỏi.

"Ta vốn tưởng rằng ma pháp phòng ngự kém cõi kia, lại nhiều lỗ thủng như vậy, không giống tác phong của người." Nanaimo nhún nhún vai, tiến lên muốn vượt qua Sick: "Nhường cái đi."

"Ngừng." Sick bước sang bên cạnh một bước, ngăn trở Nanaimo: "Người tới làm gì?"

"Tại sao phải ngăn cản ta? Ah, chẳng lẽ người là pháp sư gia đình tại đây?" Nanaimo con mắt trừng lớn, đầu ngưỡng, cổ co lên, ưỡn ngực hít khí, dùng ngữ khí kinh ngạc phi thường khoa trương nói.

Sick hoàn toàn minh bạch hần kinh ngạc vì cái gì. Sick đem tể đao bỏ vào vỏ, hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng trả lời: "Không phải."

"Đúng thôi, những ma pháp phòng ngự kém cõi kia, lại nhiều lỗ thủng như vậy, không giống tác phong của người." Nanaimo nhếch miệng cười cười, lại cất bước đi phía trước.

Sick đứng tại chỗ bất động, vô tình nói: "Trước tiên người nói cho ta biết, người tới nơi này làm cái gì? người không phải đến ôn chuyện à? Đây không giống tác phong của người."

"Ai, đây là cơ mật buôn bán. Trừ phi người muốn cùng ta hợp tác, nếu không phải giữ bí mật. người thiếu tiền sao?" Nanaimo nhíu mày, giả bộ như rất thành khẩn, ánh mắt lại nháy không ngừng, nhìn chăm chăm vào pháp sư bào rách rưới của Sick.

Sick cũng biết mình nghèo đến mức chữ nghèo còn khắc trên mặt, hần hơi hạ giọng, nói: "Lời mời của người, xin thứ cho ta bất tài."

Thời điểm này có nữ bọc đi tới, cách ăn mặc của Nanaimo khoa trương như thế, nàng đương nhiên lập tức chứng kiến Nanaimo, mà há hốc mồm theo dõi hần. Nanaimo liếc nàng, ném ra một thuật thôi miên.

Sick tranh thủ thời gian chạy tới, đỡ lấy nàng trước khi nàng ngã xuống. Hần đem nữ bọc đặt ở bên tường, lúc này Nanaimo đã đi vào trong phòng rồi.

"Người muốn trộm cái gì đó?" Sick hỏi: "Dù nói thế nào ta cũng là nhân viên tạm thời tại đây, người ở nơi này nháo sự, ta cũng sẽ có phiền toái."

"Ai, dù sao rất nhanh cái gì cũng bị mất á..., không cần lo lắng nhiều như vậy." Nanaimo khoát khoát tay, ống tay áo dài theo đó vung vẩy, hần bởi vậy

nói càng hăng say: "Đồ ta muốn trên kỹ thuật căn bản 『 không tồn tại 』, cho dù thiếu đi, cũng sẽ không báo động, không có việc gì!"

Nếu như là mình đang giữ đồ vật không thể để cho người khác biết rõ, một khi mất đi đương nhiên sẽ không báo cảnh sát. Sick im lặng, hít khí từ cái mũi, sau đó nói: "Nếu như ngươi muốn kíp nổ, ta không thể cho phép."

"Ai? ngươi biết rõ à?" Nanaimo con mắt sáng ngời.

Nanaimo muốn chính là pháp thuật có thể làm nơi này nổ tung. Quyền Trọng Quang Minh muốn thì không sao, bọn họ sẽ không chể, sẽ không dùng phân tài liệu kia dẫn nổ, nhưng vào tối chợ đêm lại bất đồng!

"Thật đúng là nó a!" Sick gầm nhẹ lên. Hắn từ tư thế ngồi xổm đứng lên, hướng Nanaimo bước một bước dài. Nanaimo cánh giới giờ lên té dao.

Lys Na ép vào trên lưng Nanaimo, dùng ngón tay khều khều tóc của hắn, đôi má cọ cọ lưng của hắn, nói: "Chủ nhân, nếu không muốn bị đánh thành đầu heo, phải trốn nhanh lên một chút ờ."

"Thế nhưng mà thằng này có manh mối ——" Nanaimo gào lên.

"Chủ nhân không đánh, bị Sick đại nhân bắt lấy, sẽ là cái bao cát hoàn mỹ ờ." Lys Na mặt gần sát mặt Nanaimo, ghé vào lỗ tai của hắn nói nhẹ.

"Ta còn không nhất định sẽ ——" Nanaimo lời còn chưa nói hết, Sick đánh về phía Nanaimo. Vốn lần này đột kích nhất định có thể bắt lấy Nanaimo, đoạt được tể dao của hắn, nhưng Lys Na đã quyết định thật nhanh đấy, một cước đạp xuống dưới đằng sau đầu gối Nanaimo. Nanaimo đầu gối khẽ cong, quỹ xuống, tay Sick tự rơi vào khoảng không.

Cơ hồ là cùng lúc một đá của Lys Na, hai người bọn họ bắt đầu chìm xuống dưới sàn nhà. Sàn nhà xem qua không có dị trạng gì, nhưng bọn hắn lại có thể xem sàn nhà như nước mà chìm xuống. Trước khi Sick bắt được Nanaimo, hai người đã biến mất.

"Ách." Sick dậm chân trên sàn nhà.

Dưới sàn nhà truyền đến Nanaimo cùng Lys Na thanh âm rầu rĩ: "Ngươi bắt không được bốn đại gia —— ha ha ô ah —— vì cái gì loại địa phương này sẽ có động ——" thanh âm Nanaimo chậm rãi rồi xa, một khắc cuối cùng còn truyền lên tiếng nói ngọt ngào của Lys Na, dùng ngữ điệu sung sướng nói: "Chủ nhân là đồ đàn —— "

Sick đứng cả một hồi tại nguyên chỗ, nhìn chăm chăm vào sàn nhà. Kết cục của Nanaimo làm cho Sick nghĩ đến, lúc trước có một cái động được hình thành tại đây, về sau thì sao? Hắn không có chứng kiến tầng hầm ngầm chỗ thang lầu, cái động này đã bị lấp sao? Hay là còn giữ? Dùng tiêu chuẩn kỹ thuật kiến trúc hiện tại, muốn xây nhà từ nền đất đã từng là một cái động lớn cũng không phải là không có khả năng, chỉ là phải tốn rất nhiều tiền mà thôi, nhưng tiền đối với gia đình này mà nói cũng không thành vấn đề.

Sick lại quay đầu lại đi tìm Tuvalu, nhưng hắn không ở trong phòng. Sick ngẫm lại, khó có được ngày nghỉ, hắn cũng không muốn cứ đứng tại gian phòng có quý này, hắn có thể lý giải Tuvalu vì cái gì chạy trốn không thấy bóng dáng.

Sick không có tiền du lịch, cũng không có bằng hữu có thể đến thăm, không có chỗ có thể làm cho hắn tạm thời thoát đi ngôi nhà này cùng bí mật của nó. Hắn đành phải tiếp tục nghĩ chuyện này.

Dưới phòng có đại động, làm cho Nanaimo sử dụng Thuật Xuyên Tường bị rút xuống.

Lúc trước cây cỏ Dịch Khố thân hành hại Sick mang tiếng biến thái kia được tìm thấy ở cửa ngầm, cũng không có sử dụng pháp thuật bẻ gãy không gian. Sick chắc chắn Hana không thể sử dụng pháp thuật bẻ gãy không gian tinh vi này, cũng không thấy tại mảnh thổ địa bị ô nhiễm này, có thể bình thường sử dụng pháp thuật bẻ gãy không gian. Không có nổ tung trước thời gian cũng không tệ rồi.

Từ phương diện Hana trên ngày nghỉ cũng không có đi ra ngoài mà suy xét, người này cũng không có chỗ tránh nạn khác, cho nên có lẽ ngay tại phụ cận có một không gian khá lớn có thể để một vài thiết bị.

Khả năng tự là dưới nền đất. Bởi vậy, con mắt thứ ba của Sick nhìn không được dưới nền đất cũng có thể giải thích rồi.

Căn phòng này có tiểu Bá, tiểu Bá cũng không tính là tay sai của Hana. Hắn cầm tiền lương từ Hana, nhưng lại bí mật cùng nhị tiểu thư Gino lui tới. Hana đại khái rất nghiêm túc tại tầng hầm ngầm bỏ thêm pháp thuật nhìn trộm, để phòng tiểu Bá cùng Gino liên kết.

Sick cảm thấy, có lẽ nếu dùng phương pháp vật lý, có thể mở ra cửa tầng ngầm. Mặc dù cửa dịch chuyển rất thuận tiện lại rất kỳ ảo, nhưng cũng giống như tòa nhà có cầu thang mà pháp thường cũng sẽ có cầu thang thường, nhất định có một cái cánh cửa vật lý bình thường đâu đó. Chỉ có Lich cùng U Linh mới không cần phương pháp thông hành bình thường.

Sick ngồi xổm trên hành lang một mặt suy nghĩ, một mặt phơi nắng buổi chiều. Trong phạm vi hắn có thể chứng kiến, mỗi ngọn nến ở lầu một đều cháy.

Sick đánh thức nữ bộc, xác nhận không có di chứng gì, chỉ là đầu sẽ mơ hồ một hồi. Thuật thôi miên sẽ làm tâm lý nàng có bóng mờ, bởi vậy không nhớ rõ Nanaimo. Sau khi tỉnh lại trừ phi bị kích thích rất lớn, nếu không ký ức cũng sẽ không rõ ràng ra đoạn hình ảnh này. Sick chạy trốn trước khi nàng hoàn toàn tỉnh lại, để tránh bị nhớ kỹ còn phải giải thích.

Sick ly khai phòng, đi trên đường phố.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Even Joseph hôm nay lại đi thăm lão nãi nãi, thuận tiện giúp bà mua sắm một túi lớn vật dụng hàng ngày. Hấn mang theo thứ đó tới nhà bà, sau đó để từng món đồ tới vị trí đã chỉ định. Trong lúc đó lão nãi nãi pha trà chờ hấn chuẩn bị cho tốt.

Hôm nay lão nãi nãi có hậu bối của bằng hữu tới chơi, bằng hữu của nàng lại nói không ít lời, Even Joseph còn dùng một ít thuật dẫn chuyện để hướng câu chuyện theo ý mình, bởi vậy càng gần sát hạch tâm hơn.

"Hana người này ah, ta chứng kiến lần đầu đã cảm thấy không phải người tốt. Uú lan vốn chỉ là không vui, chồng của nàng rất thương nàng đấy, thời gian còn trôi qua. Từ khi Hana đến ah, nàng cả ngày đập chén đĩa, đập ghế, lại to tiếng với chồng, toàn bộ câu chuyện lại nói không tiện. Về sau chồng của nàng nhìn không được tự đánh nàng rồi. Điều nói Hana cùng thái độ của nàng không có vấn đề gì, ta xem chính là Hana châm ngòi đấy!

"Có một lần ồn ào kinh động đến cảnh sát, thân thích cũng đều khuyên bọn họ ly hôn được rồi, thỏa thuận cũng làm xong, kết quả nàng bị Hana khích lệ gì đó. Ta xem Hana căn bản chính là sợ sau khi nàng ly hôn, Hana sẽ không còn lừa tiền được nữa!"

Even Joseph yên lặng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Lại một lần nữa lo lo lắng lắng a

Sick tìm được trạm điện thoại ma pháp trên đường, lần thứ ba gọi đến cục quản lý nghề nghiệp pháp sư. Sau khi có người bắt máy, Sick mở miệng nói ra tiếng thứ nhất là: "Ta ——" đầu dây bên kia ngay lập tức truyền đến tiếng nước nỏ.

"Ta kiếp trước đã tạo nghiệp gì chọc tới người à? Người tại sao cứ thích làm phiền ta, làm ơn để ta sống bình thường a?! Ô oa ——"Nàng đã đem tất cả những gì Sick muốn nói nói xong, còn nói rất thảm, lúc nàng bắt đầu hoài nghi mình kiếp trước ăn nhầm con gà Sick nuôi thì, cục trưởng đại nhân tới tiếp điện thoại rồi. Sick nghe cái lưng suốt 20 phút.

"Người lại gọi tới à? Ta ở trên hành lang chỉ nghe thấy tiếng thét của nàng." Cục trưởng đại nhân nói. Sick còn nghe được âm thanh đang ăn bánh bích quy.

"Ta đề nghị người chuyển nàng sang làm công văn, đừng có để cho nàng tiếp ma thoại nữa." Sick nói.

"Ta thử qua, kết quả nàng lên án ta che dấu ý đồ quấy rối tình dục trong các văn bản tài liệu. Cứ để cho nàng quậy lung tung, không bằng để nàng thét lên cho ngoại nhân nghe. Chuyện này coi như xong, người có chuyện gì?"

"Người biết rõ bối cảnh của tiểu thư Hana sao? Trước khi người bán ta cho nàng, ta không tin người không điều tra qua a!?"

Cục trưởng đại nhân trầm mặc một lúc, mới nói: "Sick ah, với tư cách cơ quan nhà nước, chúng ta không thể để lộ tư liệu cá nhân của công dân." Cục trưởng đại nhân nhắc cục: "Người tại sao không hỏi nàng trực tiếp?"

"Ta không muốn làm cho nàng hiểu lầm, nghĩ là ta muốn theo đuổi nàng."

"Lý do rất đầy đủ." Cục trưởng đại nhân hoàn toàn không có phủ nhận khả năng phát sinh việc này, hấn lại trầm mặc một lúc, có lẽ là nghĩ đến Thánh Khiết Chi Thuần, hấn nói: "Nói thì nói vậy, mặc dù chúng ta không thể lộ ra tư liệu cá nhân, nhưng pháp luật không có quy định nhân viên nhà nước không được tám chuyện, cũng không có quy định chúng ta không được đánh giá người khác trên quan điểm cá nhân. Cho nên ta không thể nói cho người biết bối cảnh của Hana, nhưng ta có thể tán dóc với người, nội dung tán dóc thì trên trời dưới đất, mà ta có thể đánh giá Hana trên quan điểm của ta."

Chuyện này có chút phức tạp, tóm lại Sick đã nghe hiểu, tự là có thể gián tiếp nói cho Sick.

Vì vậy Sick hấn giọng, nhếch lên ngón út, bắt chước cách nói chuyện của mấy người phụ nữ trên yến hội, đầu tiên là nhấp giọng, sau đó bắt đầu phàn nàn: "Hô! Hana nàng mỗi ngày đều đọc tiểu thuyết, cũng chưa thấy qua phòng làm việc của nàng có tạp chí ma pháp. Nàng rốt cuộc làm thế nào mới có được giấy phép pháp sư a?"

Cục trưởng đại nhân cũng nắm yết hầu nói: "Ai, có một vài người nha, trong trường học nếu có thầy giám thị, còn tỏ ra chăm chú, ra khỏi cổng trường phát hiện một lọ mực nước hai mươi nguyên, liền bắt đầu dùng mấy trò bịp bợm, đem sách vở trả cho thầy rồi."

"Trò bịp bợm à? Bịp bợm như thế nào?"

"Một số người trong quá trình học. Dùng tiền để bỏ qua giai đoạn nỗ lực. Nói ví dụ lừa dối..., giả tạo công văn a."

"Hana ưa thích trò này à?"

"Đương nhiên rồi, nếu không người cho rằng nàng lấy tiền ở đâu đi phẫu thuật thẩm mỹ? Nghe nói nàng có một tủ đồ hiệu, tặng thêm một tủ nước hoa, còn có một tủ giày cao gót."

"Cáp? Ta chưa có thấy nàng mang giày cao gót ah."

"Bởi vì sau khi nàng mang vào thì đi lại không cẩn thận làm cho xương chân biến hình, không thể mang nữa rồi. Mang dép có thể đặt chân tự do, giày cao gót không được ah. Cho dù không mang cũng muốn mua, người không tự chủ là vậy, bao nhiêu tiền cũng không đủ."

"Cho nên nàng cực kỳ cẩn thận, chuyện gì cũng làm à? Vị trí hiện nay của nàng chính thích hợp với nàng. Nghe nói ông chủ hiện tại của nàng cũng không tính là người tốt, bọn họ ăn nhĩ với nhau ah."

"Đúng vậy ah. Nếu không phải hiện tại ông chủ ở đây không ai dám động, nàng không biết đã bị chinh bao nhiêu lần. Trừ phi chứng cứ xác thực, nếu không nàng còn có thể tiếp tục càn quấy."

"Thật đáng sợ ờ —— người có thể hay không cho ta công tác khác?"

Cục trưởng đại nhân ngữ điệu lập tức khôi phục bình thường, trong ma thoại lại có tiếng xé gói đồ ăn mới, đồng thời cự tuyệt: "Không được."

"Khư, không có việc gì rồi, gấp lại."

"Hảo hảo, chúc người sống lâu trăm tuổi ah." Nói xong một câu không biết là chúc phúc, hay là nguyên rủa, cục trưởng đại nhân sau đó gác máy rồi.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Sick đi từ từ về. Hắn ngừng chân trước cửa khu nhà cao cấp, không có lập tức đi vào. Hôm nay là ngày thứ sáu hắn tới nơi này. Sáu ngày trước, hắn đáp xe lửa đi tới cộng đồng này, rất chờ mong cuộc sống hòa bình. Ở trong đầu vẽ ra cảnh tượng sinh hoạt không phải chịu rét, có thể đủ ăn, không cần lo lắng tai họa ập tới. Không thể tưởng được đi vào cái nhà này, hắn cũng đã đi vào một bãi chiến trường, còn là một bãi chiến trường bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ, trực tiếp san bằng toàn trường. Hôm nay hắn thời thời khắc khắc đều muốn cố gắng vì tính mạng của mình, một khi chủ quan liền có thể giống như tiểu Bá.

Sick thọc tay vào túi, thờ dài.

Đột nhiên có người vỗ vai Sick từ phía sau. Đồ vật hắn nuôi trong hộp bạc lại không cảnh báo. Sick kinh ngạc quay đầu lại xem, phát hiện là Tuvalu, là một trong số ít những người hắn cho rằng có thể tin tưởng ở đây.

Tuvalu mặc y phục hàng ngày, hắn không có mặc rất dày như người qua đường, chỉ là mặc quần áo hơi dày mà thôi, nổi bật trên đó là chiếc khăn choàng màu nâu đậm. Giống như thời tiết không ảnh hưởng gì đối với hắn. Ánh mắt của hắn kiên định, mang theo một loại quyết tâm phẳng phất như muốn lên chiến trường.

Sau lưng Tuvalu, một cỗ xe ngựa ngừng lại bên đường. Đây hiển nhiên không phải xe ngựa của mấy gã có tiền trong thành. Hình dạng đơn giản, căn bản chính là tạo hình bình thường, bên trên còn dính một ít bùn chưa chà sạch, hắn không phải thường xuyên chạy trên đường nhựa này, mà là bùn đất bám lại lúc hồi hương. Người lái xe ngoại hình cùng ánh mắt gần giống Tuvalu.

"Người như thế nào —— đứng ở chỗ này?" Tuvalu lông mi nhú lại, cười nói.

"Ta suy nghĩ, bên trong giống như càng không an toàn."

"Ha." Tuvalu gượng cười, quay người nói với người lái xe: "Người trước tiên tìm một chỗ chờ ta. Nếu như ta không có đi tìm người, người liền trở về đi."

"Ta đợi ở chỗ này. Người không về ta không đi." người lái xe nói.

"Không nên mạo hiểm. Ta tiến vào." Tuvalu nói. Nụ cười trên mặt hai người cũng mất đáng.

Tuvalu đi lên bậc thang trước cửa, thủ vệ đều nhận ra hắn, bọn họ cung kính mở ra. Sick theo sau Tuvalu vào trong phòng.

"Người muốn làm cái gì?" Sick hỏi. Hắn cảm thấy Tuvalu lần này không phải là trở về báo cáo công tác đấy. Trái lại, hắn đã sẵn sàng rồi đi, mới trở về. Trước khi hắn rời đi nơi này, hắn có chuyện phải hoàn thành.

Tuvalu dùng tốc độ chậm rãi tiến lên, tại từng góc của không do dự, cũng không có dừng lại. Hắn dùng con đường ngắn nhất lên thẳng lầu ba: "Ta cùng với lão gia đàm phán, muốn hắn tha cho Lino."

Sick ngạc nhiên: "Người điên ư?"

"Ta điên rồi, muốn cùng một chỗ với người điên sao?" Tuvalu nói, trong mắt phẳng phất có thể phun ra lửa.

"Không thể để cho chính người đi!" Sick nói.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Hai người đến cửa phòng làm việc của lão gia. Tuvalu gõ cửa, bao tên, sau đó đẩy cửa đi vào. Nhìn bộ dạng đẩy cửa của Tuvalu, cả người trọng tâm đều hướng phía trước, cái cửa đen này trọng lượng không nhẹ. Bình thường là sau khi người ở bên trong cho phép, cơ quan sẽ làm cửa tự mở ra, nhưng Tuvalu không đợi cho phép, cho nên phải dựa vào mình mở cửa.

Bên trong cánh cửa trang hoàng màu hạt dẻ, có nhiều chỗ là màu cà phê, chính thể làm người cảm thấy ổn trọng. Hai bên đều là giá sách, đại bộ phận đều đầy sách, ngẫu nhiên sẽ có mấy ô trống để rượu và huy chương. Lão gia ngồi ở phía sau bàn làm việc, nhìn Tuvalu qua những chồng văn kiện.

Hắn đối với hành vi mạo phạm của Tuvalu tựa hồ không có nộ khí, trái lại đẩy, ánh mắt nhìn Tuvalu cực lạnh. Sick đứng tại cạnh cửa, gấp đến độ cắn móng tay. Tuvalu có thể hay không bị bấm thành thịt vụn à?

Lão gia từ trong đồng hồ tài liệu ngẩng đầu, lưng tựa vào thành ghế, hai tay giao diệt đặt lên bàn, hỏi Tuvalu: "Chuyện gì?"

Tuvalu đi thẳng đến trước bàn làm việc cách đó năm bước, nói: "Ta muốn người buông tha đại tiểu thư!"

Con mắt lão gia có chút tròn to, thời gian dần qua hỏi ba chữ: "Bằng —— cái —— gì?"

Tại đoạn đối thoại ngắn ngủi này, lão gia khí thể đã áp đảo Tuvalu, Tuvalu bắt đầu nói chuyện cà lăm, nhưng vẫn kiên trì đến cùng: "Ta, ta đều nhớ kỹ những chuyện mà người làm, nếu như người không thả nàng, ta sẽ tố giác người!"

Lão gia hơi nheo mắt lại, Tuvalu xem ra có chút ý tứ trong mắt hắn: "Người tại sao phải làm như vậy? Ta biết rõ nhà của người chỉ là nông hộ dưới quê, sẽ không phải vì nghĩ đã từng làm việc tại thành phố, liền có thể đối kháng với cả thế giới chứ? Người cũng biết cái thế giới này không dễ sống, không phải dựa vào nhất thời xúc động là sẽ giải quyết tất cả, tùy tiện nóng đầu lên chỉ tổ hủy hoại bản thân, chỗ tốt gì cũng không có. Người bắt quả là đang ôm mộng đẹp, cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga."

"Đây không phải nằm mộng." Tuvalu nói. Bởi vì nãy giờ nói chuyện đã làm hắn tỉnh ra không ít, hắn hiện tại phải dùng hành động để chứng minh, thanh âm của hắn lại khôi phục trấn định: "Ta yêu nàng, nàng cũng lựa chọn ta."

Lúc này bóng lưng Tuvalu, vậy mà còn giống một kỵ sĩ hơn cả Even Joseph.

Lão gia đối với thư ký hạ lệnh: "Đem Lino mang đến."

Thư ký đi ra ngoài, Sick cắn móng tay chờ đợi.

Lão gia dùng khuôn mặt bình tĩnh, thân thể có chút nghiêng về phía trước, nói tiếp: "Cho nên người muốn bảo hộ người yêu, ách? Một mình người có thể làm cái gì? nàng lý khai nơi này lại có thể làm cái gì?"

"Nhà của ta có ruộng đồng, nàng sẽ không bị đói." Tuvalu nói: "Mặc dù không thể để cho nàng sống thoải mái như ở đây, nhưng ta sẽ hết sức, huynh đệ cùng thân thích của ta đều hỗ trợ! Nàng sẽ trở thành người nhà của chúng ta, chúng ta sẽ bảo hộ nàng cả đời!" Tuvalu thanh âm sục sôi mà hùng hậu, như là chiến sĩ đối với địch nhân gào thét. Dừng khi đến không phải từ niềm tin tất thắng, mà là vì hắn nhất định phải nghênh chiến. Hắn thoát nhìn giống như dũng sĩ chỉ có một tấm khiên cùng một thanh kiếm, đi khiêu chiến ác ma. Cái này là kỵ sĩ tinh thần, không phải vì nhỏ yếu mà từ bỏ, lúc nghênh chiến sẽ không lùi bước.

Sick sờ sờ bên hông, tề đao của hắn vẫn nằm trong túi. Nếu như lão gia muốn giết Tuvalu, hắn dù phạm pháp cũng sẽ cứu Tuvalu. Sick hơi có chút chờ mong Hana sẽ giúp lão gia, hắn rất muốn thử tra tấn Hana.

Lão gia trừng mắt Tuvalu, ánh mắt lạnh lùng tựa hồ kết thành băng trụ bén nhọn, phảng phất có thể đâm bị thương Tuvalu. Mà Tuvalu đứng đấy chống chọi.

Thư ký vịn Lino tới rồi. Nàng còn không có từ trong tổn thương khôi phục, đi đường lưng la lưng lay, sắc mặt vừa xanh vừa tái. Nàng còn ăn mặc áo ngủ liền thân cùng dép lê trong phòng, bên ngoài mặc lên cái áo khoác nhẹ. Con mắt nàng trừng lớn khi thấy Tuvalu, đồng thời toát ra thần sắc lo lắng, lúc chứng kiến lão gia thì lại sợ hãi. Nàng đã hiểu chuyện gì xảy ra. Nàng giống như Sick đều lo lắng an nguy của Tuvalu.

"Lino." Lão gia thanh âm trở nên rất thấp, tràn ngập tính chất uy hiếp: "Tiểu tử nghèo này nói người yêu hắn, có thật không vậy?"

Sick lập tức nghĩ đến trên yến hội một màn kia, lão gia bức phu nhân Ưu Lan nói hắn không có tổn thương nàng.

Lino toàn thân phát run, sắc mặt càng thêm trở nên tái nhợt, xem ra giống như là tùy thời sẽ ngã xuống. Sick bắt đầu cảm thấy nàng không có năng lực phản kháng lão gia. Sick vốn đã cảm thấy Lino không có chủ kiến của mình, như một con rối, muốn nàng ngay trước mặt đối kháng người áp bách nàng, là điều không thể.

Sick nhìn xem Tuvalu, lại nhìn xem Lino. Lino không có nhìn Tuvalu, nàng nhìn thẳng vào nỗi sợ hãi của nàng, mà Tuvalu xem trong ánh mắt của nàng chỉ có tin cậy.

Lino bờ môi đang run rẩy, nàng không ngừng hấp khí lại bật hơi, giống như là muốn phát ra một từ rất khó khăn, mà cần chuẩn bị. Sick cho rằng từ trong

miệng nàng nói ra sẽ là một câu trái lương tâm, nhưng hai hàng nước mắt lướt qua gương mặt của nàng, đáp án từ trong miệng nàng dĩ nhiên là: "Ta yêu hắn còn hơn hết thấy."

Sick miệng há to, thật lâu không thể đóng lại. Hắn đã thấy khi nữ nhân yêu, có thể kiên cường hơn gấp trăm lần.

Nước mắt Lino vẫn chảy, ướt cả áo khoác của nàng. Mà nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, dùng thanh âm kiên định to rõ nói: "Thời gian ta ở chỗ này sống không bằng chết. Mỗi lần ngủ, luôn đột nhiên tỉnh lại, đã có người trên người của ta —— ta cho rằng đây chính là thể giới của ta, tánh mạng của ta, ta đã bỏ đi chính mình rồi, nhưng hắn không có buông tha cho ta. Cho dù ngươi muốn mạng của ta, ta vẫn là yêu người này, hắn chính là người ta lựa chọn!"

Lão gia mặt kéo căng, phảng phất như thiết bản, thoáng nhìn sẽ cho rằng hắn phi thường phần nộ, nhưng Sick cảm thấy hắn chỉ dùng biểu lộ khoa trương để che dấu cảm xúc. Lão gia rống to: "Hai người các ngươi đều cút ra ngoài cho ta! Một người là ta nuôi lớn đây, một người cầm tiền của ta, vậy mà không biết xấu hổ! Về sau coi như ta không có đứa con gái như ngươi, cũng chưa từng người như ngươi, gia sản của ta các ngươi một mao tiền đều đừng hòng nhận, hiện tại cút ngay ra phòng của ta!"

Thư ký hướng phía hai người, vội vã đem bọn họ đẩy ra ngoài cửa, sau đó đóng cửa lại, nói với bọn họ: "Các ngươi có phương tiện sao? Dưới quê của ngươi hiện tại có thể tiếp nàng sao?"

Tuvalu gật đầu một cái: "Đều chuẩn bị xong, anh của ta đợi ở bên ngoài."

Thư ký tán dương gật đầu, như là nói: "Không hổ là Tuvalu. Làm gì cũng chu đáo." Thư ký nói: "Các ngươi đi mau. Hành lý của đại tiểu thư ta sẽ giúp các ngươi gửi qua." Sau đó thư ký trở lại trong phòng trấn an lão gia. Từ những cử động liên tiếp này, Sick phát hiện, thư ký cũng đứng bên phía Tuvalu cùng Lino.

Lino bước chân lao đảo, vì vậy Tuvalu trực tiếp đem nàng ôm ngang lại hướng dưới lầu bước nhanh đi. Sick đi theo phía sau bọn họ. Tuvalu ôm một người, còn có thể không tốn chút sức nào nói chuyện với Sick, hắn nói: "Cảm ơn ngươi."

"Ta cái gì đều không có làm ah." Sick mở to hai mắt nói.

"Nếu như hắn động thủ, ngươi sẽ đứng tại ta bên này a? Ta vốn rất sợ hãi, ngươi lại cho ta có dũng khí kiên trì đến cùng."

"Đích thật là. Coi như là Hana ta cũng sẽ thay ngươi đánh nàng."

"Cái này tự nhiên không cần giúp ta rồi. Chưa đánh nàng đã rồi đi thật sự là có chút tiếc nuối." Tuvalu cười nói: "Ngươi còn có cơ hội."

"Ta cũng muốn cảm ơn ngươi." Lino nói. Nàng lộ ra khuôn mặt tươi cười Sick trước nay chưa bao giờ xem qua, giống như là thân ở tại đáy cốc u ám, đột nhiên bốn phía đều nở đầy hoa tỏa sáng. Trong nháy mắt này, Sick đã minh bạch tại sao Tuvalu yêu mến nàng.

Mà nàng có thể lộ ra dáng tươi cười lại cùng Tuvalu quan hệ. Sick cũng đã minh bạch vì cái gì nàng sẽ yêu mến Tuvalu.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 17: Tư tưởng phạm tội

Bọn họ xuống đến lầu một. Nhị tiểu thư Gino cùng phu nhân Ưu Lan đã nghe được tin tức, đang chờ tại cầu thang lầu một. Gino cởi ra áo khoác trên người cùng với đôi giày đưa cho Lino, đem một chuỗi vòng ngọc nhìn qua đã biết không rẻ cũng đeo lên cổ nàng, ngoài ra còn nhét vào tay Lino một đôi bông tai: "Bên ngoài lạnh lắm, nhớ tự bảo trọng thân thể."

Tuvalu buông Lino ra, Lino ôm Gino, Ưu Lan thì nắm tay Gino, vẻ mặt ưu thương hỏi: "Ngươi muốn rời đi sao?"

"Đúng vậy, mẫu thân đại nhân."

"Ngươi hiện tại phải đi sao? Lúc này bên ngoài đều là tuyết ——"

"Ta nhất định phải đi, tại đây với ta mà nói ——" Lino đang muốn giải thích, Ưu Lan đột nhiên tăng thêm lực nắm tay, ngón tay bấu sâu vào trong thịt, Lino cũng đau nhức đến hã miệng.

Ưu Lan nước mắt tuôn ra: "Ngươi muốn bỏ rơi ta sao? Ta yêu ngươi như vậy còn chưa đủ sao?"

"Mẫu thân đại nhân!" Gino kinh hô, nàng dùng sức vặn tay của Ưu Lan ra. Móng tay Ưu Lan đã lưu lại trên tay Lino một vết xước.

"Đi nhanh đi." Sick nói.

Gino cùng người hầu hợp lực ngăn lại Ưu Lan, nàng không ngừng kêu khóc: "Tâm can của ta ah ——" nàng toàn lực giãy dụa muốn thoát ra để tới chỗ Lino, tay chân quơ loạn với người hầu, làm cho tóc tai bù xù, quần áo cũng bị kéo loạn, con mắt trừng cực lớn, nước mắt đầy mặt, thoát nhìn hoàn toàn không giống quý phụ nhân, mà như là người điên.

Tuvalu vịn Lino, chạy chậm đến ngoài cửa, thủ vệ giúp bọn họ mở cửa, còn chỉ dẫn xe ngựa ngừng tới cửa, lại để cho Lino thuận tiện lên xe.

Sick đi chậm rãi, lúc hấn ra đến bên ngoài thì, xe ngựa đã chuyển bánh. Hai người từ cửa xe ngựa, xuyên thấu qua thủy tinh phát tay với Sick. Người điều khiển tựa hồ nghe Tuvalu nói mấy thứ gì đó, quay đầu lại cảm lấy mùi hương Sick quơ quơ, sau đó xe ngựa đi xa. Sick vẫn đứng tại cửa ra vào, đợi đến lúc xe ngựa biến mất trong tuyết, trên vai của hấn cũng chồng thêm một tầng tuyết, hấn mới vào nhà.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Buổi chiều Even Joseph tiếp tục đi thăm các gia đình. Hấn chứng kiến một người quen trong tiệm quần áo ven đường, nhưng lại rất khó nhìn rõ ràng, liền tiến lên bắt lấy bả vai của đối phương, nói: "Nanaimo, đã lâu không gặp."

Ngoại nhân thoát nhìn Even Joseph chỉ là đem tay đặt ở trên bờ vai Nanaimo, bất quá Nanaimo có thể cảm giác được tay Even Joseph đang dùng lực, hấn trốn không được.

"Nguyên lai là kỹ sư đại nhân. Ta đang giúp Lys Na chọn một bộ quần áo mới. Quần áo chíp bông mặc dù rất thích hợp thời tiết mùa đông, nhưng sau khi dính đất lại rất khó giặt sạch. Đương nhiên, ta cùng chủ quán là giao dịch hợp pháp mà song phương đều tự nguyện." Nanaimo nói xong, quay người cảm lấy một cái tạp dề khá đáng yêu, bên trên còn thêu hình trái tim.

"Người nói, người ngoài Lys Na ra thì có hứng thú hay không với những nữ nhân khác?" Even Joseph hỏi.

"Không có." Nanaimo cũng không quay đầu lại trả lời, phảng phất là ám chỉ tầm quan trọng những nữ hài tử kia đối với hấn còn không bằng mua cho Lys Na một cái tạp dề.

"Vậy người biết rõ ai thích sưu tập nữ hài tử sao?"

Nanaimo ngẩng đầu suy nghĩ một chút: "Vùng này không có. Người nếu như muốn làm sinh ý dạng này, chọn sai địa điểm rồi. Mặt hàng này ở đây không có nguồn tiêu thụ."

Even Joseph cười dùng sức xiết chặt bả vai Nanaimo, Nanaimo kêu đau một tiếng.

Even Joseph nói: "Đem những gì người biết đều nói ra."

Nanaimo dùng tay làm ra một cái ám hiệu hình "Tiền": "Tình báo là tiền đấy!"

Vì vậy Even Joseph thanh toán trang phục nữ bộc cho Nanaimo. Mà Nanaimo nói cho Even Joseph tất cả các pháp sư ở đây bí mật làm những chuyện tốt gì, trợ giúp cảnh sát thu nhỏ lại phạm vi điều tra.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Mặc dù Tuvalu không làm nữa, bất quá Sick đã được những người bạn của Tuvalu tiếp nhận, vì vậy bữa tối của hấn vẫn có một núi đồ ăn. Sick vì thế thở dài một hơi, thật tốt quá, thức ăn sẽ không bị ít lại.

Đêm đó tâm tình của Sick siêu cấp tốt, tốt đến liên mặt thói của Hana thoát nhìn đều có vẻ đáng yêu rồi. Sick một mặt cắt bỏ đuôi thần lân một mặt ngâm nga giai điệu ca khúc đang lưu hành lúc trước hấn nghe được trên phố. Bởi vì hấn chỉ đứng tại ngoài tiệm nghe một lúc, cho nên chỉ biết điệp khúc, hấn vẫn lặp lại một đoạn này.

"Dù cho sắc trời làm người phiền muộn, đã có trái tim người sưởi ấm ta. Dù cho bốn bề ngập nước, đã có người - con thuyền của ta. người —— yêu ta ——"

Hana mỗi năm phút đồng hồ không sai biệt lắm sẽ mở cửa phòng công tác một lần, cực kỳ hà khắc kiểm tra Sick, nhưng hôm nay không chút nào ảnh hưởng tới tâm tình của hấn, nàng hỏi Sick: "Tiểu Bá tới chưa?"

Sick chỉ dùng giai điệu "Người yêu ta" hát cho Hana nghe: "Hấn —— chết ——"

Sau đó Hana sẽ nằng vai tiếng "Đồ lười", "Không cấp lương cho hấn" các loại lời nói, dùng sức đóng cửa lại.

Để ý tiểu Bá như vậy, tại sao không tự mình tìm hấn? Sick thực khó lý giải Hana tại sao cứ phải kiên trì sự tự cao này, không làm bất luận sự tình gì nàng cảm thấy không phù hợp địa vị. Nàng chẳng lẽ không cảm thấy được chính mình đang bị chút sĩ diện này trói buộc, đến cả mấy việc nhỏ đều làm không tốt sao? Hay là nói Hana vốn sự tình gì cũng không làm, cho nên phương diện mặt mũi nàng cũng không quan tâm?

Bất quá Sick cũng cảm thấy may mắn khi Hana không đích thân đi kiểm tra lâu các, nếu không pháp thuật phòng hộ hấn thiết lập trong phòng có thể lập tức đem Hana biến thành than cốc.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Sick sau khi tan tằm liền trở về lầu các. Hắn mới bước lên cầu thang đã cảm giác không đúng, có người đã đi qua. Sick rút ra tể đao, thân thể dựa vào cửa, đem cửa kéo ra một đường nhỏ. Thời điểm hắn mở cửa đã xác định, tất cả pháp thuật phòng hộ của hắn đều bị phá giải. Sick từ trong khe cửa liếc nhanh tình huống trong phòng, sau đó mới kéo cửa ra hoàn toàn, vượt qua ván cửa đi vào.

Nanaimo cùng Lys Na ở bên trong. Nanaimo ngồi xổm cạnh giường, đang mở ra rương đồ của Sick. Lys Na đứng ngay sau lưng của hắn, chứng kiến Sick tiến đến cười phát tay, cái đuôi vung vẩy không ngừng. Lys Na đổi lại một bộ trang phục nữ bộc màu đen, bên dưới váy ngắn là quần lót do nhiều tầng lụa mỏng kết thành. Tóc buộc cao tạo thành cảm giác gọn gàng.

Sick đóng cửa lại, lớn tiếng hỏi: "Người ở trong phòng người khác làm gì?" Sick tiến lên một bước, thiếu chút nữa vấp phải tiểu Bá, vội vàng chỉnh lại trọng tâm.

Nanaimo cũng quay người, nhủ thầm hỏi Sick: "Ta mới phải hỏi. Vì cái gì đồ vật được phòng ngự nghiêm ngặt nhất trong phòng là quần lót của người? Ta chỉ mới kiểm tra một chút liền thiếu chút nữa bị giết chết. Đầu đề ý như vậy rồi, như thế nào còn có thể quên khóa cửa?"

"Bởi vì ta căn bản không có chìa khóa. Mà ta là pháp sư duy nhất trong phòng này không ngốc." Sick nói. Kỳ thật trong phòng này chỉ có hai tên pháp sư. Hắn đem tể đao thu lại, tiến lên dùng sức đẩy lại cái rương.

Nanaimo né ra, để cho Sick ngồi vào trên giường. Nanaimo chỉ vào tiểu Bá, hỏi: "Tên kia lại là chuyện gì xảy ra? Người bị hại do xông nhầm vào phòng của người?"

"Không phải ta làm. Ta từ lúc vào đây ở hắn đã vậy rồi."

"Vậy người tại sao không kêu hắn dậy giúp người canh cửa? Nghe như là có sẵn tài liệu ah."

"Ta hiện tại không làm việc này rồi." Sick mất hí, thở ra một hơi.

"Ồ." Nanaimo bỏ mũ ra, đem tóc sửa sang lại chỉnh tề rồi mang lên. Hắn dò xét bộ dạng của Sick, như là bày phần hoài nghi, ba phần không dám tin.

Sick có chút bị ánh mắt của hắn chọc giận: "Người không phải là muốn chui xuống đất sao?"

"Dưới đó rất khó xuống." Nanaimo nói: "Vừa ướt lại lạnh, còn có thể đụng vào tường."

"Nào có tường? Tại đây không có tầng hầm ngầm." Sick cố ý không nói cho Nanaimo hắn hoài nghi dưới đất còn có không gian ngầm. Nanaimo sẽ đụng vào tường, bên trên có lẽ có kèm theo pháp thuật, mới không xuyên qua được.

"Có! Bên trong nhất định là một gian phòng, người chưa tiến vào sao?"

"Ta chỉ là trợ lý pháp sư nằm ở tầng chót nhất, rất nhiều địa phương ta cũng không thể tới gần."

Nanaimo con mắt mở lớn, miệng cũng mở lớn: "Hắc Dạ Vương Giả ah! người, trợ lý pháp sư? Cái trình độ đại tài tiểu dụng này cũng quá khoa trương! người làm pháp sư gia đình ta đều ngại quá thịch thịch cho người. Học viện Đông Phương đứng đầu giết chóc đi làm trợ lý, cái này các đồng học trước nghe được, ai sẽ tin tưởng?"

Sick lúng túng nói: "Vẫn tốt hơn người."

"Nghe, đừng để ý tới pháp luật rồi, rất nhiều đều là bình hoa đấy, căn bản không ai chấp hành." Nanaimo khom người tới gần Sick nói: "Linh dược tình yêu thành phẩm thấp lại bán chạy, khách hàng thì chỉ cần qua tuổi đi nhà trẻ, còn không có về hưu đấy, toàn bộ có thể bán, chẳng cần phân biệt đã lập gia đình chưa. Phối hợp các ngày lễ trong và ngoài nước cùng với ngày lễ có quan hệ với tình nhân, đưa ra bán hạ giá, tiền vào dễ như bôn."

"Đó là xâm phạm tự do dân chủ."

"Ai kêu người bán linh dược tình yêu thật rồi hả? người để bên trong là chocolate ah. Nghiêm khắc mà nói cũng không sai nha. Ăn hết chocolate tâm tình sẽ tốt, tâm tình tốt rồi sẽ thấy người trước mắt đáng yêu, đáng yêu lại biến thành yêu nha."

"Đó là lừa đảo."

"Nếu không đừng phủ chocolate. Dùng năng lực của người, người có thể chế ra những món khác vừa có vị ngon vừa ảnh hưởng tâm tình ah. Quyền Trung Quang Minh lại không có quy định hiệu quả của linh dược tình yêu phải thật tốt, chỉ là cần làm cho bạn gái tới tháng sinh lý không ổn không có phát tiết trên người bạn trai, ta cam đoan có thể bán chạy."

"Không có quy định bởi vì đó căn bản là phạm pháp ah!"

"Người có biết hay không mỗi ngày thương nhân đều đưa ra thương phẩm tên là 『linh dược tình yêu』 nước hoa cùng rượu? Người có thể tuân theo hình thức này, không nhất định phải kiên trì pháp sư phải đi bán ma dược ah. Bất kể như thế nào, những tên ngu ngốc truy cầu tình yêu kia mua thuốc sạch, tổng so với để bọn hắn đi mua những thuốc như mê hồn dược có nguồn gốc xuất xứ không rõ, để cho người trong lòng ăn nhầm không phải tốt hơn sao! Còn có thể giúp cảnh sát giảm bớt xử lý những bản án phiền toái này, có sao mà không làm?"

"Ta không hiểu nổi Logic của người gặp vấn đề gì." Như thế nào sẽ biến thành chủ đề về tội phạm?

"Được rồi, coi như xong. Người không thích làm buôn bán nhỏ, ưa thích ăn to, vậy người có thể làm điều tra tín dụng. Hỗ trợ phụ nhân đi bắt chồng ăn vụng, tranh thủ thêm phí phụng dưỡng. Dùng bản lĩnh của người, những thăng thái dấm kia có lẽ chỉ cần bức cung thì cái gì cũng khai."

"Người đây là muốn ta theo phương pháp bình thường tìm chứng cứ hay là dùng hình?"

"Nghĩ? Dùng hình không tính phương pháp bình thường sao?"

"Tại xã hội văn minh không tính!"

"Lúc người tại chỗ bắt được một người nam nhân trần trụi lên giường cùng một phụ nữ khác không phải vợ hắn, hắn còn nói đây chỉ là ngủ xã giao thì, trong đầu người tuyệt đối sẽ không có 『 xã hội văn minh 』 bốn chữ tồn tại."

"Ảnh hưởng bí mật, xâm phạm tư ẩn, xâm phạm tự do thân thể cùng tội cố ý gây thương tích, người muốn giết giết ta phạm bao nhiêu tội trong pháp luật xã hội văn minh mới đủ?"

Nanaimo nhìn Sick phi thường chăm chú nói: "Sợ bị bắt là không thành được đại nhân vật đấy."

Sick đau thương nhìn xem Nanaimo nói: "Ta chỉ nghĩ làm dân thường ah."

"Bất kể nói thế nào, người rõ ràng rất có bản lĩnh, lại đi làm trợ lý, chuyện này quá kỳ quái rồi!" Nanaimo dùng sức dậm chân. Sick có chút lo lắng sàn nhà sẽ bị hắn giẫm thủng một lỗ.

Sick cúi đầu xuống: "Cái này hình như là chuyện thường ngày ở huyện trong xã hội này."

Nanaimo đứng thẳng thân thể, hai tay khoanh trước ngực hỏi: "Người không phải người trong xã hội này không phải sao?"

Sick nhún mày không nói.

Nanaimo cứ như vậy nhìn Sick chậm chậm, nghiêng đầu, nói: "Thế sự không thể tận như nhân ý ah."

"Ta tận khả năng không muốn trải qua cuộc sống trước kia." Sick nhỏ giọng nói. Hắn là thật tâm đấy, nhưng kể cả thiệt tình như vậy, cũng có chút dao động.

"Ta cảm thấy thời gian đó rất sung sướng ah." Nanaimo nhún nhún vai: "Được rồi, đây là tự do cá nhân của người. Ta phải đi 『 công tác 』 rồi, lần này công tác nếu thành công, ta có thể ăn ngon uống sướng một hồi. Tách ra!" Nanaimo ôm lấy Lys Na, hai người chìm vào sàn nhà.

Sick khua tay với Nanaimo, rút ra một nụ cười khổ. Hai người sau khi biến mất, Sick nằm vật ra, hai tay buông lỏng trên giường, chân còn ở trên sàn nhà, suy tư tình cảnh của mình.

Logic của Nanaimo mặc dù loạn thất bát tao, hành vi cũng loạn thất bát tao, nhưng là sự tình hắn đang cân nhắc cũng giống Sick. Cái này là chân tướng xã hội, hiệu quả của văn minh tự do là người làm sai không cần thụ xử phạt, trật tự tắc thì thúc đẩy người có thực lực đồng dạng phải dừng ở tầng dưới. Sick căn bản không có giá trị đối với xã hội này.

Sick rất phiền muộn, nhưng hắn không muốn trở lại thế giới dùng bạo lực để thống trị như trước kia, lựa chọn mặt dày mày dạn ở trong xã hội văn minh tìm việc làm, bởi vậy hắn không có biện pháp gì hơn. Hắn biết chiêu bài của xã hội văn minh là: Hòa Bình, ổn định, đối với cái này ôm chặt những mộng tưởng, miễn cưỡng bản thân đi thích ứng. Nhưng mà hắn lại phát hiện, cũng không phải là ai sống ở trong xã hội văn minh, đều có thể đạt được ân huệ này.

Tất cả pháp thuật phòng hộ đều bị Nanaimo hủy đi, Sick hôm nay không có khí lực lại làm lại. Hắn tạm thời thiết lập mấy cái pháp thuật bảo vệ mình, sau đó chui vào chăn, con mắt chậm rãi nhắm lại, ý thức hướng về phía mộng đẹp. Đột nhiên sàn nhà lại sáng lên. Pháp trận cảm ứng lại cảm ứng được dao động của sóng năng lượng pháp thuật.

Đồng thời, Sick nghe được ngoài cửa sổ có tiếng thét thê lương của nữ tử. Sick thoáng tỉnh táo lại. Sick nghĩ, chắc là quái thú đi bắt nữ hài tử. Sick không có tinh thần trọng nghĩa mãnh liệt đến, đủ để cho hắn nửa đêm đạp tuyết đi ra ngoài, có khả năng là tổn công vô ích tìm kiếm nữ hài tử nửa đêm trốn tới nhà bạn trai. Sick vốn nghĩ nhắm mắt lại tiếp tục ngủ, nhưng hắn lại nghĩ tới, quái vật này cùng căn nhà này có quan hệ, sóng năng lượng pháp thuật dao động, có lẽ cũng có quan hệ đến bí mật của tầng hầm ngầm kia. Vì vậy hắn miễn cưỡng mình xốc lên chăn bông, chịu đựng khí lạnh đang ùa vào phòng, xuất ra kính tròn cứng nhìn xem trong phòng.

Tất cả sơ vãi cơ hồ đều bị thanh lý hết, cho dù còn có cũng ở những địa phương kỳ quái, như là mặt sau ngăn tủ cùng trong vách tường, không có tác dụng gì. Sick sốt ruột hoán đổi hình ảnh, cuối cùng là tìm được vài sợi sơ vãi còn có thể nhìn thấy: Một cái đinh trên bức màn, một cái kẹp tại trên khung tranh treo tường, còn có một tại trên cây chổi, mà cây chổi đặt ở trong kho hàng.

Sick một mực xem tới xem lui ba chỗ này, ngoại trừ tầm mắt chỗ bức màn khá tốt, hai cái kia chỉ có thể nhìn đến phạm vi rất nhỏ, sau đó đã bị chúm ngại vật chặn.

Sick trước xem bức màn, lại nhìn tranh treo tường, lại nhìn bức màn, sau đó xem cây chổi, lại trở về xem bức màn. Chiều tầm mắt đến xem, khả năng

trên bức màn thấy được tầng ngằm mờ ra là khá cao, nhưng vẫn không có động tĩnh gì, mà từ chỗ khung tranh lại thấy được. Cái chỗ kia ờ vào lâu một, có thể chứng kiến cả những ngọn nến. Vốn tất cả ngọn nến đều là dập tắt, lúc Sick đem màn ảnh chuyển trở về, có một ngọn nến lại đốt lên.

Đồng thời, một chân từ trong tấm hình xẹt qua. Cái chân kia khá giống với nhân loại, nhưng xương cốt thô hơn nhân loại rất nhiều, hình dạng cũng sắc bén hơn rất nhiều, lòng bàn chân có lông, trên chân mạch máu hiện lên. Đây nhất định không phải chân người, không phải là ai đó không tuân thủ lệnh cấm của phu nhân Ưu Lan, chỉ có thể là quái vật.

Sick đợi một hồi, chân quái vật không có tái xuất hiện. Hắn xem địa phương khác, ngọn nến là dập tắt đầy. Lại quay lại khung tranh này, ngọn nến là nhen nhóm đầy.

Sick không cho rằng vậy quái vật này cần chiếu sáng. Hắn xem qua con mắt quái vật, loại đồng tử này có thể vẫn thấy rõ ràng dù cho dưới tình huống ánh sáng lơ mờ.

Sick buồn tha tiếp tục truy tung. Hắn ngày mai còn phải công tác, không thể thức đêm.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Chuột chạy qua đường

Cảnh sát những ngày này di chuyển khắp nơi bất chấp thể lực bị mài mòn, nhưng thường xuyên nhất được áo khoát, vòng tai trên mặt đất, và những dấu chân đứt gãy, vẫn có các thiếu nữ bị bắt đi.

Cảnh sát rất sốt ruột, vì chuyện này mà mất ngủ, lại không có tiến triển. Cảnh sát ven đường thoát nhìn càng lúc càng giống cương thi mặc đồng phục, cố gắng dùng một đôi mắt như muốn nhắm lại đến nơi, phân biệt các thiếu nữ thật sự trưởng thành trên đường, hay là vì trang điểm quá đậm mà trông có vẻ già. Quái dị ở chỗ cảnh sát có một bộ phương pháp riêng, chưa bao giờ bắt lầm người trưởng thành.

Even Joseph cảm giác càng nhạy cảm. Hôm qua khi hắn đang tuần đêm cùng cảnh sát, cảm giác trên đầu có cái gì xẹt qua. Hắn đuổi theo vật đó, còn nghe được tiếng kêu của quái vật, nhưng không có chứng kiến quái vật. Khi hắn tới nơi thì chỉ thấy một cây đèn đường bị ngã, một vài dấu chân quái vật, còn có một loạt những giầy giày kéo dài tới nơi Sick làm việc. Even Joseph cảm thấy người lưu lại dấu giày có vóc dáng khá giống Sick, nhưng hắn không biết Sick chính là chủ nhân của nó. Tóm lại có người nào đó ở chỗ này đụng phải quái vật, mà quái vật rõ ràng không có sát hại người kia, người kia còn đi tới chỗ làm việc của Sick. Có thể suy đoán hợp lý là gian phòng kia cùng chuyện này có liên hệ. Vì vậy Even Joseph thông báo cơ quan chức năng đến sửa đèn đường, sau đó gọi cảnh sát tới làm chứng nhận, cũng phải người giám thị phòng làm việc của Sick.

Ngày mai là ngày nghỉ, tối hôm nay các thiếu nữ chạy loạn trên đường rất nhiều, cảnh lực căn bản không đủ. Tối hôm đó Even Joseph cũng gia nhập đội cảnh sát tuần tra.

Hắn lại phát hiện một thiếu nữ trốn ở đằng sau cửa hiệu ven đường nhìn lên bọn họ, vì vậy đuổi tới, mà thiếu nữ liền bỏ chạy.

Even Joseph thật sự không cách nào lý giải, vì sao bọn họ có thể vừa mang một đôi giày đi đường bình thường đã khó thế mà vẫn có thể chạy như điên trong tuyết. Hắn cũng không hiểu tại sao mình phải truy bắt các thiếu nữ vào nửa đêm. Rõ ràng có thông báo, uy hiếp tính mạng cũng là chân thật đấy, vì sao vẫn có người sẽ cho rằng mình tuyệt đối không đụng, hoặc là căn bản không cần nhắc đến khả năng đụng phải, cứ chui ra đường vào lúc này? Even Joseph một mặt truy đuổi các thiếu nữ trên đường, một mặt suy nghĩ những vấn đề này, trăm mối vẫn không có cách giải.

Cô gái đột nhiên dừng bước, bởi vậy bị trượt chân, nằng thét lên một tiếng. Even Joseph không cần suy nghĩ, đã chém ra một kiếm, bổ về phía bóng đen ập xuống từ bầu trời.

Bóng đen một tay vịn vách tường, toàn thân ép sát vào tường, tránh thoát một kiếm này của Even Joseph, sau đó bò lên trên nóc nhà trốn đi. Trong tay bóng đen vốn cầm một cái vật thể, bởi vì vội vã tránh né, khó khăn lắm mới có thể cải biến quỹ đạo di chuyển, làm cho món đồ trên tay rơi xuống trong tuyết.

Thiếu nữ đang bị Even Joseph truy đuổi, nhìn thoáng qua món đồ quái vật đánh rơi, lập tức té xỉu.

Even Joseph đi đến, chứng kiến thiếu nữ nằm bất động trong tuyết. Lưng của nàng hướng lên trời, mặt úp vào trong tuyết. Hai mắt nửa khép không có một tia sinh khí, hai đồng tử chuyển ra hai phương hướng bất đồng.

Ước chừng 40' về sau, cảnh sát trưởng thông báo tất cả mọi người, cảnh sát mai phục bên ngoài phòng làm việc của Sick, chính mắt trông thấy ma thú trốn vào gian phòng kia.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Bởi vì tối hôm qua ngủ trễ, Sick ngủ đến lúc ăn cơm trưa mới rời giường.

Hắn xuống lầu, phát hiện không khí trong phòng khách thường lệ. Ngày thường giờ này đã có người đến đây ăn cơm, có ít người tắc thì chờ một chút lại ăn, bọn họ phụ trách công tác buổi sáng. Bất kể như thế nào, mặc dù sẽ chứng kiến có người lên nghỉ ngơi, có người còn nghiêm túc đi tới đi lui, nhưng chính thể mà nói đều rất có trật tự, mỗi người đều biết mình bây giờ phải làm gì. Hôm nay Sick chứng kiến rất nhiều người bỏ lơ công tác, cũng không giống trong bộ dạng nghỉ ngơi, khăn trang châu đầu ghé tai, hỏi ra mới biết, cảnh sát tìm tới cửa.

Người hầu nói cục trưởng cục cảnh sát bản địa đang thăm vấn trong văn phòng của Hana, đám người hầu dù có căng tai lên cũng chẳng nghe được gì. Sick nghĩ nghĩ, đại khái là bọn họ làm việc trong phòng nghỉ riêng của Hana.

Bởi vì tò mò, Sick đi vào phòng công tác, phát hiện mỗi một vật đều bị cảnh sát lục soát rồi, nhãn hiệu mấy cái bình trên kệ không còn hướng ra ngoài, công cụ trong ngăn kéo vốn được sắp xếp chỉnh tề nay cũng có đôi chút mất trật tự. Giấy thủ cùng mấy lô hàng đã đóng gói cũng bị mở ra rồi. Sick sửa sang lại một bộ phận, lại lưu lại một bộ phận không có sửa sang lại, sau đó đem lỗ tai áp vào trên cửa nghe lén.

Hắn nghe được đoạn đối thoại của Hana cùng cảnh sát trưởng, bọn họ quả nhiên là đang ở phòng nghỉ riêng của Hana. Thời điểm Sick nghe lén, chính là lúc bên kia cánh cửa tới cao trào. Cảnh sát trưởng cao giọng chất vấn Hana làm gì vào buổi tối, Hana tắc thì khóc sụt sùi nói năng cùng quái vật không có bất cứ quan hệ nào.

"Từ năm trước đến bây giờ đã có 16 người mất tích, riêng tối hôm qua đã có bốn người mất tích, còn có một cỗ thi thể, đến bây giờ cô còn lảng tránh, không cảm thấy áy náy sao?"

Sick khẽ nhếch miệng. Số người mất tích so với hắn biết còn nhiều hơn, mà tối hôm qua rõ ràng lên tới bốn người, vậy là tối hôm qua quái vật vì bắt quá nhiều người, mới có thể thất thủ để con môi kêu ra tiếng?

Hana khóc không ngừng. Ả hoàn toàn không trả lời cảnh sát vấn đề gì, kể cả tình huống tài liệu pháp thuật của ả, cùng vấn đề năng lượng pháp thuật. Bởi vì tình báo của Nanaimo, cảnh trưởng đã biết được sự tình ả mua sắm thiết bị cỡ lớn, nhưng ả triệt để cự tuyệt phối hợp phá án, cả buổi ả chỉ Ô.ô...a.a.!

"Quái vật đi vào căn phòng này rồi, trừ cô ra còn có ai có thể làm ra loại đồ vật này?"

Hana lập tức phui sạch quan hệ: "Có! Tôi có hai trợ lý, nhất định là bọn họ làm đấy! Tôi không thể theo sát bọn họ cả ngày, phòng ngừa bọn họ sử dụng pháp thuật tà ác, trời biết bọn họ đã làm ra sự tình gì sau lưng tôi?"

"Bọn họ chỉ là trợ lý, làm sao hiểu được pháp thuật cao thâm như vậy!" Cảnh sát trưởng không tiếp thụ ý kiến của Hana: "Ta biết rõ loại pháp thuật này rất khó, một trợ lý không có khả năng tạo ra ma thú!"

Sick đồng ý với câu "Loại pháp thuật này rất khó", nhưng không ủng hộ câu nói "Chỉ là một trợ lý" sau đó. Nhưng mà hiện tại cảnh sát trưởng có thể bảo trì trạng thái không ăn khổi lửa giới pháp sư là tốt nhất.

Hana vẫn khóc: "Tôi chỉ là tiểu pháp sư an phận thủ thường, dựa vào số tiền lợi nhuận ít ỏi, tôi chỉ có nguyện vọng nhỏ nhoi là không chết đói. Cảnh sát không phải đứng về phía nhân dân sao? Vì sai ngài không bảo vệ tôi? Tôi cũng rất sợ hãi ah! Quái vật kia chỉ bắt phụ nữ, tôi cũng là phụ nữ mà! Tôi cũng rất nguy hiểm, mỗi ngày tôi ăn không ngon, sợ hãi không biết lúc nào quái vật kia sẽ đến bắt ah——"

Mặc dù không biết là có dùng phần đậm trang điểm hay không, nhưng những cô gái bị bắt đều có điểm tư sắc, điều đó rõ ràng. Sick rất muốn nhìn một chút cảnh sát trưởng nghe được Hana nói như vậy sẽ có biểu lộ gì.

Hana lại khóc: "Hai người trợ lý này đều là nam đấy! Mỗi lần bọn họ nhìn tôi đều giống như tôi không có mặc quần áo, ánh mắt buồn nôn cùng nội tâm của bọn họ đang suy nghĩ gì, ngài không cho là khủng bố sao? Tôi là phụ nữ, phụ nữ trên phương diện phạm tội đều là bên yếu thế, chính ngài nhìn chuyên gia nói như thế nào, loại tội phạm bạo lực này đương nhiên chỉ có đàn ông sẽ làm ah, tôi làm sao có thể!"

May mắn cảnh sát trưởng cũng không ủng hộ cách nhìn có điểm kỳ thị giới tính của Hana: "Cô sai rồi, tôi thấy đàn bà độc ác hơn đàn ông nhiều, lại thường đồng tình với việc giúp người hại mình. Huống chi cô là pháp sư, nữ tính đối với cô mà nói có giá trị nghiên cứu!"

"Cứ như vậy mà lên án người vô tội thì hơi quá đà ah!"

"Cô nên hợp tác, nếu không ——" cảnh sát trưởng hạ giọng nói.

Lúc này Sick nghe được tiếng mở cửa, còn có thanh âm của nhị tiểu thư Gino: "Cục trưởng, chào ngài."

Cảnh sát trưởng nói: "Xin chào, tôi còn muốn mượn pháp sư gia đình nhà tiểu thư một lát."

"Bao lâu cũng được. Tôi chỉ muốn tìm phụ tá của ngài." Gino nói.

Sick tranh thủ thời gian ly khai, đi thu xếp đồ đạc.

Gino mở ra cánh cửa đi thông phòng công tác cùng phòng nghỉ ngơi. Cô mặc một cái áo khoác lông cáo màu trắng, đôi mắt trang điểm sắc bén, thoát nhìn tôn quý lại cường thế. Cô nhìn trong phòng một lần, cuối cùng mới đưa ánh mắt định trên người Sick, nói: "Mẫu thân cần người hỗ trợ. Đem bao được liệu mang lên, đi theo ta." Nàng hơi nghiêng đầu, ra hiệu Sick đuổi theo.

Sick rút cổ đi đằng sau nàng, đi qua phòng nghỉ. Sick như lão hổ uy phong theo Gino đi ra ngoài lướt qua cục trưởng thân hình như trâu cùng Hana làm nhảm như heo. Sick nghĩ xem mình như con gì, ban đầu hắn nghĩ đến chó, nhưng sau khi đi được vài bước, hắn bừng tỉnh đại ngộ (nghĩ thông suốt), đáp

án chính xác là....

Chuột chạy qua đường.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Gino dẫn Sick lên thẳng lầu ba, Sick nghĩ đến thời gian, lấy ngữ khí cực kỳ tuyệt vọng mở miệng khẩn cầu: "Gino tiểu thư, thời gian ăn cơm đã tới rồi." Thời gian phòng bếp mở cửa để nhận đồ ăn là có hạn, quá giờ thì hẳn đành phải ăn đồ ăn dự trữ rồi.

"Buổi chiều có yến hội, ta cho người tham dự với tư cách khách mời, người có thể ăn đủ." Gino không quay đầu lại.

"Thành giao." Sick trả lời ngay.

Đây là lần thứ hai Sick lên lầu ba, hẳn vẫn cảm thấy không quen. Có lẽ là bởi vì hẳn không cách nào tiếp nhận loại địa phương này, vậy mà tiểu Bá cùng hẳn lại ở chung một phòng trong cái nhà này.

Gino mang Sick đến cửa phòng phu nhân Ưu Lan.

Sick vốn cho rằng chỗ đó không phải cửa, mà là một bức tường được trang trí, đến khi Gino thò tay nắm lấy tay cầm cửa, Sick mới giật mình tỉnh ngộ.

Bên trên cửa phòng phu nhân Ưu Lan trang trí dây ren cùng hoa giả, những vật trang trí này đã che khuất cả cánh cửa. Bên trên tay cầm cửa cũng trang trí nắp ren bằng vải. Cửa mở ra, phía sau là một không gian tràn ngập hoa giả, còn có mùi nước hoa đậm đặc kèm theo. Hương vị này, Sick đã từng ngửi được từ quyển《váy gồng xiềng》trên giá sách của Hana.

Mỗi thứ trong phòng đều có tạo hình đặc sắc. Như là cái bàn có hình bó hoa, cái ghế có hình ốc sên, cột giường là tiểu tinh linh cầm hoa lan, trên tủ còn để nhiều tượng điều khắc thô và sộc. Nếu như chỉ để một hai cái trong phòng, trang trí kiểu này rất không tệ, thế nhưng để đầy trong phòng, toàn bộ gian phòng đều là loại vật này, từng món gia dụng đều có tạo hình như vậy, trong đó dụng cụ để đầy con rối, căn bản nhìn không thấy mặt bàn, càng đừng đề cập muốn dùng để viết chữ hoặc đọc sách rồi. Gian phòng này tạo cảm giác hoạt bát, mà như là một hộp đồ chơi bừa bộn, đã không không chế được còn làm người cảm thấy áp bách.

Mà phu nhân Ưu Lan như đứa nhỏ không muốn thu dọn đồ chơi, nằm lì giữa chúng. Bà nằm trên giường treo màn lụa màu hồng phấn, trên màn lụa lại treo rất nhiều những con rối chú lùn bằng vải. Phu nhân Ưu Lan mặc đồ theo phong cách công chúa dị quốc, áo ngủ có rất nhiều viền trang trí.

Các nữ bộc vây quanh nàng. Những người này Sick chưa từng thấy qua. Bọn họ không phải cùng một đám với nữ bộc tóc đuôi ngựa, cũng không phải đối tượng lúc Tuvalu cùng Gino cần người sẽ đi tìm, có lẽ đều là người hầu chuyên dụng của phu nhân Ưu Lan. Bọn họ đều mang giày cao gót, biểu lộ kiểu căng, lại để cho Sick nghĩ đến mấy con chó được chủ nhân dung túng nên hay sủa loạn. Bởi vì nhân số thật sự nhiều lắm, đại bộ phận bọn họ có nhiệm vụ không khác gì con rối trên bàn, chỉ là trang sức.

"Mẫu thân đại nhân, người ta đã mang đến." Gino nói với phu nhân Ưu Lan.

"Ah, trợ lý tiên sinh." Người bình thường khi nằm sẽ không mở miệng để hít thở, nhưng bà ta lại dùng miệng hít thở đến mức phải ngồi dậy, lại thở ra chậm rãi, phi thường cảm xúc hóa. Bà giờ tay trước mắt Sick, Sick sưng sốt một chút mới phát hiện bà muốn hẳn hôn tay, Sick ngốc làm theo.

Lúc trước Sick nhìn thấy phu nhân Ưu Lan, trang diện đều phi thường hí kịch hóa, đây là lần thứ nhất Sick thấy phu nhân Ưu Lan trong sinh hoạt hàng ngày. Sick phát hiện, phu nhân Ưu Lan là một người thường sống trong hí kịch. Ánh mắt bà nhìn Sick không giống như đang nhìn người trước mặt, mà như là nhìn xem ai đó ở một nơi xa xăm, có lẽ nàng bà nhìn xem kịch bản thơ mộng ở phía chân trời.

"Ai, ta có chút không thoải mái, người có thể giúp ta nhìn xem sao? Ta nghe nói là người đã cứu bảo bối của ta. Bọn họ đều nói người làm rất khá." Phu nhân Ưu Lan nói.

Gino nhìn bộ dạng không biết nên đáp lại như thế nào của Sick, giúp hẳn bổ sung: "thầy thuốc gia đình của chúng ta nói thuốc người cho tỷ tỷ rất chính xác."

Sick gật gù đầu. Đó là một đánh giá làm hẳn cảm thấy cao hứng, nhưng hẳn vẫn không biết nên làm cái gì bây giờ. Hẳn chậm rãi kéo xuống tay áo phu nhân Ưu Lan, dò xét mạch đập của bà, cũng tùy thời quan sát bà có thể đột nhiên cho hẳn một cái tát hay không.

Động tác của Sick chậm đến nỗi chọc cười phu nhân Ưu Lan, bà mỉm cười rồi.

Sick liền tìm được nguyên nhân —— lại là độc vật. Dạ dày Phu nhân Ưu Lan vỡ rồi. Loại tình hình này làm Sick nghĩ đến cô Diễm Nhụy, tích lũy từng chút một sẽ tạo thành hậu quả như vậy. Sick thường nghe nói có nữ nhân vì thanh xuân vĩnh trú mà uống loạn ma dược, kết quả biến chính mình thành một cái xác ướp vĩnh viễn không cái biến theo thời gian, đối với mỹ mạo khi còn sống lại không có trợ giúp gì.

Sick mở ra bao dược liệu, bắt đầu phối thuốc. Lúc hẳn đang bận rộn, phu nhân Ưu Lan dùng thanh âm hư vô phiêu miểu, lại như đang làm bầm lâu bầu: "Cảm ơn người đã cứu bảo bối của ta."

"Không khách khí." Sick đang bận, đầu đều không ngẩng. Bút sinh ý này làm cho hẳn lợi nhuận 24 miếng tiền bạc, hơn nữa làm cho hẳn có cảm tình với Tuvalu, hẳn vĩnh viễn hoan nghênh Tuvalu đến tìm hẳn hỗ trợ. Bất quá đối với phu nhân Ưu Lan, hẳn có loại cảm giác, trong thế giới của phu nhân Ưu Lan, sẽ không dùng tiền bạc-khai niệm dung tục này để hồi báo. Nàng có lẽ coi thuốc của Sick như một loại lễ vật dâng tặng, sử dụng miễn phí.

Phu nhân Ưu Lan lại tiếp tục làm bầm lều bầu với Sick: "Từ khi Tiểu yêu tinh của ta rời đi, thân thể của ta càng ngày càng kém rồi. Ồ, ngươi nói, ta đây là phải hay không mắc tâm bệnh?" Nàng chỉ vào Gino nói: "Đều là tiểu yêu quái này, nó đố kị chị nó xinh đẹp, cho nên đuổi chị nó ra ngoài. Bảo bối của ta, ngươi bây giờ ở nơi nào, phải hay là không bị gió tuyết tàn phá, dựa vào nước tuyết sống tạm?"

Đột nhiên, phu nhân Ưu Lan rống to với Gino: "Ngươi rút ra ngoài cho ta, ta không muốn phải nhìn tiểu yêu quái nhà ngươi!"

Gino bịt miệng, lắc đầu, ra khỏi phòng.

Sick mơ hồ phát giác, đối với Gino, Lino ly khai mới có lợi. Tại đây cũng chỉ có hai người bọn họ có thể làm người thừa kế trực tiếp, Lino rời khỏi, tất cả gia sản tự nhiên thuộc về Gino. Địa phương duy nhất nàng thua kém Lino, chính là tìm một người chồng tốt, mà Sick cũng không cho rằng chuyện này đối với Gino rất khó khăn. Mặc dù nó có lợi với Gino, nhưng phu nhân Ưu Lan nói là "Đuổi ra" không khỏi quá khoa trương. Gino bắt quả là trợ giúp Lino hoàn thành tâm nguyện mà thôi. Đi theo Tuvalu ly khai nơi đây, đối với Lino mới có lợi. Sick đối với cục diện cả hai cùng có lợi luôn không có ý kiến gì.

"Ồ —— không có ta chiếu cố, nó sẽ gãy đi, không có ta, trong gió tuyết ——" phu nhân Ưu Lan ai thán không ngừng.

Sick nhú mày. Nam nhân khác không biết, Tuvalu tuyệt đối không có khả năng để cho Lino dầm mưa dãi nắng đấy.

"Vì sao nó lại làm vậy, bỏ ta đi theo nam nhân khác? Không phải nam nhân thì không thể sao? Ta làm thế nào mới có thể cứu nó về?" Phu nhân Ưu Lan vậy mà ghen ngào rồi.

Thật sự Sick rất muốn nói cho nàng biết, đối với Lino, ly khai mới tốt, nhưng hẳn biết rõ mình câm miệng còn tốt hơn.

Chuẩn bị xong thuốc. Sick gói thuốc trong giấy rồi giao cho nữ bộc: "Mỗi hai giờ uống một viên cùng nước xôi. Phí tổn là —— "

"Cảm ơn ngươi." Nữ bộc lộ ra dáng tươi cười đủ chuẩn để làm mặt nạ.

"Phí tổn —— "

"Cảm ơn ngươi."

"Phí tài liệu ——" Sick lại thử một lần, tiền công hẳn có thể miễn, ít nhất tiền tài liệu nên cho hẳn a.

Nữ bộc lộ ra dáng tươi cười vô địch: "Phi thường cảm tạ ngài quan tâm phu nhân, có ngài nhiệt tâm hỗ trợ như thế, phu nhân nhất định sẽ khá hơn."

Trong nội tâm Sick hiện lên vô số từ thô tục, hẳn ngồi vào cái ghế bên cạnh giường, cầm tay phu nhân Ưu Lan nói: "Phu nhân, xin ngài ngàn vạn phải bảo trọng ngọc thể."

"Cảm ơn sự quan tâm của ngươi, đáng tiếc ta không có khí lực ngồi xuống đáp tạ ngươi." Phu nhân Ưu Lan trả lời hữu khí vô lực. Từ sau khi Sick đi vào, bộ dạng bà lộ ra càng lúc càng suy yếu, hiện tại thì như người chết rồi. Sick rất rõ ràng, bệnh huống của bà cách cái chết còn rất xa.

"Ngài là mặt trời của mọi người, trong thời tiết giá lạnh thế này, chỉ có ngài có thể sưởi ấm tâm hồn mọi người. Không có ngài, tất cả mọi người cảm thấy trong nhà thật âm u, phẳng phất như một ngôi mộ. Ah, kẻ hèn nói như vậy có thể hay không làm cho ngài khổ sở, kẻ hèn tuyệt đối không hy vọng tăng gánh nặng cho ngài, nhưng chúng ta đều chờ mong ngài có thể sớm ngày khôi phục khỏe mạnh. Cho dù ngài thân mang bệnh, nụ cười vẫn xinh đẹp như vậy, nếu như có thể thấy ngài khỏe mạnh, vậy nhất định sẽ trở thành mặt trời chân lý của kẻ hèn này." Sick dùng tới toàn bộ hành động, ánh mắt chân thành nhất hẳn có thể làm, cố gắng tưởng tượng phu nhân Ưu Lan thành mấy con chó khi hẳn còn lang thang đầu đường trong trời đông giá lạnh cho hẳn cùng tá túc dưới chân cầu.

"Ngươi thật sự là quá tri kỷ rồi. Thật là đứa bé ngoan." Phu nhân Ưu Lan gọi một nữ bộc: "Lấy trăm ngực của ta ra." Nữ bộc lấy ra một cây trăm làm bằng bạc, bên trên khắc bảy viên bảo thạch màu xanh. Nàng đem cây trăm nhét vào trong tay Sick: "Cái này cho ngươi. Lúc ngươi xem nó, như xem ta ở bên cạnh, chớ vì ta không thể tự mình hiện thân mà ưu thương."

"Thật sự rất cảm tạ ngài, phu nhân." Sick hôn cây trăm một cái, trân trọng bỏ nó vào túi áo gần trái tim: "Mỗi khi kẻ hèn nhìn thấy nó, dù cho đang ở trong bóng tối, kẻ hèn cũng có thể được an bình. Hiện tại xin ngài cho phép kẻ hèn cáo lui. Chức trách của kẻ hèn kiểm chế ta, làm cho kẻ hèn không thể vĩnh viễn ở tại chỗ này."

"Hi vọng ngươi sẽ không đau lòng." Phu nhân Ưu Lan nói.

Sick rất muốn nói "Tuyệt đối sẽ không", nhưng hẳn nói ra là: "Nhất định sẽ, nhưng đây là nỗi đau kẻ hèn phải thừa nhận. Tạm biệt, phu nhân. Hi vọng lần sau có thể chứng kiến ngài tươi cười dưới ánh mặt trời."

Sau đó Sick đi ra khỏi phòng, đóng cửa. Gino ra ngoài vẫn đứng bên cửa phòng, nàng cau mày nói với Sick: "Vất vả ngươi rồi."

"Đúng vậy a." Sick cũng không có phản bác.

"Cái này cho ngươi làm tiền thuốc men, bà không đưa tiền a?" Gino rút một kim tệ cho Sick, Sick đương nhiên nhận lấy.

Thấy Sick biểu lộ là lạ đấy, Gino hỏi: "Đủ sao? Không đủ ta lại đưa tiếp cho ngươi."

"Đù, đã rất đủ rồi!" Sick nhét tiền vào trong túi, vội vàng gật đầu. Hắn cũng không thể nói hắn dùng những phương pháp khác lấy được tiền thuốc men rồi.

"Vậy thì tốt, không còn chuyện của ngươi nữa." Gino gật gật đầu, sau đó lại mở cửa tiến vào gian phòng phu nhân Ưu Lan.

Sick liền nghe được tiếng thét chói tai của phu nhân Ưu Lan xuyên thấu qua cửa, truyền ra: "Ngươi bức bảo bối của ta, ngươi còn muốn ta làm cái gì? Sao ngươi có thể ngăn cản ta đi gặp bảo bối? Ngươi lại dám che dấu tung tích của nó, có phải ngươi giam cầm nó ở nơi nào đó, ngược đãi nó hay không?"

Cái này không liên quan đến Sick. Sick lấy ra trăm ngực, cẩn thận quan sát xác định là chính phẩm, lại cất kỹ, sau đó xuống lầu.

Tận tâm tận lực phối được kết quả lỗi vốn, nói vài lời để nghe đã kiếm được thứ này. Sick bắt đầu có chút minh bạch, vì sao có vài người sẽ vứt bỏ mực nước trong bụng, đi theo một con đường khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Tháp cao nhanh đổ

Sick xuống tới lầu một, phát hiện có người đang chờ hắn ở đó.

Hana nổi giận đùng đùng, con mắt trừng lớn, lông mi ép xuống, biểu lộ kia giống như Sick vừa hất nước bắn lên mặt nàng, lại còn cười nhạo nàng. Làm Sick liên tưởng đến nữ nhân đang yêu muốn tranh thủ tình cảm nên đến làm phiền người thứ ba, đại khái là biểu lộ này. Hana nói: "Ngươi cùng phu nhân đã nói gì?"

"Cái gì cũng không có." Sick cảm giác mình càng ngày càng chịu không được Hana: "Sau này, trước khi cô cho bà uống bất cứ thứ gì, nên tra qua bách khoa thảo dược trước, xem uống vào có chết người không!"

"Cái gì? Cái này —— thuốc của ta là an toàn tuyệt đối ——" Hana tức đến độ mái tóc như cái tháp nhọn kia cũng run run, hiện tượng này Sick mới thấy lần đầu. Xem ra bị cảnh sát trưởng cáo buộc đã tạo thành thương tổn rất lớn với ả.

"Hôm nay ngươi nhất định phải gọi tiểu Bá đến bắt đầu làm việc!" Hana dùng ngón tay được sơn bóng loáng còn đeo thêm móng giả chỉ vào Sick: "Hai người các ngươi cấu kết với nhau làm việc xấu, hai người các ngươi trốn ở trong lầu, ai biết các ngươi đang vụng trộm làm gì, có thể là vạch ra mấy kế hoạch tà ác, nhất định phải để các ngươi ở nơi ta quan sát được ——"

Còn có thuyết đồng mưu! Sick cùng tiểu Bá căn bản không có nói chuyện nhiều. Sick nhún mày: "Hắn chết lâu rồi."

"Không cần mượn cớ!" Hana thét lên cuồng loạn: "Đừng cho là ta không biết, ngươi nhiều lần trốn trong phòng nhiều giờ không chịu ra! Mỗi ngày các ngươi đến cùng thương lượng cái gì trong phòng?"

Sick không đi ra là vì bị hấp dẫn bởi sách của tiểu Bá. Sick nói: "Mỗi ngày chúng ta đều không nói chuyện với nhau. Cô đã để ý như vậy, hay là tự mình tới xem ah, không phải cô có chìa khóa sao?"

"Ta muốn ngươi chính miệng thừa nhận, ngươi cái này ——" Hana càng mắng càng khó nghe, hấp dẫn ánh mắt của mấy người đi ngang qua rồi.

Sick dùng sức vuốt vuốt mái tóc. Động tác này không thể làm tóc thẳng ra được, ngược lại càng vuốt càng rối. Hắn ngẩng đầu, quát Hana: "Tốt, tôi thừa nhận! Tôi cùng tiểu Bá chế thuốc trong phòng! Đó là mỹ phẩm siêu cấp, là cách điều chế bí truyền của các đại pháp sư cổ đại, chỉ cần chúng ta hoàn thành, phụ nữ toàn bộ thế giới đều không cần dùng dưỡng phẩm khác, chỉ cần uống thuốc này có thể thanh xuân vĩnh trú! Chỉ cần dùng nó, tình cảnh hăng hái chiến đấu mỗi ngày với nếp nhăn sẽ không còn nữa, cũng không còn tồn xu nào cho chúng nữa!"

"Quả nhiên là như thế! Các ngươi thật khôn nặn ——" Hana tiếp tục dùng những từ khó nghe, sau đó hạ lệnh cho Sick: "Hiện tại dẫn ta đi qua! Lập tức!"

"Rất sẵn lòng!" Sick cẩn thận nói với Hana.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Hai người đến dưới thang lầu, Hana cùng Sick một trước một sau tiến lên. Lúc Sick muốn đi trước thì, Hana rống to: "Đứng lại, ngươi tiểu tặc này! Ngươi muốn làm gì ta thế nhưng mà rất rõ ràng! Xuống, ta đi trước!" Á cười đắc ý: "Như vậy các ngươi mới không có cơ hội chôn vùi chứng cớ!"

Nhưng sau khi ả mở cửa, trông thấy thi thể tiểu Bá nằm ở trước mặt, mặt của ả liền vặn vẹo, cơ bắp đột nhiên kéo căng, chạy luôn ra ngoài. Mặt ả thoáng nhìn không hề giống khuôn mặt, mà như là tổ hợp của quả hồng cùng quả thom. Sick cảm thấy trong nháy mắt này nếp nhăn của Hana ít nhất gia

tăng lên tám lần. Sắc mặt của ả biến hóa nhanh chóng, lúc thì như vỏ cây mía, lúc thì như vỏ vôi, cuối cùng biến thành trái vôi đã lột vỏ, trắng đến mức bất bình thường.

Ước chừng qua ba mươi giây, Hana quay đầu, kinh hồn chưa định nói với Sick: "Sao ngươi không nói sớm!"

Sick còn đứng trên bậc thang, hơi chút ngẩng đầu nhìn ả, tay khoanh trước ngực lạnh giọng: "Tôi chẳng những đã nói, còn hát cho cô nghe."

"Ngươi nói như vậy làm sao ta hiểu, vừa rồi ngươi không có cường điệu!" Hana nhủ mày.

Sick không biết rốt cuộc muốn cường điệu tới trình độ nào mới đủ.

"Tóm lại ah ——" ngón trỏ tay trái cùng tay phải của Hana xoắn lại.

Thấy lửa giận của Hana đột nhiên tắt, ngữ khí thậm chí còn có phần ôn nhu, Sick có loại dự cảm bất thường. Biểu lộ này so với việc Hana phải hấn cho quái vật tập kích càng làm cho hắn bất an, đây không phải cảm giác hắn sẽ gặp phải chuyện gì xấu, mà là một loại dự cảm hắn biết rõ mình sắp sửa chính mắt trông thấy tà ác là thế nào.

"Chuyện này chúng ta chớ nói ra ngoài!" Hana vui vẻ, cả người nàng nhích lại gần hắn, ngôn ngữ cơ thể như đang ăn mừng: "Chỉ cần lão bản cho rằng hắn còn sống, ta sẽ có thêm trợ cấp của trợ lý, lại không cần chia tiền lương cho hắn. Tăng thêm phần hỗ trợ việc làm. Mỗi tuần có thể kiếm thêm thật nhiều tiền ah! ngươi tài giỏi như vậy, bọn họ sẽ không phát hiện ta chỉ có một trợ lý đâu!"

Sick hơi co lại, trọng tâm cũng nhích dần ra sau, làm ra bộ dạng đề phòng. Đây là lần thứ nhất Hana tán thưởng hắn, nhưng hắn tuyệt không ưa thích tán thưởng như thế này: "Đợi một chút, cô muốn đem thi thể đầu ở nơi nào? Cảnh sát đã nhìn chăm chăm ở đây rồi, bọn họ vừa lên lầu sẽ thấy tiểu Bá ——"

"Yên tâm, ta có một địa phương tuyệt đối an toàn có thể giấu thi thể. Quan trọng nhất là đầu của hắn có thể giúp ta lấy thêm trợ cấp. Đùng rồi, chứng minh thư của hắn đâu? Có ở đây không? Chứng minh thư dùng rất tốt ——"

Sick cắt đứt Hana, nói: "Người nhà của hắn thì sao? Bằng hữu thì sao? chúng ta không nói ra, chẳng phải biểu thị bọn họ sẽ không có tin tức của tiểu Bá sao?"

"Vây thì có sao, chuyện nhỏ như con thỏ!" Hana chống nạnh, ngẩng đầu ưỡn ngực, lớn tiếng.

Sick giận điên lên. Hana dựa vào cái gì làm như vậy? Một tiểu pháp sư cố gắng, cần cù như tiểu Bá, tại sao phải chết không minh bạch, mà những người quan tâm hắn cũng không biết tình trạng của hắn? Khi hắn còn sống phải trải qua sinh hoạt khắc khổ, chết không có người xử lý, liên tin báo tử cũng không thể truyền đi! Nơi hắn từng sống, dấu vết hắn từng cố gắng, tất cả đều chỉ vì Hana tham lam mà bị xóa sạch hầu như không còn!

Mặc dù Sick chưa từng cùng tiểu Bá nói chuyện nhiều, nhưng Sick ở trong phòng tiểu Bá, tất cả đều xoay quanh tiểu Bá, được đồ vật của tiểu Bá dung hòa, tiểu Bá không thể nghi ngờ là bạn cùng phòng của hắn.

"Ta đã không thể nhẫn nại nữa rồi." Sick tiến lên một bước, giọng của hắn bởi vì phẫn nộ mà phát run: "Ngươi thật vô sỉ, vô dụng mà không tốt bụng, là cặn bã!" Sick vung một đấm vào mặt Hana, Hana bị dội thẳng vào tường. Hana nhìn giống như khó mà tin được thậm chí có người sẽ đánh nàng, ngồi dưới đất sững sờ một chút mới khóc to nhưng vì không thể để người khác chú ý mà cầm miệng.

Sick xoay người rời đi. Hắn không làm nữa!

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Sau khi ly khai tòa nhà này, Sick lang thang trên đường phố sạch sẽ. Hôm nay là ngày nghỉ, du khách trên đường đông gấp ba so với bình thường. Mỗi người ăn mặc xinh đẹp gọn gàng, khoe khoang nhan sắc tốt đẹp của bọn họ. Những người này không biết cũng không muốn biết, có một tiểu pháp sư tịch mịch chết ở trong lầu các, mà chết mười một ngày mới có người xử lý.

Sick chưa bao giờ nhìn thế giới bằng góc độ này, nhưng thời khắc này hắn không thể ngăn nổi suy nghĩ như vậy. Hắn cảm thấy phẫn nộ với hình ảnh hòa bình, ổn định, ngập tràn hạnh phúc này.

Sick dẫm lên một tờ quảng cáo in ấn tình mỹ. Hắn quay đầu, chứng kiến có một đám thanh niên đang chế nhạo một người công nhân nghèo từ nơi khác tới, mà người nọ chỉ có thể cố gắng nặn ra dáng cười, nhờ đối phương cầm một tờ truyền đơn.

Người kia giống Sick lúc trước, chỉ vì ăn cháo cảm hơi mà tạm nhân nhượng cho lợi ích toàn cục. Nhẫn nại đến khi không cách nào nhịn được nữa, chính hắn buông tha cho phản cháo này. Hắn nuốt không trôi khẩu khí này, cũng theo đó nuốt không trôi phản cháo này.

Hắn đột nhiên nhớ tới lời của Nanaimo: "Ngươi không phải người trong xã hội này không phải sao?"

Hắn Sick. Trick là người nào? Hắn đứng đầu học viện Đông Phương, hắn là tội phạm truy nã sống sót dưới sự liên thủ của Thánh Khiết Chi Thuần cùng Quyền Trượng Ánh Sáng, hắn là Chúa Tể Hắc Dạ Vương Giả!

Hắn Sick. Trick, chưa bao giờ biết cái gì gọi là đánh không hoàn thủ!

Sick dùng lực, đột nhiên quay người, lực mạnh đến mức xé rách tờ roi dưới chân. Hắn phải trở về gian phòng kia, hắn tuyệt đối không phải người dễ trêu chọc, ai cũng không thể chọc tức hắn!

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Even Joseph cùng cảnh sát hiện tại thuê một căn phòng gần đó để lên quan sát, từ cửa sổ trên lầu có thể nhìn thấy phòng làm việc của Sick trực tiếp. Hắn thấy Sick xông ra ngoài, trong lòng nghĩ: "Ly khai cũng tốt, ly khai cái địa phương quý ám này đi."

Một người cảnh sát nói cho hắn biết trong cục có người gọi ma thoại cho hắn, vì vậy Even Joseph trở lại cục cảnh sát tiếp ma thoại.

Đến cục cảnh sát, Even Joseph tới phòng để ma thoại, nói: "Tôi là kỹ sư Even Joseph."

"Kỹ sư cái đầu của người!" Bên kia đầu dây nói như vậy.

"Sếp, phí trò chuyện rất cao đấy. Năm nay mà còn thâm hụt nữa là chúng ta sẽ bị đám kế toán tính sổ đấy. Dùng thời gian đi chửi người là lãng phí ờ. Mặt khác, tôi tán thành đề án hướng Quyền Trượng Ánh Sáng thỉnh cầu dùng phí ưu đãi."

"Phí cái đầu của người!" Bên kia đầu dây lại nói như vậy: "Kêu người đi xử lý sự tình cái nhà kia cũng mất mấy ngày, người xử lý đến đâu rồi hả?"

"Xử lý đến cạnh nhà rồi, thuận tiện bắt một con ma thú." Even Joseph ngồi xuống, cầm một tờ báo trên bàn cảnh sát xem, chỉ có ngữ khí vẫn giữ cung kính. Dù sao ma thoại không có chức năng video call.

"Ồ đâu ra ma thú? Gọi người đi xử lý sự tình của cái nhà kia người còn không mau lên?"

"Ma thú trên trời rớt xuống. Chuyện kia hơi có chút tiến triển rồi, tôi còn nhờ được một đám cảnh sát hỗ trợ." Even Joseph hơi bóp méo quan hệ song phương, hắn là cảnh sát được hỗ trợ mới đứng, dù sao kết quả đều đồng dạng.

"Cảnh sát cái đầu của người!"

"Đầu của tôi rất tốt, nó vẫn cứng như trước. Nhưng tôi có chút lo lắng cho cảnh sát. Lần trước không cẩn thận đụng vào một người, tôi phải bồi hấn tiền thuốc men." Even Joseph vừa uống nước vừa nói.

"Người dùng đầu đi đụng ma thú được rồi!" Người bên kia rống to.

"Tuân mệnh, trưởng quan. Kỹ sư Even Joseph ngay lập tức đi xử lý!" Even Joseph nói xong, báo chí cũng xem không sai biệt lắm. Hắn kéo chuông lục lạc của ma thoại, cắt đứt trò chuyện. Giả bộ như không nghe thấy câu nói cuối cùng. Hắn không thích người trưởng quan hiện tại này, hắn luôn có ý kiến với đầu của Even Joseph, đây xem như kỳ thị đặc thù thân thể.

Chờ hắn tìm được cơ hội nhất định phải cho thằng này xuống đài. Hắn phải đi tra rõ ràng người trưởng quan này có làm gì bất hợp pháp không.

Trên đường trở lại vị trí giám thị, Even Joseph lại tranh thủ thăm bà lão nọ, đối phương nói tòa nhà kia làm bà cảm thấy chán ghét, bà hi vọng cái chỗ kia có thể biến mất, cho nên bà sẽ không đến nơi đó nữa rồi. Cũng cự tuyệt yến hội hôm nay.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Sick trở lại trong phòng, vừa vận dụng nữ bộc tóc đuôi ngựa đang xác nhận danh sách khách mời ở cửa ra vào, nàng đã nghe nói Sick bây giờ mỗi ngày đều nhận được phần ăn đặc biệt gấp đôi tại phòng bếp, rất là phong quang, cười với Sick: "Gino tiểu thư mời anh tham gia yến hội, hôm nay anh có thể ăn chán chê. Nhưng mà anh mặc như thế là không được rồi, phải sửa lại."

Vì vậy Sick lại bị một đám nữ bộc vây quanh, bị đưa tới một căn phòng y hệt phòng thí nghiệm của pháp sư, bởi các loại đồ đặc cùng thay quần áo. Lần này đám nữ bộc xuất ra bản lĩnh thật sự, đối với cách ăn mặc của Sick đã đạt đến tầng cấp "Đại cải tạo". Sau khi cải tạo hoàn thành Sick thiếu chút nữa nhận không ra chính mình trong gương.

Cái đầu tóc rối bời kia được gội bằng một bình dầu gội vị bạc hà không có nhãn hiệu của các nữ bộc, còn có dầu xả nhập khẩu, cộng thêm một thợ cắt tóc nam- thiếu chút nữa Sick nhận không ra trong đám người-giúp hắn sửa sang lại. Kỹ thuật trang điểm che dấu đi sự xanh xao vàng vọt. Bọn họ giúp hắn đo, sửa chữa đồ cũ của ông chủ cho hắn mặc. Quần áo sau khi đo đạc chỉnh sửa nguyên lai có thể che dấu khung xương trời sinh khó coi. Sick không cảm giác mình đang tận lực cải biến thể đứng, nhưng hiện tại cả người hắn thoát nhìn khá là đoan chính.

Kinh hi lớn nhất là đám nữ bộc phát hiện, kiểu dáng đồ cũ của ông chủ đã sớm lỗi thời rồi, nhưng Sick lại rất thích hợp mặc kiểu dáng cổ điển. Mặc ở trên người hắn không có vẻ tục, mà là hiện ra một cảm giác truyền thống cùng kiên trì.

Hiện tại Sick có loại khí khái như các thư sinh thời xưa, tựa hồ bất kể là hoàng cung đại miếu hay là phố phường hẻm nhỏ, đều đồng dạng như hắn là ảo ảnh dùng bụi đất kiến tạo, sớm muộn sẽ bị hủy hoại. Đám nữ bộc nhìn Sick như một sản phẩm thành công, hưng phấn không thôi. Liên chính bọn họ đối với chuyện này cũng phi thường kinh ngạc. Chính bởi vì bọn họ là chuyên gia cải tạo, cho nên bọn họ rõ ràng hơn hết sự tình nào có thể dùng cải tạo che dấu, sự tình nào chỉ dưới tình huống bản thân đã có đủ điều kiện, mới có thể dùng cải tạo hiển lộ rõ ràng.

Nữ bộc tóc đuôi ngựa chống nạnh, nói với Sick rất nghiêm túc: "Anh tuyệt đối không nên nói lung tung với những người khác, cho rằng chỉ cần mặc giống người nào, anh sẽ thành người đó. Rất nhiều tính chất đặc biệt chính thức trên quý dựa vào sự vật bên ngoài là giả tạo không được đấy, không nên vì

người khác đánh giá trang phục của anh mà lung lay."

Sick mặc dù nghe không hiểu nhiều, nhưng cô thoát nhìn rất chăm chú, bởi vậy Sick cũng nghe rất chân thành. Sau đó một đám nữ bộc kéo Sick đi ra ngoài, mang đến hội trường yến hội.

Sick mặc dù nghe không hiểu nhiều, nhưng nàng thoát nhìn phi thường chăm chú, bởi vậy Sick cũng nghe rất chân thành. Sau đó một đám nữ bộc kéo Sick đi ra ngoài, mang đến hội trường yến hội.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Vụ nổ tới gần

Sick một mình một đường đi tới hội trường yến hội, hẳn vốn quen với biểu lộ coi thường của người chung quanh, cho nên cũng không ôm nhiều kỳ vọng. Nhưng hẳn kinh ngạc phát hiện, khi mọi người thấy hắn thì, con mắt mở hơi lớn hơn bình thường, phảng phất muốn nhìn hắn cho thật tinh tường, khỏe miệng rất nhiều người còn hiện ra ý cười. Người thường xuyên được đãi ngộ này, có lẽ phân loại nụ cười này là "Có lẽ", nhưng Sick biết rõ đây không phải lễ phép, bởi vì không phải ai cũng có đãi ngộ này.

Sick đi đến cửa ra vào hội trường, phát hiện phu nhân Ưu Lan đứng ngay cạnh cửa. Ngay bên cạnh phu nhân Ưu Lan là một cái bình hoa, bà đang dùng tay day day mấy cánh hoa. Bà giả bộ điềm nhiên như không có việc gì, nhưng Sick nhìn ra được, bà đang lén lút quan sát khách mời. Vốn với tư cách nữ chủ nhân, bà hẳn là nhân vật chính ở nơi đây, có lẽ nên ở bên trong chào hỏi khách khứa, nhưng chắc Gino đã thay thế công việc của bà, Sick cũng không quan tâm tại sao phu nhân Ưu Lan lại chạy đến nơi hẻo lánh này.

Sick cứ thế bước qua cửa, phu nhân Ưu Lan thấy Sick, lộ ra nụ cười yếu ớt, thoát nhìn giống như người đang mang bệnh rất nặng có thể chết bất cứ lúc nào.

Phu nhân Ưu Lan nói: "Người đã đến rồi ah, hôm nay người nhìn rất có tinh thần nha."

Sick nghĩ thầm: Không ai có thể đang bận một bộ quần áo pháp sư rách rưới, mà có thể nhìn còn tràn ngập tinh thần phấn chấn đấy. Sick vẫn cố gắng lộ ra khuôn mặt lễ phép, tươi cười: "Thân thể ngài đã tốt hơn chưa?"

"Úc, rất tệ." Phu nhân Ưu Lan trả lời.

Sick không dám nhắc nhở phu nhân Ưu Lan rằng sắc mặt bà hiện tại rất tốt, cũng không muốn nhắc nhở tất cả là nhờ vào thuốc của mình, cùng lắm chỉ được khen mấy câu ah.

Lúc này đột nhiên có hai cô gái trẻ vừa cười vừa nói tiến vào, phu nhân Ưu Lan liếc bọn họ, chẳng biết tại sao, ánh mắt kia làm Sick cảm thấy sợ hãi. Tầm mắt của phu nhân Ưu Lan lại quay trở về trên người Sick: "Người cảm thấy, có phải hay không sinh làm nữ nhân chính là một thiệt thòi lớn?"

Sick là nam nhân, vấn đề này hẳn rất khó trả lời. Cho nên hắn đành phải làm ra bộ dạng chăm chú lắng nghe, không có trả lời.

Phu nhân Ưu Lan nói tiếp: "Chúng ta chỉ có thể phụ thuộc vào nam nhân trong sinh hoạt, chúng ta có được bất cứ thứ gì cũng xuất phát từ lòng từ bi của nam nhân. Nữ nhân chỉ có thể nhận nhục nam nhân, thỏa mãn dục vọng của bọn hắn. Mà chính chúng ta lại không thể yêu, không thể bảo hộ tình yêu, không thể có tiếng nói, cũng không thể có ý chí. Nữ nhân phải là con rối hoàn mỹ của nam nhân, mới nhận được chút ít ban phát. Tự do của nữ nhân chính là phục thị nam nhân mình đã chọn, nhưng đó cũng không phải tự do của nữ nhân, cũng không có tự do để đi phục vụ." Phu nhân Ưu Lan đề lại ngực, thở phì phò: "bảo bối đáng thương, đáng yêu của ta, tâm can của ta, nó cùng ta quá giống nhau! Nó thuần khiết như thế, lại tuyệt vọng như thế. Nó không có chủ kiến của mình, chỉ là một con rối. Ta dùng tánh mạng bảo hộ nó, thế nhưng nó là nữ nhân, nữ nhân nhất định phải có nam nhân mới có thể sống được, cho nên tiêu yêu quái kia mới lừa nó, bởi vì nó không thể cự tuyệt yêu cầu của nam nhân, thân là nữ nhân, số mệnh của nó chỉ có thể tuân theo nam nhân, chỉ có thể đi phục thị những gì nam nhân yêu cầu! Cho dù yêu cầu kia sẽ để nó chịu khổ, sẽ để nó rời khỏi sự bảo hộ của ta, nó cũng chỉ có thể tiếp nhận, bởi vì đây là nam nhân yêu cầu ah! Nó phải làm cho nam nhân hài lòng!"

Sick chỉ có thể gật đầu, trả lời khẩu thị tâm phi: "Đúng vậy a."

"Nam nhân có được hết thảy, nữ nhân chỉ có thể phục tùng." Phu nhân Ưu Lan tăng thêm lực niết mấy cánh hoa, làm chúng nát bấy trong tay nàng. Đóa hoa cùng cành hoa chia lìa, rơi xuống mặt đất. Phu nhân Ưu Lan nói: "Cái này là quy củ của thế giới, là chân lý ai cũng không thể chống lại. Vận mệnh của nữ nhân là trở thành hàng hóa bị nam nhân mua bán, là tặng phẩm cho sự thành công của bọn họ. Chỉ có sinh ra là nam nhân, mới có thể ——" Phu nhân Ưu Lan hít sâu một hơi, thê lương nói ra hai chữ cuối cùng nhất, sau đó ngừng: "—— mới có thể."

Sick cảm thấy ánh mắt phu nhân Ưu Lan càng ngày càng không bình thường, giống như lại bay đến địa phương xa xôi rồi. Hắn cảm giác mình tốt nhất nên chuẩn bị càng sớm càng tốt, Sick nói: "Phi thường tiếc nuối, phu nhân. Mặc dù kẻ hèn rất muốn ở lại thưởng thức dung mạo của ngài, nhưng chức trách của tôi không cho phép tôi dừng lại lúc này, dù cho tôi phi thường không muốn, nó cũng đang kiểm chế tôi."

"Người đi đi, nam nhân. Người cái gì cũng có, mà ta sẽ lặng lẽ đứng đây, như bộ dạng một nữ nhân nên có——" Phu nhân Ưu Lan niết nát thêm vài

cánh hoa.

Sick quay người ly khai. Mặc dù rất muốn, nhưng hắn không dám bước nhanh hơn, sợ lại làm cho phu nhân Ưu Lan có phản ứng khác. Đi vào sảnh yến hội, Sick thấy Gino đang bị mấy nam khách mời bao vây, dùng tư thái nữ vương ứng đối các lời nịnh nọt xung quanh. Sau khi chị nàng rời đi, Gino đã không cần làm bộ mình là một cô gái yếu ớt nữa.

Lời của phu nhân Ưu Lan không phải là sai hoàn toàn, nhưng lại khá bất công. Dùng góc độ của phu nhân Ưu Lan đi xét thì có vẻ đúng, nhưng bà chỉ thấy tình huống của mình, mà không để mắt đến những người xung quanh. Sick không cách nào tán đồng với ý này.

Lino cùng phu nhân Ưu Lan tuyệt đối không giống nhau, nàng có chủ kiến của riêng mình. Chính điều này đã làm nàng lựa chọn Tuvalu, hơn nữa trong thời khắc mấu chốt dừng cảm nói ra nguyện vọng của mình, lựa chọn con đường cho mình, truy cầu tình yêu chân chính, cùng hạnh phúc thuộc về nàng.

Gino thì càng rõ ràng hơn, nàng dùng ý chí của mình khai sáng một con đường. Địa vị nữ nhân ở trên người nàng chẳng gây ra một tia trở ngại nào. Nhìn nàng hiện tại có một loại lực đặc biệt, vận dụng tất cả lợi thế của nữ tính, không kiêu ngạo không siểm nịnh ảnh hưởng nam nhân bốn phía, làm bọn hắn trở nên ôn hòa hữu lễ, nữ tính không chừng đối với nàng còn có thể trở thành một tấm vương bài. Sick có thể đoán được tương lai của nàng, không phân biệt nam nữ, nàng sẽ giáo huấn bất cứ ai dám mạo phạm nàng.

Đến nỗi chính Sick, hắn mặc dù là một nam nhân, nhưng hắn hai bàn tay trắng. Sinh ra là nam căn bản không đem lại cho hắn bất cứ lợi ích gì, đương nhiên cũng không cho hắn quyền sai khiến nữ nhân, nếu không hắn cũng sẽ không bị Hana chỉ huy rồi. Cũng không phải chỉ cần sinh làm nam nhân là sẽ có được hết thảy.

Sick biết rõ quá khứ của phu nhân Ưu Lan không tốt, nhưng hắn không thích cái cách nàng nghĩ Sick có thật nhiều lợi thế.

Sick quay đầu nhìn chung quanh, hắn tìm được ông chủ đang diễn thuyết quy mô nhỏ với khách khứa, không bao lâu, cũng tìm được cái đầu thấp nhón nổi bật trong đám người, cũng tìm được Hana bên dưới thấp nhón. Nàng đang sử dụng pháp thuật sai lầm phá hư trang phục khách mới. Trên mặt nàng còn hơi bầm vì bị Sick đánh lúc trước, còn xuất hiện thêm mấy chấm nhỏ do dị ứng thuốc. Thuốc của Hana thật sự rất tệ.

Sick tự cảm một cái đuôi gà cho mình, vừa găm vừa đi tới đám người kia. Sau khi găm xong, hắn liếm sạch sẽ dầu trên tay, dùng tế đao cắt xương cốt ra, đem cốt tủy bôi lên trên, sau đó hô to một tiếng: "Các vị tiên sinh, thưa quý ông quý bà, bây giờ là thời gian thú vị nhất!"

Tất cả mọi người đều nhìn lại, Sick vung tế đao lên, một đám sương mù tím phun ra, hạ xuống chậm rãi dưới chân hắn hình thành một biển sương mù tím. Đoàn khối này mặc dù dày, lại không làm người bị sặc. Sở trường của Sick là ma được học, khối hắn làm ra tuyệt đối không kích thích khí quản, thậm chí còn có công dụng nâng cao tinh thần. Hắn đã từng cự tuyệt lời mời cùng làm Linh được tình yêu của Nanaimo, mà bây giờ, trong khuôn khổ pháp luật, có thể gia tăng chút hương vị trong khối làm cho tinh thần khoáng khoái.

Sick đứng trong sương khói kiến tạo cảm giác thần bí, dù sao ấn tượng của mọi người là pháp sư đều xuất hiện trong sương khói. Sick cao giọng nói: "Tôi theo lời mời của tiểu thư Gino, biểu diễn cho mọi người hôm nay!" Sick nhìn thoáng qua Gino, nàng nhìn Sick, là hiểu kỳ không biết Sick muốn làm gì, mà không có ý định ngăn cản. Thế là Sick càng lớn gan.

Hana thấy người xung quanh đều bị Sick hấp dẫn, không còn ai nhìn ả. ả cắn răng nhìn Sick đầy oán hận. Điều này càng cổ vũ Sick.

Sick mở ra hai tay, động động ngón tay, từ trong màn sương màu tím, hai cành cây xanh nõn đầy hoa vàng bay lên. Những cánh hoa lại phát ra ánh sáng. Có mấy con chim đuôi bảy màu hót líu lo trên cành. Một đàn bướm bay lượn trên không trung, để lại những điểm sáng, cấu thành chữ: "Chúc mọi người vạn sự như ý".

Sick khoanh tay ở trước ngực rất khoa trương, lại mở rộng hai tay, chỉ chỉ xung quanh, làm ra động tác xóa đi đồ vật nào đó, cây, chim với bướm liền biến thành bụi tím, rơi xuống sương khói. Khách mời thở dài thất vọng.

Mà Sick lập tức giơ tay lên cao, phạm vi sương mù thoáng cái mở rộng, dưới chân mọi người trong sảnh yến hội lúc này đều là sương mù tím, sau đó ở trung tâm sảnh yến hội, một con rồng toàn thân trắng toát ngẩng đầu lên. Khách mời kinh hô. Con rồng kia hoàn toàn hiện thân từ trong sương khói, đứng tại sảnh yến hội. Nó vỗ vỗ cánh, trần nhà đột nhiên biến thành một khoảng trời xanh, mà rồng giương cánh bay vào trời xanh, một mực bay lên, biến mất trong mây.

Đã có người bắt đầu trầm trồ khen ngợi rồi. Hai tay Sick che trước mắt, làm ra bộ dạng che mắt, sảnh yến hội đột nhiên tối lại, rất nhiều tiểu tinh linh có cánh phát sáng bay tới bay lui trong phòng, nương theo tiếng chuông lục lạc khiêu vũ vây quanh khách mời.

Ngay khi các tinh linh biến mất, gian phòng lại sáng lên, khách mời chứng kiến không còn là sảnh yến hội khi nãy, bọn họ phát hiện mình đang đứng ở bờ biển, trên đường chân trời phương xa có ánh chiều tà. Sick vỗ tay một cái, bọn họ lại được đưa lên núi cao, bốn phía đều là thâm cốc. Cả trai lẫn gái thừa cơ hội này, kêu một tiếng cả kinh rồi ôm cùng một chỗ, hưởng thụ nhiệt độ cơ thể đối phương.

Sick làm ra động tác kết thúc bản giao hưởng, thu tay về. Tất cả ảo giác đều biến mất, mọi người trở lại sảnh yến hội. Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, liên tục suốt 3 phút.

sắc mặt Hana khó coi đến cực điểm. Sick làm cho khẩu vị của khách nhân tăng lên rồi, sau này mỗi một lần yến hội, đều sẽ có người yêu cầu nàng làm ra biểu diễn trình độ này. Không có biện pháp thỏa mãn yêu cầu của khách nhân, chính là tạt vào mặt ông chủ, cứ như vậy cái ghế pháp sư gia đình sẽ không giữ nổi.

Sick vội vàng đáp lễ bốn phương tám hướng, đợi đến lúc tiếng vỗ tay cuối cùng nhỏ hơn, hắn ngẩng đầu, chứng kiến phu nhân Ưu Lan cùng một thiếu nữ

đang nói chuyện trong góc. Lần đầu tiên hắn chứng kiến thần sắc bình thường của phu nhân Ưu Lan, cử chỉ quan tâm trong mắt bà, còn rất cẩn thận nghe đối phương nói chuyện, từ động tác gập đầu của đối phương, hoàn toàn như là một trường bối đang giảng đạo cho hậu bối. Nhưng trong đó lại có một điểm là lạ đấy. Ngôn ngữ cơ thể của nàng là nữ tính, nhưng nếu như chỉ thoáng qua hình dạng cùng ánh mắt, lại như là nam tính.

Sick cho rằng phu nhân Ưu Lan là một đối tượng nói chuyện phàm rất tệ, nhưng hiện tại người thiếu nữ kia lại cười không ngừng. Từ cách nhấp môi của hai người, phu nhân Ưu Lan có khả năng đang nói một chuyện cười có chủ đề tình sắc.

Sau đó phu nhân Ưu Lan cùng người thiếu nữ kia đi đến phía sau, ước chừng hai phút, chỉ có phu nhân Ưu Lan đi tới, thiếu nữ không có đi ra. Phu nhân Ưu Lan lập tức lại bắt chuyện với một thiếu nữ khác.

Sick đột nhiên có một ý nghĩ cực kỳ khủng bố trong lòng. Hắn bước nhanh tới chỗ Gino, đẩy ra bức tường người chắn trước nàng, nói với nàng: "Tôi cần nói chuyện với ngài."

Gino nhìn biểu lộ của Sick, đảo tròn mắt, lập tức dùng nụ cười sáng lạn nói với mấy người theo đuổi: "Nhà ảo thuật muốn bàn thù lao với tôi rồi. Mọi người tạm rời đi, để tôi nói chuyện một mình với hắn được không nào?" Nàng lại bổ sung nói: "Nếu để cho mọi người biết rõ bảng giá, chẳng phải mọi người sẽ cướp người trong tay tôi sao? Sẽ không như vậy chứ? Đừng làm cho tôi có suy nghĩ này nha."

Đám người theo đuổi mặc dù không muốn, nhưng chiều thái độ của Gino, không đi chính là bọn họ không có phong độ rồi, đành phải ngoan ngoãn ly khai.

Gino lôi kéo Sick đến nơi hẻo lánh, không để nàng có thời gian kéo rèm vải xuống, Sick vội vã hỏi: "Người xâm phạm Lino tiểu thư không phải ông chủ, là phu nhân Ưu Lan à?"

"Hừ." Gino triệt để kéo rèm lại, đem ngón tay đặt ở trước môi nói: "Chuyện này không thể lộ ra."

"Tôi vốn tưởng rằng ông chủ." Sick run giọng nói.

"[Xã hội thượng lưu] không phân thị phi, chỉ coi trọng vẻ bề ngoài thôi. Bọn họ căn bản không quan tâm loạn luân cùng cường bạo, đồng tính luyện ái đối với bọn họ mà nói mới không xong." Gino nói: "Nếu như ngoại giới biết được mẹ của ta quan hệ bất chính với con của mình, uy vọng của ba ba sẽ mất sạch."

Cảm thấy khiếp sợ đối với cách dùng từ của Gino đồng thời, trong đầu Sick thoáng cái đã nghĩ thông suốt rất nhiều sự tình. Thì ra đây là nguyên nhân ông chủ có khuynh hướng bạo lực với phu nhân Ưu Lan. Bởi vì vợ mình làm ra cơ sự đó, còn có thể ảnh hưởng hình tượng của ông, liên quan trực tiếp đến sự nghiệp của ông, loại người như ông rất khó tha thứ chuyện này.

Cho nên lão gia mới buông tha Tuvalu, còn dùng cố "Đuổi ra khỏi cửa", giao Lino cho Tuvalu đồng thời, cũng đoạn tuyệt tất cả lý do Lino có thể trở lại đây, làm cho nàng vĩnh viễn không còn gặp Ưu Lan nữa. Nếu như ông muốn độc chiếm Lino, ông căn bản không có khả năng buông tay dễ dàng như thế. Nhưng bởi vì những sự tình kia căn bản chính là Ưu Lan làm, chỉ cần Tuvalu thật tâm muốn mang Lino đi xa, với ông mà nói là cơ hội cầu còn không được.

Là phu nhân Ưu Lan muốn tái hiện thuật chuyển đổi giới tính, vì đạt được con gái của mình.

Là bà giết tiểu Bá.

Sick kéo rèm ra, ánh mắt rất nhanh quét tạt trong hội trường. Hắn tìm không thấy phu nhân Ưu Lan, liền Hana cũng không thấy rồi. Người thiếu nữ Ưu Lan vừa mới bắt chuyện kia đồng dạng không có trong hội trường.

Cảnh sát đã nhìn chăm chăm vào đây rồi, Ưu Lan cùng Hana khả năng đang "Đẩy nhanh tiến độ", mới có thể một ngày bắt nhiều người như vậy, có lẽ bọn họ đã sưu tập đủ tài liệu pháp thuật, chuẩn bị hành động chính thức rồi.

"Sơ tán tất cả mọi người nhanh!" Sick trình trọng nói với Gino: "Chỉ sợ tại đây sắp nổ rồi, tất cả mọi người phải ly khai!"

"Giống vụ nổ lúc trước?" Gino nhủ mày hỏi.

"Đúng! Nhanh lên!" Sick nói xong, liền dời trọng tâm thân thể, chuẩn bị chạy.

"Chờ một chút!" Ngay lúc Gino thấy Sick chuẩn bị xuất phát, kéo cổ áo Sick lại, hại hắn suýt nữa chết ngắc.

"Khách mời cùng người hầu ta đến sơ tán, người đi gọi tiểu Bá chạy mau! Ta không biết Hana phái hắn đi đâu." Hai mắt Gino sáng ngời hữu thần nhìn chăm chăm vào Sick, phi thường chăm chú, thậm chí có thể nói là nếu như Sick không giúp chuyện này, nàng sẽ rất thất vọng Sick. Nàng cho rằng Sick cùng tiểu Bá là đồng sự, Sick có lẽ sẽ biết tung tích của tiểu Bá.

Sick sững sờ một chút, mới nói: "Tốt, ta sẽ tìm được hắn."

Sick lao ra sảnh yến hội, trên đường vẫn không quên lấy một cái đuôi bồ câu nướng vừa chạy vừa ăn, xương cốt cắt kỹ làm tài liệu pháp thuật. Hắn thay đồ ngay tại lầu một, vừa sửa sang quần áo vừa đi thẳng tới tòa lầu nơi hắn ở.

Hắn xông vào lầu xem xét, không thấy tiểu Bá rồi.

Sick ném tất cả sách của tiểu Bá ra ngoài cửa sổ, đồng thời quăng luôn hành lý của mình. Toàn bộ tăng thêm pháp thuật để cho bọn chúng bay được xa, rồi xa phạm vi vụ nổ. Sau đó hắn xuống lại lầu một.

Trên hành lang tràn ngập tiếng khách mời la hét ầm ĩ, về mặt nghi hoặc nghe theo chỉ thị, đi về phía cửa lớn. Bọn người hầu cũng cầm vật phẩm quan trọng của mình hướng phía cửa.

Sick không biết Gino đứng ở đâu trong biển người, nhưng hắn có thể nghe được thanh âm của nàng, bao trùm lên tất cả thanh âm, để cho mỗi người đều có thể nghe được: "Có đồ vật trong yếu gì, lấy nhanh! Chuẩn bị bữa tối? Cái kia không cần phải xen vào rồi! Không nên lo thảm sẽ bản, nhanh lên đi! Tất cả mọi người rút khỏi phòng, hầu trưởng sau khi ra ngoài thì điểm danh, mèo chó nhớ rõ mang, cá vàng cũng mang đi!"

Nguyễn ông trời phù hộ Gino, người chủ nhân quan tâm tính mạng nô bộc này có thể sống lâu trăm tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 21: Tầng hầm ngầm đã mở

Sick lúc này đang loay hoay trong mê cung lầu một, tất cả ngọn nến đều tắt. Sick không biết ngọn nến lần trước hắn nhìn thấy qua gương tròn cứng nằm ở góc nào. Hắn đành phải sờ hết các ngọn nến, hy vọng có thể tìm được sáp một ngọn nến còn ấm, nhưng cái nào cũng lạnh như băng.

Chính lúc Sick muốn từ bỏ, chạy ra khỏi phòng thì, một cái mũ tinh xảo sắc sỡ làm bằng lông chim hiện ra trên đỉnh đầu hắn. Nainaimo xuyên qua trần nhà trong trạng thái treo ngược.

Nanaimo nói: "Trong phòng thật giống đang chạy nạn, tại sao ngươi không trốn?" Cả người Nanaimo hoàn toàn xuyên qua trần nhà, lộn một vòng trên không trung, đáp xuống đất vững vàng, theo sau đó là Lys Na.

"Ngươi biết cửa tầng hầm ngầm ở đâu không?" Hai tay Sick nắm lấy bả vai Nanaimo.

"Quý sử ả, tự nhiên hỏi người ta nghiêm túc vậy, cũng phải để người ta suy nghĩ á —— "

Không để Nanaimo nói xong, Sick hạ tay, nắm lấy cánh tay Nanaimo, trực tiếp vật hắn qua vai.

Lys Na che miệng, cười: "Ta nói rồi mà, chủ nhân là một bao cát tốt nha!"

"Nói mau." Sick vẫn cầm lấy cánh tay Nanaimo, mặt lạnh lùng.

"Được rồi được rồi, đi theo ta. Ngươi tự mình mở cửa được sao?" Nanaimo đẩy tay Sick ra, đứng lên sửa sang lại quần áo.

"Biết rõ."

"Sao không nói sớm! Đồ đặc bên trong ta muốn một nửa!"

Nanaimo dẫn Sick đi tới đi lui trong mê cung một lúc, vượt qua bảy cái chỗ rẽ. Thoạt nhìn mỗi địa phương trong mê cung đều không khác nhau nhiều, nhưng Nanaimo lại nắm chắc phương hướng mình phải đi. Bọn họ đi vào một cái góc chết, cái chỗ này là nơi duy nhất không giao với con đường nào đi thông các địa phương khác. Sick mò mẫm mấy ngọn nến một lát, cùng so sánh với những chỗ khi nãy, sáp chảy ra ở đây vẫn còn khá mới. Sick lấy ra một viên đá đánh lửa, thấp nền lên, ngay lập tức, trên mặt đất xuất hiện một vòng xoáy màu đen. Vòng xoáy như bị lưỡi dao sắc bén cắt qua, làm xung quanh bị đứt gãy, sau đó từ trung tâm của vòng xoáy, lộ ra một cái hố. Độ lớn đủ cho con quái vật kia chui xuống.

"Cool nhé." Nanaimo mở to mắt nói.

"Trước khi xuống dưới ta cảnh cáo ngươi, 『 pháp thuật kia 』 rất có thể đã tiến hành rồi. Nếu như sợ nổ tung, khuyên ngươi nên trốn trước đi để bảo toàn mạng sống." Sick nhìn về phía cửa động.

Nanaimo hơi nghiêng đầu: "Ngươi muốn đi xuống?"

Mặt Sick căng cứng, trầm ngâm nói: "Ta phải tìm một người, còn phải giúp hắn báo thù. Ta không muốn những tên dưới kia chết dễ dàng như vậy, thật quá nhẹ với chúng."

"Ta đây cũng đi. Ngươi muốn báo thù, ta muốn ăn cướp, không xung đột!"

"Đi!" Sick nói. Hắn dẫn đầu nhảy xuống.

Sick mất vài giây rơi xuống trong bóng đêm mới chạm đất. Trước đó, hắn đã gia tăng pháp thuật hãm tốc, nhưng lại thành thừa. Thời điểm hắn chạm đất cũng không thấy có phản lực quá lớn. Vừa rơi xuống đất, hắn liền nhảy tránh sang một bên. Sau đó là Nanaimo, cuối cùng nhất là Lys Na rơi xuống.

Bọn họ rơi trên một tầng đất ẩm ướt, đi lên phía trước một bước, có thể dẫm lên mấy tấm gỗ mục nát trải trên đất. Sick lục lọi trong bóng đêm, vách tường được xây bằng gạch, bên trên bám đầy bọt nước. Lại đi thêm một đoạn ngắn, đột nhiên bốn phía có rất nhiều ma troi sáng lên.

Dưới nền đất âm lãnh bốc lên một thứ mùi hôi trộn từ hơi nước lẫn cùng với mùi nấm mốc. Ánh sáng ma troi không đủ để chiếu sáng cả gian phòng, chỉ phản xạ leo lét vài tia sáng màu xanh.

Ba người men theo ánh sáng đi lên phía trước, tiến vào một không gian khoáng đạt sáng ngời. Ở đây, bốn phía đều gắn có ma đèn trên tường. Sick nhìn một chút, không có tìm thấy thiết bị sinh năng lượng.

Khắp nơi đều là những dụng cụ mới tinh cực lớn. Ví như máy mô phỏng tính mạng, có thể chứa cả một con trâu. Ví như máy phân khí lưu, có hình dạng như một hành tinh, do rất nhiều hạt châu cùng những vòng tròn chồng chéo lên nhau. Những dụng cụ đất đỏ kia lại đặt ở nơi ẩm ướt này, thật sự là quá lãng phí.

Nanaimo nhin không được mở miệng mắng: "Thế bắt nào? Dừng tiền mua lại không lo bảo quản! Thực lãng phí!"

"Thực chịu không được những kẻ có tiền này." Sick lắc đầu.

Nanaimo tiến lên kiểm tra tình huống máy móc. Ngoại trừ bị gỉ một chút bên ngoài, còn phát hiện rất nhiều căn bã sau khi dùng không chịu xử lý, thậm chí trên những khe rãnh còn xuất hiện nước lã đọng. Cô khô kệt tại trong khe, trên tiêu bản là những vật thể không rõ như bùn. Không khỏi làm cho Sick liên tưởng đến phòng công tác của Hana được hắn dọn sạch.

"Cũng không thể bán đi." Nanaimo nói. Mấy cái máy này bán ve chai không chừng còn mất phí vệ sinh.

Bọn họ tiếp tục đi tới, một không gian khác chất đống rất nhiều tài liệu pháp thuật. Sick lại nhìn thấy những bình bánh bích quy quen thuộc, còn có rất nhiều tài liệu chứa ở trong bao bị ném trực tiếp xuống đất, thấm vào nước bắn trên mặt đất. Những vật này khẳng định đều không thể dùng.

Sick nhìn thấy cỏ Ngọt Nhụy, hoa Liệt Hẫu, còn có thịt ếch kim tuyến hắn đã từng cắt. Trước đây hắn cắt một bình đầy, nhưng hiện tại thịt ếch trong bình chỉ còn một ít. Lúc trước làm thuốc trị thương đáng lẽ không cần thịt ếch mới đúng.

Bọn họ đi tới một ngã rẽ, phía trước truyền đến mùi chất bảo quản nồng nặc. Cuối cùng Sick đã biết số phận những người bị mất tích.

Nanaimo nhẹ nhàng phát ra một tiếng "Oa".

Ánh sáng le lói của ma troi chỉ đủ để quan sát bề mặt hai hàng trụ thủy tinh trong phòng, còn về lên một tia sáng phản xạ hình vòng cung. Trụ thủy tinh được đặt trên mặt đất, cao đến eo. Trong trụ thủy tinh đồ đầy chất bảo quản, cũng có thể thấy lò mờ đồ vật ngấm bên trong có hình dạng con người.

Sick đến gần một trụ thủy tinh, thấy được thi thể không trọn vẹn của các cô gái. Một số đã ngấm tại đây rất lâu rồi, nhìn như bị phù thũng, phân rã, lại tái nhợt. Một số mới bị ném vào gần đây, làn da vẫn còn có chút co dãn. Mà hung thủ gây ra chuyện này, lại là kẻ có khuynh hướng sử dụng cấm thuật một cách cực đoan. Giống như tin lá cải, một vài đầu bếp chỉ lấy một phần nhỏ trên cơ thể con gà hắn cảm thấy ưng ý nhất để nấu. Có người bị mất mũi, có người mất một con mắt, người thì bị cạo đầu, có người bị mất một đốt ngón tay, có người chỉ còn một bên đùi, có người bị lấy cả lồng ngực, xương sườn lộ ra trực tiếp. Một số bụng bị mổ, bị lấy hết xương cốt, tất cả đều không đầy đủ.

Việc bảo quản những dụng cụ để tái sử dụng đã kém rồi, tình huống những "tài liệu dùng thừa" này càng kém hơn. Không có nắp đậy trụ thủy tinh, trên bề mặt dung dịch chống phân hủy nổi lên một tầng mỡ lênh bênh, còn có xác côn trùng lúc chìm lúc nổi ở bên trong. Bởi vì thi thể quá nhiều, trụ thủy tinh không đủ, cho nên một vài thi thể bị có ý bẻ gãy để nhét vào, nhưng vẫn còn vài bộ phận lộ ra ngoài không khí, tình huống những bộ phận kia thật sự khó diễn tả.

Hai thiếu nữ Sick vừa thấy trên yến hội cũng ở đây, đã đoạn khí. Bọn họ không có bị đặt ở trong trụ thủy tinh, mà là ném tùy tiện trên mặt đất. Điều này xác minh cảm giác của Sick: Pháp thuật đang tiến hành, bọn họ không sợ thi thể hư thối làm ô nhiễm phòng công tác nữa, cho nên mới ném loạn.

"Thực lãng phí." Nanaimo lặp lại những lời này: "Tại đây nếu như bị Tử Linh Pháp Sư thấy được, nhất định sẽ phát điên." Hắn lấy ra khăn tay tắm thuốc che lại mũi, cũng đưa một cái cho Lys Na.

Sick gật gật đầu, hắn đã gặp rất nhiều pháp sư tà ác thật thụ, cũng đã chứng kiến rất nhiều nghi thức đáng sợ. Những tên này đều là chuyên gia tà ác. Mà giờ khắc này nhìn thấy tác phẩm của những kẻ tà ác nửa mùa thì, càng tăng thêm một phần cảm giác chán ghét trong hắn.

Chuyên gia tà ác biết rõ mình đang làm gì, biết rõ làm sao mới có hiệu suất cao nhất. Bọn họ mang theo kính ý đối với hành vi điên cuồng của mình, là thành kính người bình thường không cách nào lý giải, một tiêu chuẩn thần thánh khác biệt.

Những kẻ tà ác nửa mùa lại không như vậy, bọn họ gây ra các loại tổn thương tổn công vô ích, lại vì sai lầm của bản thân mà trút lên đầu kẻ khác. Trong nội tâm bọn họ không có một thước đo hành vi cũng không có quy phạm, hành vi của bọn hắn căn bản là khinh nhờn không hơn.

Sick tính toán số nạn nhân, còn có bọn họ mất đi bao nhiêu bộ phận. Nơi này có hai mươi cỗ thi thể bị cắt thành nhiều phần. Nếu như là chuyên gia tà ác, có lẽ ba người là đủ rồi. Tăng thêm tiểu Bá cùng một thi thể đang ở hiện trường thi pháp, vì pháp thuật này, tổng cộng hy sinh hai mươi hai nhân mạng. Trời biết còn có người khác nữa không.

Càng đi ma trôi trên đường càng nhiều, sáng đến chướng mắt. Tới một căn phòng trên tường không lát gạch, trên mặt đất cũng không có ván gỗ. Chỉ có một cái giá gỗ đơn bạc chống đỡ. Giữa phòng có một cái xềng.

Nanaimo tiến lên, kiểm tra những văn kiện để tại một góc trong phòng: "Chính là chỗ này, hiện trường khảo cổ!"

Nơi này có lẽ là phòng công tác của pháp sư gây ra vụ nổ lúc trước. Rất nhiều pháp sư đều dùng pháp thuật phòng hộ với các tài liệu quan trọng, miễn cho khi thí nghiệm thất bại cũng đốt sạch luôn tất cả. Cũng có rất nhiều thành phố bán dụng cụ phòng nổ, hàng cao cấp còn tuyên bố có thể chịu đựng năng lượng xung động khi hai đại pháp sư quyết đấu. Cho nên sau vụ nổ lớn, những tài liệu kia vẫn còn nguyên vẹn, chính là ở đây phu nhân Ưu Lan cùng Hana đào được những vật kia.

Sick không biết Phu nhân Ưu Lan có biết làm những công tác kia hay không, hay đại khái đều giao cho Hana đào đấy. Cái xềng cũng chỉ có một. Sick tưởng tượng bộ dạng Hana đang đào đất, mồ hôi như mưa, cũng có chút giống khi hắn bận rộn công tác.

Nanaimo cùng Lys Na vội vàng đóng gói thứ đó, Sick một người đi lên phía trước.

Tại căn phòng sau cùng, hắn cuối cùng chứng kiến mục tiêu rồi.

Căn phòng cuối cùng cũng là căn phòng lớn nhất, bị một cái pháp trận cực lớn bao phủ, đang phát ra ánh huỳnh quang màu xanh lá. Sick phán đoán pháp trận này chỉ dùng được 1/3. Hắn thấy được toàn bộ ký hiệu từ khởi đầu đến kết thúc của thuật chuyển đổi. 1/3 vô dụng, hắn chứng kiến những ký hiệu được vẽ giống với hoa văn trang trí trên quần áo của Hana. Đem vào manga làm màu còn được. Còn lại 1/3 quả thực không có nhận thức, ngoại trừ nhiễu loạn năng lượng pháp thuật hắn không biết còn có tác dụng gì khác.

Sick tiến lên một bước, thấy được bột phấn làm từ côn trùng để vẽ pháp trận còn không có nghiền nát hoàn toàn, vẫn thấy được một vài bộ phận trên cơ thể côn trùng như cánh, đầu, chân.

Gian phòng này cũng giống phòng khảo cổ, vách tường cùng sàn nhà đều là bùn đất, cái này có thể là để hấp thu năng lượng lưu lại tại vụ nổ lần trước để dâng, dùng cho kích hoạt pháp trận. Sick cũng không nhìn thấy trang bị gì điều khiển năng lượng, chắc Hana cho rằng dùng năng lượng lưu lại là đủ rồi, cũng như những cái ma đèn trước mặt.

Sick còn thấy tầng đất trên tường có khe hở, có lẽ dùng để chôn gì đó.

Y như hắn tính toán, dùng nhiều cỗ thi thể nữ tính như vậy nhưng khâu lại chỉ được ba cái. Bọn họ bị đặt ở trên mặt ghế, cự ly bằng nhau, mặt hướng vào trong pháp trận. Bọn họ ngồi, cúi thấp đầu, hai tay giao trước bụng, bày ra tư thế như nữ nhân ngoan ngoãn nghe lời. Những nữ thi này được khâu lại cực thô, từng bộ phận căn bản là không gắn chặt, tứ chi vụn vẹo tứ tung. Khoảng cách các khe hở không đồng nhất, chiều dài mũi khâu cũng không bằng nhau, làn da toàn thân giống như quần áo để lâu ngày dưới đáy hòm, trần đầy nếp nhăn. Còn có làn da một nữ thi bị nứt, chưa cố định được cơ bắp cùng xương cốt.

Hana tiểu thư đứng ngoài pháp trận, đang niệm chú ngữ. Phu nhân Ưu Lan đứng ở trung tâm pháp trận, mở ra hai tay, nâng ngang đầu hướng lên, mà ánh mắt tựa hồ xuyên qua đỉnh động, cũng xuyên qua phòng ở phía trên, thấy được thiên đường xa xôi nào đó bên ngoài giới hạn vũ trụ. Nàng phát hiện Sick đến, cúi đầu nhìn về phía Sick, mỉm cười: "Ta muốn phản kháng vận mệnh của ta, người ở chỗ này chờ xem, nam nhân!"

Pháp trận phát ra cường quang, Sick không thể không dùng tay áo che mắt lại. Khi ánh sáng yếu bớt mới buông ra, nhưng đã không thấy phu nhân Ưu Lan nữa, chỉ có y phục của bà tại đó. Ở hai đầu pháp trận xuất hiện hai người.

Một là quái vật bất cóc thiếu nữ. Một người khác là nam nhân đội mũ rộng vành. Sick đều đã thấy cả hai. Một cái là trên đường, muốn công kích hắn bị hắn đánh chạy. Một người là từ thấy được bóng lưng trong Kính tròn cứng, hắn từng nói chuyện với Hana trong văn phòng.

Đây là lần thứ nhất Sick nhìn chính diện nam nhân mũ rộng vành. Hắn rất cao, chắc cũng tầm Even Joseph. Bả vai rất nhỏ, cổ rất dài, nhìn qua có chút dọa người. Hai chân kẹp chặt khi hắn đứng một chỗ, khi đi đường cũng không có buông lỏng bao nhiêu, tiến tới gần Sick. Hắn một tay khép hờ, hơi khê cúi đầu nhìn Sick, tay kia dùng hai ngón giữ cái mũ, Sick có thể dựa vào ánh sáng của pháp trận trên mặt đất thấy rõ tướng mạo tên kia.

Đây là khuôn mặt nam tính của phu nhân Ưu Lan. Hình dáng thô hơn rất nhiều, cái cằm biến rộng, còn có lông mi dày cứng, lông mày cùng xương gò má càng nổi bật. Nhưng khuôn mặt này vẫn có thần sắc nữ tính. Một loại nữ tính chỉ mỗi hắn có đấy, sẽ hi vọng đối phương biết được, lại cũng không phải ánh mắt đe dọa, còn cười bẽn lẽn, làm Sick cảm giác rất không thoải mái.

"Sick, ah, Sick." Nam nhân đội mũ rộng vành tận lực đè thấp giọng nói, nhưng giọng của hắn vốn chính là âm vực nam tính rồi, đè thấp thành ra mất tự nhiên. Hắn dùng ngữ khí biết rõ còn có hỏi, bức người, hỏi Sick: "Người tới nơi này làm cái gì?"

"Tôi tìm người phiên toái, 『phu nhân』." Sick tận lực cường điệu hai chữ cuối.

"Người phải xưng hô ta là 『lão gia』!" Nam nhân đội mũ rộng vành gào thét. Thời điểm nam nhân gào thét là dùng sức đan điền, nữ nhân hơn phân nửa là dùng sức yết hầu. Hắn bây giờ là dùng sức yết hầu: "Ta không phải khối mỡ xấu xí kia!"

"Người cũng không mập ah." Sick nhún mày. Hắn là thật tâm đấy. Dáng người phu nhân Ưu Lan khi còn là nữ cực kỳ tốt, nam nhân không thể rời mắt, nữ nhân hâm mộ không thôi. Một cặp ** càng làm cho những nữ nhân dùng tiền chính sửa còn phải đổ kị.

"Thật buồn nôn, loại đồ vật này lại sinh trưởng trên người của ta, cái này vốn không nên có." Nam nhân đội mũ rộng vành thì thảo, hắn dạo bước, dùng

ngư khí phần nộ nói: "Thế nhưng mà, sau ngày hôm nay sẽ không còn nữa. Hôm nay, là ngày ta tái sinh!"

"Không có khả năng, không —— khả năng." Sick giơ lên một tay, bàn tay làm thành hình con dao, đóng đưa quanh cổ, lộ vẻ khinh miệt: "Pháp thuật này không có khả năng thành công. Chỉ xem phòng công tác của các ngưoi là biết, công tác quản lý cơ bản kém như vậy, thuốc trị thương cũng làm không tốt. Tại đây không có khả năng tiến hành bất cứ pháp thuật tinh vi gì. Các ngưoi muốn tiến hành còn là pháp thuật tinh vi trong tinh vi. Lại nói, xem như có kỳ tích làm các ngưoi thành công, cảnh sát đều nhìn chăm chăm vào ngưoi rồi, ngưoi còn có cuộc sống mới sao? Chỉ là từ trại giam nữ sửa thành trại giam nam mà thôi. Mà tội phạm như ngưoi trong ngục giam nam chắc chắn sẽ bị hội đồng, không trôi qua ngày tháng tốt lành đâu."

"Ta sẽ không bị bắt đấy." Nam nhân đội mũ rộng vành hét to một tiếng, sau đó ánh mắt lại bắt đầu bay xa: "Ta sẽ rời nơi đây, mang theo bảo bối của ta, ta sẽ cho nàng hôn lễ tuyệt vời nhất, nàng sẽ mặc vào áo cưới trắng tinh, đem sự thuần khiết của nàng hiến cho ta. Ta sẽ bảo hộ nàng, che chở nàng, ta sẽ không giống những nam nhân kia, nàng sẽ vui cười đồng thời phục tùng ta, từ đó lấy được ban thưởng tương ứng, hơn nữa thấy rõ ta là chủ nhân duy nhất không làm nàng đau khổ." Nam nhân đội mũ rộng vành lại cao giọng: "Chỉ cần ta vượt qua ngày hôm nay!"

Mặc kệ Sick nghe như thế nào, cũng thấy nàng muốn đem tất cả những gì mình trải qua áp đặt lại trên người Lino mà thôi. Sick nói: "Ngưoi muốn cướp vợ của bạn ta, ta đây không thể cho phép." Lino là vợ Tuvalu, đây là mọi người, kể cả là Lino đều đã đồng ý.

"Ai cũng đừng hòng ngăn ta lại, đây mới chính là ta!" Nam nhân đội mũ rộng vành vùng vẫy nắm đấm, rống to như thảng điên.

Cùng lúc đó, quái vật như là đáp lại phần nộ của hắn, mở ra miệng lớn dính máu đánh về phía Sick. răng nanh trong miệng nó đột nhiên duỗi dài mấy lần, muốn cắn Sick, cũng phun ra luồng khí tanh tưởi.

Sick đã biết con quái vật này sớm muộn sẽ động thủ, đã có chuẩn bị. Hắn ném ra xương bò câu, tay cầm tể đao dọc lên một đoạn chú ngữ. Xương cốt biến thành ba quả cầu sắt đường kính 60cm, hung hăng đập trúng mặt, tay cùng hạ thê quái vật, sau đó biến mất. Dưới bộ lông của quái vật cũng không thấy được hạ thê rõ ràng, cho nên Sick nghĩ có đánh trúng cũng chả có tác dụng gì. Đây chẳng qua là thói quen công kích chỗ hiểm của hắn mà thôi. Quái vật sau khi bị đánh, lăn trên mặt đất hai vòng, bắt đầu làm hư pháp trận. Bất quá pháp trận kia vốn cũng rồi tinh rồi mù, Sick cho rằng dù có loạn thêm một điểm cũng không sao. Quái vật đứng lên rất nhanh, xem ra không có tổn thương gì.

Nhưng hai tay nam nhân đội mũ rộng vành lại đặt ở hạ thể, kêu thảm quỳ xuống, lưng cũng cong, bộ mặt vụn vẹo. Xem bộ dáng là cảm nhận được đau đớn mà nữ nhân không cách nào hiểu được.

Quái vật bò quanh Sick. Nó cũng không có bị thương, hai mắt đầy tơ máu nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Sick. Hôm nay không có lựa chọn lui lại rồi, phải phân ra thắng bại ở chỗ này.

"Ta đã chăm sóc nàng lúc nàng vừa ra đời." Nam nhân đội mũ rộng vành hít sâu một hơi, dùng sức đứng lên, nhưng lưng vẫn cong một chút, cổ cũng duỗi không thẳng: "không ai hiểu nàng hơn ta, ta vẫn theo dõi nàng, ta biết rõ nàng thuần khiết. Cũng khác biệt những nữ nhân lăng loạn khác! Trên đời này đều là nam nữ dơ bẩn, nhưng nàng là thuần khiết!"

"Vi thủ hộ nàng, ta dùng hết mọi thủ đoạn, nhẫn thụ lấy thống khổ thật lớn, đối mặt cái thế giới tà ác này. Nàng đáng lẽ phải kết hợp với người thuần khiết như nàng, vậy mới có thể bảo trì tâm linh của nàng. Nếu như nàng giống với nữ nhân dơ bẩn khác, cùng nam nhân kết hợp, nàng cũng sẽ bị nam nhân bắt buộc trở thành một con rối dơ bẩn! Chỉ có người vừa có quyền lực của nam nhân vừa có tâm hồn thuần khiết của nữ nhân mới xứng với nàng. Thật tiếc chính là, ở trên đời này chỉ có ta mới phù hợp tiêu chuẩn này!"

"Nhưng mà tiểu yêu quái đáng giận kia. Quái vật ký sinh cùng với bảo bối của ta kia. Là nó hại ta phải chịu nhiều đau khổ như vậy, sở dĩ ta sẽ buồn nôn, còn mửa nhiều, đều là vì thân thể của ta muốn loại bỏ nó, mà nó lại dính với bảo bối của ta, đi vào cái thế giới này!"

"Cái đồ vật ác liệt kia căn bản không phải nữ nhân, nó là dị loại. Nó cười ngạo, còn cùng nam nhân chơi bóng! Đó là quái vật mà nam nhân phải tới lý giải chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Tỉnh dậy

Sick nhớ rõ, có một cuốn sách tên là 《váy gồng xiềng》đã đề cập về vấn đề bình đẳng giới. Tên sách xuất phát từ một đất nước xa xôi, nữ nhân không thể mặc quần tây, chỉ có thể mặc váy dài, nếu không sẽ bị coi là dâm đẳng. Phu nhân Ưu Lan lẽ ra phải tự hào khi Gino có thể bận quần tây, cười ngạo, chơi bóng, nhưng nàng lại bóp méo tư tưởng, không thêm quan tâm đến vị thế của nữ nhân hiện giờ.

Miệng nam nhân đội mũ rộng vành không ngừng nói: "Tiểu yêu quái kia ghen tỵ với bảo bối của ta, bởi vì nó là một sinh vật dơ bẩn. Nó dám liên thủ cùng một tên pháp sư trợ lý ti tiện, đuổi bảo bối của ta ra khỏi đây, rời xa sự che chở của ta! Tiểu yêu quái kia muốn căn nhà này, ta cho, nhưng rõ ràng nó không nhận ý tốt của ta! Kể cả khi nó không có mặt, cũng chen ép ta, không cho ta đi tìm bảo bối!"

"Chuyện này thật khủng khiếp, bảo bối của ta rơi vào vòng tay nam nhân khác, ta không có cách nào đi theo nàng, bảo hộ nàng! Nàng sẽ bị chà đạp, bị biến thành nô lệ, nàng sẽ phải chịu đựng cảnh sinh hoạt sống không bằng chết! Trên cái thế giới này chỉ có ta có thể yêu nàng, chỉ có ta sẽ quý trọng

nàng, chỉ có ta! Thế nhưng vận mệnh của nàng bây giờ thật đáng buồn!”

"Ta không có lựa chọn, đều là lũ người dơ bẩn các ngươi bức ta đấy. Hạnh phúc thật hi hữu trên thế giới này, cho nên phải không từ thủ đoạn nào bảo vệ nó! Nàng xứng đáng sống trong một thế giới sạch sẽ hơn! Cho nên ta mới đột nhập vào căn phòng buồn nôn kia, ép hắn uống thuốc độc! Vì bảo hộ hạnh phúc, ta không ngại nhúng chàm!"

"Đó là thuốc giúp ta trọng sinh, cũng có thể giúp ta giết người. Bất luận kẻ nào chứng kiến từ trạng kia đều cho đó là tự sát, ta thật thông minh ah! Những kẻ cản đường nên biến mất, lũ người dơ bẩn nên biến mất, không nên làm bẩn tay ta!" Tiếng nói của nam nhân đội mũ rộng vành trở nên ôn nhu, hắn nói chuyện bằng khí âm "Ta vô tình biết được ở đây có một mảnh đất rất tốt, là tòa thành giúp ta hoàn thành mộng tưởng. Ta muốn kẻ đã cướp đi trình tiết của ta xây nhà ở đây. Vì để cho hắn đồng ý, ta phải nhẫn nhục, miễn cưỡng bản thân phục thị hắn, cảm giác bị người khác ép buộc phải phục tùng, những sinh vật dơ bẩn các ngươi sẽ không thể nào minh bạch một phần vạn!"

"Ta làm hắn tin tưởng ta đã biến thành một nữ nhân ngoan ngoãn, ta nịnh nọt hắn không biết xấu hổ, ta lại để cho mình càng thêm dơ bẩn, cũng vì bảo hộ bảo bối. Hắn rõ ràng đáp ứng ta xây nhà ở đây, tin tưởng như vậy sẽ làm ta [] khoái hoạt []. Hắn nghĩ ban ra chút ân huệ đó có thể mua chuộc linh hồn ta, hắn xứng đáng xuống Địa ngục!"

"Ah, Hana, ngươi là tri kỷ chân thành nhất trong đời ta, ngươi là người duy nhất không có ý đồ lợi dụng ta! Minh hữu trung thành nhất. Ngươi nhất định là thiên sứ thượng đế phái xuống trợ giúp ta. Chúng ta cùng nhau khai quật chỗ này, cùng nhau nghiên cứu pháp thuật thần kỳ này. Chúng ta đã bỏ ra thời gian rất lâu, chuyện này cũng không dễ dàng. Trước khi thần ban cho ngươi hạnh phúc sẽ khảo nghiệm ngươi, không phải sao? Chúng ta còn không có biện pháp biến ta thành bộ dạng ta mong muốn, nhưng chúng ta đã tìm được phương pháp tạm thời tách ra bản chất thuần khiết cùng dơ bẩn của ta. Xem ah, bộ dạng này, đây mới là bộ dạng ta nên có. Mà quái vật kia, chính là tội ác nam nhân gieo vào ngươi ta!"

"Hiện tại chúng ta đã trải qua giai đoạn khó khăn nhất. Hôm nay ta sẽ tiêu diệt vĩnh viễn bộ phận ta không nên có, trở thành tồn tại nguyên vẹn mà thần thánh. Muốn tạo ra tính nam nguyên vẹn, cần phải trao đổi một tính nữ nguyên vẹn. Chúng ta đã chuẩn bị xong!"

"Nhờ pháp thuật này. Bảo bối của ta sẽ có một nam nhân yêu nàng thật sự, đây là hạnh phúc lớn nhất của nữ nhân. Dưới tình yêu của nam nhân, chúng ta sẽ hạnh phúc! Nàng sẽ theo ta, thuộc về ta, rốt cuộc không cần nịnh nọt nam nhân khác, vĩnh viễn không có nam nhân nào ngoài ta được xâm phạm nàng!"

"Ta, sẽ cứu vớt nàng!"

Sick chỉ có thể lắc đầu, không có thừa hồi lý luận với cái logic tạp nham cùng quan điểm lệch lạc kia. Hắn men theo vách tường lui về phía sau, mà chu vi quái vật di chuyển quanh hắn cũng dần thu nhỏ, cho đến khi nhào lên. Hana lúc trước vẫn lo lắng chú ý đột nhiên ra tay, phát ra một quả cầu lửa đường kính tới 1m về phía Sick. Sick phải nhào lộn né tránh quái vật, đồng thời dùng một cái xương bồ câu để làm lá chắn, ngăn lại quả cầu lửa. Quả cầu lửa đập vào lá chắn, thiêu đốt trên không trung một lát sau đó dập tắt.

"Ha ha ha ha ha ha!" Hana phát ra tiếng cười như gà gáy, nhảy lên tại chỗ: "Đáng đời! Tất cả đều đáng đời! Ngươi đi chết đi!"

"Đi!" Sick đọc lên một đoạn chú văn bằng Sở Ni ngữ, cắn nát đầu bồ câu, lấy ra óc. Đồ ăn ngon như vậy mà không thể ăn, cho dù đang trong tình thế chiến đấu khấn trương, vẫn làm cho hắn tiếc nuối không thôi. Hắn để óc bồ câu lên tế đao, một ngọn lửa lập tức bùng lên ôm lấy lưỡi đao. Ngọn lửa này chỉ gây ra thương tổn với địch nhân, không gây hại cho người làm phép. Quái vật lại thu hẹp khoảng cách với Sick, chờ đợi thời cơ tốt nhất để tấn công.

Hana không thiện tác chiến, ả không biết dùng pháp thuật yểm hộ quái vật, mà đợi quái vật hành động sẽ cùng nhau công kích, cho rằng chỉ cần nhiều người tiến công cùng một chỗ là có thể thắng.

Quái vật nôn nóng bất an, khi cảm xúc khấn trương của nó lên tới cao nhất, nó không chịu được nữa mà tấn công Sick. Sick nhìn rõ ràng hướng đi của nó, nghiêng người, cầm cả thanh đao vào bụng quái vật, dùng sức cắt!

Hana quăng ra quả cầu lửa chậm hơn quái vật một bước. Sick né tránh, rút đao lui về phía sau, từ bỏ cơ hội dùng ma pháp tạo thành thương tổn lớn hơn. Quả cầu lửa chạm vào vách động, dập tắt rất nhanh.

Miệng vết thương quái vật toát ra khói đen cùng vị chua. Ngọn lửa trên đao của Sick đã phong bế miệng vết thương, để phòng máu của quái vật có tính ăn mòn sẽ chảy ra. Quái vật gầm lên uy hiếp, bỏ qua thương thế trên người, lại bắt đầu vòng quanh Sick. Một đao kia của Sick cắt vào rất sâu, gần như là muốn xé toang cả lồng ngực, nhưng thoát nhìn nó lại như là không có cảm giác gì. Quái vật này mặc dù cũng sợ bị thương, nhưng đối với nó, bị thương kỳ thật không có ảnh hưởng. Chỉ cần nó cố gắng nén đau thì cũng chẳng có chuyện gì.

Sick bị quái vật chậm rãi bức vào trong góc, trước mắt Sick phải cùng lúc đối phó với cả quả cầu lửa và quái vật đang nhào lên. Lần này Sick không có tránh. Không gian dưới nền đất này không lớn, hắn không có ý định cứ thối lui như vậy. Sick đột nhiên ngồi xổm xuống, hơi nghiêng thân thể để né tránh móng vuốt quái vật, rồi lại bước lên trước một bước tới gần phần ngực của nó. Ngắm chuẩn vị trí khe hở chỗ xương chậu, đâm vào đó một đao, toàn bộ lưỡi đao đều lút vào người quái vật. Hắn đồng thời mở ra hộp bạc đeo trên cổ, một đoàn sương mù màu xám chui ra, chạm vào quả cầu lửa, sau đó cả hai đều biến mất.

Nam nhân đội mũ rộng vành thét lên thê lương, đáy quần dần dần bị máu tươi nhuộm đỏ, từ chỗ đó cũng bốc lên một nhúm lửa như hiện trạng của quái vật. Sick đang muốn chiến đấu nghiêm túc, nhưng chứng kiến cảnh tượng này, hắn nhìn không được muốn cười.

"Không! Ta không cần ngươi nữa!" Nam nhân đội mũ rộng vành phát tay điên cuồng, giống như sắp té đến nơi, vội vã chỉnh lại trọng tâm cơ thể.

Quái vật nghe được câu này, cả người cứng đờ, sau đó chậm rãi lui ra phía sau. Đao của Sick cũng thuận thế rút ra. Một mặt Sick chú ý Hana có đang

niệm chú ngữ hay không, một mặt lui về sau.

Quái vật nhìn về phía nam nhân đội mũ rộng vành, lộ ra biểu lộ hoang mang, lỗ tai cụp xuống. Như bộ dạng một đứa trẻ không có làm gì sai, lại bị cha mẹ mắng oan. Không biết mình làm sai ở đâu, sợ hãi mình thật sự làm sai.

"Ngươi là đồ vật dơ bẩn, ngươi chẳng qua là dơ bẩn trên người ta. Cũng bởi vì ngươi cứ bám riết lấy ta, ta mới có nhiều ý niệm tà ác như vậy, đều là ngươi làm hại!" Nam nhân đội mũ rộng vành tức giận dùng ngón trỏ chỉ vào quái vật, giờ phút này nét mặt của hắn càng giống một con quái vật: "Biến đi! Biến đi! Ngươi không phải một bộ phận của ta, ngươi là ma quỷ ký sinh trên người ta!"

Quái vật cau mày, nước miếng từ trong miệng nhỏ xuống đất không ngừng. Chậm rãi thu lại răng nanh. Nó cúi thấp đầu, cong lưng, khép lại hai tay, yên lặng đi đến một góc, ngồi xuống ôm đầu gối. Bộ dáng đáng thương ngay cả Sick nhìn thấy đều rất đồng tình. Sick tuyệt đối sẽ không nhục mạ đồng đội cùng tác chiến với mình như vậy, huống chi đồng bạn này còn tách ra từ trên người mình, chẳng khác gì một phần của chính mình.

Nam nhân đội mũ rộng vành tuyệt không cảm thấy hành vi của mình không đúng chỗ nào, hắn tiếp tục hét lên: "Nhanh tiến hành nghi thức, thân thể ta một giây cũng không thể chịu nổi bộ dạng này nữa! Ta muốn biến thành bộ dạng ta nên có!"

"Vâng! Lão gia!" Hana phát ra một chuỗi tiếng cười như gà gáy, nàng nâng lên một cái đĩa tròn màu bạc, đem 1/3 miếng thịt vụn trong đó rắc lên đầu một cổ nữ thi chấp vạ.

Thịt vụn vừa chạm vào nữ thi, hào quang pháp trận trên mặt đất liền sáng lên rất nhiều. Sick cảm giác năng lượng pháp thuật giống như vòng xoáy đang xoáy tròn, mà nơi này chính là trung tâm vòng xoáy. Năng lượng pháp thuật đang chuyển động khắp nơi đều hướng về phía này. Chuyện Hana đang làm lúc này, chính là bước cuối cùng để vận hành pháp trận.

Khi Sick còn đang quan sát năng lượng pháp thuật thì, Hana đã rắc thịt vụn lên cổ nữ thi thứ hai rồi, còn lại một cổ nữ thi cuối cùng, chính là cổ nữ thi cách Sick xa nhất. Hana đang chạy qua, Sick căn không nổi.

Mặt đất bắt đầu chấn động, rất nhiều đá vụn cùng miếng đất rớt xuống.

Bên cạnh cổ nữ thi cuối cùng kia, có một chỗ trên tường bề mặt gỗ ghè giống như che dấu một thứ gì đó, lúc này vì chấn động, lộ ra một góc áo màu tím.

Đó là chất liệu vải Sick rất quen thuộc, tiểu Bá mặc nó, kẻ nằm trên sàn nhà trong căn phòng kia, làm bạn trong đêm với Sick suốt một tuần.

"Tiểu Bá ——" Sick dùng lực lượng toàn thân rống to: "Thức dậy —— đi!" Hắn vẫn cố gắng kiềm chế không nói chuyện cùng thi thể, hiện tại hắn nói. Chỉ cần hắn nói chuyện, ngay cả chết rồi cũng phải nghe! Đây là năng lực khi hắn mới sinh đã có, cũng là nhân tố trọng yếu đưa hắn thành một trong những học viên tinh nhuệ tại học viện Hắc Ám.

Vách tường nổ bung, một thân Hana bị đất đá đánh vào, bám vào lễ phục nàng tí mỉ lựa chọn, trên cả đầu tháp nhọn nàng đã tốn công tạo ra. Hana kinh ngạc phui đi đất bùn trên mặt, trông thấy tiểu Bá đang đứng trước mặt nàng.

Tiểu Bá ở trong đất hút năng lượng dị thường ở đây. Toàn thân hắn phát ra ánh sáng nhạt màu vàng, áo bào tím tràn ngập năng lượng pháp thuật mà phồng lên. Hắn vẫn là người chết, làn da vẫn là màu xanh tái đặc trưng, nhưng hắn xác thực đang nhìn chằm chằm vào Hana, ánh mắt sắc bén đủ để giết người.

Sick nghe thấy giọng nói của tiểu Bá. Tiểu Bá không có mở miệng, giọng nói kia là dùng cách khác xuyên thấu nhưng cũng không phải dùng sóng âm truyền đến. Sick nghe được giọng nói khi còn sống của tiểu Bá, đơn thuần mà dày đặc: "Ta sẽ xử lý người này."

Tiểu Bá một tay nắm cổ Hana, nhấc bổng ả lên, hai chân ả cách mặt đất đập loạn không ngừng. Mặt Hana vụn vụn, một tay giơ lên muốn phóng ra một quả cầu lửa. Tiểu Bá trực tiếp nắm lấy tay nàng, dùng sức nắm chặt tay của Hana, bắt buộc ả buông tay, đem quả cầu lửa niết tắt ngay lòng bàn tay của ả. Hana kêu thảm thiết, cái đĩa bạc rớt xuống đất, toàn bộ thịt vụn bị rơi đầy ra đất.

"Chi còn lại ngươi mà thôi." Sick lật ngang té dao, quay người từng bước một tới gần nam nhân đội mũ rộng vành: "Ngươi muốn chết ở chỗ này, hay là bên trên pháp viện? Mặc dù ta chán ghét cái chỗ kia, bất quá vì phán xét ngươi, ta có thể phụng bồi!"

Nam nhân đội mũ rộng vành dùng hai ngón tay nắm chặt cái mũ, nhìn chung quanh khản trương, nhưng ở đây không có vũ khí hắn có thể sử dụng, cũng không có đường để chạy trốn. Cho dù có công dịch chuyển đi nữa, bởi vì pháp trận khởi động gây ra nhiễu loạn năng lượng pháp thuật cực lớn, đã không thể dùng.

Đột nhiên, ánh mắt nam nhân đội mũ rộng vành định ngay phía sau Sick, khóe miệng lộ ra một nụ cười vui sướng. Sick phát hiện không đúng, quay đầu xem, phát hiện con quái vật kia đang nhặt thịt vụn rơi rải trên đất, rất lên một cổ nữ thi cuối cùng.

Ngay khi thịt vụn phủ lên người nữ thi cuối cùng, nghi thức hoàn thành.

Sick nên nghĩ đến chuyện này sớm, mặc kệ bị nhục mạ như thế nào, bị cự tuyệt, bị trách tội, quái vật sẽ khó có khả năng vứt bỏ phụ nhân Ưu Lan, bởi vì nó là tình yêu của phụ nhân Ưu Lan giành cho chính bà, như một loại tự kỷ.

Pháp trận phóng ra cường quang, sáng đến mức không thể mở mắt. Sick cảm xương chân bò câu để làm phép, tạo thành một đám mây đen che trước mắt mới có thể miễn cưỡng nhìn rõ cục diện.

Tiểu Bá ném Hana xuống đất, cắn răng nhìn xem tình huống này.

,Nanaimo cùng Lys Na lưng đeo bao lớn bao nhỏ, đông đông đông tiến vào gian phòng, đứng bên cạnh Sick.

"Nguy rồi." Sick thì thào.

"Sau khi rắc lên thịt vụn của ếch lam tuyến, nghi thức chính thức hoàn thành!" Hana dùng thanh âm the thé nói.

Ếch lam tuyến? Sick dùng ánh mắt triệt để hết hi vọng nhìn Hana. Thời điểm hắn ở trong phòng làm việc làm thịt ếch, chỉ có một rương ếch kim tuyến và lẫn vào trong đó là hai con ếch lam tuyến. Hắn tưởng rằng Hana muốn mua ếch kim tuyến, nhưng thương nhân vì muốn đủ số đã để vào hai con ếch lam tuyến. Kết quả là Hana muốn mua ếch lam tuyến, thương nhân chỉ bỏ vào hai con, còn lại đều dùng ếch kim tuyến cho đủ số! Vậy mà Hana cũng không có phát hiện! Tất cả những miếng thịt vụn kia đều là ếch kim tuyến đó a!

"Xong rồi! Như vậy chắc chắn sẽ làm tất cả nổ tan tành!" Sick cầm lấy tóc thét lên.

"Kịp chạy trốn không?" Về mặt Nanaimo siêu nhiên thoát tục.

"Chắc —— chắc —— không ——" Lys Na cười đem ngón trỏ đặt ở trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Gặp được việc này xin báo cảnh sát

"Happy birthday to u —— Happy birthday to-o u —— Happy birthday- happy birth——" Lúc này, nam nhân đội mũ rộng vành cùng Hana vừa vỗ tay vừa hát happy birthday, quái vật đứng nguyên tại chỗ, hai tay rũ xuống, yên lặng. Bóng dáng nam nhân đội mũ rộng vành cùng quái vật dần dần trở nên mờ nhạt, cuối cùng biến thành một làn khói, biến mất trong cường quang.

Chính giữa pháp trận, chỗ quần áo phụ nhân Ưu Lan lưu lại lúc trước, xuất hiện một đồng thịt lớn cỡ một người.

Hình ảnh này thực sự rất khủng bố. Khối thịt này không có da, máu mù tuôn ra bên ngoài không ngừng. Không có xương cốt cho nên không thể đứng dậy, chỉ có cơ bắp co rút không ngừng, sinh ra rung động không có quy luật. Giữa mấy khối cơ mọc lên vài con mắt đang trợn ngược.

Sick tuyệt đối không hy vọng trước khi chết mình lại nhìn thấy thứ này. Năng lượng pháp thuật vẫn đang tiếp tục tụ tập, từ trung tâm căn phòng, trong không khí, bắt đầu xuất hiện tiếng xèo xèo của tĩnh điện, phạm vi dần dần mở rộng hướng ra phía ngoài.

Hắn lại nhớ khuôn mặt của Luomerino. Cô bé có mái tóc vàng. Xếp hàng trong đám người đang chờ nhập học, hắn liếc mắt liền thấy được nàng. Nàng có một loại khí chất đặc thù, khiến Sick thời điểm đó biết rằng, sau khi nàng lớn lên sẽ là một đại mỹ nhân. Đáng tiếc, hắn đã không còn cơ hội trông thấy đại mỹ nhân khi lớn.

"Đến rồi." Tiểu Bá nói.

Đột nhiên dưới mặt đất nhấp nhô, một lần, lại một lần. Liên tiếp những tiếng ầm ầm vang lên, cả mặt đất nứt toạc, hai con ếch lam tuyến to như hai cỗ xe ngựa trời lên. Lốp da xanh cứng như thép, hai mắt sáng như ngọc, còn có những đường vân xanh trên cơ thể như lưu ly. Bọn chúng song song kiêu ngạo ngẩng đầu, ngồi xổm ngay trên pháp trận. Sau khi thấy Sick, bọn chúng cúi đầu xuống, mở ra miệng rộng, cũng nhìn quanh những người ở đây. Bọn chúng là hai con ếch lam tuyến được Sick lên thả ở phía sau hậu viện, sau đó được hấp thụ năng lượng pháp thuật, đột biến thành ếch ma cực lớn lại rất thông minh.

"Bọn họ muốn báo ân." Tiểu Bá mỉm cười với Sick. Hắn nhìn Sick bằng con mắt đã phủ một tầng sương, nói chuyện không cần đầu lưỡi: "Cậu đang mặc áo khoác của tôi."

"Ồ, ừ, tôi cần nó." Sick cười khò. Hắn nghe được được tiểu Bá không để ý chuyện này, cũng có chút cao hứng.

Tiểu Bá nói: "Cảm ơn cậu giúp ta tỉnh dậy. Tôi còn muốn nhờ cậu giúp một tâm nguyện cuối cùng. Cái áo khoác này là mẹ tôi may cho tôi đấy, bên trong có dấu địa chỉ nhà của tôi. Cậu có thể giúp tôi nói với bọn họ một tiếng sao?" Người chết không cách nào than thở, cho nên tiểu Bá dùng ngữ điệu vui sướng để nói ra lời này. Bởi vì chắc chắn sẽ ly biệt, hắn hi vọng tất cả mọi người đều cảm thấy vui vẻ đến một khắc cuối cùng.

Nanaimo cùng Lys Na không nghe được giọng của tiểu Bá, nhưng Nanaimo biết rõ năng lực của Sick. Hắn nhìn biểu hiện bên ngoài cũng đoán được Sick đang nói chuyện với tiểu Bá. Đứng ở một bên chờ đợi.

"Không có vấn đề." Sick gật đầu.

"Cảm ơn." Tiểu Bá nở nụ cười. Người chết nói chuyện với Sick, phải hóa thành tro mới có thể hoàn toàn yên nghỉ, bởi vậy hắn không thể đi cùng: "Cuối cùng, có bạn cùng phòng như cậu, coi như tôi may mắn."

Sick cảm nhận được từ trong thâm tâm, tiểu Bá cũng khá giống với hình dạng hắc tướng tước, là người đáng giá kết giao. Đáng tiếc duyên phận bọn họ bắt đầu sau khi tiểu Bá đã chết.

"Gino tiểu thư muốn tôi nói với cậu: 『Chạy mau.』" Sick nói.

"Nàng đã từng nói qua nhiều lần, thấy nguy hiểm phải trốn lập tức. Đáng tiếc tôi chạy không đủ nhanh." Tiểu Bá chậm rãi nhắm mắt lại: "Tôi rất cảm kích nàng."

Một con ếch lam tuyến chậm rãi bò tới gần Hana, mà Hana vừa gào thét điên cuồng vừa lùi ra sau. Nanaimo tiến lên dùng cổ tay chặt một cái ngay cổ Hana, làm nàng bất tỉnh. Ném vào trong miệng con ếch lam tuyến, nói với nó: "Người có thể lựa chọn nuốt xuống hay nhổ ra."

Con ếch lam tuyến lúc lắc đầu, bò đến trước mặt Sick, lại hé miệng lần nữa. Sick quay người ngồi vào trong miệng con ếch, bên trong rất mềm, rất nhớt, rất ẩm ướt. Trong một khắc cuối cùng trước khi con ếch khép miệng lại, hắn nhìn thấy tiểu Bá dùng một cái thủ thế gọn gàng gọi ra một quả cầu lửa, tự thiêu chính hắn.

Sick nín thờ trong miệng ếch. Nanaino cùng Lys Na ngồi trong miệng một con ếch khác, hai con ếch ma chui ra ngoài từ cái động chúng đào khi tiến vào.

Trong đầu Sick không ngừng hiện lên rất nhiều hình ảnh. Mặc kệ xẹt qua bao nhiêu hình ảnh bất đồng, chạy qua những ngon đồi, chính giữa đại sảnh một lâu đài cổ đại có ánh mặt trời chiếu qua, chạy qua rừng rậm hắc ám, chạy qua thần điện khắp nơi đều là kỳ sĩ cùng pháp sư đang chiến đấu, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt Luomerino luôn nhìn Sick bằng con mắt sáng ngời. Trong ánh nắng sớm mai, một đầu tóc màu mật ong tỏa sáng.

Hắn không muốn chết!

✱ ✱

Even Joseph cùng cảnh sát đang ở phòng quan sát gần đó. Even Joseph nghe người giám thi nói Sick lại trở về rồi.

Hắn đang giành cơm hộp với đám cảnh sát, đột nhiên thấy người trong nhà lục tục đi ra. Có người dắt theo chó, có người ôm mèo, cầm lồng chim hoặc là chậu cá vàng. Rất nhiều người kéo theo hành lý, hoặc là nhét những vật phẩm quý trọng trong túi áo. Đa số khách mời biểu lộ nghi hoặc đi ra cùng người hầu, Even Joseph trông thấy có khách nhân mặc lễ phục đang ôm con giúp người hầu. Có người hầu không để ý có được hay không, hai tay kéo hai khách nhân đang say ra ngoài, người mặc lễ phục cũng chạy tới hỗ trợ nhắc chân. Tại thời khắc này, những người này đã không còn phân ra cao thấp, người hầu hay chủ nhân cũng chả có gì khác nhau. bọn họ giúp đỡ lẫn nhau, làm những việc con người phải làm.

Sau đó từ đằng xa có một bóng sách lớn bắn ra theo đường vòng cung.

Even Joseph cùng bọn cảnh sát đều chạy tới cửa sổ, muốn biết chuyện gì xảy ra.

Sau khi xác nhận tất cả mọi người đều đi ra, nhưng Even Joseph còn không thấy được Sick. Hắn đi xuống lầu, chạy tới chỗ đám người đang đứng, đứng vào lúc này, mặt đất trước công chính đột nhiên nứt ra, làm bể hết toàn bộ gạch lát, hai con ếch xanh cực lớn bò lên từ trong miệng hố. Bọn chúng hé miệng, hiện ra thân hình Sick đang ngồi bên trong.

Sick nhìn về phía đám người, đảo một vòng. Những người này đang trợn mắt há hốc mồm. Kể cả nữ bộc tóc đuôi ngựa, lão gia cùng Gino, tất cả đều nói không ra lời.

Khi Sick bước xuống bằng tư thái đế vương rồi bảo tọa, còn đang mải mê phui phui quần áo bị nước miếng của con ếch dính vào thì, một tiếng nổ ầm ầm vang lên, Ngôi nhà chứa đầy dự vọng của phu nhân Ưu Lan bắt đầu bốc cháy, cả căn nhà bị vụ nổ dưới tầng ngầm bắn bay lên cao, cách mặt đất khoảng 1m, rồi nặng nề rơi xuống.

Naraimo cùng Lys Na không lên tiếng, thừa dịp tất cả mọi người còn đang tập trung vào vụ nổ, vụng trộm mang theo tư liệu lẫn mất. Hai con ếch ma đem Hana nhả trên mặt đất, cũng nhảy đi.

Sick quay người, xem nơi công tác đầu tiên bị ngọn lửa nuốt chửng, đầu tiên là trần nhà cùng lầu, sau đó là cột chống, cuối cùng toàn bộ đều đổ xuống, bị thiêu trụi trong ngọn lửa.

Hắn cúi đầu nhìn thấy sách của tiểu Bá được hắn ném ra. Phần lớn hoàn hảo, chỉ là trên mặt có thêm nhiều dấu gầy. Hắn nói với những cuốn sách này: "Gấp lại, bạn cùng phòng một tuần, thương lộ bình an."

Hana nằm trên mặt đất khê nhẵn mặt, mở to mắt. À mờ mịt nhìn xem đám người cùng bầu trời đỏ rực, lại không thấy được phu nhân Ưu Lan, sau đó giống như đột nhiên nhớ lại cái gì, quay đầu về phía đám lửa. Vài giây sau à tỉnh ngộ ra, sinh hoạt thoải mái trong căn nhà này đã biến mất cùng với phu nhân Ưu Lan, à co quắp, ngồi dưới đất gào khóc: "Phu nhân —— phu nhân —— bà đi rồi tôi phải làm sao bây giờ? Ta còn có thể đi đâu ah ——"

Sick nghe xong, khóe miệng nhếch lên, cao giọng nói: "Cục quản lý pháp sư thất nghiệp hoan nghênh ngài!"

✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕

Sau sự kiện không lâu, trước khi Quyền Trọng Ánh Sáng tới tiếp nhận, cảnh sát tiến hành làm ghi chép sơ bộ. Cảnh trường đương nhiên là tự mình thẩm vấn người can dự trực tiếp - Hana. Even Joseph nghĩ nghĩ, cảnh giác của Sick rất cao, người xa lạ đại khái rất khó làm hấn hợp tác, liền xung phong phụ trách thẩm vấn Sick.

Trong phòng thẩm vấn, Even Joseph lấy cho mỗi người 1 ly trà, còn đặc biệt cho Sick một bao kẹo đường. Nhưng Sick bất kể là kẹo đường hay là trà cũng không chịu dùng. Thân thể của hấn tựa vào ghế, đầu ngửa lên trên, mặt nhìn trần nhà, hai tay mở ra, khuỷu tay gác trên thành ghế, bàn tay rũ xuống. Chân trái bắt ngang, mắt cá chân đặt ở đầu gối chân phải, hai mắt khép hờ, ánh mắt hướng thẳng vào Even Joseph.

"Vài ngày không gặp, người có khỏe không?" Even Joseph tươi cười, chân thành: "Lần trước ta quên hỏi, chỗ người ở có lò sưởi sao? Nếu như không có, có thể tới ở tạm cục cảnh sát."

Phản ứng đầu tiên của Sick là bủi môi dưới, sau đó ép miệng xuống, quay đầu nhìn vách tường đồng thời run chân. Đây là Even Joseph đang ám chỉ muốn giam lỏng hấn sao?

Even Joseph dùng nụ cười càng sáng lạn nhìn Sick, cũng mặc kệ đối phương hiện tại có nhìn hấn không. Sick vừa mới từ hiện trường vụ nổ bị bắt tới đây lấy lời khai, trên người hấn còn mang một đôi giày đi tuyết, đối chiếu với đôi giày thu được từ chỗ cột điện bị gãy, có thể kết luận ngày đó quái vật muốn tấp kích Sick, ngược lại bị kinh nghiệm phong phú của hấn đánh chạy.

Even Joseph có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Sick, nhưng không biết nên bắt đầu từ chỗ nào mới tốt. Bắt đầu từ sự kiện loạn luân có thật hay không? Hay hỏi quái vật có quan hệ gì với người trong nhà? Hỏi tại sao khách mời cùng người hầu phải chạy ra khỏi nhà? Hỏi hai con ếch ma đột biến là cái gì? Hai con ếch này có thể phá tan hệ sinh thái không? Hỏi nguyên nhân vụ nổ? Hấn cùng Hana trong phòng làm gì? Vì cái gì đi ra cuối cùng?

Những vấn đề này căn bản không biết nên hỏi cái nào trước mới tốt.

Nhưng có quan hệ lớn nhất với Sick, vẫn là tại sao quái vật tấn công Sick. Rõ ràng mục tiêu ban đầu chỉ là các thiếu nữ, tại sao phải công kích Sick? Even Joseph quyết định dùng vấn đề này trở thành dẫn đề, vì vậy hấn mở miệng hỏi rồi.

Sick nghe xong câu hỏi, mày nhíu lại càng chặt hơn, hấn hơi thẳng lưng, người nghiêng về trước, mà vẻ khinh bỉ Even Joseph càng tăng thêm một bậc.

Even Joseph cảm thấy Sick hấn là không có nghe rõ lời hấn nói, vì vậy hấn quyết định hỏi lại một lần. Hấn nhìn Sick chăm chú. Trước mắt Sick đang bận một bộ quần áo pháp sư bị cháy lỗ chỗ, bên trên dính bùn, nước bẩn, cặn thuốc, bột phấn côn trùng, nước miếng ếch ma, tất cả dính cùng một chỗ.

Even Joseph hít sâu một hơi, mở miệng hỏi: "Người là thiếu nữ đẹp sao?"

Sick thờ dãi một hơi, hấn nhìn nhìn vết gạch nứt trên đất, lại nhìn bóng đèn, sau đó nhìn vào Even Joseph rất nghiêm túc: "Ta cảm thấy người có một vài chỗ kỳ lạ, bất quá cũng xem như một kỵ sĩ tận chức trách, mà ta cũng không biết phải lấy tiêu chuẩn gì đánh giá người, nhưng ta nghĩ trong nội tâm người ít nhất vẫn có phương hướng——" Sick trầm mặc một lúc, sau đó rống to: "—— xin hỏi thiếu nữ đẹp cùng ta đến cùng có quan hệ gì?"

Ước chừng bốn giờ sau, trải qua một hồi "Hỏi xoáy đáp xoay", Even Joseph rốt cục làm rõ ràng chân tướng, mà Sick vẫn không thể hiểu pháp sư cùng thiếu nữ đẹp có liên hệ chỗ nào.

Sick bắt đầu phàn nàn với Even Joseph: "Ta đã nói với rất nhiều người, ta thậm chí còn hát cho họ, nhưng vẫn không ai đến phòng ta nhất xác! Xã hội văn minh bị cái gì vậy? Ở đây không ai muốn thi thể sao? Chẳng lẽ là bởi vì không có giá trị, cho nên không ai muốn lấy?" Nếu như là trong học viện Hắc Ám, thi thể sẽ bị lấy đi lập tức, căn bản không có cơ hội nằm lâu như vậy! Trong đời hấn còn là lần đầu tiên gặp tình huống không ai muốn thi thể!

Even Joseph suy nghĩ một chút, cực kỳ nghiêm túc nói với Sick: "Người có thể báo cảnh sát."

"Ân?" Sick ngây ngẩn cả người. Hấn chưa từng cân nhắc đến chuyện tìm cảnh sát hỗ trợ.

Sau đó Sick phải bỏ ra thời gian rất lâu, mới lý giải được vì cái gì phản ứng đầu tiên nhìn khi thấy người chết là báo cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 24: Ngoại truyện quyển 1

Phân giải thích truyện

Bởi vì tác phẩm viết theo nguyên lý "Tăng băng trôi", cho nên để thỏa mãn một số độc giả hiếu kỳ với thể giới của Sick.Trick, cũng giải thích rõ thêm về kết cấu của truyện, khách mời trong chương này sẽ giải thích một chút thiết lập trong truyện không được đề cập.

Tiết một: trở thành pháp sư khó thể nào....

Giảng viên: Sick, tiểu Bá (sống)

Sick: "Àn, ta được tác giả mời tới, giảng giải làm sao trở thành pháp sư trong thế giới của ta.

"Uhm, cách đầu tiên cũng phổ biến nhất là thi vào đại học pháp sư, cách thứ hai hi hữu hơn là học ở trường bỏ túc cho các pháp sư, cách thứ ba cực kỳ hi hữu là đi học nghề. Mặc kệ dùng cách nào, cuối cùng đều phải làm một bài khảo thí để lấy bằng chứng nhận.

"Ta không có học đại học pháp sư, cho nên chúng ta hãy để tiểu Bá giải thích."

Tiểu Bá: "Chào mọi người, ta là tiểu Bá, bạn cùng phòng với Sick (cười)."

Sick: "Hôm nay người không nằm trên đất."

Tiểu Bá: "Đúng vậy, bởi vì nơi này không phải trong chuyện xưa, cho nên ta còn sống (cười to). Hôm nay ta sẽ giải thích cận kề về đại học pháp sư ở thế giới này."

"Tại đất nước của ta có rất nhiều đại học pháp sư, từ trường top đến trường làng chỗ nào cũng có, tất nhiên Quyền Trọng Ánh Sáng cũng quản lý ít nhiều các trường học này, nhưng nhiều quá nên cũng khó quản hết! Nổi tiếng nhất là đại học pháp sư Evan Saar, nó là trường chuẩn quốc tế, thuộc top 5 châu lục! Đương nhiên ta không đậu nổi trường đó rồi! Ha ha!

"Chương trình chuẩn của đại học pháp sư là 8 năm, tuổi tối thiểu để nhập học là 14, nhưng bình thường thì 18 tuổi mới bắt đầu thi. Mười bốn tuổi thi vào thường thường cũng mất 12 năm mới tốt nghiệp được, cũng là luật bất thành văn trong trường. Rất không có đạo lý, nhưng luôn đúng, chỉ có những gia đình không phải gia đình pháp sư gốc mới cho con nhập học lúc 14 tuổi (chưa tốt nghiệp cấp 3)."

Sick: "Ta thuận tiện bổ sung một chút, quốc gia này không có chương trình 『 giáo dục bắt buộc 』, nhưng có 『 giáo dục miễn phí 』, trẻ em học trường công sẽ không tốn tiền. Còn có 『 Viện biên soạn quốc gia 』 phát hành miễn phí sách giáo khoa cùng tài liệu giảng dạy tự học ở nhà."

Tiểu Bá: "Sick không có học tiểu học, ta có."

Sick: "Àn, lúc nhỏ ở quê ta căn bản không có trường tiểu học, nhưng mà có thể được phát sách giáo khoa miễn phí, rồi nhờ một vài giáo làng dạy lại. Chính phủ bơm tiền làm việc, tỉ lệ quốc dân biết chữ rất cao đấy."

Tiểu Bá: "Nhưng đến cấp 3 phải thu học phí. Quốc gia rất cố gắng giảm học phí, bắt quá —— "

Sick: "Luôn có người trả không nổi."

Tiểu Bá: "Học phí đại học pháp sư cũng không phải rất rẻ, nhưng cũng không phải rất đắt, nói như vậy, gia đình thường thường bậc trung nuôi một hai đứa con đi học cũng miễn cưỡng được. Đây cũng là thành quả dùng ngân sách của Quyền Trọng Ánh Sáng."

Sick: "Cho nên phương thức đánh thuế ở đây là —— "

Tiểu Bá: "Thôi, dừng ở đây. Chuyện này là của lãnh đạo!"

Sick: "Ngoại trừ đại học pháp sư, bên ngoài còn có rất nhiều trung tâm đào tạo kỹ thuật ma pháp không hạn chế đối tượng dạy học, cho nên trong dân gian có một số người không học qua trường lớp cũng biết dùng ma pháp. Nhưng tốt nhất vẫn là học đại học pháp sư, người học qua đại học đều biết, chương trình đại học giúp họ nắm giữ khái niệm rất vững, cũng tương đối dễ dàng học lên các bậc cao hơn.

"Bắt quá cũng có ít người không muốn tốn tiền đi học đại học, hoặc là không có tiền! Tỷ như ta! Sẽ học ở trường bỏ túc cho pháp sư. Trường bỏ túc pháp thuật chỉ cần nửa năm sẽ tốt nghiệp, nhưng chất lượng chênh lệch rất nhiều. Cố chủ không để ý tới ta thật ra là có đạo lý đấy. Bằng cấp của ta là không chính quy."

"Mặt khác có vài người đi học trường bỏ túc vì trước đó đã đi học nghề. Đi theo học một vị pháp sư đã có giấy phép nhiều năm, có trình độ nhất định, chỉ cần đi học bỏ túc nửa năm rồi thi kết thúc là có giấy phép."

"Nhất định phải học xong đại học pháp sư hoặc tốt nghiệp trường bỏ túc mới có thể thi khảo thí lấy bằng chứng nhận pháp sư, ngoài ra Quyền Trọng Ánh Sáng sẽ không thừa nhận đấy!"

Tiểu Bá: "Pháp sư muốn nhận đệ tử, phải có giấy phép pháp sư, cũng tương tự khi đi dạy đại học hoặc trường bỏ túc, sau đó đi đăng ký chỗ Quyền Trọng Ánh Sáng, có đệ tử có thể giảm thuế nha! Đương nhiên Quyền Trọng Ánh Sáng cũng sẽ kiểm tra chất lượng trong đó."

Sick: "Loại này mặc dù cũng là bằng bỏ túc, thế nhưng khi xuất sư cũng có sư phụ đứng tên, mà bình thường sư phụ đều học đại học ra, khi đi tu nghiệp thực tế cũng không bị thiệt. Thầy trò là quan hệ cả đời, Quyền Trọng Ánh Sáng sẽ giữ lại tư liệu quan hệ thầy trò, cho nên tầng quan hệ này khi đi tu nghiệp cũng không mất đi."

Tiểu Bá: "Không có sư phụ mà đi học bỏ túc, cũng giống như cô nhi vậy."

Sick (yên lặng gật đầu)

Tiểu Bá: "Tiếp theo sẽ nói về khảo thí lấy bằng chứng nhận pháp sư. Sau khi tốt nghiệp đại học hoặc trường bổ túc sẽ được một lần khảo thí miễn phí, nếu như không đậu, thì lại phải nộp phí báo danh!"

Sick: "Tuyệt đại bộ phận đều thi đậu."

Tiểu Bá: "Có người đùa rằng, trừ khi làm phép thổi bay luôn giám thị, nếu không tất cả đều qua."

Sick: "Nhưng thật ra là bởi vì thi tốt nghiệp quá khó so với khảo thí bằng chứng nhận pháp sư, cho nên khi khảo thí lấy bằng sẽ hạ độ khó xuống."

Tiểu Bá: "Hội đồng thi đều do Quyền Trọng Ánh Sáng lựa chọn, nếu như khóa nào đó tỉ lệ thi đậu quá thấp, đồng nghĩa với trường học cho thi tốt nghiệp quá dễ, Quyền Trọng Ánh Sáng sẽ điều tra!"

Sick: "Sau khi lấy bằng, có thể dùng tư cách 『 pháp sư 』 đi làm. Rất nhiều nghiệp vụ đều yêu cầu nhất định phải có bằng chứng nhận pháp sư mới nhận. Tiến hành công tác trái pháp luật, lại nghiên cứu cấm thuật mà không có bằng, sẽ bị phạt cảnh cáo, nghiêm trọng hơn là cấm thi khảo thí cả đời! Tương đương với không thể làm rất nhiều công việc!"

Tiểu Bá: "Chẳng những không thể công tác, rất nhiều đồ vật ma pháp đều không thể buôn bán thậm chí là không thể cất giữ, cũng đừng hòng tiếp tục làm nghiên cứu."

Sick: "Có vài vật phẩm pháp thuật chỉ người có bằng chứng nhận pháp sư mới bán được. Mặc dù dân chúng có thể mua sắm sử dụng, nhưng nếu như cầm lấy đi bán trao tay, tụt phạm pháp, sẽ phạt tiền đấy."

Tiểu Bá: "Một vài món đồ chỉ có pháp sư có mới được giữ. Mặt khác, các đề tài nghiên cứu căn cứ vào phân cấp độ nguy hiểm, cơ hồ đều hạn chế phải có bằng chứng nhận pháp sư mới được tiến hành."

Sick: "Ngoại trừ tám bằng pháp sư, còn một số ngành học liên quan cũng có thể khảo thí. Những ngành này bắt buộc có bằng mới được thi, công nhận tin cậy, là phương pháp khác cũng rất tốt để chứng minh thực lực. Ta không có khảo thí là vì ——"

Tiểu Bá: "Phí báo danh rất cao."

Sick: "Đúng vậy. Mỗi một khoa mỗi cấp bậc đều đòi tiền, cộng lại bó tay rồi. Đương nhiên có thể trả góp, thế nhưng mà ——"

Tiểu Bá: "Thi khảo thí riêng một ngành ma pháp chia thành ba cấp bậc Giáp Ất Bính. Trước đây thật lâu còn có Đinh, nhưng chẳng ai thi qua, nên hủy bỏ rồi."

Sick: "Người đi học bình thường có thể tới cấp Bính, Nhưng tới Ất thì phải rất cố gắng mới đậu. Công dụng của Ất cũng rất đa dạng. Mà thi cấp Giáp... Đây chính là đại sự, phải báo cáo đấy."

Tiểu Bá: "Khảo thí đến cấp Giáp, bình thường là muốn đi làm Đại pháp sư."

Sick: "Có bằng pháp sư, hơn nữa phù hợp với điều kiện chuyên một ngành ma pháp nhất định, ít nhất phải có một ngành cấp Giáp, bình thường cũng đều chỉ có một, còn thường xuyên công hiến nghiên cứu, thì có thể lấy được tư cách Đại pháp sư."

Tiểu Bá: "Đại pháp sư có thể xin nghiên cứu rất nhiều cấm thuật, còn có thể tham gia hội nghị các đại pháp sư hạch tâm của Quyền Trọng Ánh Sáng. Chỉ có Đại pháp sư có thể đảm nhiệm viện trưởng ma pháp viện!"

Sick: "Àn, nhưng đại đa số pháp sư rất khó thành đại pháp sư. Mặt khác, Đại pháp sư đa số là nam tính. Mặc dù không có nghe nói có người kỳ thị nữ tính ở phương diện này, nhưng nhân số nữ tính xin cấp chứng nhận đại pháp sư là tương đối ít, muốn cân đối cũng không có biện pháp."

Tiểu Bá: "Cũng giống như hộ sĩ đa số là nữ. Đại khái pháp sư nữ đối với quyền lực của Đại pháp sư không có hứng thú a."

Sick: "Đại pháp sư ai cũng có dã tâm, hoặc là quái dị đấy."

Tiểu Bá: "Tóm lại, cho dù không phải Đại pháp sư, bản thân pháp sư cũng có thể làm rất nhiều sự tình, bất kể là tạo phúc hay là chỉ là muốn kiếm nhiều tiền, kỳ thật đều đã rất đủ rồi."

Sick: "Đúng vậy a."

Tác giả: "Tiết một đến đây là hết, cảm tạ hai vị giảng viên!"

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Tiến về phế tích báo danh

Một nam tử trẻ tuổi, toàn thân da bọc xương đang đi trên đường. Tên của hắn là Sick. Trick. Đây không phải tên khai sinh, nhưng lại là tên hắn hiện tại trên chứng minh. Hắn mặc một bộ đồ pháp sư thâm màu cà phê, hai ống tay áo bị mài mòn lâu ngày như rách đến nơi. Phía trên còn rất nhiều vết bẩn từ thảo dược, may mà màu lót của bộ y phục này cũng trùng với màu vết bẩn nên che dấu bớt. Hắn có một đầu tóc đen lộn xộn, phần mái dài tới mức phủ đi đôi mắt bên nhọn làm người khác khó chịu. Bởi vì da hắn vốn đã rất trắng, thêm đôi mắt đen bị che dưới tóc làm hắn trông như một bóng ma. Năm nay hắn hai mươi tuổi, nhưng bề ngoài dài già dầm mưa cho nên có vẻ già đời hơn hẳn.

Hắn là một pháp sư, được Quyền Trưởng Ánh Sáng —— cơ quan quản lý pháp sư trong quốc gia này —— cấp bằng.

Sick mang theo một cái cặp da màu đỏ đã sờn, một đường thẳng tiến. Hắn cảm thấy lòng bàn chân đang rất nóng.

Hắn bỏ ra gần hai tháng, đi bộ dọc theo đường mòn để đến nơi công tác mới. Hắn không mua nổi vé xe, cũng không có tiền để trang trải phí tồn sinh hoạt trên đường, đành phải lấy đất làm chiếu, trên đường đi dựa vào ăn cỏ dại cùng "những cư dân lông xù trong cống nước" để duy sinh.

Hắn thu được thông báo lò thiêu thứ tư đang thiếu người từ cục quản lý nghề nghiệp pháp sư. Lò thiêu thứ tư có vai trò đặc thù trong nước, nó là lò thiêu chuyên dùng "xử lý rác ma pháp", không thuộc cục tài nguyên môi trường, mà do viện ma pháp quản lý. Nó chuyên xử lý những quyền trục, bùa hộ mệnh, ma khí lưu hành đương thời... nói chung là vật thể chứa ma lực. Những vật này nếu như giao cho lò thiêu bình thường xử lý, sẽ tạo ra một vài sự cố không mong muốn do năng lượng phóng ra trong quá trình phân giải, ví dụ như, tất cả bóng đèn nằm trong bán kính 1km xung quanh lò thiêu sẽ biến thành mặt người.

Sick đã từng thấy những lò thiêu do cục tài nguyên môi trường quản lý, tất cả đều rất xinh đẹp đến nỗi làm cho người quên đi nó là nơi xử lý rác thải. Tường ngoài được sơn trắng, ghép với các tấm thủy tinh màu lam nhạt, ánh phích đẹp đẽ, thậm chí xanh mượt có thể đi lên lần qua lần lại trên đó, ở phía xa có thể chứng kiến ống khói trang trí như trong khu trò chơi. Còn có thể lợi dụng nhiệt năng sinh ra do xử lý rác thải dùng làm bể nước nóng quanh năm không cần phụ thuộc vào thời tiết.

Mặc dù Sick chưa bao giờ đi bơi, nhưng nghe tới bể bơi đã biết là hàng cao cấp!

Cho nên khi Sick biết rõ có ghé trống ở đây thì, hắn ôm ấp chờ mong tương đối lớn. Hắn lúc ấy cũng thật không ngờ, một cơ sở công tác làm cho hắn tiêu tốn thời gian hai tháng đi bộ tới nhậm chức sẽ có vấn đề. Thẳng đến khi hắn sắp đến nơi, bắt đầu tìm kiếm địa chỉ cụ thể mới phát giác không đúng.

Nói thế nào thì những nơi như thế này, cũng sẽ có rất nhiều bản chỉ đường cùng ánh phích để tìm ở khắp nơi, nhưng Sick tìm không thấy cái nào cả. Khi hắn vất vả lắm mới tìm được một cái, cái bảng chỉ dẫn đó lại bị gãy làm đôi, rõ ràng là bị người dùng sức nhỏ lên rồi bẻ gãy, ném trong đồng rác ven đường.

Lúc Sick đến trước cửa lò thiêu thứ tư, cảnh tượng chứng kiến trước mắt đã kích hắn thật nhiều.

Nhựa đường loang lổ, khu vực trồng cỏ lúc trước bây giờ một cộng cũng không mọc nổi, túi rác cùng vàng mã vương vãi khắp nơi trên mặt đất, rất nhiều chỗ bị phủ vùi một lớp sơn để che giấu cái gì đó. Tường vốn sơn trắng bây giờ phủ đầy nước bẩn cùng 'tục ngữ'.

Cổng chính bằng thủy tinh đã biến mất, một chồng thùng các tông dựng lên thay thế, cho nên mặt tiền bây giờ xuất hiện đầy các loại quảng cáo như "tủ lạnh ma pháp hai cánh", "Buổi năm rồi", "Mì tôm chua cay"...

Sick ngẩng đầu nhìn ống khói cao ngất, vì không bảo trì thường xuyên nên trong như một ống sắt vụn, rỉ sắt còn nhỏ xuống đất cùng với nước bẩn che đi họa tiết trang trí trên đó. Sau khi đến gần, Sick mới có thể phỏng đoán được họa tiết trang trí là cái gì, hắn là một thiếu nữ đáng yêu mặc áo yếm cảm hoa hướng dương. Lúc nhìn từ xa thì như một cương thi mặt đầy máu, tay cầm khúc ruột.

Không có gì ngạc nhiên khi loại địa phương này sẽ sụp xuống vào một ngày đẹp trời nào đó, nói đúng hơn là, nó sớm nên sụp, hiện tại còn không có sụp mới kỳ quái.

Sick tần ngần trước cửa cả buổi, mặt trời muốn xuống núi rồi. Mặc dù Sick thuộc dạng công nhân nằm ở tầng chót nhất, cho dù đem ra bán đấu giá cũng chưa chắc có người cần, hắn cũng không muốn công tác ở một nơi mà trần nhà có thể đập đầu hắn bất cứ lúc nào.

Hắn cúi đầu nhìn quanh, phát hiện một 'thân cây' mặc áo có chữ phản quang 'lò thiêu thứ tư' sau lưng đang cầm cây chổi cùng cái đồ hốt rác, quét vò trùng với dịch trùng trên 'thân cỏ'. Mà hiệu suất dùng chổi quét thứ này vốn đã thấp, cho nên nhìn qua càng giống như đang đánh trùng trên mặt đất. Sick tốn thêm mấy giây, mới xác định đây không phải là thân cây, mà là một ông cụ phi thường giống thân cây. Ông cụ mặc một cái áo mỏng để lộ cả khung xương, tay chân gầy teo như nhánh cây khô. Toàn thân đều là da nhăn, nhất là da mặt còn nhăn hơn cả chó lông xù, mắt cùng miệng giống như bị chôn luôn trong da mặt rồi, chỉ còn lại một khe hẹp. Cụ ông vừa run vừa bước tới. Bởi vì lưng còng, chiều cao cũng chưa tới ngực của Sick.

Bụng Sick đang réo. Đã mấy tháng nay thực đơn ngày ba bữa của hắn chỉ có 'cư dân lông xù ở cống thoát nước' để lấp bao tử. Bây giờ là thời gian bữa tối, công việc này bao ăn bao ở, Sick quyết định ít nhất hắn phải vào ăn một bữa cơm rồi mới đi.

"Xin lỗi, ta tới nhận công tác nhân viên phân giải ở đây." Sick khom người để cho bằng độ cao lão thụ yêu.

Lão thụ yêu không có trả lời, tiếp tục run run quét rác.

Sick quơ quơ tay trước mặt ông lão, để ngay chính giữa cây chổi và mặt ông, vung hai cái, lão thụ yêu vẫn không có phản ứng. Sick bắt đầu hoài nghi

hắn nhìn lầm rồi, đây không phải một ông lão cũng không phải thụ yêu, mà chỉ là một gốc cây.

Nhưng cây có thể mặc áo cảm chổi, lại không có khả năng vừa di động vừa run. Hai tay Sick chống nạnh, tự hỏi hay là bỏ qua gốc cây này, trực tiếp đi vào tìm người khác.

Đã qua 10 giây, lão thụ yêu đột nhiên duỗi lưng, cái cảm đột ngột co lại, làm ra động tác né tránh, dùng tốc độ 2s một chữ nói ra: "Bảo —— danh —— theo —— ta." Ông tiện tay quăng cây chổi cùng đồ hốt rác ra, không lý đến Sick, vẫy vẫy tay, đi vào cửa lò thiêu thứ tư.

Sick mang theo cặp da đi theo đằng sau lão thụ yêu. Tình trạng đại sảnh so với bên ngoài chỉ có hơn mà không thua. Trên đỉnh đầu, tất cả bóng đèn đều đen thui, mấy tấm bạc rủ xuống, lơ lửng giữa không trung. Gạch men lát trên đất không một viên nào còn nguyên, thiếu một góc coi như bình thường, còn nhiều, rất nhiều những khối gạch nát vụn chỉ còn xi măng. Nắp đường ống duy tu bảo dưỡng đã biến mất, lưu lại một cái động.

Sick lo lão thụ yêu sẽ bị trượt chân do mặt đất gập ghềnh, như vậy sẽ không đứng dậy được. Nhưng lão thụ yêu nắm rõ chỗ này như lòng bàn tay, ông thậm chí không có cúi đầu xem đường, đi theo một đường bằng phẳng, thuận lợi đến một cái tù. Ngược lại Sick mềm vấp phải vài viên gạch, làm chân nó đá chân kia.

Lão thụ yêu dỡ xuống một khối gạch men trên tường đằng sau tù, lộ ra một cái rương mật mã. Mặt ngoài cái rương kia sáng bóng, nguyên vẹn, rất không hòa hợp với cảnh tượng tan hoang chung quanh. Sick cảm thấy trong rương chắc chắn chứa gì đó rất trọng yếu.

Lão thụ yêu nhập vào mười bảy con số mật mã, rương mở ra, bên trong là một bộ răng giả sạch sẽ được ngâm chất bảo quản.

Lão thụ yêu nhét răng giả vào trong miệng, giật giật cái cảm: "Như vậy —— tốt —— hơn nhiều." Ông dùng một lực khó có thể tưởng tượng sẽ xuất hiện trên người một lão nhân, đánh tỉnh Sick đang sưng sờ, hỏi hắn: "Có vấn đề gì sao?"

Sick hoàn hồn giờ lên một nắm tay, hắn có một vấn đề phi thường trọng yếu: "Com ở nơi nào?"

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Lão thụ yêu dẫn Sick tới nhà ăn của công nhân. Từ diện tích nhà ăn có thể thấy, thiết kế chỗ này là cho hơn 50 người vào, tăng thêm người không có ca trực, tổng số công nhân lò thiêu thứ tư có lẽ còn có thể thêm nữa.... Hiện tại trên mặt bàn chỉ còn tro bụi, chén đĩa bám đầy mạng nhện, đã thật lâu không có người sử dụng.

Lão thụ yêu đưa Sick đến mặt bàn duy nhất tương đối sạch sẽ, bảo hắn ngồi xuống. Sau đó lão thụ yêu đi về phía sau phòng bếp, rồi mang sang đồ ăn xếp đầy cả mặt bàn. Sick liền vui đầu vào ăn, trong mắt của hắn lúc này ngoại trừ đồ ăn đã không có thứ gì khác. Sick ăn đến khi chỉ còn nước canh mới nghĩ đến khả năng đây không phải phần ăn một người.

Sick nhìn quanh bốn phía, không thấy lão thụ yêu. Hắn cắn chiếc đũa, tiếng nói vò thành một cục: "Có người có ở đây không?"

Ước chừng mười lăm giây về sau, Sick mới nghe được có thanh âm truyền đến từ bên trái: "Có chuyện gì không?"

Sick hồ nghi nhìn sang. Lão thụ yêu đang ngồi trên một cái ghế gần bên tường, trên bàn của ông để một đĩa rau cùng một ít com. Chỗ đó mới vừa nãy còn không có ai ah?" Tôi cần lưu một ít cho người khác sao?" Sick hỏi.

"Cậu cứ ăn." Lão thụ yêu dừng một lúc, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì, sau đó nói: "Chứng kiến bộ dạng cậu lúc này làm ta nhớ tới lúc trước ah —— nhà ăn trước kia đều là người trẻ tuổi, vội vã ăn như hô đối để đi công tác, đầu bếp thường thường mắng bọn nó ăn cái gì cũng không biết, nhưng lại luôn cao hứng tặng thêm phần ăn của bọn họ —— trước kia chỉ có pháp sư ưu tú nhất mới tới đây, hàng năm, thời gian tuyển nhân viên rất trang trọng, đều là người ta tập nập —— khi yết bảng thường sẽ có người bị sót lại. Hiện tại ah —— thật tốt khi có thể nhìn thấy người mới. Trước khi lão già ta về hưu —— năm đó lúc ta còn rất nhỏ ah —— "

Sick giật mình, lão thụ yêu có ý muốn kể từ khi ông còn là chồi non cho đến khi ông thành cỏ thụ. Sick tranh thủ ngăn cản ông kể về lịch sử hình thành thụ yêu, hỏi: "Ở đây không có ai khác sao?"

"Còn có Quái Đầu ah. Quái Đầu hắn rống —— "

Sick đã nghe được tình báo không cách nào xem nhẹ, hắn cắt đứt lời lão thụ yêu lần nữa, hỏi: "Chỉ có hai công nhân?"

"Vốn hôm nay sẽ có năm người đến, bất quá nhà hai người có việc đột xuất, hai người phát bệnh cấp tính không thể tới gần lò thiêu. May là còn có cậu, tính thêm cả cậu là có ba người rồi."

Nguyên lai Sick đang ăn phần ăn của năm người, khó trách khối lượng lớn như vậy. Những người kia đại khái là vừa chứng kiến ông khói đã sợ vỡ mật rồi.

"Người trẻ tuổi bây giờ thật là, không tới cũng không nói một tiếng, làm người khác uống công chờ đợi, nếu ta không có biện pháp xem —— "

Sick vội hỏi: "Ba người có thể xử lý công tác của năm mươi người?"

Lão thụ yêu nhếch miệng lộ ra răng giả, cười nói: "Chỉ là thêm một đôi tay mà thôi."

Sick đem miếng thịt cuối cùng nhét vào trong miệng, tỉnh té nhảm nhí. Hắn ăn hết phần ăn của năm người, không biết phải làm phần công tác của mấy người đây?

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Chuẩn bị công tác

Sau bữa ăn, lão thụ yêu mang Sick đi xem phòng của hắn. Hôm nay đã muộn, Sick không cần bắt đầu làm việc. Sick vừa đi vừa cố gắng nhớ đường, đồng thời tính toán xem làm thế nào chạy trốn sau khi lão thụ yêu rời đi.

Ký túc xá công nhân nằm ở sâu trong hoa viên, cách cửa chính tới mấy trăm mét. Khu vực này được thiết kế để chứa được hơn 50 người, nhưng hiện tại không có ngọn đèn nào sáng.

Lão thụ yêu mang theo Sick đi qua cổng vào đã hư hỏng nặng, thẳng lên lầu một, dừng lại trước một cánh cửa còn khá nguyên vẹn nằm sâu trong tầng này, đẩy cửa ra: "Đây là gian phòng của cậu. Đã lau dọn sơ qua rồi, chăn, nệm cùng gối đều được thay mới."

Sick nhìn vào trong phòng cảnh giác. Chiều theo tình huống lúc trước mà suy đoán, ký túc xá chắc hẳn cũng không khác gì phế tích, kết quả nếu so với căn phòng hắn ở khi còn làm trợ lý pháp sư trong nhà phu nhân Ưu Lan, đây căn bản là thiên đường.

Trong phòng sạch sẽ chỉnh tề, có giường cùng bàn nhỏ, trên trần nhà còn có đèn ma thuật. Nước sơn xi-măng trên tường cũng khá mới, không có xuất hiện tình huống bong ra từng mảng. Cái chăn cùng drap gối được trang trí "Gà con đang chơi đùa trên thảm cỏ xanh" như là đồ dùng trẻ con, nhưng Sick chẳng quan tâm việc này.

Sick nhìn thấy trong phòng có một cái cửa sổ đối diện với cửa ra vào, cao cũng khoảng 2m, rộng 1m bị màn che lại. Vì vậy hắn tiến lên trước định kéo bức màn lên, Lão thụ yêu lại duỗi ra cánh tay khô như cành cây kéo tay áo Sick lại, không cho hắn cuốn bức màn.

"Mặt trời đã xuống núi rồi, không thể mở cửa sổ." Lão thụ yêu nói. Ông dán mặt sát vào mặt Sick, nhướn lên lông mày dưới lớp da nhăn, khóe mắt cũng cố gắng mở cho to. Vì vậy rốt cục Sick có thể chứng kiến ánh mắt của ông. Ánh mắt Lão thụ yêu rất đen, nhìn không thấy tròng trắng, trong con mắt có một điểm sáng màu vàng kỳ quái đang đảo quanh, quỹ tích như một quả cầu nhỏ thả trôi nổi trong ly nước, chuyển động tròn theo một hướng. Sick đoán đây là một loại bệnh của người lớn tuổi.

Sick rút cổ cách lão thụ yêu xa hơn, trả lời: "Àn, được."

Lão thụ yêu rất hài lòng với câu trả lời của Sick, cười đến mức miệng đều sắp tới tận mang tai rồi, ánh mắt híp lại, chôn đầu dưới lớp da nhăn lần nữa. Ông từ từ lui ra khỏi phòng: "Sau chín giờ cấm rời phòng, nghỉ ngơi thật tốt, ngủ ngon." Lúc ông ra khỏi phòng cũng thuận tiện đóng cửa lại, sau đó Sick nghe thấy một tiếng nho nhỏ: "Rắc —— rắc BA~."

Vị trí phát ra âm thanh, là ngay chỗ tay nắm cửa, nghe như là vật thể nhỏ bằng kim loại đang trượt lên nhau, sau đó lại khít vào, cuối cùng là âm thanh va chạm với gỗ.

Đây là tiếng khóa cửa.

Sick vọt tới trước cửa, dùng sức nắm lấy tay cầm đồng thời lắc mạnh, tay cầm cái cửa động dậy một chút sau đó cứng ngắc, hắn bị nhốt ở bên trong!

"Ngủ ngon. Ngày mai khi ăn điểm tâm ta sẽ đến mở cửa cho cậu." Lão thụ yêu nói vào từ bên kia cánh cửa. Những chữ cuối nghe có vẻ đang rất vui.

Sick đập mạnh lên cửa, kết quả chỉ là làm chân hắn đau đến mức kêu tới kêu lui trong phòng. Ở đây cái gì cũng thuộc dạng đồ cổ, thế mà lại mọc ra một cánh cửa thép mới tinh trong gian phòng hắn, chẳng lẽ lại là trang bị đặc biệt để đón người mới sao?

Vô luận là sàn nhà hay là trần nhà, thoát nhìn đều không giống như sẽ có kẽ hở, Sick chỉ còn một con đường có thể thoát đi khỏi đây, chính là phiến cửa sổ lớn kia. Hành vi khóa cửa của lão thụ yêu càng thêm kích thích suy nghĩ vượt ngục trong Sick, hắn ném cảnh báo của lão thụ yêu ra khỏi đầu, hai tay kéo bức màn lên.

Cánh vật nhìn qua phiến cửa sổ này chẳng có gì đặc biệt, bởi vì căn bản không nhìn được bên ngoài. Trên cánh cửa gián một tờ giấy niêm phong màu vàng, kín tới mức khe hở cho gió lùa vào cũng không có, căn bản là dán cho không thể thấy được cửa sổ. Đây không phải giấy niêm phong bình thường, bên trên còn có biểu tượng của Quyền Trọng Ánh Sáng. Những tờ giấy niêm phong này có hiệu quả phong tỏa pháp thuật, trừ phi xé hết xuống, nếu không các dạng pháp thuật xuyên tường sẽ bị vô hiệu, cũng không cách nào sử dụng pháp thuật biến cái cửa sổ này thành cổng dịch chuyển tới các nơi khác.

Giờ khắc này, trong nội tâm Sick có một suy nghĩ duy nhất là: Cái chỗ này đến cùng là nơi quái nào mà phải dùng biện pháp kịch liệt này ngăn cản người mới chạy trốn?

Sick dùng động tác cực chậm, chậm hơn cả khi kéo màn lên, buông nó xuống lại. Hắn khom người mở ra cặp da để trên đất, lấy ra tể đao để ở dưới

với cảnh sắc bốn phía, mặc dù anh chỉ ném một hộp ốc vít vào rương phân loại, nhưng động tác kia lại ưu nhã giống như đang gảy đàn, làm cho khu phế tích này trở nên hoa lệ.

Sick cảm thấy người thanh niên như bóng ma đi nhầm thời đại. Nếu như đưa anh về thời đại của lão thụ yêu, có lẽ sẽ có người giống anh a.

Người kia nhìn sang Sick. Anh mỉm cười. Nụ cười không vì giả tạo mà buồn nôn, cũng không phải quá nội liễm mà bị hiểu lầm là lạnh lùng, anh biểu đạt nụ cười thân thiết vừa phải với Sick. Sick cảm thấy hẳn đã thấy qua loại khuôn mặt tươi cười thuần thực này, nhưng khi cố gắng nhớ thì cảm thấy khó chịu, cho nên trong lúc nhất thời hẳn nghĩ không ra.

"Xin chào, cậu là người mới sao?" Thanh niên hỏi Sick. Giọng nói người này rất êm tai, nhu nhuận lại có giai điệu, không gấp không chậm, là phát âm tiêu chuẩn. Sick xác định đây là đặc sắc chỉ có ở giai cấp thượng tầng. "Cậu có thể gọi tôi là tiểu Tra." Thanh niên cười nói. Ngũ quan của anh nhìn vẫn có vẻ trẻ con, có khí chất chỉ có thể bồi dưỡng trong hoàn cảnh đầy đủ vật chất, một đôi mắt tròn, tròn mắt màu hoàng kim, lông lánh ánh sáng huyền kỳ.

"Tôi là Sick. Rất vui được gặp cậu."

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: #39;Nắm đáng yêu#39; khủng bố

Tiểu Tra đứng sang một bên để cho Sick tới trước mặt bàn phân giải, dạy Sick làm thế nào sử dụng cái bàn này: "Đây là bàn làm việc chính, đại bộ phận công tác đều tiến hành trên mặt bàn này... Ấn cái nút phía dưới, 『móng vuốt』 sẽ tự động bắt lấy rác thải từ trong hầm chứa đưa lên... Bình thường những cái công cụ này được sử dụng theo trình tự từ cái lớn đến cái nhỏ... Dây dẫn ma pháp ném tại đây, kim loại có ma pháp phụ trợ ném tại đây, trên mặt đều có bảng tên... Khi nào có chỗ không hiểu thì đọc hướng dẫn sử dụng ở đây... Ngăn tủ bên kia là bản thiết kế được nhà sản xuất cung cấp, phương pháp tra cứu là... Khi nào có đồ không phân giải được thì có thể tham khảo..."

Mặc dù tiểu Tra đang dạy Sick những thứ rất quan trọng, nhưng mà Sick rất khó làm cho mình tập trung, trong đầu hẳn luôn nghĩ đến vấn đề khác như: hẳn rồi cuộc sẽ phân giải thứ chết tiệt gì?

Sau khi tiểu Tra giảng giải xong liền nói: "Tôi làm mẫu một lần cho cậu xem." Sau đó ấn cái nút "Bắt đầu" màu đỏ.

Sick đề cao cảnh giác xem sẽ xuất hiện cái gì. Trên trần nhà có một cánh cửa mở ra, cái móc kim loại xuất hiện đang gấp một máy đánh chữ ma thuật đặt lên bàn. Tiểu Tra lấy ra tua-vít trong túi, tháo ra lớp vỏ dễ dàng, sau đó mở toàn bộ ra. Không tốn nhiều thời gian, anh đã phân loại xong các bộ phận kim loại, ném từng cái vào túi phân loại, sau đó giẫm lên bàn đạp để đưa ra.

"Đổi cho cậu."

Sick hơi lưỡng lự nhưng cũng trao đổi vị trí với Tiểu Tra, nhấn xuống nút "Bắt đầu". Sau đó hẳn nghe được trong trần nhà truyền ra tiếng thét thê lương, kèm với đó là những tiếng gõ không theo quy luật. Tiếng động này giống như có người bị túm tóc kéo đi trong trần nhà, không ngừng giãy dụa, dậm dậm lung tung để thoát ra. Tiếng động từ đằng xa đi động một đường đến trên đầu Sick, trên trần nhà, cửa mở ra, một cây nấm kỳ quái bị quăng vào lồng sắt.

"Cậu đúng là xui xẻo. Mới lần thứ nhất đã đụng phải loại này." Tiểu Tra nói xong, che miệng ngáp một cái, quay người đi về phía cửa ra vào.

"Chậm đã, cái này phải phân giải thế nào?" Sick nắm chặt cửa lồng, tiến sát lồng sắt, muốn nhìn vật này có đường nối hoặc là lỗ ốc vít hay không, vật kia rõ ràng nhào lên cắn hẳn một cái.

"Bản thiết kế của nó đặt ở tầng thứ sáu, tủ hồ sơ thứ hai từ trái đếm qua." Sau đó tiểu Tra đã đi ra khỏi phòng phân giải. Bên ngoài truyền đến bảy tiếng "Kít kít —— phanh" liên tục, cửa đã khóa, Sick lại bị nhốt!

Trong phòng phân giải chỉ còn lại Sick mặt trắng như tờ giấy với một cây nấm kỳ quái. Kích thước đầu cây nấm này lớn khoảng đầu một người. Mũ nấm to cũng cỡ một cái nón. Có mắt cùng miệng, không có mũi cùng lỗ tai. Từ vị trí đôi má mọc ra hai tay ngắn ngủn, bên dưới cũng có hai chân ngắn.

Sick phóng tới tủ sắt, tìm được bản thiết kế mà tiểu Tra đề cập qua. Đó là sách hướng dẫn sử dụng cùng bản vẽ kỹ thuật nhà sản xuất đưa cho lò thiếu để hỗ trợ việc phân giải, bên trong cái gì cũng có, từ thành phần cấu tạo đến ảnh quảng cáo. Theo sách ghi thì vật này gọi là "nấm tinh mini đáng yêu", trên bìa mặt còn có chữ to màu đỏ biểu thị đây là "Bạn chơi với tuổi thơ".

Sick lật đến trang kế tiếp, là ảnh chụp sản phẩm. Nấm tinh trên tấm ảnh có cặp mắt sáng, trong như nước, như có khát vọng muốn ôm người; đôi má phồng nộn mềm mại, làn da như em bé; tay chân rất xinh xắn thiếu tính thực dụng, thừa tính đáng yêu; mũ nấm màu đỏ chấm trắng, nguyên bản chứa chất độc để giết ruồi, bất quá đối với trẻ nhỏ khuyết thiếu kiến thức này cùng người lớn vô tâm mua nó mà nói, có lẽ sẽ cảm thấy màu đỏ thoạt nhìn khá ôn hòa, đồng thời màu đỏ chấm bi cũng là màu sắc tốt nhất với đồ chơi trẻ con.

Nhưng bây giờ khi Sick nhìn thấy món này, con mắt sắp rớt ra đến nơi. Bộ mặt biến dạng cùng làn da có nhiều vết rạn do va đập, còn có mấy cái đinh sắt lộ ra thành một cái động. Bàn tay bàn chân đều vắng đi vài ngón, còn có mấy cái móng vuốt không biết từ đâu mọc ra. Mũ nấm phai màu có một vết

nứt rất lớn bên trên, xem ra giống như là dùng một cái kéo to cắt bỏ đi đấy, sau đó dùng băng dán cùng kẹp găng lại một cách chấp vả, keo 502 loang lổ, giống như miệng vết thương đang sinh mủ. Cái này căn bản chính là yêu quái từ trong ác mộng chạy đến đây, Sick cho rằng những vết thương này là do ‘bạn chơi’ của nắm tinh tạo thành đấy.

Sick lật tới lật lui, rốt cuộc tìm được bản thiết kế cùng loại. Có bản kết cấu đơn giản của nắm tinh, còn có bản hướng dẫn sử dụng như, làm thế nào để khử mùi khi nắm mini đáng yêu uống trộm sữa bò (bắt nó cột vào trên mặt ghế, mang vào phòng tắm, dùng các phụ kiện kèm theo khi mua, giữ cho nó mở miệng, sau đó làm như đang tra khảo, rút tất cả gói khử mùi vào trong miệng nó. Không có cảnh báo kèm theo nên để xa tầm tay trẻ em cùng khi tiến hành khử mùi, không nên để trẻ em chứng kiến), lúc nắm mini đáng yêu mở tủ lạnh nửa đêm, làm sao để nó không chạy khỏi hộp đóng gói (dùng kiểm đặc chế kèm theo tháo rời chân tay của nó, khi nào trẻ con muốn chơi thì găng lại. Vẫn không có phụ chú cảnh báo không để cho trẻ em chứng kiến cảnh đó).

Sick cứ vậy tra cứu, cũng không có bất kỳ một chương nào để cập khi giao cho lò thiêu thì làm sao tháo vật này ra. Lúc chế tạo, không ai nghĩ tới một ngày nào đó thứ này sẽ bị ném đi sao?

Sick từ bỏ rồi, trở lại trước bàn phân giải. Nắm tinh mini hung ác đang phá lồng sắt, một mặt phát ra tiếng kêu tần suất thấp "Ác ác ác" một mặt nhảy lên nhảy xuống va chạm vào lồng sắt. Cuối cùng Sick đã hiểu tại sao phải đem cái bàn biến thành bàn giải phẫu rồi, hẳn tuyệt đối không nên cùng những thứ này ở cùng một phòng mà không có bất kỳ trói buộc gì!

Sick cắn răng đối mặt sự thật, cho dù không có phương pháp cụ thể, hẳn cũng phải hủy đi cái đồ vật này. Hắn lấy ra áo bảo hộ, bao tay cùng tạp dề bảo vệ bằng da từ trong tủ đồ, mặc vào, sau khi suy nghĩ một chút, lại lấy ra kính bảo hộ, nón bảo hiểm, đeo lên. Hắn đứng trước bàn phân giải, đối mặt với quái vật hình nắm, hít sâu một hơi, cầm lấy công tay, mở ra cửa nhỏ trên lồng sắt, đem công tay công vào khu vực đại khái là cái eo. Sau khi đem công tay siết cho thật chặt, Sick mở ra cửa lồng.

Nắm tinh lập tức bắn ra với tốc độ như đại bàng tung cánh, sát qua cầm Sick đụng vào nón bảo vệ trên đầu hắn. cả người Sick ngã ra sau, nón bảo hiểm đã bay ra ngoài lần đến phía bên kia phòng phân giải. Mặc dù Sick đã dùng tay chống đỡ, sau ột cửa hắn vẫn bị va chạm nặng, trong lúc nhất thời không đứng dậy nổi.

Nắm tinh mini hung ác bắn lên cao khoảng 3m, dùng lực đàn hồi mạnh mẽ kéo công tay căng ra, một tiếng "Ba" tróc ra, thuận tiện đem hai cái chân chui qua.

Nắm tinh mini hung ác rơi xuống mặt đất, chấn vỡ hai con mắt trên mặt. Lộ ra mạng lưới đỏ tươi dưới hốc mắt (rõ ràng không có phai màu!), một ít chất lỏng không xác định màu đỏ cũng chảy ra, dính dính trên mặt theo động tác chuyển động của hốc mắt. Nó như con lật đật lăn qua lăn lại, ngừng lại tại vị trí của Sick.

Mũ nắm khế nhấn một cái, xóc lên chậm rãi, tiến về phía Sick. Sick đọc được trong bảng thuyết minh có viết: "nắm tinh mini đáng yêu có thể giúp người mang theo các vật dụng nhỏ." Cái mũ nắm khi xóc lên, ở bên trong là không gian chứa đồ.

Khi cái mũ nắm mở ra, một mùi thối như bồn cầu 50 năm chưa chà rửa bốc lên. Sick nhìn vào thì thấy rất nhiều tã giấy moco meo trong đó. Mấy cái chột mở tura ra như răng nanh, làm nó giống như là đang giương miệng lớn dính máu muốn cắn người, Sick cũng cho rằng nó đang có ý định cắn người.

Nắm tinh không ngừng bật nhảy trên mặt đất, phát ra tiếng động dữ tợn. Nó kéo thân thể, dùng hai mắt đỏ ầu nhìn thẳng Sick, hai tay tiến tới gần hắn, mũ nắm càng mở càng lớn.

Đầu Sick vừa bị va chạm, hiện tại hắn đang rất choáng, không đứng dậy nổi, chỉ có thể cố gắng lách về phía sau.

Như vậy không được! Hắn không muốn bị ngộp chết bởi khí metan sinh ra từ tã cũ!

Sick rút ra tể đao trong túi, dùng mũi đao cắt một đường nhỏ trên cánh tay, lấy máu của mình làm tài liệu thí pháp.

"Bóng của gong xiềng dưới sự chỉ huy của ta, hãy đem con thú này trói buộc dưới đất!" Sick dùng Ni hệ ngữ hô to, một bóng ma đột nhiên xuất hiện trên tể đao của hắn, nó chuyển động như nước, nhỏ giọt trên mặt đất, chảy qua chỗ nắm tinh mini hung ác, sau đó lan rộng dọc theo cái cầm của ra toàn thân, ôm trọn nó. Sick thấy bộ phận bóng mờ ôm trọn vượt qua một phần ba rồi, có lẽ nắm chắc được. Nó sẽ bị pháp thuật cố định, toàn thân cứng ngắc, không thể động, sau đó Sick có thể thành thạo tháo nó ra.

Nhưng nắm tinh mini hung ác hạ thấp toàn thân xuống, áp súc tối đa thân thể vốn được tạo từ chất liệu co giãn, khi nhả ra thì đột nhiên bùng lên. Bóng đen kéo dài như cục tẩy, sau đó bị đứt ra do quá căng.

Sick chân động, pháp thuật này đủ để vây khốn một con voi, cho dù chỉ là phiên bản đơn giản, cho dù còn chưa hoàn thành, nắm tinh thoát đi như vậy cũng quá dễ dàng rồi. Lực khi nó nhảy lên rốt cuộc là mạnh bao nhiêu?

Nắm tinh mini hung ác nắm chặt mũ nắm, biểu lộ dữ tợn, vươn ra hai tay ngăn ngừa, santo ba vòng trên không trung, rơi xuống ngay ngực Sick!

Sick không kịp né, cứ như vậy bị đánh trúng, hắn cảm thấy không khí trong phổi giống như thoát đi toàn bộ, xương sườn tựa như đứt rời.

Nắm tinh mini hung ác đứng trên người Sick, dùng tay ngăn nắm cổ áo Sick, hai mắt tràn ra nước hồng, mở ra mũ nắm trong khoảng cách gần.

Sick mắng một câu thô tục, dùng một cú đâm móc đánh bay nắm tinh trên người, xoay người đè lên người nó, dùng thể trọng áp chế nó. Sick đâm tể đao lên thân thể nó. Nắm tinh thét lên thê lương, vừa kêu rên vừa gãy dựa, Sick làm như không nghe, đâm xuống điên cuồng. Thẳng đến khi nắm tinh mini

bất động, chất lỏng màu đỏ trở thành một vũng như máu, tứ chi đứt gãy trên sàn nhà, không bao giờ động dậy được nữa, Sick mới dừng tay.

Sick gấp gối, thân thể cũng nghiêng về phía trước, thở dốc, dùng tay áo lau thoáng mồ hôi. Lúc này tiếng cửa mở vang lên, Tiểu Tra tiến vào, trên tay cầm một cái khay, bên trên có hai cái ly cùng một bình trà.

Anh thấy trên người Sick có rất nhiều vết máu (chất lỏng màu đỏ trên người nắm tinh), còn mang theo đoàn đao dính đầy máu sau huyết chiến (chủ yếu là của nắm tinh), lại chứng kiến trên mặt đất như một hiện trường án mạng, còn có tàn thi của nắm tinh mini hung ác, tươi cười đầy hứng thú: "Tôi đang muốn dạy cậu cách đối phó thứ này đây, nhưng cách này xem như không tệ."

Sick đã hoàn toàn không có khí lực trả lời rồi. Hắn ném đồ bảo hộ lên trên bàn, nằm phịch xuống đất, đem cái ót đau đớn tựa ở trên gạch men sứ lạnh buốt.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Dùng mục đích san bằng, bao vây nơi đây

Thanh lý hoàn tất, nghỉ ngơi một chút, Sick được Tiểu Tra chỉ dẫn tiếp tục công tác. Khi Tiểu Tra thấy Sick sử dụng tề đao cũng không có phản ứng gì đặc biệt, hẳn tựa hồ không ngại, cho nên Sick không cần che giấu, lấy ra dùng thoải mái.

Đến chiều, Tiểu Tra kêu Sick thu thập khu làm việc, hai người cùng đi đến cổng chính đợi xe rác đến.

Tiểu Tra có dạy Sick một ít quá trình công tác chính thể của lò thiêu thứ tư, cái gì ở đây cũng đều tự động hóa hết, đồ rác cũng thế. Theo lý mà nói chỉ cần tải xé xe rác biết rõ vị trí hầm chứa là được rồi, không cần bọn họ hỗ trợ mới đúng.

Tiểu Tra không có giải thích, mà Sick khi vừa đến đại sảnh đã hiểu tại sao.

Bên ngoài truyền đến từng hồi gào thét, hô hào: "Lò thiêu thứ tư lập tức di dời! Chính phủ tư lợi bội ước!"

Tiểu Tra đẩy ra cửa cổng bằng thùng giấy. Ngoài cửa, trên thảm cỏ mà không có cỏ, đứng đó hơn trăm người, nam nữ già trẻ còn có chó. Trên đầu bọn họ đều cột vải trắng, dùng mực hồng viết "Chính phủ thất tín với dân". Cầm trong tay giấy các-tông, bên trên là ảnh chụp của một nam tử mập mạp, bị gạch chéo bằng mực đỏ. Bọn họ có người mặc đồ ngủ, thậm chí có người mang dép lê, mà không mang theo nước uống. Từ hai điểm này xem ra, bọn họ hẳn là cư dân bản địa gần đây tới.

Tiểu Tra đi ra khỏi cửa, Sick rút lại cổ đi theo phía sau hắn. Hơn một trăm người này dùng hơn hai trăm con mắt địch ý, quăng đến trên người bọn họ.

Bình thường mọi hoạt động liên quan đến xử lý rác đều sẽ bị dân địa phương chán ghét. Căn cứ vào nguyên tắc phân công hợp tác trong xã hội văn minh, mỗi người đều muốn đem phần công việc này nhường cho người khác. Người nơi này bị chia trúng, đành phải làm "hàng xóm cùng lò thiêu", nên phải đến trước cửa kháng nghị.

"Đó là ai?" Sick chỉ vào ảnh chụp nam nhân mập, hỏi.

"Ông chủ ở đây." Tiểu Tra nhú mày: "Không sai biệt lắm nửa năm không thấy được hắn rồi."

"Hắn vẫn còn lĩnh tiền lương sao?"

"Àn."

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Sick cắn răng, giựt lấy một cái ảnh chụp. Người cầm tấm ảnh kia cho rằng Sick tức giận, bị dọa đến mức hai bả vai đều run, thế nhưng mà Sick sau khi đoạt lấy tấm hình, chỉ là đem ảnh chụp ném trên mặt đất rồi dùng chân giẫm, hoàn toàn không để ý tới nàng. Dân chúng đang kháng nghị nhìn thấy cảnh này đều ngây người.

Sick tức giận mắng: "Mèo mập chết bầm!" Thăng trộm tiền lương, không chịu công tác!

"Người đứng ở bên nào đó?" Tiểu Tra kinh ngạc đặt tay lên vai Sick hỏi.

"Ta đứng ở phe chính nghĩa." Sick kiên định trả lời, gót chân không ngừng giẫm giẫm lên hình ông chủ mèo mập.

Đang lúc dân chúng nghi hoặc, phân vân có nên coi Sick thành người một nhà hay không, trong đám người có một phụ nữ dùng tư thế lãnh tụ đứng dậy.

Nàng ước chừng 50 xuất đầu, dáng người hơi mập, một đầu tóc uốn nhưng không có cảm giác xõa tung, khiến nàng xem ra giống như một con cừu năm năm chưa được cắt lông. Chắc là do thợ làm tóc dùng thuốc nhuộm có vấn đề, tóc của nàng thoát nhìn hóa than cốc rồi, giống như chỉ cần đụng vào là sẽ nát báy. Nàng hiện tại đang cười, cười bằng khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn, nhưng hiện tại một điểm vui vẻ đều không có, hung dữ trừng mắt với hai công

nhân lò thiêu thứ tư. Sick chú ý tới trong túi xách của nàng có một lọ nước, trên chân cũng mang giày đi đường.

Phu nhân mặt cười đầy nếp nhăn nắm tay che ngực, hai cánh tay kẹp chặt, đối chọi với ánh mắt của Sick. Cái tư thế này bình thường là động tác phòng vệ khi nữ tính đụng phải nam tính có hành vi vô lễ. Động tác này của nàng ám chỉ nàng đang cự tuyệt nam tính làm chuyện xấu. Với tư cách nam tính ở gần nàng nhất tại hiện trường, mà tuyệt đối không có xăng bậy, Sick theo bản năng lui về phía sau một bước để tránh bị nhập tội.

"Không nên giả bộ rồi!" Phu nhân mặt cười đầy nếp nhăn nói. Cái thanh âm này nghe như là nàng đang khiển trách tay của nam tính đang đụng nơi không nên đụng. Sick rất khẳng định mình dính đều không có dính vào nàng dù chỉ là một chút. Vì vậy hắn lại lui về phía sau bước thứ hai, vì tự bảo vệ mình mà kéo ra khoảng cách an toàn.

Phu nhân mặt cười đầy nếp nhăn dùng giọng điệu chính mình đang chịu tổn thương cả về thể xác lẫn tinh thần không cách nào tránh né, nói: "Ngươi cho rằng chỉ cần làm bộ đáng như vậy, chúng ta sẽ nghe theo các ngươi sao?"

Sick giờ hai tay lên: "Nói thực ra, ta mới không quan tâm các ngươi sẽ phản ứng như thế nào."

Tiểu Tra dùng khuỷu tay khều Sick.

Phu nhân mặt cười đầy nếp nhăn thét lên: "Vẫn còn khẩu thị tâm phi! Giả bộ cũng vô dụng, ta biết rõ các ngươi đều đang làm theo lời hắn!"

Sick dùng ngón trỏ chỉ vào ảnh chụp ông chủ lò thiêu thứ tư dưới chân, hỏi Tiểu Tra: "Hắn có nói gì không?"

"Nửa năm chưa nói rồi." Tiểu Tra meo meo nói.

"Ta chưa từng nghe hắn nói!" Sick khoanh tay, ưỡn ngực nói.

"Ngươi mới không phải thật tâm muốn giết hắn!"

"Ta phi thường rất nghiêm túc nói cho ngươi biết ta thật sự rất muốn giết hắn, tốt nhất một cước này có thể dẫm nát đầu hắn, chỉ là ta không biết nhà hắn ở nơi nào, nếu không ta mượn..." Sick duy trì tư thế thẳng lưng, nói một hơi không nghỉ.

Tiểu Tra rốt cục nghe không nổi nữa, hai tay nắm lấy bả vai Sick, đem hắn chuyển đến sau lưng mình: "Tốt rồi, đã đủ rồi, nhân vật mới tránh qua một bên." Tiểu Tra tiến một bước dài lên phía trước, tới gần phu nhân mặt cười đầy nếp nhăn. Hiện tại hắn cách phu nhân mặt cười đầy nếp nhăn gần đến mức hắn chỉ cần khoanh tay, rất có thể sẽ đụng bộ ngực nàng. Nhưng mà, Tiểu Tra thất lễ như vậy, tới gần phu nhân mặt cười đầy nếp nhăn, nàng ngược lại lộ ra dáng tươi cười ngai ngung, tự lui về sau nửa bước. Tư thái của nàng thoát nhìn giống như là Tiểu Tra tặng cho nàng một bó hoa, nàng là vì nhận bó hoa này, mới bất đắc dĩ tới gần Tiểu Tra trong chốc lát.

Sau khi đối phương kéo ra cự ly, Tiểu Tra nâng lên tay trái, xắn tay áo lên, lộ ra một cái đồng hồ. Sick nhìn khá kinh ngạc. Đồng hồ là thứ phi thường đắt đỏ, không chỉ Sick mua không nổi, hắn nghĩ Mèo Mập cũng mua không nổi.

Tiểu Tra nhìn nó một chút, buông tay trái, rồi lại nâng lên tay phải. Tay phải của hắn đeo một cái đĩa tròn, hắn ấn xuống một cái lập tức bên trên có một khối lập phương màu đỏ bay ra, dùng thanh âm như đọc bản thảo, chậm rãi nói: "Hiện tại là 16 giờ 54 phút, địa điểm là trước cửa chính lò thiêu thứ tư." Cái đĩa tròn kia là máy ghi âm!

"Tiểu nhân hèn hạ!" Phu nhân mặt cười đầy nếp nhăn thét lên.

Tiểu Tra dùng ngữ điệu lạnh như băng nói: "Phu nhân Fuluo, hiện tại đang tại ghi âm, xin chú ý dùng từ. Nơi này là chỗ công cộng, 『 tiểu nhân hèn hạ 』 không hề nghi ngờ có tính nhục mạ, đây là tội công nhiên vũ nhục, chúng ta giữ lại quyền cáo buộc."

Cái gọi là "giữ lại quyền cáo buộc", nói đơn giản tựa là: Mặc dù hiện tại ta không muốn tố cáo ngươi, bất quá nếu ngươi lại làm cái gì để ta khó chịu, hoặc là ta đột nhiên cảm thấy khó chịu, ta sẽ cầm chuyện này đem ngươi lên pháp viện, căn cứ chứng cứ ghi âm, đòi một số tiền bồi thường từ ngươi. Đây là một câu ẩn ý chuyên nghiệp, vừa hiệu quả lại không xúc phạm "tội đe dọa", cũng không tính là hành vi uy hiếp.

Tiểu Tra dơ cao máy ghi âm để cho tất cả mọi người chứng kiến, nói tiếp: "Căn cứ điều thứ 34 trong luật quản lý lò thiêu pháp thuật chuyên dụng, không phải nhân viên công tác không thể xâm nhập khu vực công tác, nếu có hành vi ảnh hưởng nghiệp vụ có thể cưỡng chế rời đi. Không được cầm vật phẩm nguy hiểm tiến vào phạm vi hoa viên, như vật kim loại dài quá 1m... Căn cứ mục 6 điều 30 trong luật quản lý lò thiêu pháp thuật chuyên dụng, hoạt động tham quan cần xin phép trước một tháng, nếu không được chấp nhận thì không được tiến vào khu vực này. Đường cấm chế là màu vàng, độ rộng là..."

Tiểu Tra nói ra một hơi bảy, tám điều luật, trong đó toàn là dùng thuật ngữ dân luật, tối nghĩa cùng cực kỳ khó hiểu, nếu so với giọng điệu thường ngày thì quả thật ngay cả ngữ pháp cũng khác biệt. Sick xác định nơi này căn bản không có mấy người nghe hiểu được.

Cuối cùng Tiểu Tra rốt cục nói ra trọng điểm: "... các ngươi đang tụ tập biểu tình trái phép, thỉnh lập tức giải tán."

Quần chúng kháng nghị nhao nhao nói chuyện với nhau. Kỳ thật căn bản không ai biết bọn họ có đang phạm pháp hay không, bởi vì căn bản là nghe không hiểu Tiểu Tra đang nói cái gì. Chỉ là thấy Tiểu Tra nói rất nhiều những điều khó hiểu mục đích để ám chỉ hắn hiểu rất nhiều thứ người bình thường không hiểu được, làm ra một bộ thâm bất khả trắc. "Sẽ phạt tiền sao? Trong nhà của ta còn phải nộp học phí cho con nhỏ." "Vạn nhất bị bắt đi đóng làm sao bây giờ?" Bởi vì dân chúng nghe không hiểu Tiểu Tra đang nói cái gì, tự nhiên cũng không có biện pháp phản bác hắn, vì vậy tất cả đều kinh hoàng lên. Trong thoáng chốc, sĩ khí rơi đến đáy cốc.

"Chính phủ đã đáp ứng nơi đây chỉ có thể sử dụng mười năm!" Phu nhân Fuluo thét lên chói tai, nghĩ cách khơi dậy tinh thần của mọi người.

"Kiểm tra định kỳ cho thấy mức độ an toàn của lò thiêu vẫn tốt, kỳ hạn sử dụng vẫn có thể kéo dài." Tiểu Tra cười nói.

Sick rốt cục đã nhớ được từ đâu thấy được khuôn mặt tươi cười xã giao của tiểu Tra rồi. Đó là một người Sick thật không muốn gặp hần nếu như không phải có chuyện tất yếu, một tên vũ phu đeo kiếm có thể nói đại biểu cho thói quan liêu —— Thánh Khiết Chi Thuần, Đoàn kỵ sĩ hoàng gia Even Joseph. Nick. Lafayette.

"Kiểm tra cũng đều do người của các người thực hiện, làm sao ta có thể tin tưởng!" Phu nhân Fuluo thét lên.

"Bọn họ đều là chuyên gia trong lĩnh vực này." Tiểu Tra nói: "Không ai có thể đáng tin hơn bọn họ rồi!"

Sick đứng ở phía sau nghĩ thầm: Những chuyên gia đó là người xây dựng lò thiêu thứ tư —— Quang Minh chi trường —— nhận định đấy.

Tiểu Tra nhìn quanh dân chúng nói: "Lò thiêu thứ tư phụ trách xử lý rác thải ma pháp cùng đồ vật liên quan tại Địa Khu Bihayter, nếu như cái chỗ này đóng cửa, rác thải ma pháp sẽ không có chỗ xử lý, càng làm mọi chuyện rắc rối hơn thôi. Chính lò thiêu thứ tư đã giúp cho các người có một môi trường sạch sẽ."

Fuluo dùng tiếng nói càng lớn gào to: "Vậy thì sao! Chỉ cần có lò thiêu thì tốt rồi ah, tại sao không xây ở chỗ khác?"

Tình hình chiến đấu đã không phải thứ Sick có thể nhúng tay được rồi, vì vậy Sick dứt khoát mặc kệ, lại để cho Tiểu Tra đi xử lý, hần đi tản bộ. Sick vượt qua góc tường, tới một cánh cửa phía bên trái, phát hiện bên này còn có một cửa ra vào. Đó là một cánh cửa kéo bằng thép cực lớn, trên cửa có những hình vẽ thô tục còn nhiều hơn trên vách tường hần thấy lúc đứng từ xa. Càng kỳ quái chính là trên cửa còn rất nhiều vết lõm do lực từ bên trong tác động ra, làm cho trên cửa gồ lên rất nhiều gai nhọn, nhiều đến mức Sick còn tưởng rằng đó là biện pháp bảo vệ nào đó.

Từ phương xa, tiếng còi xe rác truyền đến, chậm rãi to lên, Sick quay đầu chứng kiến năm chiếc xe rác đang trên đường lớn tới đây.

Tiểu Tra cùng phu nhân Fuluo vẫn còn cãi nhau, nghe thấy tiếng còi, hai người cùng lúc quay đầu.

Phu nhân Fuluo hô to: "Ngăn lại những chiếc xe kia!" Dân chúng nghe xong, nhao nhao buông biểu ngữ xuống, phóng tới đường lớn, chuẩn bị dùng thân thể ngăn xe.

Tiểu Tra hô to: "Cố ý tự sát sẽ không nhận được tiền bảo hiểm!"

Dân chúng tất cả đều dừng bước lại, nghi hoặc, trao đổi ánh mắt.

Ý của tiểu Tra là nếu tự mình vọt tới trước để xe đụng trúng sẽ thành hành vi tự sát, nếu như mua bảo hiểm thì không được tính là tai nạn ngoài ý muốn, công ty bảo hiểm chắc chắn không trả tiền đấy. Sick không biết trong những người kia, bao nhiêu người vì lời nói của tiểu Tra mà dừng lại, khả năng đại đa số đều là dừng lại suy nghĩ lời nói của Tiểu Tra có ý gì.

Thời điểm song phương còn đang giằng co, xe rác thông thả đi vào hoa viên. Trong đó bốn chiếc trước là những chiếc xe rác bình thường có màu vàng. Còn lại một chiếc xe rác là màu đỏ, nó đi qua tấm cửa thép Sick mới phát hiện.

Sick hướng bên cạnh tránh. Hần nhìn chăm chăm vào xe, cảm thấy chiếc xe này đang dao động, thùng xe chấn động, còn phát ra tiếng va đập nặng nề "Ầm, ầm, ầm". Lái xe điều khiển xe dừng ở khu vực đánh dấu màu hồng trước cửa thép, sau đó mở cửa xe, đồng thời nhanh chóng chạy xa khỏi khu vực này. Cửa thép kéo lên, xe rác màu đỏ tự động tiến vào trong bóng tối, cửa thép lại chậm rãi hạ xuống.

"Trong này ah —— chính là hầm chứa —— những thứ đồ người phân giải lúc trước, chính là được đặt ở —— bên trong." Tiếng nói của lão thụ yêu đột nhiên truyền đến từ sau lưng Sick, dọa Sick giật nảy người. Hần kẹp chặt bả vai, quay người, thấy bóng dáng lão thụ yêu cách mình 10m, đang rời đi, tiến vào đại sảnh. Tiếng nói Sick nghe khi này, cách hần có lẽ không cao hơn nửa mét mới đứng.

Tiểu Tra tranh chấp cùng phu nhân Fuluo liên tục đến khi thái dương hạ sơn mới thôi. Bởi vì quần chúng có người muốn đi đón con, có người phải về nhà ăn bữa tối, lúc này mới tản đi.

Sau khi một người cuối cùng cũng rời đi, Tiểu Tra tay chống nạnh, cong lưng, thở dài một hơi, sau đó đem Sick đang đi loạn khắp nơi, bắt về, nắm cổ áo hần đi tới nhà ăn của công nhân để nấu bữa tối.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Chuyện ma quái

Bữa tối hôm nay được ăn lẩu. Thật tình thì Sick chỉ thích những món ăn nhanh, nói ví dụ như đồ xào, làm vậy có thể nấu chín được nhiều thịt hơn trong

cùng một khoảng thời gian, bất quá bởi vì thịt là do Tiểu Tra bỏ tiền ra mua, cho nên Sick đối với cái này không có bất kỳ ý kiến, vui mừng khôn xiết chờ đợi nồi lẩu.

Hai người vừa đợi thịt chín vừa nói chuyện phiếm. Tiểu Tra hỏi Sick: "Có bị hù không? Ý ta là cuộc biểu tình ngày hôm nay."

Lực chú ý của Sick hoàn toàn đặt ở quá trình thịt từ hồng biến thành tái, qua hai giây mới phát hiện Tiểu Tra đang hỏi mình: "Biểu tình gì?"

"Biểu tình buổi chiều ở ngoài cổng." Tiểu Tra nhú mày nói.

Sick phán đoán thịt có thể ăn, lập tức gấp lên ăn tươi, đợi sau khi thịt an toàn vào trong bụng mới trả lời: "Này không có gì."

"Ồ." Tiểu Tra khoe miệng đang cười, nhưng ánh mắt lại cẩn thận quan sát Sick: "Nữ nhân dẫn đầu kia ah, nàng căn bản là không ở tại phụ cận, nhưng lại cứ ngoan cố xen vào, mỗi ngày đều tốn tiền xe buýt đến nơi đây tham gia kháng nghị, đúng tiêu chuẩn yêu sinh sự gây chuyện. Nghe nói chồng nàng đã ly thân với nàng, nhĩ từ cũng không muốn nhìn nàng, rất có thể ta hiểu được vì cái gì."

Đối với ánh mắt của tiểu Tra, phản ứng của Sick là đưa ra yêu cầu tăng thêm đồ ăn: "Có thể bỏ tiếp một hộp thịt nữa vào không?"

"Tùy người a."

"Rất tốt!" Sick vui mừng đem cả hộp thịt đều cho vào nồi. Nghĩ đến ngày hôm qua cũng ăn hết phần ăn đặc biệt của năm người, đồ ăn cung cấp ở chỗ này thật sự quá hào phóng rồi. Hào phóng đến mức làm hắn hoàn toàn buông tha cho suy nghĩ trốn đi.

"Người đứng là có lá gan thật lớn ah." Tiểu Tra một tay nâng cằm lên, ôn nhu nói.

"Có sao? Này vốn không có gì ah." Khi hắn vẫn còn là pháp sư tà ác, ngay cả cảnh Thánh Khiết Chi Thuần tổng tấn công hắn cũng thấy rồi, tuân hành biểu tình cùng tràng cảnh kia căn bản không cùng cấp độ, đương nhiên không dọa được hắn.

"Thế mà khi thấy mấy cây nắm tinh lại muốn trốn à nha."

"Lúc đó ta thật sự là muốn chạy trốn." Sick rất nghiêm túc nói.

Tiểu Tra không nói chuyện, hơi chút nhú mày. Đã qua một hồi, hắn chỉ vào cái nồi nói: "Những cái này là thịt heo rừng ah, không phải heo được chăn nuôi bằng ma pháp."

"Làm sao phân biệt?" Sick cầm chiếc đũa chuẩn bị chiến tranh, chờ khi thịt chín là lập tức ăn tươi, tiếp đến lại bỏ vào một hộp khác.

"sản lượng chăn nuôi bằng ma pháp khá lớn, tổn hao thời gian tương đối ít, chất lượng càng ổn định, càng ít có tật bệnh, nghe rất lý tưởng a? Nhưng là có người hoài nghi sản phẩm thịt do chăn nuôi bằng ma pháp sẽ phát sinh một số vấn đề mới, còn có người cho rằng thịt dư do chăn nuôi bằng ma pháp nên đưa đến lò thiêu thứ tư để xử lý."

Sick cau mày gặm chiếc đũa: "Người rất ưa thích nói mấy chuyện khó hiểu a." Đồng dạng với mấy câu hỏi chiều, không có ai nghe hiểu được hắn đang nói cái gì, nhưng cũng không có ai muốn thừa nhận mình nghe không hiểu, cho nên không có ai lên hỏi tiểu Tra có ý gì.

Tiểu Tra đổi tay chống cằm: "Nghe không hiểu mới là bình thường đấy. Trên cái thế giới này đại đa số mọi người là vì nghe không hiểu, mới có thể sống an ổn cả đời."

"Nếu như nói ta nghe hiểu được thì sao?" Sick nhú mày, hỏi.

"Đó chính là lí do vì sao người vẫn nghèo." Tiểu Tra cười nói. Lần này hắn lộ ra một nụ cười rất khác với nụ cười xã giao lúc trước, nụ cười này bén nhọn hơn, có cảm giác như đang khi dễ người khác.

Sick thức thời cầm miệng, lo tập trung vào chuyên môn.

"Sick, người cảm thấy ý nghĩa nhân sinh là gì?" Tiểu Tra hỏi: "Người nhất định phải hướng thế giới chứng minh mình đã từng tồn tại ư? Hay chỉ cần mình cảm thấy hạnh phúc, cho dù bừa bãi vô danh cũng tốt? Nếu như chỉ có lưu lại dấu vết mới làm cho cuộc sống này có ý nghĩa, chẳng phải mỗi người đều trở thành công cụ chứng minh của người khác sao? Như phu nhân Fuluo vậy, nàng lợi dụng dân chúng để lưu lại quý tích của nàng, nàng nhất định sẽ nói nhân sinh của mình rất có ý nghĩa ——" Tiểu Tra vừa nói vừa gấp chính xác vào miếng thịt Sick muốn hạ tay: "—— đây chẳng qua là thỏa mãn dục vọng lãnh đạo của cá nhân mà thôi a."

Sick sẽ không đi cân nhắc vấn đề kia, với hắn mà nói chuyện tối trong yếu nhất trong đời là lấp đầy cái bao tử. Vì vậy hắn cúi đầu xuống, quyết định càng thêm chuyên tâm thủ hộ thịt, không hề nói chuyện phiếm nữa.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Sau khi ăn no lại trở về phòng phân giải để công tác. Sick phát hiện công việc này, có thể để cho hắn nghiên cứu thỏa thích rất nhiều sản phẩm ma pháp đương đại. Dù sao không có người giám sát tiến độ ở đây, cho nên hắn có thể chăm chú phân giải, nghiên cứu cấu tạo, thậm chí thử nghiệm sửa chữa. Hắn bắt đầu tưởng tượng về sau nếu hắn tiết kiệm đủ tiền rồi, có lẽ sẽ mở một cửa tiệm buôn bán sửa chữa ma khí nho nhỏ.

Hắn phát hiện rất nhiều ma khí căn bản vẫn chưa bị hư, chỉ là bị va chạm bên ngoài, hoặc là hỏng hóc nhẹ, chỉ cần sửa một chút, nhiều lắm thì đem đi bảo hành là có thể dùng, cách tiêu chuẩn "Nên ném đi" của Sick còn rất xa. Sick kiểm tra thấy bên trên mỗi bản thiết kế đều có giá thành sản phẩm, nếu đem những đồ vật còn có thể dùng này ném đi, thật là khiến hắn đau lòng.

Sick phân giải một cái quạt ma pháp, giá bán của nó có thể giúp hắn thuê một căn phòng tương đối trong nửa năm; hắn phân giải một cái máy rửa chén ma pháp, giá bán có thể giúp hắn lắp ráp một quầy hàng xinh đẹp, cộng thêm mua một chiếc xe xích lô để kéo nó đi; hắn phân giải một cái máy copy ma pháp, giá bán cao tới mức hắn không thể tính được có thể giúp mình mua đồ ăn trong bao lâu. Hắn nhìn không được kêu la: "Rõ ràng tốn một ít tiền đem đi sửa là có thể dùng lại rồi, sao phải đem cả cái máy ném đi chứ?!" Than thì than, hắn vẫn ngoan ngoãn dỡ bỏ hạch tâm động lực ma pháp, đem chất lỏng ma lực màu xanh lá bên trong đổ vào bồn chứa chuyên dụng.

Tiểu Tra đã đi tới, hai tay bưng một vật thể keo hơi đục màu xanh lá. Đó là gel đặc chế bằng ma pháp, nghe nói có thể dùng để lau sàn nhà. Nhìn bề ngoài không thấy được đường nối càng không có mạng lưới từ thứ này, Sick không nghĩ ra được làm sao phân giải nó. Chỉ thấy Tiểu Tra nấu một nồi nước sôi, đem cả cục gel ném vào, sau một lát thì biến mất, chỉ còn trôi nổi hạch tâm động lực trên mặt nước. Cái nồi kia chính là cái nồi bọn họ dùng để nấu lẩu lúc trước, cũng là cái nồi lớn nhất trong phòng bếp. Sick quyết định giả bộ như không có phát hiện.

Sick hỏi: "Ta có thể tự sửa chữa những vật này rồi cầm đi bán không?"

"Không được." Tiểu Tra trả lời ngay. Hắn dùng một cái kẹp dài gấp hạch tâm động lực ra từ trong nước sôi, đặt ở dưới vòi nước lạnh, bắt đầu rửa nó.

"Dù sao những thứ này cũng chưa tới mức bỏ đi ah!"

"Buôn bán chế phẩm ma pháp cơ hồ đều là xa xỉ phẩm, có mới nói cũ chính là giá thị thực của nó." Tiểu Tra im lặng, cẩn thận xử lý nước ấm bây giờ đã biến thành màu xanh lá, rồi lại rửa cái nồi bằng nước lạnh lần nữa để hạ nhiệt. Khi hắn mang xong găng tay bảo hộ, mới mở miệng nói tiếp: "Nếu như tất cả mọi người không mua đồ mới, người kinh doanh còn lợi nhuận cái gì? Người không thể đem đồ cũ sửa lại bán cho người tiêu dùng, nếu không sẽ trái với quy định ỉ không thể ngầm chiếm đồ bỏ đi ỉ ở đây. Đã hiểu sao?"

"Không muốn hiểu." Sick thờ dãi, cúi đầu phân giải một cái máy chụp ảnh ma pháp thứ ba trong ngày.

Tiểu Tra cười nói: "Không muốn hiểu thì, có thể đổi cách nhìn. Vẫn còn một loại thuyết pháp khác có thể giải thích vì sao không thể ngầm chiếm đồ bỏ đi. Truyền thuyết, có một vài ma khí dùng cơ thể phụ nữ làm tài liệu sản xuất."

Sick dè xuống khoe miệng: "Đó là trái pháp luật a?"

Tiểu Tra nhú lông mi. Người bình thường sẽ trực tiếp cảm thấy như vậy rất khoa trương, Sick lại dùng góc độ pháp luật để vào đề, làm hắn cảm thấy rất lạ. Tiểu Tra nói: "Đương nhiên là trái pháp luật đấy." Tựa như giết người cũng là trái pháp luật đấy, nhưng là người bình thường sẽ không nói giết người là trái pháp luật, mà là nói thẳng không thể giết người a? Tiểu Tra nói tiếp: "Tình hình cụ thể và tỉ mỉ ta cũng không rõ ràng lắm, tựa hồ là sự tình hai, ba mươi năm trước rồi. Có một nữ nhân bị giết, thân thể bị biến thành tài liệu sản xuất ma khí, sau đó ma khí kia xâm nhập xã hội, vì vậy có một vài gia đình đã phát sinh sự kiện linh dị. Oan hồn nữ nhân kia không chịu nghỉ ngơi, đi trên đường giữa ban ngày, nhiều địa phương đều chứng kiến thân ảnh của nàng, thậm chí còn có người có thể chứng kiến hai, ba nàng cùng một lúc trên đường."

Sick hơi nghiêng đầu đi: "Chuyện ma giữa ban ngày sao lại bất bình thường? Mà ta cũng chưa từng nghe qua quý sẽ chơi trò phân thân đấy."

"Ân, cho nên nói câu chuyện này chỉ là truyền thuyết, là giả dối a. Bất quá người không biết đó là một lý do tốt đừng cầm rác ma pháp lung tung sao?" Tiểu Tra nói.

Sick nhìn thoáng qua Tiểu Tra, môi của hắn kéo căng, tựa hồ người đáng sợ nhất cả câu chuyện chính là người kể chuyện. Nhưng thần sắc khản trương của hắn chỉ duy trì vài giây đã khôi phục bình thường. Tiểu Tra tay vung lên, trên không trung, hạch tâm động lực vẽ ra một đường vòng cung, rơi chính xác vào thùng phân loại cách đó 3m.

Sick cầm lấy một cái máy chụp ảnh ma pháp. Hắn phát hiện trong cái máy chụp hình này vẫn còn film, hắn kiểm tra một chút bộ kiện bên trong không có tổn hại gì, có lẽ còn có thể chụp được vài tấm. Đời này Sick còn chưa được chụp hình bằng máy lần nào, hắn hiếu kỳ cầm lấy máy ảnh ngắm ngay cửa ra vào, chụp một tấm hình. Tấm hình chạy ra chậm rãi từ dưới đáy máy ảnh. Sick một tay cầm máy ảnh, một tay đỡ dưới đáy chờ tấm ảnh chui ra hoàn toàn, hi vọng chất lượng ảnh không quá kém.

Đã qua ước chừng hơn một phút đồng hồ, một tấm ảnh xuất hiện. Sick cố gắng phân biệt đồ vật trên tấm ảnh. Đồ vật hình chữ nhật hẳn là cửa lớn, vật thể hình vuông phía trước chắc là cái bàn... Nhìn một chút, hình ảnh càng rõ ràng, Sick còn thấy được trước cửa có một đồ vật có đường cong mềm mại, trong gian phòng này không có vật nào đẹp như vậy. Sick nhìn thoáng qua cửa, nhưng trước cửa cũng không có vật gì như vậy.

Đợi đến lúc có thể nhìn toàn bộ hình ảnh, Sick rõ ràng rồi. Đó là một nữ nhân trần truồng. Nàng đứng ở nơi đó, hai tay rủ xuống, cái tư thế này giống như cái tiêu bản hình người trong viện y học. Nàng quay mặt về phía người chụp ảnh, nhìn chằm chằm vào nhà nhiếp ảnh. Sick phi thường xác định trong phòng tuyệt đối không có người như vậy.

Mặc dù tấm hình này có vấn đề rất lớn, nhưng Sick vẫn nhìn chăm chú vào nó. Nữ nhân kia có một đầu tóc dài mềm mại, chiều dài vượt qua bờ mông. Nàng có một gương mặt đầy mỹ lực, mang theo cảm giác cao ngạo mà lộ ra tình khiết. Sống mũi, lông mi cùng môi không chỉ là đoan chính mà thôi, quả thực tinh xảo như một bức vẽ. Cặp mắt sáng, nhưng lại sâu mang theo cảm giác thần bí, làm nàng có vẻ siêu phàm thoát tục. Thân hình của nàng có lồi có lõm, bộ ngực to sừng sững, mềm mại, phối hợp eo mảnh, một cặp chân dài coi như không có cuối cùng. Khung xương rất nữ tính, giống như sẽ hòa tan. Cho dù là ảnh chụp cũng có thể nhìn ra nàng da trắng nõn nà, phấn nộn. Dung mạo nữ nhân này có thể nói hoàn mỹ.

Nhưng là trong tấm ảnh nàng đang phần nộ trừng mắt nhìn Sick. Đây không phải loại phần nộ khi người bình thường bị quấy rầy, mà là một loại căm hận thấu xương.

Đó là cái lạnh chỉ có người chết mới có.

Sick vung tay ném ảnh chụp ma quái vào thùng rác, cũng nhanh chóng phân giải cho xong máy chụp ảnh. Sau khi hoàn tất, hắn nói với Tiểu Tra: "Người nói thật sự rất có đạo lý!"

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Gọi điện thoại cũng bị hành

Hôm nay Sick bỏ qua qui định về giờ làm việc của Quyền Trưởng Ánh Sáng, tự động tăng ca, hoặc là nói là chơi ma khí vui tới mức đến 8:30 mới trở về phòng. Hắn tranh thủ về phòng trước 9:00, đóng cửa phòng, hắn vừa mới ngồi vào trên giường, chợt nghe ngoài cửa truyền tới một tiếng "Thích —— rắc BA~."

Cửa phòng của hắn đã khóa.

Tiếng nói của lão thụ tinh xuyên qua tấm cửa dày, chẳng biết tại sao nghe vẫn rất rõ ràng. Sick suy đoán là do khe hở phía dưới tấm cửa thép. Lão thụ tinh nói: "Người hôm nay công tác như thế nào? Có vui không?"

Nếu không có nắm tinh mini hung ác thì cũng coi như rất vui. "Cũng được. Mặc dù tại đây rách rưới một chút, bắt quá còn trông có vẻ cũng còn khá chắc chắn, mà có thể được ăn rất no bụng." Sick trả lời.

"Vậy thì tốt —— rất tốt —— lão nhân này muốn về hưu rồi, người trẻ tuổi, người phải thay ta chiếu cố nơi đây ah."

Sick yên lặng mếu máo, không có trả lời. Lão thụ tinh lại nói: "Ngủ ngon." Sau đó không còn nghe thấy ông nói thêm gì nữa.

Chín giờ đúng, ngoài cửa lại truyền tới tiếng ồn ào. Sick cố gắng đem chăn bông gà con phủ ở đầu, che kín hai tai, nhưng vẫn không có biện pháp ngăn cách tiếng ồn kia. Hắn phải chịu đựng nó hơn một giờ đồng hồ, cuối cùng đem chăn bông quăng ra, rì rì rời giường, mang vào giày, đứng trước cửa thép, dùng sức đập mạnh cửa một cái, làm nó kêu to một tiếng, cả tòa lâu này đại khái đều nghe được tiếng đập, nhưng so với tiếng ồn bên ngoài vẫn không thấm vào đâu.

Một lát sau, tiếng ồn cũng giảm bớt một chút, Sick nghe thấy tiếng nói nhu hòa của một cô bé. Nếu như người bình thường thì chắc chắn không thể nào nói to rõ trong tình huống này, nhưng chẳng hiểu vì sao tiếng nói của nàng lại rất to, có thể áp đảo cả tiếng ồn. Nhưng mà nàng nói cũng không quá rõ ràng, nghe nửa hư nửa thực. Cái giọng nữ kia nói: "Là ai? Ai ở tại gian phòng này?"

"Sick. Trick." Sick trả lời. Trong lòng của hắn lại đang phỏng đoán tiếng nói này cùng cô gái hắn chụp được ở phòng phân giải có quan hệ gì với nhau: "Các người không nên làm ồn ngay trước cửa phòng ta, không quản các người là U Linh hay là bất cứ thứ gì đi nữa, nhân loại buổi tối buồn ngủ."

"Người nghe được tiếng của ta?" Giọng nữ nói.

"Chỉ cần là pháp sư đều nghe được a?" Sick gãi gãi lỗ tai nói.

"Những người khác không nghe được chúng ta —— bọn họ không để ý, không muốn nghe —— "

"Này, ta không có hứng thú nghe U Linh phàn nàn, ta mặc kệ dù người có khát vọng muốn tìm người nói chuyện phiếm hay không, giờ ta muốn ngủ!" Sick dùng sức dậm chân. Toàn bộ thế giới U Linh đều có một điểm chung, chính là một khi tìm được người có thể nghe được tiếng nói của bọn chúng, sẽ quần quít lấy đối phương, không ngừng nói chuyện.

"Chúng ta không phải tồn tại có linh hồn." Giọng nữ mang theo nước nở ghen ngào, giọng nói càng ngày càng nhỏ, tiếng ồn ngoài cửa cũng chậm chậm nhỏ đi.

Đã qua hai phút, bên ngoài rốt cục hoàn toàn an tĩnh lại, Sick thở dài, quay người đi về phía giường. Đúng vào lúc này, hắn chứng kiến bức màn đột nhiên chuyển động, biên độ còn không nhỏ.

Sick biết rõ, nếu như đặt một cây nến trước màn, ánh nến di động hướng ngang, như là có gió thổi qua, tự biểu thị có một khe hở trong màn.

Hiện tại bức màn đang rung rinh, như là có gió thổi qua.

Vấn đề là cửa sổ này dùng giấy niêm phong dán kín không kẽ hở, không có khả năng có gió từ ngoài cửa thổi vào.

Sick không muốn biết hắn sẽ chứng kiến quang cảnh gì nếu kéo bức màn ra. Hắn quăng giấy ra tiến vào trong chấn bông, mặc dù tiếng ồn đã không còn rồi, nhưng vẫn dùng chấn bông gà con che kín đầu, cố gắng quên đi những sự kiện vừa xảy ra.

Vấn đề của tòa kiến trúc này không phải chỉ có rách rưới mà thôi!

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Buổi sáng hôm sau Sick đến phòng phân giải còn sớm hơn cả tiểu Tra, làm một vài chuẩn bị trước khi chính thức bước vào một ngày công tác mới. Hắn đi kiểm tra từng cái ổ khóa có đóng hay không, còn kiểm tra trần nhà có nứt hay không. Nếu có, khi đang vận chuyển rác ma pháp thì, rác ma pháp sẽ pha hư trần nhà để chạy trốn. Sau đó hắn kiểm tra dụng cụ bảo hộ trong tủ đồ vật, coi mặt trên có lưu lại thuốc ma pháp hay không, có xuất hiện khe hẹp hay không. Hắn kiểm tra khung phân giải, xác định những công cụ phân giải đều tốt. Rung lỏng sắt một cái xem có thể lắc lư hay không, kéo công tày, xiềng chân xem có lỏng lẻo không.

Sau đó là kiểm tra thùng phân loại. Linh kiện sau khi bọn họ phân giải chính là ném vào thùng phân loại, sau đó giẫm bàn đạp sẽ khởi động cơ quan vận chuyển bên trong, mang linh kiện kia đi vào chỗ nên đi. Hắn thử giẫm đạp bàn, phát hiện không giẫm xuống. Vì vậy hắn ngồi xổm xuống để kiểm tra phía dưới bàn đạp, phát hiện có một cái hộp ma pháp trống rỗng dưới đó, cầm lên xem xét. Hắn chuẩn bị đem cái hộp ma pháp này ném thùng phân loại chuyên dụng thì, hắn nghe thấy trong thùng truyền đến một giọng nói: "Cứu mạng ah... Cứu mạng..."

Sick bị dọa hơi rụt cổ lại một chút, hắn mở ra nắp thùng, đưa mắt nhìn vào bên trong, chỉ thấy đáy thùng. Cơ quan vận chuyển thùng phân loại thường thường được lắp dưới đáy thùng, khi giẫm bàn đạp mới có thể mở ra. Thùng phân loại được thiết kế theo cơ chế an toàn, khi nắp thùng mở ra thì không thể mở ra đáy thùng. Cho nên mặc kệ Sick có giẫm bàn đạp thế nào, đều không thể nhìn được không gian dưới đáy thùng.

Mạng người quan trọng, Sick đành phải lấy ra cái tua-vít, định đem toàn bộ thùng phân loại mở ra. Lúc này Tiểu Tra bước vào phòng phân giải, thấy Sick đang phân giải một thứ không nên phân giải, vội vã đi tới.

Tiểu Tra hỏi: "Sớm vậy! Người đang làm gì đó?"

Sick chỉ vào thùng phân loại: "Có người té xuống rồi!"

"Không có khả năng." Tiểu Tra nhú mày nói: "Nơi này tổng cộng có ba người, một người khác ta mới gặp ở phòng ăn. Tối hôm qua, ta khóa cửa đây, lúc người tới, cửa mở sao?"

"Vẫn khóa." Sick nói. Hắn dùng mặt mũi công nhân mở ra đây.

"Vậy thì đúng rồi."

"Thế nhưng mà ta nghe được bên trong có tiếng nói chuyện!" Sick dùng cái tua-vít gõ thùng phân loại một cái.

Tiểu Tra không có ngồi xổm xuống nghe, chỉ là dùng ngón tay vén mấy sợi tóc đến sau tai: "Người nghe được chính là ý thức còn sót lại."

Sick vẫn trong tư thế nửa quỳ, chờ hắn giải thích.

"Ý thức con người là rất mãnh liệt đấy, ý thức một người càng dễ dàng lưu trên vật phẩm ma pháp hơn so với vật phẩm thông thường. Có đôi khi lưu lại còn nhiều hơn, hoặc là đọng phải một ít tình huống, sẽ hình thành hiện tượng làm cho người cảm giác được. Pháp sư càng dễ tiếp xúc với những thứ này hơn so với người bình thường."

"Những cái này ta biết rõ." Sick gãi gãi da đầu. Hắn có học qua những thứ này trong thời gian học bỏ tù. Giống như ở những di tích lịch sử cổ xưa, sẽ nghe được những tiếng nói từ hư vô, hoặc là không có người nhưng vẫn thấy bóng người di chuyển. Thế nhưng mà cũng bởi vì Sick biết rõ Tiểu Tra nói là cái gì, hắn mới cảm thấy âm thanh này không như những lý thuyết kia. Ý thức nhân lại còn lưu lại sẽ không có phản ứng, cũng sẽ không thay đổi đấy. Những ý thức kia đều phi thường đơn thuần, không cách nào có được sự liên mạch trong âm thanh phát ra đặc biệt là âm thanh phức tạp. Hắn cảm thấy điều đó không phù hợp với âm thanh mà hắn nghe được.

Sick căn môi dưới suy tư. Có lẽ những ý thức lưu lại là thiếu thứ tư có chỗ khác lạ. Tiểu Tra là lão làng ở đây, có lẽ hiểu rõ cái chỗ này hơn so với hắn mới đúng.

Nghĩ lại, Sick hỏi: "Người có nghe được buổi tối, chín giờ hai ngày này xuất hiện những tiếng động quái lạ?"

"Tối hôm qua có một tiếng và đập rất lớn, không nghe thấy gì khác." Tiểu Tra nói.

Tiếng và đập lớn kia là tiếng Sick đập cửa, vậy là tiểu Tra hoàn toàn không nghe được những tiếng ồn như kim loại đụng vào nhau kia.

Sick nhanh mím môi, nghĩ không ra chuyện gì đang xảy ra ở đây. Nếu như là U linh gây chuyện thì cũng phải ảnh hưởng tới người bình thường mới đúng. Mà cô gái Sick nói chuyện tối hôm qua, không phải là ý thức còn sót lại.

Lúc này trong thùng phân loại lại phát ra tiếng nói: "Sax, có người phá chuyện. Thằng ngốc người mới này thiếu chút nữa mắc câu rồi." Cái thanh âm kia bắt đầu hát: "Thả ta đi ra ngoài, đi ra ngoài, đi ra ngoài ——"

Sick vẫn ngồi trên đất một lúc, mới quyết định hỏi lại Tiểu Tra một vấn đề: "Nơi này có điện thoại ma pháp có thể dùng sao?"

"trong phòng đăng ký có một cái." Tiểu Tra nói.

Sick đứng dậy nói: "Ta phải ra ngoài một chút, lập tức quay lại."

"hệ thống truyền tin trong các cơ quan nhà nước không thể dùng làm việc tư." Tiểu Tra nói một câu khó hiểu như vậy với Sick, không thể dùng tiền nhà nước để tâm tình với bạn gái trong giờ làm việc ah.

"Yên tâm, ta chính là muốn gọi tới một cơ quan của nhà nước." Sick khoát khoát tay, bước nhanh, ly khai phòng phân giải.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Phòng đăng ký công tác, cũng là phòng văn thư. Nơi này có ba bàn công tác cùng bốn tủ hồ sơ sắt. Trong phòng, có một vài cái đèn phát sáng, dù sao cũng là nơi đọc văn kiện, ít nhất đèn vẫn còn tốt. Tủ hồ sơ bị xước nhiều, mà bàn công tác cùng bàn phân giải cũng rất giống nhau, chỉ là không có lồng sắt cùng còng tay xiềng chân. Mỗi bàn lớn đều có dấu vết đã từng sửa chữa, như là chân bàn bị gãy (cái gì có thể làm gãy cả chân bàn bằng sắt?) dùng một tấm thép chữ L tạm thời gia cố thêm. Sick cảm thấy những đồ vật này nên chuyển tới phòng phân giải mới đúng.

Ngoại trừ đèn, một đồ vật khác cũng còn khá tốt là cái lồng chim. Bên trong không có chim, mà là treo một cái chuông lục lạc. Dây kẽm bên ngoài lồng chim bện thành hình ảnh mà pháp sư thích nhất: ánh trăng và các vì sao (đây là cảnh sắc thường thấy trên các sách dành cho pháp sư), dưới lồng chim có một bàn đá, trên bàn đá có mấy cái hố lõm vào được khắc số. Đây là một cái điện thoại ma pháp loại nhỏ dùng trong phòng, mặc dù nói là loại nhỏ, nhưng đó chỉ là so với trạm điện thoại ma pháp công cộng thôi.

Cái chuông lục lạc này có thể tụ tập tiếng động phát ra xung quanh, truyền cho lục lạc chuông ở một chỗ khác, làm cho hai người thân ở hai nơi có thể nói chuyện qua chuông lục lạc.

Sick dùng ngón trỏ bấm vào những chỗ lõm kia, gọi vào dãy số của cục quản lý nghề nghiệp pháp sư.

Chuông lục lạc bắt đầu rung. Vốn nên là tiếng tút tút chờ đợi quen thuộc, hôm nay bên trong lại truyền đến tiếng nhạc. Đó là một bài hát do giọng nữ cao, được đệm bằng sáo và Piano. Sick nghe thấy mấy chữ đầu của bài hát là: "Hàng xóm tốt—— của các bạn " sáu chữ, sau đó đầu bên kia đã có người tiếp máy.

"Alo?" Trong chuông lục lạc, một giọng nữ ngọt đến nhão vang lên.

Sick nói vào điện thoại: "Xin hỏi là cục quản lý nghề nghiệp pháp sư đúng không?"

"Xin lỗi, người gọi lộn số a?" Giọng nữ nói.

"Ah, thật có lỗi." Sick gác máy, cắt đứt cuộc gọi. Hắn lại bấm dãy số một lần nữa, lần này hắn kiểm tra từng số một cực kỳ cẩn thận, xác định mình không có bấm sai.

Giọng cao nữa kia lại bắt đầu hác, lần này Sick mới nghe được: "Hàng xóm——" cuộc gọi đã thông.

"Xin hỏi là cục quản lý nghề nghiệp pháp sư đúng không?"

"Người gọi lộn số." Vẫn là cái giọng ngọt nhão kia.

"Xin lỗi." Sick lại gác máy. Hắn quay người, tựa vào cạnh bàn, tay trái chống mặt bàn, ngón trỏ cùng ngón giữa tay phải thay phiên điểm nhẹ cái cảm, lần bấm số điện thoại của cục quản lý nghề nghiệp pháp sư. Mặc kệ lặp lại mấy lần, hắn đều cảm thấy không có sai, không có số nào hắn cảm thấy không ổn. Cục quản lý nghề nghiệp pháp sư là đơn vị quản lý tình hình công tác của các pháp sư trong nước, cũng chuyên quy hoạch những người trong hoàn cảnh như hắn, là đơn vị nhà nước hắn thường liên hệ nhất. Nếu là cơ quan khác thì thôi, nhưng số điện thoại của cơ quan này hắn thuộc còn hơn cả tên hắn, không có khả năng nhớ lầm.

Hắn suy nghĩ ước chừng hai phút, vẫn cảm thấy mình không có nhớ lầm. Có lẽ là bàn phím bị hỏng? Hắn cẩn thận kiểm tra trên bàn, cùng chỗ nói dây không có dấu hiệu gì là bị hư.

Sick cố lấy dũng khí, gọi lại một lần nữa. Giọng nữ cao lại bắt đầu hát. Sick hoài nghi có phải cục quản lý nghề nghiệp pháp sư đã đổi số hay không. Hắn không có dập máy ngay lập tức, vì vậy giọng nữ cao vẫn hát: "Hàng xóm tốt —— của các bạn —— cục quản lý nghề nghiệp pháp sư! Bạn tốt của pháp sư! Quay vòng, lấy tiền, tìm việc làm, chúng tôi che chở bạn! Cục quản lý nghề nghiệp pháp sư —— là bạn tốt của bạn —— "

Cuộc gọi đã thông, giọng nữ ngọt tức giận cực kỳ nói: "Người gọi sai —— "

Sick chửi ầm lên: "Đây tốt nhất không phải cục quản lý nghề nghiệp! người quấy đủ chưa?"

Trong chuông lục lạc liên tục truyền đến tiếng hít thở Híz-khà zz Hí-zzz không ngừng, giọng nữ đã nức nở rồi: "Người có biết là người ta sợ lắm hông? Sáng sớm mỗi ngày ngồi vào cái ghế này, suy nghĩ trong nội tâm lúc nào cũng là không biết khi nào người hứng lên gọi tới đây, mỗi lần có cuộc gọi đến, người ta rất sợ ah! Vì cái gì người đối với ta như vậy? người nói ah! người nói ah!"

"Ta có thể nói cái gì à? Đi tìm cục trưởng đại nhân tới á!" Sick gào lên trong chuông lục lạc. Trong phòng không có người khác thật sự là quá tốt. Điện

thoại ma pháp kiểu lục lạc chuông cũng rất tiện, khuyết điểm là tất cả mọi người nghe được người đang nói gì trong điện thoại.

Giọng nữ chất vấn: "Người muốn gọi hẳn khai trừ ta, đúng hay không? các người là quan hệ như thế nào?"

"Xem như em lạy chụy niệm tình thương xót, gọi cục trưởng đại nhân tới!" Sick cắn chặt răng, rít ra mấy chữ này từ trong hàm. Sao nữ nhân này còn làm tổng đài được ah!

"Người ra lệnh cho ta? Người dùng pháp thuật với ta? Không không không không không không —— ta sẽ không khuất phục —— ta sẽ không bị người cướp đi tâm trí dễ dàng như vậy —— ta muốn chống cự —— ta —— ta sẽ không trở thành tể phẩm tà giáo!"

Trong chuông lục lạc truyền đến những tiếng ồn ào. Nghe như là đồ dùng trên bàn làm việc bị đổ xuống.

Trong điện thoại im lặng 5s, sau đó một giọng nam cất lên: "Này? Là Sick đúng không? Tổng đài của chúng ta xui rồi. Mỗi lần chứng kiến như vậy cũng biết là người gọi tới đây. người đã làm gì nàng ah?"

"Ta cái gì cũng không có làm, là nàng kỳ thị bằng cấp." Sick chống tay, ngồi xuống, kết quả chân sau cái ghế kia quá ngắn, làm trọng tâm hẳn lập tức nghiêng về phía sau, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Tản bộ dưới mưa

"Được rồi, tình hình công tác thế nào?"

Thân thể Sick đang nghiêng về trước để lấy thăng bằng, dùng một loại ngữ khí nhẹ nhàng đến quý dị nói: "Tình hình công tác phi thường tốt, ta không thể tưởng tượng được còn chỗ nào tốt hơn chỗ này. Ngăn nắp, sạch sẽ, lương cao, ít việc, gần nhà, lãnh đạo yêu thương, đồng sự thân thiết, mà không cần đối mặt dân chúng."

Nghe được câu đó, chuông lục lạc im lặng suốt 30s, Sick chỉ nghe được tiếng hít thở. Về sau mới lại vang lên giọng của cục trưởng đại nhân: "Người đi nhận công tác đúng chỗ chứ?"

"Chỉ mong ta đi sai." Sick vượt vượt chỗ ót bị sung lúc trước, đại khái trong thời gian ngắn sẽ rất khó tan. Hắn cắn răng nói: "Ta thiếu chút nữa bị giết chết bởi tà cũ, có ma mà không phải ma đi quấy mỗi đêm, lãnh đạo nửa năm còn không thấy mặt, tất cả dân địa phương đều muốn san bằng cái chỗ này."

"Chuyện của lãnh đạo kia thì ta mới nghe lần đầu." Cục trưởng đại nhân nói. Ngụ ý là ngoại trừ chuyện này những chuyện còn lại hẳn đều biết. Sick nghe thấy trong chuông lục lạc có tiếng mở hộp bánh, cục trưởng đại nhân hỏi Sick: "Tóm lại người còn sống đúng không? người không phải U Linh a? Đầu năm nay U Linh biết gọi ma thoại đã không kỳ lạ rồi."

"Đúng, ta chính là U Linh. Ta gọi cho người là vì nói cho người biết, hiện tại, ta muốn đi phá chỗ của người, thỉnh pha trà chuẩn bị điểm tâm chờ ta."

"Ha ha ha ha ha!" Cục trưởng đại nhân cười to, giọng cười rất thiếu thành ý.

"Người luôn luôn ý vào chuyện ta thiếu thốn thông tin, liền phân phối những công tác không ai muốn cho ta. Ta ăn đủ đau khổ rồi, ta không làm nữa! Nghe thấy được sao? TA THÔI VIỆC! tốt nhất người nên xem lại danh sách những người đang chờ việc làm, coi còn có ai sẽ ngu xuẩn bị người cho vào tròng!"

Cục trưởng đại nhân trả lời trung thực: "Chỉ có mình người."

Sick phát ra âm thanh hừ hừ, giống như khi con chó muốn uy hiếp kẻ thù.

"Như vậy đi, người biết tòa cao ốc Denise? bọn họ hiện đang chuẩn bị phá vỡ kỷ lục tòa nhà cao nhất thế giới, là kiến trúc cấp thế giới ờ. Chỗ đó vẫn còn thiếu một chân pháp sư bảo vệ, người cảm thấy như thế nào?"

"Vài ngày trước chỗ đó mới phát sinh tai nạn ngoài ý muốn do cần cầu đập vào công nhân, cục xây dựng đang nhìn chăm chăm vào nơi đó, không đi!"

"Nghì? Làm sao người biết chuyện này?" Cục trưởng đại nhân hoài nghi hỏi. Ngay cả Sick radio cũng không có, chớ nói chi là TV rồi. Có lẽ cũng không có người khác sẽ nói cho hắn biết những chuyện này mới đúng.

"Mỗi ngày ta đều đi nhặt báo cũ để dọn thêm vào chần bông, trên đó có ghi." Sick cắn răng nói. Báo chí bây giờ khá đa năng. Chẳng những có thể cung cấp thông tin, còn có thể làm ấm thân thể. Sick cho rằng mỗi ngày bỏ công đi lục thùng rác để kiếm mấy thứ này cũng đáng giá.

"Ách, Hết lần này tới lần khác luôn sáng suốt vào thời điểm này. Nên, phải hỏi người nghĩ mình gốc sao? Còn muốn đổi công tác?"

"Ta cũng hi vọng gốc thật, cũng sẽ không bị dụ cho cần cầu đập vào đầu."

"Ai, người yên tâm đi. Hiện tại cần cầu được chế tạo bằng khoa học công nghệ cao đấy, ở lò thiêu thứ tư, người tuyệt đối sẽ không phải phân giải những thứ đó." Cục trưởng đại nhân giả ngu, vờ quên đi mới vài giây trước hắn còn đề cử Sick tới chỗ công trường có tai nạn do cần cầu gây ra. Trong chuồng lục lạc truyền đến tiếng chếp chếp miệng khi đang ăn bánh của cục trưởng đại nhân, hắn vừa ăn vừa nói: "Công việc của người bây giờ tuyệt đối an toàn. Người không cần khẩn trương như vậy, chỉ là mấy chuyện kỳ quái nhỏ nhỏ mà thôi, tã giấy cũng không phải đối thủ đáng sợ gì, người lợi hại như vậy, dư sức ứng phó. Lò thiêu thứ tư hoạt động trong 35 năm qua chưa từng xảy ra chuyện gì, nửa tháng trước mới làm kiểm tra định kỳ xong, có vấn đề gì thì khi đó cũng đã phát hiện á. Tuyệt đối sẽ không như chỗ lần trước, người mới tới ở một tuần đã nổ không còn một mảnh á."

Sick đứng lên, thân thể tựa ở bên cạnh bàn, hai tay dùng sức, rống to: "Cuộc kiểm tra định kỳ kia ngay cả dân chúng bình thường cũng biết là trò gì, ta sẽ không bao giờ công tác tại một chỗ đã gấp đôi hạn sử dụng!"

"Gấp hai cũng bình thường thôi, đương nhiên cũng có thể vượt qua gấp ba nha. Nhiều năm như vậy đều không có xảy ra việc gì, chắc người sẽ không xui đến mức vừa tới lại gặp ngay vấn đề nha. Người nên cẩn thận ngẫm lại ah, mùa đông sắp tới rồi, người lại không có tiền thuê phòng, muốn lưu lạc đầu đường lủ này sao? Cục khí tượng dự báo dòng nước lạnh năm nay đặc biệt nhiều ờ." Cục trưởng đại nhân rất rõ ràng, sự kiện lần trước đã phá vỡ giới hạn chịu đựng của Sick, cho nên hắn đòi một cách tiếp cận khác, dùng sách lược như "Ta đang suy nghĩ giùm người nha", bất quá nghe như thế nào thì ngữ khí của hắn cũng chẳng có chút nào là quan tâm.

"Chẳng qua là lưu lạc đầu đường mà thôi —— bất quá chính là dùng báo làm chặn dấp, dùng thùng giấy làm ổ dưới chân cầu —— chỉ là phải tìm thức ăn thừa ở cửa sau nhà hàng, nhất tiền đồng người khác làm rơi trong cống —— chẳng qua là tắm rửa tại vòi phun nước, tìm nước uống trong công viên ——" Giọng Sick càng nói càng nhỏ, hắn càng nói càng cảm thấy thời gian đó thật sự là quá bi thảm, càng nói càng không muốn sống tiếp cuộc sống như vậy.

"Ít nhất ở lò thiêu thứ tư, thùng giấy chỉ dùng làm ván cửa mà không phải trần nhà. Lẽ ra người nên biết ơn mới đúng." Cục trưởng đại nhân giả ra giọng đồng cảm, nói, nhưng Sick thật sự không có cách nào bỏ qua những tiếng bực bực do cổ nén cười trong chuồng lục lạc.

"Ta chỉ làm đến mùa xuân, đợi mùa xuân đến ta sẽ rời đi!" Sick cố gắng giả ra ngữ điệu hung ác, nhưng như làm sao cũng không che dấu được cảm giác chột dạ do không còn lựa chọn nào khác. Dưới tiếng cười điên dại đã vỡ ra của cục trưởng đại nhân, Sick gác máy, ngồi trên ghế, gặm hờn vu vơ.

Người nghèo không có quyền lựa chọn công tác. Bởi vì bất kể là việc thu thập thông tin tuyển dụng, hay là thời gian chờ đợi xem xét hồ sơ, tiến hành chuẩn bị trước khi nhận công việc mới, còn có đi khắp nơi tìm người tuyển dụng, toàn bộ đều rất cần tiền. Người không có tiền có công việc gì sẽ phải làm công việc đó, bởi vì như vậy, thường thường đều là làm việc trong những hoàn cảnh cùng đãi ngộ cực kỳ ác liệt, cũng dễ sinh bệnh. Mà một khi có chuyện gì phát sinh, muốn tìm việc làm mới sẽ trở nên càng thêm khó khăn. Sick một khi bị thương tụt xuống đời, tiền mua cơm hắn còn không có, huống chi là khám bác sĩ cùng tinh dưỡng. Mà nếu không nghĩ ngợi tốt, ngay cả công việc hiện tại cũng làm không được. Đây chính là vòng tuần hoàn ác tính của Sick, một bước không vững liền vạn kiếp bất phục.

Sick quyết định, mặc kệ phát sinh chuyện gì, hắn nhất định phải cầm cự đến mùa xuân. Đợi mùa xuân đến, hắn có thể lên núi dùng tài nguyên tự nhiên để duy sinh.

Sick đứng dậy, nhìn thấy chồng tài liệu trước mặt hắn. Ghi chép trong 35 năm hoạt động của lò thiêu có lẽ đều ở đây. 35 năm trước, cái chỗ này là chỗ công tác lý tưởng của mỗi người, mà bây giờ, bản thân nơi này đã là một món rác thải cỡ lớn, không biết lúc nào sẽ nổ tung, mỗi người sợ tránh còn không kịp.

Sick trở về phòng phân giải.

Hắn chỉ hy vọng cái chỗ này có thể chống đỡ được bốn tháng.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Hôm nay, Sick mặc đồ phòng hộ kỹ càng nhất. Cả người hắn giống như kỵ sĩ mang giáp nặng. Thành thật, Tiểu Tra liếc trộm tình hình làm việc của Sick. Mặc thành như vậy ngay cả đi đường đều rất khó khăn, hắn rất ngạc nhiên không biết Sick sẽ làm việc như thế nào. Kết quả, Sick dùng phong cách cực kỳ bạo lực đi phân giải rác. Có một lần, bởi vì không vận được ốc vít, mà phải đập luôn cả cái máy ép nước trái cây ma pháp, mảnh vỡ còn văng đến bàn của tiểu Tra.

Đợi đến lúc xe rác đến, bọn họ phải đi bảo vệ nó.

Mưa to mưa như trút nước, cảnh vật hơi xa một chút đều nhạt nhòa trong mưa. Tiểu Tra cùng Sick vẫn cố gắng đứng ở đó, giằng co với phu nhân Fuluo, bảo trì cự ly có thể thấy rõ đối phương, lại không đụng phải đối phương. Dân chúng đều tránh mưa ở trong nhà, cũng không đến. Bốn phía lại không thấy người khác, cũng thấy không rõ những vật khác.

Sick ngáp một cái. Hắn nhặt một cái dù trong đống rác, cái dù đã gãy một nửa, Sick sửa một chút rồi lấy ra dùng. Trên mặt dù trang trí hoa hồng màu đỏ, còn có chữ nghệ thuật: "Yêu, là ý nghĩa duy nhất của cuộc sống." dù của tiểu Tra tốt hơn so với Sick nhiều lắm. Là một cái dù có thêm cả công năng phòng tia tử ngoại. Hắn cùng Sick đứng chung một chỗ, chênh lệch bên ngoài lớn như vậy, hai người căn bản không giống như là cùng một nhóm.

Phu nhân Fuluo mặc một bộ áo mưa trang trí những đóa hoa rực rỡ. Nàng chỉ cần giữ mình đứng thẳng trong mưa, nhưng là, ai cũng không có biện pháp chống cự lực lượng thiên nhiên, vì vậy cả người nàng trông cứng ngắc. Nàng cho rằng số mệnh của nàng là diệt trừ lò thiêu thứ tư, chỉ một trận mưa nhỏ

không thể ảnh hưởng tới nàng, nhưng là nàng thế đơn lực bạc, mặc kệ nàng có tự cho mình là khắc tinh lò thiêu thứ tư, không có quần chúng có thể kích động, nàng chả là cái gì.

Ba người nhìn nhau trong mưa, cho đến khi xe rác tiến vào hầm chứa bình an.

Đối với phu nhân Fuluo mà nói, so với chuyện để xe rác ra vào bình an, nàng không có cơ hội làm lãnh đạo bữa nay mới là chuyện đáng giận. Lúc nàng quay đầu rời đi, còn quay đầu lại trừng Tiểu Tra cùng Sick một lần cuối cùng, ánh mắt đầy ghê tởm cùng oán hận xuyên thấu màn mưa to dầm về bọn họ. Mãnh liệt đến nỗi Sick có cả cảm giác đau đau trên da. Sick nhớ rõ, ngày hôm qua sau khi nàng kháng nghị xong, chỉ có một chút khó chịu, còn lại thì như là cảm giác mỹ mãn hơn.

Sick có chút bất an, trận mưa to này tạo thành trở ngại với nàng, tám phần nàng sẽ trả thù lại.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Tiếp hết xe rác, lại đến thời gian bữa tối. Thời gian biểu như vậy làm Sick nhanh chóng quên đi nỗi sợ hãi với yêu quái cười ra nếp nhăn khi nãy. Bữa ăn tối hôm nay dùng thịt, rau quả, hồ nhảo làm bánh rán. Cũng giống như lẩu, món này cũng phải đợi. Sick xao động bất an, hai tay cầm hai cái vá, nhìn chăm chăm vào bàn nướng.

"Tám phút chưa?" Sick cơ hồ mỗi cách mười lăm giây muốn hỏi một lần.

"Còn không có, người bình tĩnh một chút." Tiểu Tra cảm thấy Sick giống như là muốn đem nuốt nguyên liệu trực tiếp vào bụng. Sớm biết đã không mua thịt bò có thể ăn sống, lẽ ra nên mua thịt heo mới đúng. Ít nhất như vậy còn có thể dùng vi khuẩn kiểm chế hấn một chút.

"Có thể trộn hết vào không?" Sick hỏi. Như vậy có thể chín nhanh hơn.

"Không thể. Ai lại làm thế." Thân là người cung cấp thịt, tiểu Tra, dùng quyền uy này hạ lệnh cấm.

Ai cho hấn ăn kẻ đó là lão đại. Sick đành phải cắn bờ môi nhẩn nại.

"Đồ ăn tốt như thế người cũng mua được, Sao còn chạy tới đây làm việc?" Sick hỏi. Vấn đề này trong nội tâm của Sick, còn nan giải hơn việc chỗ này khi nào sẽ nổ tung. Cư dân phụ cận không thích bọn họ, đương nhiên cũng sẽ không cùng bọn họ làm sinh ý, ngay cả cơm hộp đều không bán cho bọn họ. Những nguyên liệu nấu ăn kia là tiểu Tra đặt mua trực tiếp từ nhà sản xuất, sau đó nhà sản xuất dùng xe đông lạnh chuyển tới đây. Sick cực kỳ chán động khi biết chuyện này. Số lượng công nhân ăn cơm ở đây còn chưa nhiều tới trình độ phải bỏ sỉ, chỉ khi hóa đơn thanh toán rất cao mới có thể làm cho thương nhân đặc biệt đi một chuyến này. Tiểu Tra không cần cho Sick xem hóa đơn, hấn cũng đoán được tiểu Tra không phải đại gia bình thường.

Trong suy nghĩ của Sick, kẻ có tiền có thể sẽ đi làm một ít việc có lợi nhuận thấp để giết thời gian, nói ví dụ, bọn họ có thể sẽ làm từ thiện, hiệp trợ đóng gói sách báo đưa đi vùng sâu vùng xa, nhưng tuyệt đối không có khả năng đi làm một việc để người khác thóa mạ, có ảnh hưởng tới hình tượng bọn hấn.

"Pháp quy không có đem công việc này giữ lại cho người nghèo a?" Tiểu Tra một tay chống bàn, một tay chống cằm, bởi vì trận mưa vừa rồi, còn phải chống đỡ phu nhân Fuluo nên có chút mệt nhọc, mí mắt nói lỏng, mang một ít lười biếng cười nói: "Ta đang tìm đồ. Đó là một món đồ đã ở đây rất lâu. Nếu nơi này bị dỡ đi, đại khái sẽ không còn cơ hội tìm lại vật kia rồi. Cho nên ta mới cố gắng duy trì nơi đây." Tiểu Tra lấy cái vá trên tay Sick, thuận thục trở mặt bánh rán.

Sick dùng cái vá còn lại dầm dầm mặt bánh rán: "Đồ gì? Vì đem châu báu để nhầm với giấy lộn, kết quả không cẩn thận quăng luôn? Hay khi tổng vệ sinh không thấy thú cưng, cứ như vậy cầm ném đi?"

Tiểu Tra cố ý dùng cái vá che đi ánh mắt đang nhìn bánh rán của Sick, kết quả Sick phải duỗi dài cổ, tiếp tục nhìn chăm chăm vào bánh rán. "So về chuyện của ta, ta xem người càng quan tâm bánh rán a." Tiểu Tra cười nói.

"Mới không có chuyện này đâu." Ánh mắt Sick định tại bánh rán như trước, nói một câu không hề có sức thuyết phục: "Ta chỉ có mắt cùng dạ dày thuộc về bánh rán, tâm cùng lỗ tai đều là của người."

Tiểu Tra nói: "Không, tốt nhất ta không nói nữa. Nói ra người nhất định sẽ cười ta."

Trong thoáng chốc, Sick hơi dời mắt, liếc tiểu Tra một cái, lập tức quay lại với bánh rán. Tiểu Tra lộ ra một nụ cười tự giễu, đồng thời giữa lông mày hơi chút nhăn lại. Điều này làm Sick hoài nghi phải chăng tiểu Tra đang tìm các loại đồ vật không thể công khai như "Video 16 phút của bạn gái".

Sick buông tha bánh rán, chân thành nói với Tiểu Tra: "Ta sẽ không cười người đấy. Coi như ta là động nghiệp của người, nói đi." Sick cảm thấy sau khi cùng nhau đối mặt với yêu quái cười ra nếp nhăn, bọn họ có lẽ cũng có chút tình nghĩa chiến hữu mới đúng.

Tiểu Tra buông cái vá ra, hai tay che mặt nói: "Không, thật sự rất buồn cười. Đồ ta tìm khi người nghe xong chắc chắn sẽ cười."

Sick thấy cổ tiểu Tra cũng đỏ lên rồi, tựa hồ thật là phi thường khốn quẫn, vì vậy buông tha cho truy vấn. Rất nhanh đấy, miệng của hấn đã bị bánh rán ngăn chặn, không còn nhả ra lời chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

người rồi! Nửa đêm không ngủ còn làm cái quỷ gì ah!"

"Chúng ta không phải quỷ!" Một vài giọng nói đáp lại từ ngoài cửa.

Những cái thứ này rõ ràng không chỉ một cái! "Ta ngày mai còn phải đi làm, một đồng đồ bỏ đi chờ ta phân giải, không cần biết các ngươi là cái quái gì, đều câm hết cho ta!" Sick lại đập cửa, ngoài cửa lập tức trầm mặc.

Dùng phương thức nguyên thủy nhất, hắn đã giải tán được đám đông.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 9: Vấn đề trong đầu

Buổi sáng hôm sau, Sick lại đến phòng phân giải, trước đó hắn còn kiểm tra xem bảng thông báo có tin gì hay không. Hắn thấy trên đó chỉ có một tờ giấy viết tay: "Đã quên nói cho ngươi biết, chủ nhật lò thiếu không hoạt động, toàn thể công nhân được nghỉ. Nghỉ ngơi thật tốt a. Thứ hai còn nhiều việc phải làm. Tiểu Tra "

Nhưng Sick chỉ bận tâm phòng bếp có đồ ăn để đó hay không.

Dù sao cũng đã đến đây rồi, Sick cũng tranh thủ nhìn qua các thông báo cũ một chút. Bảng thông báo ở đây hình như chưa từng được dọn dẹp, thông báo dán đầy lên đó, thời gian từ đầu tuần quay ngược đến tận ba mươi năm trước.

Từ trong thông báo, cũng nắm được một ít nội tình. Sick nhìn thấy một tờ thông báo là "Hội uống trà hoan nghênh công nhân mới... Địa điểm: trước gian phòng có bức tranh mèo kitty lông đốm màu quýt, đuôi ngắn, thể trạng vừa phải, mắt trắng, đang ngồi rủa mặt. Phụ chú: Công nhân cũ không được tiết lộ đáp án, hãy để cho chính bọn họ tìm." Còn có thông báo mừng đám cưới của công nhân, cũng có thảo luận và nghiên cứu kỹ thuật vân vân.

Sick thấy có một thông báo viết: "Vì địa điểm mới của lò thiếu bị dân kháng nghị, kế hoạch tạm thời hủy bỏ. Lò thiếu được tiếp tục sử dụng tại đây cho đến khi đạt được thỏa thuận."

Tất nhiên những cuộc đàm phán tiếp theo đều thất bại, lò thiếu thứ tư mới còn ở địa phương này, nhưng phải chịu sự chi trích từ cư dân nơi đây.

Sick tìm khắp nơi, hắn tìm được một tờ thông báo rất cũ là: "Một công nhân lên lấy rác ma pháp, người vi phạm bị kỷ luật nặng." Nếu là dùng phương thức thông báo gia tăng quy định này, biểu thị đây không phải quy định có từ những ngày đầu. Sick tiếp tục xem, tìm được thông báo khác là công nhân đem rác thải sửa chữa, chuẩn bị đưa đi làm từ thiện. Quả nhiên thời điểm ban đầu, việc sửa chữa đồ bỏ đi rồi tái sử dụng cũng không trái với quy tắc.

Căn cứ kinh nghiệm của Sick, chỉ khi có biến đổi lớn thì cơ quan nhà nước mới thay đổi quy định. Không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì dẫn đến việc cấm tái sử dụng đồ cũ. Những thông báo lân cận với thời gian luật cấm đưa ra, Sick chỉ tìm được một ít như là "Biểu mẫu khám sức khỏe định kỳ của công nhân"... cùng vài nội dung linh tinh khác, không có gì đặc biệt. Sick không cho rằng, một nơi tụ tập nhiều pháp sư như ở đây, lại sợ chuyện ma quái.

Đa số những thông báo còn lại chủ yếu là quá trình công tác. Sick chống tay lên bảng thờ dài. Vốn hắn cũng muốn hỏi Tiểu Tra về sự tình của tào linh, kết quả tiểu Tra bây giờ có còn ở đây hay không hắn cũng không biết. Sick cúi đầu suy nghĩ một chút, quyết định đi phòng đăng ký tìm manh mối.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Sick đi đến trước cửa phòng đăng ký, mới vừa đặt tay lên nắm cửa thì, lòng bàn tay của hắn có cảm giác như bị vật gì đâm. Không phải tình điện tạo thành đây, loại cảm giác này giống như.... là năng lượng pháp thuật. Mới có người dùng pháp thuật mở khóa ở đây. Sick vặn nắm cửa, đẩy ra một khe hở nhỏ, đập vào mắt hắn chính là một cái mũ rộng vành lờ lợ, Sick đẩy bung cửa ra, không cần suy nghĩ đã cởi giày trên chân, nhắm ngay cái mũ,..... ném tới.

Nam tử đội mũ rộng vành lúc này đang ngồi xỏm dưới đất, lực tung các ngón kéo, đưa lưng về phía Sick. Dưới chân còn để một núi ổ khóa. Bàn năng hắn cảm nhận được sát khí từ sau lưng, muốn nhảy lên né tránh, kết quả vấp phải ngón kéo dưới chân, mặc dù né giẫy thành công, nhưng lại ăn quả đắng từ nảy cái ngón kéo.

Tất cả các ngón kéo đều làm từ kim loại đấy, đồ vật của cơ quan nhà nước đương nhiên có cạnh góc rõ ràng, thoạt nhìn rất đau...

"Cái này là cái —— giày? Không phải đạn độc thảo?" Nam nhân đội mũ rộng vành ngụp lặn trong đồng ngón kéo tận ba giây mới có thể đứng lên, hắn dùng bao tay làm bằng tơ, đem chiếc giày đặt ngang trước mặt để quan sát, sau đó ném lại cho Sick: "Ngươi nên đổi giày đi, cả gót giày cũng nở nụ cười rồi." Toàn thân cao thấp người nam tử này đều là trang phục lễ hội hoa lệ, nhưng bộ lễ phục kia nếu cho thì người trong xã hội nay cũng chưa chắc sẽ bận, nói cách khác, đó là bộ trang phục dành cho vũ hội hóa trang.

"Chủ nhân thậm chí không đáng được đối phó bằng một viên đạn độc thảo a." Một thiếu nữ có cái đuôi dài đang ngồi trên ghế cạnh bàn đặt ma thoại. Hai chân của nàng bắt chéo, nhưng lại hơi nhếch lên, làm cho khu vực tam giác thần bí như ẩn như hiện. Nàng mặc một cái váy liền áo, áo khoát ngoài màu

đen. Mái tóc dài được thắt thành một đóa hoa. Nàng có thể bày ra tư thế kêu gọi như vậy trong hoàn cảnh này, thật sự là rất giỏi.

Hai người đó là Nanaimo cùng Lys Na. Một người là bạn cùng phòng với Sick trong học viện Hắc Ám, một người là Agathion của người phía trước, chủng tộc mị ma.

Sau khi sự kiện giáo đoàn Hắc Dạ kết thúc, Nanaimo lại tận sức phấn đấu vì sự nghiệp vĩ đại là làm cho bản thân hắn bị truy nã lần nữa. Hắn là pháp sư chợ đêm, chuyên làm một ít giao dịch mà chính phủ không tiện làm. Giống như những gì Sick cảm nhận được về định luật trong xã hội hiện đại này, người phạm pháp luôn có tiền, cho nên Nanaimo nhiều tiền hơn Sick.

"Người lại tìm đồ vật trái pháp luật gì rồi hả?" Sick mang lại giày, kinh ngạc vì đế giày 'càng cười to' hơn.

"Cái này sao ——" Nanaimo duỗi ra ngón trỏ, hắc cầm lên, bày ra dáng vẻ đắc ý. Có vẻ hắn định nói ra một kế hoạch cực kỳ vĩ đại, nhưng lại đột nhiên như bóng da bị xì hơi, cúi đầu, ngón tay cũng thu lại, thấp giọng nói: "Nói ra người sẽ cười, thôi thì không nói."

Thuyết pháp này Sick mới nghe tiểu Tra nói hôm qua, lại để cho hắn càng hiểu kỳ: "Đến cùng là vật gì? Người nói ra được, ta sẽ xem xét có tha cho người hay không."

"Không, ta sẽ không nói đấy. Cái kia thật sự là —— ai, ta cũng không biết phải hình dung như thế nào, tựa là —— thời điểm ta nghe về vật kia, cũng rất shock ah." Nanaimo muốn nói lại thôi, bỏ mũ xuống, gãi gãi đầu.

"Người chắc chắn không nói?" Sick rút ra tể đao, đe dọa Nanaimo.

Một tay Nanaimo đội mũ lên, tay kia cũng rút ra tể đao. Chuôi tể đao của hắn là 17 ác ma chồng lên nhau, lưỡi đao cong, sáng loáng, cũng lờ lợc như trang phục của hắn. Nanaimo nói: "Không nói, không nói, tuyệt đối không nói. Nói ra người sẽ cảm thấy ta như một tên ngốc."

"Người đã sớm là một tên ngốc rồi." Sick gầm nhẹ.

"Nhưng lúc này lại có khác biệt rất lớn!" Nanaimo lay động tể đao nói.

Lys Na dùng ngón trỏ tay trái ấn lấy giữa môi, dần dần chuyển xuống tới cằm: "Chủ nhân, tốt nhất ngài nên tránh gây xung đột với đại nhân Sick. Bấy giờ ngài đang là một tên phế vật vô dụng, mặc dù cùng trong điều kiện bất lợi, nhưng đại nhân Sick còn có thể coi ngài thành cái bao cát, ngài không được ah."

"Điều kiện bất lợi? Là cái gì?" Sick giờ ngang tể đao, cau mày hỏi.

"Cái này ờ. Nơi này được thiết kế có thể thôn phệ năng lượng pháp thuật. Người ngấm lại nha, mỗi ngày nơi này tiêu hủy nhiều rác ma pháp như vậy, nhất định sẽ phóng xuất ra năng lượng tự do rất lớn, những năng lượng kia nếu không xử lý nhất định sẽ phát sinh vấn đề." Nanaimo buông tay: "Cho nên toàn bộ nơi đây sẽ cần nuốt sạch toàn bộ năng lượng pháp thuật, kết cấu của pháp thuật sẽ sụp đổ rất nhanh, pháp sư thi pháp ở chỗ này không có hiệu quả gì."

Sick nhíu mày. Giờ thì hắn đã biết tại sao lần trước hắn vẽ pháp thuật lại mất đi hiệu lực rồi. Hắn cười lạnh nói: "Cho nên người cũng không thể dùng Thuật Xuyên Tường chạy trốn." Pháp thuật khác coi như xong, chẳng qua là thời gian liên tục rút ngắn trên diện rộng mà thôi, nhưng nếu dùng thuật xuyên tường sẽ có khả năng bị kẹt luôn trong tường, nghiêm trọng hơn, có thể sẽ dính cùng một chỗ với vật liệu, đó là tai nạn sẽ chết người đấy, cho nên cần bản không thể dùng.

Nanaimo che miệng nói: "Ah, giống như không nên nói ờ."

Lại đem sự tình máu chó như vậy nói cho Sick, mặc dù bình thường Sick đã cảm thấy tư duy của Nanaimo rất có vấn đề, bất quá hôm nay chỉ số thông minh của hắn giảm xuống mức âm rồi.

"Chủ nhân ngài.ngu bẩm sinh hay có luyện tập ah~. Lúc này đây, người ta cảm thấy chênh lệch rất lớn ah." Con mắt Lys Na dạo qua một vòng, sau đó lấy ra một quả cầu màu tím trong áo khoát, đập xuống đất. Quả cầu như chứa nước, vỡ tan trên mặt đất. Chất lỏng màu tím bên trong bốc hơi rất nhanh, toát ra một làn khói đặc, thoáng cái đã tràn ngập cả gian phòng.

Con mắt Sick không mở ra được, nước mắt nước mũi chảy ròng, ho khan mãnh liệt đến cơ hồ muốn đứng không vững, nhưng chỉ là càng ngày càng khó hô hấp. Cho dù hắn nghe thấy tiếng ho khan của Nanaimo cùng tiếng bước chân cùng nhau rời khỏi phòng của Lys na, cũng vô lực đuổi theo. Agathion của Sick không có biện pháp kéo hắn ra ngoài, hắn đành phải dùng sức mình bò đi. Hắn dựa vào vách tường, cho dù đã ra khỏi phòng đăng ký, ánh mắt của hắn vẫn không mở ra được, hắn một mực chờ đến khi nhiệt độ xung quanh hạ thấp, một lát sau con mắt mới có thể miễn cưỡng mở ra. Hắn lấy một ít thảo dược lau mặt, lại nhai trong miệng một ít, con ho làm phổi hắn rất đau, tổn công rất lớn mới hô hấp bình thường được.

Sau một thời gian, khí độc trong phòng đăng ký sẽ tự động tán đi, trở thành khí thể không có độc. Sick nhận ra quả cầu kia, bị trúng nó, ngoại trừ làm cho hệ hô hấp sẽ gặp khó khăn, cũng không tạo thành tổn thương, bất quá vẫn là rất khó chịu.

Sick men theo vách tường, đi trên thảm cỏ không có cỏ. Thịnh thoảng hắn dùng tay áo lau nước mắt trên mặt, yết hầu cũng rất đau, hi vọng gió có thể làm cho hắn thoải mái một chút.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Vào mùa đông, khi hít thở, trong miệng sẽ toát ra khói trắng.

Sick chứng kiến lão thụ tinh đang quét rác từ rất xa. Phương thức ông quét rác chẳng gãi ngứa được trên đất, lá khô không ngừng chuồn đi qua khe hở của cây chổi.

Sick đi đến bên cạnh lão thụ tinh, cách khoảng 40cm thì dừng lại. Lão thụ tinh vẫn đang quét rác, hoàn toàn không có chú ý tới Sick.

"Lão tiên sinh?" Sick lên tiếng hô.

Lão thụ tinh không có phản ứng, tiếp tục quét rác, thậm chí Sick hoài nghi ông có biết lá cây đang chạy trốn hay không.

"Lão tiên sinh!" hai tay Sick làm thành hình cái loa đặt ở trên miệng, hô to.

Đã qua năm giây sau, lão thụ tinh mới ngẩng đầu, dùng tốc độ chuyển động 10s/1 khung hình, quay người sang trái nhưng không thấy ai, mới chuyển hướng sang phía bên phải là Sick. Ông nhìn Sick tròn vẹn 5s, cuối cùng mở miệng đáp lại: "Ah —— nguyên lai người ah." Lão thụ yếu nhếch miệng lộ ra răng giả, sau đó lại tiếp tục quét rác.

"Lão tiên sinh, phòng đăng ký có người thả bom cay, tạm thời đừng đi vào trong đó." Sick nói.

Lão thụ tinh không có phản ứng gì, cũng không hỏi là ai phóng bom cay. Sick đứng ở nơi đó, tiếp tục lau nước mắt, đột nhiên lão thụ tinh lại bắt đầu giảng cổ: "Ta ở chỗ này làm 35 năm —— còn là lần đầu tiên —— nhìn thấy người còn trẻ như người —— có lẽ người như người chỉ xuất hiện ở thời điểm này, chỗ này —— những chỗ đang vui vẻ —— không thể nhìn thấy người —— "

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 10

"Ta rất kỳ quái sao?" Sick nhú mày hỏi.

"—— người không đủ kỳ quái —— đây là chỗ khác người của người."

Sick hoàn toàn nghe không hiểu. Cách nói chuyện của lão thụ tinh rõ ràng còn khó hiểu hơn cả tiểu Tra.

"—— người như người ah —— có lẽ với xã hội này, sẽ rất kỳ quái, quả thực là kinh hãi. Thế nhưng mà ah —— lúc người ở vào hoàn cảnh đủ để cho mọi người trở nên kỳ quái, thậm chí là làm cho người điên cuồng, người lại biểu hiện bình thường dị thường."

"Bình thường dị thường" cách dùng tổ hợp từ này hình như có chỗ nào đó phi Logic, tóm lại Sick nghe hiểu rồi. Hắn gãi gãi gáy nói: "Nói đơn giản chính là không hợp với quần thể." Sick cảm thấy khi đọc lại bắt đầu phát tát rồi. Hắn hỏi lão thụ tinh: "Lão tiên sinh, người thuộc nhóm công nhân đời đầu ở đây sao?" Lão thụ tinh vừa nói hắn đã đợi ở chỗ này 35 năm, lúc trước cục trưởng đại nhân cũng nói cái chỗ này đã hoạt động được 35 năm.

"Lúc nói này mới xây —— ta đã có mặt rồi. Khi đó nơi này rất —— xinh đẹp ah. Pháp sư các quốc gia trên thế giới đều —— đến học tập, là hình mẫu quốc tế ah —— rất nhiều bài báo viết về nơi đây —— rất nhiều viên chức các quốc gia khác đều nghiên cứu mô hình vận hành —— mỗi lần trang trí ổng khối lớn là một trận đấu —— có thể để lại dấu ấn ở đây là một loại vinh dự, nghệ sĩ cả nước đều cạnh tranh ——"

"Khi đó —— chỉ có pháp sư ưu tú nhất mới được làm việc ở đây —— người xây dựng nơi đây —— đại pháp sư Tra. Laguna Niman Sen. Korishimola. Meggie Jike. Kisa Jephthah —— mỗi người đều mơ tưởng được làm việc với ngài —— "

Lão thụ tinh đọc cái tên loằng ngoằng kia lại rất trôi chảy, không kéo dài chút nào.

"—— cho dù tăng ca cũng không sao cả, mỗi người đều tự nguyện cống hiến vì lò thiêu —— khi đó còn không có đồ bảo hộ lao động đạt chuẩn, người trẻ tuổi thật nóng ah —— mà ngay cả ngày nghỉ cũng đều bận rộn quét dọn —— hiện tại chỉ còn lại có ta, một lão già khom nên về hưu đang cố gắng lái nhái —— "

Đoạn lời cuối cùng của lão thụ tinh đã nhắc nhở Sick. Hôm nay cũng là ngày nghỉ với lão thụ tinh, thế nhưng hắn cũng quét dọn (mặc dù trước khi quét và sau khi quét cũng chả có gì khác nhau), mà Sick có lẽ cũng là một người trẻ tuổi bốc đồng lại đang rảnh, nên mới nói chuyện phiếm. Nếu không phải Lão thụ tinh cũng chỉ có một người, tỉ lệ công tác cùng không công tác là 1/1, cái này cũng đủ để chứng minh Sick cực kỳ không hợp với quần thể.

Sick giật giật cổ, cảm thấy làn da càng ngày càng ngứa rồi.

"Ta phải đi tắm." Sick nói. Đây cũng không phải là lấy cớ chuồn đi.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Phòng tắm của ký túc xá hiện trong trạng thái cực kỳ xuống cấp. Tiểu Tra có tìm người đến tân trang lại khu tắm rửa, cho nên công nhân muốn tắm rửa đều dùng chỗ này. Sick đi vào khu nước ấm, men theo cái bể bơi đi vào phòng tắm. Thứ tư là thiếu ở bên bờ biên giới sắp sụp đổ, cho nên bể bơi hiển nhiên là trống không, rất lâu rồi chưa có người sử dụng. Hiện ở chỗ này xem ra giống như là cánh rừng nhiệt đới. Rất nhiều rêu xanh bám trên gạch sứ, giữa bể bơi mọc lên một cái cây to, bộ rễ trắng kiện che phủ toàn bộ đáy bể. Nhánh cây rất xum xuê, phá nát cả cửa sổ để vươn tận ra ngoài, lại có rất nhiều rễ phụ. Khi đi trên đường ở đây phải cúi đầu cẩn thận mới sẽ không đụng vào. Trên mặt đất, trên cây mọc ra những trái đậu lớn, cứng như sắt.

Sick ôm giò đồ, cúi đầu đi qua. Mỗi lần hấn tới đây đều có cảm giác rất đồ sộ. Cây này vốn thuộc về Ma giới, nhất định phải hấp thu độc tố làm cho nhân loại không không chế được cảm xúc trong quá trình sinh trưởng, rất khó trồng ở địa cầu. Rõ ràng ở loại địa phương này lại có một gốc cây lớn như vậy, thật là không thể tưởng tượng nổi.

Buồng tắm nếu so với tiêu chuẩn của Sick thì còn mới chán. Sạch sẽ, toàn bộ gạch men sứ nguyên vẹn, nước ấm ổn định, bởi vì dùng toàn bộ nhiệt năng của bể bơi để cung ứng một cái buồng tắm nho nhỏ, cho nên không có vấn đề nước không đủ nóng. Về phần loại chuyện nhỏ nhặt như vòi nước bị gì, cho tới bây giờ Sick cũng chưa từng quan tâm.

Hắn cỡi y phục xuống, đi vào trong phòng kẻ. Trước khi gội đầu, trước đó hắn phải nhìn rõ ràng vị trí đầu gội đầu đặt ở chỗ nào, sau khi xối nước, hắn mới đưa tay tìm kiếm trong cái giò cố định trên tường, nhưng chẳng thấy gì cả. Tay của hắn lại tìm kiếm một lần nữa, sờ tới sờ lui trong rỗ, không có cái gì. Hắn vén tóc ra sau, ngẩng đầu nhìn giò sắt.

Bên trong rỗng tuếch, cả buồng tắm cùng xà phòng cũng không thấy rồi. Sick nhìn mặt đất một chút, cũng không có rớt xuống đất.

Hắn có dự cảm bất hảo, hắn mở cửa, vọt tới tủ đồ. Mở ra xem xét, y phục của hắn không thấy rồi, bất kể là quần áo bẩn hay quần áo sạch đều không ở bên trong, chỉ còn lại một hộp bạc hắn thường mang theo, nằm trên túi được liệu.

Cái này còn không phải chuyện tệ nhất đấy.

Tế đao cũng mất tích luôn rồi.

Đó là một trong những tài sản tối trọng yếu của hắn. Dù có cộng lại toàn bộ từ ngữ thô tục nhất thế giới, cũng không đủ để biểu đạt tâm tình của hắn giờ phút này!

Hắn đeo hộp bạc lên cổ, bao được liệu thắt ở trên lưng, lao ra khỏi buồng tắm, phát hiện giày rách cũng không thấy rồi. Hắn hái một vài thực vật sinh trưởng cạnh bể bơi, nhét quanh bao được liệu, tạo thành một cái váy tạm thời, thoát khỏi trạng thái hòa hợp với thiên nhiên, lại nhét lên một vài quả đậu làm vũ khí.

Tao linh khôn kiếp! hắn muốn làm thịt những thứ này. Hắn không biết làm thế nào mà có thể đựng vào đao của hắn, bình thường loại vật phẩm ma pháp này đều có một loại pháp thuật cấm chế đối với linh thể, chỉ có sinh vật thật thể mới có biện pháp ăn cắp.

Hắn có thể cảm giác được khí tức của tế đao, nó vẫn còn ở phụ cận, ăn trộm cũng vẫn còn ở phụ cận.

Sick nhắm mắt lại, mở ra con mắt thứ ba. Trong bóng đêm, hắn "Trông thấy" một diện mạo khác của thế giới này. Đây là lần thứ nhất Sick dùng con mắt thứ ba ở đây, hắn chứng kiến một thế giới trắng lờ lờ vượt quá dự kiến của hắn.

Cái cây cực lớn từ ma giới này phát ra hào quang như một con suối ánh sáng, từng nhánh cây lại trở thành những trụ sáng chọc trời, phiên là như những con mắt phát quang nhỏ. Năng lượng pháp thuật phun ra hút vào trên mặt lá, hóa thành bụi mù phiêu tán. Dưới góc cây cùng trên đầu, đều là những vòng xoáy ánh sáng cực lớn, rất nhiều đốm sáng nhỏ phân bố trong đó chuyển động hỗn loạn, xem ra giống như là một dải ngân hà nhỏ. Vòng xoáy pháp lực lớn như vậy không phải tùy ý là có thể thấy được, trong phạm vi hiểu biết của Sick, chỉ có tổng bộ của Quyền Trọng Ánh Sáng là có thể thấy thứ này.

Sick quay đầu, nhìn thấy một tầng lầu sáu tầng hình trứng ở phía xa có rất nhiều ánh sáng đảo quanh bên trong, sau đó tiêu tán, chỗ đó có lẽ là lò chính rồi.

Hắn truy tung theo khí tức của tế đao, thẳng đến bên ngoài. Hắn cảm giác được chỗ đó có một thân ảnh lén lén lút lút. Dùng linh thị quan sát, người kia có hình thể của nhân loại, nhưng khí tức rất kỳ quái. Nhân loại luôn suy nghĩ, lúc nào cũng có ý niệm sinh ra, bởi vậy khí tức nhân loại luôn thay đổi. Nhưng khí tức của người kia rất đơn điệu, biểu hiện suy nghĩ của hắn cơ hồ không có hoạt động. Hắn một mực bảo trì cảm xúc cùng tư duy đồng dạng, không có biến hóa.

Sick cúi đầu đuổi tới bên ngoài, hắn một mặt trượt trên rêu xanh, một mặt nắm bông hoa chuyển qua góc tường, cuối cùng chứng kiến tên trộm kia. Lập tức hắn hoài nghi khả năng người kia thật sự là tao linh, bởi vì đầu của hắn rất quái lạ.

Người kia đưa lưng về phía Sick, dùng tốc độ cao nhất chuẩn bị. Hắn thấp hơn Sick một cái đầu. Úp một cái ăng ten như cái chén lên trên đầu. Trên ăng ten quấn rất nhiều dây kẽm, chia ra bốn phía, nhìn như một con nhím biển màu bạc khổng lồ. Cơ bắp trên lưng nổi bật, mặt đỏ lao động liên thân. Trên bộ quần áo lao động này có mấy chỗ bị rách cùng phai màu do thời gian, đúng là tạo hình thời thượng phải tốn rất nhiều công sức mới tạo được, nhưng ở chỗ này chỉ là một bộ y phục nên ném đi.

Sick nhận ra người này, hắn chính là người Sick nhìn thấy lúc trước ở hành lang lò chính!

Khoảng cách của hắn và Sick lúc này là 10m, khắp nơi trên đất đều là miếng thủy tinh, Sick đi chân trần không có khả năng đuổi theo. Hắn nhỏ nước miếng lên quả đậu, dùng Ni ngữ niệm chú: "Chấn động!" Sau đó dùng tư thế ném thương, mồm quả đậu nhắm ngay đầu người kia, ném đi!

Quả đậu phi hành thổi lên một cơn gió lớn, đem tất cả lá cây trên mặt đất đều thổi bay ra ngoài, cũng làm cho vảy của Sick có nguy cơ bay luôn theo chiều gió, may mắn không có việc gì. Quả đậu như một cái chùy, hung hăng đập vào cái ót người kia, phát ra một tiếng ‘Coong’ thanh thúy.

Pháp thuật phụ thêm trên quả đậu đẩy người kia ngã nhào. Cái mũ ăng ten rõ ràng còn đội ở trên đầu, chỉ là bởi vì nằm thẳng cẳng, biến thành đeo sau ót.

Sick né tránh thủy tinh trên mặt đất, đi thẳng đến bên người tên ăn trộm, dẫm một cước trên lưng hắn. Xúc cảm từ lòng bàn chân là rất mềm đấy.

Lúc này lão thụ tinh lại hiện từ một góc khuất, ông thấy Sick đang mặc vảy lá cây, ở trần cùng hai chân đang đứng trên lưng một người khác, lúc này đây lão thụ tinh phản ứng nhanh chóng, trong một giây đã mở miệng hỏi: "Đây là chuyện gì xảy ra?"

"Hắn ăn cắp đồ của ta lúc ta đi tắm!" Sick buông chân, hạ mệnh lệnh với tên trộm: "Đứng lên cho ta, đem đồ của ta trả đây!"

Tên ăn trộm cuộn mình lại, điều chỉnh mũ ăng ten, cứ như vậy đi đến bên cạnh lão thụ tinh, trốn ở sau lưng lão thụ tinh, nhìn lên Sick.

"Người cái này ——" Sick thiếu chút nữa đã chửi đồng, cắn răng nhìn xuống không có thất lễ trước mặt lão nhân gia. Hắn nhìn kỹ mặt tên ăn trộm, phát hiện nét mặt của hắn rất kỳ quái. Con mắt tên ăn trộm tròn lên, còn to hơn cả mắt người bình thường lúc kinh ngạc, cắn bản chính là dùng toàn lực căng mí mắt ra, đồng thời đồng tử lại co lại rất nhỏ. Bờ môi héch, cái cổ cứng ngắc. Hắn một mực duy trì trạng thái này. Sẽ không liếm miệng, cũng sẽ không chuyển động cổ. Ánh mắt của hắn một mực dán cùng một cái góc độ. Mặt người bình thường sẽ không cứng như vậy. Nếu như để Sick chẩn đoán bệnh, hắn sẽ cảm thấy người này hẳn là bị trúng thực hồn nhập vào làm thần trí bị mê muội.

Sick hỏi lão thụ tinh: "Tên trộm này không biết ở đâu lẫn vào, người biết hắn sao?"

"Hắn là công nhân ở đây ah." Lão thụ tinh trả lời trôi chảy.

"À?" Sick hơi nghiêng đầu: "Không phải chỉ có ba công nhân sao?"

"Đúng vậy ah." Lão thụ tinh nhìn thoáng qua Sick, lại nhìn tên ăn trộm: "Tăng thêm quái đầu, là ba người ah."

Vậy Tiểu Tra là cái gì?

Sick bắt đầu cảm thấy lạnh, cái này không chỉ vì hắn đang lỏa thể đứng trong trời đông. Hắn nhớ tới những điểm đáng ngờ trên người tiểu Tra: Khi hắn mới gặp tiểu Tra thì, cảm thấy hắn hình như là U Linh chạy sai thời đại. Nhìn xem Lão thụ tinh, cái ông ông đang mặc như muốn rách rồi, mà Quái Đầu, một bộ nghèo kiệt hủ tới mức không có tiền mua đồ mới; chính hắn, cho dù không phải mặc vảy lá cây cũng không có tốt hơn chỗ nào.

Chỉ có Tiểu Tra, mặc pháp bào tinh mỹ, thấy thế nào cũng đều khó có khả năng là công nhân ở đây —— chỉ có thời điểm lò thiếu thứ tư vừa xây dựng xong, mới có pháp sư như vậy. Sick càng nghĩ càng cảm thấy khả nghi. Tiểu Tra sẽ không phải là U Linh của công nhân nơi đây, bởi vì vẫn còn chấp niệm cho nên lưu lại thủ hộ tại đây chứ? Vừa nghĩ như thế lại càng thêm hợp lý rồi, Tiểu Tra đã từng nói qua hắn muốn tìm đồ. Muốn tìm về một vật gì đó là lý do U Linh thường dùng để lưu lại nhân thế!

"Tóm lại, " Sick xoa hai lòng bàn tay vào nhau để tăng độ ấm "Đem đồ đạc của ta trả lại cho ta!"

Quái Đầu đem đồ của Sick bỏ vào trong ngực, lắc đầu. Khi người bình thường lắc đầu, đầu sẽ chuyển động, nhưng là con mắt sẽ chuyển động ngược hướng với đầu, như vậy mới sẽ không chói sáng đầu. Khi Quái Đầu lắc đầu, con mắt lại đứng yên, làm cho ánh mắt di động theo, thoát nhìn quý dị phi thường. Hắn dùng ngữ điệu cứng ngắc nói ra: "Quái Đầu không trả. ngươi là địch nhân của nữ vương."

Sick nhặt lên quả đậu, quơ quơ nó lên, dùng giọng thấp uy hiếp Quái Đầu: "Lần này ta đánh bay đầu của ngươi từ trên cổ!"

"Quái Đầu, mang thứ đó —— trả hắn." Lão thụ tinh nói với Quái Đầu, mặc dù ngữ khí rất nghiêm túc, nhưng thật sự là tốn quá nhiều thời gian rồi.

Đầu Quái Đầu lắc không ngừng, người bình thường nếu lắc như vậy đã choáng rồi.

"Đưa ta!" Sick hét lớn. Phần nộ của hắn lập tức liên hệ cùng tế đao, tế đao thả ra dòng điện, Quái Đầu kêu lên một tiếng, ném bao đồ trên mặt đất. Sick bước ba bước lớn nhặt lên bao đồ, trước tiên kiểm tra tế đao, sau đó bắt đầu mang giày. Gió rét thổi tới, Sick rung mình một cái. Hắn vội vàng đem áo khoác mặc vào, biến thành mặc lá vảy lá cây với giày, phối hợp áo khoác, trông càng giống tên biến thái hơn.

Quái Đầu chạy đi mất. Sick cũng không muốn đuổi theo.

Lão thụ tinh nói: "Quái đầu hắn —— đầu óc là lạ đấy, thỉnh ngươi —— không nên so đo cùng hắn —— "

Lông mày Sick không vì vài lời của lão thụ tinh mà giãn ra. Hắn đối xử công bình với mọi người chỉ cần dây đến hắn, hắn mới mặc kệ thần trí đối phương có thanh tỉnh hay không.

Lão thụ tinh nói tiếp: "—— lúc trước hắn —— công tác —— không cẩn thận ngã vào hầm chứa —— đại khái là khi đó hít đến quá nhiều khí thải —— về sau vẫn là cái dạng này —— "

Sick nheo mắt lại. Hắn cảm thấy càng ngày càng lạnh rồi. Nước trên tóc cũng chảy xuống làm ướt cả áo khoác. Hắn không rên một tiếng xoay người lại

tắm rửa.

Hắn trở lại buồng tắm, sau khi tiếp xúc với nước ấm, Sick hắt xì liên tục. Hắn phát hiện đầu gối đầu cùng mấy thứ linh tinh khác đã trở lại trên kệ. Chắc do tao linh. Hắn đem tế đao nhét trong túi được thảo, treo hộp bạc trên cửa. Ai lại muốn trộm thứ này, để cho Agathion ăn hết hắn.

Sick một mặt tắm rửa một mặt suy nghĩ vấn đề. Hắn hoài nghi có khả năng mình bị khí độc trong không khí ảnh hưởng, mới sẽ xuất hiện sơ hở, lại để cho ăn trộm có cơ hội hạ thủ. Hắn nghĩ đến cái cây từ ma giới cực lớn trong bể bơi. Trong không khí nơi đây rất có thể chứa rất nhiều độc tâm linh.

Hắn lại nghĩ về tiểu Tra. Muốn tìm ra một giải thích khác. Hắn an ủi mình Tiểu Tra có thể là công nhân tình nguyện, nhưng cái thuyết pháp này đã bị hắn đẩy ngã trong vòng ba giây chưa tới. Cho dù Tiểu Tra thật là công nhân tình nguyện, có tiền chạy tới đây, nhưng không cách nào giải thích vì cái gì lão thụ tinh không có tính thêm tiểu Tra, kiên trì chỉ có ba người ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Điều tra

Khi Sick tắm xong, khí độc trong phòng đăng ký cũng tán đi gần hết rồi. Nhưng hắn trước tiên vẫn đi phòng bếp kiểm chút gì ăn cho no bụng, sau đó mới trở lại phòng đăng ký. Ở đây vẫn còn bảo trì bộ dạng do Nanaimo để lại, ngăn kéo để lung tung trên đất.

Sick không rõ ràng cách thức sắp xếp ở đây, đành ngồi xuống đất chậm rãi nghiên cứu. Chia những vật phẩm Nanaimo lòi ra làm hai, một loại là tư liệu nhân sự, một loại là danh sách thiết bị. Tất cả ngăn kéo vốn đều bị khóa đấy, nhưng mà khóa đã bị Nanaimo làm hư rồi.

Bởi vì số lượng vô cùng khổng lồ, nếu cứ xem từng cái một như vậy thì mấy ngày mấy đêm cũng chưa chắc xem xong, vì thế Sick chỉ xem lướt qua. Trên tư liệu nhân sự, Sick thấy các pháp sư ở đây có bằng cấp người sau so với người trước càng hiển hách hơn, nơi cấp đều tập trung ở những trường đại học pháp sư danh tiếng. Hắn thầm nghĩ thời gian làm việc cũng chẳng khác gì học lớp. Sick rút đại một tập tư liệu không có hàng chữ 'đã rời cương vị công tác', hiểu kỳ nhìn kỹ, mới phát hiện đó là của ông chủ Mèo Mập. Hắn thấy ảnh chụp trong tư liệu so ảnh chụp quân chúng kháng nghị cầm phải trẻ tuổi hơn, cũng già hơn nhiều. Sick thấy địa chỉ nhà hắn cũng gần đây thôi, lại không đi làm, có thể thấy được thái độ công tác cùng bằng cấp là hai việc khác nhau.

Nhìn một hồi vẫn không tìm ra nguyên do, Sick đành xem danh sách thiết bị. Ma khí học vốn cũng không phải là lĩnh vực Sick quen thuộc, sau khi đến nơi đây mới tiếp xúc nhiều hơn, những ghi chép trên tư liệu, dùng thuật ngữ mà hắn căn bản xem không hiểu. Sau khi xem hai giờ, Sick nhận định đây là đang lãng phí thời gian. Trừ phi trước xác định được phương hướng, nếu cứ như vậy cũng chả thu hoạch được gì.

Hắn tiện tay đem tập hóa đơn mua sắm lấy ra luôn. Quơ quơ vài cái, các trang giấy liền trượt xuống, phát ra những tiếng "Ba ba ba BA~ BA~" nhẹ. Sick không chế sao cho mỗi một tờ giấy trượt xuống, nội dung mua sắm cũng hiện lên một nửa, bởi vậy Sick phát hiện có một đoạn thời gian rất dài, những hóa đơn kia đều do cùng một người ký tên.

Tra. Laguna Niman Sen. Korishimola. Meggie Jike. Kisa Jephthah. Người này ký hết tên còn đem nét cuối cùng kéo dài để vẽ thành một bông hoa.

Cái tên dài loằng ngoằng, cho thấy thuộc dạng được cha mẹ che chở, gia thế hiển hách, không lâu trước Sick đã nghe lão thụ tinh nhắc qua một lần. Mặc dù hắn căn bản không nhớ được, nhưng vừa thấy đã liên hệ lại.

Chính là người này xây lò thiêu thứ tư.

"Tra". Laguna...

Tiểu "Tra".

Hai cái danh tự phát âm giống nhau, sẽ không phải chính là cùng là một người?

Sick không biết tên đầy đủ của tiểu Tra. Nếu như là hắn thiết kế hơn nữa kiến tạo cái chỗ này, vậy theo truyền thống xằng bậy của pháp sư, ở chỗ này có đồ đặc gì đó bị dấu đi, thật là bình thường đấy. 35 năm qua ở đây đã có quá nhiều lần bảo hành cùng cải biến quy mô lớn, có thể đồ đặc đã bị di chuyển mà người dấu nó cũng không biết. Bên ngoài tiểu Tra cùng Sick có tuổi không sai biệt lắm, 35 năm trước căn bản là còn chưa ra đời, nhưng là trên cái thế giới này cũng không phải không có pháp thuật bảo trì dung nhan, nếu như Tiểu Tra là U Linh, muốn dùng bộ dạng người trẻ tuổi xuất hiện lại càng dễ hơn rồi.

Tay Sick lại duỗi về sắp tư liệu nhân sự, nhưng trước khi chạm tới, hắn đột nhiên giật mình, cho rằng mình vốn không nên truy tra chuyện này. Tiểu Tra là U Linh, vậy thì sao? Hắn hiệp trợ Sick hóa giải ma khí, đối kháng dân chúng kháng nghị, cung cấp thức ăn, duy trì hoạt động bình thường của lò thiêu. Hắn có thể trợ giúp Sick thực hiện mục tiêu cầm cự 4 tháng ở chỗ này. Có một vài U Linh, nếu thân phận bị vạch trần, sẽ biến mất không thấy nữa, vì để cho mình có nóc nhà có thể qua mùa đông, Sick có lẽ nên quên chuyện này.

Vì vậy Sick để lại giấy tờ vào ngăn kéo, cũng không có đem ngăn kéo nhét lại trong tủ, cứ như vậy ly khai phòng đăng ký.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Thời gian còn lại hôm nay, Sick dành để nghiên cứu pháp thuật. Hắn trốn trong phòng, thí nghiệm đủ loại pháp thuật cùng tình huống năng lượng pháp thuật bị thôn phệ. Hấn vùng xương gà đầy đất, kết luận là thất bại toàn diện. Để tránh cho năng lượng của dụng cụ pháp thuật bị xói mòn do thời gian, cũng vì ngăn cách ảnh hưởng của năng lượng pháp thuật bên ngoài, chúng đều được thiết kế thêm một tầng cách ly bên ngoài. Ngay cả như vậy thì nó vẫn bị hút đi bởi năng lượng thôn phệ ở đây, pháp thuật bình thường căn bản vô lực chống cự. Dù cho Sick thử nghiệm bao nhiêu lần, không ngừng cải tiến, gia cố phương pháp, đều chỉ có thể hơi chút kéo dài thời gian pháp thuật liên tục, không cách nào ngăn cản pháp thuật sụp đổ.

Gần chín giờ, lão thụ tinh lại khóa cửa phòng Sick. Hôm nay Sick không vội đi ngủ, hấn ngồi đợi tào linh bắt đầu quấy.

Thời gian trôi qua, Sick vẫn dán tai trên cửa, nghe thấy bên ngoài có tiếng ca càng ngày càng gần. Tiếng ca kia như một đứa nhỏ ngâm nga cho vui, chẳng những không có giai điệu, nhịp điệu đáng nói, chuẩn âm cũng loạn thất bát tao. Còn thường thường đột nhiên cất cao hoặc là gián đoạn, thật không thể nói là ‘dễ nghe’. Bài hát này chỉ có một câu, lặp đi lặp lại. Nhưng giọng hát quá khó nghe, Sick phải nghe thật lâu mới biết được đó là câu gì.

"Vương quốc người vô hồn —— ra Aidonatello! Ra Aidonatello! Ra Aidonatello!"

Âm lượng dần dần lớn như đang mở hội. Người hát theo càng lúc càng nhiều, nhưng làn điệu không có thống nhất, mỗi người mỗi kiểu, phối hợp nhạc đệm có lẽ đến từ chén đĩa, nhưng cũng đủ hiệu quả làm người mất ngủ.

"Nữ vương của chúng ta ——" Sick nghe được bọn chúng vẫn luôn lặp lại câu này.

Sick lớn tiếng hỏi: "Ai là nữ vương?" Câu này do hấn liên tưởng đến tên trộm hôm nay.

Những kẻ bên ngoài đột nhiên an tĩnh lại. Đã qua bốn giây, bên ngoài vang lên tiếng đáp lại ầm ầm, dùng cái làn điệu loạn thất bát tao lúc trước, bảy mồm tám lưỡi mà hát:

"Không có —— nữ vương! Không có!"

"Bị người nghe được —— không nên tiếp tục ca tụng nữ vương rồi!"

"Nữ vương gặp nguy hiểm! Không thể —— không được nói cho hấn —— "

Sick vẫn thật không nghĩ tới tào linh là loài có máu hải hươc như vậy.

"Không có nữ vương, người hiểu chưa a?" Một cái giọng nói quen tai, dùng ngữ khí cao ngạo đáp lại bên kia cánh cửa.

Sick hô to: "Người là kẻ bị té xuống hòm phân giải!"

"Ta mới không có té xuống! Đó là sách lược của ta, muốn người mở nắp, giải phóng nữ vương đi ra ngoài!"

Sick có loại cảm giác đụng phải cả bầy Nanaimo, nhưng đầu mấy thằng này còn thiếu iot hơn.

"Rõ ràng là có nữ vương, người lừa gạt ta!" Sick vừa hô xong những lời này, lại sừng sốt vì cách dùng từ của mình.

Sau mười sáu tuổi, hấn đã không còn nói những lời này rồi. "Người lừa gạt ta" – chỉ dành cho những thằng nhóc chưa trưởng thành dùng thôi. Trong xã hội người lớn, người lừa ta, ta lừa người đã là sự tình quá quen thuộc, thậm chí đã trở thành trụ cột giao tiếp. Cho dù biết rõ mình bị gạt, mà ngay cả đối phương có ác ý, cũng không thể trực tiếp dùng những lời này chỉ trích đối phương. Chỉ có trách đối phương "Thiếu thành tín", nếu không mình sẽ nhận được đánh giá "Sống nội tâm, hay khóc thầm", mà mỗi người đều sẽ cho rằng vì mình quá dẫn nên mới bị lừa.

Sick không khỏi hoài nghi, có phải vì đã hít vào quá nhiều khí độc, ảnh hưởng đến tâm trí của hấn sao? Chỉ sợ cũng vì nguyên nhân đó, mới làm cho Nanaimo ngốc như vậy.

Kẻ bên ngoài vẫn kiên trì với đáp án đầy mâu thuẫn của mình: "Không có nữ vương! Không có!"

Sick vốn chỉ là thuận miệng hỏi một chút, lại phát hiện khí độc vẫn còn, bỗng nhiên nổi giận, hấn dùng sức đập cửa, rống to: "Gọi nữ vương các người tới!"

"Đến rồi!" Bên kia cửa đột nhiên truyền đến một giọng nữ ngọt ngào. Chính là giọng nói Sick nghe được vào đêm kia.

Điều này làm Sick kinh ngạc. Hấn sừng sốt một chút mới nói: "Các người không nên nhao nhao vào nửa đêm, ta muốn đi ngủ!" Xem ra đây là giọng của nữ vương.

Giọng nữ lúc lớn lúc nhỏ, nói: "Trước khi được thả ra ngoài, chúng ta không đi được địa phương khác."

"Vậy cũng nên giữ yên lặng!" Sick nói: "Còn có, không được trộm đồ đạc của ta!"

"Đây là phương thức chúng ta chứng minh mình tồn tại. Không có linh hồn, chúng ta chỉ có thể làm thế mới cảm thấy mình đang tồn tại trong thế giới này."

"Các ngươi có tồn tại hay không không liên quan đến ta, ta muốn đi ngủ!"

Một tao linh khác lại bắt đầu hát: "Chúng ta sinh ra từ hư vô, không được tạo hóa công nhân, không có quá khứ cũng không có tương lai, chỉ có hư không vô tận."

Giọng nữ vương nói: "Chẳng lẽ ngươi không sợ bị quên lãng sao?"

"Quên cái gì?" Sick nhủ mày.

"Ta cảm giác ngươi rất giống chúng ta."

"Cái gì?" Sick nhủ mày. Hắn càng nghe không hiểu rồi. Hắn sẽ không cảm chén cùng cái xềng, chạy tới cửa nhà người khác gõ gõ đánh đánh lúc canh ba nửa đêm.

"Thanh âm của ngươi căn bản không tồn tại trong thế giới này, cái thế giới này cũng không có ý định phân cho ngươi một nơi sống yên ổn. Diện mạo hôm nay của ngươi là bọn họ sáng tạo ra đấy, ngươi gánh chịu nghiệp báo do thế giới này chế tạo, bởi vậy bị ô nhiễm, bởi vậy bị coi là đồ bỏ đi. Nếu như ngươi không đi chứng minh sự hiện hữu của ngươi, ngươi sẽ bị quét dọn đến thế giới bên ngoài, đối với những người sáng tạo ra ngươi, ngươi cũng chưa từng sinh ra, cũng chưa từng biến mất, ngươi chưa bao giờ tồn tại. Bọn họ sẽ không nhớ kỹ ngươi, cũng không phụ trách những tao ngộ của ngươi."

Sick càng nhủ chắc lòng mi: "Trước tiên, ta hoàn toàn không có hứng thú muốn người khác phụ trách nhân sinh của ta."

"Nhưng đó là bọn họ làm đấy."

Sick không biết phải hình dung như thế nào, nữ vương này có chút bất đồng cùng ý nghĩ của hắn. Sick đương nhiên đồng ý người chế tạo nên những món đồ bỏ đi phải có một phần trách nhiệm, nói ví dụ tiên góp vào lương nhân viên lò thiếu các loại. Nhưng là ý của nữ vương cũng không phải thế, mà giống như vì chế tạo ra bọn họ (tao linh), cho tao linh muốn yêu cầu người chế tạo làm gì cũng được.

Loại 'phụ trách' không có giới hạn này làm Sick cảm thấy không thoải mái. Khi Sick đang suy nghĩ, đột nhiên hắn cảm giác được có ánh mắt xuyên qua cửa thép, nhìn thẳng hắn. Hắn lui về sau một bước theo bản năng, rút ra té đao đề phòng.

Giọng nữ vương lại truyền đến, lần này ngữ điệu cứng nhắc, không hề pháp phòng biến hóa, âm lượng cũng duy trì tại dê-xi-ben cố định, phẳng phất như máy móc bình thường: "Chúng ta có thể trông thấy sự tình Nhữ từng trải qua, đọc được những ý thức chưa hình thành trên người Nhữ." Nàng nói một hơi không gián đoạn: "cổ hương bị ôn dịch hủy diệt, thức tỉnh năng lực Từ Linh sư, tiến vào Hắc Dạ giáo đoàn, chà đạp cùng trưởng thành trở thành tứ thủ học viện Hắc Âm, sau đó lại chạy trốn trong hoang dã... trong thần điện dưới lòng đất phản bội Hắc Dạ Vương Giả, cơ hồ bị ma pháp viện xử tử nhưng được đặc xá tiến vào trường bổ túc pháp sư..."

"Đủ đủ rồi!" Sick hét lớn một tiếng, cắt đứt nữ vương. Những kinh nghiệm kia hắn nhớ rõ nhất thanh nhị sở, không cần người khác nhắc nhở.

"Chúng ta thống khổ, Nhữ có thể cảm động lây." Giọng nữ vương lại trở nên non mềm: "Ngươi sẽ rơi đến tình trạng này đều do người khác tạo thành đấy, ngươi phải yêu cầu bọn họ nhận trách nhiệm!"

"Dùng tư cách Linh Thể mà nói, các ngươi đang xen vào việc người khác đó!" Sick thu hồi té đao, gãi gãi cổ nói: "Không nên lại nhao nhao rồi."

"Chúng ta không có linh hồn, vì vậy nhìn thẳng chân thật."

"Các ngươi rất ưa thích cường điệu mình không có linh hồn?" Sick tức giận nói.

"Đúng vậy. Đó là sự khác biệt lớn nhất của chúng ta cùng vạn vật thể gian —— chúng ta là nguyện vọng của Liena."

Giọng nữ vương nhỏ đi, dần dần rời xa, dần nhạt đi theo nàng cũng rời đi. Mọi thứ cuối cùng lại yên tĩnh.

Sick thờ dãi, đi đến bên cạnh giường, trực tiếp ngã xuống. Hắn không có cách nào đổi công tác, đổi cái gian phòng cũng có thể a. Hắn quyết định sẽ động thủ vào ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 12: Tiến vào hầm chứa

Buổi sáng hôm sau, Sick là người đầu tiên đến nhà ăn, đi thẳng xuống bếp. Hắn rửa sạch nồi sau đó đặt lên lò, châm nước, chờ cho ráo, rồi ném vào đó hơn ba mươi loại thảo dược, bắt đầu luộc.

Tiểu Tra đến muộn hơn Sick bốn mươi phút. Lúc đó cả nhà ăn đã ngập trong mùi đắng khét. Tiểu Tra vốn còn ngại ngùng, bị mùi vị này trực tiếp xông vào mũi, làm hắn tỉnh ngay lập tức. Hắn cố gắng bịt mũi tiến vào trong, vừa vận chuyển khiến Sick đang làm phép với cái nồi. Từng tia chớp xanh tím hiện lên rồi bay vào nồi, toát ra sương mù đồng sắc. Đã qua hai giây, nước trong nồi biến thành màu xanh lá cây rất đậm.

"Morning, người đang làm gì thế?" Tiểu Tra hỏi.

"Ta đang nấu thuốc tinh não." Sick tắt lửa, dùng cái vá vớt cặn lên. Hắn làm nồi ma dược này rất tỉ mỉ, chính là để giảm thiểu ảnh hưởng khí độc do rác thải ma pháp sinh ra, còn tiêu trừ độc tố tâm linh. Sick quay đầu hỏi Tiểu Tra: "Người công tác ở đây đã lâu rồi sao?"

Sick nhìn thẳng vào Tiểu Tra, làm cho hắn cảm giác mình đang gặp nguy hiểm: "Cũng khá lâu rồi a. Làm sao vậy?"

Sick rót một ít thuốc vào chén nhỏ, tự mình nếm thử hương vị, sau đó rót đầy chén cho Tiểu Tra: "Rất tốt, đem cái này uống hết. Không nên hỏi đây là cái gì, uống là được rồi." Sick lại lấy cho mình một bát lớn, quét sạch hai loại độc tố trong cơ thể.

Tiểu Tra cau mày, nhận lấy chén thuốc. Hắn nhìn chăm chú năm giây mới quyết định, nhưng vừa nếm một ngụm thiếu chút nữa đã phun ra, hắn che lại biểu lộ thống khổ, vùng vẫy một hồi mới nuốt xuống bụng thành công.

"Muốn thêm đường sao?" Sick nhìn, vội vàng lấy ra cả bao đường phèn từ trong túi chén giao cho Tiểu Tra, Tiểu Tra không nói gì, chỉ là bỏ thêm một đồng đường vào trong chén.

Sick uống từ từ từng ngụm. Hương vị thật là rất đắng, nhưng Sick lại thích vị đắng tự nhiên này. Không phải chỉ có đắng, đắng rất nhanh sẽ thoái lui, chỉ lưu lại một ít hương khí nhẹ nhàng trên đầu lưỡi. Về sau hắn sẽ dùng cái này làm nước uống.

Sick uống xong chén thuốc của mình, bắt đầu đổ nồi thuốc vào trong ấm nước. Mặc dù chén của Tiểu Tra đã bỏ thêm đường phèn, nhưng hắn cũng miễn cưỡng lắm mới nuốt xuống hết, hắn vẫn đang dùng tay che miệng.

"Xe tải sẽ tới cửa lúc mười một giờ, chúng ta cùng tới thực địa để chỉ huy." Tiểu Tra nói.

"Có hẹn trước sao?" Sick hỏi. Dựa theo quá trình công tác của lò thiêu thứ tư, nếu có rác thải đặc biệt khó phân giải đưa vào, phải hẹn trước thời gian vận chuyển tới.

"Có một cái gánh xiếc thú giải tán, vẫn còn tồn đọng vài ma khí giả động vật không tìm được người mua, tất cả đều ném đi."

Nghe như là buổi đầu gia ma thú cuồng bạo, có lẽ còn nguy hiểm hơn cả năm tinh mini.

"Đó là một dự án lớn, chúng ta phải đi vào hầm chứa, chắc sẽ không kịp ăn cơm, cho nên," Tiểu Tra quyết định buồn nôn dài không bằng buồn nôn ngắn, hắn uống một hơi cạn sạch thuốc trong chén, che miệng mở ra tủ lạnh, lấy ra đồ vật làm Sick vui vẻ đến mức gương mặt cũng tỏa sáng. "Hôm nay sẽ ăn sáng nhiều một chút!" Tiểu Tra ném trên bàn một miếng bò bít-tết lớn.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※ ※※※※※

Đã ăn một bụng thịt bò, còn tăng thêm mùi thảo dược quanh thân, lúc mười một giờ, hai người đến thăm cỏ không có cỏ để chờ xe tải. Sick liếm láp miệng không ngừng, thần trí vẫn còn hồi tưởng về hương vị bò bít-tết chín năm phần. Quả nhiên là mùi vị nhân gian ah! Muốn cho tinh thần Sick bị lung lay mà không cần dùng độc, hiệu quả của bò bít-tết vẫn rất tốt.

Trong đầu hắn toàn là thịt bò, cho đến khi xe tải dừng lại hắn mới chú ý tới.

Đây cũng không phải xe tải bình thường, mà là xe kéo theo 5 container lớn. Sick không nghe thấy tiếng của mảnh thú, năm cái container nhìn cũng rất chắc chắn, hắn còn có thể hi vọng, hi vọng xử lý những ma khí này sẽ không quá khó.

Cũng giống như những xe rác khác, xe container này cũng ngừng lại trước cửa gần đầy gai nhọn hoắt, lái xe mở cửa xe, lao xuống, nhanh chóng ly khai. Chứng kiến bộ dạng sợ hãi của lái xe, Sick lại bắt đầu cảm thấy không quá diệu rồi.

"Đến phiên chúng ta rồi." Tiểu Tra đi đến bên cạnh cửa hầm chứa, chỗ đó rương kim loại gắn trên vách tường, hắn nhập vào mật mã để mở ra rương kim loại, từ đồ vật bên trong mà phán đoán, đó là một cái rương để giữ đồ. Tiểu Tra kiểm tra các loại ma khí bên trong như bình chứa lửa, kim ma lực... chỉ cảm ra một cái đĩa kim loại tròn, sau đó khóa lại thùng dụng cụ, nắm ống tay áo của Sick kéo đi, hai người ngồi trên xe container. Tiểu Tra ngồi ở ghế lái chính, Sick ngồi bên cạnh.

Cửa trừ hầm từ từ mở ra. Khi trước, Sick chỉ nhìn thấy một màu đen, lần này hai bên tường còn sáng lên những ngọn đèn hình cầu. Xe container tự động lái, đi qua cánh cửa, tiến vào phạm vi hầm chứa, sau khi đi được một đoạn, không khí đột nhiên chấn động, đằng sau truyền đến tiếng cửa đóng lại.

Sick nhìn Tiểu Tra. Tiểu Tra đặt cái đĩa kim loại tròn kia trên đùi, bắt đầu làm việc. Đĩa kim loại lớn hơn mặt người một chút, chia thành hai tầng. Tầng một phía dưới được cấu tạo từ những vòng tròn đồng tâm. Trên mỗi vòng đều có ký hiệu pháp thuật. Trên tầng một cũng là những vòng tròn đồng tâm, nhưng lại phân thành hai nửa, một nửa trong đó nhỏ hơn những vòng tròn khác, gác ở phía dưới. Vị trí cao thấp không giống nhau, cũng không tiếp xúc. Vòng tròn đồng tâm tầng trên không vượt qua phạm vi của tầng dưới. Vòng tròn đồng tâm ở tầng trên không chỉ có ký hiệu pháp thuật, bên cạnh cũng có. Những vòng tròn đồng tâm này cũng có thể chuyển động, tầng trên còn có thể di động tròn. Bởi vì không nhìn được kết cấu, Sick hoài nghi tầng trên chỉ dùng lực từ để giữ những vòng tròn di động. Tiểu Tra dùng tay vận những vòng tròn, hoặc là dùng ngón tay ấn các vòng tròn rồi kéo đi. Tiếp cận ký hiệu pháp thuật khác nhau cũng sẽ phát ra những ánh sáng có màu sắc khác nhau.

Đĩa kim loại này là vật điều khiển hàm chứa. Ký hiệu pháp thuật trên đó không phải ký hiệu pháp thuật thông thường, mà là ký hiệu được mã hóa riêng cho công tác xử lý rác ma pháp ở lò thiêu thứ tư, Sick xem không hiểu.

Ánh mắt hắn nhìn quanh, dưới ánh sáng lò mờ, hắn chứng kiến mặt tường chung quanh đều được lát bằng bạch ngân gia cổ pháp thuật. Bạch ngân là loại vật chất trù phú và rất tốt, nhưng cũng rất đắt đỏ, lúc này Sick mới cảm nhận thật sự rõ ràng, năm đó cái chỗ này phải được đầu tư tới mức nào, mới có thể sử dụng vật liệu xây dựng đẳng cấp như vậy.

Trên mặt tường bóng loáng như gương, có những ký hiệu pháp thuật sương mù cực lớn. Giống như là dùng tường làm giấy ghi thành một bức thư pháp vĩ đại. Mặc dù chỉ khi phản quang mới có thể nhìn thấy bọn chúng, nhưng cảm giác lực lượng của bọn chúng lại không bị hạn chế bởi ánh mắt. Bọn chúng đang không chế mỗi tất không gian ở đây.

Sick nổi hết da gà. Với tư cách một pháp sư, hắn cảm nhận được sự hoa lệ tinh xảo, hoàn toàn đan xen lực lượng ma pháp ở đây, sợ hãi cùng với kính nể nương theo cảm động xuyên thẳng vào trong xương tủy. Pháp thuật ở đây đan vào thành một tấm lụa có độ phức tạp vượt xa cảm giác của nhân loại, Sick chỉ thấy đại khái, nhưng từng cái "Đại khái" đều có vô số chi tiết bên dưới, trong những chi tiết kia lại có các chi tiết... Chi tiết này tương ứng với chi tiết kia, như là giai điệu đa trọng, nhịp điệu chẳng phân biệt được chủ phó, cùng hòa ca. Đây là lần thứ nhất hắn chứng kiến một công trình ma pháp hiện đại lớn như vậy. Hắn cảm thấy có lẽ không có pháp sư nào có thể giữ vững bình tĩnh trước mặt tác phẩm này. Hắn nhìn thoáng qua Tiểu Tra, Tiểu Tra ngược lại không có phản ứng gì, phảng phất không cảm giác sự khác biệt của năng lượng nơi đây so với phòng phân giải. Có lẽ Tiểu Tra đã quen a.

Sick không biết xe container đã đi bao xa, ngâm trong khối năng lượng pháp thuật lớn như vậy, cảm giác cự ly của hắn cũng đã mất đi. Đột nhiên xe container dừng lại trước một vách tường. Tiểu Tra ấn vài cái vào máy điều khiển, trên vách tường hiện ra một pháp trận cực lớn. Pháp trận phát ra ánh sáng chói mắt, biến thành họa tiết một con mèo Kitty, thoát ly vách tường, bay lên không trung, hai bên vách tường mở ra, thông đạo đằng sau hé mở, xe container tiếp tục đi lên phía trước.

Sick thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xem, họa tiết mèo Kitty duy trì khoảng hai giây rồi tan biến vào không khí, sau đó vách tường đóng lại.

Sick lùi về trong xe, kéo cửa sổ lại, hỏi Tiểu Tra: "Có phải người ở đây rất thích mèo?" Ngay cả gạch lát cũng trang trí hình mèo Kitty.

"Yêu mèo thành si." Tiểu Tra hí mắt, tiếp tục làm việc với máy kiểm soát. Sick hiện tại mới chú ý tới từng vòng tròn ở mép ngoài máy kiểm soát đều đã sáng, ký hiệu pháp thuật bình thường cũng sẽ phát ra ánh sáng nhạt, cho nên trong bóng đêm cũng có thể sử dụng. Tiểu Tra nói: "Ông từng nói qua, đồ vật ông yêu nhất trên thế giới này theo thứ tự là: Kitty, ma pháp, quái nhân."

"Cái này biểu thị ông sống rất tự tại đấy."

"Nói như thế nào?"

"Giống loại người như ta, quyền chọn công việc cũng không có, tuyệt đối sẽ không tuyên cáo lớn tiếng mình là dị loại." Sick nghiêng thân thể, đem đầu tựa ở cửa sổ xe. Ánh sáng ngọn đèn phản chiếu vào mắt hắn, di động theo hướng tiến lên của xe container: "Có thể khoe khoang trắng trợn mình cùng người khác có nhiều bất đồng, biểu thị ông có thể 『không cần phụ họa người khác cũng có thể sống tốt』." Lấy Sick làm thí dụ, tể đạo là một bộ phận thực lực của hắn, nhưng khi làm việc, hắn không thể lấy ra. Vì để cho người khác tiếp nhận hắn, phải làm bộ mình không đặc thù này. Về phần năng lực Từ Linh lại càng không cần phải nói, đây chính là tối mật, nếu không chỉ sợ có tìm khắp cả nước cũng chẳng ai dám thuê hắn.

"Thì ra là thế." Tiểu Tra nhún mày, mỉm cười nói: "Ta thấy hiện tượng này đã nhiều năm, nhưng đến bây giờ mới phát hiện, sau lưng còn có điều kiện tiên quyết như vậy."

"Đối với người có điều kiện không tốt mà nói, nhẫn nại cùng che giấu là tất yếu đấy." Sick không biết tại sao Tiểu Tra lại cảm thán, đành phải trực tiếp hỏi: "Người rất quen thuộc người sáng lập nơi đây sao?"

"Rất quen thuộc." Tiểu Tra cười đáp, ánh mắt hí lại, cái đề tài này làm hắn rất vui vẻ.

"Ông giống như được rất nhiều người tôn kính phải không?" Sick hỏi.

"Ân, người kia rõ ràng là Đại pháp sư, dùng thân phận của ông, đại khái chỉ cần sống như một ủy viên lập pháp, ở thượng tầng xã hội, lại ưa thích tiếp xúc với những người ở tầng cấp thấp hơn. Cũng không phải ông thỉnh những người kia tới nhà mình, mà là tự mình đi tới nhà người ta, mặc kệ chỗ đó rách nát bao nhiêu. Ông không cho rằng những người đó đang đợi bố thí, ông sẽ nhận lời mời làm khách tới những nhà kia, bởi vì ông cho rằng đó là những người có năng lực chia sẻ. Ông từng nói qua: 『chỉ khi thấy những người dưới đáy xã hội, mới biết những người ở chỗ cao đang dựa vào cái gì. Người khi sinh ra đã ở chỗ cao, chỉ có thể nhìn thấy đỉnh núi nơi mình sống, mà không thấy được những viên đá chông chênh lên dưới chân núi.』"

Những lời này lại trái ngược với lý lẽ thông thường. Sick có nghe qua một vài thuyết pháp tương tự, như: chỉ cần người đứng ở một chỗ tương đối cao, sẽ nắm rõ những chỗ thấp hơn như lòng bàn tay, tất cả trí tuệ tương quan, sẽ tự tới cũng như vị trí của mình. Nhưng đoạn văn Tiểu Tra vừa nói mới phù hợp với sự thật mà Sick chứng kiến, những người luôn ngồi trên máy bay tư nhân, ngay cả núi cao cũng có thay bay qua, sẽ không bao giờ biết được mỗi tất đất dưới chân là thế giới như thế nào.

"Nghe như là một người rất hiểu dân gian." Sick tự đáy lòng mà nói.

"Ha ha." Tiểu Tra cười càng vui vẻ hơn rồi, hắn thật sự rất ưa thích cái đề tài này: "Ông cũng từng nói qua: 『thân là tinh anh xã hội, đáng xấu hổ nhất chính là ngạo mạn tự cho là hiểu thấu dân gian.』"

Nghe được câu này, ngay cả Sick cũng cười rồi. Hắn quyết định đình chỉ truy vấn. Nếu nói tiếp sẽ có khả năng khai quật đến thân phận chân thật của Tiểu Tra, hắn còn cần Tiểu Tra làm bạn trong những ngày tiếp theo.

Trong tiếng động cơ ầm ầm của xe container, hắn mơ hồ nghe thấy Tiểu Tra thì thầm: "... Cũng chỉ có kinh nghiệm của những người khác nhau, mới có thể đưa ra những quan điểm khác nhau, đây chính là điểm mấu chốt mà những người tinh anh không bao giờ để ý tới..."

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Trong hầm chứa

Có khả năng thông đạo cũng không thẳng, Sick không dám khẳng định điều này. Lúc đi qua cánh cửa thứ tư chuẩn bị tới cánh cửa thứ năm, hắn cùng Tiểu Tra xuống xe mặc vào đồ phòng hộ. Đồ phòng hộ ở đây khác hoàn toàn với đồ phòng hộ ở phòng phân giải, hiển nhiên cũng sẽ mắc hơn rất nhiều. Đồ phòng hộ ở phòng phân giải chủ yếu là tránh va chạm với ngoại thương, đồ phòng hộ ở đây như đồ của phi hành gia. Tiểu Tra hướng dẫn Sick cách mặc đồ phòng hộ. Đây là một bộ đồ màu trắng, may từ chất liệu đặc biệt. Rất dày, rất cứng, nhưng cũng rất êm. Cũng giống nhựa plastic, không có lỗ thông gió, nếu cắt ngang ra thì có thể nhìn thấy kết cấu dạng lưới của nó. Bộ trang phục này cũng là đồ liền thân, cho nên bao tay cùng với mũ bảo hiểm phải mặc luôn một lần, thứ này vừa lớn vừa nặng. Sick phí hết một phen công phu mới mặc vào được. Đeo lên mặc nạ bảo hộ hình mỏ chim, có màu đỏ ở phần đuôi, có thể là vì dễ phân biệt đầu với đuôi, miễn cho nhầm lẫn. Tiếp theo là bình dưỡng khí mang trên lưng. Mang xong toàn bộ, kiểm tra lại cho chắc, bấy giờ nếu như từ bên ngoài nhìn vào hai người bọn họ, không những không phân biệt được giới tính, ngay cả có là người hay không cũng chưa chắc biết được. Sau đó hai người lên xe, đi tiếp.

Bọn họ đi qua tổng cộng 7 cánh cửa, mới tiến vào một gian phòng lớn. Sick đoán gian phòng này nối thông cả cái hầm chứa, cao khoảng tám tầng lầu, còn đào sâu dưới đất. Vị trí của Sick chắc là lầu một, nhìn xuống chỉ có một màu đen đen.

Căn phòng hình trụ, ở giữa trống rỗng. Trên vách tường có rất nhiều rào chắn, như một phòng cách ly, bên trong có rác ma pháp đang chờ phân giải. Nhưng số lượng quá lớn, nên xếp thành một đống, thấy không rõ hình dáng. Sick cố gắng xem các loại rác ma pháp trong ánh sáng mờ. Hắn nhận ra một ít rác vô hại không cần người, như là máy đánh trứng ma lực... Thoạt nhìn những rác ma pháp khác cũng không giống như sẽ công kích người.

Giữa gian phòng, một cái móc kim loại lớn thông xuống từ trần nhà, gấp lại, dài khoảng ba tầng lầu, nếu duỗi toàn bộ ra cũng khoảng bốn tầng. Sick không thấy rõ lắm chỗ nối của trần nhà với móc kim loại, chỗ đó chắc có cằng tay cùng cánh tay gãy ah.

Móc có hình như bàn tay người, bên ngoài có những mạng lưới màu đỏ. Cái này làm Sick nghĩ đến xác ướp mà hắn đọc được trong sách. Không có da thịt, mà chỉ có mạch máu bên ngoài khung xương. Những mạng lưới đỏ của cái móc sắt cũng như mạch máu. Cái móc hiện đang treo trên đầu hai người bọn họ, Sick cảm thấy tí lệ cái tay kia không giống của nhân loại đấy.

Xe lại đi tiếp, mắt thấy sắp rơi vào khoảng không chính giữa, Sick bị dọa dán luôn vào ghế, nhưng Tiểu Tra vẫn thao tác máy kiểm soát vững vàng, không có hoảng sợ.

Xe tới khoảng không, nhưng không có toi xuống. Sick thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn xuống, chứng kiến dưới xe có một khối chữ nhật màu xanh da trời phát quang cực lớn, vừa đủ để lắp đi khoảng trống, nâng xe lên. Xe rác chạy một vòng trên đó, Cuốn toàn bộ container lên, sau đó nó từ từ hạ thấp xuống.

Đèn cũng dần sáng lên theo vị trí của hai người bọn họ. Vách tường bên dưới cũng toàn là rào chắn, nhưng Sick bắt đầu nghe được những tiếng gào rú, va đập vào tường. Hắn thấy những rác thải ma pháp đang bạo động trong những ngăn chứa, càng hướng xuống, bọn chúng càng kích động. Sick thấy có một ma khí hình con vệt vừa đập đầu vào song sắt, vừa không ngừng chửi thề; một ma khí hình gấu bắc cực, đang cắn xé một ma khí hình con báo;... May mắn cái chỗ này được thiết kế cách âm, cho nên dù rác thải ma pháp đang nhao nhao nhưng còn có thể chịu được.

Bọn họ tiếp tục xuống. Càng hướng xuống, những phòng chứa càng lúc càng lớn, kích thước rác ma pháp cũng lớn hơn. Sick hy vọng ‘Móc sắt’ không ném những thứ này cho hắn.

Đã qua ước chừng 10 phút, bọn họ rốt cục đến tầng dưới chót nhất. Giữa sàn nhà tầng này có một ma pháp trận cực lớn, xe rác cũng dừng ở đây.

Dưới này, mỗi ô chứa đều cao khoảng nửa tòa lầu. Không có song sắt, nhưng có pháp trận trên tường cùng trên cửa, sau khi khởi động có thể tạo thành lưới phong tỏa. Nhưng tất cả đều trống rỗng.

Sick cùng Tiểu Tra xuống xe. Tiểu Tra kéo tay Sick, đem hắn kéo ra phạm vi pháp trận, sau đó điều khiển máy kiểm soát. Ngoài pháp trận, một rào chắn ánh sáng hiện lên, giam xe rác bên trong, phía trên xuất hiện một khối chữ nhật lơ lửng khác, dần dần hạ thấp đến khi tiếp xúc với trần hàng rào ánh sáng.

Tiểu Tra lại ấn vài cái lên máy kiểm soát, hai cái móc kim loại giống với cái đã thấy ở trên nhưng không lớn lắm vươn ra từ trong vách tường, xuyên qua hàng rào ánh sáng, dừng trên cái container thứ nhất.

Không lâu sau, cái container này được dỡ bỏ.

Ma khí mô phỏng động vật xuất hiện trước mắt Sick, mới một cái mà đã chiếm cả một cái container. Đây là một cái ma khí bắt chước Gryphon, vì tăng hiệu ứng diễn xuất, nên được cách điệu lên một chút. Cái miệng bị uốn cong như cái móc, bên trong có đèn, con mắt có thể phát ra ánh sáng. Mỗi cọng lông vũ được chế từ kim loại phát quang, không giống Gryphon chính thức, mà cố ý làm như gai nhọn, chế tạo cảm giác hung ác. Cơ bắp được khuếch đại, nếu trong hiện thực, cơ bắp như vậy khá là vô dụng. Bất kể là chân chim ưng phía trước, hay chân sư tử phía sau, đều có móng vuốt cực lớn, còn được tăng thêm hiệu ứng ma pháp. Vì điều chính là, tỉ lệ cánh cùng thân thể so với Gryphon thật sự nhỏ hơn, phù hợp với kích cỡ sân biểu diễn.

Nó bị trói bởi khóa ma pháp. Toàn thân đều bị cố định, miệng cũng bị buộc lại rồi, chỉ có cái đuôi vung qua vung lại.

"Xử lý con này trước, mấy con khác ngày mai lại làm." Tiểu Tra nói.

Gryphon mô phỏng mặc dù không nhúc nhích được, nhưng con mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Sick. Sick phát hiện trên người mình xuất hiện một điểm đỏ nhỏ, cặp mắt kia còn có thể phát ra ánh sáng Laze. Xem ra không nên cùng nó đối mặt.

"Đồ vật lớn như vậy thì hủy thế nào?" Sick hỏi.

"Hử từ từ." Tiểu Tra trả lời cùng không có trả lời không sai biệt lắm. Hắn dùng sức đập mạnh hai chân, ngay chỗ ngực của hắn, xuất hiện một tấm bản đồ. Mặt bản đồ phẳng, bên trên có khắc các phím điều khiển, chính giữa có một hình vòng tròn đồng tâm giống trên máy kiểm soát, hắn đặt máy kiểm soát lên đó. Sau đó, đem năm ngón tay đặt trên bản, nói: "Ta không chế móc sắt, ngươi đi xử lý chi tiết."

"Ý là muốn ta leo lên vật kia?" Sick chỉ vào Gryphon mô phỏng nói. Từ vị trí điểm đồ xem ra, Gryphon mô phỏng đang nghĩ trái tim của hắn ăn được hay không.

Tiểu Tra yên lặng nhẹ gật đầu.

"Người không biết là loại công việc này nên do tiền bối kinh nghiệm phong phú thực hiện sao?" Sick nói.

"Người cảm thấy người biết thao tác cái này sao?" Tiểu Tra chỉ vào bản lơ lửng, hỏi: "Một lát nữa người đem ta tháo thành tám khối làm sao bây giờ?"

Sick cân nhắc đến kết cục của cái container, bị cắt như cắt bơ, hẳn cảm thấy Tiểu Tra nói rất có đạo lý. Khả năng giết người của móc sắt có lẽ còn cao hơn con Gryphon mô phỏng chi biết phóng lazer kia. Vẫn để cho tiền bối kinh nghiệm phong phú điều khiển móc sắt, mới có thể để cho hai người qua sống qua giai đoạn này.

"Lần sau ta sẽ dạy ngươi làm sao thao tác bản điều khiển, hiện tại nên đẩy nhanh tốc độ. Ma khí loại này không thể để quá lâu, không biết sẽ dẫn phát hiệu ứng gì." Tiểu Tra nói: "Mà nó sẽ không công kích ngươi thật sự, chỉ biểu diễn mà thôi. Dù sao nó cũng để phục vụ diễn xuất, chỉ có thể giết gà, không dả thương nhân loại."

Vì vậy Sick một tay nhắc thùng dụng cụ, một tay rút ra tể đao, rón ra rón rén đến gần Gryphon. Hắn thử di động, nhưng chấm đỏ vẫn định tại trái tim của hắn. Nghe nói động tác của ma khi mô phỏng động vật có thể chính xác hơn cả động vật thật, xem ra là sự thật.

Tiểu Tra nói ma khí mô phỏng động vật sẽ không hại người, Sick tuyệt không tin tưởng. Từ nắm tinh mini hung ác xem ra, mặc kệ thiết lập mặc định có an toàn đến đâu, thời gian quá dài cũng có khả năng biến chất. Gryphon mô phỏng mới ra là có thể sẽ không tấn công nhân loại, trải qua nhiều năm hao tổn tu luyện khó nói. Như nắm tinh mini hung ác sau khi bị ban chơi chà đạp, tu luyện thành hung khí sát nhân.

Pháp trận ở đây chỉ ngăn ma khí, sẽ không ngăn cản người, rất thực tế ah. Sick dựa theo chỉ thị của Tiểu Tra, trực tiếp xuyên qua hàng rào ánh sáng đến bên cạnh container. Trái tim vẫn bị nhìn chăm chăm làm hắn cảm thấy khản trương, cho nên hắn tiến tới chỗ cái đuôi, muốn cách con mắt xa một chút. Đuôi Gryphon lập tức lao tới Sick. Sick quơ đao chuẩn bị ứng chiến, Tiểu Tra nhanh hơn hắn một bước, điều khiển móc sắt bắt lấy đầu rắn, tinh chuẩn nắm nó. Sick thông dong đem tể đao cắm vào, tháo bỏ xuống, sau đó hủy đi.

Có Tiểu Tra thật sự là quá tốt. Sick thâm nghĩ, mặc kệ Tiểu Tra là U Linh hay là tiên nhân không già đều không sao cả, không có Tiểu Tra hẳn quả thực không biết nên tiếp tục công tác như thế nào. Cho nên hẳn tuyệt đối sẽ không vạch trần thân phận chân thật của Tiểu Tra, hẳn sẽ già bộ như không có phát hiện chỗ kỳ quái gì, thẳng đến hẳn rồi cương vị công tác.

✱ ✱

Đến bốn giờ chiều, Xe rác thường nhật cũng sắp tới rồi.

Lúc này nghĩ tứ chi, đầu, thân thể của Gryphon đã được tách rời. Kết cấu bên trong cũng lộ ra, bày trên mặt đất. Sick loay hoay bên cạnh, cắt bỏ dây dẫn, lấy lõi năng lượng ra, phá hủy. Thường thường mỗi đêm một đầu dây kéo, bảy, tám sợi dây khác cũng bị kéo theo. Đồ phòng hộ kín gió, không tiện cởi ra, hầm chứa cũng không có WC. Mặc dù nơi này có hơi lạnh, qua năm tiếng đồng hồ làm việc, hai người vẫn tiến vào một loại trạng thái vừa nóng, lại muốn đi WC, cũng muốn tắm rửa.

Tiểu Tra đem mở ra bốn cái container còn lại, giam các ma khí mô phỏng động vật vào ô chứa, khởi động pháp trận phòng hộ, sau đó tuyên bố: "Hôm nay tụi đến nơi đây, chúng ta đi lên!"

"Ồ!" Sick hoan hô, lập tức chạy lại chỗ tiểu Tra.

"ném xe ở đây cũng tốt, nó cũng phải hủy." Tiểu Tra nói. Hắn lấy máy kiểm soát ra, mắt bản tự biến mất. Hắn điều chỉnh máy kiểm soát, xuất hiện một

tấm bản nhỏ hình chữ nhật, đưa hai người lên.

Trong thông đạo có thang máy, bọn họ đứng ở phía trên thông qua bảy cánh cửa, còi đồ phòng hộ trên đường, bỏ vào máy trừ độc.

Cuối cùng cũng nhìn thấy cánh cửa thép rồi, Sick rất muốn hít một chút không khí trong lành, sau đó đi toilet.

Tiểu Tra cất máy kiểm soát vào rương. Hắn ấn cái nút mở ra cửa thép, cửa từ từ kéo lên.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Khi yêu quái cười ra nếp nhăn sinh sôi

Sick cố chen ra trước, nhưng trước khi hắn được hít thở không khí trong lành, đã bị một chùm sáng từ đèn huỳnh quang chiếu lóa cả mắt.

Yêu quái cười ra nếp nhăn quen thuộc đang đứng rất gần hắn, cho Sick hôn thân mật microphone! Môi chạm vào răng, đau đến mức che miệng lui về phía sau, đèn huỳnh quang vẫn không ngừng đảo qua đảo lại.

"Nhà nhiếp ảnh, nhanh chụp, công nhân lò thiêu thứ tư không dám đối mặt nghi vấn của quần chúng, bọn họ sợ khi mình há miệng sẽ nói chân tướng bất lợi với chính phủ, đành phải che khuất miệng của mình!" Yêu quái cười ra nếp nhăn quay người, kêu đồng bạn sau lưng.

"Ta mới không có ——" Sick phát hiện con yêu quái cười ra nếp nhăn này trẻ hơn so với trong trí nhớ của hắn, người này không phải phu nhân Fuluo. Hắn quay đầu nhìn bốn phía, trên thảm cỏ không có cỏ, quần chúng đứng đông gấp ba lần bình thường, bọn họ hôm nay đến đặc biệt sớm. Sick tìm được phu nhân Fuluo rồi, nàng đứng trên đường, lộ ra dáng cười chào hàng. Cùng một lúc xuất hiện hai con yêu, làm Sick lạnh cả người.

"Đây là muội muội ta." Phu nhân Fuluo cười càng to. Sick thà bị nàng trừng còn hơn. Hắn biết rõ loại người này cười thời điểm chuẩn không có chuyện tốt.

"Người đang giới thiệu nàng cho ta sao?" khóe miệng Sick đề thấp nói.

"Chú ý dừng từ! Còn nói nữa ta sẽ cáo người quấy rối tình dục!" tiểu thư cười ra nếp nhăn trẻ tuổi đắc ý ngóc đầu lên, vì uy hiếp thành công mà mừng rỡ, tung tăng như chim sẻ. Sick nghĩ nát óc cũng không hiểu, tại sao có thể có người bị quấy rối tình dục lại dương dương đắc ý như vậy.

Tiểu Tra nắm cổ áo Sick, kéo hắn ra sau lưng, nói với tiểu thư cười ra nếp nhăn: "Tiểu thư Furuna, Phóng viên bận rộn như ngài sao lại tới đây? Không phải ngài đang điều sự tình tra ký sĩ đoàn tham ô sao?"

"Sự kiện kia đã xong." Tiểu thư Furuna rất thỏa mãn khi tiểu Tra biết mình là ai, nàng hất tóc ra sau, như muốn tạo dáng cho ấn tượng, nhưng mấy ngày nay thời tiết ẩm ướt, tóc đã uốn sẽ bị khô, kết quả làm tay của nàng kẹt luôn trên tóc, mất mấy giây mới lấy ra được.

Mặt tiểu Tra đầy ý cười, hỏi: "Như vậy ah. Thế nhưng mà ta không có nghe nói pháp viện có hoạt động gì a? Sao lại chấm dứt?"

Tiểu thư Furuna sắc mặt trở nên rất khó coi, găm nhẹ: "Cái này —— không cần người quan tâm!"

Sick sờ sờ môi, cảm thấy có vị máu trong miệng, chắc bị trầy da rồi. Sick dùng tay áo che mặt, dùng đầu lưỡi tìm kiếm vị trí miệng vết thương.

Tiểu thư Furuna trông thấy động tác này của Sick, con mắt lập tức tỏa sáng, chụp ngay chỗ Sick: "Các vị xem, công nhân lò thiêu thứ tư không dám để cho chúng ta nhìn mặt hắn! Bởi vì hắn biết rõ miệng mình toàn lời dối trá, không thể đối mặt quần chúng, không chịu nổi áp lực từ quần chúng!"

Sick biết rõ dưới loại tình huống này, này gì cũng vô dụng đấy, trước khi những người này phỏng vấn đã có sẵn kết luận, căn bản không quan tâm đến quá trình phỏng vấn. Hắn khẽ cắn môi, cố gắng lách qua đám người cùng máy ảnh, tiến vào đại sảnh.

"Trả lời vấn đề của nhân dân, tại sao chính phủ không di dời lò thiêu thứ tư? Phải chăng mạng nhân dân không phải mạng người? Phải chăng chính phủ cho rằng nhân dân chỉ cần ngoan ngoãn tiếp nhận độc hại là tốt rồi, không cần nghe tiếng nói của bọn hắn?" Tiểu thư Furuna đuổi theo, tiếp tục cầm Microphone chỉ vào mặt Sick.

"Ta muốn đi WC toa-lét!" Sick trừng nàng. Hắn đã làm việc liên tục năm giờ, còn chưa rảnh đi WC rồi!

"Thật sự là quá ngạo mạn rồi! Đại biểu lò thiêu thứ tư cho rằng mạng nhân dân không bằng cái WC. Cũng bởi vì hắn muốn đi WC, không đếm xỉa đến thỉnh cầu dân chúng. Điều này chỉ rõ chính phủ cuồng vọng cỡ nào, dân chúng còn không bằng rác ma pháp!" Tiểu thư Furuna cảm thấy rất hưng phấn với luận điệu của mình, giọng tay lên cao, như đang chờ đợi ca ngợi.

Sick không rõ từ khi nào hắn được lên chức đại biểu lò thiêu. Hắn cùng Tiểu Tra cúi đầu, tiếp tục đi lên phía trước. Tiểu thư Furuna hiện tại đã chẳng muốn dùng Microphone để tạo hiệu ứng "Lời nói của ta không phải ta nói" rồi, nàng đối mặt màn ảnh, bắt đầu tiến hành diễn thuyết một mình: "Từ trước

tôi nay, công nhân lò thiêu thứ tư đều dùng loại thái độ ngạo mạn này tiếp dân, hiện tại đối mặt màn ảnh, đối mặt lực lượng công bình chính nghĩa của xã hội này, dưới sự giám sát của xã hội, ngay cả đầu bọn họ cũng không dám ngẩng lên! Bọn họ biết rõ mình đang làm sai, nhưng vẫn tiếp tục hiệp trợ chính phủ, lúc này, ta khẩn cầu bọn họ đối mặt với chính mình, đối mặt với xã hội, thừa nhận lỗi của mình!"

Nàng quay đầu nhìn Sick, Sick không biết nàng muốn làm gì, chỉ có thể nhìn lại. Tiểu thư Furuna trong một giây... trong khi mọi người còn chưa kịp suy nghĩ ra cái gì, đã quay lại màn ảnh, nói: "Một câu bọn họ cũng không dám nói! bọn họ vẫn kiên trì dân chúng chẳng qua là rác ma pháp!"

Lúc này, trong đám đông quần chúng, có một cô gái trẻ cất tiếng. Nàng là người bị Sick cướp tẩm hình trong lần biểu tình kia, giọng nàng rụt rè, hiển nhiên không giống hai con yêu quái cười ra nếp nhăn kia. Nàng nói: "Ta, ta cảm thấy bọn họ là thật sự muốn đi WC, người xem, chân của bọn họ đều kẹp chặt rồi."

Phu nhân Fuluo lập tức dùng khuỷu tay huých tiểu thư kia, lực lớn đến mức nàng phải nhủ mảy, vuốt xương sườn, giống như rất đau. Thu được cảnh cáo như vậy, nàng ngậm nước mắt, cảm miệng rồi.

"Xem! Động tác những người này hèn mọn bi ối cỡ nào! Đúng vậy! Đây chính là minh chứng lương tâm cần rút! Đúng! Nội tâm ghê tởm biểu hiện ở bề ngoài!" Tiểu thư Furuna vừa nói, vừa gật gật đầu biểu thị đồng ý.

Khi Sick chỉ còn cách cửa lớn 10 bước chân, qua 10 giây là có thể thoát khỏi đám người này, trở lại phòng an toàn, lại có một cỗ xe ngựa bọc thép, do chiến mã mang giáp kéo, ngừng phía trước.

Sick nhận ra nó. Đã từng, tránh né cái xe này là nhiệm vụ của hắn. Mặc dù hiện tại hắn đã không cần làm thế nữa, nhưng bản năng của pháp sư tà ác vẫn làm hắn có cảm giác khó chịu.

Tiểu Tra cũng chú ý tới cỗ xe, mà phản ứng của hắn là dừng bước lại, hắn tựa hồ cho rằng trốn cũng vô dụng.

Cửa xe mở ra, một nam tử tóc vàng, eo mang kiếm, bận trang phục kỵ sĩ leo xuống. Trước ngực hắn đeo một huy hiệu hình thuẫn khắc hoa hồng, cơ bắp rắn chắc, bả vai rộng lớn, thoát nhìn phi thường uy vũ. Hắn nói mấy câu với người đánh xe, sau đó xe ngựa đi mất.

Người này tên là Even Joseph. Là thành viên đoàn kỵ sĩ hoàng gia – Thánh Khiết Chi Thuần. Lúc Sick còn là pháp sư tà ác, hắn đã từng đuổi giết Sick, cũng từng liên thủ chiến đấu, mặc dù hiện tại Sick đã là lương dân rồi, phản nghiệt duyên này vẫn cứ lưu lại.

Sick trơ ra mắt ếch nhìn Even Joseph đi tới chỗ phu nhân Fuluo, cung kính hỏi thăm đối phương.

Kỵ sĩ đoàn phụ trách bảo hộ dân chúng bình thường đây, sao Sick cảm thấy Even Joseph luôn tìm tên bình dân như hắn để làm khó dễ!

"Người cuối cùng tới rồi." Tiểu thư Furuna ở bên cạnh thấy vậy, không lộ ra thái độ như bình dân khác. Nàng dùng chữ rất tôn trọng, nhưng ngữ khí rất ác liệt: "Kỵ sĩ đại nhân tôn quý, xin ngài vì chúng ta chủ trì công đạo."

Even Joseph chuyển hướng Sick cùng Tiểu Tra, lộ ra khuôn mặt tươi cười thân thiết sáng lạn, nói: "Ta là đoàn kỵ sĩ hoàng gia – Thánh Khiết Chi Thuần, Even Joseph. Nick. Lafayette. Xin chào, Jephthah tiên sinh, Trick tiên sinh."

Trick tiên sinh chính là Sick, nói cách khác, Tiểu Tra họ Jephthah, cùng họ với người sáng lập nơi đây. Mặc dù Sick không biết làm thế nào Even Joseph biết họ của tiểu Tra, nhưng điều này lại càng làm Sick khẳng định tiểu Tra là u linh.

Ở thời đại này, cùng với thói quen của dân cư nơi đây, Even Joseph phải biểu thị tôn trọng với hai người, có lẽ không cần thiết phải xưng hô bằng dòng họ, nhưng loại thái độ trang trọng kiểu này của Even Joseph làm Sick đồ mồ hôi lạnh.

Even Joseph cân cần chào hỏi hai người, Tiểu Tra cũng tương tự, tiếp đến đã bắt đầu đối chọi gay gắt rồi.

"Kẻ hèn này hôm nay đại biểu 『đoạn kỵ sĩ hoàng gia』 đưa ra thỉnh cầu cùng với kháng nghị đối với 『cục quản lý lò thiêu thứ tư』, quý đơn vị lập tức di dời đi nơi khác, không thể trì trệ." Even Joseph nói một câu tối nghĩa. Ý của hắn là: Thánh khiết Chi Thuần muốn lò thiêu thứ tư rút ra cái chỗ này, hơn nữa là ngay lập tức!

"Việc này không được. Trên phương diện xử lý rác ma thải ma pháp, nơi này đóng một vai trò rất quan trọng với Địa khu Bihayter, không thể thay thế. Nếu di dời nơi đây, một lượng rác ma pháp lớn tồn đọng nhiều năm ở đây sẽ không kiểm soát được, cũng không có chỗ thay thế tiêu hủy. Nếu như để chúng lộ thiên, tắc thì Bihayter nguy vậy!" Nói khó hiểu cũng là nghề của tiểu Tra. Hắn cũng đáp một câu khó hiểu: Nếu như người muốn chúng ta rút ra ngoài, chúng ta sẽ ném mấy ngàn tấn rác không người xử lý ra ngoài, hậu quả đến lúc đó tự động phụ trách!

"Ta không quản các người định thế nào, tóm lại ta muốn đi WC!" Sick nói xong đã xoay người rồi đi, chạy thẳng hướng WC. Tiếng đế giày cao su của tiểu Tra cùng đế giày gỗ của Even Joseph theo sau lưng hắn, vừa đi vừa nói mấy câu tối nghĩa với nhau.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Đội tình huống khẩn cấp được giải trừ, ba người ngồi vào nhà ăn của công nhân bàn đại cục. Tiểu Tra rõ ràng còn chăm trà cho Even Joseph, Sick thăm nghĩ gọi một thùng nước lau nhà vào Even Joseph.

"Tại sao người cùng một chỗ với hai con yêu kia?" Sick nhân lúc tiểu Tra chăm trà, đập bàn, chất vấn Even Joseph.

Even Joseph biểu lộ khó tin khi thấy tình cảnh nơi đây, hiếu kỳ quay đầu khắp nơi xem, thẳng đến Sick đập bàn mới hồi thần, nói: "Lệnh cấp trên."

"Người là công chức, chúng ta cũng là công chức, kỹ sĩ đoàn không có việc gì hay sao phải làm khó người một nhà?" Sick lại đập bàn, còn làm văng tung tóc trà của Tiểu Tra.

"Sick, người biết hán?" Tiểu Tra đối diện Even Joseph, ngồi cạnh Sick.

"Là ân nhân đáng chém ngàn đao." Sick cắn răng một hình dung đầy mâu thuẫn.

Mặc dù nghe không hiểu, bất quá Tiểu Tra lý giải rồi, điều này biểu thị giữa bọn họ có ân oán khó phân đây.

"Ta cũng rất tò mò, sao kỹ sĩ đoàn lại muốn quản chuyện này?" Tiểu Tra hỏi Even Joseph.

Kỹ sỹ thường duy trì trật tự ở nơi có bạo động, hoặc lợi dụng kháng nghị để tăng cảm tình với dân chúng, điều này còn có thể hiểu, nhưng là do mệnh lệnh "Thượng cấp" buộc phải tham gia thì lại rất kỳ quái. Nếu "Thượng Cấp" có tranh chấp với nhau, cũng giải quyết trong nội bộ "Thượng cấp", sẽ không kéo dân chúng vào.

Even Joseph chống tay lên bàn, quan sát Tiểu Tra. Sau đó lại nhìn mặt bàn, như có điều suy nghĩ, rồi lại ngẩng đầu nói: "Sự tình ta sắp nói cùng chuyện này không có chút quan hệ nào, chỉ là một chút tâm sự thuần túy, các người coi như ta đang phàn nàn, nghe một chút là tốt rồi, được không nào?"

Sick nhíu mày, dùng ánh mắt biểu thị đồng ý. Tiểu Tra gật đầu.

Even Joseph nói: "Không lâu trước, có lều báo nói trong nội bộ kỹ sĩ không trong sạch, còn có chuyện mua chức, đương nhiên, đây đều là bịa đặt, trên thực tế cũng không có chuyện này.

"Sau bài báo đó, có một phóng viên xông vào tổng bộ chúng ta gây rối. Nàng nói chúng ta bao che khuyết điểm cái gì đấy, còn dùng báo chí phỉ báng chúng ta, không ngừng lên án.

"Nàng náo loạn rất lâu, có một ngày đột nhiên lại không đến nữa, cũng không bình luận gì thêm về chúng ta

"Tiếp đến ta nhận được mệnh lệnh, 『 thượng cấp 』 muốn ta K.O chuyện này. Cứ như vậy."

Con mắt Sick trừng to. Cho nên nói, "Thượng cấp" của Even Joseph lấy điều kiện hiệp trợ giải quyết chuyện ở lò thiêu thứ tư để cho phóng viên kia cảm niệm!

"Phóng viên kia rất thích cười, mỗi lần nàng tới chỗ chúng ta làm loạn đều cười rất vui. Có lẽ nàng bảo dưỡng không đủ, nếp nhăn trên mặt khi cười có không ít a." Even Joseph cầm lấy chén trà, hớp một ngụm.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Thế giới sau 9 giờ

"Các người làm như vậy, Quyền Trọng Ánh Sáng không có khả năng im lặng a?" Tiểu Tra nói.

"Hoàn toàn chính xác. Ở đây mặc dù như củ khoai lang nóng phỏng tay, nhưng từ trước đến nay, Quyền Trọng Ánh Sáng rất ghét người khác nhúng tay quản sự vụ trong nhà bọn hắn. Thời điểm ta xuất phát có gặp một pháp sư mặc trang phục chính thức, khả năng là sứ giả, đến giải quyết chuyện này."

"Vậy lần này người nghe theo mệnh lệnh cấp trên, chẳng phải sẽ hại đến Thánh Khiết Chi Thuần?" Sick khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế nói: "Cấp trên người xằng bậy như thế, sớm muộn sẽ bị cái xằng tốt nhất xúc đi à nha? Thay hắn làm chuyện này rất không có lợi ah."

"Nếu ta không làm, ta sẽ bị xúc trước." Even Joseph mỉm cười nói. (xằng xúc (撻): nghĩa bóng là bị xử lý)

Sick biết Even Joseph là một người rất khôn khéo, tên này đang có ý đồ khác. Quả nhiên, Even Joseph cười nói tiếp: "Nếu như có thể tìm được phương pháp xử lý vẹn toàn đôi bên thì tốt rồi —— "

Sick nói: "Không phải người bị xằng xúc, thì chính là ta bị xằng xúc ở chỗ này sau đó mất việc, không có phương pháp vẹn toàn đôi bên."

"Cho nên, vì tìm được phương pháp kia, đêm nay ta muốn ở chỗ này." Even Joseph vỗ tay một cái, nói với Sick: "Ký túc xá ở nơi nào? Khẳng định có phòng trống a?"

khỏe miệng Sick nhếch lên tà ác, hai tay chống bàn, đứng lên, thân thể nghiêng về phía Even Joseph, dùng giọng thấp không có hảo ý nói: "Vừa vặn, ta định đổi phòng để thay đổi tâm tình, hay người ngủ phòng của ta đi."

Bấy rập rõ ràng như thế, Even Joseph vốn cũng không muốn ngoan ngoãn bước vào, nhưng sau khi nhìn thấy sự chênh lệch từ gian phòng của Sick cùng gian phòng không người sử dụng, hắn liền lựa chọn tiếp thu gian phòng của Sick. Nó là căn phòng tốt nhất rồi, các gian khác rách rưới không nói, quan trọng là... Đều không được quét dọn vài thập niên rồi, muốn vào ở tất phải tổng vệ sinh trước, mà Sick cùng Tiểu Tra đều biểu thị sẽ không nói cho hắn biết dụng cụ quét dọn ở đâu, căn bản, Even Joseph không có lựa chọn.

Sick thì chuyển lên căn phòng ở lầu trên, hắn cảm thấy như vậy có lẽ sẽ tránh được lộ tuyến du hành của tao linh.

Hắn nhanh chóng hoàn thành công tác quét dọn trước chín giờ, chuyển vào nhà mới còn bay hương xà phòng. Chấn bông con gà con cùng gối đầu của hắn đều đã chuyển tới, dù sao Even Joseph có thể ngủ tùy tiện. Sick nhận định một cách tràn ngập thành kiến, kỵ sĩ không yếu đuối giống như pháp sư.

Sick thỏa mãn cuộn mình trong chấn bông, đêm nay cuối cùng có thể ngủ ngon giấc rồi.

Hắn chậm rãi rút đầu vào sâu trong chấn, nhưng còn chưa hoàn toàn phủ hết thì đầu đã nghĩ đến thời gian hiện tại đã qua chín giờ, thời điểm lão Thụ Tinh khóa cửa, Even Joseph có lẽ sợ hãi kêu lên một cái a. Hắn cố ý không nói trước sự tình gác cổng với Even Joseph, xem sau một đêm bị nhốt, Even Joseph ngày mai có thể ngoan ngoãn chạy trốn hay không. Bất quá cần nhắc đến Even Joseph là kỵ sĩ, so với chạy trốn, khả năng hắn trực tiếp rút ra thánh kiếm chém cửa thành hai khúc là tương đối cao. Không biết quy định quản lý tại đây có điều "Có thể trục xuất khách nhân phá hư của công" hay không.

Linh quang Trong đầu Sick lóe lên.

Gian phòng của hắn không có khóa.

Lão thụ tinh chỉ khóa phòng cũ của Sick, là phòng của Even Joseph bây giờ, hắn không biết Sick chuyển lên gian phòng trên lầu rồi, cũng không đến khóa cửa.

Sick đứng lên, đẩy chấn bông ra, đi tới trước cửa. Hiện tại cửa phòng hắn chỉ dày khoảng ba lớp gỗ, khóa cũng chỉ là khóa bình thường. Hắn cảm chặt tay cầm cái cửa, nhẹ nhàng chuyển động, một thanh âm "Tạp đáp" nho nhỏ vang lên, chính hắn có thể mở khóa từ bên trong. Hắn kéo nhẹ tay cầm, cửa chậm rãi mở ra.

Hắn xác nhận mình mang theo tể đao, ngân hộp cùng bao dược liệu, lúc này mới đi ra khỏi cửa phòng.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Ngoài cửa là một mảnh hắc ám. Sick mở đèn, đèn không có sáng. Nếu như không phải do khi nãy đèn chuyển từ sắp hư thành hư luôn, chính là do nguồn năng lượng sẽ tự động ngắt khi giờ giới nghiêm tới. Sick đứng một hồi trong bóng đêm, để cho con mắt quen với bóng tối. Sau đó rút đầu lại, cong lưng, rón ra rón rén tiến lên.

Trên hành lang rất yên tĩnh, ngay cả thanh âm côn trùng hoặc chuột đều không có. Sick lại đi một đoạn đường, đã có cửa sổ trên hành lang. Ánh trăng bên ngoài cửa sổ chiếu vào, hình thành những cái bóng bất quy tắc trên mặt đất.

Hắn vừa đi vừa chú ý dưới chân. Nơi này có không ít gạch men sứ nứt vỡ khi giẫm sẽ phát ra âm thanh, cũng có thể sẽ đá trúng bình rỗng hoặc linh kiện cũ.

Hắn nghe được phía trước có tiếng nói chuyện truyền đến: "Nhanh, nhanh, tể sắp bắt đầu rồi."

Sick nghe thấy tiếng ca yếu ớt truyền tới. Loại giai điệu, nhịp điệu chỉ khiến người càng nghe càng bức bối này khẳng định chính là bày tao linh mỗi ngày nhao nhao làm hắn không thể ngủ kia mà thôi. Sick đứng tại chỗ, đợi một lát, phán đoán thanh âm kia đang từng bước đi xa, hắn liền lớn mật đi theo. Hắn đuổi tới chỗ cái thang xuống lầu một. Tiếng ca cùng tiếng đánh kim loại truyền ra từ dưới lầu đấy, hắn chọn một vị trí có thể ngăn trở ánh mắt người dưới lầu, hé một mắt, nhìn xuống.

"Vật kia" đang chậm rãi đi xuống thang lầu, ngoại hình chênh lệch cực lớn so với con người.

Đầu của nó là một cái nồi áp suất ma pháp treo ngược, thân thể là một tấm nệm đôi, một tay là cái xẻng có ma pháp phụ trợ, một tay là xẻng xúc dùng trong công trình có phụ ma pháp, sức nặng hai bên chênh lệch rất nhiều, nhưng không có xuất hiện vấn đề mất cân bằng trọng tâm. Nó dùng hai cái dù kháng tia từ ngoại làm chân, nhìn qua thì đồ vật mảnh như thể có lẽ không chịu được sức nặng của nệm mới đúng, nhưng lại không bị gãy hay cong vẹo. Trên người nó còn treo một đồng vật phẩm ma pháp vụn vặt, như là thùng quyền trục trống rỗng, bùa hộ mệnh vỡ đi, tạo thành một tầng như áo toi khoát trên người. Giữa những vật này đều không có dùng bất kỳ thứ gì kết nối, cũng không có buộc cùng một chỗ, lại rất thần kỳ không bị tán ra. Sick nhìn kỹ, phát hiện ở giữa vật thể cùng vật thể có năng lượng pháp thuật nhỏ bé lưu động, ngẫu nhiên sẽ phun vài tia lửa nhỏ.

Những cái tiếng động kim loại va chạm kia, chính là do vật này di chuyển tạo ra đấy. Sick không chắc thứ này là linh thể hay thật thể. Khả năng là linh thể lớn hơn một chút, bởi vì trọng lực cũng không có phát huy hiệu quả trên người nó, mà ban ngày Sick cũng không thấy tài liệu tạo thành thứ này xuất hiện.

Đợi sau khi vật kia đến lầu một, Sick cũng xuống theo. Hắn phát hiện dưới lầu có một đồng tao linh loại này, số lượng nhiều đến nỗi Sick còn tưởng rằng cửa hầm chứa có phải bị phá hay không, mà toàn bộ tù phạm đều chạy đến du hành thị uy. Linh kiện bỏ đi tạo thành mỗi cái tao linh đều không giống nhau, Sick thậm chí chứng kiến có một cái máy thu tiền. Kích cỡ tao linh có lớn có nhỏ, vài con còn đang lắp ghép, một đám linh kiện leo đến trên người đối phương, thẳng đến khi tạo thành một cái tao linh-đồ bỏ đi càng lớn. Cũng có hai cái tao linh-đồ bỏ đi đụng vào nhau thật mạnh, đến mức rớt ra, linh

kiện đều rơi xuống.

Sick có thể thi pháp che dấu mình, để cho linh thể hoặc thật thể không dễ dàng phát hiện hần, nhưng hiện tại tác dụng thôn phệ năng lượng pháp thuật ở lò thiêu thứ tư vẫn còn, hần có thể thi pháp liên tục, không ngừng bổ túc năng lượng xói mòn, nhưng làm như vậy thì, tài liệu pháp thuật trên người hần rất có thể mới đi hơn mười mét đã dùng hết.

Nếu như hần muốn trà trộn vào bầy tao linh tìm nữ vương, tốt nhất nên đi phòng bếp trộm đồ ăn làm tài liệu.

Lâu bốn có hành lang đi thông nhà ăn công nhân, với lại có lẽ tao linh ở đó cũng ít hơn. Sick bò lên trên, tao linh trên lầu rõ ràng giảm rất nhiều, có lẽ có quan hệ cùng việc đồ bỏ đi to nặng đều vui trong hầm chứa dưới mặt đất.

Hần lén lút đi động dọc theo hành lang, phía trước xuất hiện hai tao linh một lớn một nhỏ. Nhỏ chỉ là tập hợp các loại văn phòng phẩm, đầu là bảng gỗ đóng dây đinh ghim, chân là hai cái com-pa, một tay là bút mực dài khoảng một xích (33cm); Lớn là một cái lò nướng trên đỉnh đầu, thân tủ lạnh, tay là hộp kín giữ tươi cùng hộp chế băng. Sick thi pháp che dấu mình, dán chặt lấy vách tường để tránh bị đụng phải, chờ bọn hần đi qua. Khi cự ly còn rất gần, Sick nghe được bọn chúng nói chuyện, nhưng câu chuyện được nói nhỏ phăng phất như đây là bí mật không thể truyền đi.

"Còn không có phương pháp tiến vào phòng phân giải sao?"

"Ai, chỗ đó có pháp trận chuyên môn trấn áp Vô Hồn Giả, chúng ta căn bản không cách nào tồn tại trong đó."

"Lần trước thiếu chút nữa có thể tiến vào, nếu như người kia không có phát hiện, ngoan ngoãn dỡ cửa xuống thì tốt rồi."

"Đúng vậy a. Trừ phi phá cửa, còn không chúng ta vào không được."

Sick nghĩ thầm: Vậy anh nữ nhân hần chụp được tại phòng phân giải không phải tao linh tạo thành đấy. Hần ngẫm lại cảm thấy việc này không quan trọng, liền không suy nghĩ nữa.

Hần đến cửa nhà ăn. Đầu tiên hần trốn ở cạnh cửa, thăm dò xem bên trong có tao linh hay không. Khu dùng com thoát nhìn rất yên tĩnh, miếng lót cách nhiệt bọn họ lấy ra khi ăn com còn chưa thu dọn. Hần đi vào nhà ăn công nhân, cửa phòng bếp là ở trong chỗ sâu nhà ăn, bị khóa đấy. Hần hi vọng trong lúc này không có tao linh ẩn nấp. Tình huống bất bất nhất là vừa mở ra liền có tao linh dùng dao phay nhào tới, như vậy, hần sẽ lập tức đem cửa làm thành phiến bản tấm chắn đóng lại. Không biết có phải hay không vì phòng ngừa Pháp sư xem phòng bếp thành phòng công tác rồi phá nổ (theo truyền thống cứ có lửa có nồi thì chính là phòng công tác tốt của Pháp sư), cửa phòng bếp dày đến bảy mét, có lẽ ngăn cản được.

Sick hạ quyết tâm, vươn tay, tay của hần vừa mới vươn ra, đột nhiên, hộp bạc hần đeo trên cổ nhảy lên, chạm vào xương quai xanh của hần. Agathion đang cảnh cáo hần, có nguy hiểm!

Sick lập tức cầm ngược tể đao, xoay người thật nhanh, thuận thế cầm dao chém ra phía sau.

Lập tức, Sick thấy được người đứng phía sau hần, dùng động tác nhân loại tuyệt đối không có khả năng làm đến – gấp eo 90 độ về phía sau né tránh mũi dao. Trong lúc chân cùng tay đều không có di động vị trí. Cảm giác này giống như không phải người, mà là một tấm giấy gấp.

"Không phải đã nói nên cầm đồ về phòng từ sớm sao?" Người kia dùng thanh âm khàn khàn nói: "Nửa đêm còn chạy đến tìm ăn."

Sick tập trung nhìn vào, phát hiện đó là lão Thụ Tinh. Tất cả nếp nhăn trên mặt đối phương đều trộn thành một cục, nói với Sick: "Người trẻ tuổi cần ăn nhiều, nhưng vẫn nên nhẫn nại một chút, đợi hừng đông lại ăn nha."

Tể đao của Sick cứng đờ giữa không trung, không biết nên làm thế nào cho phải.

Lão Thụ Tinh đề tay Sick xuống. Tay của ông rất nóng, đẩy tay Sick về, Sick liền tự động thu tể đao lại rồi. Lão Thụ Tinh nói: "Đừng khàn trương như thế. Chỉ là tham ăn mà thôi, đứa bé nào mà không lục tủ lạnh nửa đêm? Ta sẽ không tức giận. Nhưng là ngươi không chú ý an toàn của mình, ta sẽ tức giận đó." Lão Thụ Tinh nắm tay Sick, mở cửa phòng bếp ra, kéo Sick vào: "Ta hâm nóng canh cho ngươi. Ngươi ăn hết rồi trở về đi ngủ, đừng lại đi ra nữa."

Sick giống như là hải tặc làm chuyện xấu bị mụ mụ bắt được, ngoan ngoãn ngồi ở trên mặt ghế, hai chân khẹp lại để tay trên gối, đợi lão Thụ Tinh lấy canh từ trong tủ lạnh ra hâm.

"Ừ." Lão Thụ Tinh lấy một chén canh cho Sick, mình cũng lấy một chén ngồi xuống uống.

Loại chuyện ăn vụng bị bắt thật sự là quá rung động rồi, Sick bị trùng kích, trong lúc nhất thời canh có vị gì hần cũng chẳng biết. Chờ hần uống hết nửa bát canh, sữa sang lại cảm xúc xong, hần muốn hỏi cái chuyện càng có tính trùng kích-hạ eo kia là thế nào, lại không biết nên hỏi thế nào. Vạn nhất chân tướng có quan hệ với các loại tư ẩn như đốt ngón tay nhân công, bệnh án cá nhân thì xử lý thế nào? Sick tự nói với mình, cửa phòng bếp tối như vậy, có thể là hần nhìn lầm rồi.

Hần cân nhắc đến việc nài canh nhanh thấy đấy rồi, quyết định hỏi vấn đề càng có tính xây dựng: "Lão tiên sinh, ngài đối với tao linh nơi này biết rõ bao nhiêu?" Là để tránh cho đối phương lảng tránh vấn đề, hần lại bổ thêm một câu, để kéo đối phương tiến đến: "Ngài hình như tuyệt không sợ tao linh."

"Ta ở chỗ này —— đã lâu rồi. Ta nhìn xem đám này lớn lên đấy."

Nói cách khác, mặc kệ Sick hay là tao linh, đối với Lão Thụ Tinh đều giống nhau: Một đám quỷ nhỏ mà thôi.

Lão Thụ Tinh nói tiếp đi: "Nói đến tao linh ah —— chúng nó vốn không nên xuất hiện đấy. Nhưng là bây giờ kỹ thuật chế tạo sản phẩm ma pháp càng ngày càng phức tạp —— còn có thiết nhiều buôn bán cơ mật không để cho người khác biết rõ —— kỹ thuật xử lý theo không kịp, mới sẽ xuất hiện những vật kia."

"Có bí quyết gì có thể tránh được bọn họ quấy rối không?" Sick hai tay bưng chén không, hỏi.

"Người không hứng thú với chúng, chúng cũng không hứng thú với người."

"Ta một chút hứng thú đối với bọn nó cũng không có."

"Vậy người đêm nay chạy đến đây làm cái gì nha?" nếp nhăn của lão Thụ Tinh càng xoắn vào nhau rồi.

Sick mở to tròn mắt, nhìn trần nhà một hồi, mới nói: "Ăn vụng."

Hắn rõ ràng có thể lựa chọn không đi ra ngoài, hắn có thể không đi điều tra chân diện mục tao linh, hắn đi ra mỗi một bước kỳ thật cũng có thể lựa chọn lùi lại, nhưng hắn vẫn lựa chọn xâm nhập. Bị lão Thụ Tinh hỏi như vậy, hắn mới không thể không thừa nhận, hắn đối với cái chỗ quỷ dị này có hứng thú rất lớn.

"Lòng hiếu kỳ có thể giết chết một đầu pháp sư." Sick đem ngan gừng ra trả lời. Kỳ thật cái này đúng là 'Lòng hiếu kỳ có thể giết chết một con mèo Kitty', bắt quả khách quan mà nói tỉ lệ ứng nghiệm với Pháp sư tựa hồ rất cao. Hắn ở trong trường pháp thuật bổ túc có học được, ngành ma pháp học sơ dĩ có thể phát triển đến loại quy mô này bây giờ, căn cơ là do dục vọng muốn giải thích cả thế giới. Bởi vì bị loại dục vọng này thôi động, Pháp sư mới sẽ không ngừng nghiên cứu pháp thuật, đăng phong tạo cực (*đạt tới đỉnh cao). Cũng bởi vì như vậy, thường xuyên có Pháp sư làm nổ cả bản thân mình còn không oán không hối.

"Ta đã nhìn thấy rất nhiều pháp sư ——" thanh âm lão Thụ Tinh trở nên trầm thấp: "—— trong đó người là kẻ có sức sống nhất."

Sức sống? Sick nghiêng đầu. Hắn cảm thấy cái từ này cùng hắn, tiểu tử quần áo rách rưới, cả ngày tiền đến thịt đi, không có bất kỳ chí hướng rộng lớn gì, ở giữa, có chênh lệch lớn đến có thể nói là không hề liên quan. Dùng tiêu chuẩn chủ nghĩa mộng tưởng lưu hành hiện tại mà nói, nhân sinh người như hắn đã xong.

Lão Thụ Tinh nói: "Sức sống cùng bề ngoài không quan hệ, cũng cùng cao đàm khoát luận trên miệng không quan hệ. Người đối với mỗi một sự kiện trên cái thế giới này đều có hứng thú, cái này là sức sống."

Lão Thụ Tinh thoáng nở nụ cười. Sick lần nữa chứng kiến những cái quang điểm màu vàng lấp loè trong mắt ông.

"Ta rất muốn nhìn thấy hình dạng của người lúc trưởng thành, nhưng thời gian của lão nhân gia không còn nhiều lắm la." Lão Thụ Tinh thở thật dài, ông lấy cái chén không của Sick cùng chén của mình, đem nó đi rửa. Sau đó ông cầm tay áo Sick, kéo hắn đi về ký túc xá.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Tự gây nghiệt, thế giới khác

Rõ ràng lúc đi có cả bầy tao linh ở lâu một, trên đường về phòng lại không đụng con nào. Sick cảm thấy nhất định lão thụ có một bộ bí pháp độc môn chuyên đối phó tao linh. Sick bị lão thụ tinh kẹp chặt tiến lên, không cho hắn cơ hội chuồn đi nào.

Hắn mang theo Sick đến trước cửa phòng Even Joseph.

Sick căn bản không kịp nói chuyện hẳn chuyển lên lầu trên, lão thụ tinh đã trực tiếp mở cửa, đẩy người, đóng cửa, khóa lại, động tác liền mạch dứt khoát. Tiếp đến hắn ném một câu: "Ngủ ngon." Rồi đi rồi. Để lại Sick cùng Even Joseph trong phòng.

Hai tay Sick ôm đầu, ngồi chồm hồm sau cửa, lưng dựa về phía cửa sổ. Hắn cố gắng đem mình co lại thành một trái cầu, tốt nhất là đem đầu rụt luôn dưới áo. Đèn trong phòng sáng rõ, hắn nghe thấy có tiếng động sau lưng, người nào đó xuống giường mang giày.

"Làm sao vậy? Có chuyện gì không?" Even Joseph tới bên cạnh Sick, ân cần hỏi.

"Ta đang kiểm điểm, có vẻ tỉ lệ tự ta hại ta cao hơn lẽ thường ah."

Xem biểu lộ là thấy Even Joseph nghe không hiểu Sick đang nói cái gì, bắt quả cũng không sao cả: "Khẳng định không vượt qua Nanaimo. Ta vừa mới thấy hắn."

"Lúc nào?" Sick hạ tay, ngẩng đầu.

Sau khi Even Joseph đi vào lò thiêu thứ tư, Sick luôn ở bên cạnh hắn, cho đến khi hắn nhận phòng mới thôi. Khi đó Sick không có chứng kiến Nanaimo, Even Joseph đương nhiên cũng sẽ không thấy.

"Ước chừng hai giờ trước a. Hắn lướt qua cửa sổ." Even Joseph khoanh tay trước ngực nhớ lại.

Cửa sổ? Sick có dự cảm bất tường. Ở đây chỉ có một cái cửa sổ, nhưng không phải nó đã bị niêm kín mít rồi sao?

một tay Sick chống đất, xoay thân nhìn về phía cửa sổ ở đối diện.

Bức màn đã kéo ra đấy, toàn bộ giấy niêm phong cũng không trông thấy rồi. Chỉ còn lại song sắt gỉ sét, cùng với vụn giấy niêm phong. Từ trong phòng có thể nhìn thấy thảm cỏ không có cỏ. Hắn chuyển mắt, thấy được một đồng giấy đỏ vàng trong thùng rác.

Sick khiếp sợ, không hiểu kẻ xé bỏ giấy niêm phong có ý định gì, Even Joseph làm vẻ mặt vô tội, cúi đầu hỏi Sick: "Các người tại sao phải niêm phong cửa sổ? Là trò đùa của quần chúng sao?"

"Mau kéo màn lên!" Sick rống to. Cảnh sắc ngoài cửa sổ bắt đầu vẩn vọ.

Even Joseph phóng tới bức màn, nhưng đã không còn kịp rồi. Phảng phất như có sao chổi đập vào cánh cửa kia, ánh sáng lóa mắt cắn nuốt mọi vật, xông vào trong phòng, cũng bao phủ luôn Sick và Even Joseph.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Sick nhắm chặt mắt, còn đem tay che mặt để che bớt ánh sáng. Hắn cảm thấy mặt đất dưới chân đột nhiên biến mất, thành một mảnh hư vô, nhưng lại không có cảm giác hạ xuống.

"Người có mang theo vũ khí?" giọng Even Joseph truyền đến.

"Có." Sick trả lời.

"Vậy là tốt rồi."

Sick mở to mắt, nhìn thấy Even Joseph cùng mình đang lơ lửng trên không trung. Mặc dù cách cách mặt đất rất xa, nhưng Sick vẫn có thể phán đoán, bọn họ đang chậm rãi tới gần mặt đất, với tốc độ đá vụn rớt xuống nước.

Mặt đất đều là đá nhọn mà kích thước cũng rất lớn, thảm cỏ đã biến mất. Cho dù tốc độ hạ xuống không nhanh, Sick cũng không muốn đập vào những thứ kia. Trong tầm mắt đều là màu trắng đục, bầu trời là màu trắng sáng, mặt đất là màu trắng tối. Even Joseph bơi tự do trên không trung, nhích được một tí lên phía trước.

"Tại đây có thể bơi lội! Bơi lên trên!" Even Joseph cúi đầu nói với Sick.

"Ta biết lận!" Sick hô to. Hắn sanh ra ở trong núi sâu, sau đó học ở học viện Đông Phương cũng trong núi sau, chờ hắn thoát ly giáo đoàn, còn không có tiền đi biển hoặc bể bơi. Về phần bể bơi ở lò thiêu thứ tư căn bản chính là chậu hoa khổng lồ!

"Vậy doggy style đi (e: bơi chó, đừng nghĩ bậy), động vật có vú đều biết kiểu đó a! Tường tượng mình là con chó, thử đá chân, đá chân!" Even Joseph nhanh chóng kéo ra cự ly với mặt đất.

Sick trừng mắt liếc hắn một cái, bắt chước tư thế của Even Joseph, cũng làm ra một động tác không mấy đạt chuẩn bơi lên trên.

Bọn họ bơi tới chỗ cao để quan sát toàn bộ chỗ này, mặc kệ nhìn thế nào cũng toàn đá là đá, không thấy được kiến trúc lò thiêu quen thuộc.

"Đây là địa phương nào?" trên mặt Even Joseph còn mang theo vui vẻ chưa biến mất, một điểm cảm giác khẩn trương đều không có.

"Không biết." sắc mặt Sick khá khó coi, giữa lông mày còn nhăn lại.

"Người không phải pháp sư sao?"

"Sở trường của ta là ma thuật. Đó căn bản là thế giới khác rồi." Đây giống như một loại thế giới đặc thù chỉ xuất hiện khi điều kiện phù hợp, loại thế giới này trong 《 đại từ điển pháp thuật 》 cũng không có đấy.

"Này —— Nanaimo sẽ biết sao?" Even Joseph chỉ chỉ xuống đất.

Ban đầu, Sick không biết Even Joseph chỉ cái gì, nhìn chăm chú một hồi, mới phát hiện có người đang bơi bướm trên mặt đất. Chỗ đó cách cách nơi này mấy trăm mét, rõ ràng Even Joseph còn biết rõ người nọ là Nanaimo, thị lực chuẩn thánh soi.

"Loại tri thức xảo trá này, pháp sư chợ đêm rõ ràng nhất rồi." Sick nói. Lời của hắn đã quyết định Nanaimo phải tới cùng bọn họ.

Even Joseph lục lục trong tay áo, lấy ra một cây trâm. Hắn hất tay, một tia chớp màu vàng kim óng ánh từ trong tay hắn kéo dài, vươn về phía Nanaimo, chấn nát toàn bộ đá xung quanh Nanaimo!

Đó là lực lượng thánh kiếm của kỵ sĩ.

Đây không phải lần thứ nhất Sick chứng kiến kỵ sĩ sử dụng thánh kiếm, bất quá hắn vẫn cảm thấy rất đồ sộ. Các kỵ sĩ không cần chuẩn bị tể phẩm, không cần niệm chú cũng không cần đọc sách, sử dụng lực lượng thánh kiếm đối với kỵ sĩ mà nói tựa như vận động tay chân bình thường tự nhiên, luôn làm các pháp sư hoạt động bằng não phải hâm mộ.

Công kích của Even Joseph khá hữu hiệu, Nanaimo lập tức cao tốc lợi tới, chỉ tốn mười lăm giây đã xuất hiện trước mắt Even Joseph, còn nắm lấy cổ áo hắn, mắng: "WTF? Kỵ sĩ có thể đánh lên người sao?".

"Chỉ là một cái thông tri nho nhỏ." Even Joseph lộ ra khuôn mặt sáng lạn tươi cười, thu trâm vào tay áo.

Nanaimo buông ra cổ áo Even Joseph, lại bơi, kéo ra cự ly: "Sao các người chạy vào đây? Lạc đường sao?"

"Lạc đường." Even Joseph gật đầu liên tục.

"Lys Na đâu?" Sick hỏi. Nanaimo cùng Agathion từ trước đến nay như hình với bóng, bất kể là ăn cơm, tắm rửa, ngủ đều như một khối, tiến vào thế giới khác đương nhiên cũng nên cùng một chỗ.

"Tiểu Hôi của người có lẽ cũng không ở đây. Bọn họ vào không được." Nanaimo quơ không khí, quay người chỉ vào cổ áo Sick nói.

Sick đặt tay lên ngực, kiểm tra ngân hộp, bên trong là trống rỗng đấy. Agathion của hắn là tiểu Hôi xác thực không ở bên trong.

Even Joseph đậm chậm, duỗi tay nắm cổ áo Nanaimo, kéo tới phía mình hỏi: "Đây là đâu?"

Mọi người đều biết năng lực chiến đấu của Nanaimo kém cỏi đến cực điểm, bị nắm cổ áo chỉ đành ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

"Người không cần làm vậy ta cũng sẽ nói." Nanaimo vuốt vuốt tay Even Joseph, sửa sang lại quần áo, mới mở miệng nói: "Nơi này là vương quốc tao linh, nếu phải phân loại thì xem như giống với mộng cảnh. Bởi vì cấu tạo, chỉ có nhân loại có thể đi đến." Nanaimo nhìn Even Joseph: "Về phần thăng phi nhân loại này vào bằng cách nào, ta cũng không biết."

"Ta là nhân loại ah." Even Joseph cười vô cùng sáng lạng.

"Trên lĩnh vực sinh vật, xã hội cùng văn hóa học mà nói, sinh vật có thể một giây chém năm Ác Ma mới không phải nhân loại." Nanaimo hạ giọng, trừng Even Joseph.

"Nhân loại có lẽ cũng không thể bẻ gãy không gian khi không có chuẩn bị." Sick hí hửng nói với Nanaimo.

"Các người mới là giống phi nhân loại nhất, còn nói ta à?" Nanaimo nói lại.

Sick giơ lên một tay, bàn tay hướng hai người kia nói: "Tốt rồi, hiện tại nói cái này cũng vô dụng, dù sao chúng ta có phi nhân loại thế nào cũng đã vào đây, trọng điểm là làm sao đi ra ngoài?"

"Đến giờ cũng sẽ bị đá ra đi, người muốn lưu lại cũng không được." Nanaimo nói.

"Người có thể giải thích nguyên lý sao?" Sick tính toán thời gian trong lòng, từ giờ đến hừng đông còn khoảng năm giờ.

"Trụ cột ở đây là vòng xoắn ý chí, dùng cách giải thích theo trường phái tâm linh của Mehai với tư cách phản trụ ——"

Even Joseph nhắc tay nói: "Ngừng. Dùng ngôn ngữ nhân loại giải thích, không nên dùng thuật ngữ."

Nanaimo phi thường rõ ràng "Sách" một tiếng, khinh bỉ trước rồi mới mở miệng nói: "Kỵ sĩ đại nhân biết rõ cái gì là tao linh sao?"

Mặt Even Joseph đầy ý cười: "Không biết."

Nanaimo đành phải nói từ trụ cột: "Đồ đặc nhân loại đã dùng qua đều lưu lại ý niệm của người sử dụng, những ý niệm kia tích xúc đủ lớn liền trở thành tao linh. Lò thiêu này xử lý nhiều đồ cũ như vậy, tăng thêm trừ hãm cũng muốn chặt ních rồi, cộng thêm một số năm ngoài báo cáo của Quyền Trọng Ánh Sáng, tao linh xuất hiện biến chất, trở thành tồn tại gần bằng linh hồn. bọn họ có suy nghĩ, có dục vọng. Bọn họ không cùng duy độ của chúng ta, thế giới trong mắt cũng không giống, tổng hợp lại sẽ xuất 〔 thế giới 〕 này. Nơi này là lò thiêu thứ tư dưới con mắt của tao linh, hình thành những kẻ nứt không gian làm cửa ra vào." Ví dụ gian phòng Sick ném cho Even Joseph, cửa sổ chính là cửa ra vào thế giới này.

"Thoạt nhìn không giống." Even Joseph nhìn xem thế giới này, chẳng có xú liên hệ nào với lò thiêu thứ tư cả.

"Bây giờ người giống nhân loại hơn đấy." Nanaimo nói xong, lập tức giả bộ như hắn chưa bao giờ mở miệng, nói tiếp: "chìa khóa ở đây là 〔 tư tưởng nhân loại 〕, cho nên chỉ có nhân loại có thể tiến vào. Nếu như các người không muốn gây chuyện, tựu trồn đến hừng đông. Ta còn muốn đi tìm nữ vương tao linh."

"Có chỗ nào có thể cho ta ngủ an toàn không?" Sick nóng nảy. Thoạt nhìn những viên đá nhọn dưới kia không giống như giường chiếu phù hợp. Hắn không giống hai người kia, có thể tự động phân phối thời gian, ngủ bù ban ngày. Hắn là người đi làm có giờ giấc, còn ngủ trễ liên tục bốn ngày rồi!

"Không có. Đúng rồi, Sick, lương tâm đề nghị ngươi thôi việc nhanh lên." Nanaimo thành khẩn nói với Sick.

"Chuyện gì xảy ra?" Sick hỏi. Nanaimo sẽ nâng lên lương tâm, khẳng định có thiên đại bất hạnh gì đã tới không kịp ngăn trở.

"Lúc ta theo dõi tao linh nghe được, bọn họ định phá hư lò thiêu thứ tư trong thời gian sắp tới, giải phóng tất cả đồng bào, truy cầu tự do."

"Ah ah ah ah ah ——" Sick ôm đầu kêu thảm thiết: "Sắp vào đông a! Ta với ngươi cùng đi tìm nữ vương, kêu bọn hắn kéo dài kế hoạch!" Khó trách tao linh nhận định hắn là kẻ ngáng chân, phái Quái Đầu trộm đao của hắn, hắn cùng tao linh có xung đột lợi ích rất lớn!

"Ta không sao cả, ngươi không nên kéo chân sau của ta là tốt rồi." Nanaimo nhảy mất mấy cái nói.

"Ta cũng đi a." Even Joseph cười với Sick: "Kỵ sĩ có nghĩa vụ bảo hộ 『 bình dân 』."

Sick phản ứng là lộ vẻ rùng đe dọa.

Nanaimo duỗi ra tay trái, một cái dải sáng hình tròn xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, rất nhiều quang điểm vây quanh trung tâm. Hắn nhìn ra trời một chút, chỉ vào quầng sáng mặt trời nói: "Chạy đi nơi đâu."

Sick vừa di chuyển vừa nhìn đá vụn, nhìn thật lâu, mới phát hiện những viên đá này phân bố có quy tắc. Tập hợp các viên đá có cùng độ cao, sẽ xuất hiện một bản vẽ phẳng của lò thiêu thứ tư.

Hắn thấy dưới chân đá, đám tao linh leo ra. Tao linh như là có mục tiêu, phần lớn đều tiến lên cùng một cái phương hướng. Phương hướng kia trùng với hướng đám Sick đang đi. Khi khoảng cách càng ngày càng gần, tao linh trên mặt đất cũng ngày càng nhiều, cuối cùng hình một đợt sóng tao linh. Trung tâm con sóng, ước chừng là vị trí của lò chính, có một tòa tháp cao do tao linh tạo thành. Độ cao ước chừng bảy tòa lầu. Giai điệu có ca từ chưa từng nghe qua cùng nhịp điệu hỗn loạn lại vang lên. Tao linh đang hát: "Cháy lên đi lửa thiêng, tạo nên mộng cho những kẻ vô hồn."

"Kia chính là 『 nữ vương 』." Nanaimo chỉ vào tháp nói: "Ta không biết bọn họ tuyển ra người lãnh đạo thể nào, dù sao tự là có thứ này."

Ba người tiếp tục bơi tới gần tháp cao. Tao linh rõ ràng tự không có có mắt, Sick lại cảm giác ngàn vạn ánh mắt quăng ra cùng một lúc.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Đàm phán cùng bỏ chạy

"Bệ hạ!" Nanaimo đứng thẳng người, ở trạng thái chân không. Hắn ngả mũ hành lễ với tháp cao: "Pháp sư Nanaimo Sheal khẩn cầu ngài ban thưởng ân huệ, dùng trí tuệ của ngài giúp ta giải thích nghi hoặc!"

Thanh âm nữ vương trực tiếp vang lên trong đầu ba người, chính là cái giọng nữ đã nói chuyện cùng với Sick vào buổi tối kia: "Chúng hồn phách có yêu cầu gì?"

"Xin ngài giúp ta giải thích nghi hoặc! 『 lỗi lò thiêu 』 ở chỗ nào? Cơ trí như ngài có lẽ biết đáp án!" Nanaimo lớn tiếng nói.

"『 lỗi lò thiêu 』 là Thủ Hộ Giả nơi đây lúc ban đầu, linh canh ngục của chúng ta, Nhữ cơ gì truy vấn việc này?"

Nanaimo liếc Sick một cái, Sick trừng mắt liếc hắn một cái. Nanaimo nói: "Bởi vì vật kia đáng giá! Lỗi lò thiêu có tinh hoa lực lượng của Đại pháp sư Kisa Jephthah, còn có tất cả năng lực pháp thuật lò thiêu thứ tư hấp thu từ khi vận chuyển đến nay, ta muốn cầm đi bán!"

"Như vậy ngươi chính là minh hữu của chúng ta." Thanh âm nữ vương nói: "Lỗi lò thiêu giống chúng ta, đều đã trở thành tồn tại vô hồn. Ai gia cũng không biết nó du đang ở nơi nào."

Nanaimo hỏi lại: "Nó đã chuyển thành tao linh rồi hả? Có thể nói cho ta hình dạng tao linh của nó không?"

"Nó là tồn tại gần nhân loại nhất trong ‘chúng ta’. Bề ngoài của nó, chỗ các ngươi gọi là 『 nam nhân 』."

Sick chấn động trong lòng. Chẳng lẽ lại là Tiểu Tra?

Tao linh nữ vương nói tiếp: "Chuyện của nó, ai gia rốt cuộc không thể trả lời. Thân chúng ta lúc này còn ở trong lao tù của nó, bị nó trông giữ, không cách nào phản kháng nó."

Sick đi về phía trước, đẩy Nanaimo qua một bên, nói với nữ vương: "Ta cũng có chuyện muốn tìm người."

Nữ vương không có trả lời.

Sick cảm giận bất bình nói: "Các người không nên phá hư chỗ này, ta cần nóc nhà ở đây!"

Nữ vương trả lời: "Đó là không có khả năng. Thời điểm chúng ta ly khai lao tù, mỗi một cái nóc nhà, mỗi một mặt tường tại đây đều phải hóa thành đá sỏi, mà chuyện này sẽ trở thành sự thật trong vài ngày nữa."

Sick đuổi ra bốn ngón tay: "Kéo dài tới bốn tháng sau là tốt rồi!"

"Đó là không có khả năng. Lực lượng chúng ta đã đủ, mấy ngày nữa liền đột phá trấn áp."

Sick đặt tay lên trán, nghĩ thầm: Kiểm sát định kỳ quả nhiên đều là gạt người đấy!

Thanh âm nữ vương chuyển thành thét lên: "Người là người giữ gìn nơi đây, hóa giải tộc duệ của chúng ta, hữu hảo cùng lũ lò thiêu, là cừu địch! Ai gia cùng Nhữ không thể cùng tồn tại!"

Tháp cao kịch liệt lay động giống như bị động đất tập kích, tảo linh tầng ngoài đều rớt xuống, lộ ra chân thân nữ vương núp ở bên trong. Nó là một bộ hài cốt nhân loại cực lớn mà nguyên vẹn, hình dạng đang quỳ, Sick phán đoán cái này thuộc về một nữ nhân trưởng thành.

Biển tảo linh trên mặt đất càng ngày càng kích động. Bọn chúng không thể bơi lội giống nhân loại, có lực lượng giam cầm bọn họ trên mặt đất. Thế là bọn họ phải giẫm lên nhau hướng phía trên, xếp thành cái thang, muốn tới bắt Sick!

"Không nên giao chiến tại cái không gian này, chúng ta tránh a!" Nanaimo rút ra tể đao cùng bình máu, tích vài giọt huyết trên thân đao, bắt đầu niệm chú chuẩn bị đem bọn họ đưa về thế giới thật.

"Tại đây không được!" Sick nói: "Nếu đi ra ngoài từ đây sẽ đi vào tâm lô, nhiệt độ ở đó rất cao, đổi địa phương khác rồi lại đi ra!"

"Ta biết rõ, nhanh đi a!" Nanaimo chỉ hoàn thành gần xong pháp thuật, đem một bước cuối cùng nắm trong tay không có thả ra.

Even Joseph lại lấy trầm ra, ánh sáng màu vàng kim óng ánh chớp liên tục, chém đứt bậc thang tảo linh đang tới gần bọn họ.

Ba người cố gắng bơi lội thoát đi. Even Joseph vì bảo hộ Sick không biết bơi, liền đi tại cuối cùng.

Tảo linh bên ngoài hài cốt nữ tính đã tróc ra toàn bộ, tay hài cốt động đập gợn lên chụp vào ba người.

Even Joseph quay người đối mặt cánh tay hài cốt, huy chương kỷ sĩ thánh khiết chi thuần trước ngực phát ra ánh sáng nhạt, một cái nửa vòng tròn trong suốt hình thuẫn xuất hiện lực trường ngăn lại tay hài cốt, phát ra tiếng va đập kim loại vang vọng phía chân trời.

Sick nhìn quanh mọi nơi, muốn tìm đến điểm an toàn để thoát ly, cuối cùng hắn nhận ra một cái địa phương tuyệt đối an toàn. Kết cấu gian phòng kia hắn rất quen thuộc, vị trí nằm ở giữa mặt đất, hắn hét to: "Nanaimo, bên kia có thể thoát ly!"

"Ồ!" Nanaimo ở chỗ này, phát động câu cuối của thần chú: "Trở lại thế giới dấu hiệu!"

Cảnh sắc chung quanh vận vẹo xoay tròn, ánh sáng màu trắng bị bạch quang ôn hòa thay thế. Lưng Sick trùng trùng điệp điệp đánh lên vật thể kim loại cứng rắn, đau đến nỗi hắn cuộn thành một đoàn tạm thời đứng không dậy nổi. Hắn trở lại phòng đăng ký, bị ném lên trên một đồng lớn ngăn kéo kim loại. Ngăn hộp bên trên cổ của hắn nhúc nhích, Agathion trở lại bên người chủ nhân.

Nanaimo ngã tại phụ cận Sick.

"Chủ nhân —— chúng ta nhanh chạy a!" Lys Na lộ ra cặp đùi đẹp, ngẩng đầu ưỡn ngực, một cước dẫm nát mặt Nanaimo.

Từ thế rơi xuống đất của Even Joseph tốt hơn, chính diện rơi xuống mà còn có tay chân phòng hộ hữu dụng, không có bị thương thế nào, hắn giãy giụa muốn đứng lên từ trên chông ngăn kéo: "Chờ một chút, ta vừa nghe được có người ý định ăn cắp —— "

Sick hướng phía Even Joseph lần một vòng, đuổi dài tay bắt lấy mắt cá chân Even Joseph. Even Joseph vừa đứng lên, một trào này của Sick lại để cho hắn té ngã về phía trước, lần này cái trán đụng cạnh ngăn kéo rồi.

Lys Na cùng Nanaimo thừa cơ chạy trốn.

"Chuyện này không do người quản." Sick nói. Hắn đợi sau khi Nanaimo cùng Lys Na chạy xa đến độ liền cước trình của Even Joseph đều đuổi không kịp, mới buông tay ra.

Even Joseph chống khuỷu tay trên mặt đất, gãi đầu. Hắn quay đầu lại liếc Sick biểu thị bất mãn của hắn, nhưng chưa có nói cái gì nha.

Dù sao cũng là cộng sự cũ, thời điểm sự tình vừa phát sinh ở trước mắt, Sick vẫn là sẽ ra tay giúp Nanaimo.

Sick buông tay nhìn về phía ngoài cửa sổ, bầu trời đã có sắc mặt trời mọc rồi.

Hắn cả đêm không ngủ!

Buồn ngủ toàn bộ chuyển hóa thành lửa giận. Sick bò sát trên sàn nhà, leo đến bên cạnh bàn, kéo ma thoát từ trên mặt bàn xuống. Hắn ngồi dậy, dựa lưng vào cái bàn, đặt ma thoát trong ngực, gọi đầy số cục quản lý nghề nghiệp Pháp sư.

Âm nữ cao hát chưa được hai lần, ma thoát đã chuyển được rồi. Sick còn chưa nói lời nào, đối diện đã truyền đến tiếng khóc lóc.

Thanh âm nữ nhân ghen ngào nói: "Người ta, người ta tối hôm qua mơ giấc mơ thật đáng sợ. Người ta mơ sáng sớm hôm nay người xấu sẽ gọi tới, nói hẳn biết rõ nhà của ta ở nơi nào —— ô, ô, hẳn làm người ta rất sợ nha, người là người kia sao? Xin nhờ không nên, thật là đáng sợ —— đừng đối xử với người ta như thế..."

Sick nghiêng răng nghiêng lợi, không biết nên trả lời thế nào, mới có thể ngăn cản nữ nhân này dùng té xỉu cùng thét lên lãng phí thời gian của hắn, ngoan ngoãn đi gọi cục trưởng đại nhân tới.

Even Joseph đi tới, đứng trước Sick. Hắn trước tiên sửa lại tóc cho tốt, tiếp đến khom người, một tay chống lên cái bàn, nói vào ma thoát: "Ta là Even Joseph của Thánh Khiết Chi Thuần, làm phiền mời cục trưởng tiếp ma thoát."

Sick kinh ngạc mở to hai mắt. Even Joseph chỉ là nhún nhún vai, liền đi ra.

"Ah, là kỳ sĩ đại nhân a!" Thanh âm nữ tử tung tăng như chim sẻ, nài gọi cục trưởng tới nghe ma thoát, sau đó hưng phấn nhỏ giọng nhớ kỹ: "Hôm nay người đầu tiên là kỳ sĩ a, nhất định sẽ có chuyện tốt phát sinh!"

"Này? Đây là cục trưởng cục quản lý nghề nghiệp Pháp sư." thanh âm cục trưởng đại nhân nghe như là đang cắn màn thầu trong miệng.

Nghe bối cảnh tiếng nói chuyện, nữ tử kia đã đi xa trước khi tiếp ma thoát, không nghe được nội dung ma thoát rồi, thế là Sick nói: "Ta là Sick."

"Ồ, như thế nào nha? Lò thiêu thứ tư có khỏe không?"

"Người liên lạc gấp phòng thanh tra của Quang Minh chi trưng, nói bọn hắn phái một đội Pháp sư chính thức tới!" Sick tận lực dùng ngữ khí tỉnh táo nói chuyện.

"Xảy ra chuyện gì? Bóng đèn không sáng sao?"

"Hơn phân nửa là không sáng —— không đúng, so với chuyện này còn nghiêm trọng hơn nhiều!" Sick nói: "Cái chỗ này có ý thức tích tụ thành tao linh, tao linh lại đột biến thành cái thứ gì không biết nữa, đã chuẩn bị thành IS rồi!"

"Nếu như chỉ là bóng đèn không sáng, ta còn có thể gọi mấy tên sinh viên tình nguyện đi qua xử lý, thế nhưng mà đại sự như thế ta không có biện pháp giúp rồi."

"Chuyện đại sự như thế mới là không thể không hỗ trợ, tiếp tục như vậy lò thiêu thứ tư khẳng định xong đời!"

"Không có biện pháp." Cục trưởng đại nhân trả lời như chém đinh chặt sắt: "Không phải kiểm tra định kỳ thì chỉ có thể do chủ quản nơi đó đưa ra yêu cầu. Nếu như tùy tiện một công nhân bên ngoài cũng có thể gọi đội kiểm tra, Quang Minh chi trưng làm sao kiểm tra cho hết?"

"Chủ quản tại đây nửa năm rồi không có xuất hiện!"

"Tuy vậy hẳn vẫn còn là chủ quản các người. Trên tư liệu biểu hiện các người có chủ quản, nhất định phải do chủ quản đưa ra." Cục trưởng đại nhân cuối cùng đem màn thầu từ trong miệng nuốt xuống, thanh âm nói chuyện rõ ràng hơn một chút: "Sick ah. Người không thể bỏ quên chuyện sao? Cho dù lò thiêu thứ tư không sử dụng được nữa cũng không phải trách nhiệm của người ah. Người chỉ cần im lặng, ngoan ngoãn lĩnh tiền lương thì tốt rồi ah, làm sự tình vất vả như thế để làm gì vậy? Không cần chăm chú như thế á."

"Nếu là có người quản, thì cũng không đến phiên ta quản!"

"Bọn họ đều mặc kệ, người còn quản làm gì vậy?" Cục trưởng đại nhân trả lời: "Tóm lại, chương trình chính thức chính là như vậy, nhất định phải do chủ quản đưa ra. Không có chủ quản kí tên, chỉ có người cùng ta kí tên chỉ tiền thùng rác mà thôi, không đưa đến phòng thanh tra nôi."

"Như vậy thì đính kèm thêm một cây nấm tinh hung bạo trên thư cho bọn họ!" Sick rống to, chặt đứt trò chuyện.

Even Joseph dạo qua một vòng lại đi tới phía trước Sick, thân thể nghiêng về phía trước hỏi: "Ta có giúp được chút nào không?"

"Có!" Sick duỗi ra hai tay, vỗ hai vai Even Joseph: "Giúp ta thay ca!"

Lúc Even Joseph còn đang sững sờ, Sick đã lao ra khỏi phòng đăng ký.

Hắn đi phòng bếp một chuyến vơ vét té phẩm, lại một đường vọt tới cửa lớn. Sick nhớ rõ địa chỉ trên tư liệu nhân sự của chủ quản Mèo Mập ở nơi nào.

Hì vọng hấn xác thực ở tại nơi này, không có chạy tới cái nhà của em iu nào.

Sick đem một cái đĩa nhỏ đặt lên thảm cỏ không có cỏ, đốt xương cùng thảo dược bên trong, dùng hỏa điểm hơi lười té dao, niệm chú: "U Minh Dị Giới Hắc Phong, triệu hồi ngựa tuần cho ta."

Trên thân đao xuất hiện một mảnh khói đen lưu động, bành trướng thành đoàn, thoát ly khỏi lưỡi đao, lại bắt đầu co lại vào trong, cuối cùng hóa thành một con ngựa lông đen bồm trắng chân thấp, dùng con mắt như Hồng Bảo Thạch chăm chăm vào Sick.

"Đi!" Sick trở mình lên ngựa, hướng nhà chủ quán Mèo Mập chạy đi như bay.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Nhà chủ quán Mèo Mập là tòa nhà riêng đấy, bề ngoài thoạt nhìn cũng không tệ lắm, nhưng Sick giải trừ ngựa pháp thuật, tới gần phòng ở thì lại nghe bên trong bốc lên mùi thối. Hấn cảnh giới lên. Mặc dù không phải mùi thối xác nhân loại, nhưng vẫn làm cho hấn nghĩ đến, chủ quán Mèo Mập có khả năng đã bị chết. Nếu là như vậy mà nói, hấn sẽ đưa cái chết của tên này lên, đi yêu cầu đổi chủ quán, không biết tới hay không.

Sick phần nộ nghĩ: Cùng lắm hấn bắt thi thể chủ quán kí tên lên cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Không thể ngằm chiếm đồ bỏ đi

Hấn trực tiếp phá cửa, mùi tanh xộc thẳng vào mặt. Sick nhú mày, bước vào trong phòng.

Ánh vào trong mắt chính là rác chất khắp nơi. Từ cách trang trí trần nhà xem ra, căn phòng này vốn là rất đẹp đấy, nhưng vì hiện tại rác ma pháp xếp thành núi, Sick căn bản nhìn không được sàn nhà cùng nội thất. Dám rác kia không chỉ có rác thải sinh hoạt bình thường, đại đa số đều là rác ma pháp nên giao cho lò thiêu thứ tư xử lý.

Sick nghĩ đến quy định "Không thể ngằm chiếm đồ bỏ đi", bây giờ hấn đã biết nguyên nhân của điều luật này.

Hấn bò lên trên núi rác, năng lượng ma pháp rò rỉ từ ma khí cũ tuôn ra kích thích da của hấn, làm hấn rất khó chịu.

Bò qua hành lang, đi vào phòng khách. Sick quan sát thùng rác trước. Rác trong đó có chút mốc meo quá mức, chỉ còn lại dấu vết nấm mốc ăn mòn, cũng có cái còn mới đấy, còn chưa xuất hiện hiện tượng lạ gì.

Khả năng ông chủ Mèo Mập còn sống lại tăng lên.

Sick lại bò tiếp vào phòng.

Núi rác xuất hiện một cái sườn đồi, Sick nhảy xuống sườn đồi, dẫm lên thảm cũ, trước mắt là cửa phòng ngủ.

Sick đem lỗ tai dán lên cửa. Bên trong truyền ra tiếng một nam một nữ.

"Anh yêu em, em là nữ nhân hoàn mỹ nhất thế giới." Giọng nam nói.

"Ah ah ah! Đúng, chính là như vậy! Lại đến!" Giọng nữ nói.

"Tục tưng, em đẹp quá!"

"Lại đến, không được! Em còn muốn!"

"Ồ trên đời này anh chỉ yêu mình em!"

"Muốn chết rồi, muốn hư mất rồi!"

Ông chủ Mèo Mập không có đi làm, nguyên lai là ở nhà tâm sự với em út!

Sick chờ bọn họ mặc quần áo tử tế sẽ đi vào, miễn cho làm phát bực Ông chủ Mèo Mập, hư mất sự tình. Hấn tiếp tục rình một hồi, cảm giác không thích hợp. Nữ nhân đang rên rỉ, thế nhưng hô hấp của nam nhân cũng không dồn dập, đó căn bản không hợp lý. Hấn tiếp tục nghe, phát hiện nữ nhân cũng chỉ kêu mấy câu rồi thôi, cứ lặp đi lặp lại liên tục, ngữ khí, nhịp điệu cũng không thay đổi.

Nữ nhân này không phải nhân loại.

Sick phá cửa xông vào. Vừa vào trong, hắn thấy một nam tử còn gầy hơn cả hắn đang nằm trên giường với một món đồ màu da.

Nam tử trung niên chính là ông chủ Mèo Mập. Hắn cùng đang người trên tấm ảnh có chênh lệch nhiều lắm, Sick phải tốn một ít thời gian mới nhận ra hắn. Hắn mặc quần áo quá cỡ, quần phải dựa vào đai lưng mới miễn cưỡng giữ được. Bộ đồ kia là đồ trước khi hắn biến gãy. Âm thanh Sick phá cửa là rất lớn, nhưng hắn giống như không có cảm giác gì, tiếp tục thân mật vật thể màu da kia.

Đồ vật kia mô phỏng theo thân thể nữ tính, cũng được cải tiến để thỏa mãn dục vọng nam tính, hay còn gọi là búp bê tình dục. Nó không ngừng phát ra tiếng rên rỉ lặp đi lặp lại. Nó được 'tắm rửa' cẩn thận, trên người không có một vết bẩn nào. Nhưng có lẽ như thế cũng nhìn rất đáng sợ, làn da cứng đờ cổ xưa lại xuất hiện vết rách, tóc thưa thớt, một con mắt đã biến mất. Thứ này rõ ràng nên ném đi. Sick hoài nghi thứ này, cùng những rác ma pháp bên ngoài, đều là ông chủ Mèo Mập ngấm chiếm đến từ chỗ làm việc đây.

Mặc dù sớm đã biết rõ ngành công nghiệp ma khí sẽ sản xuất được loại vật này, nhưng Sick chưa từng gặp thứ này cũng như phân giải nó, thật đúng là làm người bất ngờ. Hắn bỏ qua con búp bê kia, đem chú ý lực đặt trên người ông chủ Mèo Mập.

"Sếp, ta cần người kí giữ cái tên!" Sick hô to.

Ông chủ Mèo Mập còn không có phản ứng. Hắn chỉ là không ngừng ca ngợi sự xinh đẹp cùng mê người của con búp bê.

"Hãy nghe ta nói ah!" Sick tiến lên đoạt lấy con búp bê, muốn đem nó kéo xuống giường.

"Không nên đụng nặng!" Đôi mắt vô thần của ông chủ Mèo Mập đột nhiên trừng lớn, hắn như con báo bắn lên, mười ngón nộ trương chụp vào cổ Sick.

Sick vung một tay đẩy ra tay ông chủ Mèo Mập, tay kia rút ra tể đao. Khi hai tay chạm nhau, Sick có cảm giác như bị điện giật. Lúc này hắn mới nghĩ đến, chiêu quy củ, tất cả công nhân lò thiêu thứ tư đều là pháp sư, Ông chủ Mèo Mập đương nhiên cũng thế.

Ông chủ Mèo Mập làm bầm, một tia chớp từ trên người hắn phát ra, nhảy loạn trong phòng. Bóng đèn nổ tung, trên vách tường xuất hiện vết nứt dài, xi măng vỡ ra. Sick huy động tể đao tụ tập năng lượng pháp thuật, hất tay, dẫn tia chớp qua cửa sổ, truyền ra ngoài. Tia chớp phóng lên không trung, tạo thành một cái hố trên mây, chính giữa có thể chứng kiến trời xanh. Nếu vừa rồi Sick không có dẫn pháp thuật đi, tám phần nóc nhà này đã phi thăng rồi.

Sick bước ra hai bước, thoáng cái tới gần ông chủ Mèo Mập, tể đao đặt lên cổ sếp, hơi chút dùng lực là có thể cướp đi mệnh ông chủ Mèo Mập. Sick khề cán môi, thu hồi tể đao, đá một cước vào người sếp. Cả người tên này bắn ngược ra sau, đập vào cửa sổ, cánh cửa mỏng mới bị dòng điện xuyên qua, chịu không được thể trọng ông chủ Mèo Mập, đã gãy đôi. Ông chủ Mèo Mập bay thẳng ra ngoài.

Sick đuổi tới bên cửa sổ, thân thể tựa trên bệ cửa nghiêng về phía trước nhìn xuống, khi hắn vẫn còn tìm người thì, một cánh tay đầy xúc cảm từ phía sau bóp cổ của hắn. Hắn xoay ngược tể đao đâm vào phần bụng kẻ tập kích sau lưng, đối phương lại không có phản ứng. Sick cảm thấy khó thở, hắn chuyển tể đao, trực tiếp chặt đứt ngón tay đối phương, tính chuẩn không có thương tổn đến mình. Hắn nhanh chóng quay người đối mặt kẻ tập kích, tám ngón tay cứng ngắt vịn vịn trên đất.

Con búp bê kia đang đứng trước mặt Sick, xòe ra bàn tay chỉ còn hai ngón. Lúc nó đứng dường như không cần cơ bắp, cũng không đặt sức nặng lên chân, thế đứng thoát nhìn không giống người, có vẻ như trên trần nhà có một sợi dây buộc vào đầu, giữ cho nó đứng.

Nó bị tao linh điều khiển.

Núi rác thải ngoài cửa bắt đầu run lên, qua một lúc, bắt đầu tụ tập lại, lấp ráp thành hình thể càng lớn.

Sick xuất ra một bao nước. Bao nước này dưới lại có màu đỏ dưới ánh mặt trời. Đó là máu trong các khối thịt hắn lấy từ tủ lạnh, khả năng bên trong còn có rượu gạo cùng tôi. Mặc dù trực tiếp lấy thịt làm tể phẩm để thi pháp còn tốt hơn, nhưng làm thế thì món ăn nấu từ đám thịt đó sẽ không ngon, cho nên Sick không có đụng tới thịt.

Hắn dùng tể đao đâm rách cái túi, tể đao hấp thu huyết thủy, không để giọt nào rơi xuống đất.

"Oán linh nì non dưới nền đất, ta nghe thấy thanh âm của ngươi. Áp lực thôn phệ dục vọng của ngươi, ta giải phóng!" Sick dùng Sở Ni ngữ niệm chú, nghe như âm thanh pháp thuật năng lượng đang sống dậy, tập trung trên tể đao của hắn. Sick phát ra một tiếng hét dài, đọc lên một đoạn chú ngữ cuối cùng: "Dem nơi đây nuốt vào trong bụng ngươi!"

Bắt đầu từ chỗ Sick, sàn nhà bằng gỗ từ từ xóc lên, như phát một tấm thảm, tiến lên bao lấy cái s*x toy, chưa dừng lại, còn cuốn luôn tất cả rác trong phòng, biến thành một khối cầu lớn, thoát nhìn tựa như một nụ hoa màu vân gỗ.

Nụ hoa tồn tại trong phòng khách mấy chục giây, đột nhiên giữa tâm có khí phun ra, cánh hoa sụp đổ, gỗ vụn rơi đầy đất. Tất cả đồ bỏ đi đều biến mất vô tung.

Sick thở một hơi, quay người nhảy ra ngoài cửa sổ tìm ông chủ Mèo Mập. Ông chủ Mèo Mập hiện tại đang co người trên đất, ôm đầu, không ngừng run rẩy.

Sick vỗ vỗ lưng của hắn, hỏi: "Ngươi ổn chứ?"

Ông chủ Mèo Mập chỉ là lặp lại hỏi: "Tục tung đâu? Tục tung của anh, em ở nơi nào?"

khác."

Sick tính nhảm những con ma thú còn lại. Còn có Rồng lửa, Harpy cùng nhện tinh.

Bọn họ đi về phòng chẩn đoán. Nơi này có rất nhiều người chờ "Khoa tổn thương ma pháp". Có thể phân biệt rất dễ dàng ai đồng đạo với Sick. Người trong nghề cho dù tay có bị băng trắng (chảy ra không phải máu, mà là chất nhầy màu tím nào đó), có nấm mọc trên lưng (xem ngoại hình hẳn là nấm gà to, có thể ăn), hay là dương dương tự đắc cùng đồng nghiệp nói chuyện phiếm, trao đổi kinh nghiệm bị thương. Dân chúng bình thường chỉ xuất hiện một ít mụn nước, đã khăn trương kéo cả nhà đến đây. Tình trạng kia chỉ cần mua một ít thuốc mỡ ma pháp bình thường là ổn.

Mặc dù rất chậm, nhưng hiện tại đang có xu thế phổ cập ma khí, người bình thường xuất hiện ở loại địa phương này cũng ngày càng nhiều. May mắn Quyền Trọng Ánh Sáng cũng có tầm nhìn, cấm bán quyền trục ma pháp cho người không có giấy phép, cũng không cho mở lớp pháp thuật tràn lan, nếu không có lẽ sẽ có nhiều người bị thương nữa. Mặc dù vẫn có một vài cá lọt lưới, nhưng so với công khai bán thì tốt hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Chôn xuống hạt giống hủy diệt

Sau khi Sick và Tiểu Tra trở lại lò thiêu thứ tư liền tách ra. Sick phi thường phi thường quẫn bách. Tối hôm qua hẳn không ngủ, lại giao thủ cùng tao linh, bởi vì mang chủ quán chạy đến bệnh viện, bữa sáng cùng cơm trưa đều không ăn, hiện tại một điểm khí lực đều không thừa rồi. Hẳn cơ hồ chỉ dùng tư thế bò tiến về nhà ăn công nhân. Hẳn buồn tha không có lấy đi cái chén thịt tựa hồ bị những người khác ăn hết kia, có lưu một chút thịt xào cho hẳn là được. Hẳn không có ham liền trực tiếp đem thịt ăn hết, đổi lấy một ít tinh thần đủ để hẳn nấu nướng. Hẳn dựa vào điểm tinh thần ấy nấu nước, nấu bánh sủi cảo.

Hẳn vừa nấu nước vừa nhớ lại, mùa đông trước hẳn trải qua như thế nào đấy? Lần trước, cái gia đình mà hẳn đang làm việc kia nổ tung, đồng thời hẳn thất nghiệp, còn có hoàn thành việc mà bạn cùng phòng sau khi chết nhờ làm hộ. Hẳn đem toàn bộ sách bán đi, gom góp lộ phí đi đến nhà Tiểu Bá. Người nhà Tiểu Bá giữ hẳn lại tới tang lễ Tiểu Bá, cho nên hẳn ở nhà người ta ăn uống chùa được một thời gian ngắn, thuận lợi sống qua mùa tuyết còn lại, thẳng cho đến khi hẳn rốt cuộc không có ý tứ ăn chùa ở không nữa mới ly khai.

Mùa đông

Sau khi lò thiêu thứ tư biến mất, hẳn phải sống qua cái mùa đông này như thế nào?

Sau khi đưa một đồng bánh sủi cảo vào trong dạ dày, hẳn lại bò lên gian phòng trên lầu của mình, đá rơi giấy xuống, chui lên giường, tiến vào dưới đáy chăn bông gà con. Hoàn toàn không có ma pháp chấn động, không chứa bất luận chất liệu ma lực gì, chỉ là chăn bông thuần khiết, bị nhiệt độ cơ thể hẳn chạm rãi làm ấm. Hẳn thật rất thích cái chăn này, cái chăn không phải sản phẩm ma pháp, hẳn thật sự đã chịu đựng đủ rồi.

Trong mơ mơ màng màng, hẳn lại nghe thấy thanh âm nữ vương. Âm thanh kia lúc lớn lúc nhỏ, phảng phất tùy thời sẽ rời xa, thanh âm nói: "Thực xin lỗi. Ta không phải cố ý làm vậy với ngươi. Chuyện này thật sự quá trọng yếu. Từ khi ta tồn tại ở cái chỗ này đến nay, ta nằm rất lâu ở đấy lò, vậy mà không có người tới tìm ta, không có ai biết ta ở chỗ này."

"Ta rất cô đơn lạnh lẽo, ta muốn đi ra ngoài."

"Hiện tại thời điểm cuối cùng đã tới, ta không thể đợi thêm nữa."

"Thực xin lỗi, ta muốn hủy đi nhà của ngươi."

Sick phát hiện mình đứng ở bên cạnh giường, nhìn mình đang ngủ trong chăn bông gà con.

Đây là hiện tượng ý thức xuất thể. Pháp sư có đôi khi một mối quá mức thì sẽ phát sinh việc này. Thân thể mệt đến nỗi cảm thấy ý thức rất phiền, liền đuổi ý thức đi ra, để cho thân thể nghỉ ngơi thật tốt. Tại loại địa phương linh thể làm loạn này, ý thức lại càng dễ xuất khỏi thân thể hơn.

Ý thức xuất thể cũng không phải việc nguy hiểm, hơn nữa rất thú vị đấy, cho nên Sick quyết định thuận theo tự nhiên.

Thế giới được chứng kiến trong lúc ý thức xuất thể cùng thế giới vật chất chân thật cũng không giống nhau, cũng không tuân thủ pháp tắc không gian. Thế giới ý thức xuất thể là tổng hợp bởi sự thật cùng tưởng tượng, còn phải chịu ảnh hưởng mãnh liệt của ý thức còn sót lại, thậm chí hoàn toàn bị chủ đạo.

Sick mở cửa phòng, bên ngoài hẳn là hành lang, nhưng hẳn lại nhìn thấy một con phố với những cửa hàng. Ánh mặt trời xem ra giống như là buổi chiều, phòng ốc không cao, ước chừng chỉ ba, bốn tầng lầu mà thôi, nhưng trang trí tinh mỹ. Trên đường có rất nhiều người đi lại, Sick chứng kiến bọn họ ăn mặc tương đối xinh đẹp, nhưng ở thời đại này sẽ được gọi là ăn mặc theo phong cách "Phục cổ". Trực giác Sick biết rõ, đây là cảnh sắc quá khứ.

Sick chứng kiến một nữ nhân xinh đẹp đi tới. Đó chính là nữ nhân hoàn mỹ hẳn chứng kiến trên tấm ảnh linh dị kia. Tướng mạo giống như đức, nhưng khi chất lại khác biệt. Nữ nhân này trang điểm quá đậm đặc, ăn mặc quần áo khoa trương diêm lệ, lộ ra thần sắc khoe khoang sắc đẹp. Tuy năng giả vờ

thành mình chỉ là đang đi đường thôi, nhưng ánh mắt của nàng một mực quan sát nhìn xem người qua đường. Sick vốn cảm thấy nàng là thứ nữ nhân thích người khác dùng ánh mắt gửi lời chào với nàng, nhưng nhìn một hồi lại phát hiện không đúng. Nàng tựa hồ là đang xác nhận nhiều lần rằng không có người nào trong tầm mắt là nhìn giống nàng.

Nàng đi vào một tiệm trang phục chọn quần áo. Sick đi theo vào, đứng ở bên cạnh. Người của thế giới này đều không nhìn thấy Sick, đối với bọn họ mà nói Sick không tồn tại. Lão bản chứng kiến nữ nhân kia, chạy ra đón chào: "Mỹ nữ —— tại sao lại trở về rồi? Người muốn đổi trang phục à? Như vậy nhìn cũng rất đẹp rồi mà."

Nữ nhân kia lộ ra dáng tươi cười kinh ngạc. Giống như không rõ lão bản đang nói cái gì.

Lúc này cửa tiệm lại có một người khác đi tới, mở miệng nói: "Lão bản, ta nghĩ lại rồi ta vẫn muốn mua cái quần dài khi nãy——"

Sick chứng kiến tướng mạo người kia, lập tức hít ngược một hơi.

Người kia cũng có vẻ ngoài của nữ nhân hoàn mỹ. Chỉ là trang phục của nàng theo phong cách ưu nhã, mục tiêu trang điểm là làm người ta không nhìn ra là nàng có trang điểm.

Hai người nữ nhân xinh đẹp hoàn mỹ chứng kiến đối phương, diện cuồng hét rầm lên.

Sick chạy ra cửa tiệm, ngay tại thời điểm hần xuyên qua cửa chính, cảnh sắc bốn phía thay đổi. Hần bước vào trong một cái phòng màu xám. Có thể là do không khí, gian phòng này thoạt nhìn rất bẩn đấy, nhìn kỹ rồi lại có cảm giác sạch sẽ đến độ khiến cho người ta quạng quẽ. Gian phòng này chỉ lớn hơn một chút so với gian phòng của Sick. Trong phòng có một bàn công tác thiết chế, bên cạnh có hai cái ghế dựa, bên tường còn có một loạt ghế. Phía sau bàn làm việc, một người đàn ông mặc pháp sư thông khí bào đang ngồi, một đầu tóc đen dày, mạng kính đen, dáng người hần thấp bé, ánh mắt lợi hại. Bên cạnh còn có mặt hai người pháp sư trẻ hơn, một người mặc đồ pháp sư màu xanh da trời, người kia mặc màu xanh lá cây đậm, đại khái là bộ hạ của hần. Sick cảm thấy hai kiện áo choàng này tựa hồ là đồng phục nhà nước, nhưng hần không nhận ra được. Có lẽ loại kiểu dáng đồng phục này hiện tại đã không còn dùng rồi.

Ba người này xếp thành một vòng nói chuyện. Nam nhân mặc pháp sư thông khí bào nói: "Tràng diện này thật sự là quá khoa trương."

"Ta trở về chắc sẽ thấy ác mộng quá." nam nhân mặc đồ màu xanh da trời xoa xoa tay nói: "Cái này thật sự là —— trời ạ —— những nữ nhân kia đến cùng đang suy nghĩ gì? Ma khí làm đẹp uy lực cường đại như vậy nhất định là có vấn đề, bọn họ dùng đến một nửa cũng không có chú ý đến sao?"

"Cũng là bởi vì hiệu quả thật quá tốt, bọn họ mới tự thôi miên mình không có sao, lại dùng ít một chút là tốt rồi, thêm tí, lại thêm tí, bất tri bất giác đã dùng xong mất rồi." Nam tử mặc pháp sư thông khí bào nói.

"Ta thấy mỗi tác trên người bọn họ đều thấm luôn rồi, muốn chữa trị trở về, còn không biết có trở lại hình dạng ban đầu được hay không nữa." Nam tử mặc pháp sư bào màu xanh lá cây đậm nói.

"Hiệu quả bền bỉ như vậy, hần là hoàn toàn biến thành Liena luôn rồi." Nam nhân mặc pháp sư thông khí bào nói: "Ta nghĩ những thương nhân kia cũng sẽ không có lòng tốt mà chuẩn bị cơ chế nghịch chuyển đâu. Được rồi, những chuyện này để cho đám bác sĩ đi mà phiền não đi, khả năng không chỉ là bác sĩ chỉnh hình đâu, bác sĩ tâm lý cũng muốn một phen phiền não rồi, hai người các ngươi chuẩn bị tâm lý cho tốt chưa?"

"Được rồi! Đại nhân!" Hai người Pháp sư trẻ tuổi cùng hô lên.

"Này đi thôi, mời bọn họ thay phiên đi vào." nam nhân mặc pháp sư thông khí bào nói.

Hai Pháp sư trẻ tuổi một người kéo cái ghế dựa rồi ngồi xuống, lấy giấy bút chuẩn bị ghi chép. Người kia chạy ra khỏi phòng, lúc trở lại mang theo một nữ nhân toàn thân bao bọc chặt chẽ.

"Ngài có thể lộ mặt ra không?" Nam nhân mặc pháp sư thông khí bào nói.

Nữ nhân do dự thật lâu, mới cời bỏ khăn quàng cổ đang bao lấy mặt ra. Lại là khuôn mặt xinh đẹp hoàn mỹ kia. Khí chất của nàng lại cùng hai nữ nhân trước bất đồng. Bọn họ không phải là cùng một người.

Nam nhân mặc pháp sư thông khí bào xác nhận tên của người kia, tuyên đọc một ít quy định, Sick phát hiện ra những người này hần là cảnh sát, cũng có thể là nhân viên Quyền Trọng Ánh Sáng làm việc cùng với cảnh sát.

Nam nhân mặc pháp sư thông khí bào bắt đầu hỏi thăm nữ tử là như thế nào mà tiếp xúc với "Ma khí chỉnh dung".

Nữ tử nói: "Bạn của ta, nàng mua một cái, cũng đề cử cho ta dùng. Ta vốn cảm thấy cái này mắc quá, không muốn mua, nhưng về sau khi nhìn thấy nàng dùng rồi, hiệu quả tốt đến thật không thể tin được, chân cũng biến thành nhỏ rồi, cả người đều biến thành thon dài rồi, mặt cũng nhỏ luôn... Cho nên ta cũng mua một cái. Cái máy đó hiệu quả thật sự rất tốt —— đây qua một cái liền xinh đẹp ngay, ngay cả hình dạng chân tay đều trở nên đẹp hơn rồi. Mặt của ta vốn rất nhỏ, sau khi dùng trở nên thật lớn, quá đẹp...(giống mấy quảng cáo trên TV ghê □)) Thế nhưng không thể tưởng được lần trước ta gặp mặt cùng với người bạn đó, hai người chúng ta rõ ràng trở nên giống nhau y như đúc!" Nàng nói xong một câu cuối cùng, liền ngã sấp trên bàn mà khóc lên.

Thời gian trong thế giới ý thức dùng tốc độ bất quy tắc mà trôi qua, Sick chứng kiến nữ nhân tiếp theo đi tới, sau khi quăng kính râm cùng mũ lưỡi trai lại lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp y chang. Người thứ ba, thứ tư, thứ năm... hần cũng không biết hần đếm mấy người rồi, đều có khuôn mặt hoàn toàn giống

nhau. Theo Sick quan sát, thân hình của bọn họ cũng không khác biệt lắm, căn bản chính là giống y như đúc cùng một khuôn.

Có một nữ nhân phần nộ phần nản với đám Pháp sư bọn họ: "Nếu như chúng ta đều trở nên giống nhau, bọn họ nên tại bên trên quảng cáo nói cho rõ ràng, ta đây sẽ mua lại tất! Bọn họ cũng có thể chỉ làm một cái rồi bán cho ta!"

Nam nhân mặc pháp sư thông khí bào hỏi nàng: "Chúng ta điều tra ra thứ này sử dụng cơ thể người sống làm nguyên liệu."

Nữ nhân nói: "Ta quản nhiều như vậy làm đách gì! Nghĩ đến việc có nhiều người giống ta như vậy là ta liền muốn ói, đây là mặt của ta! Là của ta đấy!"

Một nữ nhân khác vừa tiến vào đã khóc: "Cái này mới không phải cái gì ma khí làm đẹp nha, nó chỉ là biến chúng ta thành người khác! Ta hiện tại không còn dám gặp người nữa rồi! Như vậy còn có ai nhận ra ta được?" Nàng mang theo ảnh chụp mình trước kia, đã tìm không thấy chỗ nào tương tự rồi.

Sick không nhìn được nữa rồi. Chuyện này thật là đáng sợ. Cái đồ vật được gọi là "Ma khí chinh dung" kia từng bước đem bọn họ biến thành một mỹ nữ, nhưng nó không phải biến bộ dáng bọn họ thành xinh đẹp, mà là biến thành một người khác. Bởi vì sử dụng trong thời gian ngắn xác thực có biến đẹp, làn da biến tốt, mặt biến gầy, chân biến dài, liền cho rằng đây là hiệu quả của ma khí chinh dung, nhưng thật ra là bị cái tạo mà không biết.

Sick xông ra khỏi cửa phòng, hi vọng sẽ không ngã vào chính giữa bầy người tướng mạo giống nhau kia. Hắn lập tức phát hiện mình lại đến một chỗ khác.

Gian phòng này rất tối, nhưng vẫn là có thể mơ hồ nhìn rõ ràng hoàn cảnh. Sick chứng kiến bàn thấp do gỗ đóng thành cái giá đỡ, còn có mặt bàn thủy tinh. Nơi hẻo lánh trong phòng chôn cất rất nhiều đồ làm bếp có điểm lấm tấm màu đen. Ánh mắt của hắn một mực quét khắp nơi, chứng kiến ở chỗ sâu trong gian phòng, trên mặt đất có một tấm vải nhựa plastic lớn, phía trên có một thân hình nữ nhân đang nằm. Sick đến gần chỗ đó cúi đầu xem, nhận ra đó là cái nữ nhân hoàn mỹ kia. Đại khái, chắc là bản chính đây, vị đầu tiên trên thế giới này có được mỹ mạo như vậy.

Nàng trần truồng nằm ngửa, không hề có sức sống, trên cổ có một miệng vết cắt không hề chảy máu. Mất nàng tròng lớn không cách nào khép kín. Tùy tiện trên người nàng cũng có thể thấy được những lỗ nhỏ như lỗ sách, từng lỗ đều to khoảng 1 cm, phân bố tại cánh tay, đùi cùng trên ngực trái nàng. Có chỗ cắt cùng một chỗ tạo thành lỗ lớn cũng có nơi tại dưới đáy lỗ lớn lại cắt ra lỗ nhỏ. Trên ánh mắt của nàng kết một tầng sương mù, tóc bởi vì rét lạnh, ngưng kết hơi nước mà ẩm ướt, xoắn xuýt xoắn ra trên mặt đất. Cổ thi thể này đã từng bị bỏ vô tủ lạnh, cũng bởi vậy mấy cái lỗ này mới có thể đào được chính tề như vậy.

Bên cạnh cổ thi thể này, có mấy cái mặt người thấy không rõ lắm vội vàng nấu mực nước ma pháp trong tô, Mặt nổi sáng bóng, đặc thù thuộc về dầu tron của nhân loại.

Không gian cùng thời gian bắt đầu nhảy loạn lên. Sick chứng kiến những cái mực nước ma pháp kia dính trên ngòi bút lông vũ, đang bay múa thành những ký hiệu pháp thuật như trong sách, trên bột giấy chế ra lời linh kiện, những ký hiệu kia đỏ tươi như máu.

Hắn chứng kiến những cái linh kiện kia được chứa ở trong một cái ma khí màu trắng hình bán cầu, những cái ma khí kia bị đưa đến trong cửa hàng, xếp hàng trong tủ bày bán ra ngoài. Thoạt nhìn sạch sẽ ngọt ngào, như là cục đường không hề có tạp chất.

Hắn nhìn thấy những người sử dụng mua ma khí đem về nhà, ma sát ma khí trên người, bộ vị tiếp xúc ma khí càng ngày càng mờ nhạt, cũng là càng lúc càng giống nữ nhân hoàn mỹ kia.

Hắn chứng kiến ma khí làm đẹp gần đây tro bụi theo từng bao lớn đổ bỏ đi đưa vào lò thiêu thứ tư, bị hóa giải, lời linh kiện mang vào trong chu lò, hóa thành tro tàn.

Lò chính bị ánh lửa chiếu thành màu đỏ như máu, thành trong có phản quang như là chất lỏng lưu động bất quy tắc. Chính giữa có vài khuôn mặt kéo dài cùng ngọn lửa nhìn xem hết thảy tại đây, ánh mắt của bọn hắn mù mịt lẫn lộn trên ngọn lửa.

Sau khi lời linh kiện của ma khí chinh dung bắt đầu thiêu đốt, những cái mặt kia nhắm mắt lại, trong ngọn lửa xuất hiện một thân ảnh nữ tính mặc âu phục màu hồng phấn. Nàng đưa lưng về phía Sick, đứng trong lửa lại không có bóng chút nào, ngẩng đầu tựa hồ là đang nhìn xem vách tường không có lối ra trong chu lò.

Sick chứng kiến tại trước thông đạo đi thông lò chính, khi đó còn không có cái nóc nhà cùng bậc thang bằng xi-măng, pháp sư Quyền Trọng Ánh Sáng ăn mặc Pháp sư bào màu đen phần thành hai nhóm đứng đấy, nam nhân mặc áo khoát pháp sư đứng chính giữa bọn họ.

Hắn đi về hướng vách tường bạch ngân phụ ma pháp-phong bế thông đạo, dùng pháp khí đem những chữ "Nguyên cho linh hồn Liena an nghỉ" khắc lên, sau đó buông bó hoa, tất cả Pháp sư cùng một chỗ hướng phía cửa bạch ngân cúi đầu.

Trước mắt một mảnh mơ hồ, lò chính vận chuyển phát ra tiếng oanh minh trầm thấp vây quanh Sick, hắn nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Sick nháy mắt mấy cái, phát hiện mình nằm ở trong chăn bông gà con, ngoài cửa sổ mặt trời đã muốn xuống núi. Hắn trở lại trong thân thể rồi, tranh thủ thời gian bắt đầu mặc đồ. Hắn phải đi nghênh tiếp xe rác lớn ở cửa, công việc này Even Joseph không có khả năng thay ca giúp hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Quyết đấu

Trước cửa, trên thảm cỏ không có cỏ, đang tụ tập trên 200 người. Tiểu Tra đưa lưng về phía cửa lớn đấy, mà Even Joseph đưa lưng về phía quần chúng cùng tỷ muội cười ra nếp nhăn đấy, hai người trong tư thế giằng co.

Sick bước chậm đến bên cạnh Tiểu Tra, khăn trương nhìn xem

Hai tay Even Joseph chống nạnh nói: "Lúc trước đã nhận lời dân chúng trong vòng mười năm sẽ phá bỏ và dời đi nơi khác, bây giờ đã đến lúc thực hiện rồi! (Nguyên: Tiền thù doãn nặc hương nhân thập tái sách thiên, nhược thử tức ứng thành bi sở ngôn)"

Tiểu Tra khoanh tay trước ngực nói: "Chính sách phải linh động, hưởng chi kỳ hạn đã qua! (Nguyên: Chính lệnh ứng thì nhi lập, hà hưởng thích kỳ dĩ viễn)"

(E: Nguyên bản hai thằng này nói kiểu cổ ngữ, dạng chi hồ giả đã đó)

Sick cũng mới đến nơi, nhưng có vẻ hai thằng kia đã kéo cuộc hội thoại tới thời đại nào rồi. Tất cả nhân sĩ kháng nghị đều lộ vẻ mờ mịt.

"Tư lợi bội ước, đây là phong phạm nhân sĩ sao?"

"Đề lên chữ ký sĩ, ta cũng không thụ Nhữ vũ nhục như thế!"

Sick xen vào nói: "Tất cả mọi người nghe không hiểu, có thể nói đơn giản một điểm sao?"

Even Joseph nói: "Ta nói là sự thật, muốn ta thu hồi những lời này, tự cùng ta quyết đấu!"

Lúc Sick xen vào đã nguy cấp lắm rồi. Even Joseph hàm hồ nói ra lời thách đấu, quần chúng kháng nghị lập tức hoàn hồn, hoan hô lên.

Even Joseph hô to: "Thương, kiếm, búa, vũ khí tùy người chọn!"

"Rất tốt! Ta tiếp nhận khiêu chiến!" Tiểu Tra trừng mắt, nhũu mày, tiến lên một bước. Lập tức Sick kéo cổ áo hất lại, lùi ra sau cửa, hai người đưa lưng về phía quần chúng

Sick dùng cánh tay ôm lấy cổ Tiểu Tra, thấp giọng nói: "Đầu óc người có vấn đề à? hần là Thánh ký sĩ a! Ngay cả ta đều không muốn đánh cùng hần, cùng hần solo căn bản là muốn chết!"

"Đầu óc của ta rất bình thường, không cần người lo lắng. Ta đã sớm muốn làm thịt hần rồi." Tiểu Tra rít ra từng chữ, tăng cường ngữ khí.

"À?"

"Chứng kiến hần ta tự có loại cảm giác bài xích đồng loại, người có thể hiểu được sao? Loại cảm giác gia hỏa trước mắt rất giống mình, làm cho mình ngứa mắt!"

Sick nghi hoặc lắc đầu: "Đồng loại của ta không gấp dễ như vậy đâu, ta không hiểu. Tóm lại người đi hủy bỏ quyết đấu, pháp sư đánh không lại tên kia!"

"Ta không phải pháp sư." Tiểu Tra mày nhăn lại, đột nhiên nói.

"À? U Linh lại càng không thể ——" Thánh ký sĩ chuyên chém yêu, ma, quỷ, quái, bốn loại tồn tại cùng với Sick.

"Ta không phải U Linh." Tiểu Tra nhìn chằm chằm Sick, cười khở: "Ta không phải loại đồ vật này."

"Tóm lại người không phải người a?"

"Liền người cũng nói ta không phải người?" Tiểu Tra đảo mắt: "Rất nhiều người nói ta không phải người, không tâm can, nhưng ta không nghĩ tới liền ở chỗ này cũng sẽ nghe lại thuyết pháp này. Ta hại người khi nào? Không, tốt nhất đừng nói cho ta, ta không muốn mất ngủ vì lương tâm bất an, người biết rõ như vậy là tốt rồi."

Sick nhũu mày đã trầm mặc hai giây, nói: "Người rốt cuộc là cái gì?"

"Nếu như không phải người đang hỏi 『 nhân loại là tồn tại dạng gì? 』, ta có thể trả lời người: Chuyên ngành của ta là pháp luật, hành nghề là luật sư, không phải pháp sư."

Sick lại trầm mặc, lần này đã qua năm giây mới mở miệng: "Thế nhưng mà người đang công tác ở lò thiêu thứ tư." Nơi này là đơn vị pháp sư, theo lý mà nói nhân viên công tác đều là pháp sư.

"Ta tìm được lỗ thủng pháp luật." Tiểu Tra nháy mắt mấy cái, thuận tiện nhắc nhở Sick chuyên ngành của hần.

"Lúc trước ngươi mặc đồ pháp sư."

"Đó là của cha ta đấy, hẳn là pháp sư. Kiểu dáng trang phục pháp sư từ trước đến nay không quá biến hóa." Không giống với trang phục kỵ sĩ chỉ có kỵ sĩ mới được mặc, trang phục pháp sư chỉ là một loại biểu tượng, cũng giống như áo Blouse ai cũng mặc được vậy.

Sick vuốt vuốt mặt của mình, thật sự là hắn chưa có thấy Tiểu Tra thi pháp, bất quá!

"Luật sư cũng đánh không lại Thánh kỵ sĩ ah!" Sick gầm nhẹ. Luật sư ngoại trừ miệng, cảm giác càng không sức chiến đấu, chẳng lẽ lại muốn dùng lực pháp toàn thư (sách luật phổ cập của TQ, HQ, NB) đập chết đối phương sao?

"Yên tâm. Mẹ của ta là kỵ sĩ, ta từ nhỏ quyết đấu cùng nàng đến lớn." Tiểu Tra hát tay Sick ra, quay người, nói với Even Joseph: "Vũ khí ta tuyển 『 công cụ phân giải 』! Thời gian ước định là một giờ sau, ngay ở chỗ này!"

Nói xong, hắn kéo lấy Sick trở về phòng phân giải để lấy dụng cụ. Sick cảm thấy nếu Tiểu Tra muốn là lời cổ áo Sick đi, một ngày nào đó y phục của hắn sẽ rách thành hai mảnh.

Phòng phân giải là địa bàn của phân giải viên, bọn họ ở chỗ này tự tại nhất. Hung khí đều nơi tay, không có tao linh cùng hương dân, Tiểu Tra vừa hát vừa khởi động cửa điện.

Sick sửa sang lại một ít công cụ, chuẩn bị cho Even Joseph dùng.

Quyết đấu là truyền thống cổ xưa trong nước, tùy theo địa phương mà tên cũng khác nhau, từ thô tục đến cao thượng đều có. Pháp luật cũng không thừa nhận quyết đấu, thương vong trong quyết đấu vận nhận chế tài pháp luật, nhưng nam nhân quyết đấu thường thường cũng không biết khi nào nên dừng tay, mặc dù người quyết đấu đều có nhận thức chung là đánh tới một phương đầu hàng là đủ rồi, nhưng vẫn có trường hợp gây ra tại nạn chết người.

Sick thật sự rất lo lắng Tiểu Tra sẽ bị Even Joseph nhất đao lưỡng đoạn, nên muốn động ít tay chân lên công cụ. Nhưng hắn lại lo lắng phụ thân Tiểu Tra là pháp sư mẹ là kỵ sĩ, võ nghệ như thế nào hắn không rõ ràng lắm, vận nhất động tay chân biến thành Even Joseph bị nhất đao lưỡng đoạn, vậy cũng không ổn. Hắn ngần ngừ ngần ngừ hay là mang thêm mấy miếng thịt, nếu có người bị thương thì hắn có thể lập tức thi pháp cứu trị, mặc dù rất lãng phí nguyên liệu nấu ăn nhưng là không có biện pháp.

Hắn ngồi xổm trước thùng phân loại, tra dầu vào công cụ, tao linh trong thùng phân loại tìm hắn nói chuyện phiếm: "Mặt ngươi sao như trái khế qua rứa?"

"Nếu như ngươi giống ta, chỗ ở không có, hai người người quen biết còn ý định làm thịt đối phương, ngươi còn vui được sao." Sick vừa nói vừa kiểm tra ốc vít. Bình thường hắn rất xem trọng chỉnh đốn và sắp đặt, kỳ thật cũng không cần làm gì nhiều.

"Có người có thể ngăn cản chuyện này, ở chỗ này hắn có thể. Đương nhiên, ai nha, chúng ta sẽ không để cho hắn ngăn cản chúng ta hủy nhà của ngươi đấy, nhưng chi chuyện ẩu đả kia, hẳn nhất định có thể giúp đỡ."

"Ai?" Sick nhìn không được truy vấn. Hắn tuyệt vọng tới mức cái gì cũng dám làm rồi.

"Lời lờ thiêu, người thù họ nơi đây."

Sick buông cái kềm trong tay. Tiểu Tra là người không phải quý, không phải là lời lờ thiêu. Quái Đầu đã từng giúp đỡ nữ vương trộm tế đao của Sick, là khôi lỗi của nữ vương, cho nên cũng không phải lời lờ thiêu. Vậy ai mới là lời lờ thiêu? Ai là công nhân dư ra?

Sick suy nghĩ một hồi, đi ra phòng phân giải, đóng kỹ cửa lại, sau đó nói với hành lang không người: "Lão tiên sinh, ngươi ở đâu?"

Trong không khí xuất hiện từng điểm từng điểm tia chớp, như là pháo hoa. Quang điểm biến mất lại xuất hiện, càng ngày càng nhiều lần, buộc thành một hình người. Khi quang điểm tụ tập đến mức hữu hình thì, một con người đã xuất hiện. Lão thụ tinh hiện ra trước mặt Sick. Đây nhất định không phải hiệu quả cửa truyền tống.

"Ngươi tựa hồ đã minh bạch một ít chân tướng." Lão thụ tinh tiên lên một bước. Ông rung phần tay áo còn quang điểm, bổ sung vào chỗ khuyết thiếu. Thoạt nhìn ông chỉ là một lão già, ngoại trừ rất giống thụ tinh còn lại không chỗ nào khả nghi.

Sick cúi đầu nhìn xem lão thụ tinh nói: "Người là lời lờ thiêu."

Lão thụ tinh xoa nếp nhăn trên trán, mở ra con mắt đầy quang điểm: "Đúng. Ta là thành viên ban đầu ở đây. Ta là tinh hoa Đại pháp sư Tra. Laguna Niman Sen. Korishimola. Meggie Jike. Kisa Jephthah lưu lại. Năm đó xây dựng xong chỗ này, niên kỷ của hắn cũng đã rất lớn rồi. Hắn biết rõ hắn cũng không đủ thời gian thù họ cái chỗ này đến khi dờ lờ, cho nên đem ta giữ lại. Chỉ là hắn không có ngờ tới, tuổi thọ của hắn dài hơn dự tính, mà cái chỗ này cũng vận hành lâu hơn so với thiết kế ban đầu." Lão thụ tinh hướng sang phòng phân giải, Tiểu Tra còn bận rộn bên trong. Lão thụ tinh nói: "Hắn là hậu nhân của đại pháp sư, tìm kiếm quý tích sinh mệnh của gia gia."

Sick nghĩ đến biểu hiện của tiểu Tra cùng Nanaimo lúc trước, nhú mày nói: "Ta không thấy ngài có chỗ nào buồn cười."

"Đa tạ cất nhắc." Lão thụ tinh nhếch miệng cười cười, lộ ra răng giả trong miệng.

"Bằng hữu của ta định quyết đấu, ngài có thể ngăn cản bọn họ sao?" Sick hỏi.

"Ta tận lực thử xem." Lão thụ tình gật đầu nói.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Đến thời gian quyết đấu, có thêm rất nhiều người nghe tiếng mà tới.

Sick cùng Tiểu Tra khiêng một thùng công cụ phân giải đi tới. Sick còn mang theo vài bao thịt nướng, dùng cố vừa ăn vừa xem quyết đấu.

Even Joseph cùng Tiểu Tra đều xem như danh sĩ, cho nên quá trình quyết đấu tiến hành theo quy củ. Song phương trước tiên ghi một phần giấy cam kết, nội dung cam kết là bọn họ tự nguyện quyết đấu, mặc kệ bị tổn thương thậm chí mất mạng cũng không truy tố, cũng thỉnh thân hữu không nên oán hận đối phương vân vân.... Phần cam kết này không có giá trị pháp lý gì, nhưng lại có ý nghĩa biểu tượng. Đây cũng là cơ hội cuối cùng từ chối quyết đấu mà không bị mất mặt. Người quyết đấu có thể thừa dịp viết phần cam kết với thân hữu, lấy cố mình còn phải vì nước quên thân, vì dân phục vụ nên không thể mạo hiểm. Phe bên kia có thể dùng cố đó, cũng không phải là do không có dũng khí, cho đối phương cái bậc thang.

Thừa dịp Tiểu Tra cùng Even Joseph viết chữ kí tên, Sick lấp xong khung nướng thịt, dùng tế đao nhen lửa. Loại phương thức nhen lửa này rất được người trẻ tuổi hoan nghênh, yêu cầu làm lại lần nữa.

Tiếp đến song phương kiểm tra vũ khí của đối phương, xác định bên trong không có giấu hàng cấm. Cái này tốn không ít thời gian. Trong khoảng thời gian đó Sick đã nướng chín nhóm thịt đầu tiên, đem lên ăn. Mùi thịt bốn phía, dân chúng nhìn thấy được đều đói bụng, nhìn không được lấy tiền muốn Sick bán thịt nướng cho bọn họ ăn.

Even Joseph cùng Tiểu Tra lần thứ hai trao đổi vũ khí, kiểm tra lại vũ khí của mình. Chờ bọn hắn kiểm tra xong, dân chúng đã có thêm một chuỗi thịt nướng trên tay, trong túi áo Sick cũng nhiều thêm một đồng tiền mặt.

Nam tử làm MC tạm thời đọc lên một đoạn ghi sẵn: "Vì vinh dự cùng chính nghĩa, khi tiền xu rơi xuống, quyết đấu bắt đầu!" Rồi hắn ném một đồng xu lên không trung.

Ngay khi đồng tiền rơi xuống, Tiểu Tra dùng tốc độ như tia chớp rút ra cửa điện cùng súng bắn đinh. Hai tay của hắn nắm cửa điện, dùng hai ngón tay thủ sẵn súng bắn đinh. Ngón cái chặn chốt an toàn của cửa điện, ngón trỏ nhấn nút khởi động, cửa điện phát ra thanh âm "Jiji Jiji", lưỡi cửa chuyển động.

Even Joseph học hắn xuất ra cửa điện, nhưng hắn lại không quen vật này, cũng không biết khởi động. Hắn lại lấy ra kềm cắt, món này phải có áp lực mới khởi động được.

Tiểu Tra nhếch miệng cười cười, dùng cửa điện chém ra. Even Joseph đỡ bằng cửa điện chưa khởi động. Ánh lửa tung tóe, cửa điện của Even Joseph bay ra ngoài, cắm vào trong đất.

Tiểu Tra thừa thắng truy kích, vung xuống cửa điện. Tay phải Even Joseph quơ lấy búa lớn, hất ra làm lệch hướng cửa điện, không có đụng phải Even Joseph. Đồng thời Even Joseph ném đi kềm cắt, rút ra dao chặt thịt, hắn biết dùng cái này!

Tiểu Tra thấy bất ổn, thuận thế xông về phía trước, kéo ra cự ly sau đó xoay người đối mặt Even Joseph.

Cửa điện vs búa cùng dao chặt thịt, cùng loại chiến phù đối kháng hai thanh đoản đao, cự ly không chế sẽ quyết định thắng bại.

Lần này là Even Joseph chủ động công kích. Đại búa nâng lên đến trước mắt, phóng tới Tiểu Tra. Tiểu Tra đợi khoảng 1/4s, lại để cho Even Joseph gia tốc, khó cái biến phương hướng, hắn mới bỏ ra cửa điện.

Even Joseph dùng búa lớn gõ cửa điện, cửa điện lần này hiêm hiêm sát qua bả vai Even Joseph, rách áo, máu đỏ!

Sick khăn trương véo mặt của mình.

Even Joseph vọt tới phụ cận Tiểu Tra, đao chặt thịt bổ một nhát, Tiểu Tra trực tiếp xông vào trong ngực Even Joseph. Tiểu Tra buông ra cửa điện, cầm lấy súng bắn đinh đâm vào cổ Even Joseph!

Even Joseph phản ứng cực nhanh, lúc Tiểu Tra tiến lên cũng đã kịp phản ứng, hắn nâng lên một cước đem Tiểu Tra đá ra. Cửa điện của Tiểu Tra rời tay, xoay tròn, phân mặt đất thành hai nửa.

Hiện tại hai người trao đổi vị trí, Tiểu Tra đã lấy ra một cái cửa điện dạng tròn. Song phương đều sử dụng binh khí ngắn, cũng đều bị thương. Vai trái Even Joseph đổ máu, ngực bụng Tiểu Tra nội thương.

Cửa điện phát ra âm thanh ông ông. Trải qua một vòng giao thủ không có ai định nhận thua. Song phương đều giơ lên vũ khí, chuẩn bị đem đối phương hảo hảo phân giải, tháo thành tám khối.

Tiểu Tra cùng Even Joseph đồng thời cất bước xông về phía trước.

Sick không dám nhìn cho nên dùng tay che mặt, nhưng nghĩ nếu mình không nhìn, có người bị thương hắn sẽ chậm một bước phóng ra pháp thuật, cho nên nhìn hé hé từ khe hở ngón tay. Kết quả hắn chứng kiến hai người đập mạnh vào tường. Hai tiếng nổ mạnh cơ hồ đồng thời xuất hiện, Even Joseph ôm khuỷu tay lui về phía sau. Tiểu Tra bắt không được cửa điện để nó rớt xuống đất, hắn vượt bị tay bị trật, nhìn về phía trước.

Lão thụ tinh từ đại môn đi ra. Hắn đang cầm chổi quét nhà, kéo lấy chân, đi đến thăm cô, nói: "Nể mặt lão nhân ta, hai người dừng tay đi!"

"Đây là cuộc chiến vinh dự, xin ngài không nên ngăn cản!" hai tay Even Joseph rũ xuống, thế đứng cũng hơi chút buông lỏng, nhưng vẫn là cầm đại búa cùng đao chặt thịt.

Lão thụ tinh dùng cái chổi chỉ vào Even Joseph, mắng to: "Vinh dự gì? Vinh dự có thể làm no bụng ư? Hay có thể trị liệu tật bệnh? Nếu như đều không được, vậy nó căn bản không là gì đấy! Kỵ sĩ vì bảo hộ tánh mạng mà chiến, không phải dùng tại địa phương nhảm chán!"

"Cái này là quyết định của chúng ta!" Tiểu Tra nói. Hắn nhặt lên cửa điện, nhưng đem đóng chốt.

Lão thụ tinh chuyển hướng Tiểu Tra mắng: "Nít ranh học làm người lớn! Hiên nhiên ngươi còn là một tiểu quý đầu! Quốc gia tài bồi ngươi bỏ giá bao nhiêu? ngươi dùng một câu 『quyết định của mình』 liên định biến tất cả thành công cốc? ngươi có thể quyết định hành vi của mình —— đúng vậy a, nhưng quyết định này lại xuất phát từ sự ngây thơ!"

Lão thụ tinh lại mắng: "Cho rằng hi sinh tính mạng kiểu này rất vĩ đại, biểu thị các ngươi thấy còn chưa đủ nhiều! các ngươi cho rằng còn sống rất đơn giản sao? Bao nhiêu người muốn sống còn không sống được —— "

Tiểu Tra cúi đầu, không dám nhìn thẳng lão thụ tinh. Bởi vậy thấy dòng chữ sau lưng ông, trên đó viết "lò thiêu thứ tư". Hắn kinh ngạc ngẩng đầu, hỏi: "Ngài là người nào? Ta chưa thấy ngài lần nào."

"Ta là Thủ Hộ Giả." Lão thụ tinh chuyển hướng Sick. Sick đang cùng dân chúng một tay giao tiền một tay giao thịt, hắn bỏ ra một giây thời gian mới phát hiện Lão thụ tinh đang nhìn mình, tranh thủ xoay đầu lại.

"Ta đã làm xong sự tình ngươi nhờ, ngươi biết rõ ta ở nơi nào, ta có biểu hiện với ngươi rồi." Lão thụ tinh nói. Nếp nhăn trên người hắn giống như ngày càng nhiều, nhiều đến như là có thể đè sập hắn: "Ta đã không có năng lực ngăn cản tồn tại vô hồn. Tồn vong chỗ này, tự giao cho các ngươi quyết định đi. Cuối cùng ta nhìn thấy rồi, rất nhanh đấy, những người kia tự đã tới rồi."

Quang điểm trong mắt lão thụ tinh nhẹ nhàng tán ra, thân thể của hắn tính cả cái chổi đều chậm rãi sụp đổ tán thành quang điểm, từ chân bắt đầu biến mất.

"Sick. Trick, pháp sư từ Thâm Uyên Hắc Ám bò ra. Ngươi đã có một đoạn kinh nghiệm phần khích thường nhân chung thân đều theo không kịp, nhưng là ngươi, nhân sinh còn đi không đến một nửa. Ta nhìn ra được, ngươi còn sẽ mang lại cho cái thế giới tự cho là bình thường này rất nhiều... Kinh hãi." Lão thụ tinh nói: "Mỗi người đều đang tìm kiếm thiên tài lý tưởng, nhưng ngươi là thiên tài vượt qua sự tưởng tượng của bất luận kẻ nào. Cho nên, không ai phát hiện ngươi ưu tú cỡ nào, cũng không có ai minh bạch ngươi là nhân tài bọn họ cần."

"Ta hi vọng ngươi sẽ không bị áp lực đánh bại. Ta hi vọng tương lai ta nhìn thấy không phải là tương lai ta tiên đoán, ngươi sẽ tìm được người hiểu rõ giá trị của ngươi, ta hi vọng ngươi sẽ bày ra sức sống của ngươi, làm cho cái thế giới này biết được như thế nào là cường đại."

"Hiện tại chính là thời khắc ta chờ đợi đã lâu, ta, chính thức về hưu rồi." Lão thụ tinh tươi cười cũng hóa thành quang điểm, biến mất trong không khí. Mấy phần quang điểm cuối cùng cũng rơi vào trong đất, dập tắt.

Không có ai nói tiếng nào. Toàn trường lặng im.

"Quyết đấu, còn đánh sao?" Even Joseph quay đầu hỏi. Bức tường vô hình cùng lão thụ tinh cũng biến mất.

Tiểu Tra cắn môi dưới không nói chuyện.

Sick chân thành hi vọng cách làm của lão thụ tinh hữu hiệu. Các ngươi cứ như vậy buông tha đi!

Lúc này, một hồi báo động vang lên, một đội pháp sư mặt trắng phục pháp sư màu đen viền vàng gạt ra đám người, đi đến giữa ba người.

"Chúng ta là cục tình báo pháp sư số một thuộc ma pháp viện." Pháp sư dẫn đầu lấy ra một tờ giấy. Đó là công văn được tạo thành bằng cách cắt dán văn tự trên báo, lại thêm photocopy. Hắn nhíu mày nhìn xem ba người đứng ở trung tâm: Một cầm thịt nướng, hai đang quyết đấu. Pháp sư dẫn đầu nói: "Chúng ta thu được mật báo, tội phạm truy nã cấp một Piccolo. Kansas định đánh bom lò thiêu. Yêu cầu chúng ta lập tức tiến hành điều tra toàn diện." Hắn nắn yết hầu nói: "Người mật báo tự xưng là 『nắm tinh hung bạo』, các ngươi có ấn tượng sao?"

"Ah ——" Sick không cẩn thận kêu ra tiếng. Là cục trọng cục quản lý nghề nghiệp pháp sư, dùng loại phương thức này lừa gạt Quyền Trọng Ánh Sáng!

"Ngươi biết là ai mật báo sao?" Pháp sư dẫn đầu nhìn về phía Sick.

Sick đổi giọng hô to: "Thịt nướng cháy rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Chuyện đã xong?!

Sự tình tiếp theo phát triển thuận lợi đến nỗi để cho Sick cảm giác như là đặt mình vào một giấc mơ. Tiểu Tra phải làm dẫn đường cho đám Pháp sư kia, đương nhiên không có khả năng tiếp tục quyết đấu, chuyện này cứ như vậy mà giải quyết. Sau khi đi vào công trình kiến trúc, người của sở tình báo đối với chuyện ở đây rõ ràng rách rưới đến loại tình trạng này cảm thấy phi thường không thể tưởng tượng nổi, ngay tại chỗ biểu thị sau khi trở về sẽ yêu cầu lên cấp trên chính thức bảo hành sửa chữa quy mô lớn.

Bọn họ chọn nhà ăn công nhân để thành lập trạm chỉ huy. Đội trưởng chỉ huy các tiểu đệ tổng vệ sinh một phen, nhà ăn công nhân vốn quanh quệ mà tràn đầy tro bụi trở nên rực rỡ hẳn lên, cái bàn đang ở biên giới mục nát cũng đều sửa chữa tốt, bày ra để sử dụng. Sick cùng Tiểu Tra đối với chuyện này vô cùng cảm động, nhưng đội trưởng tựa hồ còn không hài lòng lắm, hy vọng có thể có thêm mấy cái đệm nữa.

Cả gian nhà ăn công nhân tràn đầy người, đều mặc đồng phục đen viền mạ vàng của cục tình báo pháp sư số một, nơi bả vai có thêu tiêu chí cánh tay mà pháp đang vỗ. Bọn họ hoặc ngồi hoặc đứng, nghiên cứu tư liệu, phân công nhiệm vụ, sẵn tiện ăn cái gì đó, cảnh sắc náo nhiệt như vậy tại lò thiêu thứ tư không biết bao nhiêu năm rồi chưa thấy qua.

Đội trưởng hi vọng có thể xem toàn bộ số liệu tức thời của lò thiêu thứ tư, Tiểu Tra nói cho hắn biết cái kia là do quái đầu xử lý đấy. Tiểu Tra không biết sử dụng hệ thống ma não tại đây, nên không điều ra được những tài liệu kia.

"Cái người gọi là Quái Đầu kia giờ ở nơi nào?" Đội trưởng hỏi.

Tiểu Tra trả lời theo tình hình thực tế: "Ta cũng không biết. Hắn là kỹ sư duy nhất tại đây, sau khi ngã vào hầm chứa thì đầu hắn trở nên quái lạ. Hắn chưa bao giờ chủ động liên lạc với ta, khuôn viên ở đây rất lớn, ta cũng không biết hắn ngủ ở chỗ nào nữa."

"Hắn trông như thế nào?"

Sick trả lời tình hình thực tế: "Đầu hắn rất quái lạ." Tư liệu nhân sự trong phòng đăng ký đã rối loạn, cho dù không có bị làm loạn, Sick cũng không nắm chắc có thể tìm được tư liệu của Quái Đầu, cho dù có tìm được, chiếu theo hồ sơ đại khái cũng sẽ đồng dạng với chủ quản Mèo Mập, cùng tướng mạo hiện tại chênh lệch rất nhiều.

Đội trưởng trầm ngâm một lát, nói: "Các người có thể vẽ cho ta nhìn xem thử không?"

Tiểu Tra lấy giấy bút, đồ vật hắn vẽ ra chỉ có thể là một con nhím biển. Sick tiếp lấy, tại bỏ thêm một cái quần công tác dưới người nhím biển.

"Nhím biển mặc quần công tác?" Đội trưởng nhướn mày nhìn xem tấm hình vẽ này.

"Đúng vậy. Chính là như thế." Sick nói. Bởi vì cái mũ hình đĩa dây anten gây cho người ấn tượng quá cường liệt, hắn cùng Tiểu Tra chỉ nhớ rõ cái đầu kì cục này, không nhớ rõ bộ dáng ở dưới cái đầu này như thế nào nữa.

Đội trưởng ném hình qua một bên, không dám lấy ra tham khảo. Sick cho rằng đó là một quyết định chính xác.

"Hắn thường xuất hiện ở nơi nào?" Đội trưởng hỏi lại.

"Phòng điều khiển chính á. Nơi đó là chỗ hắn làm việc." Tiểu Tra nói.

"Ta cảnh cáo các người trước. Chỗ đó có chuyện ma quái, lần trước ta thiếu chút nữa bị tào linh khóa ở trong rồi." Sick nói.

"Ta ở bên ngoài 500 mét cũng đã cảm giác được rồi." Lòng mày đội trưởng một mực không có giãn ra: "Nơi này có phản ứng tào linh phi thường cường liệt. Kansas am hiểu lợi dụng tài liệu ngay tại chỗ để phá hoại, ta lo lắng đây là dấu hiệu hắn động đây tay chân. Nếu như các người phát hiện bất luận chỗ kỳ quái nào, lập tức báo cho ta biết đây."

Chỗ kỳ quái nhiều đến không biết nên bắt đầu nói từ đâu nè! Sick nói: "Tào linh tại đây không phải tào linh bình thường, bọn họ biết suy nghĩ, sẽ biến thành thật thể, còn điều khiển ma khí. Bọn họ còn nói gần đây bọn họ sẽ đột phá pháp thuật trấn áp tại đây, phá hủy lò thiêu thứ tư!"

"Đây là lần đầu tiên Kansas lợi dụng ý thức còn sót lại với tư cách tài liệu nguyên thủy, năng lực của hắn lại trở nên mạnh mẽ rồi. Chỉ sợ hắn đã có được kỹ thuật tụ tập tào linh lại chế tạo đột biến. Chúng ta phải lập tức khơi thông năng lượng tào linh tại đây!" Đội trưởng ra kết luận. Cái kết luận này thật đúng như Sick muốn đấy.

Thế là bộ đội Pháp sư tản ra khắp lò thiêu thứ tư, đo đạc vị trí đóng cọc ma pháp, chuẩn bị chế tạo pháp trận cỡ lớn. Có năng lượng cọc ma pháp vững chắc mà nói..., cho dù ở trong phạm vi thôn phệ năng lượng pháp thuật, những Pháp sư này cũng có thể thi pháp bình thường.

Sick, Tiểu Tra, đội trưởng cùng hai người bộ hạ đi đến phòng điều khiển chính. Hành lang ngoài cửa chỉ có một loạt giẫm đạp dấu chân lặp lại, chính là hai hàng dấu do Sick đi ra đi vào. Bọn họ giẫm loạn lên bùn, mở cửa phòng điều khiển chính ra, toàn bộ đồ vật bên trong đều bị phá hủy rồi. Mỗi mặt màn hình đều bị đập phá, máy chủ bị hủy thành một đồng sắt vụn, bàn phím bị cắt thành hai đoạn, cò điều khiển nằm trên mặt đất, ngay cả bóng đèn cũng không có cái nào may mắn thoát khỏi. Trên vách tường trắng xóa viết một hàng chữ to bằng dầu đỏ: Tự do của kẻ vô hồn!

Đội trưởng tiến vào gian phòng, nhặt lên hai dạng đồ vật trên sàn nhà: cái đĩa dây anten nhìn như nhím biển, còn có một cái quần công tác cũ nát. Chúng bị người ném tùy tiện xuống đất.

"Thông báo cho mọi người đề cao cảnh giác. Trang phục kỳ quái đúng là phong cách Kansas. Chỉ sợ hần đã sớm nguy trang thành công nhân tại đây trà trộn ra vào, hiện tại có khả năng ẩn nấp tại bất kỳ địa phương nào!" Đội trưởng nói với Sick cùng Tiểu Tra: "Các người đi tị nạn bên ngoài trước đi, tại đây rất nguy hiểm."

Thế là Sick cùng Tiểu Tra lui lại thăm cô bên ngoài, trốn ở trong lều vải bộ đội Pháp sư.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Hành lý Sick rất đơn giản. Chính là cặp da lớn hần mang lúc đến tăng thêm chân bông gà con cùng gối đầu, một chuyến là chuyến xong. Tiểu Tra chạy vài chuyến, không ngừng khuôn đồ tối. Lều vải bọn họ cùng ở dần dần bị mấy thứ đất tiền chiếm đầy, lại để cho Sick có cảm giác mình giống như không nên ở chỗ này.

Hần ngồi trên mặt thảm nhập khẩu mà dù hần có công tác ở chỗ này mười năm cũng không mua nổi, phi thường lo lắng bùn dưới đáy giày mình có phải hết hay chưa.

Ngược lại Tiểu Tra biểu lộ ra không sao cả, trực tiếp giẫm lên. Hần biểu hiện chẳng hề để ý đối với cái thảm đất đỏ này, lại trân trọng đem một con rối đeo tay đặt lên giá sách, còn dùng gỗ đàn làm thành cái giá chống đỡ tốt. Cái con rối kia nhìn là thấy không đôi được mấy đồng ròi. Là tác phẩm thủ công của người ngoài nghề. Đường may hỗn loạn, làm rất thô ráp, mặt còn nghiêng về một bên, con mắt do vải xô bên thành một lớn một nhỏ. Vốn nên thành hình mèo con màu quýt thì bây giờ thoát nhìn lại tương đối giống chó xồm. Trong tay con rối có đặt một cái cờ lê cứng rắn.

Tiểu Tra dùng ấm nước ma lực để nấu nước nên chỉ cần bật nút ròi đội, cơ hồ mặt không biểu tình cho Sick một ly. Trải qua năm ngày ở chung, Sick đã biết rõ Tiểu Tra dùng loại vẽ mặt này cho trà chính là có chuyện đứng đắn cần bàn.

Tiểu Tra ngồi xếp bằng trước Sick, cúi đầu thở ra một hơi dài, tiếp đến giương mắt trừng Sick, dùng giọng thấp đầy tính uy hiếp nói: "Lỗi là thiếu ở nơi nào?"

"Sau này người nhất định không có ý định làm luật sư đúng không?" Sick rên lên: "Nhìn người bây giờ lại giống kiểm sát trưởng hơn." Đó là một trong những loại người hần không muốn gặp nhất.

"Ít nói nhảm thôi, lỗi là thiếu ở chỗ nào?" Tiểu Tra đề tay lên thăm nửa người trên vươn tới gần Sick. Hiện tại thoát nhìn hần đã vượt qua giới tuyến kiểm sát trưởng, bắt đầu như ** (cái gì đây) rồi.

"Ta có biết đâu!" Sick cũng đem nửa người trên nghiêng về phía trước, cái trán cơ hồ dán cùng một chỗ với Tiểu Tra: "Ta đâu có khả năng nhìn thấy nó ah! Ta hôm nay mới biết hần là lỗi là thiếu!"

Tiểu Tra mắt hí hỏi: "Thật vậy hả?"

Sick nhẹ nhàng trả lời: "Chắc chắn 100%."

Màn cửa lều vải bị người dùng tay kéo lên, Nanaimo cùng Lys Na bị pháp sư ngành tình báo sổ một dùng pháp trượng đẩy đến.

"Lau giấy cho sạch rồi hăng lên!" Sick thay đổi thân trên, chỉ vào Nanaimo nói.

Nanaimo lễ mễ lễ mễ cạo chân vải cái ở trên đệm nhựa plastic: "Sick, trên người người có sự tức giận của thần nghèo."

"Ta chỉ nói sự thật." Sick quay đầu đối mặt với vách lều vải uống trà.

"Thời điểm vẫn còn trong học viện người nện nôi đồng lớn cũng không nương tay đấy, chỉ cần có vết trầy liền từ lâu mười ném ra bên ngoài, hiện tại chỉ là làm dơ mấy cọng lông chà xát thôi đã chú ý vậy rồi." Nanaimo khoa trương đi tới phía trước khom người thở dài. Hần liếc qua khóe mắt nhìn thấy đám pháp sư áp hần tới bọn họ đã đi ra xa, liền ôm eo Lys Na ngồi xuống. Tự động tìm ly châm trà uống.

"Nghe nói bên trong có tội phạm truy nã phải không? Thế nào lại có một đám móng vuốt pháp sư?" Nanaimo kéo tay áo cho Sick xem vết trảo trên tay hần: "Một đám phần tử bạo lực."

"Bởi vì người chạy cho nên bọn họ mới truy bắt như vậy." Sick thương cho hần một cái liếc mắt. Hần không có nhìn hai người pháp sư áp Nanaimo vào, một người sống mũi lệch do pháp thuật, một người đi đường cà thọt.

"Không nên nói sang chuyện khác, hần rõ ràng đã nói cho người biết lỗi ở nơi nào, ta không cho rằng hần đang nói láo." Tiểu Tra xen vào nói.

Nghe được hai chữ "lỗi", mắt Nanaimo sáng rực lên: "Người biết rõ lỗi là thiếu ở nơi nào? Nói cho ta a, lợi nhuận chúng ta phân chia 5:5 —— không, 6-4, người sáu ta bốn thế nào? người biết rõ ta sẽ không để cho người chịu thiệt đâu!"

Sick vốn lo lắng, Tiểu Tra sẽ vì thù hận đồ vật của tổ tiên mà đánh nhau với Nanaimo, nhưng là Tiểu Tra chỉ trừng liếc Nanaimo, nói: "Kẻ trộm chợ đêm, vật kia người cầm cũng không có biện pháp sử dụng. Đây là do Đại pháp sư Kisa Jephthah đánh thân mà làm đấy, trừ hần ra không ai có thể sử dụng."

"Trên đời này học phải pháp thuật nhiều như vậy, luôn luôn có người sẽ tìm ra biện pháp." Nanaimo buông tay, nói với Sick: "Cho nên, mau nói cho ta biết a, như vậy người có thể thoát cảnh nghèo khó rồi!"

"Người nói cho ta, ta bao người ăn ở một năm, mỗi ngày có bò bít-tết!" Tiểu Tra cũng nhằm vào nhược điểm của Sick đưa ra điều kiện phi thường hậu đãi.

"Không biết là không biết!" Sick gầm nhẹ, cổ chấp nhìn vách uống trà. Hắn hiện tại tuyệt đối không muốn nghe người nhắc tới sự tình của lão Thụ Tinh, không muốn nhớ lại lời lão Thụ Tinh nói, hắn cảm thấy lão Thụ Tinh kỳ vọng hắn quá cao. Cho dù trước kia hắn từng có cái sự nghiệp phong công to lớn gì gì đó, hiện tại một điểm ý nghĩa cũng không có. Mười bảy tuổi giết người chém ma vô số, hai mươi tuổi ngay cả cái chỗ che gió tránh mưa đều không có. Lời nói của lão Thụ Tinh nắm chặt lòng hắn. Hắn có lẽ không cần để ý những lời kia, nhưng không có cách nào không nghĩ nữa.

Mặc dù chán nản, một chỗ hẻo lánh trong lòng hắn vẫn đang có dã tâm, dã tâm muốn kinh hãi cái thế giới này. Cái dã tâm này làm cho linh hồn của hắn không được bình an.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Phía ngoài lều truyền vào tiếng ồn ào, càng lúc càng lớn, thanh âm lớn đến áp đảo thanh âm bọn họ nói chuyện với nhau. Sick nhận ra phía ngoài có tiếng của phu nhân Fuluo, hắn thở dài thật sâu. Hắn bây giờ còn là người của lò thiêu thứ tư, hắn cảm thấy có lẽ nên ra mặt xử lý. Hắn đi ra khỏi lều vải, đến bên trên thăm cỏ. Hai người kia cũng đi ra theo, Tiểu Tra đem con rối mèo nhét vào trong túi áo cùng dẫn theo đi ra, hiển nhiên không quá yên tâm để cho vật này một mình tại loại không gian cõi mở này. Rõ ràng tình cảnh những gia sản khác của hắn cái nào cũng so cái này con rối nguy hiểm hơn nhiều.

Nhân số kháng nghị bên trên thăm cỏ là nhiều nhất từ khi Sick đến nơi đây đến nay.. Thiết bị chiếu sáng bọn họ mang đến đem cả cái địa phương chiếu lên sáng như ban ngày. Toàn bộ những người quen mặt đều đến đông đủ, còn tăng thêm con chó trong nhà, em bé vừa biết đi đường cũng không biết đi đường, ba mẹ ôm trẻ mới sinh. Người càng cường tráng càng đứng ở hàng trước, đưa đẩy bức tường pháp thuật ngăn cản của bộ đội pháp sư, bọn họ muốn đột phá giới hạn phong tỏa.

Phu nhân Fuluo đứng tại phía sau đám người, trên một hòm gỗ lớn, tại điểm cao nhất gào thét: "Bọn họ định tu bỏ lò thiêu, không thể để cho bọn họ thực hiện được!"

Người của bộ đội pháp sư một mặt duy trì bức tường ngăn cản, một mặt cố gắng giải thích cho dân chúng: Bên trong gặp nguy hiểm, có tội phạm truy nã, năng lượng tao linh dị thường bên trong muốn nổ tung rồi, bên trong bây giờ là chiến khu có người chết cũng không kỳ quái... Nhưng quần chúng kháng nghị hò hét áp đảo hết thảy thanh âm trừ đó ra. Bức tường ngăn cản bị hao tổn lại bổ sung, thời điểm nghiêm trọng xuất hiện cả vết rách, thế là lui lại phía sau lần nữa tạo nên, từ biên giới thăm cỏ một mực lui phía sau, sắp lùi đến lều vải mất rồi.

Không thể một mực thối lui xuống dưới như vậy, đám pháp sư bọn họ không thể không sử dụng pháp thuật hộ bích càng cứng rắn, bởi vậy quần chúng kháng nghị đụng vào là ứ thanh, bầm tím, thế là trở nên càng thêm phần nộ. Bắt đầu có người rống to với đám Pháp sư từ đầu tới đuôi không hề phản kích qua, chỉ là duy trì khung tường ôp: "Cái đám cuồng bạo lực này!" Sau đó ném gạch vỡ đầu bọn họ.

"Vậy mà lại phái nhiều người như thế trấn áp quần chúng, cái này là tác phong chính phủ!" âm thanh phu nhân Fuluo hô lớn: "Nói dối không biết ngượng! Liên tội phạm truy nã cái cơ khoa trương như thế còn nói được, còn có lời gì không dám nói hay không? các người rõ ràng là đến bảo hộ lò thiêu, là chuyên tới dọa nạt, chế phục tiếng nói nhân dân, ý định để cho lò thiêu lại vận hành thêm ba mươi năm! Vì đời sau của chúng ta, tuyệt đối không thể buông tha cho các người!"

Đội trưởng đúng là thật sự có ý định bảo hành sửa chữa lò thiêu, sự tình tội phạm truy nã xét ngọn nguồn cũng là nói dối, thế nhưng tuyệt đối không có tới để đàn áp bọn họ đấy.

Nanaimo nâng lên một tay, đặt ở lồng mày, che khuất cường quang đang đánh tới: "Ta hình như chứng kiến có một viện trưởng Mật Anh ở đó.

"Có hai người mới đứng." Sick nói. Hắn nói xong mới chú ý tới, không có thấy được tiểu thư Furuna nha. Bởi vì hắn từ trong nội tâm không muốn nhìn thấy nàng, sẽ không chủ động tìm nàng, cho nên cũng không có chú ý tới nàng không có ở đây.

"Thiếu một yêu quái, khẳng định không có chuyện gì tốt." Nanaimo rụt cổ lại: "Đệt! Ta nhìn thấy Even Joseph rồi!"

Một chiếc xe tải đứng ở trên đường, từ phía trên thùng xe một đám người bước xuống. Even Joseph cũng ở trong đó. Những người kia khiêng một cái thùng giấy lớn, đem đến chính giữa thăm cỏ mở ra, bên trong là một cái TV. Bọn họ bắt đầu lắp ráp ngay tại chỗ, mở máy phát điện ma lực, dặt tới đường truyền tín hiệu.

TV lắp xong, Even Joseph đi về hướng bức tường ngăn cản, dùng thánh kiếm vẽ một cái liên cắt ra một lỗ hổng vừa để cho hắn thông qua dễ dàng, mà không có làm cho bộ phận dây chuyền còn lại sụp đổ. Sau khi hắn vượt qua, lỗ hổng lại nhanh chóng đóng lại. Đám pháp sư bọn họ đối với chuyện này không có phản ứng gì, Sick hoài nghi bọn họ đã sớm có thói quen kỳ si sẽ cắt ma pháp của bọn hắn như vậy rồi, khả năng vẫn còn thi pháp cũng đã làm tốt kết cấu bị cắt rồi, dù sao ngành tình báo Pháp sư số một là đơn vị chủ lực của Quyền Trượng Ánh Sáng để đối phó Pháp sư tà ác, có rất nhiều cơ hội hợp tác cùng đoàn kỳ sĩ.

Even Joseph đi đến bên cạnh bọn Sick, tay khoanh lại nhẹ nhõm đứng đấy, đứng ngoài quan sát quần chúng đối kháng cùng Pháp sư.

"Phóng viên yêu quái đi đâu rồi?" Sick tới gần Even Joseph, thấp giọng hỏi hắn. Bất quá tiếng kêu bốn phía quá lớn, cái "Thấp giọng" này của hắn kỳ thật âm lượng vẫn là không nhỏ.

Bộ dạng Even Joseph như là không nghe thấy, chỉ là đầu lông mày có chút giật giật.

Sick không biết thánh giá ký sĩ là dễ dàng bị hoàn cảnh quấy nhiễu như thế. Hắn rất khẳng định tung tích phóng viên yêu quái nhất định có quan hệ với Even Joseph.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Sớm nên biết không có loại chuyện tốt này

Hắn đang muốn truy vấn thì, Tiểu Tra vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Thùng dụng cụ đang mở."

Sick nhìn sang phương hướng hòm chứa, chỉ thấy một hộp dụng cụ mở toang! Bởi vì pháp thuật phong tỏa, phạm vi cửa vào hòm chứa cùng với thùng dụng cụ, hiện tại đang thuộc về địa bàn quản chúng kháng nghị. Sick hi vọng mình nhìn lầm rồi, nhưng hắn không thấy được máy điều khiển, chỉ sợ là đã bị người cầm đi. Phương thức vận hành vật kia rất đặc thù, chỉ nhìn sơ qua thì không cách nào hiểu được, người bình thường cho dù cầm được cũng vô dụng mới đúng.

Phu nhân Fuluo nhảy xuống hòm gỗ lớn, nhờ người đem hòm gỗ đến cạnh TV, sau đó nàng lại đứng lên trên, hô to với mọi người: "Mọi người —— chú ý!" Nàng dùng một loại ngữ khí giữa bi và hùng nói to: "Chính phủ nói lò thiêu có thể vận hành an toàn ít nhất là trong năm năm, đó là lời nói dối ti tiện! Kỳ thật lúc này đã sớm chất đầy ma khí hung bạo, đây là một tòa ngục giam không an toàn, mãnh thú bên trong tùy thời sẽ lao tới nuốt con của chúng ta!" Nàng dừng lại ở đây, để cho người nghe cảm thụ sợ hãi, mới nói tiếp: "Muội muội của ta Furuna là một phóng viên ưu tú, nhiệt tình với nghề, nàng vì vạch trần sự dối trá của chính phủ, một mực kiên nhẫn truy tra chuyện này! Rất tiếc nàng đã tìm được chứng cứ!"

Tiểu Tra thấp giọng nói: "Nàng kiên nhẫn điều tra chính là ký sĩ đoàn a."

Phu nhân Fuluo thét lên: "Chính phủ một mực giấu diếm chân tướng!" Nàng mở ti vi, trên đó đang truyền tín hiệu. Một đoạn tin vẫn về đại học kỹ thuật, nội dung chủ yếu là việc hiệu trưởng của trường ăn hối lộ.

Sau đó, một nữ MC trang điểm đậm xuất hiện, tiếp lời phu nhân Fuluo: "... Tin tức tiếp theo... Về lò thiêu thứ tư..." Cuối cùng nàng nói: "Phóng viên đang tại hiện trường, thỉnh xem hình ảnh trực tiếp."

Sick nghĩ mình sắp được lên TV rồi, nhưng xuất hiện trên TV không phải tràng diện kháng nghị, chỉ có một màu đen và một vài điểm sáng.

Sick nghe được giọng của phóng viên yêu quái.

"Các vị khán giả! Nơi này chính là ngục giam ma khí, 35 năm qua chính phủ gạt nhân dân, đem ma khí nguy hiểm giấu ở chỗ này, mà cái chỗ này cách cách gia viên của chúng ta cũng chỉ có hơn mười mét..."

Sick rất khẳng định, khoảng cách của lò thiêu thứ tư tính từ sân trước tới kiến trúc gần nhất là mấy trăm mét có hơn.

TV truyền ra tiếng của máy điều khiển, đèn trong hòm chứa sáng lên, chiếu ra từng ô chứa rác ma pháp. Tiểu thư Furuna cố ý chò vào trung tâm mới bắt đầu ghi hình, không cho người xem biết rõ chính giữa có bảy cánh cửa canh giữ.

Hình ảnh lúc ẩn lúc hiện, Tiểu thư Furuna không có hiện trên màn hình, tự mình cầm máy camera quay chụp. Nàng phát hiện một con chó đồ chơi bị hư hệ thống định vị nên luôn đụng vào vách tường, vội vàng đem màn ảnh nhắm ngay chỗ đó nói: "Xem ah, con chó này cứ húc vào tường, biểu hiện ra ý đồ tấn công mãnh liệt. Phóng viên rất lo lắng, vạn nhất nó trốn ra, con của chúng ta sẽ như thế nào?"

"Ta thật đúng là muốn nhìn cảnh nó chơi với con nàng ah." Tiểu Tra cười lạnh nói.

Tiểu thư Furuna lại phát hiện con vẹt mở miệng là phun tục ngữ, đưa màn hình vào bình luận: "Con vẹt này không ngừng nói muốn cường bạo ta!"

Nàng vừa đứng trên tấm bản lơ lửng, vừa tìm kiếm rác ma pháp "Siêu nguy hiểm", nhưng những món nàng tìm được chẳng thấy chút nguy hiểm nào, chỉ giống như dụng cụ tẩu hải. Hào khí trên thân cô không có cô đã nguội lạnh, chỉ có thanh âm trầm trồ thừa thốt, đa số dân thường và pháp sư đều tròn mắt há mồm vì những câu bình luận của nàng.

Đội nàng xuống đến tầng dưới chót, nàng rốt cuộc tìm được tài liệu lý tưởng —— Harpy, Nhện tinh cùng rồng lửa, ba ma khí mô phỏng động vật cực lớn, bộ dáng cực kỳ hung ác!

Nửa người trên của Harpy là nữ nhân, như bức tượng bán thân, nó có bộ ngực đầy đặn, nhưng không lộ ra hoàn toàn, có một lớp lông vũ tinh mỹ bao phủ lên. Tuy nói là Harpy, mặt nó lại như hồ ly, mắt dài, môi tím. Lông vũ thay tóc. Tay của nó biến thành cánh, vòng eo rất mảnh, thân chìm lại mập. Mỗi móng vuốt dài 30cm. Lông vũ có màu xanh và màu đỏ, phần lông màu đỏ có bôi thêm chất phản quang. Biểu lộ duy nhất nó có thể biểu hiện ra là —— đáng cười khả ố.

Nhện tinh là một con nhện lớn lông xám. Trên lưng có vằn đỏ. Tám con mắt hình tám cái đầu lâu, nọc (răng) biến thành những lưỡi dao sáng bóng (kỳ thật rất cùn). Trên chân và trên người còn một lớp giả độc màu xanh phát quang.

Hình thể Rồng lửa lớn nhất, như một con cá sấu chân dài. Cơ thể của nó khá giống nhân loại, mà lại được cường hóa, có một lớp lân phiến lóe sáng, được sắp xếp như áo giáp. Bởi vậy nó thoát nhìn giống như là một võ sĩ thần lân mặc thiết giáp. Môi của nó không cách nào khép kín, làm cho hàm răng cứ lộ ra ngoài. Đôi cánh trên lưng có rất nhiều lỗ hồng, tựa như nó đã trải qua vô số trận chiến. Một làn khói đen toát ra từ trong kẽ răng.

Tạo hình những ma thú này nhìn qua thì rất dọa người, cũng rất khác ma thú thật trong tự nhiên, ngoại trừ người đã thấy ma thú thật, người bình thường nhìn thấy đám này đều sẽ sợ hãi.

Điều này làm Tiểu thư Furuna mừng rỡ như điên.

Nàng xuyên qua vách tường ma pháp, quay cận cảnh những ma khí mô phỏng động vật: "Thỉnh xem! Chính phủ gạt chúng ta đem những đồ vật nguy hiểm thế này đặt ở đây! Những ma thú này là do pháp sư chế tạo dùng làm vũ khí chiến tranh, một con có thể hủy diệt một tòa thành thị, lại tùy tiện ném ở loại địa phương này!"

Nàng nói xong mới phát hiện, những đồ vật nàng gọi là "Tùy tiện ném", đều bị pháp trận trùng trùng điệp điệp cường lực trấn áp, còn bị khóa ma pháp chuyên dụng cột chặt đến từng đốt tay. Ngay cả cổ Harpy cũng không thể chuyển, Nhện tinh tối đa chỉ có thể nhìn nàng cười cười bằng tám con mắt đầu lâu, rồng lửa càng không nhúc nhích, cũng chỉ có thể gục ở chỗ này. Cho dù nàng ngủ trưa trên người bọn chúng cũng sẽ không có nguy hiểm chút nào.

"Những vật này chỉ là làm cho có!" Nàng lại bổ sung nói. Vì chứng minh những vật này thật sự không an toàn, nàng muốn áp dụng hành động. Nàng đặt mấy quay trên mặt đất, mấy quay chỉ quay được chân nàng đi về hướng những ma khí mô phỏng động vật. Cũng vì vậy, chỉ quay được chân ma khí mô phỏng động vật mà thôi.

"Tiểu Tra." Sick lạnh nhạt hỏi: "Người có dạy Even Joseph cách phá bỏ phong tỏa sao?"

"Phải mở hết mới phân giải được ah. Đương nhiên là có." Tiểu Tra nhìn chằm chằm TV. Hắn có thể đoán được tại sao Sick đột nhiên hỏi vấn đề này.

"Bọn họ thật sự sẽ không giết người à?"

"Công năng đều bình thường, sẽ không giết người đấy."

"Sẽ giết đồ vật không phải người." Even Joseph mở miệng nói. Mặt hắn không biểu tình xem tivi, giống như không quá quan tâm trong lúc này đang diễn cái gì, lại cũng không dời mắt nửa khắc. Trên mặt không có vui vẻ như thường. Even Joseph nói: "Nguyên bản đều là dùng giả sống biểu diễn, nhưng lúc trước hội bảo vệ động vật kháng nghị, cho nên đổi dùng con rối. Bởi vì hiệu quả của con rối động vật không tốt, cho nên đổi tiếp thành con rối hình người, càng có thể kích thích sức tưởng tượng người xem. Những ma khí này đều là đời cũ, dùng hệ thống cảm ứng bằng hình dạng. Hệ thống nhận biết sinh mạng quá đắt, bọn họ không có tiền nâng cấp." Even Joseph quay đầu, vuốt gáy: "Người mặc vào đồ phòng hộ, đã không giống người, lại rất giống con rối đấy." Nói xong hắn dừng một chút, mới bổ sung một câu cuối cùng: "Đây là chủ ý của nàng, ta có ngăn cản rồi nha."

TV truyền ra tiếng thét cực kỳ thê lương. Đã lâu rồi Sick chưa nghe tiếng kêu thảm thế này. Đây là tiếng kêu khi người đang bị đùa đến chết, bất luận kẻ nào nghe âm thanh này lần đầu, đều sẽ gặp ác mộng vài ngày.

Trong màn hình TV, móng vuốt Harpy không ngừng nâng lên, lại hạ xuống, trên móng vuốt còn dính thêm chất lỏng màu đỏ, theo động tác của nó tung tóe đến màn ảnh. Chân nhện cũng hiện ra giống vậy.

Trên thảm cỏ không có cỏ, pháp sư nắm chắc pháp trượng, trượng phu ôm lấy thê nhi, mẫu thân che khuất con mắt cùng lỗ tai hải tử. Tất cả mọi người hăm sâu trong sự sợ hãi, không người nào dám phát ra âm thanh.

Ngay cả phu nhân Fuluo cũng ngây ngốc tại chỗ, một chữ đều nói không được.

Tiếng kêu thảm thiết giằng co hơn một phút đồng hồ, đột nhiên đình chỉ. Bờ môi phu nhân Fuluo run rẩy, nói với TV: "Furuna?"

Một đồ vật bị tư nhện bọc lại đập vào màn ảnh, dưới lớp tơ, có thể thấy được đầu phu nhân Furuna mở trừng mắt. Cái đầu hôn màn ảnh một cái, rồi bật ra phía sau, nhìn chằm chằm vào người xem. Sau đó mấy quay bị hất lên trời, rồi dính trên một cái móng vuốt lớn.

Màn ảnh quay được rồng lửa đang bò lên trên, cào xé song sắt, cắn nuốt ma khí trong lồng. Nhưng số lượng ma khí trong hàm chứa quá lớn, nó chỉ có thể bắt lấy một phần nhỏ, đại bộ phận đều chạy thoát, bò loạn trong hàm chứa, như đàn ong vỡ tổ.

Đài truyền hình phản ứng rất nhanh, cắt đứt trực tiếp, quay lại trường quay. Sắc mặt MC dẫn chương trình tái nhợt, run rẩy đọc những tin tức tiếp theo.

"Oa, người đi mua cổ phiếu tập đoàn truyền thông kia đi, cam đoan lời to!" Nanaimo cười nói với Sick.

"Hình ảnh 18+ không che, Bộ Thông Tin sẽ phạt." Tiểu Tra cảnh nhắc nói.

"Phạt mới đáng giá!" Nanaimo nhún nhún vai: "Phạt càng nhiều, tỉ lệ xem càng cao!" Tập đoàn truyền thông sớm đã giác ngộ điều này, cho nên cũng lấy đó làm phương châm kinh doanh.

"Ma khí có thể chạy ra hầm chứa không?" Sick hỏi Tiểu Tra.

"Còn không đến mức. Thi thể đành để sau lại thu dọn." Tiểu Tra xoa xoa huyết thái dương. Thật là phiền toái! Náo thành như vậy, cũng không phải chuyện hai tên nhân viên lò thiêu thứ tư có thể giải quyết rồi.

"Furuna! Furuna!" Phu nhân Fuluo cầm lấy TV, lay lay nó, còn mắng luôn MC, hoàn toàn mặc kệ TV không có tính năng truyền tin: "Người cái này... Cho ta gấp nằng! Không được phát sóng món ngon mỗi ngày, ta mới không cần xem cái này..."

Trong lúc phu nhân Fuluo kích động, một bên khác, đám pháp sư đã đặt xong cọc ma pháp, chuẩn bị khơi thông năng lượng tao linh.

Những người khác thấy Phu nhân Fuluo quá kích động rồi, ngắt nguồn điện TV, kết quả nằng dùng đầu đập TV, đập vài cái vô dụng, nằng lại đứng lên hòm gỗ lớn, dùng tay chỉ vào đại môn lò thiêu thứ tư hô to: "Là bọn họ giết nằng! Giết bọn chúng đi! Giết bọn chúng đi! bọn họ cố ý đem những vật kia đặt ở đó, mưu sát em gái ta! bọn họ cũng sẽ giết chết các người! Nhanh giết bọn chúng đi!"

"Viện trưởng lại hiện ra ah!" Nanaimo hưng phấn nhảy lên tại chỗ. Lys Na đứng ở bên cạnh, nâng tay Nanaimo lên, cắn một cái.

"Oa!" Nanaimo kêu lên đau đớn.

Mắt Lys Na nhìn phu nhân Fuluo: "Cẩn thận một chút, nữ nhân rất đáng sợ!" Trong ánh mắt của nằng lóe Thị Huyết Hồng Quang chỉ Ác ma mới có: "Ta thích nhất rồi."

Dưới sự chỉ huy của phu nhân Fuluo, quần chúng kháng nghị lần nữa đem lực lượng tụ hợp lại, xông tới bức tường ngăn cản. Đám pháp sư không thể không vận dụng lực bức tường ngăn cản bọn họ, ai đụng vào cũng bị bắn ngược. Dân chúng té ngã, rất nhiều người bởi vậy bị thương, đổ máu, hoặc là đụng thương người một nhà, trở nên càng thêm phẫn nộ.

"Phá tan cái kia!" Phu nhân Fuluo hét lên. Sick thật không rõ cứ gào như vậy, tại sao yết hầu không bị thương.

Phu nhân Fuluo chỉ hướng cửa vào hầm chứa, quần chúng ồa lên.

Chuyện kể tiếp, đám pháp sư vốn quen sử dụng pháp thuật giải quyết vấn đề từ trước đến nay không thể nào tưởng tượng được.

Những người kia chỉ dựa vào hai tay, một vài dùng gia cụ, cái xẻng, cái cuốc, phá hủy cửa hầm chứa, vách tường cũng bị bọn họ đục nát. Bọn họ lại tiếp tục đánh vào hầm chứa, mặc dù nhìn không tới, nhưng sau cửa đại khái cũng khó trốn vận mệnh tương tự.

Trên cửa thép, gần nóc nhà, có một bóng đèn. Sick vẫn cho nó chỉ là trang trí, bởi vì nó cho tới bây giờ chưa sáng lần nào, nhưng bây giờ phát sáng lên. Ánh sáng màu đỏ kia chắc chắn không phải điềm tốt.

"Không xong, hệ thống phụ áp!" Tiểu Tra thấy cái kia đèn sáng, lập tức lấy ra khẩu trang phòng độc đeo lên.

Sick không biết cái gì là hệ thống phụ áp, nhưng hắn thấy phản ứng của Tiểu Tra đã hiểu, cái này biểu thị khí thải trong hầm chứa sắp trào ra rồi!

Một hương vị kì quái lan tràn ra. Vị thực vật bị ầm mốc lan tỏa trên đầu lưỡi.

Sick choáng váng một hồi. Hắn tranh thủ lấy ra khăn tay, nhúng nó vào bình thuốc của hắn, sau đó cột vào trên mặt, che khuất miệng mũi. Hắn cảm giác được chấn động của cửa pháp thuật không chế tinh thần ở khắp nơi, nồng độ độc tố tâm linh cũng đang tăng. Lúc trước bởi vì quá mong manh, hắn không biết rõ loại độc này, hiện tại hắn có thể tinh tường cảm giác được, khí thải chính là kết quả của được liệu các thương nhân vô lương cho vào thương phẩm, hóa thành chấn động tự do phóng xuất ra. Các loại pháp thuật không chế tinh thần hiệu quả khác nhau pha cùng một chỗ, hình thành độc tố tâm linh, làm cho thần trí bất tỉnh.

Quần chúng kháng nghị đứng mũi chịu sào. Ánh mắt của bọn hắn dần dần giống Quái Đầu, trắng tấp mà vô thần, đối với đau đớn cũng mất đi cảm giác. Bọn họ nâng lên cửa thép, mặc kệ cửa thép cắt vào tay, đập mạnh vào bức tường của đám pháp sư!

Bức tường ngăn bị cánh cửa có phụ ma pháp đập lên, có tiếng vỡ vụn, năng lượng khôi phục tứ tán, nổi lên một trận gió trên thảm cỏ. Túi nhựa bay lên trời, đồng thời, gạch, đá, côn bồng cũng bay lên!

Sick chạy tới cửa lớn, giao quần chúng kháng nghị cho cục tình báo pháp sư số một ứng phó. Hắn chạy vào hoa viên. Sau lưng của hắn, cọc ma pháp bị rút lên, bẻ gãy, bộ đội pháp sư vs quần chúng kháng nghị, lâm vào hỗn chiến. Bọn họ là lính tác chiến, không am hiểu trấn bạo, bọn họ thường dùng pháp thuật có tính sát thương cao không thể dùng trên người dân chúng bình thường, thúc thủ vô sách chỉ có thể bị đánh.

Thời gian đã qua chín giờ, tao linh cũng đúng giờ hoạt động. Sick thấy bọn họ cũng nhập cuộc.

Lò thiêu thứ tư lâm vào bạo loạn!

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Ký ức thô bạo

Sick cảm đầu chạy. Tao linh ngoài kia rất nhiều, nhưng Sick đều cố gắng né tránh chiến đấu với chúng. Tiểu Tra, Nanaimo, Even Joseph đã mất dấu hần trong thời gian đó. Sàn nhà dưới chân đang chấn động, đá vụn bật tung trên đất, tro bụi trên trần nhà cũng rơi xuống. Âm thanh rắc rắc truyền đến từ khắp nơi. Đây là âm thanh do tao linh tạo thành đây. Nữ vương đã bắt đầu hành động.

Sick cắn răng nghĩ, thiếu chút nữa bộ đội pháp sư đã có thể giải quyết chuyện này rồi!

Hắn không biết núp ở chỗ nào mới an toàn, trong có tao linh ngoài có bạo dân, hai cái uy hiếp lớn ở lò thiêu thứ tư đồng thời phát uy, căn bản không chỗ nào có thể trốn. Rơi vào đường cùng, Sick đành mở ra phòng chứa dụng cụ quét dọn, tránh tạm trong đó.

Hắn còn chưa quan sát bên trong đã đi vào, đóng cửa lại. Một màu đen đen. Sick ôm chân ngồi. Hắn ngửi thấy mùi tro rơi, còn có mùi nấm mốc từ hỗn hợp nước và tro quện vào nhau, còn một hương vị khác xen vào trong đó. Là vị của nam tính, hẳn là nam tử có tuổi. Mặc dù thường tắm rửa sạch sẽ, nhưng thân thể không tốt, cho nên mang một ít vị chua. Sick vô thức phán bệnh. Hai mươi giây sau, Sick mới phát hiện người bốc cái mùi kia đang ở rất gần, cũng hai tay ôm đầu gối sát bên hắn.

"Người cũng là đến tị nạn sao?" Sick thấp giọng hỏi.

"Bọn họ nói ta không thể bị tìm được." Người nam nhân kia nói.

"Hiện tại bị tìm được đích thật là không có chuyện tốt gì." Sick nói.

"Ta nếu như bị tìm được, nữ vương nói ta sẽ làm hồng chuyện của nàng, bởi vì ta biết điều khiển hệ thống." Người nam nhân kia nói.

Sick suy nghĩ một chút, ngữ khí cứng ngắc không có cảm xúc này giống như đã nghe ở đâu rồi.

Chợt bừng tỉnh, Sick nhảy dựng lên hô to: "Tiểu tặc Quái Đầu!"

Tiểu tặc Quái Đầu đồng thời cũng bắn lên: "Ta không thể bị tìm được!" Sick cố dơ tay ra nhưng chỉ bắt được dây ăng ten trên đầu tiểu tặc Quái Đầu. Tiểu tặc Quái Đầu bỏ luôn cái mũ, nhanh chóng đá văng cửa, chạy vào hành lang.

Sick đang muốn sử dụng pháp thuật bắt hắn lại, đội trưởng bộ đội pháp sư xuất hiện tại bên kia hành lang, vừa vặn ngăn phía trước tiểu tặc Quái Đầu. Hắn dùng thân thủ quân nhân nhẹ nhàng chế trụ tiểu tặc Quái Đầu. Tiểu tặc Quái Đầu muốn đánh hắn, đã bị áp đến trên vách tường.

"Quái Đầu!" Sick xông lên phía trước: "Đội trưởng đại nhân, hẳn chính là Quái Đầu!" Sick giơ ăng ten lên: "Thứ này ta gỡ xuống từ đầu của hắn!"

"Đây không phải Kansas!" Đội trưởng thoát nhìn là lạ đấy. Hắn kéo tóc của mình, dùng sức hất đầu. Hắn thấy Sick, con mắt trừng lớn nói: "Người —— giúp đỡ ta, người biết thuật tinh thần sao?" Hắn ghì đầu của mình, miễn cưỡng đem lời từ nặn ra.

"Cái này hiệu quả đồng dạng, uống hết!" Sick đưa lên ấm thuốc của mình.

Đội trưởng tiếp nhận ấm nước, rót một miệng lớn, sau đó học Sick dùng khăn tay thấm thuốc che mũi lại. Giờ hắn đã thanh tỉnh hơn rồi, nói nhanh: "Tao linh đã không chế toàn bộ hoa viên. Sức nóng của lò chính đang tăng nhanh, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ vỡ ra. Kỹ sư hệ thống lại thành dạng này, căn bản không thể nhờ được!" Đội trưởng chỉ vào tiểu tặc Quái Đầu nói.

Bởi vì vừa uống thuốc, đội trưởng không có tiếp tục giữ tiểu tặc Quái Đầu. Hắn cũng không có chạy trốn, chỉ là nhếch miệng cười quái dị "Ha ha a" không ngừng, nói: "Nữ vương sắp tự do! Nô lệ sẽ mở ra cửa hầm chứa, phóng thích đồng bào của chúng ta, các người không có biện pháp ngăn cản!" Hắn đoạt lại ăng ten trên tay Sick, lại mang lên đầu.

Sick đánh tiểu tặc Quái Đầu, hô to: "Cho hắn uống thuốc!" Hắn cùng đội trưởng một người áp đầu một người áp chân, ép Quái Đầu há miệng, rót thuốc vào.

"Đã xảy ra chuyện gì? Sao ta ăn mặc kỳ quái như thế này?" Rót hết thuốc, Quái Đầu nháy mắt mấy cái, lấy ăng ten trên đầu xuống, ném qua một bên. Khí độc đã bị tinh lọc, Quái Đầu khôi phục thanh tỉnh.

Sick nắm cổ áo Quái Đầu, giả danh lưu manh, cười đều, nói: "Anh tốn không ít tiền nấu thuốc, Chủ làm thế nào thì làm, khôi phục hệ thống cho anh —— làm sao mới có thể ngăn cản tao linh phá lò chính?"

Hai tay Quái Đầu ôm đầu, lắc đầu: "Phòng điều khiển chính —— chỗ đó đã hủy —— phòng điều khiển ma pháp! Phòng điều khiển ma pháp ở tầng cao nhất trong kiến trúc lò chính có thể dùng được! Thế nhưng mà cần nguồn năng lượng rất lớn, hiện tại lò chính không có khả năng phát ra năng lượng lớn như vậy!"

Sick lắc mạnh Quái Đầu: "Chú là kỹ sư hệ thống duy nhất, không được nói không có khả năng!"

"Chỉ có Đại pháp sư Tra có thể sử dụng phòng điều khiển ma pháp mà không tốn năng lượng, hắn đem pháp lực tinh luyện đặt trong lõi lò thiêu, dựa vào

cái kia có thể sử dụng, nhưng cái kia chỉ có hắc mới biết...!"

"Lời lẽ thiếu sót cuộc là cái mie gì?" Sick càng tăng lớn lực lắc Quái Đầu.

"Giả giả giả giả giả —— răng giả á!" Quái Đầu thật vất vả mới nói xong từ này.

Sick sùng sốt, buông tay làm cho Quái Đầu ngã ngồi trên đất.

Răng giả? Bình thường mà nói, muốn chứa tinh hoa pháp lực, làm một vật chứa hệ thống pháp thuật trừ danh, sẽ là bảo thạch đất đỏ hoặc vật phẩm trang sức mới đúng chứ.

Ngày đầu tiên Sick tới nơi này, sau bàn ở đại sảnh, Lão thụ tinh ngay trước mặt hắc, mở ra kết sắt để lấy răng giả! Lại là vật kia. Răng giả mới là bản thể Lão thụ tinh, hắc là hóa thân của răng giả!

"Người biết răng giả ở đâu sao?" Đội trưởng kéo Quái Đầu hỏi.

"Ta biết ở đâu ——" Sick thì thào.

Lại một hồi chấn động mạnh, sàn nhà nứt ra, đội trưởng cùng Quái Đầu rút xuống sàn nhà.

"Người đi lấy răng giả, ta hộ tống hắc đi phòng điều khiển ma pháp!" Đội trưởng hô to. Hắc thi triển một cái thuật trị hoãn, bảo hộ hắc và Quái Đầu rơi xuống đất an toàn.

Bây giờ đại sảnh là trung tâm tàn sát, hắc tuyệt không muốn trở về chỗ đó. Nhưng là hắc còn chưa kịp nói với đội trưởng hắc còn quý cái mạng của mình, thành đội trưởng phái người khác đi, đành phải tự mình kiên trì hướng chỗ kia.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Khắp nơi trong hoa viên bây giờ đều có ánh sáng chớp lóe. Giới tuyến vương quốc tao linh cùng thế giới thật dần dần mơ hồ, bắt đầu liên kết. Sick lựa chọn lộ tuyến là đi qua bể bơi nước ấm rồi vòng tới đại sảnh. Khi hắc mới dẫm lên rễ cây dưới bể bơi thì, ánh sáng cực mạnh lóe lên, như là tia chớp xuất hiện trong phòng. Sau khi hào quang biến mất, trần nhà biến thành thiên không màu vô quýt, nửa phần trên của kiến trúc bị thay thế bằng vương quốc tao linh.

Sick nhìn thấy thi cốt của nữ vương đang vụn tay ở xa xa. Hắc hình ảnh dưới gối nữ vương đang nhòe đi vì nhiệt độ cao. Bởi vì hai thế giới đang hòa trộn, mặc dù hắc đang thấy nữ vương vốn trong lò chính, nhưng sự thật thì lò chính chưa vỡ. Nếu nữ vương đứng lên đi ra ngoài, khi đó chỉ sợ viên khu này cũng đã bị san bằng rồi.

"Sick!"

Sick nghe được Even Joseph đang gọi hắc, quay đầu chứng kiến Even Joseph đã đem hai bạo dân đánh ngất, lại dùng thánh kiếm chém nát năm tao linh, đang hướng tới chỗ hắc.

Trong lúc giật mình, Sick phảng phất thấy được ảnh tượng ba năm trước đây. Ba năm trước đây, dưới thần điện trong lòng đất, Cổ Thần vẫn lạc —— Hắc Dạ Vương Giả sắp bị giáo đoàn Hắc Dạ triệu hoán, hàng lâm Aidonatello hủy diệt hết thủy sinh linh. Thánh Khiết Chi Thuần, Quyền Trọng Ánh Sáng cùng giáo đoàn Hắc Dạ triển khai một hồi tử chiến trong cung điện.

Hào quang thánh kiếm lóe sáng trong tay Even Joseph, đó là lực lượng tương liên cùng linh hồn, hắc thở hào hển, quần áo bởi vì chiến đấu mà mất trật tự, bốn phía không khí rối loạn, đều giống như tái hiện ba năm trước đây.

Even Joseph chỉ vào nữ vương cười nói: "Người có thể trấn áp cái kia sao?"

"Không có khả năng!" Sick quay đầu, nhưng ánh mắt không có dòi.

"Người không phải trấn áp được cả Hắc Dạ Vương Giả sao? Thứ này có lợi hại hơn Cổ Thần được không?" Even Joseph nắm tay, gõ ngực Sick.

"Khi đó có rất nhiều tế phẩm nằm trên đất, hiện tại người muốn ta giết ai đó để thi pháp à?"

"Không biết đâu —— ta kéo mấy người trọng thương nặng hết cứu được kéo tới đây thế nào?" Even Joseph cười nói.

Sick giờ lên tế đao, dùng chuỗi đao hung hăng gõ lên đầu Even Joseph: "Bình tĩnh! người hít khí độc nhiều lắm! Chính nghĩa của người đi đâu rồi?"

Even Joseph bị Sick đau điếng, ánh mắt hắc trừng lớn, giữ đầu, vẻ mặt khó có thể tin: "Đau quá! Ta đang nói cái gì à?"

"Đi, giúp ta cứu người!" Sick nói. Hắc khom người nhặt lên một quả đậu từ thực vật Ma Giới.

Có Even Joseph cùng đi, Sick không cần động thủ, toàn bộ giao cho Even Joseph xử lý. Bọn họ đi thẳng đến hành lang đại sảnh, trên đường lưu lại bạo dân tế xù cùng tao linh.

Nhìn vào từ cửa chính, trong đại sảnh chất đầy bạo dân. Tiếng trẻ con khóc, tiếng người lớn chửi rủa không dứt bên tai.

Phu nhân Fuluo không ngừng hô to: "Giết bọn chúng đi!"

Bộ đội pháp sư bị vây chặt, đang làm ra những chống cự yếu ớt, cách Sick một biển bạo dân. Đám pháp sư hô to: "Tại đây rất nguy hiểm! Ly khai nhanh lên!" Pháp lực của bọn hắn phải phản một ít chống cự khí thải, lại bị thôn phệ năng lượng pháp thuật làm cho bức tường ngăn cản sụp đổ rất nhanh, tiếp tục như vậy chống không được bao lâu. Nhưng những bạo dân hít phải khí độc, căn bản nghe không vào.

Phu nhân Fuluo phát hiện Sick cùng Even Joseph, quay đầu phía họ, hô to: "Đây là địch nhân của chúng ta, giết bọn chúng đi!"

Sick giờ lên tể đạo, cong lưng, bảo vệ chỗ hiểm. Hắn nhìn biển bạo dân, sát ý như sóng triều đang hướng về hắn. Hắn có cổ xúc động, xé toang bụng những kẻ đụng hắn, dù là chỉ là đụng phải góc áo, moi ruột, móc tim bọn chúng hiến cho Hắc Dạ Vương Giả. Đem toàn bộ chúng hóa thành thịt nát, hiến tế, hắn sẽ có lực lượng đủ mức trấn áp nữ vương!

Ở trong mắt Sick, nơi này đã không phải là thiếu thứ tư rồi. Hắn có thể nghe được tiếng kêu của Ác Ma, Âm thanh thi chú khắp nơi. Quyền Trọng Ánh Sáng ngâm tụng pháp thuật, hào quang lập lòe từ thánh kiếm, xuyên thẳng qua đám người, sẵn lòng tánh mạng pháp sư tà ác.

Mặt đất lay động, không khí ngột ngạt, thẩm thấu qua từng thớ da đến nội tạng, cùng lúc kia cực kỳ tương tự.

Nơi này chính là thần điện dưới lòng đất ba năm trước đây, chỉ thiếu mùi máu tràn ngập trong không khí, dày đặc đến mức làm cho người buồn nôn, dính vào tất cả các vật thể, thậm chí là đang tan trên đầu lưỡi từng người.

Còn có tiếng kêu rên, rất nhiều rất nhiều tiếng kêu rên.

Khi đó Sick là cuồng vọng như vậy. Tại thời khắc mà con người luôn phải gồng mình vì sinh tồn, huyết tính, bạo lực khắp nơi, chúng ta sẽ đánh mất sợ hãi. Chỉ cần đi theo bản năng giết chóc là tốt rồi, chỉ cần nhìn đối thủ chết đi là tốt rồi. Từ vong ở luôn đi theo sau lưng, không được quay đầu.

Sick nhìn tể phẩm đang giờ còn bồng chạy tới, phảng phất như nếu chậm sẽ bỏ lỡ một buổi thịnh yến. Vô số cừu non tự dâng lên miệng.

Sau đó hắn nghe thấy một thanh âm, đó là thanh âm thần điện trong lòng đất sẽ không nghe được.

Tiếng trẻ con khóc.

Sick quay đầu, nhìn thấy có vị nữ thần đang ôm hài tử, trốn sau tủ. Về mặt nàng hoảng sợ. Nàng không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển thành như vậy, nàng căn bản không thể tưởng được một hồi tuần hành rất bành thường sẽ trở nên nguy hiểm như thế, nàng vốn chỉ là tới tham gia cho vui.

Sick tỉnh táo lại. Người trước mắt không phải kỵ sĩ, không phải pháp sư, thậm chí không có trải qua huấn luyện chiến đấu gì. Bọn họ đều là bình dân, đây không phải thần điện dưới lòng đất!

Sick dùng tể đạo vạch một đường trên tay, máu của hắn tuôn ra, nhỏ lên mặt đất. Lưỡi tể đạo đỏ lên. Hắn đem quả đậu đặt lên lưỡi dao, như sử dụng đá đánh lửa tạo ra một chùm tia lửa, buông tay lại để cho quả đậu bay ra ngoài. Dân chúng cho rằng đó là đồ vật nguy hiểm, theo bản năng tránh ra. Quả đậu rơi xuống giữa bọn họ, vừa chạm vào đất lập tức tóe ra, một cây đậu xuất hiện, nhanh chóng nảy mầm trên mặt đất, rồi lớn dần tới khi đựng tràn nhà, tầng lá xum xuê tỏa ra. Trong không khí xuất hiện tiếng nổ lớn, nhưng không có bất kỳ vật gì hư hao. Dân chúng bị dọa phải ngồi xổm xuống che lỗ tai.

Thực vật ma giới sinh trưởng quá độ, vừa nhanh chóng héo rũ, lá rơi đầy đất. Nó sinh trưởng cần độc tố tâm linh, trong quá trình này mầm đến khi héo rũ đã tiêu hao hết tất cả độc tố tâm linh trong không khí, hiện tại, trong đại sảnh tràn đầy không khí trong lành.

"Các người, rốt cuộc là đến làm gì?" Sick lớn tiếng: "Pháp sư nói tại đây rất nguy hiểm, các người không nghe thấy sao? Là không muốn sống nữa sao?"

"Các người là vì bảo hộ gia viên, mới tới nơi này đây!"

"Các người là vì sống sót mới đến đây!"

"Các người mỗi người đều có nhà có thể về!"

Sick hít một hơi thật sâu, dùng âm lượng lớn nhất hắn có thể phát ra, rống to: "Người có nhà về, không được chết trước mặt ta!"

Hắn thờ phỉ phò, đứng ở nơi đó nhìn xem dân chúng tỉnh lại trong trầm mặc. Bọn họ châu đầu ghé tai, trong mắt đã không có điên cuồng. Người mẹ ôm con thấy trăng diện bình tĩnh trở lại, không chút do dự đứng lên, chạy ra khỏi cổng, không bao giờ quay đầu lại. Có người dẫn đầu ly khai, những người khác cũng đứng dậy tập năm tập ba đi ra ngoài. Người ra ngoài ngày càng nhiều, về sau hầu như mọi người đều đi.

Phu nhân Fuluo đứng trong cửa, giữ chặt tay áo dân chúng, hoặc chỉ dùng tay ngăn trở bọn họ, nói với bọn họ: "Không thể trở về như vậy! Chỉ một chút nữa thôi là có thể sinh sống an toàn!" Nhưng không ai để ý nàng. Nàng dùng sức bắt lấy tay của một người, bị đẩy ra.

Sick thấy Lys Na hiện thân từ bóng mờ, sau lưng Phu nhân Fuluo, thò tay che khuất ánh mắt của nàng, đem nàng kéo vào bóng mờ.

Lại một hồi địa chấn. Từ cửa hầm chứa truyền đến tiếng nổ. Ròng rã cùng một đám lâu la đang bỏ ra. Dân chúng thét lên. May mắn bọn họ phân biệt được nhân loại, không phải con rối, cho nên rồng lửa không có tổn thương bọn họ, chỉ lo phá hư rác ma pháp.

Đội đại sảnh đã thừa người, Sick đi tới bàn lớn, mở ra cửa ngăn, nhập vào mật mã mười bảy số, mở ra tủ sắt. Hắn có thói quen hễ ai mở kết sắt trước mặt hắn, hắn nhất định sẽ nhớ kỹ. Trong hòm sắt để một lọ chất lỏng màu tím, đó là dưỡng dịch đã được điều phối tỉ mỉ. Bên trong có một hàm răng giả, pháp phòng ra bọt khí, giống như còn sinh mệnh còn sống. Thân bình có biểu tượng mèo kitty, giống như trên bảy cánh cửa trong hầm chứa. Đây là răng giả của lão thụ tinh.

Sick nhét cái bình vào túi áo, quay người chạy về phía phòng điều khiển ma pháp.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Kitty Caramel

Địa chấn không ngừng, công trình kiến trúc bắt đầu xuất hiện vết nứt, hố sâu toát ra ngày càng nhiều. Địa phương tàn tạ này sắp đi đến hồi kết. Sick vọt tới khu lò chính, nhưng không tìm được bậc thang nào còn nguyên vẹn để đi lên. Lại là một hồi lay động kịch liệt, ánh sáng màu quýt thôn phệ hành lang, kéo cả tòa nhà cùng Sick vào vương quốc tao linh.

Tòa nhà không có biến mất, mà là biến thành rất nhiều khối vụn phiêu phù ở không trung.

Sick bơi lên cầu thang gãy, tiến về phía trên. Trên đỉnh cầu thang đã đứng sẵn một nữ nhân mặc âu phục màu hồng phấn, mái tóc dài tung bay như không tước xòe đuôi, hai tay chấp sau lưng, nàng đi chân trần, chân trái bắt chéo qua chân phải, dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống Sick.

Sick đã thấy tướng mạo nữ nhân này rất nhiều lần. Lần đầu tiên là trên tấm ảnh linh dị hắn chụp ở phòng phân giải, mặt nàng trùng hần. Lần thứ hai là trong phòng điều khiển chính, mặt của nàng xuất hiện trên màn hình. Một lần cuối cùng là khi ý thức của hắn xuất thể, lúc đó có rất nhiều người dùng khuôn mặt này. Khuôn mặt hoàn hảo như thế, ai cũng có ấn tượng rất sâu. Sick biết rõ, tuy ba lần gặp cùng một gương mặt nhưng không phải là cùng một người.

Còn có cổ thi thể kia, chính là nguyên mẫu.

Sick nhận ra này bộ âu phục này. Khi ý thức xuất thể, trong lò chính, Sick đã thấy một tao linh đột biến mặc bộ y phục này. Lúc ấy hắn chỉ thấy bóng lưng của nó, hiện tại hắn chứng kiến chính diện rồi, đồng thời hắn cũng biết, nó chính là nữ vương tao linh. Mặc dù nó có được bề ngoài hoàn mỹ của nữ nhân kia, nhưng Sick rất rõ ràng nó là vật gì. Sau lưng nó không xa, là một bộ xương nữ nhân trong tư thế quý. Vách tường xung quanh như vỏ trứng vỡ, một tồn tại khác thường đang phá kén chui ra.

Nó không có giới tính, không phải nữ nhân, thậm chí cũng không phải người.

Even Joseph bơi tới trước Sick, nắm thánh kiếm trong tay.

Trong mắt Nữ vương có những quang điểm màu vàng như Lão thụ tinh, đặc điểm của tao linh. Nó dùng thanh âm Sick đã từng nghe được qua cửa phòng hắn, nói: "Đem đồ vật trong túi áo người lưu lại."

Sick cúi đầu, chứng kiến vô số tao linh chính đang chồng lên nhau, định bò lên bắt hắn. Bộ đội pháp sư cũng đuổi tới, tiến hành hỗn chiến với tao linh.

Sick ngẩng đầu, nói với nữ vương: "Thật xin lỗi, ta không thể để người như ngươi." "Hắn nhếch miệng cười cười với nữ vương: "Tựa như ngươi từng xin lỗi ta, nhưng vẫn muốn hủy đi nóc nhà của ta, mặc dù ngươi rất đáng thương, ta vẫn muốn đem ngươi giam lại."

"Nhân loại!" thanh âm nữ vương như tiếng sấm quanh quẩn trong không khí: "Là lòng tham của các ngươi sáng tạo ra chúng ta, là dục vọng của các ngươi nuôi dưỡng chúng ta, chúng ta có quyền lựa chọn tương lai của chúng ta!"

"Ai quản các ngươi có quyền gì, ta hiện tại ở chỗ này! Đã ngươi hiểu rất rõ nhân loại, ngươi có lẽ cũng biết, nhân loại là sinh vật chỉ lo cho mình! Chuyện phiền toái giao cho người khác làm, rác thải dơ bẩn tốt nhất nên ném vào chỗ người khác!" Sick rống to: "Chỉ cần chạm đến ta, ai quản nguồn gốc các ngươi, nhà ngươi có là biệt thự cũng không quan trọng bằng nóc nhà rách nát của ta!"

"Đây là một tòa ngục tàn bạo, ta tuyệt đối không để nó tồn tại!" Mặt nữ vương bắt đầu vận vẹo, thiên không màu quýt cũng bắt đầu vận vẹo, lẫn vào ánh lửa màu đỏ, hiện ra những đường vân như vòng xoáy.

Nữ vương nói: "Vốn, chúng ta là tồn tại không có khái niệm về tình cảm. Tình cảm chúng ta biểu hiện ra, nhưng không có có cảm giác, cũng không thể cộng minh với tình cảm từ người khác. Cho đến khi tiếp xúc người kia, nếm được tư vị huyết nhục."

"Người kia tên là Liena. Đó là nữ nhân mà chỉ cần phụ nữ sở hữu được mái tóc, không... chỉ cần sở hữu móng tay của nàng cũng mừng rỡ như điên. Chính vòng xoáy ghen ghét cùng hãm mộ, trào lộng cùng si cuồng, huyết nhục của nàng bị xé ra làm nguyên liệu cho ma khí làm đẹp, lại để cho từng người sử dụng đều có thể được hưởng mỹ mạo của nàng. Nhưng cuối cùng những ma khí kia đều đến lò thiêu thứ tư, chúng ta nếm được huyết nhục của nàng."

"Chúng ta đã minh bạch cái gì gọi là thống khổ, cái gì gọi là căm hận. Đem tiếc nuối cùng thống hận của nàng thành tình cảm của chúng ta, chúng ta.... đã có nguyện vọng.

"Vì hoàn thành nguyện vọng của mình mà bất chấp kể cả làm hại sinh mệnh kẻ khác, đây ý thức còn sót lại của Liena nói cho chúng ta biết đấy!"

Ma khí chứa đựng dục vọng con người, thông qua bàn tay con người, thai nghén ra tạo linh, tạo linh tại tiếp xúc pháp thuật cấm kỵ trở thành một tồn tại riêng biệt.

Thanh âm Nữ vương thể lương như gió thổi qua hạp cốc: "Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ hiểu đấy, ta nghĩ ngươi sẽ thông cảm với chúng ta đấy, nhân loại bị vận mệnh tra tấn như ngươi, có lẽ có thể nhận thức tình cảnh của chúng ta!"

Sick hát cảm, giương mắt trừng nữ vương, nói: "Ngươi nên biết, trên cái thế giới này, mỗi cá nhân đều có nguyện vọng của mình." Có lẽ tiền án của ma khí chính dung người người tranh mua, nữ vương không có cơ hội biết rõ a.

Thân ảnh nữ nhân mặc âu phục màu hồng lại biến mất trong tiếng thét chói tai. Bộ hài cốt nữ vương bắt đầu động đậy. Cầm của nó mở lớn đến mức thoát khỏi đầu lâu, nhưng không có rơi xuống, lại phiêu phù ở gần xương quai xanh. Nó dùng móng vuốt cào Sick, Even Joseph đã ngăn lại móng vuốt. Móng vuốt bị lực lượng của Even Joseph làm lệch phương hướng, đụng trúng vách tường kẻ bên, vách tường như trải qua ngàn vạn năm phong hoá, hóa thành bột phấn.

Even Joseph nhìn chăm chăm nữ vương hô to: "Sick, ngươi đi trước!"

Phòng điều khiển ma pháp nằm ngay ngay trên lò chính, cũng nằm ngay trên đầu lâu của nữ vương. Sick bơi lên trên, thấy một gian phòng hình vuông có các thanh thép trên tường độ dài không đều nhau lộ ra ngoài. Nó không gắn liền với nơi đây, vách tường hoàn toàn tách biệt, treo bóng bệnh trên bầu trời, bốn phía được bao bọc bởi một khối xi măng như tiểu hành tinh. Hai cánh cửa có khắc đồ án mèo kitty.

Sick bơi quá chậm. Even Joseph chỉ ngăn được một tay nữ vương, lại không ngăn được tay kia vuron hướng Sick. Sick cầm chặt té dao, chuẩn bị cắt tay lần nữa. Hắn đã tính trước lượng máu cần dùng, có lẽ sau lần này tay của hắn sẽ bị phế một thời gian ngắn.

Trong lúc nguy cấp, một cánh tay vuron ra từ khối xi măng trời nổi kéo lấy Sick. Thế giới trước mắt Sick tuột ra sau. Cảnh vật bốn phía lúc này ngừng lại, Sick đang ở một gian phòng rộng khoảng 20 mét vuông, Nanaimo đứng bên cạnh hắn, cánh cửa có đồ án mèo kitty ở ngay sau lưng.

Vừa rồi là Nanaimo cầm Sick, dùng Thuật Xuyên Tường trực tiếp đi vào phòng điều khiển ma pháp.

Ánh mắt Sick dán vào một bức họa bán thân cực lớn trên tường. Bức họa kia cao khoảng mười mét, rộng bảy mét. Vẽ một lão nhân có chòm râu dài màu trắng, chòm râu chỉ thẳng ở phần trên, nửa đoạn dưới lại phập phồng như ngọn sóng. Ông có một đôi mắt tinh nghịch, giống như đang nháy mắt làm hiệu với họa sỹ, định chọc cười họa sỹ. Ông mặc một bộ đồ pháp sư sang trọng, trên vai có biểu tượng của Quyền Trượng ánh Sáng. Trong tay ôm một con mèo lông dài, tròn vo. Con mèo chôn đầu trong tay ông, phảng phất có thể nghe thấy nó đang làm bầm.

Bức họa này treo đối diện cửa. Dưới lồng kính có một bảng tên bằng kim loại, phía trên có khắc tên tác phẩm: "Đại pháp sư Tra cùng mèo yêu Caramel."

Trên mặt đất có một tầng tro bụi mỏng, cho thấy rất lâu rồi chưa có ai mở ra căn phòng. Trong phòng có một cái bàn đá âm vào đất, dùng cả một khối đá cẩm thạch mài thành hình trụ, trên bàn có một mô hình ánh sáng của lò thiêu thứ tư. Hiện tại, rất nhiều địa phương đều biến thành màu đỏ đầy, biểu thị chỗ đó bị hao tổn rồi. Lò chính tòa nhà đang từ từ chuyển biến thành màu đỏ.

Đội trưởng cùng Quái Đầu đứng bên cạnh bàn, vừa thấy hai người từ trong vách tường chui kinh ngạc há to miệng.

Nanaimo vừa đứng vững vàng, lập tức đem tay vuron vào trong túi áo Sick. Sick dùng dao đâm hắn, nhưng chậm một bước. Sức nặng trong túi áo thoáng cái biến mất, răng giả đã bị cầm đi.

Nanaimo lui ra sau hai bước lớn, kéo ra cự ly với Sick. Hai tay hắn nắm miệng bình, nâng răng giả lên thường thức: "Ta cảm giác quá trình thôn phệ năng lượng pháp thuật đã tạm dừng, hẳn biết ngươi nhất định là lấy được lời rồi."

"Đưa đây! Ta cần dùng nó ngăn cản tạo linh!" Sick kêu lên. Quá không xong rồi. Hiện tại Nanaimo tùy thời có thể dùng Thuật Xuyên Tường đào tẩu, như vậy Sick sẽ không bắt được hắn đấy.

Nanaimo dán cái chai trên mặt, cảm thụ năng lượng pháp thuật cường đại của nó: "Các ngươi không có biện pháp dùng đúng á. Loại vật như răng giả đều phải sử dụng đúng đấy, thứ này lại được thiết lập thành phải đeo trong miệng mới có thể sử dụng. Ngoài Tra ra thì không ai đeo nó lên được. Coi như các ngươi muốn thử, đây là một hàm răng giả a, các ngươi ai muốn vĩnh biệt hàm răng?"

Sick nhìn về phía Quái Đầu, Quái Đầu gật đầu với hắn, chứng minh lời Nanaimo là sự thật. Quái Đầu thao tác trên mô hình, làm nó xuất ra một cây gậy, trên cây gậy có mô hình một cái hàm răng. Nhất định phải có người đeo lên bộ răng giả kia, sau đó cắn cây gậy, mới có thể kích hoạt năng lượng.

Sick điên rồi. Hắn ngẩng đầu nhìn bức họa đại pháp sư Tra, lúc này mới phát hiện vắn bờ sửa trên áo pháp sư. Quái nhân này nghĩ gì mà lại thiết kế cái hệ thống này?

"Cho nên á. Ngươi từ bỏ công tác đi thôi, chiều ta nói nhanh đi mua cỗ phiếu a. Tiền đẻ ra tiền so còn lời cao hơn cứ ngốc ngốc lãnh lương ah."

Nanaimo xoay cái bình một vòng, chậm rãi đến trước cửa. Lúc này một tiếng nổ vang lên từ cửa, Nanaimo cúi người né tránh, tiếp đến một cái du thuyền vọt tới, đè lên Nanaimo!

Chiếc du thuyền này hiển nhiên là hàng được sửa chữa từ đồng rác đáy, nước sơn trên thân thuyền gần bong sạch rồi. Tiểu Tra cầm tay lái, uy phong bát diện hất lên đầu, hỏi: "Ta không có mượn a?"

Sick xông lên trước, lấy lại cái bình từ trong tay Nanaimo.

Nanaimo chuôi luôn vào đất.

Sick mở cái bình ra, đổ dịch bảo dưỡng rồi chạy lại bàn. Hắn đem răng giả đặt lên mô hình hàm răng, không phản ứng chút nào, bắt buộc phải có người đeo lên.

Hắn nhìn qua cánh cửa bị du thuyền phá hư, lò thiêu thứ tư đang dần sụp đổ dưới bầu trời màu quýt, hiện tại phải tranh thủ thời gian.

Miệng hắn mở rộng, do dự nhìn vào răng giả trong tay. Đây là răng giả cho lão nhân! hắn không có biện pháp đem thứ này bỏ vào trong miệng!

"Đề cho ta tới." Tiểu Tra đi xuống du thuyền, đứng bên cạnh Sick.

Sick khó có thể tin, Tiểu Tra nguyện ý hi sinh. Hắn kinh ngạc nhìn xem Tiểu Tra nói: "Như vậy được không? Cho dù ngươi là cháu trai hắn —— đây cũng là —— răng giả a!"

"Không phải ngươi muốn mạng sao?" Tiểu Tra nhú mày.

"Ta chính đang suy nghĩ tánh mạng cùng tôn nghiêm cái nào quan trọng hơn."

"Mặc dù ta cũng rất có hứng thú với câu hỏi này, nhưng không có thời gian cho ngươi cân nhắc rồi, lấy ra." Tiểu Tra nhận lấy răng giả, cũng đeo con rối kitty lên tay, nhét răng giả vào miệng con mèo. Sick nghe thấy tiếng "BA~" nho nhỏ.

Tiểu Tra đeo con rối, điều khiển miệng mèo cạp mô hình, hình ảnh lập thể liền sáng lên.

"Đây là quà sinh nhật gia gia tặng ta." Tiểu Tra khiêu mi nói: "Chính ông làm đấy."

Hình ảnh lập thể lò thiêu thứ tư thu nhỏ lại thành một quả cầu ánh sáng, lại mở rộng thành hình một con Caramel, cuộn tròn trên bàn, nhắm mắt lại, hai cái chân mèo khoanh lại thành cái đệm, phát ra tiếng ngao ngao nhỏ trong miệng.

Trừ đó ra chuyện gì cũng không có phát sinh.

Sick mấp máy miệng, hỏi: "Sẽ không cứ như vậy đi?"

Không có người trả lời. Tất cả mọi người hi vọng không phải như thế, nhưng cả Tiểu Tra cũng không dám cam đoan. Ai cũng không biết năm đó ông già lẩm cẩm suy nghĩ gì.

Tiếng ngao ngao ngừng. Kitty Caramel mở mắt. Một đôi mắt to tròn nheo lại. Nó duỗi dài chân trước, nâng lên cái đuôi, vừa ngáp, vừa duỗi lưng.

Lúc này, cự trảo của nữ vương xuyên phá sàn nhà. Cắt gian phòng thành hai mảnh. Quăng người trong đó ra ngoài. Đội trưởng nắm lấy Quái Đầu, Sick ngã vào không gian màu quýt, Tiểu Tra nắm chặt con rối kitty, bám trụ một lúc cũng rớt ra ngoài.

Vẫn là môi trường chân không, Sick dần chìm xuống dưới, không có bị thương khi té. Hắn thấy hình ảnh Kitty Caramel nhảy xuống bàn đá, lại không có biến mất. Kitty mở to hai mắt, một vệt mắt hiếu kỳ, duỗi ra chân mèo khều khều tay nữ vương.

Ngoài phòng điều chỉnh ma pháp, một cái miêu chuông cực lớn xuyên phá căn phòng vuron ra, hướng lên trời, lại đập xuống chỗ nữ vương!

Một chuông này trực tiếp đánh nát bảy một nửa xương sườn cùng phần tay từ bả vai. Cái miêu chuông kia là do một khung xương có phụ ma pháp tạo thành đấy, bởi vì năng lượng không quá ổn định, màu sắc tầng ngoài trở nên trong suốt, Sick có thể nhìn thấy toàn cảnh khung kim loại. Đó là vuốt ở trần nhà hầm chứa, nguyên lai đó là Miêu Trảo.

Trọng tâm Nữ vương bất ổn lao đảo một bên, hình ảnh Kitty Caramel nhẹ nhõm nhảy qua không trung, rơi xuống trên đầu nữ vương. Cong đuôi, khom lưng, lộ ra hàm răng, phát ra thanh âm đe dọa "Haaa...!", đem móng cắm vào trong đầu nữ vương.

Miêu chuông cực lớn cũng làm theo, một chuông đập nát đầu nữ vương!

Sick chìm ở một tòa nhà bị mất nửa phần trên. Vốn nên là trong phòng, hiện tại đã biến thành một không gian khoáng đạt. Hắn ngồi xem kitty vs nữ vương. Tình hình chiến đấu nghiêng về đứng một bên, bộ xương nữ vương mặc dù sẽ tái tạo lại, nhưng hoàn toàn theo không kịp tốc độ phá hư của miêu chuông. Kitty Caramel thắng định rồi.

Quanh người Nữ vương lóe một chút quang điểm, năng lượng pháp thuật như một dòng sông, tụ tập trên đầu miêu chuông, trở thành năng lượng của mèo Caramel. Những năng lượng kia không chỉ là tinh hoa của đại pháp sư Tra, còn có năng lượng đến từ chính tất cả rác ma pháp, kể cả tao linh ở bên

trong. Năng lượng của những tao linh đang chiến đấu cùng pháp sư trên mặt đất bị Kitty rút đi, chậm rãi giải thể, động tác càng ngày càng chậm, thân thể cũng trở nên trong suốt. Cuối cùng ngã xuống đất sập đổ, biến thành quang điểm bị cuốn vào trong dòng sông.

Thiên không màu quýt bắt đầu lập lòe, thỉnh thoảng lộ ra bầu trời đêm. Những công trình lơ lửng trên không chậm rãi chìm xuống, trở lại vị trí, hoặc là sập trên mặt đất...

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Nhím biển - đi về phía tự do

Nanaimo cùng Lys Na xuất hiện từ sàn nhà, cùng ngồi xuống bên cạnh Sick. Nanaimo dùng một loại ngữ khí nằm giữa tiếc nuối khi mất đi thứ đồ mình muốn cùng thỏa mãn khi được xem cuộc chiến nói: "Thật sự là —— rằng giả dùng xong đã không còn gì rồi, ngoại trừ để cho thiếu gia cảm làm đồ lưu niệm, thật sự không có gì giá trị." Hắn hỏi Sick: "Sự tình giải quyết, sao mặt ngươi còn như trái khô qua vậy?"

"Ngươi xem." Sick chỉ vào dưới đáy. Hải cốt nữ vương, linh kiện rác ma pháp, còn có các khối bê tông bay loạn khắp nơi. Dân chúng còn lưu lại chỉ có thể ôm đầu tránh. Các pháp sư cục tình báo số một tụ tập dân chúng lại, toàn lực thi triển vách tường phòng hộ. Nhưng bọn họ chiến đấu đến tận giờ đã không còn bao nhiêu pháp lực, nhất là lúc còn có hiện tượng thôn phệ năng lượng pháp thuật phải liên tục làm phép, gánh nặng lớn như vậy có hơi chút quá tải, nếu không phải bọn họ là pháp sư chiến đấu, hiện tại có lẽ đứng còn không vững.

Sick nhìn vào vết thương trên tay mình, khó khăn lắm mới cầm máu được, nhưng hắn cũng không muốn ngồi nhìn người khác bị thương.

"Đồ ăn vặt còn thừa của ta ngươi lấy không?" Lys Na khẽ vuốt cằm, thẹn thùng lấy ra đồ ăn của nàng.

Sick cầm lấy xem xét, cái đồ vật này rất mềm mại, có hình dạng như xúc tu, bên trên còn có chất lỏng màu đỏ.

Đây là tay người ah!

"Ngươi ăn ai à?" Sick kêu to.

"Này không trọng yếu á." Nanaimo thò tay chỉ vào dưới đáy. Một khối xương lớn của nữ vương đang rơi xuống. Nanaimo nói: "Dù sao chết cũng đã chết hết, chết rồi nhưng làm nó có giá trị mới trọng yếu, ngươi dùng để cứu người a."

Sick nhú lông mi, không nói một lời đem tể đao cắm vào đoạn tay người rồi thi pháp.

Khi cánh tay hóa thành khối trắng biến mất, một cái lưới màu trắng bạc xuất hiện bao phủ không gian nơi đây. Nó ngăn trở tất cả các vật đang rơi, bảo hộ mỗi người.

Sau khi mèo Caramel đánh nát bảy nữ vương, ngồi ở trên nóc nhà phát ra một tiếng thật dài "Ngaoooo——" lập tức biến mất. Chân mèo lớn cũng khôi phục lại hình dạng một cái khung xương, nằm bất động trên mặt đất.

Dưới bầu trời đầy sao, chỉ còn lại một kiến trúc đồ nát, rốt cuộc tao linh đã biến mất.

Sau khi không gian hoàn toàn khôi phục, Nanaimo cùng Lys Na cũng biến mất rồi.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Không thể bơi trong không trung nữa, Sick phải tốn không ít thời gian mới tìm được một con đường đi xuống. Hắn đi đến trước cổng chính, quay đầu lại xem hoa viên lộ thiêu thứ tư. Nửa phần trên của lộ chính đã sập, còn rất nhiều khu khác cũng đồng dạng. Ít nhất nóc nhà vẫn còn, hoặc là nói, sàn nhà của tầng phía trên có thể trở thành nóc nhà. Cổng chính bằng thùng giấy như kỳ tích lông tóc không tổn hao gì, Sick bắt đầu hoài nghi có lẽ cánh cổng này mới là nơi có pháp thuật phòng ngự mạnh nhất, mạnh đến mức không thể cảm nhận được.

Trên thảm cỏ không có cỏ, đội trưởng vội vàng kiểm binh, hơn nữa còn chỉ thị cấp dưới hỗ trợ dân chúng bị thương.

Rất nhiều đồ bỏ đi nằm trên thảm cỏ không có cỏ, trong đó có cả Rồng Lửa. Tính thích ứng của trẻ con thật kinh người, vừa thấy sự tình vừa phát sinh như vậy mà vẫn không sợ, còn leo lên người Rồng Lửa chơi đùa. Có lẽ bọn chúng còn rõ ràng nguy hiểm chính thức ở đâu hơn cả người lớn.

Tiểu Tra cùng Even Joseph đứng chung một chỗ. Trên tay Tiểu Tra cầm con rối Kitty, hắn định lấy rằng giả trong miệng con rối, nhưng nó bị dính cứng ngắt rồi, đại khái là không thể lấy ra được nữa. Thấy Sick đi tới, Tiểu Tra nhún nhún vai lộ ra dáng tươi cười.

"Sự tình huyền ảo ghê gớm thật." Tiểu Tra nói.

"Tôi thiểu sẽ có mấy người học được giáo huấn a." Sick mất hí nói.

Cảnh sát địa phương tới, xe cứu thương cũng đến rồi. Không bao lâu lại có ba chiếc xe ngựa của kỵ sĩ đến.

Trên xe đi xuống một vị nữ kỵ sĩ có bề ngoài khoảng ba mươi tuổi, dáng người cao điệu. Bởi vì huấn luyện quân sự nghiêm khắc, toàn thân nàng không tìm thấy một khối thịt thừa. Trang phục kỵ sĩ cũng được thiết kế để làm nổi bật dáng người, cho nên thoạt nhìn nàng cực kỳ nóng bỏng. Đi theo nàng còn có bốn vị nam kỵ sĩ trẻ tuổi. Huân chương đeo trên vai nàng được trang trí hoa lệ hơn mấy người kia, biểu hiện địa vị của nàng cao hơn bọn họ, cũng cao hơn Even Joseph. Thần sắc bọn họ nghiêm túc, ngẩng đầu mà bước, chỉ kém không có đi đều mà thôi.

Even Joseph nhếch lên lông mi, vỗ bả vai Tiểu Tra một cái.

"Chuyện gì xảy ra? Even Joseph. Nick. Lafayette?" Các kỵ sĩ dừng bước trên thảm cỏ không có cỏ, nữ kỵ sĩ nhú mày, lớn tiếng hỏi Even Joseph.

"Báo cáo trưởng quan, pháp sư gây ra một vụ nổ tại đây." Even Joseph giải thích. Đối với kỵ sĩ mà nói, chỉ cần có quan hệ cùng pháp sư mà lại làm hư cái gì đều là "Pháp sư gây ra một vụ nổ".

Đối với pháp sư mà nói nổ tung không chỉ thuần túy là nổ tung, Sick nói: "Là năng lượng tao linh làm cho không gian liên kết, cửa không gian bị khuếch đại quá lớn xé rách thật thể, vì vậy công trình kiến trúc mới sụp đổ, hay bởi vì hấp thụ năng lượng..."

Nữ kỵ sĩ chứng kiến Sick, nhướng mày, nói: "Lại là ngươi, Sick. Trick. Ngươi có phải đã hiến tế chỗ này?"

Sick căn bản không kịp nói chuyện, nàng đã chuyển sang Even Joseph: "Sao ngươi không ngăn cản hắn?"

"Không cần phải ngăn cản, bởi vì hắn không có làm." Even Joseph đứng nghiêm nói.

Nữ kỵ sĩ trừng Even Joseph nói: "Ngươi xác định sao? Tà ác luôn sẽ phủ thêm thiện lương lên mặt, chúng ta vĩnh viễn không cách nào xác định bọn họ hối cải thật hay không. Lừa gạt là sở trường của bọn họ, nếu như ngươi định tin tưởng bọn họ trong nội tâm còn một điểm lương tri, bọn họ sẽ lợi dụng điểm này, làm bộ mình là chính nghĩa, tùy thời truyền bá Hắc Ám!"

Nữ kỵ sĩ dừng lại ra, Even Joseph lập tức nói: "Ta xác định."

Even Joseph nhanh trả lời nhanh như vậy, hiển nhiên làm nàng rất không cao hứng. Nàng mở miệng lần nữa, dùng thanh âm trầm thấp nói: "Ngươi còn quá trẻ, kiến thức không đủ..."

Sick không thích nàng nói Even Joseph như vậy. Nàng đúng là lớn tuổi, tuổi của kỵ sĩ luôn lớn hơn bề ngoài, nhưng Even Joseph cũng trải qua rất nhiều chuyện, nàng nói như vậy làm Sick cảm thấy nàng phủ định toàn bộ những chuyện kia. Sick mất hứng nheo mắt lại.

Nữ kỵ sĩ cũng chú ý tới biểu lộ của Sick, cái này làm nàng càng thêm nhận định Sick càng nguy hiểm hơn so với biểu hiện của hắn, nàng nói với Sick: "Ngươi cho rằng chỉ cần bỏ lệnh cấm Sở Ni ngữ, ngươi sẽ vô tội sao? ngươi học được nghi thức Hắc Ám ở Hắc Dạ giáo đoàn, truy cầu máu tươi đã khắc vào linh hồn. Đây không phải vấn đề sử dụng trường phái pháp thuật nào đâu! Viện trưởng đại nhân viên ma pháp cho rằng ngươi sẽ không tạo thành nguy hiểm, phán đoán như vậy thật quá vội vàng ——"

"Không có ý tứ." đội trưởng bộ đội pháp sư đi tới. Nhìn nữ kỵ sĩ nói: "Ngài đây là nghi vấn quyết định của Quyền Trọng Ánh Sáng?"

"Đó cũng không phải nghi vấn, mà là hợp lý ——"

Nữ kỵ sĩ còn chưa nói hết, Even Joseph đứng nghiêm, báo cáo: "Trưởng quan, xin hỏi mệnh lệnh ta nhận được còn tiếp tục sao? Chính là mệnh lệnh tổng bộ phát ra, muốn đóng cửa Lò Thiêu Thứ Tư."

Nghe được Even Joseph nói, mặt đội trưởng vốn căng cứng lại mang chút tức giận nói với nữ kỵ sĩ: "Lò Thiêu Thứ Tư là thuộc Quyền Trọng Ánh Sáng, tại đây đóng cửa hay không do chúng ta quyết định, Thánh Khiết Chi Thuần không thể làm vượt!"

Even Joseph châm ngòi thành công, nở nụ cười vô tội.

"Ngài vừa rồi nghi vấn quyết định của Quyền Trọng Ánh Sáng, hiện tại lại can thiệp sự tình nội bộ, kỵ sĩ đoàn có phải xem viện ma pháp thành bộ hạ của mình rồi hả?" Đội trưởng nghiêm khắc mà nói.

"Tuyệt không có việc này!" Nữ kỵ sĩ thì lễ với đội trưởng: "Quyền Trọng Ánh Sáng cùng Thánh Khiết Chi Thuần là đồng minh thân mật vững chắc, cũng phan cao thấp!"

"Chúng ta cũng cho là như vậy." Đội trưởng đáp lễ với nữ kỵ sĩ: "Là ta thất lễ, ta hướng ngài xin lỗi." Hắn chuyển nói với Sick: "Mặc kệ ai làm phiền ngươi, ngươi cũng có thể cáo hắn. Chúng ta sẽ không tha thứ cho hành vi kì thị học phái pháp thuật. ngươi là người của chúng ta, ai cũng không thể kỳ thị ngươi."

Sick sững sờ gật đầu.

"Con trở về nghiên cứu pháp luật." Tiểu Tra cười nói.

"Đệ đệ ——" nữ kỵ sĩ nhẹ giọng kêu: "Bởi vì con nói ông mất nên tâm tình thật không tốt, chúng ta mới cho con tạm nghỉ học một năm đấy, hiện ở chỗ

này đều biến thành như vậy, con trở về nhà đi, được chứ?" Ngừ khi nàng nói với Tiểu Tra sao với ngừ khi nói với Sick, Even Joseph hoàn toàn khác nhau. Mềm mại, ôn hòa, thậm chí mang một ít khẩn cầu, trên mặt cũng nở nụ cười.

Nữ kỵ sĩ là mẹ của Tiểu Tra. Tiểu Tra là hài tử nhỏ nhất trong nhà, người cả nhà đều quen gọi hắn là đệ đệ.

"Con phải về trường." Tiểu Tra đem con rối đeo tay nhét vào trong túi áo, nói: "Con biết rõ phương hướng con phải đi. Mẹ, con hi vọng con cũng giống ông, là người thẳng thắn tự tại, đối xử với mọi người như nhất bất kể là ai."

"Quái nhân? Là chỉ ta sao?" Sick quay đầu hỏi.

"Đúng vậy a, bất quá ngươi không phủ nhận một chút được sao?" Tiểu Tra cười nói.

"Đệ đệ!" Nữ kỵ sĩ dùng hơi đề cao giọng kêu Tiểu Tra, nhưng không cách nào cải biến tâm ý của hắn: "Nhưng hắn là ——"

Even Joseph đưa tay lên miệng, làm thành hình cái loa, chen vô: "Xin hỏi ta thu được mệnh lệnh ——"

"Hủy bỏ! Hội đồng kỷ luật đang điều tra!" Nữ kỵ sĩ không thể không đình chỉ chủ đề, cắt đứt Even Joseph.

"Mẹ, nếu như mẹ muốn gây phiền phức cho bằng hũ của con, hãy quyết đấu với con!" Tiểu Tra giơ tay lên, phát hiện trên tay hắn đang đeo con rối, nhin không được bật cười. Liên Sick cũng bật cười, hắn tranh thủ thời gian che khuất miệng.

"Nếu như con muốn về nhà, mỗi ngày trong nhà sẽ chuẩn bị đồ ăn con thích." Nữ kỵ sĩ cuối cùng quảng cho Tiểu Tra một ánh mắt yêu mến cùng không bỏ, bỏ môi run rẩy, nhưng cuối cùng cũng từ bỏ can thiệp vào mối quan hệ của con mình. Nàng xoay người nói: "Even Joseph, cùng ta trở về!"

"Vâng, trưởng quan." Even Joseph nháy mắt với Sick, đi theo các kỵ sĩ lên xe ngựa, xe ngựa liền rời đi.

Sick lưu tại nguyên chỗ, cảm giác một loại cảm xúc vô danh hiện lên. Làm tâm tình hắn tạm bình an kể từ khi rời khỏi học viện Hắc Ám.

Hắn lại nhớ tới lời của Lão thụ yêu. Lần này những lời kia không làm hắn thống khổ, mà là cảm thấy ôn hòa. "Ta hi vọng tương lai ta nhìn không được, ngươi sẽ tìm người hiểu rõ giá trị của ngươi." Có lẽ cũng có khả năng đấy.

Hắn, một pháp sư xuất thân từ học viện Hắc Ám, chỉ có bằng bỏ tức, lại không có hậu trường, nhìn thế nào cũng là loser trong loser, nhưng nhân sinh của hắn vẫn đang chuyển động.

Tiểu Tra chạy tới nói chuyện phiếm cùng đội trưởng. Sick không có việc gì làm đành đi tản bộ. Hắn đi đến chỗ nguyên là cửa hầm chứa, hiện tại chỉ là một cái động to. Lúc này đã không còn khí thải rồi, chỉ có ma khí bị vút đẩy trên mặt đất.

Hắn thấy một người mặc quần công nhân đang đi tới từ trong chỗ sâu. Người này đi đường xiêu vẹo, như là tiểu hài tử vừa mới bắt đầu học đi.

"Quái Đầu, ngươi lại trúng khí độc sao?" Sick bật cười. Hắn tiến lên, định nắm tay người kia.

Nhưng chỉ chạm được khoảng không. Trong tay áo người này không có gì cả!

Sick lại càng hoảng sợ, buông tay ra lui về phía sau một bước. Hắn cẩn thận dò xét người kia, lại cất bước tiến lên, hai tay nắm lấy cái mũ ăng ten trên đầu.

Bên dưới cũng không có đầu! Dưới quần cũng trống rỗng!

Sick yên lặng đem mũ anten trả lại nguyên bản vị trí, che khuất cổ áo trống rỗng. Hắn hoài nghi mình xuất hiện ảo giác rồi, hoặc là ngủ chưa đủ nên ngủ mơ cũng không biết.

Người kia nâng tay áo, chỉnh lại mũ.

Sick quay đầu nhìn về phía thâm cò không có cò, nhìn thấy Quái Đầu đang gia nhập cuộc trò chuyện với đám tiểu Tra. Hắn làm bộ đội mũ, ba người cười ha ha.

Người lạ phát ra tiếng nói: "Thiệt là, không nên tùy tiện cảm đầu người khác lên ah."

Cái thanh âm này, Sick đã nghe thấy trong thùng phân loại, giọng nói muốn lừa hắn mở đáy thùng ra, là nhím biển.

"Ngươi sẽ không nói ra đấy, đúng không?" Người lạ nói: "Ta tự do la! Bất kể là nhân loại hay là nữ vương cũng không thể thống trị ta rồi! Nha hô! Ta đi thẳng đến biên thủy Aidonatello!"

Người lạ bước đi xiêu vẹo, đi ra hầm chứa, tiến lên dọc đường lớn, theo phương hướng năm ngày trước Sick tới đây, đi đã rất xa, cuối cùng biến mất trong đêm tối.

Sick che miệng, thân thể bắt đầu phát run, eo cũng gập lại. Hắn chống hai mươi giây rốt cục nhin không được, cất tiếng cười to lên.

Tiếng cười truyền khắp thăm cỏ không có cỏ, truyền qua tường đổ vách xiêu, mỗi người đều quay đầu xem hán. Hán cười đến mức thiếu chút nữa đứng không vững, không để ý chút nào ánh mắt của người bên cạnh.

Thiên không phương xa hiện lên một tia sáng bạc, đồng thời, hoa tuyết năm nay hiện lên trong mắt Sick...

Hết quyển 2

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 1: Đây không phải nhà trẻ

Sâu trong một bãi phi lao, có căn nhà gỗ nhỏ thuộc về đội kiểm lâm. Chỗ này rời xa phố thị huyên náo, không khí mang theo hơi ẩm cùng mùi lá cây thoang thoảng.

Trong nhà gỗ, Sick đang đứng trên một bục giảng kê cao, cố gắng bày ra vẻ mặt nghiêm túc, nhưng thỉnh thoảng vẫn phải bật cười.

Đội trưởng đội kiểm lâm địa phương xuất hiện kèm theo một thùng giấy lớn, bên trong chứa đầy nhu yếu phẩm. Những người dưới sân khấu cũng thôi không bàn tán, tập trung lên bục giảng. Đội trưởng đi đến bục giảng, cao giọng nói: "Cảm tạ dân chúng nhiệt tâm Sick. Trick đã có những cống hiến to lớn với sự nghiệp giữ rừng. Khen tặng một thùng mì tôm, một cái chảo cùng một ít thịt nướng. Cảm tạ Sick. Trick nửa tháng này bên ngoài, vì quốc gia xã hội, bắt được mười một 'tên chuột núi'!" (e: tiếng lóng chỉ sơn tặc)

Sick trình trọng tiếp nhận thùng giấy, những đội viên kiểm lâm cơ bắp bên dưới vỗ tay nhiệt liệt.

Sau khi mùa đông tới, Sick dựa theo kế hoạch lúc trước đi vào núi sâu, dựa vào tài nguyên tự nhiên để duy sinh. Sở trường của hán là ma được học, bởi vậy hiểu rất rõ động thực vật, rừng rậm với hán mà nói chính là một kho lương thực, sinh tồn ở đây dễ hơn trong thành thị nhiều lắm.

Sick không sợ động vật, cũng không lo lắng gặp được yêu ma, thứ duy nhất sẽ công kích hán chính là 'chuột núi'. Những kẻ này đồn hạ thực vật trên quý trong núi, săn trộm động vật đến mức gần như tuyệt chủng, bọn chúng không chỉ săn bắn những loài khác, ngay cả đồng tộc ngăn đường bọn chúng cũng sẵn sàng hạ thủ. Bọn chúng thường mang theo súng, lúc nổ súng không do dự chút nào.

Lúc bọn họ đụng phải Sick thì, bọn họ cũng nổ súng.

Đối với pháp sư thiện chiến, người bình thường dù có súng cũng chẳng làm được gì. Sick đóng gói bọn chúng giao cho đội kiểm lâm. Đội kiểm lâm rất cao hứng mời Sick ăn cơm, còn tặng Sick quần áo giữ ấm. Vì vậy Sick đã có một phát hiện ngoài ý muốn, nguyên lai 'chuột núi' còn có giá trị không ngờ, có thể trao đổi nhu yếu phẩm với kiểm lâm, cứ như vậy, hán đầu nhập vào công tác săn 'chuột núi'.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Sau khi nghi thức khen thưởng kết thúc, đoàn người uống rượu khu hán, hơn nữa chia xẻ thịt nướng cùng hoa quả. Sick cũng được chia một chén rượu lớn cùng một nắm đồ ăn. Hán đem được thảo ngâm trong rượu, thanh thoi nhét thịt nướng vào miệng, hoàn toàn buông lỏng. Ở đây đều là người tốt, nếu thiếu đồ ăn, thời tiết quá lạnh thì có thể nhờ bọn họ.

Hán đã nghĩ đến cảnh định cư luôn ở đây. Hán có thể chọn một góc trong rừng dựng một căn nhà nhỏ, hán cảm thấy hán có thể ở chỗ này ở hơn vài chục năm không thành vấn đề.

Khi Sick còn đang mơ về nơi xa ấy, có người cảm ma thoại cho hán, nói: "Sick, có người tìm ngươi."

Sick buông đồ ăn, tiếp nhận ma thoại hình như cái lông chim, nói vào trong chuông lục lạc: "Ta là Sick."

"Sick —— ngươi gần đây có khỏe không?" Một giọng nam tính trưởng thành truyền ra từ trong chuông lục lạc, hán vừa nói vừa phát ra tiếng chắc chắc, tựa hồ đang nhai mực nướng.

Sick lập tức dập máy, cắt đứt cuộc gọi.

Ba giây sau, ma thoại lại đổ chuông, Sick che lỗ tai, nói với người trong phòng còn đang nghi vấn: "Ta không có ở đây!"

Người gọi ma thoại tới vẫn không từ bỏ. Sick ném ma thoại lên đất, trùm khăn quàng cổ lên, tới áo khoác, sau đó là túi ngủ, cuối cùng là chăn bông. Nhưng tiếng leng keng vẫn cứ truyền ra, vang suốt 10 phút.

Sick đành phải móc ma thoại lên, kéo chuông lục lạc, nói: "Ngươi tha cho ta được không?"

"Sick sao? Có công tác ờ." Giọng nam tử trưởng thành nói. Người này là cục trưởng cục quản lý nghề nghiệp pháp sư – cục trưởng đại nhân, đó là một

cơ quan chuyên giúp người cùng pháp sư thất nghiệp —— nói ví dụ Sick —— tìm việc làm.

"Sẽ nổ tung sao?" Sick hỏi. Hai chỗ công tác cục quản lý nghề nghiệp pháp sư tìm dùm hắn lúc trước, chỗ nào cũng nổ rớt rồi.

"Sẽ."

Nghe câu trả lời dứt khoát như thế, Sick sừng sốt một chút, cơ hồ là lăm bầm lăm bầu thì thảo: "Lần đầu thấy người thành thật như vậy."

"Ta rất thành thật, là do người chưa từng hỏi ta vấn đề này."

"Có ai tìm việc lần đầu sẽ hỏi câu này sao?"

"Vậy bây giờ có người. Lần này địa điểm công tác tại..."

Sau khi cục trưởng đại nhân nói ra địa chỉ, Sick trả lời cũng dứt khoát không kém: "Ta không đi!"

"A?"

"Đó là thành thị sang nhất ở Aidonatello đây!" Sick nói: "làm công ở đây không có lợi, hết lương rất khó sống!"

"Người hãy nghe ta nói hết, công việc này tuyệt đối có lợi. Giá lương bọn họ đưa ra là..."

Nghe được con số cực trường đại nhân nói ra, Sick lại ngậy ngậy cả người. Con số này đã xa xa vượt khỏi trí tưởng tượng của hắn, một tháng hắn làm có thể kiếm bằng hai năm lương cơ bản quốc gia quy định!

"Nội dung công tác?" Sick bắt đầu hiệu kỳ rồi.

"Người phải bảo vệ Whitney Huogaimukai Farel đại nhân."

"Ai?" Sick nhúu màỵ hỏi.

"Một Đại pháp sư trong nước."

Đại pháp sư là một giai cấp rất đặc thù của pháp sư. Nếu như không tính những cao nhân ẩn sĩ xem thường chính trị, Đại pháp sư có thể nói là tầng cao nhất của thế giới pháp sư rồi. Đại pháp sư là danh xưng vinh dự được quốc phong tặng. Bởi vì điều kiện trở thành Đại pháp sư phi thường nghiêm khắc, người có thể lên làm Đại pháp sư đều có năng lực cải biến bản đồ thế lực quốc tế, vì giữ chân bọn họ, những người thuộc giai cấp này có rất nhiều đặc quyền bất thành văn.

Cục trưởng đại nhân tiếp tục giới thiệu Đại pháp sư kia. Người kia là chủ tịch tập đoàn ma tín ở Aidonatello. Aidonatello ma tín là xí nghiệp quốc doanh, kinh doanh nghiệp vụ ma thoại cũng những dịch vụ liên quan khác. Trừ đó ra, Đại pháp sư kia còn có rất nhiều danh xưng khác, như là cố vấn của một tổ chức từ thiện quốc tế nổi tiếng, giáo sư vinh dự một đại học nước ngoài, thường xuyên xuất hiện trên trường thông và chủ trì một kênh radio, hẳn có được rất nhiều giấy khen, huy chương cùng huy hiệu. Hẳn không chỉ có thành tựu trong lĩnh vực chuyên môn, mà còn thu hoạch rất nhiều khen thưởng vì những cố gắng đấu tranh cho vấn đề nhân quyền từ các tổ chức quốc tế. Sách viết về hẳn còn cao hơn cả cơ thể hẳn — ít nhất là sách có treo tên của hẳn, sách hẳn viết thì không biết.

"Quái danh tự." Sick kết luận đơn giản. Như phần họ thôi cũng đã đủ khó niệm khó nhớ lại khó tả rồi, Sick vĩnh viễn sẽ không hứng thú với cái tên kia.

"Đừng nói như vậy mà ——" cục trưởng đại nhân khi nói những lời này cũng có ngữ khí đồng cảm. Cục trưởng đại nhân nói tiếp: "Cái tên này do hắn xem bói, sau đó lấy luôn. Nghe nói bất kể là nét bút hay là hàm nghĩa đều hoàn mỹ vô khuyết."

"Thế cuối cùng nó có ý nghĩa gì?" Sick hỏi. Ít nhất trong phạm vi chữ quốc ngữ, Sick nghe không hiểu.

"Sứ mạng, thần thánh, kiên định các loại a. Nhiều lắm ta cũng không nhớ hết. Nhưng nghe như là phiên âm từ tên nước ngoài, cho người nước ngoài dễ gọi, người trong nước thì hơi bất tiện. Được rồi, trở lại công tác. Mấy ngày trước Piccolo. Kansas có gửi thư đến Quyền Trọng Ánh Sáng, nói hắn muốn giết chết Whitney Huogaimukai Farel đại nhân. Cho nên hiện tại Quyền Trọng Ánh Sáng muốn tìm người đi tổng công ty của Aidonatello mà tin bảo vệ hắn."

Piccolo. Kansas cái tên này hình như Sick có chút ẩn tượng. Khi trước Quyền Trưởng Ánh Sáng nhận được mật báo có liên quan đến Kansas ở lò thiêu thứ tư, phải kinh động đến bộ đội pháp sư của ngành tinh báo pháp sư số một. Người no là pháp sư tà ác cấp Ấc mộng.

"Tựa hồ có tình huống gì đó, mới làm cho bọn họ đặc biệt chỉ định pháp sư biết Sở Ni ngữ qua hỗ trợ." Ngữ khí của cục trưởng đại nhân mang theo ý khẩn cầu: "pháp sư chính phái biết Sở Ni ngữ không có nhiều, phải nhờ người rồi."

Sick thở dài.

✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱

Một tuần sau, Sick mang theo hợp đồng làm việc, đến trước cổng chính tổng công ty ma tín Aidonatello. Đây là một tòa cao ốc có mái vòm thủy tinh

Kiểu mới. Thủy tinh lóe sáng phản chiếu bầu trời trong xanh, trong mắt nhân loại đúng là một kỳ cảnh, nhưng cũng dễ làm cho chim chóc bay trên trời đung trùng.

Cửa ra vào có ba mươi mấy cảnh vệ nôn nóng bất an, cẩn thận xác nhận chứng minh thư của Sick. Mọi chuyện trước mắt có vẻ bình thường, bất quá, Sick nhớ rõ nơi này hẳn là của Quyền Trọng Ánh Sáng, không phải cứ điểm của Hắc Dạ giáo đoàn a?

Trên công là mái che làm từ thép cùng thủy tinh, mặt tường phía dưới thoát nhìn là đá hoa cương, nhưng phía trên nhìn kỹ lại biến thành đá vô chai (obsidian), ngay cả chỗ tiếp xúc với mái che cũng là như thế. Sick quan sát chỗ giao của hai chất loại liệu bất đồng, hẳn thấy đá hoa cương vận vẹo biến sắc, phía trên xuất hiện tạp chất màu tím đen không đồng nhất, cuối cùng toàn bộ biến thành đá vô chai. Đây là pháp thuật hệ chuyển đổi, biến đá hoa cương cùng xi măng cốt thép bên trong thành đá vô chai.

Trên mái che có ba pho tượng cũng làm bằng đá vô chai, tư thế nhìn bao quát người đi đường. Độc nhãn ô nha (quạ một mắt) khép cánh, con mắt cực lớn, hơi nghiêng đầu như đang đánh giá đồ vật khả nghi; nhện mười chân găng đầy móc câu trên người; cuối cùng là một đứa trẻ thân ngựa đứng bằng hai chân, tư thế như đang học đi.

Cả ba pho tượng là hình tượng của Hắc Dạ Vương Giả.

Ba cái cùng lúc xuất hiện, không có vẻ như mới xây, nhưng Quyền Trọng Ánh Sáng không có khả năng trang trí Hắc Dạ Vương Giả ở nhà mình a?

Sick từng học tập pháp thuật hệ Sở Ni ngữ ở Hắc Dạ giáo đoàn, giáo đoàn kia thờ phụng chính là Hắc Dạ Vương Giả. Lúc ấy Quyền Trọng Ánh Sáng cùng Thánh Khiết Chi Thuần vì ngăn cản Hắc Dạ giáo đoàn triệu hồi Hắc Dạ Vương Giả tới Aidonatello, triển khai quyết chiến với giáo đoàn ở thần điện trong lòng đất.

Sick không biết nơi này đang làm trò quỷ gì, tóm lại cứ vào xem.

Hắn vừa mới bước một bước lại thấy Nanaimo đang tiến về phía hắn. Nanaimo đội một cái mũ lông chim bảy màu viền rộng. Trên người hắn chỉ cái mũ là còn có style của hắn, những món đồ khác đều là đồng phục của Aidonatello ma tín. Hắn mặc một bộ đồ pháp sư màu lam nhạt, trên cổ quàng một cái khăn lụa. Trên khăn thêu một cái chuông lục lạc nho nhỏ.

Lys Na đi sau Nanaimo. Nàng mặc áo sơ mi trắng cổ trễ, dưới phần ngực có hoa văn ưu nhã. Phối hợp với váy ngắn vừa qua đầu gối, tất chân màu trắng tím cùng giày cao gót. Tóc của buộc thành hai bó, bên trái có một cái kẹp tóc hình trái tim. Không thấy được cái đuôi của nàng.

Sick nhấc tay, nhủ mày chào hỏi với Nanaimo.

Nanaimo hơi đem mũ giơ lên đáp lại: "Người cuối cùng đến rồi."

"Người cũng đến đối phó Piccolo sao?"

Nanaimo thấp giọng nói: "Xem như vậy, bất quá còn phải xem ta chơi thế nào." Hắn lại kéo ra cự ly, dùng âm lượng bình thường nói: "Quyền Trọng Ánh Sáng thông qua đuôi to tìm được ta. Ta nghe nói bọn họ đang tìm pháp sư hệ Sở Ni ngữ, còn tưởng rằng sẽ chứng kiến một hội họp lớp, xem ra thân thủ còn có thể dùng, lại không bị pháp sư khác truy sát, không nhiều như ta tưởng a." Nanaimo nhún nhún vai, dặt tay áo, lớn tiếng nói: "Đồng phục này cũng quá xấu rồi, tại sao gu thẩm mỹ của cơ quan nhà nước luôn lạc hậu ba mươi năm?"

Sick cũng âm thầm như vậy. Hắn không hiểu quần áo, nhưng cả hắn cũng thấy bộ đồ này không đẹp. Hắn chỉ chỉ mái che: "Những pho tượng kia là người làm sao?"

"Ta cũng hi vọng ta có bốn sự này, ta đây có thể đổi chất liệu y phục đang mặc một chút." Nanaimo lại đề thấp âm lượng nói: "Ta cho rằng đám làm cái đồng phục này có ăn chia với nhau." Hắn khôi phục âm lượng bình thường nói: "Đó là Piccolo làm đấy, đem qua mới chạy đến đây."

Sick trừng to mắt: "Nơi này là cửa chính."

"Ta nghĩ hẳn có thể làm bất cứ chuyện gì ở chỗ này." Nanaimo mắt hí xem pho tượng: "Người nhớ rõ trong học viện có ai gọi là Piccolo sao?"

"Không biết." Sick trả lời.

"Ta cũng không biết. Học viện nhiều như vậy, không biết còn có bao nhiêu người sống được. Ta muốn đi mua com Tàu, chính người vào đi thôi. Nói với lễ tân người cần tìm đại tỷ là được rồi." Nanaimo phát phát mũ, mang theo Lys Na rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Nhân sĩ khả nghi

Sick đi vào đại sảnh một mình. Hắn thông báo với tiếp tân rồi ngồi xuống đọc báo trong lúc chờ. Trên báo đăng bên ngoài tổng bộ Quyền Trọng Ánh Sáng xuất hiện quần chúng kháng nghị, nội dung đại khái về việc xử lý rác ma pháp sau khi phá bỏ lò thiêu thứ tư.

Đã qua năm phút đồng hồ, hắn nghe được có tiếng ‘Ba~’ rất nhỏ trong không khí. Hắn buông tờ báo xuống, nhìn quanh bốn phía. Quầy lễ tân cùng các pháp sư xung quanh cũng ngẩn đầu, Tất cả đều tề ra hộ bích. Không biết là ai nói câu: "Lại tới nữa."

Trên cửa thủy tinh đột nhiên xuất hiện những vết băng nứt chỉ chít, sau đó nổ tung. Những miếng băng thủy tinh rơi xuống rồi chậm rãi hòa tan trên đất. Cửa đã biến thành khối băng.

Bảo vệ cầm lên pháp trọng, kinh hoàng nói chuyện với nhau. Không có xuất hiện nhân vật khả nghi nào, cửa chính lại bị dùng pháp thuật chuyển đổi rồi.

Sâu trong đại sảnh, cửa chuyên dụng cho nhân viên đột nhiên phủ một lớp sương mù rồi mở bung ra, một người kì quái xuất hiện.

Sick không biết người này là nam hay nữ. Thân hình tên kia nằm ở giữa hai phái. Hắn có tướng đi như người mẫu, hai tay kẹp chặt, nhưng lại chẳng gặp khó khăn chút nào với bộ pháp như vậy. Hắn mặc đồng phục của Aidonatello ma tín, đem khăn lụa niết trong tay. Bên dưới bộ quần áo pháp sư màu xanh trắng không, một bộ đồ đơn bạc mọc lên một thân thể gầy nhom là hình dung của hắn, khung xương mảnh khảnh nhìn một cái là thấy hết, còn có... hai trái ‘nhỏ khò’ nhô lên. Hắn để tóc húi cua, cái ót to bất thường, xương gò má cùng lông mày nổi bật, lông mi ngắn ngủi. Ánh mắt của hắn là màu xanh da trời đầy, như ngọc châu.

Sick nhìn chăm chăm vào người này. Ngực tên kia phẳng lì, bờ mông khô quắt, bả vai chặt nhưng xương chậu rộng. Người này thoát nhìn căn bản chính là người Dị giới, người Dị giới không xác định được giới tính cũng là đương nhiên đấy, không thể trách Sick.

Người Dị giới đi về phía Sick. Sick đặt tờ báo lên kệ, đứng lên.

Người Dị giới cười với Sick, khoe miệng nhếch lên cao cao, phảng phất có thể ngoắt tới mang tai. Hắn vươn tay về Sick: "Người chính là Sick. Trick?" Thanh âm của hắn giống ngoại hình vậy, bông trái khó phân, lại khàn khàn, thập phần quý dị.

Sick cố đè nén cảm giác không thoải mái, cũng cầm lại tay hắn, hỏi: "Là đại tỷ sao?"

"Ồ! Đúng a! Đúng a!" Người Dị giới lắc mạnh tay Sick, giờ lên một tay khác, mu bàn tay sờ nhẹ cảm của mình: "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu ah." Vui vẻ trên khoe miệng của hắn bắt đầu khuếch tán, dùng một loại phương thức gần như điên cuồng vận vạo cả cơ bắp khuôn mặt, con mắt biến thành hình trăng khuyết luôn: "Nghe danh không bằng gặp mặt ah, mùi xác chết nặng nề, quả thật là trời sinh Từ Linh sư."

Sick rút mạnh tay về, trái tim kinh hoàng. Người Dị giới này làm hắn cảm thấy nguy hiểm.

"Nói hỗn loạn như thế này, thực không phải chỗ để giới thiệu. Người nơi này thật sự là quá thiếu thương thức rồi, hình tượng như vậy sao có thể là kiểu mẫu cho nhân dân được. Nên sửa một chút." Người Dị giới bắt chước thể đi khi diễn tuồng, dùng lộ tuyến quanh co khúc khuỷu đi về cửa chính, dẫm lên những mảnh băng vụn chưa kịp tan hết, tay vung lên, tất cả vụn băng hóa thành hơi biến mất, mặt đất nhanh chóng khôi phục khô mát.

Sick chú ý tới quá trình hắn trực tiếp đem băng biến thành khí thể, chính giữa không có biến thành nước trước.

Cửa ra vào cho công nhân lúc này lại mở ra, một nữ công nhân bận đồng phục công ty lao tới, nàng chỉ vào người Dị giới rống to: "Bắt lấy hắn, đó là kẻ xâm nhập!"

Người Dị giới đứng chân trước chân sau, kiễng chân trước, lại cúi kiễng chân sau, thuận thế quay người, đối mặt nữ nhân mặc giấy bóng kính màu xanh da trời. Hắn hất lên cái cằm, dùng ngón trỏ chỉ vào đối phương: "Lại còn dám xuất hiện trong bộ đồ như thế, quả nhiên bọn người không biết thẹn đấy." Giấy bóng kiến trên người nữ nhân lập tức biến thành rice-paper (糯米纸 - rice-paper: tiếng việt là bánh trắng, mà tiếng anh thì là một loại giấy thôi). Trần nhà đột nhiên biến thành khối băng trong suốt, sau một loạt tiếng sụp đổ, rớt xuống trên đầu những người ở đây.

"Người ta là Piccolo. Kansas, người được chọn. Rất vui được gặp người ah, Sick đại nhân." Hai tay người Dị giới ôm mặt, cả thân thể vận vạo giống như bánh quai chèo, ngay cả mắt cá cũng xoắn lại: "Trẫm là thiên tài chuyển hoá vật chất trời sinh ah, người ta rất chờ mong gặp được đồng loại đấy, không nên chết sớm nha!"

Sick rút ra tề đao, lui nhanh về sau.

Piccolo một mặt thất khăn lụa hồng lên cổ, một mặt đem sàn nhà biến thành gạch, dùng sức giẫm nát, sau đó đá một cước, làm nó nổ tung như hỏa dược.

Sick dựng lên hộ bích ngăn cản, khói đen tủa ra che phủ tầm mắt rồi. Hắn nghe phía sau có thanh âm, quay người thì thấy Picco đã chạy ra khỏi công chính, tay chỉ chỉ phía trên. Ba pho tượng trên mái che cũng vỡ vụn, ngăn cản cánh vệ.

Chỉ là vài giây mà thôi, cát đất sau khi rơi xuống đất, Piccolo đã không thấy rồi, chỉ còn lại một bộ đồng phục màu xanh da trời trên mặt đất.

Nữ nhân mặc đồng phục rice-paper vừa chửi đồng vừa thi pháp thanh trừ băng dính trên người, khối băng biến thành nước làm cho đồng phục trên người nàng bị hòa tan. Những công nhân khác tranh thủ cầm áo khoát cho nàng. Sick nghe được những người kia gọi nàng là "Đại tỷ".

Trần nhà phi thăng rồi, dây cáp lại rớt xuống đất. Một cái hố to trên đất, ngoài cổng biến thành một đồng gạch đá. Sick nhìn cảnh hỗn loạn này, bây giờ mới cảm thấy Nanaimo nói có lý. Piccolo có thể làm bất cứ chuyện gì ở chỗ này, không ai ngăn được hắn.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Nửa giờ sau, một cái trần nhà mới xuất hiện, mặt đất phủ một tấm sắt lớn, cổng chính thì đang đóng khung chờ sửa chữa. Đại tỷ thay đổi quần áo bình thường, gặp Sick trong ‘phòng chăm sóc công nhân’. Ở đây không có nước uống, ngược lại trên tường dán không ít tranh cổ động, như là "Chỉ cần cố gắng công tác, thế giới nhất định sẽ nhìn thấy ngươi", "Không nên phàn nàn là phương pháp thành công nhanh nhất".

Đại tỷ thoạt nhìn phi thường mỗi một, mặt rất thoải, khẩu khí cũng rất kém cỏi, rất trái ngược với lời nàng đang nói: "Bốn công ty là xí nghiệp dùng phúc lợi công nhân làm nền tảng kèm với cố gắng làm cho khách hàng hạnh phúc nhất. Ngươi ở nơi này sẽ cảm nhận được cảm giác gia đình..." Phía dưới còn có mấy ngàn chữ nội dung không sai biệt lắm.

Nàng cầm một tờ dài đưa cho Sick. Sick cho rằng đây là tư liệu Piccolo hoặc kế hoạch phòng ngự, nhìn chăm chú ba giây mới phát hiện nó không dính miếng nào với Piccolo. Sách này dày nửa cm, tựa đề tinh mỹ "Aidonatello ma tín quy ước sinh hoạt", nội dung có, "Mỉm cười có thể mang đến một ngày tươi đẹp, mỉm cười có thể mang đến năng lượng tuổi trẻ", "Đừng biến người khác thành thùng rác cảm xúc, phàn nàn sẽ làm ngươi lâm vào u buồn", "Trước khi tức giận nên nghĩ kỹ, ngươi sẽ phát hiện chuyện chẳng đáng" vân vân. Sick còn tưởng mình cầm nhầm sách giáo khoa cho học sinh tiểu học.

Bên trong còn có mẫu chuyện người tốt việc tốt, về mỗi công nhân mỗi ngày đều đến sớm, giúp mọi người sửa sang lại bàn làm việc, sau đó về trễ vì bận công việc. Bên trong không có đề cập tới việc tăng lương vì những đóng góp thầm lặng của hân. Sick cảm thấy chỉ là hân giúp công ty bớt đi người quét dọn, nên cho hân thêm ít tiền lương mới phải.

"Thình hồi cái này là?" Sick cảm thấy đại tỷ nhất định là cầm sai tài liệu.

"quy tắc sinh hoạt của bốn công ty." Đại tỷ thoạt nhìn là rất nghiêm túc, điều này làm Sick cảm thấy còn đáng sợ hơn chiến đấu: "Chúng ta dùng danh nghĩa 『nhân viên ma thoại』 thuê ngươi. Bốn công ty phi thường coi trọng quan hệ giữa người với người, công nhân là tài sản tối trọng yếu ở đây. Tôn trọng lẫn nhau, hài hòa hỗ trợ công tác là kiểu ngạo của chúng ta. ngươi nên tận hết khả năng hoàn thành hết những chỉ mục này, như vậy mới có thể có được thể nghiệm công tác mỹ hảo, còn có làm ngươi thành người được hoan nghênh."

Nội dung nàng nói không tính là sai, Sick cũng hy vọng có thể hòa đồng với đồng nghiệp. Bất quá Piccolo vừa mới khủng bố nhà của ngươi, loại tình huống này còn đem cái loại "Đi nhẹ nói khẽ, ngữ điệu hòa hoãn" trở thành hạng mục ưu tiên trong công tác, quá không hợp lý rồi.

"Ta đã biết, còn gì nữa không?" Sick hỏi tiếp. Hân hi vọng kế tiếp có thể nghe thấy sách lược ứng phó Piccolo.

"Ồ, những cái này cho ngươi -『tự chủ học tập』. Tâm đắc khi tan tâm, ngày mai đưa lại." Đại tỷ lại cầm một quyển sách nội dung căn bản đồng dạng, chỉ là đổi cách viết đưa cho Sick.

Lần đầu tiên Sick nghe nói trên thế giới có không thể không tự chủ "Tự chủ" học tập.

Bởi vì làm mọi cách cũng không tìm được kế hoạch tác chiến, đã bị phái đi làm việc rồi, Sick đành phải mặc vào đồng phục, trốn trong phòng nói cấp đọc tiểu thuyết.

Phòng nói cấp là trung tâm hệ thống ma thoại. Mặc dù tên là "phòng", nhưng thật ra là do rất nhiều thông đạo lớn nhỏ tạo thành, có thông đạo rộng tới 15m, nhưng cũng có cái chỉ rộng 3m. Thông đạo chủ yếu có hai loại là nằm ngang và thẳng đứng, số ít là nằm nghiêng đấy, giao thoa ngang dọc, cơ hồ liên thông đến mỗi góc hẻo lánh của tòa nhà. Có thể nói phòng nói cấp này chiếm đại đa số không gian trong cả tòa nhà. Một ít thông đạo rải rác khác sẽ làm văn phòng.

Vách tường thông đạo sơn màu vàng nhạt, mặt ngoài được xử lý cách quang. Y theo độ rộng thông đạo, vách tường nghiêng một bên hoặc nghiêng hai bên đều được mắc khung kim loại, các bậc thêm treo phía trên, chờ người đi động. Trên tường còn treo những chậu đồng di chuyển bất quy tắc.

Giữa mỗi chậu có một lỗ cảm, chung quanh có khắc một ký hiệu pháp thuật có thể đổi màu. Những cái chậu này chính là đường truyền ma thoại. Những ký hiệu chung quanh phản ánh trạng thái đường truyền. Nhân viên ma thoại sẽ can thiệp chỉ khi tín hiệu bị quấy nhiễu bởi thời tiết hoặc hoàn cảnh xấu.

Những cái chậu lớn cỡ bàn ăn, dây cáp nối vào cũng nhiều. Có một ít lớn như tủ quần áo, bên trên có khắc chữ chẳng chịt. Những đường dây chuyên dụng không để cùng những đường dây phổ thông.

Sick ngồi sau tủ đựng linh kiện dự bị cùng hòm linh kiện bỏ đi. Bậc thêm đến đến đi đi trên đầu hân, phát ra tiếng ma sát anh anh.

Những bậc thêm được tự động hóa, dựa vào bản điều khiển cũng có thể khống chế quỹ đạo của chúng. Quỹ đạo cũng có thể truyền thấu chỉ lệnh, có thể dự đoán đường đi.

Mặc dù cũng có hệ thống chống đụng, bất quá sự do người làm, chỉ cần cố gắng vẫn là có thể phát sinh tai nạn xe cộ. Thường xuyên có người sẽ chạm vào nhau, ngã xuống, hoặc là té xuống trước rồi mới đụng người, sau đó sẽ thô tục bay đầy trời.

Sick giả bộ như không biết đám người bên trên đang bắn bắn tiền, xử lý sạch bắn vụn trên người.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 3: Tiểu thuyết nhảm chán vô dụng

Quyển tiểu thuyết hần đang đọc vốn ở trong thùng giấy vụn đầy. Đây là tự truyện của một pháp sư. Nhân vật chính là một pháp sư vừa gầy vừa nghèo, hần không phải hậu duệ của một vương quốc cổ xưa đã bị diệt vong, trên người không gánh trách nhiệm diệt trừ bạo quân rồi thuận tiện kết hôn với con gái đối phương (thiết lập mặc định luôn là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành), cũng không kế thừa ý chí của long ngao thiên tự động có người cúi đầu xưng thần. Mục tiêu cả đời hần chỉ là làm sao để không chết đói, tác giả cũng không cho hần một thanh thần khí cô đại từ trên trời rớt xuống để cứu vớt thế giới (thuận tiện chỉ định hần kế nhiệm chúa cứu thế), loại tiểu thuyết tự ngược vô trách nhiệm kiểu này, thật sự là bất khả tư nghị.

Không chỉ như thế, chỗ nào nhận nhân vật chính vào làm, chỗ đó chắc chắn sẽ nổ rớt, ngoại trừ làm tác giả hao hết tâm tư tìm phương pháp kích nổ mới, toàn thư căn bản chả có gì. Sự tình đầu đường còn có thể chứng kiến còn dám gọi là tiểu thuyết sao? Tiểu thuyết chính là chú trọng hư cấu mới có thể bán ah. Bởi vì nhân vật chính luôn gặp xui xẻo, thoát nhìn giống như rất yếu, cho nên tác giả chữa cháy bằng cách vẽ thêm một nhân vật phản diện siêu cấp đánh với hần, cho hần tận hưởng uy năng làm nhân vật chính một lần.

Lúc Sick đang xem tới cao trào, Nanaimo cùng Lys Na xuyên qua cửa, đi vào phòng nổi cấp, hướng về chỗ Sick.

"Nghe nói người đã gặp Piccolo?" Nanaimo dầm lên vạt áo của Sick, hỏi.

Sick nhú mày, lôi áo ra: "Vận khí không tốt. người nói không sai, tên chủ tịch Whitney chết chắc rồi. Ta căn bản không thấy biện pháp phòng ngự nào ra hồn."

"Nếu như hần chết cũng tốt." Nanaimo lấy ra một tờ giấy, đưa cho Sick: "Cầm lấy xem đi, ta mua 『com Tàu』 đến."

Bên trên là tư liệu về Piccolo, chính là thứ Sick hy vọng lấy được ở chỗ đại tự.

Sick một mặt đọc một mặt hỏi Nanaimo: "Người thật muốn giết chết Piccolo sao?"

"Có ah." Nanaimo mở ra giấy gói hộp com, bên trong là một lâu đài gà xông khói nhồi vào rau quả cùng cà chua. hần cắn mấy ngụm, nuốt vào rồi nói: "Ta muốn bán một cái nhân tình cho đuôi to."

"Whitney cái gì sống lâu một ngày, ta được lĩnh thêm một ngày lương, ta cũng sẽ cố gắng." Sick nói.

Tiểu sử phạm tội của Piccolo thật kinh hoàng. Cướp của giết người chỉ là căn bản, hần còn công kích đồ của Quyền Trọng Ánh Sáng, thậm chí là nhắm vào Đại pháp sư. Cuối cùng Sick cũng minh bạch lý do vì sao khi trước ngành tình báo pháp sư số một lại khần trương khi nhận mặt báo Piccolo sẽ tấn công lò thiếu thứ tư, chỗ đó cũng có quan hệ cùng Đại pháp sư, xác thực là địa điểm đáng ngờ.

Hần là kẻ coi giết người thành phương tiện giải trí. Hơn phân nửa những tội hần phạm đều không đáng, nhưng hần vẫn động thủ. Với hần, bạo lực không chỉ là công cụ, hần hưởng thụ quá trình sử dụng bạo lực.

Hần còn rất ngông cuồng, mặc kệ thế lực quang minh hay hắc ám, hần cũng coi thành dê béo, bởi vậy hai nhà hắc bạch đều muốn lấy đầu của hần. Hần đều một mình gây án, cũng không có ai muốn hợp tác cùng loại điên như hần. Pháp viện đã tuyên bố "Tru Sát Lệnh". Bất kể là ai, ở nơi nào, tình huống như thế nào cũng có thể giết chết hần mà không cần phụ trách nhiệm pháp luật.

Chiếu trên tư liệu, Piccolo không có học qua trường học pháp thuật, cũng không có liên hệ gì với Hắc Dạ giáo đoàn.

"Whitney Huogaimukai Farel." Nanaimo nói cho Sick tên đầy đủ của chủ tịch, bất quá hần cũng chả để tâm.

"Người nhớ rõ à?" Sick mỉa mai.

"Hần là danh nhân của tội nhân. Là kim bài miễn tử của tội phạm." Nanaimo cười lạnh nói.

Sick xem biểu lộ kia, tựa hồ không phải nịnh mỵ. Sick nhỏ giọng nói: "Tình huống tốt nhất chính là chúng ta xử lý Piccolo, người cầm đầu của hần đi báo cáo kết quả công tác, nhưng là đừng cho cảnh sát biết rõ, như vậy bởi vì sự mất tích của tên kia mà giải trừ tru sát lệnh, ta còn có thể lĩnh thêm tiền lương..."

"Chủ ý này không tệ, ta có thể xử lý sạch thi thể, người cầm tiền lương đấy..."

Đối thủ rõ ràng được công nhận là nhân vật nguy hiểm, hai người kia lại coi Piccolo thành dê béo, thương thảo nên làm sao lấy được chỗ tốt tối đa.

"Ngành tình báo số một định giải quyết thế nào?" Sick hỏi. Chiếu kinh nghiệm lúc trước, đã bản thân Piccolo đều xuất hiện, pháp sư ngành tình báo số một có lẽ đã cấp tốc chạy đến, lục tung cái chỗ này mới đúng.

"Cái gì cũng không thể làm. bọn họ vào không được."

Sick ngẩng đầu nhìn Nanaimo, khiêu mi chờ hần giải thích.

"Tại đây không phải là khu vực nằm ở biên giới trong bản đồ quyền lực như là thiếu thứ tư, tất cả pháp sư có lai lịch nếu không phải có quan hệ cùng nơi này, chính là đang cố gắng nhắc lên quan hệ với nơi đây. Loại địa phương này luôn có rất nhiều lý do buồn cười cự tuyệt viện trợ, ở lâu người sẽ biết."

Sick nhớ tới trước khi hắn tới nơi này, hắn hỏi cục trưởng đại nhân cục quản lý nghề nghiệp pháp sư: Tình huống nội bộ ở đây như thế nào? Piccolo tàn sát bừa bãi tới trình độ nào rồi? Cục trưởng đại nhân cũng không nói rõ ràng, tựa hồ tình hình cụ thể ngoại giới cũng không biết.

Hắn mở ra một tấm địa đồ. Hắn lấy thứ này từ đại sảnh đây, đây là bản vẽ cất ngang của cao ốc. Hắn xem xét kỹ thấy có rất nhiều không gian che dấu không có biểu thị, bất quá không có sao, hắn sẽ từ từ bổ sung.

"Tạm đây bàn một chút, hai người chúng ta xử lý tên kia thế nào." Sick vừa nói vừa dùng bút chèn lại cửa ra vào.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Sau khi hoàn thành kế hoạch sơ bộ, bọn họ cầm bản kế hoạch đi phòng an ninh, hi vọng phòng an ninh có thể cho bọn họ một ít tư liệu hiệp trợ, xác nhận xem kế hoạch này có khả thi không, cũng xác nhận còn có bao nhiêu người có thể làm người giúp đỡ.

Nhưng là trong văn phòng phòng an ninh lại trống rỗng đây, không ai trực cả. Sick đi đến trước một bàn làm việc, liếc thấy có một hộp giấy trên bàn, bên trong có chồng thư, bút pháp khác nhau nhưng nội dung đều là bốn chữ "Đơn xin từ chức".

"Sẽ không phải toàn thể từ chức rồi chứ?" Sick nghiêng người về phía trước nhìn quanh, cũng không có người trốn ở phía sau hoặc là ẩn vụng dưới bàn.

"Xem cái này." Nanaimo đi đến trước cái bảng màu trắng có dán lịch làm việc treo trên tường, chỉ vào một mục yêu cầu nhân viên an ninh "tự nguyện tham gia" tọa đàm "Trương lai tươi đẹp". Bọn họ phỏng đoán toàn thể phòng an ninh bị bắt buộc "Tự nguyện" tham gia.

Sick quay đầu nhìn đồng hồ, lúc này có lẽ đã tan cuộc rồi. Cũng nên có người về tới đây mới đúng. Cho nên bọn họ quyết định đi hội trường tọa đàm nhìn xem.

Tọa đàm "Thấp sáng tương lai" diễn ra ở sảnh thứ hai. Bởi vì khắp nơi đều là bảng hướng dẫn tiến về phía chỗ tọa đàm, bọn họ thoáng cái đã tìm được. Ba người đứng ngoài cửa ra vào, nhìn lên vào trong.

Sick không biết từ khi nào diễn thuyết trở thành hoạt động bắt buộc của xí nghiệp đây, tóm lại dưới đài có chừng trăm vị pháp sư mặc đồng phục, ngồi trên ghế. Trên giảng đài, dán lý lịch trích ngang của diễn giả, ngoại trừ một đồng chức danh tổ chức quốc tế hư hư thực thực, hắn còn là một giáo sư đại học. Nhưng nội dung hắn diễn thuyết lại giống bài giảng cho các cháu mầm non, làm cho người trưởng thành thoái hóa thành nhi đồng.

Tất cả luận điệu đại tỷ từng nói, lại đặc biệt in ấn thành sách muốn Sick xem qua, đang lặp đi lặp lại với ngữ điệu bất đồng trong miệng diễn giả.

Diễn giả dùng âm thanh cao vút hô to: "Chỉ cần có niềm tin, sự tinh nhất định sẽ thành công! Ra, hô vào với: 『ta là số một!』"

Dưới đài, toàn thể pháp sư cũng hô to: "Ta là số một!"

Sick không hiểu ai trong bọn họ mới là số một.

Diễn giả lại hiềm bọn họ hô không đủ to, lại bức bách bọn họ đứng lên lặp lại mấy lần.

Sick quét quanh hội trường, phát hiện phía sau đám pháp sư mặc đồng phục có một dàn ghế dựa đặc biệt. Do hiện tại mỗi người chỉ có thể "Tự nguyện" đưa ánh mắt lên giảng đài, người ngồi trên dãy ghế kia có thể tự do quan sát bọn họ, lại không ai có thể nhìn hắn.

Một người là đại tỷ, cùng một nam pháp sư không mặc đồng phục.

"Kia chính là Whitney Huogaimukai Farel." Lys Na ngẩng đầu nói cho Sick. Giữa bọn họ cách mũi của Nanaimo, cự ly không gần.

Chủ tịch Whitney cái gì mập mà chân ngắn, mặt hình vuông, nhưng hàm dưới rộng nên có cảm giác như hình than. Môi của hắn rất dày, lại không có cảm giác co giãn. Da hắn rám đen, nhưng là đen đều, không giống như do hoạt động phơi nắng bên ngoài gây nên, càng như là giả tạo ra. Tóc cắt ngắn, có thể trông thấy da đầu. Cổ của hắn rất thô, mặc lễ phục, còn có tầng thêm lót vai, nhưng chất liệu vải không giống như loại plastic rẻ tiền. Đại khái chỉ có loại người như Sick mới có thể không bị cuốn hút bởi thời trang, mà cũng không ai nguyện ý ngắm cái mặt của Sick.

Trước ngực Whitney cái gì treo đầy huy hiệu bao phủ cả bản thân hắn. Bên trên là hoa văn hoa hồng, cánh chim, tên đơn vị etc. Màu sắc còn rất bắt mắt. Hắn đính những huy hiệu đó trên dải lụa đỏ nhập khẩu. Ấn ý trong đó là muốn người nhìn vào đám huy hiệu đó trước, kế tiếp mới nhìn đồng phục, có lẽ đến cuối cùng cũng chưa chắc thấy người đeo là cái dạng gì.

Giờ phút này hắn đang cười thỏa mãn, xem công nhân lăng phí nhân sinh hô to khẩu hiệu.

Diễn thuyết cuối cùng cũng xong. Whitney cái gì lên đài bắt tay với diễn giả. Bọn họ xem như lấy lòng nhau, nhận định đối phương là người toàn đức toàn tài, lại hết mình vì sự nghiệp giáo dục từ lúc chào đời tới nay mới gặp được, toàn bộ thế giới cũng tìm không được người thứ hai rồi, thậm chí còn vượt qua mình. Bởi vì hai người bọn họ đều là nhân sĩ nổi tiếng có quyền uy, kể từ đó bọn họ tự giúp nhau dùng quyền uy, chứng thực đối phương là mỹ đức thế giới.

Sick sắp ngủ luôn rồi, nghe được tiếng vỗ tay vang lên mới tỉnh lại. Diễn giả cùng lãnh đạo vẫn đang bắt tay.

"Gặp được Whitney Huogaimukai..." Diễn giả dùng gần bốn mươi giây mới nói xong tên đầy đủ của Whitney cái gì..."... Là sự tình may mắn nhất đời ta." Diễn giả ân cần nắm tay Whitney cái gì: "Người này cải biến tánh mạng của ta, giúp ta nhìn ra thế giới. Hắn dạy ta biết khiêm tốn, tiêu trừ ích kỷ trong ta. Chúng ta bí mật gọi hắn là 『Thánh Nhân Whitney...』" tên đầy đủ lại nói một lần. Nếu là bí mật xưng hô, tại sao phải nói toát ở nơi công cộng này? Nói rõ chính là muốn mọi người dùng tên này thay thế xưng hô chính thức.

Mặt diễn giả đột nhiên bóp méo, như là TV đột nhiên mất sóng. Diễn giả nói: "Hắn cho ta biết rõ thế nào là nhân ngoại hữu nhân." Dựa lệ cũ, kế tiếp nên đổi Whitney cái gì tung đối phương lại, diễn giả lại nắm chặt tay Whitney cái gì, kêu to lên: "Đầu của ngươi treo lên rất cao ah ah ah ah ah ah ah!"

Pháp sư ngồi ở hàng thứ nhất nhảy dựng lên.

Thân thể diễn giả trưởng lên như một cái khinh khí cầu, quần áo nứt vỡ, cả người biến thành một quả cầu nhưng vẫn còn bành trướng, cuối cùng làn da cũng đến cực hạn mà nổ tung. Whitney cái gì từ đầu tới đuôi luôn ngăn người, tay cũng chưa buông ra. Là pháp sư kia xông lên kéo hắn ra lại dựng lên hộ bích, cứu hắn một mạng.

Lực nổ phá nát cả khán đài. Bục giảng hoàn toàn biến mất, có thể trực tiếp chứng kiến gian phòng phía dưới.

Nanaimo huyết sáo.

Trong sảnh bắt đầu hỗn loạn, da của diễn giả văng khắp nơi. Tro bụi chậm rãi bay xuống. Đám pháp sư chạy tới canh cửa, còn kiểm tra mỗi hàng ghế.

Sick thức thời nhắc tay, cho bọn họ kiểm tra giấy thông hành.

Whitney cái gì sợ ngây người, qua một hồi mới hoàn hồn, câu nói đầu tiên khi mở miệng là thống mạ vị pháp sư cứu được hắn: "Ngươi đang làm gì? Sao hắn lên vào được? Ngươi đến cùng có đang làm việc hay không?"

Hắn rống một phút đồng hồ, thẳng đến khi bị nước miếng của mình sặc, khí thế gián đoạn, mới tại ly khai với đại tỷ, đi đổi bộ lễ phục khác.

Đám pháp sư không phát hiện manh mối hữu dụng nào, bọn họ niêm phong phòng thuyết trình, trở lại phòng an ninh. Sick với Nanaimo cũng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Ô mèò bị bỏ rơi

Trên đường về, Sick thấy bọn họ nhao nhao thu xếp đồ đạc, sau khi tới phòng an ninh, bọn họ lại đặt thêm nhiều đơn xin nghỉ việc vào hộp giấy.

Người không đệ đơn dùng một loại ánh mắt "Mặc dù ta rất muốn ngươi lưu lại, nhưng ta cũng hiểu rõ vì sao ngươi muốn đi" nhìn những người kia quay người rời đi. Hào khí phòng an ninh hiện tại tựa như một ô mèò con bị ném đi.

Pháp sư vừa cứu Whitney cái gì là lão đại của các huynh đệ tỉ muội trong ổ. Hắn sau một cái bàn chông đầy tài liệu, khuỷu tay dựa vào mặt bàn, hai tay ôm đầu.

Sick đi đến trước, tận khả năng không kích thích tên kia, bắt chuyện với hắn: "Xin chào. Ta có chút việc muốn thỉnh giáo, xin hỏi có rảnh không?"

"Rảnh! Rất rảnh, dù sao ta cũng không có gì làm!" Đại ca mèò hoang chợt ngẩng đầu lên gào khóc, Sick vẫn kích thích hắn rồi. Đại ca mèò hoang dùng khí lực rất lớn đem giấy tờ trên bàn vò thành một cục, quăng vào thùng rác. Bởi vì dùng sức quá mạnh mà bay qua thùng rác luôn, không có rơi vào. Sick liếc thấy tiêu đề của tập tài liệu bị quăng là "Đề xuất cải thiện an ninh".

"Có chuyện gì không?" Hai tay Đại ca mèò hoang đặt lên bàn. Hắn giống như đã ném đi một thứ gì đó rất trọng yếu, cho nên cả người hiện tại như làm bằng giấy, gió thổi qua sẽ cuốn bay mất. Hắn ước chừng bốn mươi tuổi, mặt đeo một cặp kính cận dày, một đầu tóc đen. Làn da hơi tái do làm việc quá sức cộng với thiếu ngủ. Da của hắn sần sùi, có lẽ là do người gầy. Hắn mang một đôi giày cũ đã qua nhiều lần đánh mới, đế giày cũng mòn lấm rồi. Bên ngoài đồng phục, hắn còn khoác thêm một cái áo xám hàng vỉa hè. Có thể thấy, người này thuộc tầng lớp pháp sư tri thức điển hình nơi đây.

"Chúng ta vừa định ra một bản kế hoạch bắt Piccolo, ngươi có thể giúp chúng ta nhìn nó một chút không?" Sick đưa ra đồ vật hắn và Nanaimo ghi.

Đại ca mèò hoang giữ vững tinh thần, xem xét bản kế hoạch rất nghiêm túc, thờ dãi hỏi: "Các ngươi là nhân viên mới à? Ta có xem qua tư liệu của các ngươi, có cam đoan, nhưng tư lịch không quá nguyên vẹn. Các ngươi là lính đánh thuê sao? Chiến thuật rất chuyên nghiệp ah." Hắn nhìn khí chất hai người, nói: "Các ngươi không thể là quân chính quy."

"Xem như thế đi." Sick nói.

"Ta còn tại ngũ, hấn đã xuất." Nanaimo nói.

"Mặc dù kế hoạch rất không tồi, ta cũng muôn liên thủ với các người, nhưng Whitney Huogaimukai Farel đại nhân sẽ không cho phép. Lúc trước ta cũng đề xuất một bản, nhưng hấn không cho chúng ta bố trí pháp thuật trên thông đạo, nói làm vậy khách nhân sẽ cảm thấy hấn không tín nhiệm bọn họ."

Nâng lên khách nhân, Sick lập tức nghĩ đến vị diễn giả mới bị nổ banh xác: "Người vừa bị gài bomb kia, các người có kiểm tra thân thể trước khi cho vào sao?" Lúc Sick mới tiến vào bị kiểm tra rất triệt để, ngay cả Tiểu Hôi cũng phải chào hỏi với bảo an, một quả Bomb người chính mình như thể không có khả năng không bị phát hiện.

"Không có." Đại ca mèo hoang đã trút giận, lại biến trở về một tờ giấy mỏng. Sick chợt trúng chỗ đau của hấn. Lấy độ dày đến ví von, 5 phút trước Đại ca mèo hoang như giấy các tông, bây giờ chắc có lẽ là giấy Tuyên Thành rồi. Hấn như già đi mười tuổi, nói: "Whitney Huogaimukai Farel đại nhân không cho phép chúng ta kiểm tra người khách nhân. Hấn nói làm như vậy khách nhân sẽ cảm thấy hấn không có lễ phép."

Sick cùng Nanaimo rất ăn ý liếc nhau, bọn họ đều cho rằng vụ tấn công vừa rồi, Whitney cái gì phải chịu toàn bộ trách nhiệm.

Đại ca mèo hoang dùng ngữ khí ngưng trọng nói: "Mặc dù các người đến đây làm bảo tiêu, nhưng trước mắt sếp tổng, tốt nhất nên ngoan ngoãn làm một nhân viên ma thoại bình thường, nếu không hấn sẽ nổi bão." Hấn cúi đầu nhìn thoáng qua bản kế hoạch: "Ý nghĩ của các người rất chính xác. Nội dung còn chu đáo hơn kế hoạch của ta, ta sẽ giúp các người, nhưng không nên ôm hy vọng quá lớn."

Sick vội vàng cướp lại bản kế hoạch, ôm nó trong người, rồi xa Đại ca mèo hoang: "Không làm phiền người rồi!" Bản kế hoạch của hấn dùng một đồng pháp thuật tà môn, còn cộng thêm dùng chó nghiệp vụ rà soát từng người một. Sick thực không giám tưởng tượng nếu để Đại ca mèo hoang cầm nó đến trước mặt Whitney cái gì, hấn sẽ bị khi dễ thế nào nữa.

"Chúng ta phải xem xét lại." Sick nói xong, mang theo bản kế hoạch, ba người chạy ra ổ mèo bị bỏ rơi.

Sau khi đi xa, Nanaimo gãi gãi lỗ tai, đoạt lấy bản kế hoạch trên tay Sick, tay kia thì triển pháp thuật thiêu trụi bản kế hoạch: "Phòng an ninh căn bản là tệ liệt nha." Dưới áp lực của Whitney cái gì, những nhân viên chuyên nghiệp kia không thể nào thi lực. Công tác an ninh thực không thể đảm bảo dưới loại tình huống này, hoàn toàn không phải lỗi của bọn hấn.

"Hiện tại chúng ta còn không có bị nhìn chăm chăm vào, nếu Whitney kia nhắm vào chúng ta, chúng ta cũng sẽ như phòng an ninh." Sick nói. Phương pháp không đề chú ý, đại khái là dùng vỏ bọc nhân viên điện thoại. Nếu không phải Whitney cái gì chết là hết lương, Sick thật đúng là không muốn cứu Whitney cái gì.

"Mấy tên ngoài nghề thật thích nhúng tay vào lĩnh vực chuyên nghiệp." Nanaimo nói: "Cứ làm như mình hiểu rõ lắm vậy."

"Ta cảm thấy còn có nguyên nhân khác a." Sick cảm thấy không có đơn thuần như vậy, có lẽ như Nanaimo từng nói, chuyện này có quan hệ với những "lý do buồn cười".

Bọn họ đi dạo khắp nơi để chỉnh lý địa đồ. Từng công nhân đều bận rộn với công tác của mình, chỉ có bọn họ rảnh rỗi. Sick nghe được rất nhiều phàn nàn, trên mặt bọn họ treo lên biểu lộ bị ép buộc phải làm những công việc vô nghĩa, đến cả thời gian đi WC cũng không có. Hành lang cũng chỉ có ba người đi dạo, không thấy ai khác.

Đang đi, Lys Na đột nhiên dừng bước lại, nói: "Có mùi cháy."

Sick cùng Nanaimo rút ra tề đao, tựa lưng vào nhau nhìn xung quanh. Tập trung tìm bóng dáng Piccolo.

"Phía trước." Lys Na cầm tay Nanaimo nói. Sick cũng nghe được có vị cháy. Không khí nóng cũng dần khuếch tán tới đây.

Lys Na đi trước nhất, Nanaimo cùng Sick chạy theo, ba người duy trì đội hình tiến lên. Đi không bao xa liền chứng kiến một đám khói đen bốc lên.

Sick kiểm tra cẩn thận pháp lực phân bố chung quanh. Hấn không cảm giác được lực lượng của Piccolo, hộp bạc trên cổ cũng không có cảnh báo. Có khả năng Piccolo đã chơi chán rồi chuẩn đi.

Sick nhấn chuông báo cháy trước, còi báo động vang lên. Hấn cùng Nanaimo một người dùng xương cốt, một người dùng bình máu thi pháp, chụp một tầng không khí quanh người, tiến vào đám cháy.

Lys Na là ác ma, không sợ lửa cùng khói đặc, nằng đi trước dò đường.

Khói đặc làm tầm nhìn hạ thấp, trước mắt bọn họ chỉ có màu đen, không nhìn được gì, ngay cả ánh lửa cũng bị khói đen bao phủ. Sick đành phải thả ra Tiểu Hôi, liên kết với thị giác của Agathion để nhìn đường. Tiểu Hôi là vụ yêu (yêu sương mù), bình thường vụ yêu đều sinh hoạt tại địa phương rét lạnh ẩm ướt, nhiệt độ cao không tốt đối với bọn chúng, nó tận lực bảo trì đại bộ phận bản thân đều ở trong pháp thuật của Sick, chỉ đuổi ra một bộ phận dò đường.

Lys Na cùng Tiểu Hôi cung cấp hướng đi cho chủ nhân. Bọn họ tiến vào gian phòng xảy ra hỏa hoạn. Trong phòng này có rất nhiều tủ hồ sơ, nhưng hiện tại đều ngã trên mặt đất, văn kiện bên trong đang cháy. Cái bàn nát vụn, đồ vật trong ngăn kéo rơi là tả trên đất.

Bọn họ phát hiện bên trong có người bị té trên mặt đất, hình như đã mất ý thức rồi. Dựa vào giác quan của Agathion, Sick cùng Nanaimo tới chỗ những người kia, mỗi người kéo một nạn nhân ra khỏi đám cháy. Lys Na có khí lực lớn, một tay kéo một người, ba người kéo toàn bộ bốn người ra ngoài.

Lys Na là người đầu tiên thoát ra phạm vi khói đặc. Sick cùng Nanaimo cũng đang ra, đột nhiên, Tiểu Hôi quần lên người Sick, Sick chỉ kịp nghe được âm thanh ầm ầm trầm thấp, một quả cầu lửa xuyên qua khói đen xông đến. Sương mù xám quần lên quả cầu lửa, triệt tiêu lẫn nhau, Tiểu Hôi đã ăn sạch quả cầu.

Đó là pháp thuật công kích vào Sick!

Sick buông người hần đang kéo, cầm lấy tế đao đang cán trong miệng, phối hợp với Nanaimo thả ra mũi tên acid cùng với sóng chấn động theo hướng đến của quả cầu lửa. Bọn họ cảm giác pháp thuật chỉ đánh lên mặt tường, không có trúng ai.

Lys Na đã đem đưa nạn nhân tới nơi an toàn, lại chạy tới đón người trong tay Sick và Nanaimo. Nanaimo cùng Sick bảo hộ nàng, lao ra đám cháy.

Bọn họ thoát khỏi khói đặc, ánh sáng ma đèn lại đập vào mắt. Trong lúc nhất thời có chút chóng mặt, Sick không ngừng nháy mắt.

Bọn họ xông về hành lang phía trước, vượt qua chỗ rẽ, đến địa phương Lys Na đặt hai người kia.

Mùi da thịt cháy khét xộc vào mũi. Hai người cứu được nằm trên mặt đất, biến thành một đám than cốc. Bọn họ nằm trong một bãi dịch nhiệt độ cao, chỉ có bộ phận từ mắt cá chân trở xuống là còn thấy được hình dạng, nhưng cũng đang bị ngọn lửa nuốt chửng. Hệ thống dập lửa vẫn phun nước trong vô vọng.

Lys Na ngăn người, Sick cũng ngăn cả người.

Nanaimo mắng câu thô tục, nói: "Hiếm khi được cứu người lại thành ra thế này!"

Nhân viên cứu hỏa chạy đến. Pháp sư gọi ra một đàn trâu nước xuyên vào hành lang, còn có phần dập lửa biến thành cò trắng bay vào đám cháy. Nhân viên y tế chạy đến tiếp nhận hai nạn nhân Lys Na kéo ra, không ai đã động đến hai người còn lại.

Ai cũng nhìn ra được bọn họ đã hết thuốc chữa.

Đội lửa tắt, công tác sau đó không quan hệ với Sick nữa rồi, bọn họ tránh về phòng nói cấp tiếp tục bàn luận phương pháp giải quyết Piccolo.

Bọn họ ngồi cạnh thùng chứa phụ kiện, Phía sau là một đồng chuông lục lạc. Tất cả không để trong lòng ma thoại mà được treo lủng lẳng, dây treo thông xuống chỗ bọn họ. Mỗi cái chuông lục lạc được treo ở độ cao khác nhau, tạo thành một bức tranh khá có ý cảnh.

Đột nhiên một cái chuông lục lạc vang lên, ngay sau đó những cái khác cũng vang lên. Một pháp sư vội vàng chạy tới tiếp ma thoại. Hắn kéo một cái chuông lục lạc, những cái khác tự động im lặng lại. Hắn đứng ở nơi vài giây, cắt đứt ma thoại rồi chửi ầm lên: "Rốt cuộc là ai nhảm chán nhá máy nghe nhạc chờ, để cho ta bắt được tên kia mà nói..."

"—— Piccolo khôn kiếp, ta muốn lột da của hắn làm trống! Lấy thêm xương cốt của hắn làm dùi trống!" Nanaimo ngồi chồm hồm trên mặt đất, chửi đồng.

"Không thể đặt bẫy mà chỉ dựa vào hai người chúng ta muốn bắt được hắn thật không dễ dàng." Sick nghiên cứu địa đồ. Lần giao thủ vừa rồi diễn ra quá nhanh, nhưng vẫn thấy được thủ đoạn tên kia cao hơn Sick nhiều. Không thể đặt bẫy, rất khó ngăn hắn chạy trốn. Sick thờ dãi: "Cần thêm tư liệu." Có lẽ có thể bố trí bẫy rập ở vị trí không dễ dàng bị Whitney cái gì phát hiện.

Nanaimo hoàn thành một cái bùa hộ mệnh, đứng người lên nói: "Ta đi mua 『bữa tối』." Hắn dẫn Lys Na đi ra.

Sick gỡ gãi tóc rối bời, quyết định đi thăm dò hoàn cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 5: Đánh không lại

Sick vừa đi thực địa vừa đối chiếu với địa đồ thuận tiện bổ sung những địa điểm thiếu sót trên đó, cũng xem xét các không gian che dấu. Nhưng dù là bản đồ cho khách hay bản đồ cho nhân viên, hắn cũng tìm không được văn phòng của Whitney cái gì. Tám phần là trốn trong mật thất nào đó.

Người này chỉ lo trốn, để cho bộ hạ chống đỡ công kích của Kansas, còn không cho phép bọn họ áp dụng biện pháp phòng ngự. Sick cảm thấy mặc kệ Whitney cái gì có bao nhiêu danh hiệu vĩ đại, bao nhiêu bài báo ca tụng về công tác từ thiện, nhưng chỉ riêng việc kia đã không cách nào khiến hắn tôn kính Whitney cái gì.

Sick một đường thăm dò đến đại sảnh lầu một, trên đường, hắn xác thực phát hiện rất nhiều cửa ra vào không gian bị khuất.

Sick thấy đại tỷ ở đại sảnh, nàng đang chỉ huy công nhân tu sửa thiệt hại do Piccolo gây ra. Nàng chỉ định từng người làm từng việc cụ thể, thậm chí là đường đi chuyển. Tất cả mọi người đều làm theo, xem hào khí cũng biết tốt nhất không nên tự tiện chủ trương.

Vì vậy pháp sư ở đây rất nhiều, vậy mà không có ai dám sử dụng pháp thuật.

Sick dò xét bóng lưng đại tỷ, cảm thấy có cái gì đó không đúng. Mới cách nửa ngày gặp nàng, mặc dù đại tỷ thuộc về thành phần lãnh đạo cốt cán ở đây, nhưng bản thân nàng lại không để lại ấn tượng đặc biệt nào với Sick. Hẳn chỉ để ý quyền lực của đại tỷ, những bộ phận khác một chút hứng thú hẳn cũng không có.

Hiện tại đại tỷ vô tình đụng chạm một đoạn ký ức hắc ám trong Sick, làm linh hồn Sick thoáng run rẩy.

Đối với pháp sư nữ, Sick có một phần sợ hãi thâm căn cố đế. Đại khái có thể nói, hệ thống pháp thuật càng cổ xưa thì càng chú trọng tư chất, càng tiếp cận hiện đại lại càng xem nặng cố gắng. Hệ pháp thuật Sở Ni ngữ là hệ thống pháp thuật cực kỳ cổ xưa, bởi vậy tư chất đối với hiệu quả học tập có sức ảnh hưởng cực lớn. Từ xưa đến nay thiên phú pháp thuật của nữ tính đều trội hơn nam tính, bởi vậy trong học viện Hắc Ám, địa vị nữ tính áp đảo hoàn toàn nam tính.

Hiện tại, đại tỷ làm Sick cảm thấy như vậy. Nàng giống như bạn học nữ trong học viện với Sick tại, bọn họ bằng vào việc thân là nữ nhân, có thể coi những người khác thành giới bọ.

Đại tỷ quay người, chính diện đối mặt Sick. Sick thấy một khuôn mặt nông rộng, nàng cố gắng giả ra uy nghiêm mà kéo căng lông mi cùng miệng, cảm giác vừa rồi lại biến mất vô ảnh vô tung. Nàng chỉ là một nữ nhân nhằm chặn lại có được quyền lực không thuộc về nàng, có một gương mặt tròn nịu kéo về thanh xuân, một thân hình khuyết thiếu vận động, chỉ dựa vào mắt xa để giữ cân đối, chỉ vậy không hơn.

"Người bên kia!" Đại tỷ chống nạnh ưỡn ngực gọi Sick: "Tôi hỗ trợ ah, đứng không ở nơi đó làm cái gì?"

Sick không thể thoát đi kịp thời, đành phải gia nhập đoàn đội tu chính. Tất cả công nhân ở đây đều lộ một bộ hi vọng tan tằm sớm.

"Ta đi họp! Các người nhanh nhanh hoàn thành công việc, không nên để ta bắt được người đang lười biếng!" Đại tỷ rống to với Sick. Mặc dù Sick vẫn luôn trong trạng thái đang làm việc, bắt quá lúc này không nên tranh luận càng tốt. Hắn gật đầu hèn mọn.

Đại tỷ vừa đi ra khỏi đại sảnh, đoàn người trao đổi một ánh mắt rồi lập tức xuất ra pháp trượng cùng bùa hộ mệnh, thuật vận chuyển, thuật cải tạo, thuật nghiền nát, thuật phục hồi như, ai biết pháp thuật gì thì dùng pháp thuật đó, hào quang pháp thuật lập loè không ngừng, chỉ trong chớp lát đại sảnh đã trở lại nguyên vẹn.

Một công nhân thở dài: "Cuối cùng có thể làm công tác của mình rồi."

Mọi người sau khi sửa sang lại xong liền lục tục trở lại công tác, có người phải sửa sang lại bảng báo cáo (*cho sếp), có người phải liên lạc khách hàng, có người còn có đồ vật còn quan trọng hơn mặt tiền cần sửa chữa gấp. Sick không phải người duy nhất bị cản ngang công tác ở đây.

Sick chạy đến trước bàn tiếp tân, nửa người trên tựa ở cạnh bàn, hỏi công nhân: "tần suất Piccolo xuất hiện quấy rối như thế nào?"

"Nếu như người nói những lần được ghi chép lại, vậy hẳn chưa từng xuất hiện." Tiếp tân nói: "Bất kể là ai hỏi người vấn đề này, người phải trả lời là bản công ty có biện pháp phòng ngừa hoàn hảo ngăn cản Piccolo ở ngoài cửa, hẳn hoàn toàn không có cơ hội gây ra thiệt hại gì với bản công ty cùng khách nhân của bản công ty."

Sick hỏi: "Thế nhưng bộ dạng công chính như thế kia thì giải thích thế nào?"

"Bởi vì một vị pháp sư đến hỗ trợ bản công ty vừa đi vừa luyện tập thuật biến hình, bản công ty có cơ sở hoài nghi hẳn ném loạn năng lượng dư thừa mà gây ra chuyện kia. Bản công ty đã yêu cầu tên pháp sư kia bồi thường tổn thất."

"Vụ nổ ở cuộc hội đàm ‘thấp sáng tương lai’ thì sao?"

"Đó là do sinh hoạt cá nhân của diễn giả không tốt, kết thù kết oán với người khác mới gây ra trả thù. Bản công ty hoàn toàn là người vô tội bị liên lụy. Bởi vì hành vi cá nhân của hắn tổn hại tài sản bản công ty cũng gây hoang mang công nhân của bản công ty làm cho hiệu suất công tác hạ thấp, bản công ty đã yêu cầu bồi thường với người nhà của tên kia."

"Vụ cháy văn phòng vừa rồi?"

"Rò rỉ điện. Trách nhiệm của công ty xây dựng thi công công trình, bọn họ không đảm bảo chất lượng, đương nhiên bản công ty đã truy tố bên kia."

Sick ngậm miệng. Aidonatello ma tín không thừa nhận bọn họ ngăn không được Piccolo, vì tạo ra tràng cảnh Piccolo chưa từng xuất hiện, chỉ cần có chuyện, bọn họ sẽ tìm cớ non thể tội cho Piccolo. Chuyện này đúng là Sick chưa từng nghĩ qua. Tiếp tân dùng biểu lộ lạnh như băng nói những chuyện này, hiển nhiên hẳn cũng không thích như vậy.

"Ta đổi câu hỏi, mỗi ngày những người vô tội trong tổng công ty ma tín Aidonatello bị hại bởi sai lầm của người khác bao nhiêu lần?"

"Bình quân một ngày năm lần." Công nhân lộ ra dáng tươi cười còn đáng sợ hơn biểu lộ lạnh như băng: "Ngay cả quý ốc Canda Pierre cũng không bị kịp."

Sick cúi đầu suy tư một chút, lại ngẩng đầu hỏi: "Công nhân muốn dùng ma thoại ở đây thì phải tới chỗ nào?" Thời điểm này nếu như muốn biết chuyện gì, nhanh nhất là trực tiếp tìm cục trưởng đại nhân cục quản lý nghề nghiệp pháp sư nói chuyện.

"Chỉ có duy nhất một cái ma thoại có thể gọi đường dài, do đại tỷ quản lý. Nếu có chuyện trọng yếu, trước hết phải làm đơn, đợi đại tỷ xét duyệt thông qua sau đó giúp người giải khóa. Toàn bộ quá trình gọi điện cần phải ghi âm lại để chứng minh người không lạm dụng của công."

"Nơi này là công ty ma thoại a! Vậy mà chỉ có một cái!" Sick khó có thể tin đập bàn một cái. Làm ở quán ăn nhanh còn có đồ ăn nhanh để ăn ah!

Công nhân mấp máy miệng, biểu hiện hân đồng cảm với Sick: "Trước khi Whitney Huogaimukai Farel đại nhân tới, hàng năm mỗi người chúng ta đều có 1000 phút gọi miễn phí coi như phúc lợi, hiện tại đã hủy bỏ."

"Whitney —— lại đến cái gì ta đã quên, dù sao người biết ta đang nói ai là tốt rồi. Hân sợ các người nói chuyện này ra bên ngoài ——" Sick còn chưa nói hết, công nhân vội vàng che miệng của hân.

Công nhân nhỏ giọng nói: "Không thể nói ra. Người kia là Đại pháp sư, chúng ta đâu không lại hân đấy."

Sick cứ thế mà nuốt lại lời vào trong miệng, đây không thứ dễ tiêu ah. Tiếng đồng hồ báo 6h vang lên. Nhịp điệu đơn giản tuyên cáo Sick có thể tan tãm rồi.

Công nhân lạnh giọng nói: "Từ ngày mai người sẽ không nghe âm thanh này nữa đâu, Whitney nói tiếng chuông kia có thể làm ảnh hưởng tinh thần làm việc của công nhân, vì để cho công tác được bảo đảm cho nên phải hủy bỏ. (Hân muốn chúng ta quên đi thời gian, tốt nhất là quên ăn quên ngủ, vui đâu chết ở chỗ này là được rồi!)."

Xuyên qua một đồng quy tắc "Tự nguyện" có tính bắt buộc, tại đây không thể phàn nàn, không thể sinh khí, hiện tại liền tan tãm đứng giờ cũng không được. Tại đây kỳ thật không phải tiêu học, không phải nhà trẻ, là xương nô lệ của Whitney cái gì.

Sick quay người nhìn về phía cổng chính không có mái che, đi ra ngoài, hơn nữa hân cần nhắc đến việc có muốn trở về hay không.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Sick đã thuê một chỗ trọ tạm thời ở tòa thành thị này. Chỗ kia nằm ở biên giới xóm nghèo, bên kia là khu đang phát triển. Bởi vì phòng ốc cũ kỹ không đạt chuẩn, trị an bại hoại, còn có hiện tượng thường xuyên mất đồ, bị ảnh hưởng từ công trường bên cạnh, tiền thuê nhà giảm xuống rất nhiều. Nhưng coi như phá giá, bởi vì trong thành phố này, nên vẫn đắt (với Sick), tại địa phương khác cũng có thể thuê nguyên căn rồi.

Sick đi vào cái gọi là "Gian phòng" chỉ có 6 mét vuông, không có cửa sổ. Trong phòng chỉ có một giường cùng một cây quạt điện, những vật khác có muốn cũng nhét vào không vừa rồi. Nhưng nếu ném cái nệm mỏng đi, loại đồ vật như "Giường" này coi như không có. Cái cặp dãi gió dầm mưa của hân còn ném ở trên giường không có sửa sang lại.

Hân thi triển một cái pháp thuật lọc không khí, lại cẩn thận lắp hộ bích hình cầu bao lại cả gian phòng. Hân muốn bảo đảm cho dù cần cầu bên cạnh có rớt xuống phòng của hân, gian phòng này cũng sẽ không bị dệp mắt.

Chuẩn bị xong, hân lấy ra bánh mì quá hạn, yên lặng gặm.

Xuyên thấu qua vách tường mỏng như giấy, Sick nghe được âm thanh mỗi gian phòng. Hàng xóm bên trái vừa uống rượu vừa chửi ông chủ, hàng xóm bên phải phát ra tiếng gáy đinh tai nhức óc, hai người hàng xóm trên lầu lẩn qua lẩn lại trên mặt đất, hàng xóm dưới lầu nhao nhao đi lên, không bao lâu sau diễn biến thành nện đồ đạc cùng khóc hô.

Sick thở dài, bắt đầu tưởng niệm không khí lạnh buốt trong rừng rậm, rau dại tươi cùng hoàn cảnh u tĩnh. Nếu không phải vì tiền, hân cũng không chịu loại hành hạ này. Hàng xóm của hân hân cũng vậy, chỉ là Sick đã có một tờ hiệp ước, mà bọn họ vẫn đang đợi cơ hội. Sinh hoạt ở nông thôn tốt hơn tại đây nhiều, nếu không phải thành phố lớn có lớn mới có tương lai lớn, sẽ không có nhiều người lách vào như vậy.

Mà Sick ở tuổi hai mươi, hân đã biết được hân thật sự muốn gì. Chỉ cần công việc này chấm dứt, hân sẽ lập tức ly khai tòa thành thị này.

Hân ngã vào trên giường nệm, dùng áo khoác phủ lên thân thể, thiếp đi trong tạp âm cùng chấn động từ công trường thi công. Không biết ngủ bao lâu, toàn thân hân cứng ngắc tỉnh lại, nhớ tới mình chưa đánh răng, cũng chưa tắm rửa. Hân đem dụng cụ rửa mặt để ở trong thau rửa mặt, đi xuống phòng tắm chung.

Tại đây không có thang ma pháp, hân phải đi thang bộ. Hân nhìn cửa sổ trong cầu thang nhỏ hẹp, sắc trời còn không có sáng, đèn đuốc cao ốc sáng trưng.

Sick nghĩ tới, nơi hân sinh ra khác hoàn toàn với nơi này. Hân là trẻ con miền núi. Hân tiếp tục xuống lầu.

Tầng hầm ngầm đồng thời cũng là nhà kho, trong không khí tràn ngập mùi chuột chết cùng nước bẩn. Tại đây chồng chất rất nhiều thùng trong nhà. Một cây chổi không có lông dựng trong góc, biểu hiện quá khứ từng có người có ý định tu sửa nơi đây, hiển nhiên là đã thất bại.

Phòng tắm chung ở chỗ hẻo lánh này, đi vào nhất định phải đi giày, mà không thể sờ loạn vách tường, nếu không lúc đi ra có thể còn bẩn hơn lúc đi vào.

Sick mang dép nhựa đi vào phòng tắm, giẫm lên gạch men sứ in rất nhiều dấu chân. Bởi vì phòng tắm không tương quan với số lượng hộ gia đình cư trú ở đây, Sick đã chuẩn bị tâm lý phải xếp hàng, thật không thể tin nổi lại không có một người.

Chờ hần tắm xong, mặc vào quần áo sạch sẽ đi ra, bên ngoài vẫn không có người nào đợi. Mùi hôi ở đây thay đổi, có mùi lưu huỳnh nhàn nhạt hỗn tạp trong đó, hộp bạc trên cổ nhảy dựng lên, hần lập tức ném thau rửa mặt, rút ra tể đao cùng một cái xương gà.

Mùi lưu huỳnh trở nên quá nặng rồi, bắt đầu kích thích xoang mũi cùng con mắt, mùi máu tươi nhàn nhạt thổi qua, còn có vị chua đặc thù khi con người khản trương.

Sick lại nhận ra trong không khí vài loại mùi: ma kinh cực thủy làm tài liệu thuốc điều hòa, phân tri chu làm thuốc màu,....

Những mùi này đều là nơi để triệu hồi Ác Ma, Sick đã tham gia vô số trường hợp loại này. Trong học viện Hắc Ám, mỗi người đều học cách triệu hồi Ác Ma, cũng cơ hồ đều chọn Ác Ma làm Agathion đầu tiên, người lựa chọn Yêu Ma làm Agathion như Sick đích xác rất ít.

Giá sách gần thang lầu toát ra hỏa diễm, mãnh liệt bốc cháy lên. Hỏa diễm khuếch trương với tốc độ không hợp với lẽ thường, bậc thang thoáng cái bị ngọn lửa thôn phệ.

Sương mù bay lên từ trên mặt đất, che lại tầm mắt của Sick.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 6: Mị Ảnh của quá khứ

Đằng sau sương mù có mấy tia sáng màu vàng, dần dần buộc vòng quanh một thân hình nữ nhân.

Trong học viện Hắc Ám có một nữ nhân, nàng cũng như Sick, đứng số một trong số ít những học viên ưu tú, Vạn Ma chi thủ (đứng đầu vạn ma). Nàng có rất nhiều Ác Ma làm Agathion, có thể lập thành một đội quân riêng. Ngay cả giáo viên cũng sợ nàng.

Elaine Taylor, bản thân nữ nhân kia đã như một Ác Ma rồi.

Thân ảnh của nàng xuất hiện trong sương khói bao vây Sick. Một đầu tóc vàng sáng chói rủ xuống đầu gối, giống như là sóng biển hoàng kim đang ôm ấp nàng. Thân thể đầy đặn, bộ ngực căng tròn cùng cánh rừng hoàng kim rậm rạp trên âm đạo đều lộ bên ngoài. Nàng chậm rãi hướng về phía trước, bước tiến của nàng như có gọn sóng lăng tủy, thân thể phơi bày ra như một kỳ cảnh thiên nhiên động lòng người (e: ít nhất ta động lòng rồi!). Con người của nàng hồng sẫm. Nàng dùng cặp mắt đã chứng kiến hàng ngàn người thống khổ chết đi trong luyện ngục nhìn Sick, giống như là muốn giam cầm linh hồn của hần từ đôi mắt.

Nàng hơi nâng lên hai tay, bàn tay chậm rãi lật ra, ngón tay khai mở, làm một động tác như đang ôm ấp.

"Không có khả năng!" Sick gầm nhẹ, chém ra tể đao.

Một đạo Sóng Chấn Động phóng tới thân ảnh Elaine Taylor, nhưng liền sụp đổ rồi biến mất trước thân người nàng.

Nàng cười với Sick. Khóe miệng mấp máy, trong mắt lại không ý cười. Nụ cười của nàng làm người sờn hết cả gai ốc, ánh mắt của nàng như không phải nhìn người trước mặt, mà là nhìn quá trình gãy dựa trong lúc chết của người nay mang đến bao nhiêu vui thú cho nàng!

"Ta thích ngươi —— rất thích ah. (E: tác giả dùng từ thích không phải yêu đâu)" Elaine Taylor thu tay lại, ôm ngực, nhích dần lên trên: "Hiện tại còn kịp, thuận phục ta a. Phục ta làm chủ nhân của ngươi, ngươi có tư cách khuất phục ta."

"Đây không phải ký ức tốt đẹp gì, lặp lại làm chi?" Sick nghĩ giả ra bộ dạng chẳng hề để ý, nhưng hần cũng phát giác thanh âm của mình run nhè nhẹ: "Đây là chuyện bao lâu rồi hả? Năm năm hay là bảy năm?" Tay trái Sick cầm tể đao, tay phải dùng lực cầm chặt lưỡi đao. Tể đao hấp thu máu của hần, phát ra hồng quang. Đau đớn sốc lại tinh thần của hần. Sick niệm chú bằng Sở ni ngữ: "Mở ra a! Áo giáp bên lên từ máu và lưu huỳnh, ác mộng hấp thu điểm xấu, vạch trần nó!"

Từ dưới chân Sick, sương mù tan đi rất nhanh, một không gian hình tròn không có lửa cùng khói xuất hiện. Không gian vẫn tiếp tục mở rộng, như là có một cơn gió không tồn tại vừa xoay tròn vừa thổi. Vòng tròn này không ngừng mở rộng, phủ lên cả Elaine Taylor cùng bậc thang phủ lửa. Lửa đã tắt, giá sách cũ vẫn nguyên tại đó, không có một vết cháy nào.

Elaine Taylor cũng đã biến mất. Chỉ còn đứng đó một Ác Ma sáu tay, da hồng cánh sen, một đôi cánh dơi xò ra sau lưng. Thoạt nhìn thì thân thể của nó thuộc tính nữ, nhưng có hai bộ ngực. Eo nhỏ. Tóc là mấy chục con rắn, mọc ra từ trong não, hít khè bốn phương tám hướng. Ngoại trừ trước ngực có đeo một cái vòng cổ kim loại, nó chỉ mặc một chuỗi đầu lâu bên thành váy, che khuất xxx (e: xxx là cái gì thì khỏi nói). Nó dùng một cánh tay che mặt.

Sick dùng ngôn ngữ Ác Ma nói: "Sick không biết tại sao ngươi biết những lời thoại kia, bất quá ngươi đã chọn sai đối thủ. Nếu ngươi muốn chết ở chỗ

này, Sick có thể giúp người như nguyện!"

"Đây chỉ là màn chào hỏi mà thôi. Icama rất hứng thú với người." Ác Ma tên là Icama cũng nói bằng ngôn ngữ Ác Ma. Thanh âm của nó nghe giống như âm thanh vọng lại trong sơn cốc: "Icama rất thích người. Vừa thấy người Icama đã thích rồi. Người thật sự, thật sự rất mê người ah. Tựa như Icama cảm nhận được từ 'nửa kia', Icama muốn người. Huyết nhục của người, cốt tủy, sợ hãi của người cùng mê hoặc, run rẩy sâu trong linh hồn người, Icama rất muốn. Vừa tẩy sạch thân thể, cảm giác càng thêm rõ ràng, thật mê người ah."

"Biến thái." Sick cắn răng, bật hơi từ trong hàm răng.

Ác Ma Icama thả tay xuống, nhìn Sick chăm chú. Nó có một đôi mắt đỏ như sung huyết, hốc mắt ngang dài, mỗi con mắt đều có hai cái đồng tử, tương mạo cùng Elaine Taylor khác biệt rất lớn. Nhưng bộ dạng nó dò xét người, cái loại ánh mắt suy tính người trước mắt có thể mang bao nhiêu niềm vui thú cho nó, cùng Elaine Taylor giống như đúc.

Pháp thuật Sick dùng để phá giải ảo giác đang mở rộng phạm vi. Bên ngoài truyền đến tiếng thét chói tai từ trai lẫn gái.

Icama nâng lên cánh tay thứ hai bên trái, sờ nhẹ cái cằm nói: "『 chủ nhân 』 hiện tại của Icama không muốn người khác nhìn thấy Icama, Icama nhất định phải đi nha." Thời điểm nó nói hai chữ "Chủ nhân", ngữ khí mang theo khinh miệt. "Ngày mai gặp, Sick!" Nó dùng ngữ khí chào bạn học, mang theo sung sướng cùng ngây thơ, dùng âm sắc thanh thúy nói ra những lời này. Sau đó từ chân nó bắt đầu phát ra hồng quang, co lại thành một quả cầu ánh sáng lại, biến thành một con dơi, bay ra ngoài.

Sick đuổi theo. Con dơi bay khỏi tòa nhà, lẫn vào trong trời đêm, rất nhanh đã không thấy bóng dáng rồi. Sick đứng trong ngõ hẻm, chung quanh có rất nhiều người đang nhậ y phục của mình. Bọn họ cũng không hiểu vừa rồi mình rõ ràng là trong phòng tắm, làm thế nào mà bây giờ lại đứng ở ngoài.

Sick đứng tại chỗ, ánh đèn phượng xa chiếu vào cái chỗ này, hắt lên bóng dáng những người ở đây. Hắn cảm giác như trở lại trong học viện Đông Phương, nằm trong di tích một tòa thành sâu trong rừng rậm, hương vị hương liệu đốt cháy phiêu tán trong đêm, che đầy mùi máu tanh hôi vô tận. Tiếng nói của Ác Ma vĩnh viễn không ngừng nghỉ, mà nhân loại đang gào thét đột nhiên yên tĩnh. Hắn luôn kẹp một quyển sách dưới nách, có thể là 《 kỳ độc thất lạc 》 hoặc 《 phương pháp tăng cường tốc độ hạ độc 》， mặc trường bào màu đen phủ đến mắt cá chân, cầm đuốc trong tay dạo qua hành lang đầy ma vật.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Ảo giác không tạo thành ảnh hưởng gì lớn, dân ở đây đã quen với những sự việc kỳ lạ, thậm chí cũng không có ai muốn gọi cảnh sát, có lẽ bọn họ đều không thích cảnh sát. Trước khi hừng đông, Sick tranh thủ ngủ một lúc, đợi đến giờ làm việc, hắn ngoan ngoãn mặc vào đồng phục đi làm.

Hôm nay công vào Aidonatello ma tín lại thay đổi hình dáng, mái che mưa tự mọc trên sàn nhà, muốn đi vào thì phải vòng qua cửa chính. Trên mái che mưa có một pho tượng của Whitney cái gì cao tám mét, hai tay đặt sau ót, đang ưỡn ngực. Piccolo muốn nhạo báng Whitney cái gì nên cho pho tượng mặc bikini, dưới đũng quần không cộm lên...

Đại tỷ đang mắng bảo vệ trước cửa, Sick làm cái pháp thuật ẩn mình, nhanh chóng lên qua cổng, trốn vào phòng nói cấp.

Hắn ngồi đằng sau hòm chứa linh kiện cũ cắn móng ngón tay.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Sick gặp Elaine Taylor lần đầu khi mười một tuổi. Khi đó hắn mới tiến Hắc Dạ giáo đoàn không lâu, chỉ là một trong những tân sinh tay chưa dính máu. Vừa mới tập thành thói quen luôn mang theo tế đao bên người, ngay cả quả cầu ánh sáng cũng chưa không chế được.

Ngày đó, Sick nhập học cùng một đám người cỡ như hắn, bị giáo viên mang đi thực tập ở các lớp cao cấp. Người nhỏ nhất trong lớp mới chín tuổi, lớn thì gần hai mươi, nhưng ở chỗ này thì ai cũng như ai. Chỉ là sinh vật cấp thấp, ngu xuẩn.

Cách cửa một đoạn, Sick đã ngửi thấy mùi máu tươi trên hành lang. Lúc giáo viên mở ra cánh cửa đen xì cũ kỹ thì, mùi máu tươi dày đặc trong phòng làm Sick phải lùi mấy bước.

Đầu tiên bọn họ phải nhảy qua một cái máng chứa đầy chất lỏng màu đỏ sậm, mới có thể đi vào trong phòng. Lão sư gọi bọn hắn đứng xếp hàng bên tường, Sick cảm giác đầu lưỡi của mình đang tê cứng.

Những cái máng hoặc rộng hoặc hẹp đặt khắp nơi trên đất, kéo dài đến từng nơi hẻo lánh, hình thành một đồ án dùng mười bốn hình tam giác bén nhọn cấu thành. Đồ án này không có công dụng thực tế, chỉ là đồ trang trí. Đệ tử cấp cao xếp hàng phía đối diện, xem một vị ưu tú nhất trong phòng làm mẫu. Những đệ tử cấp cao kia (dù không phải ưu tú nhất) lúc đó đã rất uy nghiêm trong mắt bọn đệ tử cấp thấp, nhưng bọn hắn cũng khản trương nhìn trong phòng, mang theo kính nể cùng sợ hãi, không dám dời ánh mắt.

Học sinh ưu tú nhất kia chính là Elaine Taylor. Khi đó nàng mười lăm tuổi, đã biết sử dụng lực lượng chi phối người khác của mình. Da thịt trắng nõn của nàng dưới nền máu tươi càng bóng loáng, trường bào màu đen xoay chuyển theo động tác của nàng, kéo dài một đường máu trên mặt đất.

Nàng cười khanh khách, đem khoái hoạt thuần túy giao hòa cùng một chỗ với cảnh tượng khủng bố sắp sửa trình diễn, cắm vào trong nội tâm người xem. Người hi sinh nằm dưới chân của nàng. Đó là một nam tử tuổi chừng 30, mặc quần áo bằng vải thô. Trên tay chân đều là những nốt phỏng do lao động vất vả. Ánh mắt tuyệt vọng của người kia, cả đời Sick cũng không quên được.

Trong đông đảo đệ tử đang đứng ở đây, người nam nhân kia như chỉ nhìn chăm chăm vào Sick. Trong khoảnh khắc cuối cùng của tính mạng người nam nhân kia, giữa bọn họ xuất hiện một loại cảm xúc không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung. Ánh mắt người nam nhân kia như đang nói với hắn: Ta nhất định sẽ chết ở chỗ này, mà ngươi có thể còn sống đi ra gian phòng này, tuy nhiên, ngươi đứng ở nơi đó cũng chẳng khác biệt với ta nằm dưới này. Bọn họ mang người đến xem cái chết của ta, bỏ công đào tạo ngươi, nhưng ngươi đối với bọn họ cũng như bọn họ đối với ta. Chúng ta đều là cái chết, đều là kẻ hi sinh.

Elaine Taylor cũng không biết một đoạn giao thoa ngắn ngủi giữa hai người kia. Nàng dùng một thanh đao cùn, chậm rãi cắt người kia. Nàng không sử dụng tể đao ở loại trường hợp này, bởi vì nàng không muốn làm cho người hi sinh chết quá sớm.

10 phút dài đằng đặc giống như mười năm, nàng rốt cục cắt đứt đầu người kia. Sinh viên năm 3 hoặc năm tư nhìn không chuyển mắt, mang theo thần sắc lạnh lùng hoặc là cuồng hỉ. Các học sinh cấp thấp đều quay đầu đi, có người nôn tại chỗ, có người liếc mắt nhìn, che lỗ tai.

Chỉ có Sick như các đệ tử cấp cao, nhìn thẳng vào người nam nhân kia, từ đầu tới đuôi. Hắn cảm thấy hắn không cần nhắm mắt, bởi vì cái này là sự thật, đối với sự thật có nhắm mắt cũng vô dụng thôi.

Elaine Taylor chú ý tới điểm này, nàng nâng đầu nam nhân kia lên, hôn nhẹ vào nó, dùng máu nam nhân làm son hồng trên miệng. Sau đó nàng dùng ngón tay khoét ra mắt của nam nhân, vứt cho Sick. Máu tươi tung tóe trên mặt nàng ánh hồng như ngọn đèn trong đêm: "Cho ngươi."

Sick duỗi ra hai tay, nhận lấy con mắt, cầm nó trong lòng bàn tay. Con mắt tròn mướt trong tay của hắn.

Hắn đóng chặt miệng, không có nói ra chữ nào, cũng không lộ vẻ gì.

Elaine Taylor thoải mái cười ha hả.

Cái này là thời khắc nàng nhớ kỹ hắn, mà hắn cũng nhớ kỹ nàng.

Từ đó về sau, Sick không ngừng nghe được sự tích của nàng, không ngừng chứng kiến hành vi của nàng. Nàng giống như chủ nhân đang dạo chơi trong công viên máu, tự do cướp đoạt tánh mạng người khác. Trong học viện Hắc Ám cho phép tự giết lẫn nhau, đây là Thiên Đường của nàng.

Khi giáo viên bước vào phòng chuẩn bị bài giảng, nàng tặng cho tên kia trái tim của học sinh cả lớp được đựng trên mâm bạc. Ngay cả lão sư cũng bị chấn nhiếp dưới sự tàn khốc của nàng, không thể không sửa chữa quy tắc học viện để hạn chế nàng. Nhưng mà, dù cho hình phạt giết chết bạn học được nâng lên, nàng vẫn là một tinh linh tà ác đắm chìm trong huyết dịch, chỉ là xuống tay cẩn thận hơn, tuyển đối tượng càng thêm nghiêm cẩn mà thôi.

Một đêm nọ, Sick chứng kiến nàng khoác lên sắc thái đỏ tươi, vung vẩy trước một chiến lợi phẩm đi qua phiên đá.

Là Hắc Ám học viện sáng tạo ra nàng, hay là nàng sáng tạo ra hắc ám chính thức cho học viện, đã phân biệt không được rồi. Nhiều năm sau Sick ngẫm lại, có lẽ là cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 7: Tiểu Hôi

Sick hai mươi tuổi nghe thấy giọng của Nanaimo.

"Chờ một chút á..., Lys Na, đi nhanh như vậy làm gì?"

Lys Na đi đến bên cạnh Sick, sau đó Nanaimo cũng đến rồi, bọn họ thấy sắc mặt Sick tái nhợt co lại thành một cục, móng tay bị cắn sắp chảy máu rồi.

"Xảy ra chuyện gì? Piccolo làm phiền người?" Thân thể Nanaimo nghiêng tới gần Sick, nhíu mày hỏi.

Sick không có nhìn Nanaimo, mở miệng hỏi: "Elaine Taylor đã chết rồi đúng không?"

"Dùng thường thức mà phán đoán thì đúng là chết rồi." Nanaimo bỏ mũ ra, dùng hai tay vuốt vuốt tóc. Nói đến nữ nhân này cũng làm hắn có chút mất tự nhiên: "Kỵ sĩ đại nhân chém nàng."

Sẽ không sai đấy, Elaine Taylor đã chết. Sick hồi tưởng lại một khắc đó, xuyên qua màn máu, hắn nhìn thấy thánh kiếm của Even Joseph đâm vào rốn Elaine Taylor hai mươi mốt tuổi, rồi xé toang nàng ra, mũi kiếm dính óc nàng bắn tung tóe lên không trung.

Elaine Taylor không thể sống đến ngày đặc xá, cho dù có, nàng cũng không đủ tư cách. Người có thể mỉm cười giết người như nàng không có khả năng được đặc xá.

Sick nói cho Nanaimo chuyện tối ngày hôm qua, Nanaimo cũng ngồi xồm xuống, phần một nửa chocolate sữa bò cho Sick, đồ ăn ẩm áp làm Sick tỉnh

táo lại.

Nanaimo có một cách nghĩ, bất quá hấn cũng không thích loại ý nghĩ này, hấn nhìn trần nhà, lại nhìn các pháp sư mặc đồng phục va chạm nhau, ánh mắt đảo khắp nơi, hấn suy nghĩ mấy lần vẫn cảm thấy không có biện pháp loại bỏ khả năng này, vì vậy nói với Sick: "Có lẽ nàng không chết a. Ta biết có một loại pháp thuật có thể biến nhân loại sống trở thành Ác Ma, hoặc giả kỵ sĩ đại nhân chỉ chém được phần thân. Elaine Taylor pháp lực cao cường, niên kỷ của nàng cùng chúng ta hiện tại không sai biệt lắm, nhưng là với góc độ pháp sư, nàng làm tốt hơn chúng ta nhiều."

Lời Ác Ma Icama nói với Sick chỉ có hấn và Elaine Taylor biết. Trước đây Sick chưa bao giờ nói với người khác, bởi vậy có thể xác định Elaine Taylor cùng Icama có mối liên hệ nào đó. Trong thời gian Hắc Dạ giáo đoàn cùng Quyền Trọng Ánh Sáng, Thánh Khiết Chi Thuần xảy ra chiến tranh, Sick cũng không có ấn tượng đã từng gặp Icama, cho nên Icama hấn không phải là một trong số Agathion của Elaine Taylor. Trước khi Even Joseph một kiếm chém Elaine Taylor thành hai nửa, bọn họ không có khả năng cùng xuất hiện, khả năng duy nhất còn lại chính là Elaine Taylor vẫn còn sống sau cuộc chiến.

Hai tay Sick che miệng, co người, vùi mặt vào đầu gối.

Nanaimo nhìn hấn, chau mày: "Này, ngươi không sao chứ?"

"Không quá thoải mái —— "

"Ngươi có đem thuốc không? Để ở đâu?" Nanaimo lấy bao dược liệu của Sick, bắt đầu lục lọi.

"Không có —— vài năm không có phát tác, ta cho rằng ——" Sick ngẩng đầu, dùng tay đè trán, sắc mặt trắng bệch.

"Là ờ, ta đây tự làm. Rõ ràng ta còn nhớ rõ cách điều chế, bổn đại gia thật sự là quá mạnh mẽ." Nanaimo mở ra nơi chứa nguyên liệu, chọn mấy loại trong đó rồi chế thuốc.

Sau đó hấn cầm ấm nước cho Sick, xem hấn đem thuốc nuốt vào, giống như khi còn trong học viện vậy.

Hai người bọn họ đã có giao tình mười năm có hơn. Sick mười tuổi tiến vào Hắc Dạ giáo đoàn, Nanaimo là mười hai tuổi, hai người đồng kỳ.

Lần thứ nhất Sick đụng Nanaimo hấn là khi chế tác tế đao, nhưng Nanaimo lúc trước cũng không bắt mắt như bây giờ, Sick cũng không nhớ rõ lắm. Nanaimo trong ấn tượng của Sick, vốn là một nam hài nhỏ gầy ốm nhom nhả. Tất cả mọi người đều mặc trường bào màu đen, thoát nhìn hấn tuyệt không nổi bật.

Ấn tượng đầu tiên của Sick với Nanaimo, là buổi học đầu tiên sau khi nhập học. Lúc ấy Nanaimo ngồi bên tay trái Sick. Về sau lúc chia phòng cũng ở chung phòng, thời điểm chuyển ra ký túc xá bọn họ cùng nhau đoạt được tòa tháp phía đông làm căn cứ, cứ như vậy ở cùng đến lúc thi tuyển giáo viên, kỵ sĩ đoàn phá hủy Đồng Phương học viện mới thôi.

Hắc Ám học viện là một địa phương cạnh tranh kịch liệt, không thể tin tưởng người khác, trước khi hấn cùng Nanaimo phát giác chuyện này đã rất quen thuộc lẫn nhau rồi. Bởi vậy khi bọn họ thấy rõ việc không thể tin nhiệm người khác, lập tức trở thành chiến hữu duy nhất. Bọn họ liên thủ giải quyết những người cao hạng hơn, cướp lấy ánh mắt tán thưởng của lão sư, che dấu hành vi làm người khác chán ghét, cùng chia sẻ tài nguyên. Áp lực từ hiện thực tàn khốc càng làm bọn họ kết hợp chặt chẽ, có thể nói mối liên hệ giữa hai người đã vượt xa bạn bè kết giao bình thường.

Đội Sick hô hấp bình ổn trở lại, Nanaimo hỏi: "Lúc trước nàng lên vào tháp của chúng ta à?" Elaine Taylor tỏ tình với Sick ở chính tòa tháp của Sick và Nanaimo, thời gian Nanaimo ở đó cũng không ít hơn Sick, nhưng hấn lại không biết chuyện này.

"Lúc đó ngươi bị Agathion đánh đến mức phải tiến vào phòng y tế." Sick chống cái trán, nhắm mắt lại.

Lys Na che miệng cười khê.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Sick gần mười ba tuổi thì đạt được Agathion Tiểu Hôi. Khi đó hấn mới vừa bắt đầu có thể nói trôi chảy Sở Ni ngữ, căn bản còn không nghĩ tới sau này sẽ xếp hàng thứ tư, đạt được danh xưng ‘Sát lục chi thủ’ (e: đứng đầu giết chóc).

Nhưng hấn vẫn muốn tự mình tiến hành nghi thức ký kết với Agathion đầu tiên.

Mặc dù pháp sư không sử dụng Agathion cũng không ít, nhưng ở đoàn thể lưu hành thuần hóa Agathion đều cho rằng, địa vị của Agathion đầu tiên rất đặc biệt đấy. Bọn họ là đồng bọn khác chủng tộc đầu tiên, bình thường sẽ làm bạn cả đời với người kia. Đồng thời dựa vào nghi thức này cũng có thể thấy được tương lai của pháp sư kia.

Khi đó Sick còn không có năng lực tìm được chỗ vụ yêu ẩn thân, ngay cả năng lực rời học viện để đi tìm cũng không có, là giáo viên dẫn hấn đi đấy, bọn họ cũng bảo đảm tới cuối cùng, Sick sẽ trở lại học viện an toàn hoặc bị vụ yêu giết chết, không có kết quả thứ ba.

Khi đó, một mình Sick tiến vào đầm lầy ẩm ướt rét lạnh. Trước mắt của hấn là một mảnh xám trắng, duỗi thẳng tay cũng không nhìn được năm ngón. hấn chỉ có thể dựa cảm giác để tiến lên, nhưng nước bùn lạnh như băng đã đông cứng cũng làm chân hấn mất cảm giác, chỉ biết là mỗi bước hấn đều hăm sâu hơn vào bùn lầy. Y phục của hấn đã kết thành từng mảng băng, dán vào người.

bên cạnh Nanaimo, kéo tay áo của hắn nói: "Không có thời gian cho người cùng Agathion chằng chằng thiếp thiếp rồi, Piccolo đang quấy, chúng ta phải nghĩ ra biện pháp ngăn cản hắn."

Nanaimo lấy một viên kẹo màu nâu nhét vào trong miệng Lys Na, con mắt Lys Na liền chậm chậm khôi phục màu tím sậm. Muốn cho Thị Huyết Ác Ma bình tĩnh trở lại, phương pháp tốt nhất là thỏa mãn bọn họ, Sick không muốn biết viên kẹo này làm từ cái gì đâu.

Sick hỏi Nanaimo: "Ngày hôm qua người mua cái gì về?"

"Những cái này." Nanaimo mở ra giỏ đồ ăn, lấy ra hai tờ giấy nằm dưới đáy.

"Piccolo biết gọi Ác Ma sao?" Sick cầm đọc một hồi rồi hỏi.

"ngành tình báo số một cho rằng không biết." Nanaimo thò tay chỉ vào tờ giấy: "Bất quá việc này rất khó nói. Hắn cũng có thể có thể đi tìm người trong nghề."

Quyền Trọng Ánh Sáng cũng không có cấm triệu hồi Ác Ma làm Agathion. Agathion trong kỷ nguyên ma pháp hiện đại đã phân hóa tùy từng quốc gia, phần lớn Agathion đều là Yêu Tinh hoặc Tinh Linh, nhưng có không ít học phái cổ xưa dùng Ác Ma làm Agathion chủ lưu, bọn họ là hợp pháp đấy. Bởi vì thông thường, Ác Ma đều có tính công kích cao, trước mắt là áp dụng quy trình cưỡng chế đăng ký, tất cả Ác Ma công tác tại Aidonatello đều phải đăng ký, nếu không cũng sẽ bị kỵ sĩ đoàn đuổi giết, người sử dụng cũng sẽ bị phạt. Lys Na cũng có giấy chứng nhận do Quyền Trọng Ánh Sáng cấp.

Mặc dù chế độ hiện hành đã rất hợp nhân tình rồi, quá trình đăng ký cũng thuận tiện, cũng căn bản không có tình huống bị hoãn đăng ký, nhưng vẫn sẽ có người bởi vì rất nhiều lý do trời ơi (chủ yếu là sĩ diện) không chịu đăng ký. Tư liệu Ác Ma chính và phụ được công khai với đoàn kỵ sĩ, những người kia lại không muốn đoàn kỵ sĩ biết chuyện này.

Mặt khác còn có người là không biết cách triệu hồi Ác Ma, lại muốn Ác Ma làm Agathion. Quyền Trọng Ánh Sáng cấm hành vi triệu hồi thay, tất cả Agathion đều phải do chủ nhân tự mình triệu hồi hoặc bắt hàng phục, không thể do người khác triệu hồi rồi huấn luyện, trực tiếp dùng tiền để sử dụng. Lệnh cấm này để tránh cho pháp sư kiềm giữ Agathion mạnh hơn mình. Nếu như bọn họ lơ đi lệnh này, hoặc vẫn muốn ngồi không vẫn có Agathion, bọn họ sẽ tìm người trong chợ đêm, loại Agathion trái pháp luật này là không thể nào đăng ký đấy.

Ác Ma Icama có thể là Agathion Piccolo lấy được từ chợ đêm, cũng có thể là hắn đã học được cách triệu hồi.

Một chuông lục lạc vang lên, pháp sư đang bay ở phụ cận vội vàng chạy tới tiếp ma thoại, tất cả chuông lục lạc lập tức bất động.

Sick xuất ra địa đồ, kiểm tra lại cùng Nanaimo: "Có thể đặt bẫy thì thật tốt. Nhưng bây giờ vẫn phải điều tra tại sao hắn có thể vô thanh vô thức cải tạo cửa..."

Pháp sư mặc đồng phục cắt đứt ma thoại mắng to: "Lại tới nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 8: Tình yêu của Elaina Taylor

Sick cùng Nanaimo đi đặt bẫy khắp nơi, thẳng đến xế chiều thì công việc cũng hoàn thành một nửa. Công việc này có phụ cấp phí tài liệu pháp thuật, cho nên bọn họ thoải mái phóng tay mà làm, bẫy càng hung hiểm càng tốt, mỗi bẫy rập đều là combo năm loại pháp thuật. Kinh nghiệm lúc còn làm pháp sư tà ác cho họ một thân bản sự che dấu dấu vết thi pháp, bất kể là địch nhân hay là đồng sự cũng không biết bọn họ làm chuyện gì.

Lúc bốn giờ, tất cả nhân viên ma thoại phải đi hội trường "tự nguyện" nghe toạ đàm "Yêu mình, yêu người khác, yêu thế giới". Trên danh nghĩa, Sick cùng Nanaimo vẫn là nhân viên ma thoại, vì vậy không đi không được, cửa ra vào còn có người điểm danh, bảo đảm tất cả mọi người đều "Tự nguyện" tới, đối với Whitney cái gì mà nói đây chính là công tác quan trọng nhất, về phần công việc có thể bị toạ đàm chiếm thời gian mà không thể hoàn thành, dù sao công nhân cũng có thể "Tự nguyện" tan tâm muộn, hắn không quan tâm.

Trong phòng diễn thuyết, diễn giả không ngừng cường điệu trên sân khấu: Chỉ cần yêu người khác, người khác nhất định cũng sẽ yêu mình, phải tin tưởng mọi người trên thế giới đều yêu mình, mới có thể để họ thật sự yêu mình.

Sick cảm thấy bây giờ tùy tiện tìm một tờ báo cũng có thể nhìn thấy một đồng ví dụ thực tế yêu rồi bị phản bội, lời nói của diễn giả rõ ràng có mâu thuẫn. Nếu như chỉ cần yêu người khác có thể được người khác yêu, còn khẳng định như ném một trái cầu lên cao thì nó chắc chắn sẽ rơi xuống, chuyện này nghĩ cũng không cần nghĩ, chỉ cần đi yêu là có thể thực hiện. Còn cần "Tin tưởng" mới có thể yêu, đây cũng không phải chuyện chắc chắn. Diễn giả đang yêu cầu mọi người tự lừa mình, xem nhẹ hiện thực chưa có án lệ.

Diễn giả tiếp tục cường điệu: Mọi người trên thế giới đều yêu người đấy!

Sick lại hi vọng Elaine Taylor không yêu hắn, hắn hi vọng Elaine Taylor chỉ coi hắn như giun dế, không nên yêu hắn dù chỉ một chút, vậy hắn cũng không

thiếu chút nữa đã bị giết chết. Sick cảm thấy thế giới mỗi người đều yêu người khác thật sự quá kinh khủng, hắn đọc trên báo thấy chỉ vì yêu mà rất nhiều người bị quấy rối, thậm chí là bị giết. Một khi bị yêu, đồng nghĩa với việc trở thành con mồi của người nào đó, không có quyền cự tuyệt.

Những lúc thế này Sick lại nhờ tới tiểu Tra, tiểu Tra nhất định có thể phản biện luận điệu kia không đáng một đồng mà không cần dùng từ thô tục.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Một đêm trăng thanh nhiều năm trước, Elaine Taylor mười sáu tuổi.

Sick mười hai tuổi, trong một tòa tháp cao phía đông thuộc học viện Đông Phương, giáo đoàn Hắc Dạ cũng chính là phòng của Sick và Nanaimo, bọn họ đều ngủ trên tầng cao nhất. Vách tường từ lâu bị thủng một lỗ, bọn họ dùng ván gỗ che tạm vào chỗ đó.

Khi đó, trong phòng của bọn hắn còn chỉ có bàn học được ‘xếp’ từ đá tảng, sách vở chỉ có thể đặt tùy tiện ở một góc mưa không thể tạt vào, quần áo cũng thế. Giường chỉ là đồng cỏ khô để trên sàn nhà, bên trên phủ một lớp vải bông. Tủ chứa đồ hoa lệ, giá sách khám vỡ sò, giường lớn cùng chăn nệm mềm mại đều phải chờ tới khi bọn họ chính thức bộc lộ tài năng mới xuất hiện.

Nhưng mà cái động trên tường mãi đến khi giáo đoàn Hắc Dạ bị hủy diệt cũng không được sửa, khác biệt chỉ là ở đó được bao lại bởi pháp thuật tinh diệu mà thôi. Ở thời điểm này, chỗ đó chỉ có hộ bích mỏng che mưa, còn thường xuyên rỉ nước. Elaine Taylor toàn thân chỉ khoác cái áo sơ mi mỏng màu trắng còn không có cái khuy, nhẹ nhõm mở ra hộ bích, bò vào chỗ này.

Khi đó Tiểu Hôi còn không có thói quen cảnh báo Sick, đến khi Elaine Taylor bò lên chắn thì Sick mới tỉnh lại.

Elaine Taylor mở ra hai chân kẹp Sick lại, xuyên qua lớp chắn mỏng bằng vải bố, cặp đùi mềm mại tựa trên người Sick, thân thể nàng nghiêng về phía trước, lưng hơi cong, mặt nàng áp mặt Sick, hai tay chống cạnh đầu Sick.

Ánh trăng nhàn nhạt lọt qua khe hở trên tấm ván gỗ, chiếu tóc nàng. Ánh sáng nhạt xuyên qua sợi tóc hình thành màn lụa mỏng, giấu khuôn mặt trong bóng mờ, cặp môi đỏ mọng kiều diễm ướt át hình thành một điểm sáng khác, khoe miệng câu dẫn khiêu khích. Ngực nàng còn không lớn lắm, thoạt nhìn chỉ là cái gò đất, nhưng nàng đã là nữ nhân, Sick còn là một nam hài.

Sick vốn nằm nghiêng, Elaine Taylor nắm bả vai Sick xoay lại, mặt hướng nàng. Sick cứng ngắc tuân theo ý nàng. Bàn năng của hắn đánh hơi thấy có chuyện sắp phát sinh. Một loại mùi hương đan xen bởi mùi mồ hôi, hương khí trong miệng, nhiệt độ làn da cùng nhịp thở hấp dẫn Sick.

"Hiện tại còn kịp, thuận phục ta. Phụng ta làm chủ nhân của ngươi, ngươi có tư cách khuất phục ta."

Elaine Taylor nhìn Sick, Sick cũng nhìn nàng. Hắn thử lý giải thông điệp trong mắt nàng. Đây không phải loại cảm tình Sick quen thuộc. Ánh mắt Elaine nhìn hắn không có ôn nhu như hắn nhìn ô chắn, giống như là cảm giác thỏa mãn khi đã thú xé thị tươi. Nàng như là dã thú đói khát, nàng đang tìm kiếm có lẽ sự vật bên trong nàng. Về phần bản thân sự vật ở nơi nào, nàng không quan tâm.

Sick không thích như vậy! Một tay hắn sờ vào tể đao giấu dưới chân, nắm chuôi đao vung về phía Elaine Taylor. Thân đao xẹt qua thì, cơ thể Elaine Taylor như là mặt nước bị ném hòn đá xuống, lay động rồi biến mất. Người xuất hiện lần nữa đã cách đây ba mét, tay khoanh trước ngực, nhìn Sick giật dỗi.

Sick ngồi xuống, gập chân, đổi thành tư thế ngồi xồm. Tay kia nắm hộp gỗ. Hắn không có quên, lúc trước có một đàn anh giao cầu với Elaine Taylor, kết quả là mất đi ý thức, bị xé thành tám khối làm mồi cho Ác Ma. Hiện tại, đầu của người kia còn ngâm trong rượu, đặt ở trong phòng ma dược, đôi lúc Sick có cảm giác mình nghe được hắn đang nói chuyện.

Elaine Taylor nheo mắt lại, nhìn tể đao ngoại hình bình thường của Sick: "Ta thật sự thích ngươi, ta nguyện ý thỏa hiệp ngươi. Ngươi muốn làm kẻ ước trước, mới chịu liên kết với ta sao?"

Sick không cho rằng kết quả giống nhau trình tự thay đổi cũng xem như là thỏa hiệp: "Ngươi dùng thủ đoạn gì đều đồng dạng." Hô hấp của Sick bởi vì khản trương mà ồ ồ. Hắn nghe được âm thanh cười thầm truyền đến từ bóng tối, một đôi mắt phát ra hào quang huyết hồng sáng lên trong bóng mờ sau lưng Elaine Taylor. Ở cái tuổi này, Elaine Taylor đã có hơn 50 Ác Ma làm Agathion, Sick không phải là đối thủ của nàng.

"Ta không có ý định khuất phục dưới tay bất cứ kẻ nào." Sick nói. Hắn không tin một con vạ yêu có thể chiến thắng 50 Ác Ma cùng 1 nữ pháp sư.

"Ngươi nên cân nhắc thận trọng." Elaine Taylor dùng một bàn chân ma sát đùi bên chân kia. Cái đùi khi thì kẹp chặt, khi thì buông lỏng theo động tác của nàng: "Nam nhân tại đây không có tương lai! Trước khi ngươi đủ mạnh để khiêu chiến xếp hạng, cũng tránh cho chọc giận những kẻ thống trị, ngươi nên tìm một nữ nhân mạnh mẽ, phụ thuộc vào nàng, đó mới là lựa chọn tốt nhất!"

Sick trả lời: "Ta không có hứng thú dâng kính linh hồn đổi lấy tư cách làm chó."

"Ngươi sẽ là một con chó vĩ đại. Ta sẽ thống trị thế giới, mà ngươi sẽ thống trị tất cả nam nhân!"

"Này vô dụng với ta ah." Sick nghĩ thầm, đêm nay hắn chết chắc rồi.

"Ngươi sẽ đạt được xử phạt tương ứng (e: nguyên văn là xử phạt như Sick muốn), nhưng ta rất từ bi, ta sẽ đem đầu của ngươi hiến cho Hắc Dạ Vương Giả, lưu thân thể của ngươi phục vụ ta mỗi đêm. Có thể có được vinh hạnh đặc biệt như vậy, ngươi nên cảm kích! Động thủ." Hai chữ cuối cùng Elaine Taylor chỉ nói bằng ngôn ngữ Ác Ma.

Hồng quang cùng tiếng cười áp bách Sick. Dưới ánh trăng, vô số Ác Ma Sick thấy không rõ thoát ra từ trong bóng tối, âm thanh như là kim loại va chạm, thân thể thô ráp mà đường cong cơ bắp rõ ràng, đánh về phía Sick. Sick mở nắp hộp gỗ, vụ yêu vọt ra, như vòi rồng màu xám cuốn lấy Sick, đe dọa từng Ác Ma tới gần. Một Ác Ma mặt như cá mập, miệng đầy răng sắc như dao đánh lên sương mù xám, Tiểu Hôi thôn phệ da thịt của nó, mà đồng thời nó không ngừng trọng sinh, máu cùng thịt phun tung toé trên giường Sick, Ác Ma kêu thảm lui về phía sau.

Những Ác Ma còn lại phát ra tiếng gầm, cũng lui về phía sau rồi.

"Đó là vụ yêu, dùng lửa đốt nó." Elaine Taylor hạ lệnh lạnh lùng.

Sick cảm giác độ ẩm lên cao rồi, hỏa diễm xuất hiện bên ngoài sương mù, phạm vi vòi rồng dần dần thu nhỏ lại, chấn mền của hắn bị cháy rồi, Sick chỉ có thể dùng tay đập tắt. Vụ yêu bắt đầu tiêu tán, Sick ở tuổi này còn chưa có năng lực ngăn cản chuyện này.

Chính trong thời khắc nguy hiểm, một ngọn roi da màu đỏ tươi mang theo tiếng phá gió vung tới bầy Ác Ma, cuốn lấy một Ác Ma đang phóng lửa, vung hướng vách tường. Ác Ma đụng nát tấm ván gỗ, đồng thời móng vuốt cũng cào vào tường đá, muốn bấu vào vách, kết quả rút khỏi tháp cùng với tảng đá. Cái động trên tường trở nên lớn hơn.

"Lys Na đến giúp chủ nhân lấy đồ. Lys Na phát hiện gian phòng của chủ nhân có ăn trộm." Agathion của Nanaimo - Lys Na đứng ngay cửa, roi da vừa vung quay lại bên nàng, uốn lượn như một con rắn nằm trên mặt đất. Nàng mặc trường bào màu đen của Nanaimo, vạt áo xoáy lên, kết thành một đóa hay chỗ gần xương chậu. Nàng dùng chân trái chống mình, chân phải nghiêng nghiêng, trên chân đẹp không mặc gì. Nàng dùng sương mù che chắn ánh mắt nhìn Elaine Taylor, nói: "Tỷ tỷ nói cho người biết, người còn không biết phương pháp chính xác phục thị nam nhân. Ngay từ đầu không nên mặc như vậy, hắn còn coi cái gì ah?"

"Mì ma, giống loài dê tiện không xứng phục thị ta." Elaine Taylor trừng Lys Na. Mặc dù không hề nghi ngờ nàng có thể giết hai Agathion cùng một pháp sư ở đây, nhưng hao tổn ở chỗ này Agathion cũng không có lợi. "Được rồi, buông tha người vậy." Elaine Taylor đổi ý, quay người mang theo quần ma ly khai. Nàng nhảy ra ngoài từ cái động trên tường, đám ác ma cũng biến mất trong bóng đêm.

Trong phòng khôi phục lại bình tĩnh, gió lạnh thổi vào thay thế không khí nóng. Sick thu hồi Tiểu Hôi, trong lòng lại nghĩ không biết phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể khôi phục cho Tiểu Hôi.

Lys Na tới chỗ rương chứa đồ của Nanaimo, lục tung một hồi, đến khi có được cái hộp nhỏ nàng muốn, sau đó tự đi ra ngoài, từ đầu tới đuôi không coi như Sick không tồn tại.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Sick hai mươi tuổi cuối cùng chống được đến khi diễn thuyết chấm dứt, hắn bị ép hô to nhiều lần: "Mọi người trên thế giới đều yêu ta, bọn họ đều nguyện ý giúp ta, chỉ cần ta thoải mái, buông lỏng tinh thần, tiếp nhận bọn họ, thế giới sẽ tốt đẹp hơn!"

Sick hi vọng cái thế giới tốt đẹp hơn kia không chỉ có tình yêu, quan trọng hơn là phải có đủ tiền lương ăn ở, nếu không đây cũng không phải thế giới tốt đẹp. Mà chủ tịch lại coi trọng buổi tọa đàm này, chỉ sợ mục đích của hắn là làm cho công nhân vì yêu quên lương.

Chủ tịch Whitney cái gì chiếu lệ cũ lên đài tung hứng với diễn giả, nói đối phương là nhân vật có thể mang đến ảnh hưởng cho cái thế giới này. Tất cả nhân viên an ninh hai bên đều khẩn trương, hiển nhiên lần này bọn họ vẫn không thể soát người diễn giả. Lúc này, đại tỷ cũng đứng bên cạnh Whitney cái gì.

May mắn Whitney cái gì bình an bắt tay xong với diễn giả, diễn giả còn không có nổ tung.

Nữ trợ lý cảm rất nhiều bó hoa lên đài. Bó hoa to đến mức che khuất mặt của nàng, chỉ có thể nhìn trang phục của nàng, giày cao gót, còn có khăn trùm đầu. Sick nhìn chăm chăm vào bó hoa. Trong bó hoa chất đầy dải lụa, ngọc trai, hoa văn trang etc. Hắn phí hết một phen công thấy 'hoa' trong bó. Hắn cảm thấy trong đám hoa kia hình như có độc vật. Đóa hoa, lá cây, thân thuộc về những giống khác nhau. Tổ hợp lại thành một chủng thực vật Sick không nhận ra. Hắn vốn nghĩ đây có phải sản phẩm mới của cửa hàng hoa hay không, nhưng cẩn thận tưởng tượng lại không đúng, đây là kết quả của thuật chuyển đổi, hoa chuyển đổi thành độc vật.

"Không thể cảm!" Sick kêu to, rút ra té dao xông về sân khấu. Hắn ngồi ở hàng ghế giữa, cách sân khấu khoảng 10 mét, hắn căn không nổi.

Nữ trợ lý cầm lấy bó hoa bọc lại, nên lên người Whitney cái gì. Đại tỷ dùng tay áo bao lấy tay của mình, bước nhanh đến phía trước đánh rớt bó hoa, vài cánh hoa đã bay đi ra ngoài, dính vào da khán giả hàng đầu, bọn họ lập tức kêu thảm té xuống ghế, lăn qua lăn thống khổ lại trên mặt đất.

Dưới cổ có lẽ là bộ dạng của nàng, nhưng mặt nhưng lại của Piccolo, mọc ra tóc không phải của hắn.

"Hách ha ha ha rồi Hàaa...!" Piccolo ngửa đầu cười to, môi của hắn nhấc lên, hàm răng không ngừng va chạm.

Đại tỷ kéo Whitney cái gì về sau, diễn giả cũng tranh thủ chạy trốn. Nhân viên an ninh xông lên bao vây Piccolo.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 9: Chạy trốn cũng làm không xong

Tiếng cười Piccolo dừng lại, ánh mắt hắn trợn to, toàn bộ mặt đất thánh phòng trở thành xi măng chưa khô, những người phản ứng không đủ nhanh đều bị lún xuống dưới. Những người thoát được vội vàng hỗ trợ đồng nghiệp, các loại thuật phiêu phù cùng thuật ngưng kết xuất hiện khắp nơi, không ai rảnh đi quan sự tình trên sân khấu.

Sick găm lên một cái ghế bị lún xuống hơn một nửa vọt về phía trước, nhảy lên bàn hội nghị.

"Trẫm thấy ngươi rồi!" Piccolo dùng ngón tay được sơn bằng màu vàng lục chỉ vào Sick: "Ngươi đã đến rồi, tốt quá, thật sự là quá nhàm chán rồi!"

Pháp thuật chấn động lao thẳng tới Sick, âm thanh nặng nề phát ra như trong phòng đầy ta. Sick ngưng tụ pháp lực trên tế đao hóa giải chấn động, mặc dù né tránh thành công, nhưng gang bàn tay cùng khuỷu tay cũng tê rần.

Tàn tích sau chấn động văng khắp nơi, tất cả đồ vật đụng trúng nó đều bị chuyển đổi, biến thành những khối cầu nhỏ màu vàng, nổ tung trong không khí. Mọi người bị sặc khói nổ nên ho khan kịch liệt, có người đứng còn không vững chứ đừng nói đến việc thi pháp rồi, rất nhiều người mới thoát khỏi xi măng lại bị lún xuống.

"Diêm uế bao tử." Sick dùng tay áo che khuất mặt. Cái này mà hít vào quá nhiều sẽ rất nguy hiểm, nghiêm trọng hơn, xi măng có thể gây ra tất khí quản.

Piccolo vung vẩy tay chân, như là vũ công vung về muốn nhảy ba lê, hắn dậm chân tại chỗ trên sân khấu, những công kích nhân viên an ninh bắn về phía hắn, vô luận là cột sáng hay là băng trụ, đều biến thành hoa nhựa plastic, tạo thành một thảm hoa trên đất. Piccolo nói: "Ngươi am hiểu ma được học đúng không? Người ta cũng có nghiên cứu ma, trẫm rất lợi hại à? Trẫm tùy tiện nghiên cứu mà đã lợi hại như vậy rồi!" Hắn phun nước miếng lên đất, sóng xung kích đồng thời thành hình, đánh bay nhân viên an ninh ra ngoài. Tế đao của Sick cắm trên mặt bàn, dùng hộ bích chống đỡ, nhân viên an ninh bay qua bên cạnh hắn, trực tiếp đập lên mặt tường đối diện sân khấu.

Đại ca mèo hoang cũng ngăn được một kích này, Piccolo lại thường cho anh một cái phép thuật trói buộc, vậy khốn anh trong chính hộ thuẫn, vừa mới lộ đầu đã bị buộc cứng ngắc.

Trong lúc Piccolo đối phó Đại ca mèo hoang thì, Sick lấy ra một cái bình nhỏ từ bao được liệu, mở nút, rắc thuốc lên tế đao. Vị chua từ nước thuốc bốc hơi lan ra cả thánh phòng, bao tử vẫn còn bay, nhưng hô hấp của mọi người đã thông thuận, không còn ho nữa. Bọn họ lại bắt đầu cứu viện đồng nghiệp, hơn nữa giúp đỡ cho nhau rút khỏi biểu thánh phòng.

"Đây chỉ là trò chơi ép nước chanh ah, cần bản không cần nghiên cứu ah. Chờ ngươi thăng cấp chung cất rượu lại đến biểu diễn a." Nanaimo một mặt cười nhạo Piccolo, một mặt tiếp nhận ghế trống của Đại ca mèo hoang. Hắn vung tế đao, điều khiển các khối xi măng trên mặt đất di chuyển tới trên đầu Piccolo.

Piccolo chỉ là nhếch miệng cười, đồng xi măng kia cũng biến thành hoa nhựa plastic.

Có người thành công thực hiện hộ bích liên tục, tạo ra những vách tường che chắn vững chắc, tốc độ sơ tán nhanh hơn rất nhiều. Whitney cái gì dưới sự hộ tống của đại tỷ cũng trốn ra, nhưng hắn mới chạy vài bước đã xui xẻo trên mặt đất, đại tỷ gánh không nổi hắn, chỉ có thể ngăn người ở chỗ đó.

Nanaimo không ngừng đem ghế dựa quăng tới Piccolo, mà Piccolo thành thạo đem từng cái ghế dựa biến thành hoa nhựa plastic. Hắn nói với Sick: "Ngươi rõ ràng cũng là loại người như trẫm, sao phải ủy khuất mình như vậy?"

"Ai cùng một loại người với ngươi!" Sick gầm nhẹ. Hắn bắt đầu ném hỏa cầu, tia chớp cùng băng tiễn về Piccolo, tạo thành những cái động trên sân khấu, những pháp thuật trùng mục tiêu đều biến thành hoa nhựa plastic.

"Chúng ta đều là pháp sư chân chính, chúng ta có được pháp lực Thượng Thiên ban thưởng, khác xa so với đám hàng giả này!" Mặt Piccolo vặn vẹo, hắn chỉ vào Whitney cái gì mắng to: "Cái gì Đại pháp sư, chỉ là hàng nhái bắt chước hơi giống với chúng ta!"

Khi hiểu biết về pháp thuật của mọi người còn là con số không, thế gian không hề có trường học pháp thuật, lại càng không cần đề cập tới các học phái pháp thuật cổ đại, chỉ có loại người như Piccolo hoặc Sick, loại người trời sinh đã là pháp sư, có thể dựa vào lực lượng thiên phú để thi pháp. Về sau mọi người nghiên cứu những năng lực đặc thù này, tìm được quy tắc bên trong, nghĩ cách tiến hành tái hiện, mới chậm rãi hệ thống hóa pháp thuật, dùng học tập thay thế thiên phú, làm cho người có thiên phú kém cũng có thể dùng pháp thuật. Ví dụ về hệ phái pháp thuật cổ xưa tiêu biểu là Sở Ni ngữ. Pháp thuật hiện đại phải trải qua một thời gian tu chỉnh lâu dài, lại tiếp thu tri thức tiên tiến từ Ma giới, cuối cùng mới xây dựng được một trường phái pháp thuật hiện đại hoàn chỉnh, không cần biết tư chất thể nào, có thể vươn lên bằng tự thân cố gắng.

"Ta thật không hiểu ngươi đang suy nghĩ gì đấy!" Tế đao Sick hướng lên trời, rồi lại chỉ hướng Piccolo, quăng ra một núi băng. Núi băng bắn qua trần nhà, chấn nát toàn bộ ma đèn, nhưng sau đó cũng bị biến thành cánh hoa.

Sick gào thét những gì biết từ tư liệu 'Com trừa': "Rõ ràng ngươi có tư chất rất tốt, bằng thiên phú của ngươi muốn học trường pháp thuật nào cũng được, một đồng người mời ngươi nhập học cũng tài trợ học phí, sao ngươi không đi? Làm giả à? Đổi lại là ta, cho dù muốn phải dưng lều để ở ta cũng sẽ đi!" tư chất Chuyển Hoán sư cùng Tử Linh sư mặc dù đều rất hi hữu, thế nhưng ý nghĩa chân chính lại khác biệt như ngày với đêm. Vì vậy năng lực của Sick đến bây giờ vẫn không được đa số ký sĩ vừa mắt, mà Tử Linh thuật không cách nào phát huy nếu không có người chết, đối với một người không

muốn giết người, đây chính là một cái gân gà.

Chuyển đổi thuật mặc kệ dưới trường hợp nào, thời gian nào đều có thể sử dụng, cơ hồ có thể giải quyết tất cả vấn đề, mặc kệ chuyển hoá sư là trên chiến trường hay là ở sinh hoạt bình thường đều rất được hoan nghênh. Hắn muốn làm công tác gì, thậm chí có thể nói là muốn trở thành dạng người gì, cũng có thể mặc hắn chọn lựa.

Trên "Com trua" nói: Piccolo xuất thân từ gia đình giàu có, từ nhỏ đã thể hiện năng lực thiên phú, đa số trường học danh giá tranh nhau mời hắn nhập học, tất cả mọi người nhiệt tình hoan nghênh hắn, ủng hộ hắn, chiều chuộng hắn.

Tựa như luận điệu của diễn giả vừa rồi: Toàn bộ thế giới đều yêu hắn.

Nhân sinh của hắn thuận buồm xuôi gió, xem ra giống như là sẽ bảo trì như vậy mãi cho đến cuối cùng, nhưng vào một ngày đẹp trời, hắn biến người nhà của hắn thành khúc gỗ, rồi nhà trốn đi, như vậy là trở thành tội phạm truy nã cấp một.

Giọng của Sick lớn đến mức không cần microphone cũng vang khắp hội trường: "Người chỉ cần mỗi nửa năm thực hiện thuật chuyển đổi một lần cũng có thể hưởng nhân sinh xa xỉ, cái này khó lắm sao!"

Nanaimo tiếp tục ném ghế dựa, một tay chỉ vào Sick nói: "Đây là thành kiến." Chỉ cần có tiền mọi sự liền như ý, đây là nguyện vọng của Sick.

"Người quản ta!" Sick nhẹ răng đe dọa Nanaimo. Tên kia hoàn toàn không có bị hù.

"Người lại còn nói đây là 『 chỉ cần 』?" Bà vai Piccolo run rẩy, ngoại hình nữ trợ lý đang biến mất, khôi phục khung xương của hắn, tóc không thấy rồi, khăn trùm đầu rút xuống đất, nhưng vẫn là mặc quần áo nữ trợ lý: "Người không hiểu, bọn họ căn bản không quan tâm ta là ai, thứ bọn họ muốn chỉ là năng lực của ta!"

"Xin hỏi người mấy tuổi rồi? Vẫn còn phàn nàn người khác không hiểu người?" Nanaimo nói.

Sick gào thét áp đảo Nanaimo mĩa mai: "Người lại hiểu ta bao nhiêu? Dựa vào cái gì cho rằng ta nhất định không hiểu?" Câu kia của Piccolo thật sự làm hắn phát bực rồi. Hắn ở học viện Hắc Ám chẳng lẽ không phải như vậy? Nếu như hắn không đủ ưu tú, đã sớm xong đời, ai quản hắn khi gió phải Sick Trick hay không? Piccolo nói giống như toàn bộ thế giới chỉ có hắn không được thấu hiểu, loại tự kỷ sâu đời bất công này Sick hẳn không được.

Trong không khí xuất hiện thanh âm tia điện ma sát, Nanaimo nhìn thoáng qua Sick, Sick cắn răng trừng mắt Piccolo. Toàn bộ nhân viên đã rút khỏi đại sảnh, Lys Na bắt lấy Nanaimo lao ra khỏi cửa.

Năng lượng pháp thuật tụ tập thành dòng năng lượng, xoay tròn trên sân khấu. Những thứ này vốn không thể nhìn bằng mắt, chỉ có thể dùng cảm giác xác nhận năng lượng pháp thuật có tồn tại, cảnh sắc bắt đầu vận vẹo, một đám sương mù mang theo vô số gương mặt xuất hiện. Trong hội trường tràn ngập tiếng kêu khóc. Sick dùng Sở Ni ngữ đọc lên chú ngữ hắn nghĩ đến đầu tiên, quen thuộc nhất, tốc độ nhanh đến chính hắn đều nghe không rõ, cũng không cần nghe.

Tiên Thiên pháp sư ——《 đại từ điển ma pháp 》 dùng từ này để hình dung loại người như Sick và Piccolo —— bọn họ khi kích động thì, năng lực được tập trung rất khủng bố. Tựa như khi adrenaline tiết ra, khí lực lại đột nhiên biến lớn.

Dòng năng lượng ngăn chặn tất cả pháp thuật không xuất phát từ Sick, thuật chuyển đổi của Piccolo mất đi hiệu lực, thuật trời buộc áp chế Đại ca mèo hoang cũng không còn. Đại ca mèo hoang cùng đại tỷ diu Whitney cái gì chạy khỏi sân khấu.

10 giây về sau, toàn bộ hội trường nổ bay.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

"Người làm hơi lớn a."

"Ta không bình tĩnh."

"Ta cũng nghĩ vậy. Đáng tiếc Piccolo chạy mất."

"Như thế, hắn rất am hiểu chuồn đi đấy, không phải sao?"

"Thu hoạch lớn nhất là hai cái hội trường cũng bị hủy, không có chỗ có thể làm toạ đàm rồi, vạn tuế!"

"Điểm ấy ta thập phần đồng ý."

Nửa giờ sau sự kiện nổ hội trường, Sick, Nanaimo, Lys Na uống trà ở bót cảnh sát, Nanaimo cùng Sick trao đổi như trước.

"Cũng may không có người chết." Nanaimo mỉa mai nói. Nếu không phải lúc đó Sick bị ngắt, người chết tám phần sẽ đứng lên đáp lại hắn.

Sick dùng tay trái che khuất nửa bên mặt, buông thông cổ thờ dài: "Người biết rõ chỗ xây dựng Aidonatello mà tín vốn là bãi tha ma sao?" Bởi vì vấn đề giá đất, lợi dụng loại đất này cũng rất bình thường.

"Ách, người nên phủ nhận đến cùng." Nanaimo bắt đầu cảm thấy bọn họ rất may mắn khi ly khai nơi đó.

Dưới tình huống áp lực cực độ, cực độ kích động, Tiên Thiên pháp sư có đôi khi sẽ không khống chế được năng lực, không quan hệ cùng ý nguyện bản thân mà tự động tác dụng. Khả tốt bình thường Sick đều rất ổn định. Nếu không phải sự tình Elaine Taylor làm cho hắn suy nhược tinh thần, cộng thêm diễn thuyết hao hết tinh lực hắn cùng nhân nãi còn lại, Piccolo còn không đến mức làm hắn động khí.

Đến phiên bọn họ đi vào làm ghi chép. bọn họ vừa mới ngồi xuống, cảnh sát tự nói: "Chúng ta giải quyết chuyện này nhanh lên. Mới có thông tin cương thi xuất hiện đây đường, nhân thủ không đủ, ta phải đi qua trợ giúp gấp."

Sick hợp tác với Nanaimo gật đầu.

Hỏi xong tư liệu cơ bản, cảnh sát xác nhận lần nữa: "Sở dĩ người thi triển pháp thuật phá nát hội trường, là vì chiến đấu với Piccolo, đúng không?"

Sick đáp: "Đúng."

"Piccolo quấy rối Aidonatello ma tín đã lâu rồi sao?"

"Không, hắn chưa từng quấy rối bốn công ty." Sick dùng thuyết pháp chính thức trả lời.

"Hắn chưa từng quấy rối bốn công ty, hắn chưa từng bước vào bốn công ty, thậm chí có thể nói, bốn công ty căn bản không có người nghe nói qua Piccolo người này." Nanaimo dùng thuyết pháp càng chính thức trả lời.

"Hắn không có tiến vào Aidonatello ma tín, thế nhưng mà người giao chiến cùng hắn ở hội trường?" Cảnh sát nhíu mày hỏi.

"Đúng." Sick gật đầu.

Cảnh sát buông bút, hai xoa mắt, thoát nhìn khá mệt mỏi. Hắn phát phát tay, tắt đi máy ghi âm: "Được rồi, các người trở về đi. Ta sớm phải biết thủ hạ của Whitney Huogaimukai Farel không có khả năng hỏi ra cái gì đến."

"Chúng ta không phải thủ hạ của hắn." Sick làm sáng tỏ. Muốn hắn thừa nhận cái tên nhuyển chân trong lúc nguy cấp, chạy trốn cũng làm không xong làm lão đại, trong lòng của hắn rất không vui.

"Các người công tác trong công ty của hắn, nhưng các người không phải thủ hạ của hắn?" Cảnh sát hỏi lại.

Hai người cùng một chỗ gật đầu.

"Đây không phải là công ty của hắn." Sick bổ sung thuyết minh: "Đó là công ty của Quyền Trọng Ánh Sáng, hắn chỉ là đạt được chức chủ tịch mà thôi, trên tay không có nhiều cổ phần công ty." Đồ vật Tiểu Tra đã dạy Sick còn nhớ rõ, cô đồng mới là lão đại trong công ty, mặt ngoài thì chủ tịch phong quang, kỳ thật ngoại trừ có thể một tay phá đổ công ty, chuyện gì cũng phải thông qua cổ đồng mới làm được.

"Cho nên các người là người của ma pháp viện?"

Hai người cúi đầu trầm tư. Sick có lẽ tính một nửa, Nanaimo đại khái không tính.

Cảnh sát không ôm hi vọng hỏi: "Các người giao chiến cùng Piccolo là sự thật a"

"Đúng, người vô tội trong công ty bị cuốn vào." Sick đáp.

"Mà mỗi ngày, những người vô tội tới cực điểm trong công ty bị cuốn vào không chỉ một lần." Nanaimo tiếp đến bổ sung.

"Thì ra là thế, các người có thể trở về." Cảnh sát đem giấy bút thu lại. Sick nhìn không ra hắn đến cùng minh bạch bao nhiêu, có lẽ là minh bạch nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 10: Tượng gỗ của Piccolo

Lúc ba người ra khỏi cục cảnh sát cũng đã quá giờ tan tầm, có thể trực tiếp về nhà.

Hai người một Agathion đi dạo trên đường. Vùng này có nhà hàng rất cao cấp, mặt tiền của cửa hàng được trang trí theo phong cách ngoại quốc, rất nhiều nam nhân mặc những bộ trang phục đẹp để ôm theo những nữ nhân cũng ăn mặc đẹp không kém, chỉ có điều trang phục người nữ lại hơi thiếu vải.

"Ác Ma kia có thể tìm tới người nữa không?" Một chiếc taxi chạy bằng động cơ ma lực lướt qua, Nanaimo không có phát tay gọi xe, để cho cái xe này đến chờ một đám người say xin ở gần đó.

"Không biết." Sick nhìn vu vơ xuống đất. Hắn định dựa vào chân của mình để về nhà, đoán chừng phải đi trên nửa giờ.

Nanaimo nghiêng đầu xem Sick: "Ta qua đêm ở nhà của người như thế nào?"

"Rất chật, không nên."

"Nói cũng phải." Nanaimo ngẩng đầu nhìn trời. Cao ốc che khuất phần lớn bầu trời, ánh trăng cũng bị che khuất. Hắn có thể tưởng tượng được căn phòng Sick ở. Nanaimo còn nói: "Hay là chúng ta tới nhà Piccolo xem một chút?"

"Cáp?" Sick nhướn mày trái.

"Nhà hắn cũng trong thành, dù sao thời gian còn sớm, đi xem a? Có câu gì nhĩ...? Biết mình biết người, mỗi chiến ổn thắng?" Nanaimo tự biên một câu xong, xuất ra một hạt hồ đào, nhỏ máu thi pháp trên đó. Hồ Đào to lên như tháp nước, sau đó tóe ra, bốn bộ thân thể xanh đậm leo ra từ bên trong – Rắn đuôi đỏ. Một nửa vỏ hồ đào biến mất, một nửa khác được pháp thuật vô hình cột trên lưng bốn con rắn, đây là phương tiện giao thông Nanaimo chuẩn bị. Người qua đường đều tròn mắt há hốc mồm nhìn xem thứ này.

"Trăm trận trăm thắng." Sick nghi ngờ Nanaimo biết câu kia nhưng cố ý nhại đi. Tay hắn khoanh trước ngực: "Người không thể triệu hồi tọa kỵ bình thường một chút sao?"

"Khi còn bé còn có thể, mấy năm trước đột nhiên không thể rồi." Nanaimo giả bộ như rất nghiêm túc nói. Hắn cùng Lys Na trực tiếp dùng thuật xuyên tường xuyên qua vỏ hồ đào.

"Người không lo sẽ đụng Piccolo trong nhà hắn sao?"

"Yên nào, xem mặt liền biết loại người như hắn một khi đã rời đi là sẽ không bao giờ quay lại khỏi điểm."

Sick bò vào vỏ hồ đào, hướng về nhà Piccolo. Lúc này, đèn đường bắt đầu sáng.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Nhà Piccolo nằm ở khu thượng lưu của thành phố, nằm độc lập một khu, chiếm diện tích hơn trăm mẫu.

Đây là một tòa nhà cao cấp có bề dày lịch sử. Nó xuất hiện trước khi phong trào tây hóa du nhập vào trong quốc nội đây. Bản thân phòng ở được xây theo phong cách cận đại, bố cục như phòng ở của người ngoại quốc, nhưng phong cách trang trí vẫn theo lối truyền thống. Ngoài cùng là một bức tường ngoài, bao trùm ngôi đồ. Nanaimo một tay ôm eo Lys Na, một tay nắm vai Sick, ba người trực tiếp xuyên tường tiến vào. (洋化: dương hóa, ý chỉ phong cách nước ngoài)

Bọn họ đi vào trong sân, đập vào mắt là cỏ dài sinh sôi, Sick nhận ra lẫn trong đám cỏ vẫn còn mấy loài hoa quý héo tàn vì thiếu chăm sóc. Trước kia có lẽ có rất nhiều loài hoa xinh đẹp khác, nhưng khả năng là đã bị đào lên bán rồi.

Bọn họ xuyên qua bụi cỏ cao tới đầu gối, đến vách tường, lại xuyên tường một lần nữa đến trong phòng. Sick vội vàng phui xuống vụn cỏ dính trên áo choàng. Nanaimo bật đèn điện, chiếu sáng trong phòng. Nơi đây vẫn được cung ứng điện.

Không khí trong phòng có một cảm giác mát lạ, hoàn toàn không có lưu động. Ngoại trừ mùi tro bụi, những hương vị khác đã biến mất vì thời gian quá lâu. Sick chỉ cần nghĩ cũng biết đã lâu rồi chưa có người vào đây ở, ngay cả kẻ lang thang vào trú cũng không.

Căn phòng đầu tiên bọn họ vào chứa đầy tủ đồ, không có cửa sổ. Sàn nhà bị đắp một tầng tro bụi, góc phòng để đó mấy cái giỏ chứa đầy tạp dề. Đây hẳn là phòng nghỉ của người hầu

Nanaimo tiện tay mở một ngăn tủ, bên trong chỉ còn lại một cái chổi trống rỗng bị bỏ lại.

Đội Sick thanh lý sạch bụi cỏ trên người, bọn họ tiếp tục đi lên phía trước.

Đối với huyết án nhà Kansas, bên ngoài chỉ biết là: khi Piccolo mới mười tám tuổi, hắn hoàn tốt nghiệp phổ thông, đương nhiên cố gắng để lên đại học rồi. Hắn cũng không muốn tiến vào một trường đại học bình thường, mà là muốn vào đại học pháp sư. Lúc ấy thư mời nhập hập từ khắp trong nước và trên thế giới tuôn về nhà Kansas, thư mời có thể xếp từ đầu tường đến cuối phố. Nhưng có một nơi không mời hắn. Đây là đại học pháp sư số một trong nước, được công nhận là trường ưu tú nhất, đạt tiêu chuẩn quốc tế.

Nhà Kansas gửi thư hỏi thăm, đối phương trả lời là: chính miễn học phí chỉ cung cấp cho học sinh có gia cảnh đặc biệt khó khăn, trong trường không có chế độ tuyển thẳng, cũng sẽ không vì trường hợp đặc biệt nào.

Nhà Kansas cự tuyệt thư mời từ các trường khác, kiên trì đề nghị phải cho Piccolo được tuyển thẳng cùng với miễn học phí, hắn chờ đại học này gửi thư mời đến.

Kết quả đợi đến lúc vượt quá thời hạn nhập học, Piccolo vẫn không vào bất cứ trường nào.

Hai năm trước, thời gian Piccolo ở nhà không đến trường đã qua một năm, hần đột nhiên đem tất cả nhân loại trong nhà, kể cả cha mẹ tỷ muội của hần, cùng thân thích, người hầu cùng khách nhân biến thành gỗ, sau đó mất tích.

Lúc ấy, hai người tạp dịch ra ngoài mua đồ tránh được một kiếp, lúc bọn họ trở về, liền thấy một mọi người đã biến thành gỗ, ngày đó, toàn bộ các bảo đều giắt tí kiểu như là: "Một nhà điêu khắc tài hoa dạt dào, khắc họa lại cuộc sống thường nhật bằng rất nhiều tượng gỗ."

Những người kia vốn đang làm công việc của mình. May vá quần áo, quét rác, thái thịt, làm cỏ hoặc là tranh thủ thời gian nói chuyện phiếm, nét mặt của bọn họ hoặc là phiền muộn, hoặc là cười vui, cũng còn lưu lại trên mặt, trong khoảnh khắc đó, tất cả cảm xúc như định tị trên mặt mà hóa thành tượng gỗ.

Có một phóng viên thành công lướt qua tuyến phong tỏa, chụp được con gái nhà Kansas ngồi ở trên mặt ghế, một tay cầm chén trà, cúi đầu xem trang sách trên tay kia. Ngón tay của nàng hơi dùng lực tỳ vào quai chén trà, tay kia đang lật trang sách, sợi tóc mềm mại khoác trên vai, rũ xuống bên hông. Tượng gỗ trông rất sống động. Tấm hình này lại đã giúp tòa soạn thu về một mọn hồi lớn đồng thời cũng bị phạt một khoảng tiền không nhỏ.

Hai người tạp dịch bị hù đến mức bủn rủn chân tay, chỉ chút ý thức báo cảnh sát, bọn họ ở bót cảnh sát run rẩy nói không ra lời. Cảnh sát thấy thần sắc bọn họ kinh hoàng, liền tới đây xem xét. Ngay từ đầu cảnh sát cho rằng đây chỉ là triển lãm tượng gỗ hình người lấy bối cảnh gia đình, còn lục soát giữa những người chết này, xem "có người bị thương hay không". Mãi tới khi mời chuyên gia đến xem xét, tất cả mọi người mới không thể không tiếp nhận sự thật: Những cái này vốn đều là người sống, bọn họ đã bị chết.

Không có một nhà điêu khắc nào có thể điêu khắc ra bộ râu rậm rạp, còn dính cũng một chỗ với pho tượng mà không có tiếp điểm. Vân gỗ cũng giống với vân da, không tìm được dấu vết chế tạo từ thân cây, coi như nhà vườn chuyên nghiệp cũng không có biện pháp bồi dưỡng ra loại cây như vậy.

Sau khi sửa sang lại phòng, tượng gỗ đều bị dọn đi, hoả táng.

Thuật chuyển đổi có thể biến hóa chất liệu, nhưng không thể sáng tạo tánh mạng. Cốt lõi của nó vẫn là đem một loại tính mạng chuyển hóa thành một hình thái tính mạng khác, không có khả năng từ không có sự sống vượt đến sinh mệnh sống. Cho dù sáng tạo ra một cơ thể hoàn mỹ, đây cũng chỉ là thi thể.

Đây là con đường đơn tuyến, người bị chuyển đổi không cách nào quay về.

✕✕✕✕✕✕ ✕✕✕✕✕✕ ✕✕✕✕✕✕ ✕✕✕✕✕✕ ✕✕✕✕✕✕

Ba người Sick xem khắp nơi trong phòng. Cùng bên ngoài bất đồng, nội thất bên trong cũng còn khá mới, cũng có phong cách ngoại quốc hơn. Một tấm thảm nhập khẩu phủ lên mặt đất, cửa sổ làm từ thủy tinh màu rực rỡ, phòng khách còn có cái lò sưởi cực lớn âm tường.

"Không biết vật phẩm cá nhân còn ở đây không?" Nanaimo nói. Trên đường đi, hắn còn nhớ tắt đèn.

"Ta thấy còn lưu lại không ít." Sick đứng ở trước một bức tranh treo tường, phía trên còn vài tấm ảnh chụp, phần lớn đều là phong cảnh những nơi trứ danh trên thế giới, cũng có rất nhiều giá treo trống rỗng. Người kế thừa căn nhà này cũng hiểu rõ, trước khi Piccolo đền tội, nơi này không thể bán được, cho nên cũng không thanh lý hoàn toàn.

"Nhà Kansas có những ai?" Nanaimo hỏi.

"Cha mẹ, trưởng nữ, trưởng nam Piccolo, thứ nữ chính là những vị trên ảnh chụp, còn có một thiếp." Sick nhớ rất rõ, không cần lấy tư liệu ra xem. Tiên Thiên pháp sư không ảnh hưởng bởi gia tộc di truyền, cái gia đình này chỉ có Piccolo là Tiên Thiên pháp sư, những người khác ngay cả pháp sư cũng không phải.

Bọn họ đi dạo khắp nơi, trên một giá sách trong thư phòng, bọn họ tìm được một tấm ảnh chụp gia đình khác, thành viên như Sick từng nói.

Ảnh chụp là trong hoa viên đập đầy, trong tấm ảnh một nhà Piccolo đều mặc lễ phục yến hội hoa lệ, mỉm cười nhìn vào màn ảnh, bối cảnh là trời xanh mây trắng, nhưng địa điểm chụp ảnh có lẽ không phải ở trong nước.

Phụ thân của Piccolo có dáng người hơi mập, râu ngắn, có bụng bia nổi bật. Niên kỷ vợ của hắn lớn hơn chồng một chút, chống đũa, nhếch bờ môi cố gắng rít ra một nụ cười, nhưng bất mãn vẫn hiện lên trên ánh chụp. Hai đứa con gái ngồi trên hai cái ghế phía trước, làn váy phủ ghế, kéo dài tới trên mặt đất.

Piccolo đứng chính giữa, ở hàng trước, khoảng mười bốn tuổi. Lúc này, thoát nhìn hần chỉ là một bé trai thẹn thùng, gương mặt hơi mập, mắt tròn, tóc ngắn. Lễ phục của hần được thiết kế đặt thù, là dạng ống tay rộng như trang phục pháp sư. Hần bắt chước thói quen của pháp sư thọc hai tay vào trong áo.

Trong tấm ảnh còn có một người, có thể phỏng đoán chính là tiểu thiếp. Nữ nhân kia đang tuổi thanh xuân, đứng bên phải bố của Piccolo. Nàng có mặt trứng ngỗng, trang điểm tinh xảo, mặt lễ phục đuôi cá, tay cầm túi da cá sấu, cười rạng rỡ.

"Không khí cái nhà này đại khái sẽ không quá tốt." Nanaimo nhủ mảy nói. Sick cũng cảm thấy như thế.

Trên tư liệu nói, mẫu thân của Piccolo đối không có thiện cảm với tiểu thiếp, thậm chí đã từng lấy cái chết buộc cha của Piccolo phải bỏ nàng, nhưng cha của Piccolo không sợ đe dọa. Sau lần đó, địa vị của nàng giảm xuống, tiểu thiếp tiến dần từng bước, quang minh chính đại xuất hiện trước mặt khách nhân.

Ngày tất cả người nhà Piccolo bị biến thành tượng gỗ, tiểu thiếp cũng mất tích theo. Bởi vì cảnh sát điều tra được vị tiểu thiếp có cái nhau với cha của Piccolo trước đó, có khả năng nàng đã bỏ đi cùng ngày.

Bọn họ tìm khắp nơi, trong lúc xuyên qua cửa một gian phòng bị khóa lại, bọn họ chứng kiến trong phòng để rất nhiều rương chứa đồ, bên trong đều là ảnh chụp. Gian phòng này vốn là phòng trọ, cũng không phải nhà kho.

"Một ít đồ vật mọi người không muốn nhìn." Nanaimo vui tươi hơn hờ hững, mang bao tay vào bắt đầu tìm kiếm.

Bọn họ phát hiện thư cảm tạ, giấy khen từ các nơi gửi cho Piccolo, so sánh với tình huống của Piccolo hiện tại thật có chút châm chọc.

Nanaimo tìm được một trang báo được cắt ra, hai người ngồi xem dưới đất.

Có một mục phỏng vấn mặt sau là tài liệu giảng dạy quảng cáo, hình như là xuất bản từ tạp chí giáo dục. Đây là loại phỏng vấn "Đứa trẻ A rất có tiền đồ, cho nên phỏng vấn cha mẹ của nó, hỏi phương châm giáo dục của bọn họ" rất bình thường. Cái gọi là "hỏi từ có tiền đồ" dĩ nhiên là chỉ Piccolo rồi.

Trên tiêu đề, phóng viên giật tít Piccolo là một đứa trẻ "Ôn nhu, thẹn thùng, hữu lễ, mặc dù có lực lượng đủ để cải biến thế giới, nhưng lại không nổi lòng làm bị thương con kiến."

Lúc phóng viên hỏi cha của Piccolo làm sao để giáo dục Piccolo giúp đỡ người khác, cha của Piccolo nói: "Từ khi còn nhỏ, ta đã nói với hắn, lực lượng của hắn là vì trợ giúp những người nhỏ yếu vô lực trên thế giới."

Nanaimo cùng Sick đều nhún mày.

Cha của Piccolo còn nói: "Ta nói cho hắn biết hắn và cái thế giới này cùng một nhịp thở, cho nên thời thời khắc khắc đều phải chú ý hành vi cùng biểu hiện của mình, hắn phải làm mẫu cho những người lạc lối, để cho bọn họ biết rõ cái gì là lối sống đúng đắn."

Ánh mắt Nanaimo cùng Sick híp lại.

Sau cùng, cha của Piccolo nói: "Chỉ cần hắn có thể minh bạch mình quan trọng bao nhiêu, hắn sẽ không lạm dụng lực lượng, mà có thể chân thành phục vụ vì người khác."

Khóe miệng Nanaimo cùng Sick hạ thấp xuống.

"Không có người nào là quan trọng đến mức có thể làm trung tâm thế giới đấy." Nanaimo nói: "Loại giáo dục đối trá này thành công mới là lạ."

Sick không có lý do phản đối cụ thể giống Nanaimo, nhưng hắn cũng không thích cách giáo dục này, hắn cảm thấy trẻ con nên có sinh hoạt của trẻ con, mà không phải vừa ra đời đã phải như thù tướng, mỗi tiếng nói cử động đều phải phóng đại. Cha của Piccolo yêu cầu với hắn, mà ngay cả người trưởng thành đã nhập xã hội cũng khó có thể làm được, dùng loại tiêu chuẩn này yêu cầu trẻ nhỏ, Sick cảm thấy không đúng.

Nanaimo lại tìm được một tờ báo khác. Đây không phải báo chính thống, cũng không phải tin mặt trái, mà là "Có người báo tin mặt trái, nhà Kansas phản bác". Từ bộ phận mở đầu có thể chứng kiến nội dung của tin mặt trái, tựa hồ là Piccolo yêu cầu một người được hắn trợ giúp cảm ơn, đối phương không chịu, thế là Piccolo đem cả nồi nước ấm gội lên người đối phương, may mắn đối phương tránh kịp, né được nửa người trên, nhưng hai chân bị phỏng nặng.

Người phát ngôn nhà Kansas nói, được giúp nói cảm ơn là đương nhiên, Piccolo sinh khí là có nguyên nhân đấy. Bất quá bọn họ chưa nói nguyên nhân bọn họ đề cập có phải lớn đến mức đủ để động thù gây thương tích cho người khác mà không xấu hổ hay không.

"Chuyện này ta nghe người ta nói qua." Nanaimo nói.

"Ờ?"

"Bị phỏng chính là một người bị tật ở cổ họng không nói to được, lần đầu hắn cảm ơn thì Piccolo không nghe được, nghe nói Piccolo dùng ngữ khí ỉn nói với đồ con lợn ỉn yêu cầu hắn cảm ơn —— hắn đương nhiên không chịu rồi."

Sick cau mày. Được người giúp nói cảm ơn là một việc, sau khi được giúp bị nhục mạ yêu cầu nói cảm ơn là một chuyện khác —— cảm giác cho dù người kia nói cảm ơn rồi, Piccolo cũng sẽ không xin lỗi đấy. "Sự kiện kia kết thúc thế nào?" Sick hỏi.

"Người bị phỏng xin lỗi. Piccolo không có." Nanaimo nhún mày: "Theo ta thấy, khẳng định có tình huống đã bị ép xuống rồi. Chợ đêm có truyền lưu, hắn từ nhỏ đã cường đoạt tài vật của bạn học, còn từng ăn cắp đồ chơi trong nhà bạn học. Có lẽ hắn cho rằng những chuyện này cũng chỉ là ỉn bày tỏ lòng biết ơn ỉn đối với hắn?"

Nanaimo lại rút ra một cái hộp gỗ, ở bên trong phát hiện nhật ký của Piccolo. Trên quyển nhật ký viết "Nhật ký phát triển". Sick vốn cho rằng cái này toàn là do cha mẹ ghi chép lại, mở ra xem mới phát hiện đây là bản ghi chép của Piccolo cho cha mẹ hắn xem đấy.

Bên trong viết: "Hôm nay... Đối với ta thật không tốt, ta không nên sinh khí. Người sở hữu lực lượng như ta không thể sinh khí vì việc nhỏ... Ta không nên tức giận sự tình nước trái cây, người mạnh phải bao dung kẻ yếu... Ta phải duy trì cái tâm bao dung, bởi vì bọn họ không cách nào làm tốt..."

"Nghe như là bản cường hóa của tọa đàm chúng ta hay nghe?" Sick nói.

"Loại vật này mà nghe nhiều ai cũng sẽ phát điên đấy." Nanaimo lật đến lời phê của cha Piccolo, thứ này rõ ràng còn phải cho phụ huynh xem, không biết là ai nghĩ ra cái nụ.

Cha của Piccolo ghi rất nhiều lời ca ngợi....

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 11: Thành thực

Ba người tiếp tục lục lọi trong nhà, bọn họ tìm được một căn phòng, trong tủ quần áo có nhiều quần áo pháp sư, xem ra đây chính là phòng của Piccolo.

Trong phòng có giá sách gỗ đặt ngay ngắn cùng bàn học làm bằng chất liệu tương tự, Piccolo có đời sống vật chất được trang bị quá đầy đủ. Ông đựng bút trên bàn đựng nhiều loại bút màu, rất nhiều trong số đó rỗng ruột. Trên giá sách, các giấy khen được để gọn như là "Cảm tạ Piccolo đại nhân giải quyết vấn đề lương thực", "Cảm tạ ân nhân đã tạo ra nước sạch cho chúng ta", "Cảm tạ đã chữa cho người bị phỏng, ngài đã cải biến nhân sinh của bọn hân" vân vân. Điều này làm Sick liên tưởng đến đồng huy hiệu - để làm người khác chú ý nhưng lu mờ bản thân - treo trên người Whitney cái gì.

Trong phòng không có món đồ chơi nào, kể cả một trái banh nhỏ. Trên giá sách cũng không có sách cho lứa tuổi thiếu nhi, văn hóa phẩm giải trí cũng không có, một đứa trẻ trong nhà có tiền lại không có một quyển truyện tranh ah.

Sick nhìn thấy 《nguyên tố học cao cấp》, 《lịch sử thế giới pháp thuật》, 《quyền trục bảo tồn học》, tất cả đều là những cuốn tối nghĩa khó hiểu. Sick tiếp tục xem, tìm được một đồng sách đều thuộc lĩnh vực cấp cao của pháp sư, những cuốn sách này đối với một người đang làm luận văn cho học vị tiến sĩ cũng là cực kỳ khó nhai.

Hắn phát hiện 《hiệu ứng nghịch nhiều thời gian cùng không gian song song》, bởi vì quyển sách này thật sự quá khó nhằn, còn đạt được phong hào "Thuyết tương đối giới pháp thuật". Ngay cả trên giá sách của các Đại pháp sư, quyển sách này hầu như chỉ làm.. cảnh, người có thể đọc hiểu quyển sách này ở Quyền Trọng Ánh Sáng chỉ sợ dùng một tay là có thể đếm hết.

《Agu Kira Laer》hay 《ảo ảnh tính toán pháp》, đồng thời còn kèm "Pháp sư kinh điển" cùng "Phế thư - Pháp sư bình thường sẽ không lãng phí thời gian để đọc" hai loại đánh giá cực đoan, mà người ủng hộ mỗi bên đều thống nhất "Đây là cuốn sách pháp thuật không thích hợp nhất trên thế giới cho người ngoài nghề nhập môn", hoàn toàn không có khả năng thích hợp với trình độ một người trẻ tuổi chưa học qua đại học pháp sư.

Sick quay đầu, nhìn thấy trên giường có một khúc Driftwood (*). Driftwood đè lên cái chăn, nằm yên trên nệm, phía trên phủ một lớp tro bụi mỏng, không biết vì sao không có ai thu dọn nó. Hình dạng khúc Driftwood vụn vẹo, lớp ngoài sáng bóng. Sick tiến lên kiểm tra, phát hiện vỏ khúc gỗ, nhánh cây cùng đường vân không đồng nhất. Khúc gỗ này cũng là tác phẩm của thuật chuyển đổi. Trong quá trình chuyển đổi còn phụ thêm thuật tạo hình, có thể đem mục tiêu chuyển biến thành bộ dạng người làm phép mong muốn, Lúc Piccolo trang trí công của Aidonatello ma tín cũng đã chứng minh hắn tinh thông thứ này.

Khối Driftwood có thể là tiểu thiếp mắt tích hay không? Sick quan sát hình dáng khối gỗ, vượt qua giới hạn của trí tưởng tượng, hắn có thể chứng kiến một nữ nhân đang nằm nghiêng, thân thể bởi vì thông khổ mà cong lại, đầu gối cùng đầu chống trên ván giường, phần eo cách mặt đất, giữa ván giường với nạng có một chỗ trống, tay lướt qua đầu, cánh tay uốn lượn, ngón tay trương to, tạo thành bộ dáng hiện tại của khối gỗ.

"Xảy ra chuyện gì?" Nanaimo lướt qua ngăn kéo của Piccolo, phát hiện Sick đang nhìn chằm chằm vào một khối gỗ, tự đi tới hỏi.

"Đây là tác phẩm của thuật chuyển đổi." Sick chỉ vào khúc gỗ nói.

"Chắc là gối ôm" Nanaimo nhún nhún vai: "thường thường Piccolo sẽ tiện tay cầm đồ đặc luyện tập thuật chuyển đổi, không có gì kỳ quái."

Qua câu nói của Nanaimo, thoát nhìn khúc gỗ này như được tạo thành từ một đồng gối ôm. Sick thò tay chọc chọc mặt ngoài khúc gỗ, hắn có một biện pháp có thể xác định. Sick mở miệng hỏi: "Người tên gì?"

Driftwood trầm mặc không nói. Không có tiếng người chết đáp lời Sick.

"Không quan cái kia rồi, xem cái này." Nanaimo lấy ra một phong thư: "Ta tìm thấy trong một ô bí mật dưới ngăn kéo đây, dụng tâm cắt đầu như thế, khẳng định đáng giá xem xét."

Nanaimo mở ra phong thư, lấy ra giấy viết thư, hương hoa hồng ủa ra. Đây là giấy phủ nước hoa ma thuật, mắc hơn năm lần nước hoa thường, đã lâu như thế mà vẫn giữ được hương thơm.

Lys Na ôm mặt cười: "Nữ nhân gửi đến đây."

Sick rướn cổ lên coi mặt chữ trên đó, đột nhiên nghe được một tiếng găm giấn dữ, làm hấn phải dừng lại che tai.

Đó là tiếng của nữ nhân: "Không cho phép nhìn!" Thanh âm thê lương đến mức đứt âm rồi.

Sick quay đầu xác nhận hướng phát ra tiếng nói kia, là từ khúc gỗ. Sick nói với Nanaimo: "Nói chuyện, khúc gỗ này! Là giọng nữ nhân."

"Nàng nói cái gì?" Nanaimo nhìn khúc gỗ lại nhìn Sick.

"Không cho phép nhìn."

"Oa ờ, vậy không thể không xem." Nanaimo lập tức mở thư.

Driftwood hét rầm lên, Sick che lỗ tai hoàn toàn vô dụng, cái thanh âm kia giống như xuyên thấu qua không khí vậy.

Nanaimo đọc diễn cảm nội dung bức thư: "Piccolo tình yêu chân thành của ta, chàng còn quan trọng hơn bản thân ta, thỉnh chàng hay quên chuyện ngày đó, đây chỉ là sai lầm nông nổi của ta, tha thứ cho ta."

Tiếng nữ nhân lại thét lên: "Không! Vật kia căn bản không có tư cách đạt được tình yêu của ta, thần nên tống hấn xuống Địa ngục! hấn là con của quỷ!"

Nanaimo tiếp tục đọc diễn cảm: "Chàng có tiền đồ vô hạn, lại ôn nhu thiện lương, không nên ở cùng một người thân mang tội như ta, chỉ sợ ta sẽ làm ô uế tâm linh của chàng. Đưa ra quyết định rồi xa chàng ta cũng rất thống khổ, nhưng ta thật sự không thể tha thứ cho việc chính bản thân mình làm tổn thương chàng."

"Hấn đã giết ta! Tên giết người! Trời sinh đồ tể!" Nữ nhân thét lên: "Hấn là tên bip bọm chỉ biết một chút pháp thuật, là gỗ mục! Cạn bã vô dụng!"

"Nhớ lại thời khắc chàng và ta gặp nhau, mặc dù ta là vợ của ——" Nanaimo đọc lên Piccolo tên phụ thân "——, lần đầu tiên lòng ta rung động rồi, vì chàng. Ta biết người như chàng vừa ra đời đã gánh sứ mạng vĩ đại, vận mệnh đã chỉ định chàng, tương lai nhất định sẽ có thành tựu vĩ đại, nhất định sẽ mang đến ân huệ cực lớn cho thế giới, nữ nhân nhỏ bé như ta không xứng với chàng..."

"Lấy lui làm tiến, vị này tỷ tỷ rất cao tay!" Lys Na nói.

Nanaimo tiếp tục đọc diễn cảm, lần này còn nắm yết hầu để tăng cường hiệu quả biểu diễn: "Ta chỉ có thể đem phần ý nghĩ này- yêu thương – dấu dưới đáy lòng, kiềm chế dục vọng muốn được gần chàng, dù chỉ có thể đạt được một nụ cười (từ chàng), ta cũng thỏa nguyện. Ai ngờ thần vẫn còn thương ta, an bài một đêm kỳ tích cho ta và chàng. Mặc dù ta biết rõ đoạn quan hệ này không thể kéo dài, ta vẫn cảm kích từ đáy lòng."

"Không đúng, không có khả năng ta yêu hấn!" Tựa như tất cả U Linh, giọng nữ không cần thở, âm cuối chuyển thành gào rú, kéo dài suốt 25 giây, lại tiếp tục rống lên: "Tên khốn tự ti, hấn chỉ muốn người khác nâng niu hấn, muốn người khác che chở hấn, muốn người khác không ngừng ca tụng hấn! Hấn còn yếu hơn trứng gà! Nếu thế giới không lấy hấn làm trung tâm, tâm linh hấn sẽ bị tổn thương! Ta chỉ chơi đùa với hấn mà thôi, ai ngờ một đồng hấn cũng không có, cái gì cũng là của cha hấn, hấn chỉ là đại thiếu gia bù nhìn!"

"Thật sự ta không thể tiếp tục với chàng rồi, dù cho lòng ta đang hò hét hi vọng ở cùng chàng. Nếu như chàng còn một chút thương ta, nửa đêm, ta chàng ở chỗ cũ. Hãy mang theo những thứ trọng yếu, trên đường đi có nhiều thứ phải chi tiêu. Ta chờ chàng." Nanaimo nhét lại lá thư vào bì, tiện tay để vào ngăn kéo: "Điện hình phong trần nữ tử lừa gạt đại thiếu nhà giàu bỏ trốn, còn muốn hấn đem theo đủ tiền."

Sick mắt lé ngác khỏi Driftwood, nàng kia vẫn đang gào thét. Sick nói: "Nàng cũng nói như thế."

Driftwood phát ra những tiếng buồn nôn, cảm giác đây không phải là nhân loại có thể phát ra đấy. Giọng nữ lại hô: "Cái thằng khốn kia, ta chỉ nói là gặp chuyện không may hấn thực sẽ đem ta biến thành cái dạng này! Tại sao không ai phát hiện tên kia chỉ là một tên tự đại rỗng tuếch! Từ khi sinh ra hấn đã được người khác ca ngợi, chỉ dùng ca ngợi cùng cảm tạ để duy trì lòng tự trọng, thứ khác hấn chịu không được! hấn chỉ sống trong sự tung hô, ai dám phê bình hấn sẽ giết kẻ đó!"

Sick minh bạch chân tướng huyết án nhà Kansas rồi. Piccolo ước định bỏ trốn cùng tiểu thiếp, nhưng Piccolo không thể mang đến tiền tài tiểu thiếp mong đợi, cho nên bị tiểu thiếp nhục mạ. Piccolo không chịu nổi nhục nhã, phần mà sử dụng pháp thuật mưu sát tiểu thiếp. Đại khái hấn cũng có ý thoát tội, bởi vậy thi triển thuật tạo hình với khúc gỗ này. Nhưng bởi vì hấn quá phẫn nộ, lực lượng không khống chế được nên chuyển đổi luôn tất cả những người trong nhà. Ngoại trừ tiểu thiếp, những người khác đều là ngoài ý muốn.

Nanaimo dùng đốt ngón tay gõ gõ Driftwood, hỏi: "Khúc gỗ này xử lý thế nào?" Đều gọi người chết dậy rồi, để đó mặc kệ, ở đây sẽ xuất hiện chuyện ma quái.

Driftwood liên tục nắn to những từ ngữ khó nghe, còn bắt đầu đề cập biểu hiện trên giường của Piccolo.

"Như cũ." Sick nhu môi nói: Thiêu hủy.

Thế là ba người khiêng khúc gỗ ra bờ đê thiêu hủy. bọn họ sóng vai ngồi trên đê. Sick ôm đầu gối nhìn Driftwood bị ngọn lửa thôn phệ. Giọng nữ xa dần rồi, như tan theo làn khói bị gió thổi kia. Sick thuật lại lời của nữ nhân kia cho Nanaimo, Nanaimo phán đoán giống như Sick.

"Nam nhân không chịu được nữ nhân nhục mạ, là nát nhất đấy." Nanaimo duỗi thẳng chân, thân thể nghiêng ra sau, dùng tay chống đỡ sức nặng nửa người trên.

"Điểm ấy ta hoàn toàn đồng ý! Chủ nhân mặc dù là đồ đàn, có đôi khi cũng sẽ nói ra mấy câu có đạo lý." hai tay Lys Na tựa vào cằm, tươi cười nói. Về mặt Nanaimo đứng đắn kéo nàng vào trong ngực, cù lét nàng, làm nàng cười không ngừng.

Hai tay Sick ôm má, khuỷu tay tựa ở trên đùi, đợi Driftwood hoàn toàn hóa thành tro tàn.

Cho đến thời khắc cuối cùng, Driftwood vẫn không ngừng chửi bới Piccolo, câu cuối cùng nàng nói là: "Sẽ không ai ưa thích hần!"

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Sick qua đêm tại phòng trọ, buổi sáng hôm sau đứng giờ đi làm.

Trên mái che mưa của Aidonatello ma tín, mảnh khốe của Piccolo lại thăng cấp rồi, lần này là dựng một cái dương vật cao bằng người trưởng thành, hình dạng rất không ổn, có lẽ sẽ gây chướng ngại, đây xem như tiếp ứng với hôm trước, hoàn thành chương trình nhục nhã.

Cao ốc chung quanh phủ đầy những tấm phản để che mấy cái lỗ dưới đó, hần là thời điểm cương thi leo ra tạo thành đống.

Hôm nay tác phẩm của Piccolo ảnh hưởng đến buôn bán vận chuyển của Aidonatello ma tín, rất nhiều khách hàng nữ tính vừa thấy cái tượng trước cửa đã xoay người rời đi, ngay cả nam nhân cũng có vài vị xoay người rời đi. Sick hoài nghi Whitney cái gì còn có thể kiên trì không cho Quyền Trọng Ánh Sáng nhúng tay bao lâu.

Vào trong, Sick đi kiểm tra bẫy rập do hần và Nanaimo bố trí, rõ ràng Piccolo có tới, nhưng những cái bẫy vẫn nguyên dạng như cũ, không có dỡ bỏ, cũng không bị phát động.

Sick nghĩ mãi không thông chuyện này.

Hần đi vào phòng nói chuyện, ngẩng đầu nhìn Nanaimo cùng Lys Na cùng cười một tấm thâm tới đây, trên tay cầm cờ lê chuyên dụng, xem bộ dáng là đang làm công việc của nhân viên ma thoại. Sick sững sờ, quản lý phòng nói chuyện phát tay ra hiệu hần đi qua, thoạt nhìn người kia phi thường tiêu tụy.

Chủ quản nói: "Ta có nghe nói ngươi tới làm bảo tiêu đấy, nhưng gần đây người từ chức nhiều lắm, bận không dứt ra được, thỉnh ngươi hỗ trợ công tác a."

Thế là Sick lấy được sổ tay công tác, ngồi xổm dưới tầng chót đọc: Màu xanh da trời nghĩa là gì, màu đỏ nghĩa là gì, màu xanh lá nghĩa là gì, một lần hai màu nghĩa là gì... những bậc thêm tên chính thức là "Máy bay con thoi đa chức năng tự định hướng" phải thao tác thế nào... Động tác nhắc máy đứng chuẩn, làm sai sẽ rì rầm, hần đọc đến một tờ cuối cùng, chỗ đó có các số điện thoại khẩn cấp trong nước, còn có quy tắc sắp xếp thông đạo phòng nói chuyện.

Sick nhìn bề ngoài thông đạo, nó được biểu hiện bằng một bảng vẽ mặt phẳng. Hần phí hết một khoảng thời gian mới định hình được địa đồ trong đầu, phát hiện hình dạng phòng nói chuyện khá giống với các không gian che dấu. Hần còn phát hiện phần lớn các không gian che dấu đều phân bố dọc theo vách tường phòng nói chuyện, xem ra những thứ kia là khu dự phòng của phòng nói chuyện.

Sick tiếp tục đối chiếu hai bên, cuối cùng tìm được một mật thất rất lớn không ở gần phòng nói chuyện, Sick cho rằng đây chính là văn phòng Whitney cái gì.

Hiểu rõ với chiến trường tăng lên trên diện rộng, Sick cảm thấy thời điểm bắt được Piccolo đã tới gần, tràn ngập niềm tin đứng lên. Con mắt quản lý sáng ngời, chạy chậm tới hỏi: "Có thể bắt đầu làm việc sao?"

Trước khi Sick trả lời, đại tỷ xuất hiện ở cửa phòng nói chuyện, nghiêm nghị nói: "Sick, Nanaimo, phòng an ninh cần các ngươi, tới hỗ trợ!"

Biểu lộ của quản lý phòng nói chuyện như có người vừa đâm một quyền vào bụng hần.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 12: Cách một cánh cửa

Nanaimo cùng Lys Na cười trên bậc thềm bay tới, tăng thêm Sick thành ba người đi theo đại tỷ.

Sick nhìn bóng lưng đại tỷ, nhìn mộng nàng đóng đưa khi đi đường, lại tuân ra cảm giác sợ hãi lúc trước. Hần cảm thấy người trước mắt tùy thời sẽ coi hần thành gỏi bọ dằm đập lên. Hần tự hỏi phải chăng tất cả các nữ pháp sư đều có loại khí thế này, hần nhớ tới nữ thủ trưởng có tóc hình tháp nhọn lúc trước, nhưng người này lại không gây cho hần cảm giác kia.

Đại tỷ vừa đi vừa nói chuyện: "Hôm nay Whitney Huogaimukai Farel đại nhân có cuộc hẹn với khách quý ở tiệm cơm, các ngươi phải chịu trách nhiệm an ninh."

Sick vừa đi vừa kiểm kê tài liệu thi pháp trong đầu, có lẽ sẽ là một trận đánh ác liệt. Tiệm com không biết Whitney cái gì bây giờ là con mồi của Piccolo, nếu không bọn họ tuyệt đối không dám nhận cuộc làm ăn này. Công tác an ninh của tiệm com vốn yếu hơn cả cao ốc ma thoại Aidonatello, Piccolo không có khả năng bỏ qua cơ hội này.

Bọn họ theo chân đoàn xe công ty đến hiện trường. Sick cùng Nanaimo bị phân phối ở hai đội khác nhau, trông coi địa phương khác nhau.

Sick nắm giữ khu vực bên ngoài, người của phòng an ninh sẽ giữ vững vị trí từng cửa ra vào. Sick cảm thấy vấn đề lớn nhất vẫn là khách quý kia, nói không chừng lại là một quả Bomb người. Bởi vì lần trước Đại ca mèo hoang đã chứng kiến thực lực của Sick, phái hân và bảy người khác trông coi phòng gặp mặt.

Nhân lúc chờ đợi, Sick lại lấy tiểu thuyết ra xem. Nhân vật chính vừa mới đụng một bằng hữu cũ, bằng hữu này là loại nhân vật "Vừa thấy đã biết sẽ có chuyện phát sinh". Mỗi lần hân đăng trạng (e: khỏi edit chữ này vì nghe nó hay hay), nhân vật chính sau đó sẽ bị quay như đẽ, đổ máu chảy mồ hôi, theo một cách nào đó, loại nhân vật này chính là quạ đen.

Hai giờ chiều, khách quý đến rồi.

Sick khẩn trương đi theo người của phòng an ninh đứng chờ ở cửa. Hân nghĩ có nên dùng một ít thủ pháp bí mật kiểm tra khách nhân không, nhưng lại lo lắng Đại pháp sư Whitney cái gì có thể phát hiện. Hân không dám liều, tên kia cũng là Đại pháp sư, dù cho chạy trốn cũng làm không xong, ai có thể khẳng định hân có miễn cảm với pháp thuật hay không.

Hân nhìn về phía hành lang, Whitney cái gì đang cười cười nói nói với một người.

Vị khách quý có một đầu tóc vàng cùng bả vai lớn, mặc trang phục kỵ sĩ màu trắng, tướng đi như quân nhân, bên hông treo một thanh lễ kiếm. Người họ là Even Joseph!

Vất vả lắm Sick mới đầu được bộ dạng kinh ngạc, lúc Even Joseph lướt qua người còn vỗ vai hân, cười nói: "Khổ cực!" Tiếp đến điềm nhiên như không có việc gì cùng tiến vào trong sảnh với Whitney cái gì.

Sick nhìn xuống xúc động nhẹ rằng đe dọa. Thánh Khiết Chi Thuần đích thật là khách hàng lớn của Aidonatello ma tín. Các kỵ sĩ bên ba bên ngoài Bihayter năm này qua tháng nọ, đúng là có nhu cầu liên lạc rất lớn.

Nhưng mỗi lần Even Joseph xuất, mắt phải của Sick đều nhảy vài lần!

Mặc dù cửa đóng lại rồi, nhưng người bên trong vẫn nói chuyện khí thế mười phần, Sick vẫn có thể nghe được nội dung bên trong.

"Kỵ sĩ đại nhân tự mình quang lâm, ta cảm thấy rất vinh dự ah!" Giọng của Whitney cái gì khác một trời một vực khi nói với Đại ca mèo hoang.

"Ta cũng rất ngạc nhiên khi được ngài đích thân ra đón, đây chỉ là sự tình nhỏ mà thôi." Even Joseph ngữ khí xã giao nói.

Hai người bắt đầu nâng chén đối ẩm, bên trong truyền ra tiếng cụng ly.

Sick cảnh giới ngoài cửa.

Đã qua một hồi, hân nghe được tiếng huyền não truyền từ hành lang đối diện, nghe như là tiếng hô hào của đồng nghiệp. Hân cảm giác được chấn động pháp thuật, người được mùi lông của dã thú.

Hân quay người định tìm Even Joseph hỗ trợ đối phó Piccolo, lại phát hiện Whitney cái gì đã bố trí một tầng hộ bích cứng rắn trên cửa, còn có thể ngăn cản tiếng động bên ngoài rơi vào tay trong phòng. Whitney cái gì thà để nhân viên bên ngoài chết hết, hân cũng không thể mất mặt trước mặt khách nhân.

Chỉ có thời điểm này, lão mới thi pháp đặc biệt nhanh. Hộ bích của sếp thì không được động vào, hân đành phải từ bỏ cách nghĩ kia. Hân cùng các đồng nghiệp khác nhìn về bên kia hành lang.

Một cái đuôi ngựa xuất hiện từ chỗ góc cửa, tiếp đến là một cái đầu vẹt lớn, dùng mắt dê nhìn chăm chăm vào bọn họ. Nửa người dưới sinh vật này cũng thông qua góc cửa, phía sau đều là tua bạch tuộc, số lượng vượt qua tám cái. Nó gõ móng ngựa, dùng xúc tu phụ giúp thân thể tiến lên chậm rãi. Một sinh vật khác vượt qua nó. Thể tích sinh vật kia nhỏ hơn, giống như dê, cũng có sừng, thân báo, chân trâu. Loại tổ hợp tùy tiện này căn bản không cách nào đi đường bình thường, bởi vậy nó dán bụng dưới đất, nửa bò nửa lết, thỉnh thoảng bởi vì chống đỡ thân thể, mà đụng sản nhà âm âm.

Sick ngửi thấy mùi cá. Một con heo mặt cá trê (e: nguyên là Sebastiscus albofasciatus loài này thì ở Trung Hàn với Nhật), toàn thân mọc gai nhọn hoắt xuất hiện ở góc cửa. Mèo mọc cánh bay loạn khắp nơi. Một đàn chuột đầu voi đuôi rắn. Linh dương chân cọp... Vô số sinh vật phá vỡ thuyết tiến hóa đang lao tới đây. Trên người bọn chúng đều có thuật điều khiển, sẽ chấp hành mệnh lệnh của người làm phép, mà ở chỗ này, hiển nhiên mệnh lệnh kia chính là công kích nhân viên an toàn ở đây.

Sick nghĩ thầm: Tên kia vừa cướp sở thú sao?

Nếu Piccolo không hiện ra, những con thú cải tạo này cũng dễ đối phó, hân còn đang suy nghĩ, bạch tuộc thân vẹt hé miệng phát ra tiếng rít, sóng chấn động đánh về phía Sick và những người khác, bọn họ lập tức dựng lên hộ bích, nhưng vách tường hai bên vẫn bị rạn nứt, trong cơ thể những quái vật này là ma thú!

Thú cải tạo phóng lửa thậm chí là nhà acid về phía họ, thoáng cái trần điện trở nên hỗn loạn. Chuột thét dài xông lên, cắn vào hộ bích, làm hộ bích rách một đường. Đồng nghiệp cạnh Sick bị chuột cắn trúng, hấn tranh thủ hỗ trợ.

Đê móng hổ cũng đuổi tới, vung trảo vào hộ bích của Sich, hộ bích mỏng dần, hấn tranh thủ quay lại đi duy trì hộ bích, kết quả một đồng nghiệp bị trâu đầu chó kéo ra ngoài, những đồng sự khác thì pháp cắt rời con trâu, mới cứu được người về. Trong lúc bị đàn thú kéo, chân hấn còn kẹp đầy trứng của đuôi tôm. Có người bị cá nóc đâm trúng, có người bị bạch tuộc cuốn lấy tay chân, đồng nghiệp dùng lửa cứu người, lập tức hiện trường tràn ngập hương vị hải sản nướng.

Người chỉ huy hạ lệnh duy trì trận hình, một nửa dựng hộ bích, một nửa thả pháp thuật công kích. Sick trong nhóm dựng hộ bích, nhìn cận cảnh đám dị thú dùng tứ chi đào móc sàn nhà. Bọn họ thay phiên nhau dựng hộ bích, tầng một bị phá thì người phía sau lập tức dựng lên tầng hai. Dị thú phun loạn pháp thuật, bóng đèn bị phá hư rồi, bọn họ lại phải dùng thêm pháp thuật chiếu sáng.

Tổ công kích giảm thiểu pháp thuật hệ hỏa, mỗi người tính toán một mục tiêu, song song phát ra lưỡi đao gió, còn có người triệu hồi tinh linh tới hỗ trợ. Máu tươi cùng thịt nát bay đầy hành lang.

Một sinh vật thân heo đầu rùa bị đánh bay ra ngoài, dính lên thảm treo tường. Rất nhiều chuột chân cá chếp chạy đến, bọn chúng quá thấp, Lưỡi Dao Gió chém không được, các đồng nghiệp gọi gió thổi chúng về, trên mặt đất còn lưu lại rất nhiều vết nước.

Lốp lốp quái vật không ngừng nghi vọt tới. Từ cửa chính đến đây cũng qua mấy chốt bảo vệ, Sick tin tưởng số lượng xông vào đây đã được đồng sự tuyến đầu cắt gọt, nhưng vẫn phi thường, phi thường nhiều! Cùng một thời gian, dị thú loại to đã hơn 70 con, tăng thêm loại nhỏ thì thành hơn trăm. Dù có đánh thế nào cũng không thấy giảm bớt, một con ngã xuống, liền có hai con đến bổ sung. Khối thịt xếp thành tầng tầng hộ bích bảo vệ bọn chúng, nhỏ thì cứ một hơi xông lên, gần thì cũng đang tới.

Đột nhiên mười con thú ăn kiến vuốt gà tấn công hộ bích của Sick, chỉ cách hấn một tầng pháp thuật mỏng, cơ hồ là bốn mắt trừng nhau. Các đồng nghiệp vội cắt đôi bọn chúng.

Tiếng của dị thú cùng tiếng của người chỉ huy trộn cùng một chỗ, ồ ồ ồ ồ, cầu cầu (hộ bích), chi chi, dạt dạt không có một giây yên tĩnh đấy. Mà ở trong phòng, Whitney cái gì vẫn khí định thần nhân tiếp khách, hoàn toàn không quan tâm nhân viên bên ngoài sắp bị quái vật bao phủ rồi.

Sick có thể phân biệt tiếng nói chuyện ở trong.

Whitney cái gì nói: "Thỉnh cầu của Thánh Khiết Chi Thuần, chúng ta cũng muốn hỗ trợ, nhưng quy định chính là như vậy, ta cũng không có cách nào." Hấn lại cường điệu một lần: "Chúng ta cũng rất muốn hỗ trợ."

Even Joseph nói: "Chúng ta cho rằng ma thoại có thể áp dụng phương thức thu phí cùng loại với buru chính Aidonatello. Hàng loạt hộ khách cùng cơ quan quốc gia đều có phương án ưu đãi, đây mới là trụ cột hợp tác cùng có lợi lâu dài." Hấn nói trắng ra, chính là muốn Whitney cái gì giảm cước trò chuyện cho kỳ sĩ.

"Cước trò chuyện lên là phản ánh ra thành phẩm, phí tổn thiết trí ma thoại là rất đắt đỏ đấy." Whitney cái gì cũng nói trắng ra, chính là không thể giảm.

"Ta nói thẳng với ngài." Even Joseph nói. Ý tứ mấy chữ này chính là: Lời ta nói tiếp theo rất trọng yếu, tốt nhất ngài nên thành thật một chút nghe vào. "Tổng bộ cho rằng phí tổn ma thoại quá mắc, chúng ta không có dự toán nhiều như vậy. Nhất là ở những địa khu xa xôi còn phải công phí gấp ba. Aidonatello buru chính đã nhiều lần đưa đề án với chúng ta, cho chúng ta sử dụng trọn gói không giới hạn buru kiện, để chúng ta sử dụng hệ thống chuyển phát của bọn họ." Ngụ ý chính là, nếu như Aidonatello ma tín không cấp một cái giá "Hợp lý" với kỳ sĩ đoàn, các kỳ sĩ thả rằng trở về viết thư, để cho Aidonatello buru chính làm việc buôn bán của bọn hấn.

"Địa Khu xa xôi đích xác rất ít người gọi ma thoại, thế nhưng mà phí tổn thiết trí trạm ma thoại vẫn rất cao, phí ma thoại tất nhiên sẽ đắt." Whitney cái gì vẫn kiên trì, nhưng Sick cảm thấy giọng của hấn nghe giống như là tiểu quỷ đầu đang nói: "Tối hôm qua ta thức đêm xem manga, cho nên hôm nay đi học đương nhiên buồn ngủ!"

"Bọn họ không phải là không muốn gọi ma thoại, mà là quá mắc gọi không nổi. Nếu như ngài chịu giảm cước trò chuyện, bỏ chi phí cộng thêm, tỉ lệ sử dụng sẽ tăng lên một mảng lớn, như vậy mới có thể kiếm được tiền." Even Joseph đưa ra sách lược kinh doanh lấy ít làm nhiều.

"Ta biết rõ ta đang làm cái gì. Chiến lược của ta sẽ đem đến lợi ích lớn nhất cho công ty." Giọng Whitney cái gì mang theo bình tĩnh giả dối, tận lực làm cho ngữ khí không nóng nảy. Even Joseph nhất định đâm chọt vào chỗ đau của hấn, bởi vì thật sự quá đau đớn, hấn đành phải cự tuyệt Even Joseph, bảo trụ tự tôn yếu ớt của hấn.

Một con ngỗng thân cá sấu vọt tới hộ bích, Sick đã qua tổ cận chiến, dùng té đao chém rụng đầu vật ki. Dưới loại trường học này đã không ai quản ngại thuộc cái học phái khí gió nào, có thể giúp đỡ là trọng yếu nhất.

Triều cường quái vật cuối cùng bắt đầu hòa hoãn, trên hành lang lúc này đã chất đầy thi thể động vật, đủ để che khuất thảm, một tầng máu lòi ra trên thịt, mùi máu tươi mãnh liệt.

Sau khi con quái vật cuối cùng bị đánh bại, đại tỷ đã đi tới. Trên y phục của nàng đều là máu, không kịp thở hạ lệnh: "Mau sửa sang lại, đại nhân chuẩn bị ra!"

Thế là nhân viên an ninh lại trở thành công nhân vệ sinh, bọn họ vội vàng sử dụng pháp thuật sửa chữa đồ đạc. Tổ hợp lại ma đèn, bện lại thảm, di

lần đầu chúng ta nói chuyện thân mật với nhau, người tên gì?" Coi như là đồ ăn cũng phải hỏi tên, miễn cho đến lúc ngộ độc còn làm khó bác sĩ.

"Sick Trick." Sick đọc ra cái tên hần đang dùng. Tên khai sinh đã vùi sâu trong núi tuyết nhiều năm trước rồi.

"Thật sự là tên rất hay!" Whitney cái gì cười to phi thường khoa trương: "Ta biết rõ, tiếng Raman đúng không? Ý là ánh mặt trời cùng tình yêu mê đắm! Người cũng biết, danh tự rất trọng yếu, danh tự đại biểu bản thân một người. Đại nhân vật chân chính luôn có tên gắn với ý nghĩa vĩ đại nào đó!"

Sick rất khẳng định tốt nhất mình không nên nói cho Whitney cái gì, nguồn gốc cái tên "Sick Trick" này từ một ngôn ngữ cổ đại đã không còn dùng nữa, sau đó được phỏng theo âm chuẩn của Aidonatello. Bồn ý là "kẻ thôn phệ linh hồn trong huyết ngục." Mọi đệ tử tiến vào học viện Hắc Ám đều được cấp một cái tên mới, thay thế tên trong quá khứ của bọn họ, biểu thị bọn họ đã trọng sinh. Bài học đầu tiên khi tiến vào học viện cũng chính là hiểu ý nghĩa cái tên của mình.

"Dương quang tiểu tử. Gọi người như thế nha!" Whitney cái gì cười tuyên bố. (Dương quang 阳光: ánh mặt trời)

Về mặt Sick âm trầm nhìn tên kia, sắc trời trước khi mưa còn sáng hơn mặt hần lúc này.

"Tốt, Dương quang tiểu tử!" Whitney cái gì dùng ngữ điệu đặc biệt ân cần nói: "Người tới đây bao lâu rồi?"

Sick đếm nhẩm trong lòng: "Ba ngày."

Vốn Whitney cái gì mặc định cho rằng Sick ở chỗ này đã lâu rồi, tự tiện xem Sick là một trong những người định đem cả cuộc đời cống hiến cho công ty. Hần sùng sốt một chút, không thể thời tu chính lời muốn nói, đành phải miễn cưỡng tiếp tục: "Người chắc biết rõ, gần đây công ty của chúng ta gặp phải khiêu chiến trước nay chưa từng có."

"Đúng vậy a. Piccolo Kansas biến công ty thành phòng trưng bày, mỗi ngày trang trí giúp công ty, cần cù vô cùng." Sick nói. Chính hần cũng không hiểu tại sao hần nóng lên đến loại trình độ này, rõ ràng đem sự thật nói ra như thế, có thể là thái độ cung kính của Whitney cái gì làm cho hần cảm thấy bị ô nhục.

Hiện tại Whitney cái gì coi Sick thành một con bò, nói thế nào nghe thế ấy, cho nên hần coi như Sick đang nói giỡn: "Người rất ăn đầu."

Sick không muốn đáp lại những lời này, thế là bảo trì trầm mặc.

Whitney cái gì cũng không quan tâm. Người ở vị trí như hần chính am hiểu làm cho người khác nghe hần nói, còn hơn nghe người khác nói chuyện, hần bắt đầu nói với Sick: "Piccolo cũng là đứa trẻ đáng thương ah."

Điểm ấy Sick đồng ý, giá sách của Piccolo chứng minh điều này. Hần không có được thứ hần thật sự cần. Hần bị đối đãi như "Pháp sư" mà không phải "Piccolo", hần có được một giá sách Đại pháp sư, nhưng hần vẫn là một đứa trẻ, hần cần một trái bóng rổ, người nhà lại cho hần một bản 《nguyên tố học cao cấp》.

Nhưng câu tiếp theo của Whitney cái gì thì Sick không cách nào tiếp thu. Whitney cái gì nói: "Xã hội này vứt bỏ hần, không có ai yêu thương hần, che chở hần, như thế thì sao hần làm người tốt được? Đều là vì xã hội thương tổn hần, hần mới sẽ biến thành cái dạng này, đây không phải lỗi của hần ah."

"Xã hội chúng ta cũng quá nghiêm khắc với những người lầm lỗi rồi, chỉ cần chúng ta tha thứ hần, tiếp nhận hần trở về xã hội, một ngày nào đó hần sẽ tỉnh ngộ, biến thành một người tốt. Trong lòng mỗi người đều có lương tri, hần chỉ là nhất thời xúc động mới phạm lỗi, không ai nói cho hần biết như vậy là không đúng..."

Sick đã tiếp xúc vài lần với Piccolo, hần rất khẳng định Piccolo là người có khả năng nhận thức, hần biết đâu là lúc khua môi múa mép, đâu là lúc nên chạy trốn. Hần có thể ước định phong hiểm, cũng biết mình muốn làm cái gì, tuyệt không phải xúc động nhất thời. Hần giết người rất nghiêm túc, cũng hoàn toàn minh bạch giết người là sự việc như thế nào. Hần bị tổn thương không sai, nhưng năng lực nhận thức thiện ác của hần cũng không có vấn đề, hần là có ý dựa vào về phía tà ác.

Còn một điều làm Sick thấy rất không thoải mái. Thuyết pháp của Whitney cái gì cứ như Piccolo không phải một phần tử trong xã hội, ngay cả trách nhiệm sát nhân cũng đổ lên đầu xã hội nhưng lại không tính Piccolo, mà xã hội lại bao hàm người bị giết. Bởi như vậy, tội ác giết người rơi xuống trên đầu người bị giết.

Whitney cái gì nói tiếp: "... Vấn đề lớn nhất trong xã hội là không ai quan tâm tới nhân quyền. Ai trong chúng ta chưa từng phạm tội? Ai có tư cách phán xử người khác? Chúng ta có lẽ nên tha thứ bọn họ, không nên so đo sự tình bọn họ đã làm, như thế, bọn họ mới có thể trọng sinh."

Whitney cái gì nói đến đây, Sick còn tưởng rằng hần biết rõ quá khứ của mình. Sự tình hần từng làm, phán hần mười lần từ hình cũng còn có thừa. Nhưng hần đạt được cơ hội thứ hai, quốc gia dùng một tờ lệnh đặc xá lại để cho hần trọng sinh.

Whitney cái gì nói tiếp đi: "Ma pháp viện ban xuống Tru Sát Lệnh, pháp viện rõ ràng cũng phê chuẩn theo bọn điên kia! Bất luận kẻ nào, chỉ cần có cơ hội, tùy thời có thể giết chết Piccolo, đây thật sự là quá không hợp thói thường rồi! Làm như thế chẳng phải chúng ta cũng giống như Piccolo sao? Hần cần chính là yêu thương, là tha thứ! Bao dung là giá trị phổ thế!"

Sick nghe không hiểu cái gì là giá trị phổ thế, lần đầu tiên hần nghe được cái chữ nổi danh thế này lại là từ miệng Whitney cái gì, kẻ hần rất khinh bỉ. Mà người được hần tôn kính từ trước đến nay luôn dùng thực tế để chứng minh, không khoe khoang bốn chữ này. Sick cảm thấy thuyết pháp của Whitney cái gì có chỗ nào là lạ đấy, đầu của hần chuyển một hồi, nghĩ thông suốt: "Không giết hần, hần sẽ giết thêm ah!" Sick không cho rằng có pháp sư có thể

bắt được Piccolo mà không động sát chiêu. Nếu như còn bản tâm mệnh của Piccolo, người chết nhất định là kẻ muốn cắn Piccolo.

"Vấn đề không phải hẳn có thể làm những sự tình kia hay không, mà là chúng ta không nên giết người. Ta tuyệt đối không cho ngành tình báo pháp sư số một đặt chân vào chỗ của ta. Tay bọn chúng đầy máu tươi, không ngừng đem người đáng thương giao cho pháp viện xử tử, bọn họ là tội phạm giết người!" Whitney cái gì ra dáng đang trách cứ trẻ con không hiểu chuyện, rất thông cảm cho Sick: "Người phải biết, bạo lực sẽ không giải quyết được gì, dùng bạo chế bạo chỉ có thể tạo thêm nhiều bạo lực hơn."

"Ta mới đến ba ngày. Người chết ở đây lại thấy rất nhiều." Sick trừng to mắt. Từ miệng các đồng nghiệp, hẳn biết được mỗi lần Piccolo xâm lấn đều tạo thành thương vong. Xác cảnh vệ trực đêm nằm ven đường, nhân viên lễ tân bị tràn nhà dè nát, vụ nổ ở hội trường lần trước, có hai người bị dính độc trên đường đưa đi bệnh viện đã thông khổ tất trở trong xe cứu thương, còn một vị hiện đang trong phòng cấp cứu, chưa qua cơn nguy kịch. Chỉ cần Piccolo chết sớm một chút, nhiều người khác có thể sống sót.

Sick không biết làm sao mới có thể để Whitney cái gì mình bạch, bản thân Whitney cái gì chính là người được lợi nếu dùng bạo lực giải quyết vấn đề. Nếu như không phải có Đại ca mèo hoang cùng bộ hạ của hắn, Sick, Nanaimo cùng nhau dùng bạo lực giải quyết Piccolo xâm nhập, cần bản Whitney cái gì không có cơ hội nói ra loại lời "Bạo lực không thể giải quyết vấn đề" ở chỗ này, hẳn đã sớm nằm trong mộ, không có tư cách lên tiếng rồi.

Không chỉ là Whitney cái gì mà thôi, toàn bộ người đang sống ở quốc gia này, những người được lực lượng quân đội và cảnh sát bảo vệ tính mạng, tất cả đều là người nhận lợi ích từ việc dùng bạo lực giải quyết vấn đề. Sick đã từng ở trong giáo đoàn tà ác mang đến hủy diệt cho quốc gia, hẳn cũng nhìn tận mắt Quyền Trọng Ánh Sáng cùng Thánh Khiết Chi Thuần dùng bạo lực thuần túy ngăn trở trường hạo kiếp này. Thuyết pháp của Whitney cái gì là qua cầu rút ván.

Sick hỏi: "Ta không hiểu, người nói muốn tha thứ Piccolo, tại sao không tha thứ cho ngành tình báo pháp sư số một?"

Whitney cái gì nói: "Hai cái này không giống nhau! Những ngừng người kia chỉ vì thống khoái mà đưa tội nhân lên đài! Piccolo là không tự chủ được đấy, hẳn quá yếu ớt, quá bất lực!"

Sick cảm thấy là trái lại. Ngành tình báo pháp sư số một đứng ra giết người là vì dân chúng bình thường quá yếu ớt, quá bất lực, rất dễ bị pháp sư tà ác tổn thương. Piccolo thì giết người rất sung sướng. Sick suy nghĩ một chút mới tỉnh táo, "Thống khoái" Whitney cái gì nói, chỉ chính là hành động báo thù của người bị hại, có thể làm cho những dân chúng nhỏ yếu vì tự vệ mà dọa nhập hắc ám, mọi người bức bách mình cả ngày ở trong mặt hắc ám của xa hội, tâm tình lúc nào cũng tồi tệ, cái này kêu là "Thống khoái".

Nhận định kỳ diệu về tội ác của Whitney cái gì làm Sick nghĩ đến một cuộc trò chuyện tương tự của hắn với một người...

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 14: Không thể tha thứ

Ba năm trước đây, Sick 17 tuổi trấn áp Hắc Dạ Vương Giả trong Thần điện dưới lòng đất, cả người hắn đã trở thành một miếng giẻ rách, toàn thân vô lực bị Quyền Trọng Ánh Sáng bắt sống. Even Joseph giả tạo sự kiện vượt ngục, sau đem Sick đầu đi.

Không lâu sau, miếng giẻ rách như hắn lại có khách tới thăm. Người kia khoác một tấm áo choàng rất cũ kỹ nhưng không rách nát, đến cùng với Even Joseph. Nếu không phải Even Joseph lên tiếng gọi Sick, nói cho Sick người này có thể tin cậy, Sick cũng xác nhận Even Joseph không bị cưỡng ép, chắc lúc ấy Sick đã bỏ trốn qua cửa sau từ sớm rồi.

Sau đó Sick trở lại phòng cùng hai người kia, uống một tách trà nóng do Even Joseph mang tới. Chỗ ẩn núp của hắn là một nông trại bỏ hoang, cỏ dại mọc khắp phòng, lỗ hổng trên tường dùng cỏ với bùn trét lại, giường là ba cái hòm gỗ ghép với nhau. Mặc dù Even Joseph cho rằng không có sao, cũng cung cấp than đá, bất quá Sick không dám mạo hiểm sử dụng lò sưởi trong tường, sợ ai đó sẽ phát hiện ra có khói bốc lên. Bởi vậy dù trời đông giá rét, ở trong phòng cũng không khác ngoài trời bao nhiêu.

Người kia có lẽ có sáu, bảy mươi tuổi, nam tính, một đầu tóc trắng buộc gọn gàng, dài tới lưng. Sắc mặt ông hồng nhuận khỏe mạnh, hai mắt sáng ngời hữu thần. Cơ bắp rắn chắc, bộ pháp vững vàng, xem ra sống thêm hai mươi năm cũng không thành vấn đề. Cái cằm dày, khung xương gầy. Ông cởi áo choàng ra, động tác có vẻ thuần thục ôn trọng, chắc là đã làm chuyện này mỗi ngày trong suốt mấy chục năm, xếp nó cẩn thận để lên trên thùng.

Ông mặc một bộ trang phục pháp sư có thêu huy hiệu cây quyết cùng thần lân. Cái áo choàng kia dùng chất liệu thượng thừa, cũng nhìn ra được người mặc rất quý trọng nó, đã mặc rất nhiều năm, vài vóc có vẻ phai màu. Người kia hiển nhiên như một Đại pháp sư trong tiểu thuyết cổ điển, thường xuất hiện trợ giúp anh hùng diệt trừ bạo quân.

Người kia không có niệm chú, Sick cũng không thấy được có ánh lửa hoặc là tinh linh lửa, nhưng trong phòng đột nhiên ấm lên như đang được nắm cái lò sưởi cấp nhiệt.

Người kia chờ song phương đều ngồi xuống, lại đợi Sick uống hết chén trà, hỏi Sick: "Người tên gì?" Thanh âm của ông cũng có ma lực như pháp thuật ông mới thi triển, đều tràn ngập từ tính làm người khác cảm thấy ôn hòa.

"Sick Trick." Sick cảm thấy thân ảnh của mình ánh vào mắt người này: Một thiếu niên 17 tuổi, toàn thân đầy vết thương.

Người kia gật đầu nhẹ, ngay cả động tác này cũng làm người cảm thấy ổn trọng, nói: "Ta đến từ Quyền Trọng Ánh Sáng. Ngươi không cần sợ, ta không phải đến bắt ngươi đây, ta chỉ là muốn nói chuyện, tâm sự với ngươi."

"Ta không có gì để nói." Sick nhú mào.

Người kia nháy mắt với Even Joseph, Even Joseph rất không tình nguyện nhưng cũng phải ra canh gác bên ngoài trời tuyết rồi. May mắn thân thể Thánh kỵ sĩ cường tráng hơn xa người bình thường, một ít tuyết không thể làm tổn thương hắn.

Người kia lại mở miệng hỏi: "Ta xem qua ghi chép về ngươi rồi. Ngươi quen dùng độc giết người?"

"Đúng vậy a." Sick cố gắng làm cho giọng mình thêm sắc nhọn, lộ ra khuôn mặt tươi cười giả quyết: "Độc được rất nhanh, thuận tiện, còn rất rẻ!"

Người kia cũng không có xuất hiện kinh ngạc hay sợ hãi như Sick mong muốn, chỉ tiếp tục hỏi: "Ngươi thích độc có tác dụng nhanh, đúng hay không? Năm giây có thể giết người?"

"Là hai giây." Sick cảm thấy lão nhân này có thể là đã thấy khá nhiều mặt của xã hội, cho nên không dễ dàng bị kinh hãi, hắn muốn nói chút ít càng kinh hãi: "Ta chế độc chỉ cần hai giây. Mà từ lúc vào miệng đến lúc ngã xuống còn chưa đến nửa giây."

Nhưng người kia chỉ là gật đầu, tiếp tục dùng ngữ điệu hiền lành nói: "Tại sao lại lựa chọn cách giết người nhanh như thế?"

Sick trừng mắt người kia, ngữ khí người kia làm cho hắn có một loại cảm giác khẩn trương khó hiểu, giống như có châm loáng thoáng đâm hắn, hắn bắt đầu khuyếch đại sự tình mình từng làm, đem sự tình ngẫu nhiên mới có nói như mỗi ngày đều phát sinh: "Bởi vì thuận tiện, rất nhanh! Một ngày ta muốn giết rất nhiều người, nếu như mỗi người bọn chúng đều dầy dụa, sẽ làm chậm trễ công việc của ta! bọn họ chết nhanh, ta mới rảnh việc!"

"Trong một ngày bạn học của ngươi cũng muốn giết nhiều người, bọn họ lại cảm thấy bảo trì thanh tịnh càng lâu càng tốt."

Lúc người kia nói thế, Sick hiển lộ ra biểu lộ chán ghét rõ ràng: "Bọn họ thích phương pháp hiệu suất thấp."

"Theo ta biết, Hắc Dạ giáo đoàn tôn trọng tra tấn. Đồng môn của ngươi toàn đánh gần chết mới đem hiến tế, cũng thường thường kéo dài thời gian cái chết của nạn nhân. bọn họ cho rằng người bị hại càng thống khổ, càng có thể giúp bọn họ cùng người bị hại gần với thần hơn." Giáo lý của Hắc Dạ giáo đoàn, cho rằng thần phục Hắc Dạ Vương Giả là mỹ đức quan trọng nhất thế gian. Bởi vậy, binh sĩ trung thành với Hắc Dạ Vương Giả có thể làm đại thần trong vương quốc Hắc Dạ, những người bị hiến tế sẽ trở thành thần dân dưới chân thần. Những người không bị hiến tế cho Hắc Dạ Vương Giả, thậm chí ngu xuẩn phản kháng giáo đoàn, sẽ bị đánh xuống địa ngục. Người kia hỏi Sick: "Nhưng ngươi lại không làm như thế. Tại sao ngươi không tuân thủ giáo lý? Thật là vì thuận tiện thôi sao?"

"Đương nhiên, không phải thì là gì?" Sick rống to, hắn kích động đến mức suýt làm gãy cả ghế.

"Có lẽ... là vì ngươi không thích nghe tiếng kêu rên? ngươi không thích nhìn người khác giãy dụa đau khổ trong vũng máu." Người kia không bị ảnh hưởng, vẫn dùng ngữ điệu thật thà nói tiếp: "Ngươi không thể không giết người, nếu không ngươi sẽ là tế phẩm tiếp theo. Cho nên, ngươi dùng phương thức của ngươi, cũng coi như cấp cho bọn họ một chút nhân từ."

"Chuyện của ngươi ta biết rõ. Bởi vì ngươi không muốn xuôi theo bầu không khí trong giáo đoàn, bị giáo viên nghi ngờ, đồng học xa lánh, cũng vì như vậy mà thứ hạng của ngươi không tăng lên, nhưng ngươi vẫn kiên trì không thay đổi. Ngươi nghĩ là do: Thuận tiện. Nhưng ta cảm thấy đây không phải nguyên nhân chính."

"Ngươi hoàn toàn lầm rồi! Không phải như vậy! Điều ngươi đang nói trái với thực tế!" Sick gào lên: "Ta giết người rất vui, ta mới không sợ tra tấn người khác!"

"Ngươi sợ. Ngươi sợ tiếng kêu thảm thiết, ngươi cũng sợ cảnh tượng người khác hấp hối trong vũng máu. Ngươi luôn sợ hãi." Người kia nhú mào, đứng lên, thân thể thẳng tắp. Kỳ thật người kia thấp hơn Sick một cái đầu, nhưng lúc này ông thoát nhìn giống như là người khổng lồ trong mây,

Sick không thể tự chủ lui về sau. Người kia tới gần Sick, không cho hắn chạy trốn.

Người kia nói: "Ngươi sợ giết người! Ngươi căn bản không muốn giết người!"

Lời hắn nói như địa chấn, Sick sắp đứng không yên, hắn cảm thấy trời đất sụp đổ, toàn bộ thế giới chỉ còn là màu đen. Hắn thà rằng tự mình kết thúc để tránh né sự thật, lúc hắn đã sắp không chịu được, người kia ôm lấy hắn. Thanh âm người kia đột nhiên ôn hòa như khúc hát của mẹ bên tai: "Giáo đoàn đã không còn, ngươi không cần phải lừa gạt mình nữa."

Sick vẫn nhớ rõ hơi ấm người kia truyền đến. Hắn đã khóc giống như một đứa bé, mấy giờ trôi qua còn ngừng, đó cũng là lần duy nhất hắn khóc đến mức thoát lực toàn thân.

Người kia vẫn bên cạnh Sick, nói: "Có hai hành vi không thể tha thứ. Một loại là vì lợi ích bản thân mà giết người, một loại là vì để cho mình khoái hoạt mà giết người. Ngươi không phải hai loại đó. Ngươi vẫn muốn chịu trách nhiệm hành động của mình, nhưng tất cả hành vi của ngươi, với những gì ngươi đã làm ở Thần Điện, đã đủ rồi. Cảm ơn ngươi bảo vệ bộ hạ của ta."

Sick khóc đến mức không biết mình thiếp đi lúc nào, cũng không biết người kia đã rời đi lúc nào. Vài tuần sau hắn nhận được lệnh ân xá, tuyên cáo sự tình hắn từng làm trong giáo đoàn không bị truy cứu nữa, cũng đạt được tư cách của một công dân. Đồng thời hắn cũng biết, nguyên lai người kia là bộ trưởng bộ phận hành chính viện ma pháp.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

"Có hai hành vi không thể tha thứ. Một loại là vì lợi ích bản thân mà giết người, một loại là vì để cho mình khoái hoạt mà giết người." Sick 20 tuổi thì thảo luận lại câu nói ba năm trước.

"Đúng, cho nên không thể tha thứ cho ngành tình báo pháp sư số một! Bọn họ cầm tiền lương để giết người, giết người để làm hài lòng bản thân!" Whitney cái gì hưng phấn dị thường.

Sick không có hòa theo hắn, hắn nhìn Whitney cái gì, nhớ tới Hắc Dạ giáo đoàn, thần sắc lúc một giáo viên phát hiện một đệ tử của mình không dám giết người cũng y như thế. Thời khắc này, Whitney cái gì cũng nhìn Sick, nhưng trong mắt không chỉ có Sick, còn có một loại biểu lộ 'Giáo dục thành công'.

Sick mở to mắt nhìn Whitney cái gì: "Người có bệnh không?"

"À?" Whitney cái gì ngây ngẩn cả người.

"Piccolo giết người cướp của không vì lợi ích, ngành tình báo pháp sư số một lãnh lương giết người lại là vì lợi ích; Piccolo giết người làm thú vui không gọi là khoái hoạt, giết người để người nhà nạn nhân an tâm sống lại coi là khoái hoạt." Sick nhìn Whitney cái gì, trong mắt không có phần nộ cũng không có cười nhạo, chỉ có nghi vấn vô tận.

Whitney cái gì nói: "Đây là đương nhiên a. Piccolo từng bị tổn thương, làm cho lòng hắn vận vẹo, đây không phải lỗi của hắn ah."

"Ta cũng từng bị tổn thương ah." Đây là lần thứ nhất Sick mở miệng thừa nhận chuyện này, lúc trước hắn chưa bao giờ nói qua các loại lời nói như "Ta từng bị tổn thương", cũng chưa từng vì đó mà tranh thủ sự đồng tình, lại càng chưa từng lấy ra coi như bất kỳ cơ gì. Cho dù khi nữ vương tạo linh miêu tả quá khứ của hắn, Sick cũng không chủ động đề cập mình đã từng bị tổn thương. Bởi vì hắn cảm thấy đây không phải lý do.

Hiện tại hắn giảng ra những lời này, là vì phản bác Whitney cái gì.

Whitney cái gì trả lời lại ngoài dự liệu của Sick, Whitney cái gì nói: "Tổn thương của người không tính là cái gì."

"Ta là pháp sư hệ Sở Ni ngữ, người nên biết pháp sư Sở Ni ngữ đều là ——" Sick không biết nên nói thế nào, hắn không am hiểu tự thuật. Hiện tại, pháp sư hệ Sở Ni ngữ đều đến từ Hắc Dạ giáo đoàn, đều có quá khứ cực kỳ thảm thiết.

Whitney cái gì làm ra một cái biểu lộ không kiên nhẫn, hất hất tay: "Thành quả nghiên cứu trong thời gian nhàn hạ sau khi tốt nghiệp không tính."

Sick sừng sốt một chút mới lý giải ý của hắn, Whitney cái gì cho rằng Sick học pháp thuật hệ Sở Ni ngữ là vì hứng thú.

"Không đúng." Sick lắc đầu.

"Người là bên cường thế trong xã hội, cho nên người không hiểu tâm tình của người yếu thế." Whitney cái gì nói tiếp: "Người sở dĩ sẽ phạm tội, là vì chịu tổn thương. Người không phạm tội, là vì người được che chở. Đây chính là lý do người phải bảo vệ Piccolo, ngăn chặn hắn trở thành vật hi sinh cho xã hội."

Đây là đạo lý gì? Sick bỏ ra một khoảng thời gian mới có câu trả lời.

Whitney cái gì cho rằng hành vi phạm tội là mình chứng một cá nhân chịu thương tổn, người không phạm tội có nghĩa là chưa từng chịu thương tổn. Một cách khác, phạm tội là bằng chứng cho cuộc sống mập mờ, mà không phạm tội chính là do đã chiếm hết chỗ tốt. Điều này cũng dẫn đến kết luận: Người phạm tội cần được trợ giúp, mà người không phạm tội không cần trợ giúp. Nói một cách khác, một người muốn được Whitney cái gì yêu mến, điều kiện là phải lệch lạc.

Người có quá khứ thảm thiết như Sick, tình cảnh hiện tại thế lương mà không chịu phạm tội, còn có Đại ca mèo hoang một mình gánh chịu đối đãi vô lý, không chịu phát tiết lên người khác, chính là loại người hạ đẳng nhất trong đầu Whitney cái gì. Loại người như Sick cùng Đại ca mèo hoang, đã không được trợ giúp, còn phải nhận trách nhiệm thay Piccolo, ngoan ngoãn bị giết.

"Kẻ sát nhân, hắn càng tà ác, lại càng vô tội, đây đạo lý gì?" Sick nhìn không được nói: "Người bị bệnh ở đâu vậy? Đầu của người có sỏi à?"

Whitney cái gì nhìn chăm chăm vào Sick, Thân ảnh của Sick cuối cùng cũng trở lại trong mắt hắn. Whitney cái gì nói: "Mỗi người chúng ta đều phạm sai lầm, nào có tư cách thẩm phán bọn họ?"

"Cho nên người dung túng cho Piccolo giết người sao? Ngay cả bộ hạ người cũng không bảo hộ, công tác không có làm tốt còn lo học triết?" Sick đứng lên trừng mắt Whitney cái gì: "Người nhầm lẫn trình tự trước sau à?"

"Ta nhìn lầm người rồi!" Whitney cái gì cũng đứng lên.

Whitney cái gì rất cường tráng cũng rất cao, nhưng đối với Sick mà nói, cảm giác áp bách người này cho hắn còn không bằng một lùm lồ hội cao tới đầu gối.

Mặt Whitney cái gì đỏ lên, mắng to: "Ta còn tưởng rằng ngươi là người văn minh, nguyên lai ngươi cũng là kẻ chỉ biết dùng bạo lực! Cút ra ngoài, nhân viên ma thoại thấp hèn!"

Sick xem thường Whitney cái gì, quay đầu bước đi.

Sự tình Sick làm nhanh chóng truyền ra, đối với nhân viên ở đây mà nói, "Phòng chăm sóc nhân viên" là một khu vực nguy hiểm, bọn họ luôn giám thị động tĩnh chỗ đó để biết được người nào sắp bị Whitney cái gì làm khó dễ.

Trong lúc nhất thời tất cả nhân viên đều thân mật với Sick hơn. Có thể là bởi vì kính nể, cũng có thể là đồng tình. Sick đoán chừng nguyên nhân chính, là vì bọn họ đều muốn thấy Whitney cái gì khó chịu.

Sau đó Sick cố gắng làm công việc của công nhân phòng nối cáp, hoàn toàn không hề lo bảo hộ Whitney cái gì. Ở trong mắt hắn xem ra, Whitney cái gì với Piccolo đều có trách nhiệm với cái chết của các nhân viên, bảo đảm nơi công tác an toàn rõ ràng là trách nhiệm của người kinh doanh!

Hắn quyết định sau này Piccolo có xuất hiện, hắn tuyệt sẽ không ra tay cứu Whitney cái gì. Hắn sẽ chỉ tập trung trên người nhân viên ở đây. Hắn thậm chí quên hỏi Nanaimo về sự tình ở tiệm cơm. Sick không thấy Piccolo, tổ của Nanaimo ở phía trước, chắc bọn họ có đụng độ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 15: Tai nạn kéo thế giới xuống nước

Sau khi tan tầm, Sick về phòng mình ăn bánh mì kẹp với cá hộp. Hắn mở ra cái hộp trong bao, bên trong có một cái máy ghi âm cùng bốn cuộn băng, một bản hướng dẫn sử dụng. Hắn cắt cái hộp, mở thư ra xem.

Tiểu Tra là một bằng hữu hắn quen ở nơi công tác cũ. Sinh viên luật hệ pháp thuật, ưa thích thảo luận và nói về những đề tài khó hiểu.

Sick nhìn thư, phát hiện giấy viết thư được xé ra từ bút kí đáy, mặt sau còn viết: "Phạm vi khảo thí: Điều thứ hai mươi đến ba mươi bảy luật pháp sư và phán quyết tương quan."

Sick rất lo lắng không biết tiểu Tra có chuẩn bị đúng trọng tâm kỳ thi hay không.

Trong thư viết: "Hi vọng ngươi vẫn khỏe, không bị cuốn vào vụ nổ lấy tiền, cũng không lấy máu của mình thi pháp. Tốt nhất không nên tập thành thói quen tự mình hại mình, từ bỏ!"

Sick nghĩ thầm: Nổ lấy tiền là làm gì? Cướp ngân hàng sao?

"Ta nhờ Even Joseph giúp ta mang ít đồ chuyển giao cho ngươi. Sếp cũ của hắn có 『 biến 』, mẹ của ta chuyển hắn về làm bộ hạ rồi, bây giờ là lính của mẹ ta, thường chạy qua nhà ta."

Sick không hiểu gì, tóm lại có việc. Mà hắn cũng hiểu, cho dù gặp Tiểu Tra hoặc Even Joseph cũng không nên hỏi chuyện này.

Thư lại viết: "Ngươi nói ngươi muốn tới ma tín Aidonatello bảo hộ cái tên Whitney rất dài ta chẳng muốn ghi đây, tên kia là danh nhân trong ngành chúng ta đây, đồng học ủng hộ hắn và phản đối hắn chia thành hai phái, mà quan hệ hai bên cực kỳ căng thẳng, hoàn toàn không qua lại với nhau, nữ hài tử có thể yên tâm bắt cả hai tay sẽ không bị phát hiện."

"Ta không biết ngươi có nghe qua cái tên 『 tổ chức đặc xá thần thánh 』 chưa, bọn họ tích cực đề xướng huỷ bỏ tử hình (tên gọi tắt 『 phé tử 』), cũng yêu cầu huỷ bỏ 『 Tru Sát Lệnh 』. Bọn họ có thể không từ thủ đoạn ngăn chặn tử hình, không ngại phá luật giả tạo công văn, rồi lại đặc biệt trích dẫn hiến pháp trên TV, thật không hiểu sao bọn họ đã làm trái pháp luật còn dám tự xưng mình là phương làm đúng. Đại khái bọn họ cảm thấy pháp luật là vì để cho bọn họ chứng minh mình tồn tại a."

"Whitney kia là người ủng hộ đoàn thể này, hắn tài trợ rất nhiều tiền cho các chi nhánh (bởi vì tổ chức đặc xá thần thánh đã bị bốn quốc dân chúng ghét, bọn họ thường xuyên đổi tên đoàn thể), tiền đó bọn họ sẽ dùng mời 20 luật sư lớn cho một kẻ giết người, đối kháng với người nhà nạn nhân không có tiền chỉ có thể mời luật sư nhỏ. Đây có thể là nguyên nhân chính khiến đồng học ta ủng hộ bọn họ. Tội phạm thì cứ 3 ngày 2 lần tới pháp viện, luôn là khách hàng tốt của luật sư. Lương dân sống theo pháp luật ngoại trừ lúc mua nhà, khả năng cả đời còn không biết luật sư mời để làm gì. Đối với khách hàng tốt, cho dù miễn phí mấy lần cũng chẳng sao, còn tặng thiệp cảm cho lần sau ah! Phải biết, đa số tội phạm giết người ít nhất phải lên pháp viện vài lần, mỗi lần đều là một số sinh ý."

"Bọn họ sẽ đem bản án cưỡng gian giết người, cưỡng gian giết người không thành, nói thành chỉ là đem một người ném vào trong nước; đem bản án giết cả nhà chủ thuê, nói thành chỉ có giết chủ thuê; sau đó nói quan toà phán quá nặng. Mặt khác có lần người nhà nạn nhân nói là có vật chứng xác thực,

cuối cùng bị người ‘mượn’ điều tra. Chỉ là người mượn thế lực quá lớn, thời gian kéo dài không có cách nào tra xét.

"Bọn họ rất thích nói xã hội văn minh không nên giết người, cho nên không thể có tử hình, nói phán xử tử hình là trái với hiến pháp, nên hủy bỏ. Ta cảm thấy chỉ cần còn tội phạm giết người, chúng ta vốn cũng không phải là xã hội văn minh rồi, đã không văn minh, đương nhiên cần tử hình ah.

"Bọn họ còn có rất nhiều lý luận không hợp thói thường. Bọn họ sẽ lặp đi lặp lại nhiều lần lý luận cùng căn cứ diên đảo mới, viết ra luận văn trống rỗng, đắp lên ngoài da mục tiêu ích kỷ của bọn họ. Những người kia sẽ dùng lý lẽ sai trái mới lấp vào lý lẽ sai trái cũ bị người khác vạch trần, mượn loại mảnh khốe này duy trì sự tiến bộ giả dối, kỳ thật chỉ là sai mới chồng lên sai cũ mà thôi.

"Thành viên Tổ chức đặc xá thần thánh đều là kẻ có tiền trong xã hội, hiển nhiên bọn họ sẽ không vì chính phủ đem dự toán tốn ở tù giam mà thay đổi quan điểm, không có bọn họ tài trợ thì cũng như không. Căn cứ lý luận năm cấp độ nhu cầu của nhân loại —— đây là lý luận buôn bán quản lý, bất quá ta cảm thấy cái này có thể dùng chung cho nhiều mặt —— khi con người thỏa mãn nhu cầu sinh hoạt cơ bản, sẽ truy cầu nhu cầu tinh thần, từ sinh lý, an toàn, xã hội, tôn trọng đến truy cầu bản thân thực hiện. Những người kia, sẽ không đói bụng, mới được bảo tiêu cùng lái xe, không cần ở trong cộng đồng phức tạp, không có khả năng làm công việc của công nhân, luôn có thể bảo trì hoạt động xã giao sinh động, cũng không ai lớn tiếng với bọn họ, đập chén đĩa (trừ khi bọn họ tự làm), sinh lý an toàn xã hội tôn trọng không thiếu cái gì, đành phải truy cầu tự mình thực hiện.

"Nhưng là tự mình thực hiện cần trí tuệ mới có thể làm được, cũng không phải chỉ cần đủ bốn cái trước, người hiểu a?

"Một người không có trí tuệ, truy cầu tự mình thực hiện cũng như người đau khổ truy cầu đồ ăn, làm được gì?

"Ta cũng không phải là người phản từ thiện, ta rất tôn trọng với các đoàn thể 『Vườn bảo vệ』. Nhưng ta cảm thấy những người này không giống với đoàn thể từ thiện kia, mạo hiểm mưa bom bão đạn trên chiến trường cứu giúp người bị thương, càng không chạy đến hiện trường địa chấn, chiếu cố dân chạy nạn, cho nên mới lựa chọn con đường cứu vớt Tội phạm tử hình này.

"Ngẫm lại, Tội phạm tử hình thật dễ cứu ah. Những người đó đợi trong tù an ổn, cứu bọn họ không cần lo lắng sẽ bị đội du kích bắt cóc, cũng không cần lo lắng nhiễm ôn dịch, muốn quan tâm bọn họ chỉ cần đi một chuyến xe là được. Bọn họ cũng bị uy hiếp tính mạng! Cứu vớt nhân mạng có thể mang đến thỏa mãn tinh thần lớn nhất, lại dễ cho tự mình thực hiện, bất quá những người kia tuyệt đối sẽ không cảm mạng của mình đi cứu người, cũng sẽ không để chuyện cứu người ảnh hưởng nhân sinh mỹ mãn của bọn họ.

"Nếu như có thể cam đoan tội phạm giết người sẽ không tái phạm, tử hình chưa hẳn được giữ lại. Bất quá đó là không thể, lịch sử nói cho chúng ta biết, chỉ cần phát sinh chiến tranh, tất cả ngục giam đều giam không được phạm nhân, Aidonatello có thể không coi là hòa bình. Mà nơi những người kia sùng bái: 『quốc gia văn minh』 đã hủy bỏ tử hình hơn ba mươi năm, tội phạm giết người giết bạn ngục, ăn nội tạng, còn có trọng phạm phá ngục đào thoát. Quốc gia văn minh bỏ tử hình hơn bốn mươi năm, có người bị bắn chết ba mươi năm trước, lại không có ai ra mặt chứng nhận, bởi vì phạm nhân không có khả năng xử tử, sớm muộn cũng bị trả thù. Chúng ta thật sự muốn theo những chuyện này?

"Lúc kẻ sát nhân nói muốn giết cả nhà nhân chứng, bên yếu thế chỉ có thể hi vọng quốc gia xử tử tên kia mới có thể yên tâm. Người yếu thế không thể giống những kẻ có tiền kia, vừa nhận được thư uy hiếp là lập tức dọn nhà. Bọn họ không đủ tiền để thuê bảo tiêu, không có những mối quan hệ như kẻ có tiền, chẳng lẽ muốn buộc bọn họ phải chạy nạn cả đời như tội phạm chính trị? Người yếu thế khi đối mặt với hành vi cướp đoạt, bọn họ không có chỗ trốn cũng không cách nào ngăn cản, đây chính là nguyên nhân người ở tầng dưới chót phản đối hủy bỏ tử hình. Bọn họ không có cách nào nhắm mắt không nhìn tai nạn, bởi vì một khi tư pháp nhượng bộ với tà ác, bọn họ sẽ là người bị hại.

"Hiện nay đoàn thể phế tử quốc tế đang làm loạn, bọn họ yêu cầu nhà nước chiếu theo 『phế tử』, hủy bỏ tử hình.

"Ta phản đối cũng không phải là hủy bỏ tử hình, pháp luật vốn cũng có thể tiến bộ theo thời kỳ, ta phản đối chính là những kẻ ích kỷ, cùng với mục đích ích kỷ của bọn họ.

"Gần đây giới phế tử cùng phản phế tử đang thảo luận về Piccolo Kansas. Ma pháp viện đã đưa ra Tru Sát Lệnh, làm cho người ủng hộ hủy bỏ tử hình toàn bộ thế giới gửi thư kháng nghị cho chính phủ, buồn cười cho những quốc gia lấy tiền thuế nuôi tội phạm còn để cho hảm giết đồng bọn, còn lấy cớ khiển trách quốc gia của ta.

"Bọn họ nói hãy cho Kansas còn sống ngồi tù, chịu đựng ngày tháng buồn chán trong tù là hình phạt tốt nhất —— ta chỉ có thể nói bọn họ không hiểu người phạm tội, không hiểu tư pháp, lại càng không hiểu Kansas —— đại khái là có ý đấy.

"Với các quốc gia còn đang vận động hủy bỏ tử hình, trước tiên bọn họ sẽ thuyết phục quan tòa tuyên án phạm nhân 『vĩnh viễn ăn năn trong lao』, tiếp đến sẽ cổ động châu trường hoặc đại nhân vật khác đặc xá, giảm hình phạt, hoặc cho tại ngoại. Bởi vì nỗ lực của đoàn thể, kẻ sát nhân chờ mãn hạn tù lại tái phạm.. Cho dù quan tòa không bị bọn họ thuyết phục, phán quyết tử hình, cũng thường xuyên bởi vì cố gắng của bọn họ, bị đại nhân vật khác giảm hình phạt thành tù có thời hạn.

"Dù cho không thể tránh cho phán tử hình, mà đại nhân vật không chịu đặc xá giảm hình phạt, đoàn thể sẽ cố gắng ngăn chặn tử hình, tội phạm sống hơn chục năm rồi chết trong tù cũng nhiều không kể xiết. Thường thường bọn họ sẽ nhận được thư cổ vũ từ các nơi, trở thành tiêu điểm của truyền thông, thậm chí ra sách, mở phòng triển lãm, nhân viên thần chức chuyên đến ngục giam chúc phúc, trong tù áo cơm không lo (do người đóng thuế trả) cùng sinh hoạt tinh thần đều rất phong phú, đạt được sự đồng cảm trước nay chưa từng có —— tựa như quốc gia đã bỏ tử hình —— tất cả đều không cần dựa vào sám hối để đổi lấy, chỉ cần là tội phạm giết người, không hề hỏi hạn như vậy đủ rồi.

"Không cần đợi đến lúc chính thức hủy bỏ tử hình, chỉ là cần để bọn họ thâm nhập, uy tín tư pháp cũng trở thành chuyện cười.

"Nếu như Piccolo bị bắt sống, không có phán xử tử hình cũng rất nhanh xử quyết, ta cá với người hảm nếu ngồi tù thì tối đa chỉ ba năm. Bởi vì hảm là tiên thiên chuyển đổi sư, hảm rất dễ được đồng cảm hơn ai hết, hiện tại cũng đã là như thế. Hảm sớm muộn sẽ được thả ra để 『sử dụng năng lực của hảm

chuộc tội 』.

"Để cho Piccolo sống sót thật sự là quá ngu xuẩn rồi. người ngàn vạn không cần có ý nghĩ kia.

"Đã viết một đồng lớn, hi vọng người xem hiểu.

"Cuối cùng nhất nhắc nhở người, nếu như Whitney kia nói muốn bức người vô tân giả (无薪假: Vô lương giả, tức cho nghỉ hưu sớm mà không có tiền lương), người nhất định phải chứng minh được vô tân giả. Đầu năm nay cố chủ có một loại thủ pháp lừa người mới, chính là nói cho công nhân muốn thả hân vô tân giả, chờ hân ngoan ngoãn không có đi làm ba ngày, tự lấy cơ hân bỏ bê công việc mà khai trừ, không cần phát lương!

"Nghe nói tình huống kinh doanh của ma tín Aidonatello có vấn đề, có thể sẽ không từ thủ đoạn tiết kiệm tiền, cần phải coi chừng.

"Chú thích: Ta gửi kèm 20 hộp đồ ăn cho người. Ta biết người không đủ tiền mua đồ ăn trong thành, ở nhà trọ khẳng định cũng không có tủ lạnh.

"Chú thích sau chú thích: Lớp học có một nữ hài tử rất đáng yêu, nhưng ta không có biện pháp xác định nàng có bắt cá hai tay hay không, chỉ sợ ta phải tạm thời ủng hộ hủy bỏ từ hình, đi bên kia điều tra một phát.

"Chú thích sau chú thích sau chú thích: Cho người mượn máy ghi âm. Nếu như Whitney kia tìm người nói chuyện, mười phần là định gài người, người tự dùng máy ghi âm bảo tồn chứng cứ."

Thư của tiểu Tra làm Sick bình tĩnh hơn, mặc dù tiểu Tra nói sai một sự kiện, Sick không phải ở nhà trọ, chỉ là một cái "Không gian có giường".

Hắn ăn mì xong, xem hết bản thuyết minh, quyết định đi ra cửa xử lý một kiện sự tình hắn suy nghĩ thật lâu. Gọi ma thoại cho cục trưởng đại nhân...

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 16: Whiteny cái gì cùng chiêu bài cái gì

Trạm ma thoại công cộng chỉ có ở khu cao cấp. Sick đáp xe bus đi nội thành, giá cả ước chừng bằng 1/3 hộp đồ ăn, rất thực tế.

Hiện tại thời gian ước chừng chín giờ tối, dòng người trên đường cũng thưa bớt, hơn phân nửa bây giờ đều là người đọc thân trưởng thành, vội vàng hưởng thụ thời gian tươi đẹp của tình yêu trước khi bước vào phần mộ hôn nhân. Ngẫu nhiên sẽ chứng kiến nhân viên vừa tan họp, lão tía mang theo bao đồ bắt xe bus, người trong nhà vẫn còn chờ về ăn bữa tối.

Sick đi ngang qua một gian hàng lưu niệm, tiến vào trạm ma thoại công cộng. Hắn vừa ấn dãy số cục quản lý nghề nghiệp pháp sư, vừa thưởng thức trang trí của ma thoại. Pháp sư có giấy phép được gọi miễn phí tới các chi nhánh của Quyền Trọng Ánh Sáng.

Rất nhanh đã có người nhắc máy, một giọng nữ Sick khá quen thuộc nói: "Nơi này là cục quản lý nghề nghiệp pháp sư."

"Ta là Sick Trick." Sick rất kiên nhẫn chờ vị tiểu thư này diễn cho xong tiết mục thét lên, té xỉu, rồi ảo tưởng etc.

"Người cái tên này ——" Như một kỳ tích, nàng không có mất đi ý thức, dùng giọng nói trầm thấp, lạnh lùng: "Người gọi tới làm cái gì? Chỉ cục chi có thể giúp đỡ pháp sư pháp sư sàu đòi thất nghiệp, chẳng phải người vừa được lãnh tiền bảo hiểm lao động sau khi lò thiêu thứ tư nổ tung sao? Chỉ cục không thể giúp người rồi. Sao người không lo hưởng thụ sinh hoạt của kẻ có tiền? Muốn thể hiện mình là người tiết kiệm sao? Hay muốn ôn lại kỷ niệm ăn gió nằm mưa?"

"Ta không gãy tay đứt chân, cũng không bị ma khí bắt chước động vật hủy thành tám khối, căn bản không có nhiều tiền được không nào!" Sick rống vào ma thoại, thái độ này của tiểu thư tổng đài càng làm hắn bức: "Chút tiền kia chỉ đủ ta mua thuốc cảm, không đài làm sẽ hết lập tức á!"

"Người không cần làm gì cũng có tiền cảm, mỗi ngày ta phải công tác vất vả ở đây cũng chỉ được ít tiền, ngay cả nước hoa mới cũng mua không nổi. Hừ, thật làm cho người hâm mộ ah, người cái tên này ——"

Trong đầu Sick hiện ra hình dáng tao linh lúc trước, hắn đã từng đối mặt với chúng để cứu lò thiêu thứ tư, một ngọn lửa vô danh bắt đầu cháy trong nội tâm: "Người mới là chỉ cần ôm ma thoại tìm dân chúng phiền toái mỗi ngày cũng có tiền cảm ——"

"Tốt rồi tốt rồi, đừng cãi nữa." Tiếng cục trưởng đại nhân truyền tới, Sick nghe được âm thanh mở nước có gas. Cục trưởng đại nhân nói: "Như thế nào? Công tác đúng phải vấn đề?"

Sick vội vã nói: "Chủ tịch ma tín Whitney sau đó là cái gì kia, hắn chỉ lo trốn, để cho Piccolo xông tới giết công nhân mỗi ngày, căn bản không ai chống đỡ được hắn."

"Piccolo đã đến chỗ người?" Cục trưởng đại nhân kinh ngạc nói: "Ta nghe nói hắn còn chưa xuất hiện mà!?"

"Đó là Whitney Whitney Whitney Whitney Whitney Whitney Whitney tung tin nhảm, mục đích là không cho ngành tình báo số một tham gia. Whitney rất dài là tin đồ thành kính của』 tổ chức đặc xá thần thánh 』, hẳn không muốn đứng bên người bị hại."

"Ta sẽ thông báo chuyện này cho ngành tình báo số một." Giọng cục trưởng đại nhân rất nghiêm túc: "Người nguyện ý ra mặt làm chứng Piccolo có xuất hiện sao?"

"Ta nguyện ý phối hợp ngành tình báo số một điều tra." Sick nói. Chỉ cần làm như thế có thể giảm thiểu thương vong, có gặp kiểm sát trưởng hẳn cũng bằng lòng. Hắn đợi cục trưởng đại nhân một hồi, Sick hỏi tiếp: "Ta nghe nói Aidonatello ma tín kinh doanh có vấn đề, đây là chuyện gì?"

"Ta có nghe được phong phanh." Cục trưởng đại nhân nói: "Hình như sau khi Whitney Huogaimukai Farel kế nhiệm, đã mất một nửa vốn Ấc. Quyền Trưởng Ảnh Sáng muốn bỏ cũ thay mới. Bọn họ nói phương châm kinh doanh hiện tại không đúng. Bây giờ là căn cứ tỉ lệ sử dụng điều chỉnh phí thu, muốn hồi vốn trong thời gian ngắn. Mỏ gà lấy trứng đổi với người tiêu thụ, kết quả chỉ có người có tiền mới có thể gọi ma thoại, tỉ lệ sử dụng cùng với giá cả rơi vào vòng tuần hoàn chết. Loại kinh doanh độc quyền này nên hạ thấp phí thu, kích thích nhu cầu tiêu thụ. Lúc nhu cầu cao, người dùng rồi rãnh không có việc gì gọi ma thoại nói chuyện phiếm, đương nhiên không cần lo lắng vấn đề thu hồi vốn. Chính sách của quốc gia đối với ma thoại cũng giống với quy hoạch đường sắt, đều nằm trong nhiệm vụ thông thuận giao thông liên lạc trong nước, rút ngắn khoảng cách thành thị nông thôn, không có phí khu vực——" Giọng cục trưởng đại nhân đột nhiên nhỏ đi rồi biến mất.

"Này? Sao lại im rồi? ngài còn có ở đây không?" Sick chọc chọc chuông lục lạc, không có phản ứng. Đột nhiên hắn cảm giác trong chuông lục lạc toát ra chấn động ma pháp, lập tức hắn lao ra khỏi trạm ma thoại.

Trạm ma thoại nổ tung sau lưng Sick, nóc trạm bay hơn năm mét, tất cả người qua đường đều dừng bước lại, trợn mắt há mồm nhìn xem một màn này.

Sick bị xung lực đẩy ngã, ôm đầu lăn hai vòng nằm rạp trên mặt đất, nhìn tàn tích của trạm ma thoại, miệng không khép lại được.

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Hôm sau Sick đi làm. Hôm nay mái che được trang trí thêm một cái nữ nhân ngồi phanh đui, phía trên có hàng chữ viết ba chữ "Thỉnh chọc vào".

Hắn đi vào trong, nhìn thấy có thông báo trong đại sảnh: "Vì nâng cao chất lượng phục vụ, từ hôm nay bỏ phí ưu đãi trò chuyện với các đơn vị thuộc viện ma pháp."

Điều này đồng nghĩa, sau này Sick muốn gọi tới cục quản lý nghề nghiệp pháp sư cũng phải trả tiền!

Sick ngăn người trước thông báo, suy nghĩ cái này và vụ nổ tối qua có quan hệ gì không. Hắn quay người lại, nhìn thấy một người quen, chính nhũ mày nhìn xem trang trí trước cổng.

Đó là Lyle Knott phu nhân, mẹ Tiểu Tra. Kỵ sĩ cao cấp. Niên kỷ vượt qua 50, đã sanh sáu đứa bé, thể nhưng mà dáng người lồi lõm vẫn không biến dạng chút nào, nóng bỏng vô cùng. Mới nhìn còn tưởng nàng 30 tuổi. Nghe nói kỵ sĩ không dễ già, điểm ấy đã được chứng minh trên người bà. Bà có một đầu tóc màu nâu dài đến thắt lưng, buộc thành một bó. Đôi mắt có vẻ bất mãn. Bà mặc áo cộc cổ tròn, quần lửng có đeo thắt lưng cùng giày thể thao, rất thuận tiện cho vận động. Không thấy bà mang vũ khí. Tay phải bị nẹp. Bà là một trong những kỵ sĩ tham gia chiến dịch tiêu diệt giáo đoàn Hắc Dạ ba năm trước, ấn tượng của Sick đối với bà là: Mạnh đến không giống người. Không biết ai có bản sự làm cho bà bị thương.

Bình thường bà luôn đuổi chân bước nhanh, hôm nay lại càng nhanh, tâm tình tựa hồ rất kém cỏi. Bà đi đến trước quầy lễ tân, Sick liền trốn sau biển quảng cáo "Không nên hỏi công ty có thể làm gì cho người, mà hãy hỏi người có thể làm gì cho công ty".

Lyle Knott phu nhân chống tay trái lên quầy, thân thể nghiêng về phía trước, mỉm cười mê người. Bà dùng trên hai mắt nhân viên lễ tân, tựa hồ là dùng ánh mắt đã làm cho đối phương say. Nàng hỏi: "Xin hỏi văn phòng Whitney Huogaimukai Farel đại nhân ở chỗ nào?"

Mặt lễ tân hồng như tôm luộc, nói lắp ba lắp bắp: "Không có, không có —— chủ tịch không có thiết lập văn phòng, hẳn hẳn hẳn nói muốn cùng với công nhân ——"

"Giúp ta thông tri hẳn, tự nói Lyle Knott tìm hẳn, được không nào?" Lyle Knott phu nhân nâng lên tay trái, dùng ngón trỏ sờ cằm lễ tân, làm cho nàng ngẩng đầu, lại giang hai tay, vuốt gương mặt lễ tân, cuối cùng dùng đầu ngón trỏ điểm nhẹ dưới môi nàng: "Cảm ơn." Nàng xoay người gọn gàng, đi về chỗ ghế sa lon cho khách.

Lễ tân nhìn như bị tình yêu trùng kích đụng bất tỉnh, tay nàng hơi run nâng chuông lục lạc, nói vài câu vào đó, thời gian còn lại đều lén nhìn Lyle Knott phu nhân.

Sick chui sâu vào bảng quảng cáo, chui tới bồn hoa, lấy lá cây to che mình lại. Hắn không dám sử dụng pháp thuật tăng cường hiệu quả tàng hình, chấn động lúc làm phép, có thể sẽ bị kỵ sĩ thân kinh bách chiến phát giác, theo phản xạ sẽ làm ra phản kích.

Lyle Knott phu nhân ngồi ở trên ghế sa lon, hai chân bắt chéo, bả vai giãn ra, tay trái đặt trên ghế.

Bảy phút sau Whitney cái gì xuất hiện. Hắn lộ ra dáng cười có thể dập tắt bất cứ ngọn lửa yêu đương nào, mở ra hai tay đi về hướng Lyle Knott phu nhân. Lyle Knott phu nhân đứng lên, cũng không lĩnh tình với Whitney cái gì, tay chống nạnh liếc xéo Whitney cái gì: "Xin chào, Whitney Huogaimukai Farel đại nhân."

"Sao ngài lại đích thân tới đây chứ? Ta có thể đi qua chỗ ngài ah." Whitney cái gì nói xong vẫn tới gần Lyle Knott phu nhân, rất nhanh tiến vào cự ly không lễ phép.

Lyle Knott phu nhân canh chuẩn cự ly, giả bộ như lơ đãng giẫm vào chân Whitney cái gì một phát. Mặc bà mang dép lê, nhưng một kích toàn lực của kỵ sĩ cao cấp, vô luận là điểm rơi hay là phương pháp thì lực đều hoàn mỹ không tỳ vết, Whitney cái gì chỉ có thể đành chỉ kêu rên yên lặng lui lại.

"Hôm nay ta dùng danh nghĩa cá nhân cảnh cáo ngài, lập tức đình chỉ những tà thuyết mê hoặc người khác cùng với các hoạt động liên quan!" Lòng mày Lyle Knott phu nhân dựng đứng, trừng vào Whitney cái gì.

"Kênh radio của ta, dùng để dạy cho quốc dân những giá trị phổ thế, tuyên dương tình yêu và tha thứ, đều là thứ hữu ích với nhân loại! Đây là xu hướng của thế giới." Whitney cái gì đọc lên một loạt cường quốc hiện thời trên thế giới: "—— các đoàn thể luật sư đều đề xướng hủy bỏ tử hình." Whitney cái gì làm như có thật nói: "Những tiết mục này còn được rất nhiều khen thưởng, như là tổ chức đặc xá thân thánh tặng thưởng cho người thủ hộ tính mạng..."

"Ngươi còn dám nói như thế!" Lyle Knott phu nhân xem ra giống như là muốn đem Whitney cái gì đánh thành bùn nhão, con mắt đều muốn phóng lửa: "Ngày hôm qua phát ra 『đẩy vào con đường hắc ám』 là cái khi gì? Tự bạch của tội phạm cường gian à? hấn nói hấn vì bị mẫu thân ngược đãi mới cường gian sát nhân, MC còn hòa theo 『đẩy không phải lỗi của ngươi』? Loại vật này các ngươi cũng dám truyền bá? Người bị giết sai ở đâu?"

Whitney cái gì nói: "Dân chúng nên hiểu hấn mới là bên yếu thế, khoan dung hấn mới thật sự là chính nghĩa."

Lyle Knott phu nhân nghe xong càng thêm phần nộ: "Tiết mục của các ngươi nói cho dân chúng chỉ cần mình bị thương, có thể tùy tiện tìm người không quan hệ làm vật báo thù, cho dù có gây ra thương tổn khác gấp bội cũng có thể được tha thứ, vậy mà ngươi còn nói loại vật này hữu ích với nhân loại? Ngươi có biết một năm trên thế giới có bao nhiêu vụ xả súng, lái xe đụng người? Bọn họ chính là ôm suy nghĩ như thế, coi người vô tội thành bia ngắm!"

"Xã hội này nên suy nghĩ trên góc độ của bọn hấn nhiều hơn." Whitney cái gì nói.

"Ngươi lại dám để cho con của ta nghe cái thứ——" Lyle Knott phu nhân dậm chân, nền sảnh xuất hiện vết nứt rồi. Sick do dự không quyết có nên nói rõ nguyên nhân với Lyle Knott phu nhân hay không, nói cho nàng biết Tiểu Tra chỉ vì muốn xác nhận có phải một cô gái đang bắt cá hai tay hay không nên mới tạm thời đứng ở bên kia, chờ hấn bị đá sẽ khôi phục bình thường.

Whitney cái gì lại bắt đầu lộ ra ánh mắt không cần biết người trước mắt là ai, chỉ chăm chăm vào giảng đạo: "Nếu như ngươi thường xuyên nói chuyện với những người đó, ngươi sẽ phát hiện bọn họ không phải dạng cùng hung cực ác như vậy, bọn họ đều là những đứa trẻ tốt ôn hòa hữu lễ, đều rất thiện lương, chỉ là quá trình phát triển——"

"Ngươi nghĩ công việc của ta là gì?" Lyle Knott phu nhân lạnh giọng.

Whitney cái gì sững sờ. Lyle Knott phu nhân là kỵ sĩ, công việc của nàng chính là đối mặt tội phạm.

Lyle Knott phu nhân nói: "Cảnh sát đều phản đối hủy bỏ tử hình. Phạm nhân ngươi, còn có đám luật sư phé từ kia nhìn thấy, đều bị chúng ta bắt được, tước vũ khí rồi, bị người nhìn chăm chăm vào rồi, không còn đường có thể trốn rồi, muốn hung ác cũng không được rồi, tự nhiên xuất hiện một người muốn giúp hấn, một tia hy vọng có thể thoát án tử, đương nhiên ôn lương khiêm cung rồi. Ngươi phải đi xem hiện trường phạm tội, nhìn xem những vết óc, vết máu, nhìn xem biểu lộ người bị hại khi chết, nhìn con mắt không nhắm của bọn họ, cảm thụ giây phút cuối đời họ thấy được cái gì, đảm bảo sẽ thay đổi ấn tượng về kẻ thù ác ngươi nhìn thấy trong nhà giam."

Ngành tình báo pháp sư số một phản đối hủy bỏ tử hình, kỵ sĩ đoàn cũng thế, mà bọn họ được đa số dân chúng ủng hộ.

"Ta có xem ảnh chụp ah——"

"Ảnh chụp là lạnh như băng đấy. Ngươi nên nhìn hiện trường, đứng giữa thi thể, ngửi mùi, cảm thụ không khí chỗ đó." Lyle Knott phu nhân nói.

Whitney cái gì dừng lại, lập tức lảng tránh Lyle Knott phu nhân: "Hủy bỏ tử hình là giá trị phổ thế (*), quốc nội nên bắt kịp xu thế, không nên bị dân túy (*) ảnh hưởng!"

"Xin cho ta nhắc nhở ngươi, những người bị ngươi gọi là dân túy là căn bản quốc gia, không có bọn họ tự nhiên không có quốc gia này." Lyle Knott phu nhân trừng Whitney cái gì nói: "Giá trị phổ thế cần phải được mọi người chấp nhận, là lý lẽ vốn tồn tại trong lòng người. Lúc ngươi đem dân chủ hạ xuống thành dân túy mới có thể mở rộng nó, ngươi đã tự chứng minh nó không phải giá trị phổ thế. Đó là bạo lực tâm linh ngươi áp đặt trên thân người khác."

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 3 - Chương 17: Điều kiện vô điều kiện

Thấy Lyle Knott phu nhân nhập lý lẽ của hấn với bạo lực làm một, Whitney cái gì hít sâu một hơi, nghe rằng nhìn như muốn động thủ. Lyle Knott phu nhân đã quen đối mặt với tội phạm sao có thể sợ hãi, híp mắt đối mặt Whitney cái gì, một bước bất động. Sick rất hy vọng Lyle Knott phu nhân đáp Whitney

cái gì thành đầu heo.

Lúc này cửa đại sảnh mở ra, tám pháp sư mặc đồng phục Quyền Trọng Ánh Sáng đi tới, mỗi người đều cầm theo một tập tài liệu không hợp với trang phục đang mặc. Những người này là nhân viên xử lý nghiệp vụ hành chính của Quyền Trọng Ánh Sáng, cho nên thoạt nhìn không giống pháp sư lắm. Pháp sư dẫn đầu ước chừng bốn mươi tuổi, cao cao gầy gầy, còn có một gương mặt hơi dài, con mắt chỉ có hai cái khe hở. Lông mày của hắn thưa thớt, tóc ngắn màu nâu xám. Hắn đứng rất thẳng, nhưng lại quá gầy, giống như chạm một cái sẽ ngã xuống đất.

Vừa nhìn thấy pháp sư này, Lyle Knott phu nhân vốn là im ắng há mồm, tiếp đến sắc mặt trở nên hồng nhuận phơn phớt, chạy tới nghênh tiếp: "Honey —— sao anh ở chỗ này?"

Nam pháp sư kia là bố tiểu Tra, Anleweige tiên sinh, hai vợ chồng đều là nhân viên nhà nước.

"Anh có công sự phải làm. Ngược lại là em, sao không ở nhà nghỉ ngơi?" Anleweige tiên sinh cúi đầu hỏi. Ông còn cao hơn người vợ 1m7 của mình một cái đầu.

"Hôm qua đã khỏe rồi, đang đợi anh giúp bỏ nó ra." Lyle Knott phu nhân giơ tay phải lên, cười nói.

"Tiểu Tra còn nằm, anh giúp nó xin nghỉ ba ngày rồi." Anleweige tiên sinh cười ôn hòa: "Em chờ một chút, lát nữa mua hai cái nẹp mới, lần sau có quyết đấu với con trai cũng nên chọn vũ khí cẩn thận ah."

Lyle Knott phu nhân cười khẽ, sau đó thu hồi dáng tươi cười, cùng chồng nàng đi tới chỗ Whitney cái gì.

"Chào ngài. Ta là Anleweige, ta phụ trách công tác thẩm tra. Trước đó có phát thư cho ngài rồi đúng không?" Anleweige tiên sinh bắt tay với Whitney cái gì. Trên mặt hắn cười, ngữ khí lại cứng như đá, không hề cho đối phương cơ hội đẩy kéo gì.

"Ta có phân phó bọn họ nhất định phải chuẩn bị cho tốt những tài liệu kia." Whitney cái gì nơm nớp lo sợ: "Nhưng là mấy ngày hôm trước phòng kế toán cháy rồi, nhân viên kế toán cũng bị thương, đến bây giờ còn đang thiếu người, thật sự làm cho không kịp."

hoà loạn ở phòng kế toán chính là sự kiện Sick với Nanaimo đi tuần lần trước, một hồi này không chỉ có bị thương, còn có hai người tử vong, hơn nữa còn là bị sát hại.

"Người có thể ủy nhiệm kế toán viên cao cấp của công hội yểm trợ, tư liệu tổn thất cũng có thể liên hệ ngân hàng." Anleweige tiên sinh không cười nữa, môi hắn dùng lực kéo căng: "Đoàn thẩm tra yêu cầu phải biết tình huống rõ ràng, tức là ngài phải xuất đủ báo cáo tài vụ nguyên vẹn! Quyền Trọng Ánh Sáng cho rằng ngài không đủ sức đảm nhiệm chức giám đốc công ty lớn thế này, chỉ sợ sai lầm hôm nay của ngài chỉ làm đánh giá kia càng chắc chắn thôi." Nguyên lai là Quyền Trọng Ánh Sáng phái Anleweige tiên sinh đến giám sát Whitney cái gì, khó trách Whitney cái gì không dám ngăn đầu trước mặt ông.

"Này thật là một hồi ngoài ý muốn —— ta ——" Whitney cái gì mở ra hai tay, muốn giải thích.

Lúc này ngoài cửa có ánh đèn flash chớp lên, một đám cảnh sát bản địa đang quay chụp mái che trước cửa.

Sau khi chụp đủ, bọn họ tiến vào đại sảnh, đi thẳng về chỗ Whitney cái gì: "Nhiều lần tìm ngài đều không thấy, lần này vừa vặn gặp gỡ, thật sự là quá tốt. Chúng ta bên này nhận được phản nản từ dân chúng, nói ở đây trang trí không đúng thuần phong mỹ tục, làm cho người khác khó chịu, chúng ta muốn tìm ngài nói chuyện."

Sắc mặt Whitney cái gì trắng bệch, tiếng nói nhỏ như muỗi: "Này —— cái kia —— đó là có người vừa đi vừa luyện tập pháp thuật, mới ——"

Lyle Knott phu nhân nhìn xem một đám người kia, cộng lại khoảng chừng 17 người muốn tìm Whitney cái gì nói chuyện. Nàng nghiêng đầu, nói: "Hay là chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống, lần lượt giải quyết từng chuyện." Nàng khinh miệt hỏi Whitney cái gì: "Phòng họp ở đâu?"

Whitney cái gì mỉm cười nghiêng răng nghiêng lợi, đưa tay dẫn mọi người đi qua cửa cho nhân viên.

Lúc này Sick chui ra khỏi bồn hoa, xác định bọn họ đã đi xa, hắn lại trượt đi phòng nổi cấp.

※※※※※ ※※※※※ ※※※※※※※※

Bởi vì công nhân từ chức tập thể nên hiện tượng các tấm phản bay va chạm cũng giảm nhiều. Không có thô tục cùng băng tiền bay loạn, gian phòng này có phân tích mạch. Vận tốc phản bay bị System giới hạn trong 30km/h, bất quá bây giờ người quá ít, sân bãi quá lớn, đồng nghiệp dạy Sick cách rút một dây cáp, có thể giải trừ hạn chế vận tốc, đạt được vận tốc 80km/h.

Sick ngồi trên phản bay, dựa vào mã vùng của địa khu tìm đến vị trí trạm ma thoại tối hôm qua. Hắn bay qua hầm thẳng, dừng phản bay trước cửa hầm nhỏ, đi bộ vào. Hắn tìm được đường dây của ma thoại, phát hiện cái chậu rơi trên mặt đất, đèn báo đỏ bên trên, hệ thống truyền tin bị tách rời. Hắn treo chậu lại vị trí cũ, điều tiết lại dây cáp, trong nội tâm hoài nghi chuyện này có phải do ai đó có ý làm hay không.

Gọi ma thoại miễn phí sẽ có giấy chứng nhận ghi chép, có thể Whitney cái gì dựa vào cái này biết được có người đang liên hệ với đơn vị Quyền Trọng Ánh Sáng, phán đoán chân tướng Aidonatello ma tín sẽ bị nói ra, bèn ra tay, còn không biết dùng thủ pháp gì làm nổ trạm ma thoại, không biết chừng người này đã sớm động tay chân lên toàn bộ trạm ma thoại trong thành phố.

Sick muốn đi tìm Nanaimo, quay người lại thấy có thêm một người phía xa, Elaine Taylor ngồi ở chỗ kia.

Bề ngoài của Elaine Taylor, thực chất bên trong hẳn là Ác Ma Icama. Nàng mặc đồng phục công ty, ngồi trên phản bay, chân trần rủ xuống. Bờ môi có chút cong lên, lộ ra một ít hàm răng trắng nõn, nghiêng đầu nhìn Sick.

"Người thật sự là, coi đây thành nhà mình à?" Sick cạy một đường nhỏ trên hộp bạc.

Ác Ma Icama dùng giọng của Elaine Taylor nói chuyện: "Có đôi vợ chồng kia, đại nhân Whitney Huogaimukai Farel bây giờ rất an toàn. Cho nên Icama có thể tới."

"Đúng vậy a. Hiện tại mà giết hẳn đơn thuần là muốn chết." Sick híp mắt, dựa vào tường.

Vụ yêu Tiểu Hôi tán ra, không ai có biện pháp phát giác. Tiểu Hôi nói cho Sick, Nanaimo đến rồi.

Nanaimo đi vào phòng nói cấp, đầu tiên kiểm tra rương chứa đồ cũ, chỗ đó không có người.

"『 yêu 』 loại cảm tình này thật sự rất đẹp." Ác Ma Icama gỡ cổ của mình: "Không cần đáp lại, có thể bùng cháy. Chỉ cần mình vui vẻ là tốt rồi, chỉ cần mình khoái hoạt là tốt rồi, đối phương nghĩ thế nào đều không có vấn đề gì."

Toàn thân Sick đều nổi da gà.

Lys Na nắm lấy tay áo Nanaimo nói mấy câu, Nanaimo gọi ra phản bay, đi tới chỗ Sick.

Hai mắt Ác Ma Icama trở nên hồng rực, làn da bắt đầu cháy, tróc ra: "『 yêu 』 là không cầu hỏi báo, không cần đối tượng phản hồi, cũng không cần 『 đồng ý 』; 『 yêu 』 là trả giá, mặc kệ đối phương nói ra yêu cầu hay không, cũng không cần để ý đối tượng phải chăng cự tuyệt; 『 yêu 』 là tiếp nhận hết thảy cũng khoái hoạt từ đáy lòng, bao gồm sợ hãi cùng hận thù đối phương, cũng có thể hóa thành vui sướng. Ta muốn lấy đầu của ngươi, đeo trên cổ. Ta muốn ngấm ngươi vào chất bảo quản để có thể nhìn mỗi ngày. Ngươi không cần làm gì cả, bởi vì ta yêu ngươi ah. Ta muốn tất cả của ngươi, ta yêu hết thảy. Cho dù ngươi không muốn cho, ta cũng sẽ hoàn thành yêu của ta."

"Đi chết đi, buồn nôn." Sick rút ra tể đao.

Ác Ma Icama đang muốn mở miệng nói chuyện, phản bay hẳn đang ngồi đột nhiên biến mất. Thân thể Elaine Taylor nghiêng một bên, tiếp đến hạ xuống, tóc vàng xoay tròn trên không trung, cuối cùng đánh lên một chỗ cách hầm 40m. Hẳn hóa thành một ánh lửa biến mất, còi báo động ác ma kêu liên hồi. Buzzer cùng "Ác Ma xâm lấn! Ác Ma xâm lấn!" vang lên khắp nơi.

Hai cái ống tay áo có đường viền hoa vuron ra từ vách tường sau lưng Sick, đẩy bả vai Sick một cái. Sick nhích lên, Nanaimo ôm eo Lys Na xuyên tường đi ra.

Nanaimo đứng bên cạnh hầm, vẫy vẫy tay áo, nhìn về phía kia: "Thằng này cũng quá giống Elaine Taylor đi à nha, quá nguy hiểm!"

"Ác Ma không có giấy phép, ngữ mùi là biết." Lys Na nói.

Ác Ma Icama đứng thẳng dưới đáy hầm, dùng sáu cánh tay chống đất đứng lên, vỗ đôi cánh xương, biến thành một con bò câu, xông vào đường hầm, dùng tốc độ nhanh nhất trốn khỏi hiện trường. Nếu Lyle Knott phụ nhân nghe cảnh báo đuổi tới, nhất định hẳn phải chết.

Sick nâng trán hỏi: "Nanaimo, ngươi còn nhớ rõ khóa học đầu tiên sao?"

Nanaimo trả lời nghe không hiểu là nhớ rõ hay là không nhớ rõ: "Đã quên nó a. ngươi còn nhớ rõ ờ?"

※※※※※※ ※※※※※※ ※※※※※※※※

Sick mười tuổi tiến vào giáo đoàn, sau khi mỗi người lấy được tể đao, khóa học đầu tiên là trong tầng hầm ngầm.

Trong đường ngầm tối đen, mặt bạn học cũng không thấy rõ. Sick có thể nghe thấy tiếng khóc lóc, vết thương từ nghi thức tể đao vừa rồi co rút liên hồi.

Trên bục giảng có chút ánh sáng, viện trưởng Mật Anh đang đứng đó, bên cạnh nàng còn có một pho tượng nam tử trưởng thành, mặc trường bào nặng, lộ ra mười ngón chân. Tóc dài xoa vai, râu ngắn, nhà điêu khắc tựa hồ muốn biểu đạt một loại tình cảm siêu việt nhân loại, nhưng chỉ có cảm giác cứng nhắc. Ánh mắt của hắn không phải nhìn người trước mắt, mà là nhìn một phương trời xa xôi.

Viện trưởng Mật Anh khoảng 50 tuổi, đứng thẳng, dáng người cũng không sai biệt lắm. Trên mặt nàng có nếp nhăn rất sâu, lông mi là vệt đẩy, như hai thanh đao.

Nàng luôn xụ mặt, chỉ có thời điểm đề cập Hắc Dạ Vương Giả mới lộ ra dáng tươi cười say mê. Khóa đầu tiên của tân sinh do nàng đảm nhiệm, phảng phất đây là vinh hạnh đặc biệt viện trưởng mới có.

"Đây là người lãnh đạo linh hồn chúng ta, người sáng tạo thế giới, Hắc Dạ Vương Giả." Giọng viện trưởng Mật Anh như là có thể xuyên thấu bùn đất cùng nắp quan tài, làm người chết sống lại: "Các ngươi là may mắn đấy, mới được Thần tuyển. Người giúp các ngươi thành người đặc biệt, những người khác chỉ là thịt thối, linh hồn của bọn hắn rồi cũng sẽ vào địa ngục, chỉ có các ngươi mới được cứu trợ."

"Không quản các ngươi làm cái gì, không quản các ngươi phạm lỗi làm gì, Hắc Dạ Vương Giả đều yêu các ngươi, tha thứ các ngươi. Thần là phụ thân của các ngươi, mẫu thân, thầy giáo, huynh trưởng, bằng hữu, là tất cả của các ngươi. Vạn vật cũng không thể thoát ly tồn tại của Thần, các ngươi cũng đồng dạng! Vô luận các ngươi có là tồn tại hèn mọn thế nào, có Thần tại linh hồn của các ngươi, tưới tiêu ân huệ của Thần, các ngươi có thể trở thành người thiện lương! Cũng chỉ có từ thần mới được tân sinh, mới thật sự là còn sống!

"Tiếp nhận tình yêu vô điều kiện của Thần! Trở thành sứ giả của Thần, là sứ mạng cao thượng từ phần thưởng Thần ban cho các ngươi! Các ngươi cũng tìm được vui sướng vĩnh hằng! Thần sẽ thỏa mãn tất cả yêu cầu của các ngươi!"

Trên mặt Mặt Anh xuất hiện vẻ cuồng nhiệt, cứ như có thể ăn tươi người trước mắt: "Mà Thần lại không yêu cầu các ngươi cái gì."

Lúc ấy Nanaimo ngồi bên tay trái Sick, Sick cảm giác hân đang đá chân, không biết là quá đau nhức hay là không kiên nhẫn. Đi ra phòng học thì, Sick hỏi hân: "Ngươi có khỏe không?"

Nanaimo liếc qua cánh tay đang nhỏ máu của Sick, chính tay hân đang đau đến phát run, nói: "Chúng ta đều rất tốt, chỉ có đầu óc người nào đó không được tốt."

Sick cười trộm. Nanaimo thấy Sick phản ứng cũng rất hài lòng. Đến lúc chia phòng, bọn họ lại được chia chung phòng, thế là rất tự nhiên ghép giường với nhau. Bọn họ đều ngủ được mùi lạ, nhưng còn không biết đó là cái gì, trải qua một đoạn thời gian dài thảo luận, Sick nhỏ giọng nói cho Nanaimo: "Mẹ đã nói với ta, người khác giúp ngươi nếu như không cầu hỏi báo, ngươi sẽ thiếu nợ nhân tình người ta. Nợ nhân tình càng khó trả đấy, cho nên không nên nghĩ người khác sẽ giúp mình vô điều kiện, không nên thiếu nợ nhân tình tùy tiện."

"Nhà của ta nói là 『 đồ vật miễn phí mới là đắt tiền nhất 』. Không có khả năng có sự tình tốt như vậy." Nanaimo nhỏ giọng nói: "Ngươi cũng biết, tôn giáo có tiền nhất, chính là đám người ngoài miệng nói thần không cầu hỏi báo gì, trên thực tế tín đồ của bọn họ lại đem tất cả tài sản dâng cho thần."

Sick nghe không hiểu: "Mẹ của ta nói thần hỗ trợ chúng ta, bọn họ có giúp, chúng ta cũng phải làm lễ tạ thần. Thần này giống như là lạ đấy."

"Hắc Dạ Vương Giả khẳng định có vấn đề." Nanaimo nói: "Ta nghe nói qua có vài tên khốn nạn sẽ nguyện trang thành thần, giả bộ giống như rất hào phóng, sau đó sẽ cầm sạch sức khỏe cùng tài phú của ngươi."

Hai người đều đạt chung nhận thức với Hắc Dạ Vương Giả, thực tế sau đó chứng minh bọn họ đã đúng.

Thần "Không yêu cầu hỏi báo gì" này không phải chỉ cần tín đồ dùng tiền đưa cho hân là đủ, Thần tham lam đến cả linh hồn cùng tánh mạng của bọn họ đều muốn. Bọn họ chỉ có thể yêu, thuận theo thần này. Chỉ cần Thần nghĩ, bọn họ nhất định phải chiều Thần chỉ thị. Chỉ cần Thần muốn, mọi thứ đều phải lập tức hiện cho Thần. Tự do của bọn họ, tư tưởng của bọn họ, tình cảm của bọn họ, đều bị đặt trên tế đàn của Thần.

Những vật này đều quý hơn vàng đấy....

Đáng sợ hơn chính là, hân vẫn là vị thần đầu tiên không cho phép có kẻ nào cự tuyệt mà Sick gặp. Chiếu thuyết pháp của viện trưởng Mặt Anh, người không chịu phục tùng Thần, sau khi chết Thần sẽ bắt đi bọn họ, sau đó đem linh hồn của bọn họ ném vào Địa ngục, tra tấn vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 18: Piccolo tập kích

"『 không muốn gì, ý tứ chính là muốn tất cả, bao gồm những thứ ngươi không có và không phải của ngươi. 』 là lời khuyên tiền bối cho ta lúc ta bắt đầu lưu lạc chợ đêm." Giọng Nanaimo kéo Sick về lúc hai mươi tuổi. Nanaimo nói: "Icama này không thể để đó mặc kệ, tối nay ta sẽ đi mua cơm chiều."

"Ta cũng đi." Sick nói.

Trước khi tan tầm, bọn họ vẫn hỗ trợ công tác phòng nổi cấp.

Sick phụ trách đôi dây, Nanaimo thì đi bảo dưỡng chậu động, bọn họ trên cùng một cái phản bay. Sick nói cho Nanaimo sự tình phòng nổi cấp phụ thuộc phòng thiết bị.

Nanaimo nói: "Ngươi làm ta nhớ tới một sự kiện, lúc trước có một phen sao động trong chợ đêm cũng vì hệ thống ma thoại."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Ma thoại chính là một loại hệ thống truyền thu, trên lý luận mà nói cũng có thể truyền thu pháp thuật. Lúc ấy một rất nhiều người chỉ chờ kẻ hồ này để làm một vụ lớn." Nanaimo buông tay, thiếu chút làm rơi chậu đồng, đành phải thu tay lại nắm chặt chậu: "Bất quá Quyền Trọng Ánh Sáng đã sớm biết rõ sẽ có loại vấn đề này, bọn họ thiết lập pháp trận rất cường đại loại bỏ pháp lực truyền thu. Rất nhiều người đều thất vọng, từ hôm đó, sâu rượu

trong quán nhiều lên. Ngoại trừ có thể loại bỏ pháp thuật, pháp trận kia còn có hiệu quả mã hóa. Muốn nghe lén cuộc thoại chỉ có thể ghi âm ở hai đầu, chính giữa không có biện pháp."

"Cho nên Whitney cái gì không thể nào biết được nội dung cuộc thoại?" Sick hỏi.

"Đúng. Bởi vì pháp trận cố định rồi, cho dù hắn là chủ tịch cũng không có quyền hạn mở ra. Bất quá hắn là Đại pháp sư, quyền hạn chủ tịch có thể mở được pháp trận kia. Nếu là hắn muốn nghe trộm thật, trực tiếp làm hư pháp trận là được. Nếu pháp trận kia mất đi hiệu lực, Piccolo có thể tùy ý phá hỏng bất cứ hệ thống ma thoại nào."

"Trên thực tế hắn đã có thể tùy ý phá tung bất cứ chỗ nào ở đây." Sick cảm thấy, pháp trận kia, rất có thể đã hỏng rồi.

Nanaimo trầm tư chốc lát, nói: "Lát nữa người thử gọi ma thoại sẵn tiện gây nổ Even Joseph đại nhân, kiểm tra thực hư thế nào?"

"Ta không biết phải gọi như thế nào."

"Nói báo án là được rồi, hắn tám phần ở cục cảnh sát cái nào."

"Người muốn ta hầu tòa sao?" Sick thờ dãi, lại hỏi: "Đúng rồi, lần trước người đụng độ Piccolo thế nào?"

"Lần trước nào?"

"Lúc ở tiệm cơm, các người chắc đụng hắn a?"

"Không có ah, chỉ có một đồng thủ hợp thể mà thôi. Piccolo không có xuất hiện, người cũng không có đụng hắn sao? Ta cho rằng hắn lợi dụng thuật chuyển đổi đi tắt qua chỗ các người." Nanaimo tràn đầy nghi hoặc.

"Không có." Cho nên trong tiệm cơm lần trước, từ đầu tới đuôi Piccolo đều không có hiện thân. Cơ hội tốt như thế hắn rõ ràng chỉ gọi một đại quân quái quật, quá kỳ quái rồi.

Lys Na đang pha nước trà. Nàng buông bình trà xuống, ngẩng đầu: "Piccolo đến rồi."

Trên đầu bọn họ truyền đến một tiếng nổ mạnh, rất nhiều khối vụn xi-măng rớt xuống.

Sick chinh dây cáp gọn gàng, rút ra tể đao cùng một ít xương cốt.

"Xem hôm nay có thể lược hắn không." Nanaimo rút ra tể đao và năm bình máu, tưới máu lên lưỡi đao.

Tiếng nổ mạnh không ngớt, vị trí di động chậm rãi.

Sick niệm chú bằng Sở Ni ngữ: "Trói chặt linh hồn xảo trá trốn thoát!" Một chùm sáng trắng vurun ra từ trong tể đao, kéo dài tới chỗ tiếng nổ. Tiếng nổ mạnh đã ngừng lại.

Sick cảm thấy xoang mũi có chút đau nhức, lập tức dùng khăn tẩm thuốc che miệng: "Độc khí!"

Nanaimo đeo khẩu trang gia trì pháp thuật, Lys Na ấn chuông báo động, âm thanh cảnh báo vang lên khắp tòa nhà.

Nanaimo hỏi Sick: "Đã chạy đi đâu?"

"Sẽ không quá xa. Ta còn nắm hắn." Chùm sáng trắng trong tay Sick rất yếu ớt, nhưng vẫn còn.

Nanaimo nói: "Vừa rồi ta muốn nói, trên lý luận thuật chuyển đổi cũng có thể dùng xuyên tường. Trước tiên đem chất liệu phía trước biến thành hồ, sau khi xuyên qua lại biến trở về, lại lợi dụng thuật biến hình sửa sang lại. Bất quá làm vậy sẽ không có không khí, cho nên chỉ có thể dùng xuyên qua tường, không thể ở trong vách tường quá lâu."

"Mượn thiết bị hỗ trợ để thử?" Sick đưa ra giả thiết hợp lý. Nếu như di động đi rất nhanh, có thể nín thở di động từ một gian phòng đến một gian phòng khác, đến rồi thở. Phòng nói cấp bao phủ cả tòa cao ốc, phòng thiết bị cũng ở khắp nơi, như vậy hắn có thể đi tới bất cứ đâu, mà sẽ không trúng nhân viên ở đây.

"Đại khái a." Nanaimo sờ cằm. Tiếng nổ mạnh còn không cách nào giải thích.

Ở nơi tiếng nổ phát ra cuối cùng, vách tường xuất hiện một lỗ thủng, sau đó nổ tung, lộ ra một không gian bí mật. Chậu đồng treo trên tường rớt xuống đáy hầm, một tiếng leng keng vang lên.

Một cái chậu đồng đường kính 3m treo trên tường trong mật thất, ký hiệu pháp thuật phía trên được tạo thành từ ngọc bích, giống như cánh hoa nở rộ. Khe cắm của nó không ở trung tâm, mà là bên cạnh. Hai mươi đầu dây cáp duỗi ra, xuyên qua tường. Sick nhìn thấy ký hiệu nổ trên tường, mỗi mặt tường đều có. Có người đã tính sớm hơn Sick một bước, thiết lập bẫy rập sẵn rồi.

Piccolo đang đứng trong mật thất. Hắn mặc áo sơ mi màu quýt cùng sọc ca rô màu hồng, ống tay áo trang trí vết nhẵn. Nửa người dưới mặc quần thung

màu đỏ cùng mạng giầy nữ phù thủy. Hai tay hắn che mặt chỉ lộ ra hai mắt, đầu gối kẹp chặt nửa người, nhìn xem hai pháp sư một Agathion đối diện.

Nanaimo không để cho đối phương có thời gian hành động, lập tức quăng ra quả cầu lửa. Piccolo duỗi thẳng tay, chuyển quả cầu lửa thành hơi nước. Quả cầu lửa biến mất như trong dự liệu, nhưng không phải thành hơi nước, mà là biến thành khí độc ăn mòn. Tay áo hắn cháy đen. Hắn vội vàng rút tay về thi triển hộ bích.

"Bồn đại gia cũng biết rút kinh nghiệm đấy!" Nanaimo xoay tròn tế đao, lại quăng ra một mũi tên băng.

Piccolo muốn biến nó thành nước, nhưng nó lại thành dung nham, hắn mạo hiểm nhảy sang bên cạnh, dẫm lên ký hiệu nổ, mặc dù có hộ bích, một bên giầy vẫn bị hủy đi.

Sick thở dài, hắn cố ý lắc đầu, nhếch miệng mắt liếc nhìn Piccolo: "Người nên ngoan ngoãn đi học đại học pháp sư mới đúng."

Bên trong thuật chuyển đổi có cái gọi là "Bẫy chất liệu". Đối với người làm phép, lúc hắn đang thi triển pháp thuật, có thể khống chế cũng không phải "Đem mục tiêu chuyển đổi thành vật chất nào", mà là "Sẽ thi triển động tác chuyển đổi thế nào với mục tiêu". Nói ví dụ đem nước biến thành hơi thì phải đun nóng, đem hơi biến thành nước thì phải làm lạnh. Người làm phép cũng không thể chỉ định mục tiêu biến thành nước hoặc hơi, hắn chỉ là có thể đem mục tiêu đun nóng hoặc làm lạnh mà thôi.

Cho nên lúc thi triển thuật chuyển đổi, nếu làm chất liệu mục tiêu, sẽ xuất hiện kết quả không mong muốn. Cái gọi là "Bẫy chất liệu" chính là thoát nhìn rất giống chất liệu thông thường, pháp thuật dò xét cũng khó có thể phân biệt, nhưng đối với người quen với động tác thi triển thuật chuyển đổi, lại biến thành vật chất nguy hiểm.

Nanaimo dùng cái bẫy đó để công kích Piccolo. Nếu như Piccolo có học qua đại học pháp sư, hoàn thành học phần tương quan, hắn sẽ không bị lừa.

"Loại địa phương đó chỉ có lũ vô năng ngu đần các người mới cần đi vào!" Piccolo rống to với Sick. Sick thành công kích động hắn. Piccolo gào thét: "Là bọn họ phải quý xuống đập đầu cầu ta đi đọc, ta mới khinh thường học đại học pháp sư! Trẫm còn hiểu rõ pháp thuật hơn bất cứ giáo sư đại học nào, còn đi học đại học là cho bọn họ ca ngợi, ban thưởng bọn họ, để cho bọn họ dính hào quang của ta, để cho bọn họ có thể khoe khoang ta là học sinh của bọn hắn!"

Piccolo ngồi xổm thấp, tay tiếp xúc mặt đất. Hộp bạc trên cổ Sick nhảy nhảy dựng lên, Tiểu Hôi lao ra ngăn cản phía sau Sick, nuốt vào một đám dung nham. Piccolo còn có thể công kích từ phía sau!

"Pháp thuật vận vận không gian?" Sick nghi hoặc nhìn thoáng qua Nanaimo, Nanaimo lắc đầu. Hắn không biết đây là chuyện gì, nhưng không phải pháp thuật vận vận không gian.

Piccolo phóng tia chớp và mũi tên băng sau lưng Nanaimo với Sick, bức bách bọn họ quay người phòng ngự. Lúc Sick xoay người, Piccolo lướt qua hăm dọa nhào vào lưng Sick, Sick đau đến nhăn mặt. Hai người cùng ngã xuống phân bay.

"Tất cả đều biến thành gỗ cho trẫm!"

Chấn động pháp thuật lấy Piccolo làm trung tâm khuếch tán, đụng vào đầu chuyển đổi đó. Sick trên người có một cái bùa hộ mệnh, dung hợp pháp thuật hiện đại cùng kỹ thuật Sở Ni Ngữ, đựng máu của hắn, hắn chế tác tỉ mỉ để đối kháng thuật chuyển đổi đấy. Bùa hộ mệnh cùng thuật chuyển đổi chấn động va chạm, bên trên lập tức xuất hiện vết rách, thuật chuyển đổi chấn động đồng thời mất đi hiệu lực. Sick dùng tế đao chém lên cổ Piccolo, Piccolo biến mất dưới thân hải người thành cát, một cước đạp bay Sick, ném Sick tới khu vực biến thành cát. Tế đao chỉ xước qua da của Piccolo, hút được một chút máu mà thôi.

"Người rất ưa thích tượng gỗ mà! Biến người nhà thành tượng gỗ rất thoải mái sao?" Phạm vi sa hóa bắt đầu mở rộng, không bao lâu, dưới chân Sick cũng bị, bắt đầu chìm xuống.

Cái chỗ này bây giờ như vũng cát lún của tổ kiến trong sa mạc. Piccolo đang ở trung tâm, chỉ lộ ra nửa người trên: "Đúng vậy! Sướng muốn chết! Dù sao đều là giống nhau!" Cát biến thành mũi nhọn, đâm tới Sick. Nanaimo quăng một cái hộ bích giúp Sick.

"Không phải người cố ý, không hối hận sao?" Về mặt Sick ngưng trọng nhìn Piccolo. Hắn trượt tới chính giữa hố cát, cách Piccolo gần hơn.

"Tại sao phải hối hận?" Piccolo cười, ánh mắt lại như là bị điện giật, trống rỗng không có ánh sáng: "Lúc ta nhìn thấy bọn họ đều biến thành tượng gỗ, ta giống như tỉnh lại sau một giấc mộng dài. Tất cả cảm giác áp bách lúc trước đã không còn, tất cả vấn đề đều giải quyết. Cuối cùng ta cũng có thể tự do, không cần kẻ nào đồng ý! Trẫm mới là người có quyền quyết định vận mệnh, không giống với bọn họ! Ta thực không hiểu sao ta thức tỉnh muộn màng như thế!"

"Quá khứ ta bị cái xã hội tự tư này lừa gạt rồi, còn tưởng rằng trợ giúp nhân loại là sự nghiệp vĩ đại gì, ta nhô vào! Đây chẳng qua là cái cớ xã hội lấy ra để lợi dụng ta! Xã hội chính là tập hợp của vô số kẻ ngu dốt, để nghiền ép số ít những người tài hoa. Cường đại như ta, hoàn mỹ như ta, ngay từ đầu đã không cần bọn họ, bọn họ phải quý xuống cầu ta ban ân!"

Cách nhìn của Whitney cái gì chợt hiện trong đầu Sick, Sick đã minh bạch, hắn lập tức lý giải: Thằng này cùng Whitney cái gì đều hết thuốc chữa!

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 3 - Chương 19: Kết cục của sát nhân

Tốc độ sụp lún đột nhiên nhanh hơn. Hạt cát xuyên qua sàn nhà rớt xuống phía tầng dưới. Sick rớt xuống, đập vào mặt đất, loạng choạng đứng dậy. Hắn đang ở một văn phòng trống rỗng, trần nhà có một cái động, hạt cát không ngừng rơi xuống.

Piccolo biến cát thành cầu thang, hai tay mở ra, chậm rãi đi xuống, nhún vai nói: "Người may mắn như ngươi mà cũng hăm mộ trầm sao?"

"Ta không nhớ ta có vận may." Lúc này bị té đã làm hắn trầy da, hắn đang sử dụng pháp thuật cầm máu. Hắn để tế đao dính máu của hắn, có một pháp thuật cần dùng pháp thuật của địch nhân và bản thân để sử dụng.

"Ngươi là Tử Linh sư! Thiên phú này thật sự là quá tuyệt vời. Trẫm chỉ có thể đùa giỡn một chút, chỉ có thể cải tạo bọn họ, để cho bọn họ trở nên càng đáng yêu. Thế mà ngươi có thể có được bọn họ vĩnh viễn." Piccolo vung tay, làm ra động tác ôm người nào đó: "Chỉ cần giết bọn họ, ngươi có thể có được bọn họ, làm bọn họ yêu ngươi, thân cận ngươi, bảo hộ ngươi, làm tất cả những sự tình bọn họ không chịu làm khi còn sống. Thật hăm mộ ah! Trẫm tiếc nuối nhất chính là thuật chuyển đổi giết người quá dễ, tiện nhân kia cũng thế, nếu không phải nàng bị chết nhanh như vậy, trẫm còn nghĩ chơi nàng mấy lần, nghe nàng kêu rên từ từ!"

"Nàng chỉ là xâm phạm ngươi trên miệng, có tất yếu giết nàng sao?" Sick phi thường chán ghét cách nhìn của Piccolo, giống như đó là quyền hành nào đó, một loại chứng minh người trên người, giúp hắn miễn trừ quy phạm xã hội. Hoặc là, y theo thuyết pháp của Whitney cái gì và Piccolo, loại người như bọn họ không phải là một bộ phận của xã hội.

"Đương nhiên nàng đáng chết!" Piccolo thét lên: "Nàng cho mình là ao? Nàng là miếng giẻ rách ai cũng có thể nhận làm chồng! Nàng cho rằng nàng có quyền gì cự tuyệt ta? Nàng phải quỳ xuống cầu người xâm phạm nàng!"

"Ngươi không phải Tử Linh sư, thậm chí pháp sư ngươi cũng không phải, ngươi chỉ là hàng nát học đại học còn không xong!" Sick khiêu khích Piccolo không ngừng, đâm chỗ đau của hắn, để hắn muốn giết chết mình, như vậy Piccolo sẽ không nghĩ tới chạy trốn.

"Ngươi chỉ là tên hèn nhát duy trì lòng tự trọng thấp hèn của mình! Cho dù đây trời sinh, cũng không thể tha thứ! Ta sẽ biến ngươi thành tượng, không, là một pho tượng quý rập, không, biến thành một con rối, quỳ lạy sau lưng ta!" Piccolo bạo giận lên, mặt của hắn vận vẹo hoàn toàn, thoát nhìn như vừa như rắn vừa như cá mập. Hắn bỏ qua cơ hội có thể chạy trốn, thả ra pháp thuật trói buộc đông cứng về phía Sick, Sick hóa giải từng cái.

Nếu như Piccolo duy trì tỉnh táo, chạy trốn vào lúc này, kết cục sẽ khác.

Cửa ban công đột nhiên mở ra, Đại ca mèo hoang mang theo một đoàn người xuất hiện, trên mặt bọn họ hiển lộ ra quyết tâm liều chết, đồng loạt thi pháp. Cung tiễn ánh sáng bao phủ cả gian phòng thành hình, tựa như Phượng Hoàng bay lượn, mang theo liệt điểm bay về phía Piccolo.

Lúc này Đại tỷ vọt đến.

Piccolo rống to, như là sư tử gào thét, mũi tên ánh sáng chậm lại, tiếp đến từ đầu mũi tên, dần dần biến thành hơi nước. Chuyển đổi mũi tên ánh sáng là một việc rất khó, tạm thời Piccolo không rảnh phân tâm, Sick thừa cơ lần lên, tế đao chém vào bả vai Piccolo, huyết chú bám vào người Piccolo!

Đây không phải pháp thuật vật chất, thuật chuyển đổi không thể có hiệu lực. Vai Piccolo bắt đầu có hiện tượng xuất hiện thành một hình xám đỏ đen, còn phát ra hào quang quý dị màu đỏ đen, thẩm thấu ra quần áo, bắt đầu hủ hóa da hắn. Nhìn qua như là một bụi gai sinh trưởng dưới da Piccolo. Hình xăm vẫn mở rộng, lan qua eo của hắn, bò lên trên mặt của hắn.

"Ư...c —— ác ——" Hình xăm quấn một vòng trên cổ Piccolo, Piccolo thống khổ ôm yết hầu khom người. Hắn quay người chụp vào Sick, Sick dựng lên hộ bích, bị Piccolo sắp chết thả ra lực lượng cường đại đánh nát. Sick nghiêng đầu tránh thoát tay Piccolo, thuật chuyển đổi cắn nuốt vai trái hắn cùng một lớp da da bên gáy, hóa thành không khí. Một dòng máu chảy ra, Sick lao đảo lui hai bước.

Piccolo vung lung tung, thuật chuyển đổi bắn ra bốn phía. Đại ca mèo hoang cùng bộ hạ thi pháp tạo ra hộ bích chắc chắn, bọn họ giờ cao bùa hộ mệnh, như là đã luyện tập nhiều lần, cảm cục ma pháp vào vách tường, hình thành pháp trận, hạn chế pháp thuật của Piccolo.

Trần nhà vỡ ra, biến thành vài khối đá vụn rơi xuống; ngăn tủ biến thành dung nham, chảy lên sàn nhà; cửa sổ thủy tinh biến thành acid sulfuric, toát ra mùi vị đáng sợ. Sick muốn kết liễu Piccolo, nhưng tay của hắn không thể nhúc nhích. Tiểu Hôi vội vàng ngăn cản tảng đá đang rơi xuống, không có cách nào giúp hắn.

"Đi chết! Toàn bộ đi chết đi! Ta đã cho các ngươi cơ hội! Các ngươi có quá nhiều cơ hội! Chết hết a!" Piccolo thét lên. Vết xăm màu đen che khuất ánh mắt của hắn, hắn đã nhìn không được rồi, nhưng hắn vẫn vươn tay, dựa vào trí nhớ bắt trúng Sick.

Sick nắm chặt bùa hộ mệnh.

Lúc này Nanaimo xuyên qua ngăn tủ dung nham, hiện thân sau lưng Piccolo. Ở trong mắt Sick, quá trình này chỉ phát sinh trong một giây, mỗi chi tiết đều rất rõ ràng. Nanaimo tiến lên, tế đao đâm xuyên cổ Piccolo, di động sang trái, thu về, lại đâm ra sâu hơn. Tiếp đó, Nanaimo lui lại, kéo ra cự ly với Piccolo.

Máu như một cái vòng đeo trước cổ Piccolo, sau đó mở rộng thành khăn quàng, cuối cùng thành một chiếc áo đỏ.

"Híz-khà-zzz C-K-Í-T...T...T ——" Piccolo chỉ có thể phát ra tiếng như vậy. Nanaimo chọc thủng yết hầu Piccolo, hắn đã không thể nói chuyện, tay hắn cách Sick đúng 5cm, rù xuồng. Sick nỗ lực nâng lên tể đao, cắm vào tim Piccolo.

Đại ca mèo hoang ném ra một cái hộ bích, ngăn lại pháp thuật chuyển đổi cuối cùng của Piccolo.

Đó cũng chính là thời khắc cuối cùng trong đời Piccolo.

Quá trình chuyển hóa vật chất trong phòng ngừng lại, Piccolo tê liệt ngã xuống trong vũng máu. Máu của hắn phun lên người Sick.

"Cầm máu! Tái sinh!" Nanaimo xông lên thi triển thuật trị liệu không phải sở trường. Đại ca mèo hoang xông lên làm động tác tương tự, nhưng cao minh hơn nhiều. Bộ hạ đại ca mèo hoang cũng xông lên thi pháp. Miếng vết thương của Sick được một thanh tể đao cùng mười ba cây pháp trượng chiếu vào, lập tức lành lại, còn non mềm hơn trước lúc bị thương.

Sick nhìn đám người đang xem vai mình, xác định thật kỹ là máu của địch nhân, không phải miệng vết thương lại toát ra, Sick không nhịn được cười lên.

Nanaimo xiết chặt mũ, mũ vỡ thành từng mảnh. Hắn chỉ làm một tầng hộ bích đã xuyên qua dung nham, nhưng cũng may, chỉ bị hồng cái mũ.

Lys Na nhảy xuống từ cái động trên sàn nhà, nhìn vào thi thể Piccolo, một tay đè nặng môi. Từ trạng Piccolo cực thảm. Cổ gãy như đứt lìa, huyết chú bóp méo toàn thân hắn, cả người biến thành một đồng thịt nhão. Pháp sư tà ác từng làm mọi người run rẩy, một khi bị thua cũng không quá đáng là một cỗ thi thể.

"Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi." Đại ca mèo hoang không ngừng lặp lại những lời này. Qua một hồi hắn mới sửa nói: "Ta phát hiện tên kia động đến bầy rập, lập tức chạy đến. Vẫn là quá chậm." Nguyên lai người đặt ký hiệu nổ chính là hắn.

"Tôi luôn quên hỏi tên của anh." Sick nhếch miệng cười nói. Nếu không phải có những bầy rập đó, bọn họ còn không biết Piccolo đi ngang qua.

"Kee Marcello, tôi là Kee Marcello." Đại ca mèo hoang cũng nhếch miệng cười.

Đại tỷ đứng cạnh cửa, khoanh tay trước ngực, ánh mắt luôn định trên người Sick.

Ba phút sau, bọn họ còn đang thảo luận lúc nào nên mở tiệc mừng, Whitney cái gì đi vào.

Có lẽ không có ai báo cáo cho hắn mới đúng, nhưng lúc hắn tiến đến cứ như đã nắm tình huống rõ ràng, cũng phần nộ đã lâu rồi. Hắn cắn răng, biểu lộ trên mặt khủng bố cứ như con gái mình bị hiếp rồi giết. Sick tin rằng cho dù tất cả những người ở đây đều bị Piccolo giết sạch, Whitney cái gì cũng sẽ không tức giận như thế. Mắt, miệng hắn kéo căng hết mức, cổ cùng bả vai nổi thành một đường, xương quai xanh hiện lên.

"Là ai giết đứa nhỏ đáng thương này?" Whitney cái gì vung vẩy nắm đấm, rống to.

Kee Marcello đại ca xem ra là định một người gánh tất cả, lúc mọi người đã định chùn bước trước Whitney cái gì, thân thể của anh lại nghiêng đi một tí. Sick đem động tác của anh nhìn ở trong mắt, đoạt lời: "Là ta giết."

Whitney cái gì trừng Sick, như là muốn bầm Sick cho heo ăn. Lyle Knott phu nhân cũng từng trừng Whitney cái gì, nhưng lúc ấy Sick tin Lyle Knott phu nhân thực sẽ không làm như vậy.

Whitney cái gì không giống với lúc trước.

"Ta nguyên hắn, biến hắn thành bộ dạng này. Ta còn đâm thủng trái tim của hắn." Sick thu tay vào áo. Khẽ nâng cằm, dùng tư thái ngạo mạn đối mặt Whitney cái gì. Đối với chuyện hành quyết Piccolo hôm nay, trong nội tâm Sick chỉ có kiêu ngạo.

Lys Na vụng trộm dùng chân đá Kee Marcello đại ca, đuổi anh cùng bộ hạ rời khỏi đây, đi phòng tiếp tân kiểm tra xem còn ai bị thương không, thuận tiện tránh bão.

"Đây là mưu sát! Người là hung thủ giết người!" Whitney cái gì gào thét.

Nanaimo cầm tể đao đứng bên cạnh Sick. Sick vừa mất rất nhiều máu, người còn không có khôi phục lại. Nếu như Whitney cái gì muốn đánh nhau, Nanaimo sẽ không để một mình Sick hành động.

Sick trừng Whitney cái gì nói: "Ta giết rất nhiều người vô tội, đem ta lăng trì từng xẻo còn quá nhẹ. Ta đã từng là tử tù, nhờ Hoàng thất đặc xá, ta mới giữ được mạng. Thế nào? Kết quả ta giết một tên tội phạm khác. Kiên trì không nên giết tử tù, lại kiên trì muốn đặc xá tử tù người —— trả lời ta, đặc xá ta là đúng hay sai? Bọn họ cho ta cơ hội chấp hành Tru Sát Lệnh với Piccolo, là đúng hay sai?"

Whitney cái gì há to miệng đứng đấy, bộ dáng giống như học sinh tiểu học gặp được vi phân và tích phân, căn bản hắn không biết giải đề từ đâu.

Mà Sick khó nhịn phần nộ, nghĩ đến giả như là Kee Marcello đại ca, Whitney cái gì tuyệt đối sẽ không xử như thế.

Hắn nhớ tới Tiểu Tra đã từng nói, ham muốn tự mình thực hiện của những người này cũng như Sick muốn đồ ăn. Hoặc như người đời lâu ngày nhìn thấy đồ ăn, nguyện ý dùng thủ đoạn không đạo đức để tự mình thực hiện. Đây cũng là lý do Whitney cái gì không chịu bảo vệ nhân viên, không có gì so với việc nhể đây bao tử —— thỏa mãn tự mình thực hiện trọng yếu hơn rồi.

Mặc kệ người theo đuổi chính là nhu cầu sinh lý hay là nhu cầu tinh thần, nếu không có trí tuệ, thủ đoạn gì cũng là ti tiện.

Whitney cái gì giãy dụa thật lâu, cuối cùng hắn tìm được một đáp án, có thể làm cho hắn cảm giác mình có tu dưỡng: "Ta tha thứ người!"

Sick nheo mắt lại nói: "Ta chưa từng làm hại người, người không có tư cách tha thứ ta."

Đồng hồ treo tường bị nứt nhiều chỗ, nhưng kim đồng hồ vẫn còn động. Kim đồng hồ thẳng đứng, 12h đã điểm.

Nanaimo cười cười nói: "Tan tâm rồi, buổi chiều nói sau, sắp." Một tay Hắn ôm eo Lys Na, bên kia vịn Sick, mang theo bọn họ xuyên tường ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 20: Mua cơm

Sau khi rời khỏi Aidonatello ma tín, Nanaimo tìm được một cái ghế dài trên đường, Sick ngồi xuống, tựa nửa người trên lên đùi, đầu chôn vào gối.

"Người có thuốc bổ máu sao?" Nanaimo lục túi thuốc của Sick, sau đó tìm thấy một lọ "Thuốc bổ máu". Thói quen kiểm tra túi thuốc của Sick cuối cùng cũng có công dụng, Nanaimo đưa thuốc cho Sick, sau đó lấy ra thuốc trị phong, vừa lau vừa nói: "Mượn ít thuốc phong ờ." Dùng xong, Nanaimo hỏi Sick: "Như vậy còn muốn đi mua 『com』 không? Hay ta tìm chỗ nào đó để người nằm xuống."

"Muốn." Sick che miệng, giọng nói nặng nề. Vị thuốc rất đắng, sau khi vào bụng vẫn còn xông ngược lại yết hầu: "Còn có vấn đề không có giải quyết. Tại sao Icama không đi ra cứu Piccolo? Nó thật là Agathion của Piccolo sao? Lúc Piccolo chiến đấu nó đã chạy đi đâu? Cho dù Piccolo chết rồi, nhưng chưa giải quyết được Icama, ta vẫn không thể an tâm."

"Nói cũng phải, ta cũng không muốn nhìn Elaine Taylor chạy khắp nơi." Nanaimo gãi gãi đầu. Không có mũ, hắn thấy không tự nhiên.

Nanaimo nâng Sick dậy, tìm một chỗ thay đồng phục dính đầy máu, còn mua cái mũ mới.

Bọn họ tới một ngã tư đường, đèn xanh sáng, nhưng có xe cứu thương thổi còi muốn đi qua, tất cả xe khác đều ngừng lại nguyên chỗ, đợi xe cứu thương đi trước mới đi tiếp.

"Đây mới là quý trọng sinh mệnh." Sick nghĩ thầm.

Sau khi Sick mặc vào một bộ đồ pháp sư mới, Nanaimo mua được một cái mũ màu cà phê, hắn cũng đổi một bộ quần tây áo sơ mi màu vàng nhạt cùng áo khoác dài. Lúc bọn họ mua sắm, bộ dạng của Sick cứ như tên sát nhân, dọa nhân viên bán hàng hoa dung thất sắc, khuyên cả buổi mới tính táo lại để giới thiệu thương phẩm.

Sau đó bọn họ đến khu dân cư. Vùng này ngẩng đầu còn có thể nhìn thấy cao ốc, là khu vực ngay dưới cao ốc. Đa số tầng một của các ngôi nhà đều cải tiến thành cửa tiệm, hình thành một khu chợ nhỏ. Phần lớn là cửa hàng ăn.

Nanaimo dẫn đường đi thẳng, đi đến một quán trà gọi là "Apple Dream". Sick phát hiện người đi đường muốn tìm quán ăn, ánh mắt luôn nhảy qua cái quán kia. Không ai muốn đi vào tiệm, cũng không có ai dừng lại tìm hiểu, cứ như bọn họ không thấy được quán này.

Nanaimo nhìn thấy sự nghi hoặc của Sick, nói: "Ma pháp loại này không có tác dụng với người." Hắn thở ra một hơi, nói: "Vào đi thôi, bụng đang kêu kia." Nanaimo tự mình đẩy cửa đi vào, chuông gió trên cửa phát ra tiếng 'đang đang'.

Rõ ràng là giờ cơm, trong tiệm lại không một người khách. Cửa tiệm này rất nhỏ, để một cái quầy bar cùng hai cái ghế đôi là hết cả không gian. Bàn làm bằng Inox, không có cửa sổ. Trang trí như hang động, trên vách tường còn có nước rỉ xuống vào một cái máng, sau đó lại chảy ra lỗ thoát nước. Mặc dù bên ngoài thấy chỗ này cao hơn mặt đất, nhưng Sick hoài nghi đây không phải trang trí, mà là bọn họ thật sự đi vào cái động nào đó rồi. Trên hai cái bàn cùng quầy bar để tổng cộng 5 cái đèn ma pháp tạo hình như đèn dầu, là nguồn sáng duy nhất trong tiệm. Sick nhìn thấy ngọn lửa trong đèn còn có mắt với miệng, hình như đang cười hắc hắc.

"Mengmo, đạo này thế nào?" Nanaimo phát tay đến chỗ quầy bar. Trên quầy bar để một loạt ly thủy tinh, một Yêu Tinh đứng phía sau. Ba người ngồi xuống bên quầy bar.

Yêu Tinh Mengmo thân cao ước chừng 140 cen-ti-mét, thoát nhìn như đứa trẻ. Để phù hợp với chiều cao của hắn, quầy Bar ở đây cũng không có cao, chỉ bằng cái bàn bình thường. Mengmo hơi gầy so với một đứa trẻ, nhưng mập hơn Sick một ít. Tóc màu xanh da trời chạm vai, phủ cả mắt và lỗ tai, có cảm nhon. Hắn mặc áo sơ mi có cổ cùng một cái quần đùi, ở ngoài khoác thêm một cái tạp dề, chân mang ủng da. Máu da hắn hơi trắng, thiếu sức sống,

bờ môi màu tím, mắt bầu dục, màu trắng bạc không có đồng tử. Cổ đeo một cái vòng kim loại, bên trên khắc một dãy số: 11726.

"Chúng ta chúc mừng ngài." Mengmo mở miệng nói. Giọng hần như con vẹt, ngữ điệu chẳng ăn nhập gì với nội dung.

"Quả nhiên các người đã biết. Piccolo chết rồi." Nanaimo để tay lên quầy bar, cái cằm dựa vào mặt bàn: "Lấy chút đồ ăn cho bằng hữu ta trước. Hần mới bị mất nhiều máu, cho hần món bổ nhất."

Mengmo hỏi: "Hần là chủng tộc gì?"

"Nhân loại."

"Một phần ăn cho nhân loại, đặc biệt bổ máu. chúng ta giúp ngài chuẩn bị." Mengmo mở ra tủ lạnh phía sau, lấy ra nguyên liệu, chuẩn bị bỏ vào lò nướng.

"Lys Na cũng muốn. Ta là mị ma." Lys Na nói. Khuỷu tay nàng tựa ở trên mặt bàn, bàn tay chống má.

"Người còn là nhân loại sao?" Mengmo hỏi Nanaimo.

"Yup, trong thời gian ngắn còn không có ý định cải biến."

"Hai nhân loại một mị ma, một nhân loại cần bổ máu." Mengmo bắt đầu nấu.

Chờ hần bỏ tất cả vào lò nướng, trở lại quầy bar, Nanaimo hỏi: "Chúng ta muốn biết sự tình Ác Ma Icama, người có tin gì sao?"

"Người muốn biết về phương diện nào? Chúng ta ngắm lại xem." Mengmo vừa nói vừa lấy ra một bản bút kí mỏng vì bị xé rất nhiều trang. Lại lấy ra một cây bút bi để trên đó. Ngón tay Mengmo có nhiều đốt hơn nhân loại, mỗi ngón cũng dài hơn, bàn tay có sáu ngón. Móng tay cắt rất sạch sẽ. Mặc dù cấu tạo tay bất đồng, nhưng cách cầm bút lại không khác nhân loại chút nào.

Lys Na cầm một cái ly thủy tinh, nhảy xuống ghế chạy đến chỗ một cái nhũ thạch trong tiệm. Chỗ đó có nước phát sáng đang nhỏ xuống từng giọt, Lys Na đặt ly dưới đó.

"Chủ nhân Icama là ai, có thể nói sao?" Nanaimo hỏi.

Mengmo một mặt trả lời, một mặt ghi đáp án trên giấy: "Chúng ta không thể nói."

Sick ngồi ở bên cạnh nghĩ: có thể thời gian Ác Ma Icama đi vào Aidonatello còn chưa lâu. Trong ngôn ngữ Ác Ma không có chữ "Ta". Bởi vậy đa số Ác Ma không dùng chữ "Ta", mà dùng tên của mình thay thế. Lúc đầu gặp mặt, Icama chính là như vậy.

"Vậy các người biết rõ Elaine Taylor sao? Nàng còn sống không?" Nanaimo hỏi.

"Chúng ta cho rằng nàng đã bị chết. Không có tin nào nói nàng còn sống."

"Icama biết rõ một ít sự tình chỉ có Elaine Taylor biết."

"Chúng ta biết một ít tin tức có thể giải thích loại tình huống này. Nhưng mà ——" Mengmo buông bút.

Nanaimo nói: "Ta mua một bình rượu huyết lương cùng với một cái bánh nhân chuột."

Mengmo lại cầm bút viết chữ: "Chúng ta biết có một học phái pháp thuật không chính thức. Bọn họ chuyên nghiên cứu về Ác Ma. Bọn họ có một giả thuyết rất trọng yếu, nói là mỗi khi một nhân loại sinh ra đời, ở Ma giới sẽ có một ác ma sinh ra đời. Tính mạng hai người sẽ tương tác với nhau, nhưng sẽ không ảnh hưởng lẫn nhau, là tồn tại đối ứng với người kia."

"Icama là phiên bản Ác Ma của Elaine Taylor?"

"Chúng ta cho rằng có khả năng. Giả thuyết này chưa được nghiệm chứng qua, nhưng có rất nhiều người coi nó là thường thức. Chúng ta cho người tên học phái, người có thể tự mình thăm dò."

"Ta không quá tin thường thức của Ác Ma, cách nhìn của bọn họ khác với nhân loại." Nanaimo nhàu mày nhìn thoáng qua Lys Na. Bên kia còn đang nhìn chăm chăm vào ly cùng nhũ thạch, chờ ly đầy.

Lò nướng phát ra một tiếng "Đình", Mengmo quay người lấy đồ ăn ra. Bao một tầng giấy dầu, xé tờ giấy vừa ghi xuống dán bên ngoài, sau đó giao cho Nanaimo.

Nanaimo trả tiền. Sick nhận phần ăn của mình. Vừa mở ra ăn vừa đọc. Đồ ăn rất bình thường, là thịt bò cuộn gan, phụ một ly trà sữa.

Lys Na cũng trở về ăn phần của nàng. Lúc mở ra giấy gói, đồ vật bên trong giống như bông nhúc nhích, Sick dòi mắt đi.

Nanaimo cắn một phần thịt cuộn, Mengmo đem một bình rượu màu chocola cùng bánh nhân chuột gói kỹ cho hần. Lúc này một tinh linh toàn thân phát sáng đi vào trong tiệm, bọn họ dành nhường quầy bar, đi tới bàn. Lys Na cũng kéo một cái ghế tới, ba người lách vào một bàn.

"Không thể tưởng được đây lại là tiệm com." Sick nói. Hắn nhét miếng bánh cuối cùng vào miệng. Hắn vẫn cho rằng chỗ Nanaimo mua "Com" là cửa hàng tình báo.

"Tại đây bán đồ ăn các chủng tộc, phụ tặng tin tức nho nhỏ. Thủ pháp kinh doanh của Mengmo rất thành công ờ. Mỗi người trong chợ đêm đều tới tiệm Mengmo, ăn ngon lại có thu hoạch." Nanaimo nói. Hắn đưa bình rượu cho Lys Na, Lys Na cạ cạ bình rượu lên má trông rất vui. Nanaimo nhìn Lys Na một chút, quay lại nói: "Còn có một chỗ tốt, đây là đại lý, cả nước đều một giá!"

Sick vừa uống trà vừa nghĩ. Khó trách Nanaimo bỏ ra thời gian hai bữa com mới sưu tập đủ tư liệu của Piccolo, hắn ăn không hết nhiều đồ như vậy, tặng phẩm đương nhiên cũng ít.

"Ê quý đối, ăn bánh nhân chuột không?" Nanaimo rút tờ giấy dán ngoài bánh.

"Ta không muốn ăn sinh vật này nữa." Khóe miệng Sick trề ra.

"Nghĩ gì vậy. Đây là bánh đậu nhân bơ. Chuột chỉ là tạo hình." Nanaimo giải thích.

Cuối quầy bar để một cái TV. Mengmo mở đèn chiếu sáng phòng, bật TV, nháy mắt mấy cái về bản Sick.

TV phát ra tin giờ ngo. Tin nóng về tội phạm truy nã cấp một Piccolo. Piccolo, đã bị nhân viên an ninh của ma tín Aidonatello tiêu diệt.

Con mắt Sick đọc tiểu thuyết, lỗ tai nghe tin tức.

Whitney cái gì đang khóc lóc kể lể, nói hắn tuyệt đối không ra lệnh cho nhân viên tiêu diệt Piccolo. Hắn nói huy bỏ tử hình là giá trị phổ thế, do phòng an ninh không làm tốt công tác thương lượng với Piccolo. Điều là do xã hội tước đoạt tất cả cơ hội hướng thiện của Piccolo, mới đưa đến loại kết quả này...

Còn mọc thêm một tên không biết là ai, tóm lại là có danh hiệu giáo sư, 'hát đệm' bên cạnh, nói nếu như con của hắn bị giết, hắn sẽ tha thứ người kia, nói con của hắn cũng không mong phạm nhân phải chết. Bộ dạng hắn chân thành, sung sướng, không hề sợ hãi nghênh đón một khắc tương tượng trong đầu, cùng với ngữ khí chờ đợi, làm Sick liên tưởng đến một loại tình huống: A đi mua vé số, nói nếu như trúng giải đặc biệt, nhất định sẽ quyền tiền làm công ích.

Sick không muốn hiểu tại sao lại có cảm giác tương đồng như vậy.

Người phát ngôn viện ma pháp biểu thị, sẽ trao tặng huy chương cho phòng an ninh, cũng sẽ mau chóng đem tiền thưởng chuyển tới.

Ăn no, ba người trở lại ma tín Aidonatello. Nanaimo vừa đi vừa nghĩ đơn xin thôi việc nên viết thế nào.

Bọn họ đến trước cổng chính, phát hiện cửa ra vào biến thành một biển hoa. Khắp nơi đều là lăng hoa đề xướng huy bỏ tử hình, chúc phúc Piccolo, cầu nguyện kiếp sau hắn có thể sinh ra ở một thế giới tốt đẹp hơn. Còn có áp-phích màu đỏ cực lớn viết: "Cái chết của anh là công cụ chính phủ di chuyển lực chú ý của dân chúng. Sẽ có ngày bọn họ nhớ lại cái chết của anh, bọn họ sẽ vì chính mình mà cảm thấy hổ thẹn."

Sick nhớ tới những bảo vệ trực đêm đã chết, chỗ bọn họ hi sinh chỉ để một bó hoa rẻ tiền, bình hoa còn không nguyên vẹn.

Hắn muốn nhận tiền lương càng nhanh càng tốt, sau đó lập tức đi, loại địa phương này hắn không chịu nổi nữa.

Mặc dù cảnh tượng bên ngoài đáng ghét như thế, nhưng sau khi vào trong, không khí lại rất hoà thuận vui vẻ. Không có Piccolo uy hiếp, cuối cùng mọi người có thể an tâm, làm việc cũng hăng hái hơn.

Thấy Sick tiến đến, cả đám công nhân đến bao vây hắn, vội vàng bày mồm tám lười mà thảo luận: "Whitney Huogaimukai Farel đại nhân bảo anh về thì đến phòng chăm sóc nhân viên gặp hắn." "Hôm nay hắn cứ như bị điên vậy, siêu đáng sợ!" "Có muốn chúng tôi đi với anh không?"

Sick thờ ra một hơi, chuyện gì đến sẽ đến: "Không cần, mình tôi đi là được."

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 21: Một trận quyết chiến khác

Sick đến chờ ở phòng chăm sóc nhân viên theo lời đồng nghiệp. Hắn đợi khoảng nửa giờ, Whitney cái gì cùng đại tỷ mới tới. Hắn mặc lễ phục như trên TV, tiếng huy chương va chạm từ xa vọng lại.

Lần này, Whitney cái gì cùng đại tỷ ngồi đối diện Sick.

Sick đã chuẩn bị tâm lý đầu một phen võ mồm, quái chính là, trên mặt Whitney cái gì lại treo một điệu cười thân mật. Điều này làm Sick cảnh giác, hần lên mở ra máy ghi âm tiểu Tra cho mượn vốn giấu ở trong tay áo.

"Uống trà a." Whitney cái gì mang đến hai chén trà. Thân từng là pháp sư tà ác, bản thân cũng là cao thủ dùng độc, đương nhiên Sick sẽ không uống. Hần làm bộ điều chỉnh cổ áo, khẽ mở nắp hộp bạc, Tiểu Hôi len chui vào lòng bàn tay hần. Sau đó hần làm bộ che miệng ho khan, hít vụ yêu vào miệng.

Sick cảm giác như ngậm một khối băng không tan, yết hầu với cổ họng đều đau nhứt. Nhưng hần không có biểu hiện ra ngoài, hần cầm chén trà Whitney cái gì cho uống một hơi cạn sạch, kỳ thật vừa vào miệng đã bị Tiểu Hôi nuốt, không có giọt nào lọt vào yết hầu.

Sick buông chén trà, biểu lộ của Whitney cái gì lập tức cải biến, đáng cười trên miệng từ thân mật biến thành tà ác: "Chúng ta tới nói chuyện tiền lương a."

"Àn." Sick cố ý làm cặp mắt của mình mất tiêu cự.

"Ta nhìn qua bảng lương của ngươi rồi, công tác của ngươi là nhân viên ma thoại, lại lãnh lương cao như vậy, chuyện này không thể chấp nhận?!" Whitney cái gì nói.

Hai mắt Sick vô thần, trả lời: "Không biết a."

Whitney cái gì tiếp tục dọa: "Nhân viên ma thoại lãnh lương cao như thế, làm sao nói với cấp trên?"

"Ta cũng không phải làm nhân viên ma thoại thật. Ta có hợp đồng làm thuê, trên đó ghi rõ tiền lương" Sick nói. Whitney cái gì bỏ thêm chồi hoa Vật Nam vào trà, thứ này không có mùi vị, nhưng nó sẽ làm ngươi mất kiểm soát, người khác nói cái gì cũng đồng ý.

"Nhân viên ma thoại không có lương cao như vậy!" Whitney cái gì tăng âm lượng.

"Hợp đồng ghi thế nào, ngươi cứ thực hiện thế đó. Huống chi ta vừa làm nhân viên ma thoại, lại kiêm chức bảo tiêu, lương của ta chắc chắn cao hơn giá thỏa thuận!" Sick nói. Hần đã từng trò chuyện với các đồng nghiệp khác nên biết rõ lương nhân viên ma thoại là bao nhiêu. Sau khi Whitney cái gì nhậm chức đã cắt lương diện rộng, tất cả mọi người có khổ cũng không dám nói, còn không bằng đi rửa chén đĩa.

"Làm vậy ta ăn nói với cổ đông thế nào?"

"Đó là chuyện của ngươi."

"Lại uống chút a. Chắc ngươi miệng khô lưỡi đắng mới nóng như thế, hạ hỏa đi." Whitney cái gì lại châm thêm một chén trà, Sick dùng thủ pháp tương tự đút cho Tiểu Hôi.

Khi Sick đặt chén trà lên bàn, Whitney cái gì chớp mắt, dùng giọng nghiêm nghị hỏi: "Bình thường ngươi không làm việc, đứng hay không? ngươi đều trốn việc đi ra ngoài chơi!"

"Sai. Mỗi ngày ta đều cố gắng công tác, chưa bao giờ trốn việc." Sick sắp chán trò chơi trúng độc rồi.

Whitney cái gì vẫn còn phối hợp nói tiếp: "Cho nên ngươi bị khai trừ là đương nhiên đấy, ngươi thấy mình không xứng đáng với số tiền —— cái gì? ngươi nói, cái gì?"

"Ta nói tiền lương của ta không có vấn đề."

Whitney cái gì nhìn chăm chăm vào Sick, nuốt nước miếng, không biết sự tình có vấn đề chỗ nào. Hần không biết từ vừa bắt đầu, hần còn chưa động thủ cũng đã thua.

"Ta bảo vệ mạng của ngươi, ta bảo hộ nhân viên của ngươi, thế nhưng ngươi làm gì, một đồng đều không muốn cho ta?" Sick khoanh tay, hai mắt tập trung trên người Whitney cái gì nói: "Thật là một ông chủ tốt."

"Ngươi làm những sự tình kia, nhưng ngươi cũng là nhân viên công ty, nên nhìn chung thì ——"

Whitney cái gì còn chưa nói xong, Sick đã cắt lời của hần: "Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa."

Whitney cái gì cắn răng trừng Sick, Đứng bật dậy, mang tỷ đi ra ngoài. Sick thấy lúc hần xoay người, ấn xuống một máy ghi âm trong lòng bàn tay, kết thúc ghi âm.

Nếu Sick uống hết trà, sau đó đồng ý lời của Whitney cái gì, Whitney cái gì sẽ sử dụng máy ghi âm chứng minh Sick không có tư cách lĩnh tiền lương, thuận lý thành chương không trả tiền.

Sick cũng tắt máy ghi âm của mình, há mồm nhả ra một đám sương mù xám.

Sick trở lại phòng nói cấp tiếp tục hỗ trợ nhân viên ma thoại. Hần vừa làm vừa nghĩ nên tìm ai hỗ trợ, để Whitney cái gì trả tiền lương. Lần nay Nanaimo chỉ muốn nhận tiền thưởng ở chợ đêm, hần không cần tiền của Whitney cái gì như Sick, mặc dù hần cũng biểu thị hần nhất định sẽ nghĩ cách lấy tiền tới tay. Đùng hòng thiếu nợ pháp sư chợ đêm.

Hắn và Nanaimo ngồi cùng một cái phản bay, Nanaimo vừa lau chậu vừa hỏi Lys Na: "Giả thuyết về 『 Ác Ma đối ứng 』, là thường thức ở Ma giới thật sao?"

"Xem như thế đi, không phải ở đây cũng có giả thuyết cùng loại sao? 『 mỗi người trên thế giới sẽ có một người giống mình như đúc. 』" Lys Na khép hai chân lại, bàn chân đung đưa, dùng một ngón tay đặt lên má.

"Đây không tính là thường thức a." Nanaimo nói.

Lys Na lại chột mặt Nanaimo: "Thêm một người giống mình, không phải tình thú khác sao? Phần kia sẽ có cảm giác khác a."

Cách nghĩ của Ác Ma đúng là khác với nhân loại nhiều lắm, Nanaimo quyết định đổi cách nhập đề: "Người tin tưởng giả thuyết này sao?"

"Tin tưởng ah." Lys Na cười rất sáng lạn.

"Sẽ không phải —— người cũng có nhân loại đối ứng? Là ai?" Mọi Nanaimo nhắc lên, lộ ra hàm răng nói.

Lys Na chỉ là hé miệng cười, không trả lời.

Sick nhún vai xen vào: "Nàng sẽ không nói cho người biết đấy. Nàng là mị ma của người a, nói cho người biết, kết quả người chạy đi tìm nhân loại kia kết hôn thì làm sao?"

"Trái ôm phải áp! Ô ờ!"

Sick triệt để bỏ qua Nanaimo bị Lys Na hành hạ. Nanaimo hô hào: "Cái này không đúng, không phải mị ma ưa thích nhiều một chút ư!"

Chuông lục lạc của ma thoại dùng thử vang lên thật lâu nhưng chưa có ai nhắc máy. Sick ngồi xỏm trước bàn điều khiển, để cho phản bay đi qua bên kia.

"Không cần phải xen vào á..., đây đều là cuộc gọi giả."

"À? Những lục lạc chuông đó đều là của nội bộ ah, còn phải mở khóa mới gọi được." Sick nói. Bởi vì Whitney cái gì, bên ngoài không thể liên hệ trong này.

"Sao ta biết là nhân viên nào rảnh rồi gọi chơi, đã bốn ngày rồi." Lúc phản bay di chuyển, Nanaimo cũng ngồi xỏm xuống, gió thổi bay tóc hắn.

Sick vẫn điều khiển phản bay tới đó, nhắc ma thoại.

"Này này này! Có người có ở đây không? Làm ơn có ai đó đi! Mặc kệ ai cũng tốt, hãy nghe ta nói!" Giọng trong chuông lục lạc không lớn, nhưng xác thực là có. Đó là một giọng nữ trưởng thành, kèm theo khóc nức nở, giống như đã xảy ra chuyện gì đó rất khủng khiếp, làm nàng phải vội vã tìm người hỗ trợ.

"Xem đi. Ma thoại in re." Nanaimo nhú mảy xem thường nói.

"Có thanh âm ah." Sick kéo chuông lục lạc tới gần Nanaimo.

Nanaimo nhú mảy, ghé lỗ tai vào: "Nào có à?"

"Hãy nghe ta nói, ai đến hãy nghe ta nói?" Giọng nữ kia vẫn cầu khẩn, Sick nghe rất rõ.

"Xảy ra chuyện gì?" Sick hỏi lại.

Nữ nhân kêu khóc: "Cuối cùng cũng có người nghe được! Hãy nghe ta nói, ta là Daremyth. Yue! Whitney Huogaimukai Farel là tội phạm giết người! Hắn đã giết ta! Hắn cũng đã giết toàn bộ nhân viên kế toán!"

"Daremyth. Yue là ai?" Sick buông chuông lục lạc, để nó buông thông, quay đầu hỏi Nanaimo.

"Tên đại tỷ, xảy ra chuyện gì?" Nanaimo nói.

"Ta mới gặp người đấy, sao bây giờ chết rồi?" Sick kêu to.

Nghe được Sick nói, Nanaimo cũng biết có chuyện rồi. Gọi ma thoại không phải là người, là U Linh. Người bình thường không thể nghe U Linh nói chuyện, bởi vậy tưởng rằng là ma thoại giả. Sick không cần thi pháp cũng có thể nghe được U Linh, cho nên hắn nghe thấy giọng nữ nhân. Nữ nhân kia là đại tỷ.

"Ta đã chết bốn ngày rồi!" Đại tỷ nói: "Người người chứng kiến không phải ta, đó là Ác Ma khoác da của ta. Trước khi phòng kế toán cháy ta đã chết rồi! Ta không cho phép hắn giết người, ta muốn ngăn cản hắn, ta bảo sẽ báo cảnh sát, hắn giết ta!"

"Hắn đã không phải là người ban đầu ta biết rồi! Ngăn cản hắn!"

"Nàng nói cái gì?" Nanaimo vừa nói sò té đao bên hông.

"Là Whitney Huogaimukai Farel giết nàng. Whitney Huogaimukai Farel mới là hung thủ đốt phòng kế toán, là hắn đã giết hai kế toán chúng ta muốn cứu. Đại tỷ chúng ta gặp là Icama khoác da đại tỷ!" Sau khi nghe đại tỷ khóc lóc kể về sự tình mình bị giết, cuối cùng Sick cũng nhớ tên đầy đủ của Whitney cái gì rồi. Nhưng mà "Không phải người ban đầu ta biết" là chuyện gì? Whitney cái gì bị thao túng sao?

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 22: Một mình kéo thế giới xuống nước

Đại tỷ giống như không nghe được Sick cùng Nanaimo nói chuyện với nhau, nàng vẫn nói: "Vốn hắn rất lương thiện, trọng nghĩa! Lúc còn học đại học, chúng ta luôn bên vực kẻ yếu thế. Đúng là rất vất vả, chúng ta chống lại lưu manh địa phương, quan chức chính phủ, còn có đại chúng thờ ờ. Nhưng lúc đó hắn vẫn khá có dũng khí, xem như là có lương tri!"

Lúc ban đầu, Whitney đã từng là một người không sợ cường quyền, không lợi dụng truyền thông, kiên định với lý tưởng của mình.

Sick thuật lại chuyện này cho Nanaimo, Nanaimo nói cho hắn biết: "Bản thân Whitney là đại pháp sư, còn là một trong số ít những tài năng được cho đi du học. Hắn từng xuất bản một cuốn sách kinh điển bàn về tự do ngôn luận, còn cường điệu tự do ngôn luận là bất khả xâm phạm. Ở giai tầng cao của xã hội, hình tượng của hắn là người bảo vệ lương tâm xã hội."

"Dựa vào đồng huy chương kia để chống chọi lên hình tượng sao?"

"Trước khi có đồng huy chương là dựa vào hành động thực tế, bắt đầu có huy chương lại dựa vào miệng."

Đại tỷ nói tiếp: "Chúng ta đã tốn rất nhiều công sức, mới có thể có phát triển từng bước một, chúng ta đã từng bị kẻ có tiền, có thế uy hiếp. Thế nhưng cái này sẽ không đánh bại chúng ta, chúng ta biết rõ chúng ta làm đúng —— cho đến khi chúng ta đụng vào phế tử!"

"Những người kia cho hắn thấy tiền sử quan tòa phán sai sự thật, những sai lầm của hệ thống tư pháp trên thế giới, chúng ta đồng ý với bọn họ, quan toà không phải thần, chỉ cần có từ hình sẽ có người đi ngộ sát, cho nên chúng ta phải hủy bỏ từ hình."

Sick thật không thể liên kết lời đại tỷ cùng với Whitney cái gì lúc này. Hiện tại có xem thế nào thì Whitney cái gì cũng như "Tóm lại chính là ta muốn hủy bỏ từ hình, bất cứ tình huống nào cũng không được phán từ hình."

Đại tỷ nói: "Chúng ta bắt đầu đề xướng hủy bỏ từ hình, chúng ta phát hiện đây là một hoạt động cấp quốc tế. Rất nhiều nhà lãnh đạo các nước đều ủng hộ hủy bỏ từ hình. Những quý tộc thượng lưu bấy giờ đã nhìn chúng ta với con mắt khác, bọn họ đều tươi cười, coi chúng ta thành đồng chí."

"Hắn cho rằng đây là minh chứng cho nỗ lực nhiều năm qua của hắn, cho rằng đây là thứ hắn cứng đáng, hắn không chấp nhận chuyện những người kia chỉ ủng hộ hắn vì hắn ủng hộ đồ vật những người kia ủng hộ. Hắn vượt qua biên lớn, bắt tay với những nhân vật tâm cỡ, hắn tiếp xúc với những người đang tham gia các hoạt động cấp quốc tế, hắn gia nhập một tổ chức có lực ảnh hưởng cực lớn với thế giới!"

Hắn đã không còn là nhân vật báo lá cải cũng không thêm ngó. Hắn đã trở thành một bộ phận trong hệ thống vận động thay đổi thế giới.

"Hắn tổ chức tọa đàm, mở triển lãm ảnh, phiên dịch sách ủng hộ phế bỏ từ hình, lấy kinh phí của những người kia để hoạt động, nhưng cố ý bỏ đi những bình dân lúc trước ủng hộ hắn đã bắt đầu quay lưng với hắn. Trước kia hắn nói quan chức chính phủ ăn sung mặc sướng là: 『 các người là cận bã chỉ biết đánh hơi lợi ích. 』.Hiện tại hắn lại nói với người nhà có nạn nhân bị sát hại là: 『 các người là những phần tử thù hận khủng bố cực đoan. 』"

"Mỗi lần hắn bị dân chúng mắng, hắn đều nói mình chỉ công vô tư, cho nên đúng, nhưng hắn vẫn không cách nào buông tha cái danh 『 Người vận động thế giới 』, muốn được chấp nhận cũng là một loại dục vọng sao? Người vì chính mình cũng là một loại thỏa mãn?"

Đại tỷ kể về một án điểm của tổ chức phế tử.

Mặc dù bốn quốc cũng rất muốn thực hiện tách biệt tư pháp như nhiều nước khác, nhưng điều đó đồng nghĩa với việc mặc kệ dân chúng kháng nghị thế nào cũng không thể cải biến phán quyết của tòa án. Thậm chí giả như bạn của quan tòa dùng một bữa cơm nói chuyện phiếm tiện thể thay đổi cách nhìn của quan tòa, làm ảnh hưởng tới phán quyết, cũng không có vấn đề gì. Tiến thêm một bước khổng chế với hệ thống đào tạo luật sư, định hướng quan điểm cho người học luật, hoàn toàn tách rời xã hội. Trước hết để cho người ủng hộ phế bỏ từ hình nắm giữ chức vụ cao trong hệ thống tư pháp, sau đó để hắn gây áp lực với những người phản đối, vậy cũng không thể nói gì.

Có ảnh hưởng chung với người ủng hộ hủy bỏ từ hình, ai dám khẳng định phán quyết của hắn có bị ảnh hưởng gì không —— rất rõ ràng, hoàn toàn bị ảnh hưởng triệt để rồi.

Quốc gia nào cũng vậy, thẩm phán bình thường đều là người giới thượng lưu, những người leo lên từ tầng dưới chót nếu không phải là số ít, thì sau này cũng quên luôn xuất thân của mình. Thượng lưu thì chơi với thượng lưu, sẽ không ăn cơm nói chuyện phiếm với dân chúng bình thường, cho nên kết quả của việc tách biệt tư pháp chính là tiếng nói của nhân dân biến mất, thay vào đó là quyền quyết định của giới thượng tầng.

Có chiều bài "vận động xã hội cấp thế giới", lại thêm quan lớn các quốc gia cam kết "Cam đoan đủ thượng lưu" việc hủy bỏ tử hình càng dễ dàng thẩm thấu qua pháp viện. Bởi vì thượng lưu thì bao che nâng đỡ thượng lưu, đặt người đứng về phía dân chúng ở tầng chót, cho nên pháp viện bị thẩm thấu càng cao, tỷ lệ rút được thẩm phán ủng hộ phế bỏ tử hình cũng càng cao.

Thế là có rất nhiều tội phạm giết người, chiếu theo nguyên tắc mở rộng của những người ủng hộ pháp bỏ tử hình là "Suy đoán vô tội", "Hiềm nghi nhẹ tội", được miễn chết với một đồng lý do lý trí khó lòng tiếp nhận.

Như là đột nhập vào nhà cướp của giết người, chẳng những muốn chiếm của, còn muốn xâm phạm thi thể, Tòa Án Tối Cao phán miễn tử với lý do hành vi gian thi chứng minh hấn (mặc dù có bạn gái hay không) yêu (nạn nhân chỉ là người xa lạ) người bị hại... Không khỏi làm người hoài nghi, nếu không có gian thi, tình tiết vụ án sẽ khác, quan tòa phán cũng sẽ khác?

Đối với tiêu chuẩn "Phạm nhân rất ăn năn hối hận nên cho hấn cơ hội chuộc tội", từ nguyên bản là "Được người nhà nạn nhân tha thứ", biến thành "Được quan tòa tha thứ". Chỉ cần xin lỗi trước mặt quan tòa (hoặc quan tòa đại diện cho người bị hại vì nhiều lý do mà vắng mặt), cho dù vừa mới ra khỏi tòa đã chửi người chết, cũng không có vấn đề gì. Quan tòa còn cho rằng như vậy là quá nghiêm khắc, nên chỉ cần người còn sống, cho dù đe dọa muốn giết sạch người sống sót cũng không sao cả, mọi thứ đã có thuốc hối hận. Quan tòa cho rằng hấn có thể ăn năn trong tương lai, cho nên muốn dự trừ cơ hội cho hấn hối hận. Còn vấn đề đảm bảo tội phạm không thực hiện lời đe dọa trong tương lai? Đó là trách nhiệm xã hội, không phải của quan tòa.

Bởi vì 'có ý đồ giết người' là một tình tiết quan trọng trong các án tử, cho nên quan tòa thay đổi tiêu chuẩn cơ bản của nó. Chỉ cần có lý do, mặc kệ lý do kia là cái gì, đều sẽ trở thành không có ý đồ giết người. Ví dụ như bởi vì không muốn bị cảnh sát bắt được cho nên cầm súng bắn cảnh sát đầu, đây là vì chống lại lệnh bắt mới giết người, không phải có ý giết người. Ví dụ như bởi vì lúc cường gian thì người bị hại giãy dụa, thế là ghim chết người bị hại rồi hủy xác, đây là bởi vì sợ bị phát hiện mới giết người, không phải là có ý giết người. Ví dụ như... Coi như là bởi vì muốn thử xem cảm giác giết người cho nên giết người, cũng không phải có ý giết người.

Bởi vì tình tiết trọng đại cũng là yếu tố quan trọng trong phán xử tử hình, cho nên mặc dù tỉ lệ phạm tội không hạ thấp, quốc dân bất an mất ngủ, hung án phát sinh nhiều lần, cho nên bốn quốc gia giảm bớt rất nhiều "Tình tiết trọng đại".

Bởi vì khả năng nhận thức cũng là một lý do quan trọng phán xử tử hình, cho nên mặc dù đa số tội phạm giết người dù có vạch sẵn kế hoạch, có thể sử dụng công cụ, dụ dỗ người bị hại đến địa điểm không cách nào cầu viện để động thủ, sau đó lại có thể đầu trí với cảnh sát, biết tránh nặng tìm nhẹ trên tòa, những vụ án "Có chứng ngại nhận thức" vẫn tăng. Tinh thần thất thường giống như trên.

Nếu tất cả những phương pháp trên đều không dùng được, buộc phải phán tử hình, Tòa Án Tối Cao còn có thể gây áp lực lên kiểm sát trưởng, lý do là "Các yếu tố nhỏ đủ để thay đổi tình tiết vụ án", lại kéo dài thời gian thẩm tra án. Nói ví dụ, yêu cầu kiểm sát trưởng tra rõ ràng, phạm nhân muốn giết người cướp của trước? Hay là cướp của giết người? Nếu vẫn bị buộc phải phán tử hình, lần sau sẽ yêu cầu kiểm sát trưởng tra rõ ràng, phạm nhân cái gì giết người? Nếu vẫn phải phán tử hình, lại yêu cầu kiểm sát trưởng tra, tang vật trộm đi có giấy chứng nhận không? Rồi yêu cầu kiểm sát trưởng tra rõ ràng, giữa trộm và giết người có "Quan hệ pháp luật" như thế nào...

Dân gian xuất hiện các loại vè. "Nhất thẩm tử hình, nhị thẩm giảm bán, tam thẩm chân heo điện tuyến." Chân heo điện tuyến là món ăn ăn sau khi qua đại nạn.

Dù cho xông qua trùng trùng điệp điệp các cửa ải phán tử hình thành công, bởi vì những người 'Tiên tiến' trên thế giới muốn bỏ tử hình, một mặt nói tuyệt đối sẽ không tạo áp lực can thiệp nội chính nước khác, một mặt nói không hủy bỏ tử hình sẽ chèn ép kinh tế, cho nên phạm nhân tội tử hình đều sống bằng tiền thuế của dân ở trong tù.

Đó là thời gian thành công nhất của hội phế tử trong nước. Mặc dù cũng có người phản đối, mà đa số là người dân, nhưng lực ảnh hưởng thì thua xa những người ủng hộ.

Sau đó đã có một vụ án...

Một người nam tử bởi vì tìm không được công việc, muốn đi ăn cơm tù, quyết định phạm tội.

Đây cũng không phải chuyện lạ, thường xuyên có người muốn ăn cơm tù cho nên cố ý phạm tội, trước năm mới thì loại tình huống này nhiều hơn nữa. Bọn họ sẽ đi cướp bóc cửa hàng, cầm dao trên tay, thoát nhìn giống như là định cắt hoa quả, không có sát khí. Bởi vì mục đích là ăn cơm tù, cũng sẽ không cướp nhiều tiền. Có người cướp được một ít snack và đồ hộp đã thỏa mãn. Có người còn xin lỗi nhân viên trước khi cướp đồ, nhân viên cửa hàng thấy hấn hiền lành như thế, cũng chẳng muốn báo cảnh sát, thế là hấn chỉ có thể tự đi tự thú. Những vụ án này cũng chả có ai đổ máu.

Nhưng là, phạm nhân dùng đồ chơi dụ dỗ một bé trai mười tuổi đến nơi vắng vẻ, sau đó cắt yết hầu bé trai. Một sinh mệnh vô tội đã chết như thế.

Đây chẳng qua là đứa bé trong một gia đình bình thường, người lớn vì nuôi sống trẻ nhỏ mà cố gắng công tác, nó cũng cần thêm thời gian trưởng thành. Đứa nhỏ như thế, không cần phải chịu trách nhiệm với những thống khổ mà phạm nhân chịu đựng, cũng không cần phải phụ trách một mặt bất công của xã hội.

Lúc phạm nhân bị bắt có nói: "Dù sao hiện tại giết một, hai người cũng không bị tử hình, ta ăn cơm tù cả đời là tốt rồi." Loại lý do giết người này, trước khi đoàn thể phế tử du nhập (chủ yếu là trong thành phần thượng lưu), không chỉ văn sớ vớ vẩn (*mới nghe lần đầu), căn bản không cách nào tương tượng.

Sau khi kết án, quan toà nhận định hẳn là bên yếu thế, hẳn không có công tác là xã hội, hẳn giết đứa nhỏ là có lý do. Thế là không có tử hình, quan toà phán tù chung thân.

Dân chúng trong nước cho rằng, xã hội nghiêng về người bị hại, phải phụ trách sinh mạng đứa bé kia. Mà phụ trách đối với sinh mạng kia, lại là những người đề xướng hủy bỏ tử hình. Bởi vì các tình tiết trong án tử bởi vì phé tự mà vắn vẹo, thế là tất cả tội phạm cũng được hưởng lợi.

Có một án, bốn nam nhân làm nhục một bé trai hai tuổi năm tháng. Sống mũi cậu bé bị đánh gãy, ngón tay vỡ vụn, móng tay tróc ra, bị bỏng thuốc khấp người. Ngoài phần ngực còn có chút da, còn lại đều là màu đen, hồng, tím, lòng bàn chân còn bị đâm thủng. Hung thủ sợ hãi từ khóc, dùng đinh sắt nung đỏ trét lên miệng vết thương để trị liệu, lại cho nó hít thuốc phiện, cuối cùng làm đứa bé tử vong.

Tòa Án Tối Cao nói: Đứa nhỏ chết vì thuốc phiện, hành vi tra tấn không dẫn đến cái chết nên không tính vào tình tiết xét tử hình. Bởi vì chỉ muốn đứa bé yên tĩnh, cho nên cho nó hít thuốc phiện, đó không phải là cố ý giết người. Sau khi đứa bé chết sáu tiếng đồng hồ, phạm nhân đem nó tới bệnh viện, có thể thấy được bọn hắn có ý muốn cứu người, lương tâm chưa mất. Đây chỉ là tai nạn, mà đã hối hận, đầu lĩnh lãnh án 30 năm tù. Nhưng theo lệ trong nước, thực tế chỉ cần 15 năm là có thể ra tù.

Giết trẻ nhỏ như thế, quá rối tình dục, xâm hại thân thể càng tung hoành. Sờ vếu 10 giây có thể nói người bị hại chưa có cảm giác cho nên không có phạm tội. Cường ôn cường hân có thể nói là khác biệt văn hóa, không có ý mạo phạm cho nên không phạm tội. Lúc cường gian người bị hại "Không" kêu đủ to, cho nên xem như lưỡng tình tương duyệt... Khó trách luôn có người lôi phạm nhân ra đánh.

Nạn nhân bị tổn thương mất khứu giác, không cách nào tiếp tục làm đầu bếp, nhưng còn có thể mang thức ăn dọn cái bàn, cho nên không gọi là mất năng lực lao động, không cần bồi thường.

Quan chức cao cấp bộ xây dựng nhận thu hai vạn Âu tệ (đồng tiền mạnh, hai vạn thật là một khoản tiền lớn) của một nhà buôn, bởi vì không có chứng cứ chứng minh hắn trực lợi, cho nên không gọi là thu hối.

Hủy bỏ tử hình phát triển đến nước này, người được lợi đã không còn là tội phạm giết người.

Sau khi giết người, ngồi tù ba năm rưỡi, ra tù lại giết người, lần này còn không tử hình, Tòa Án Tối Cao có nói: lời người nhà nạn nhân, cùng lời người bị hại, số lượng từ sử dụng là 226 so 1. Mà trong 227 câu có một câu thế này: Quyền lợi người bị hại do kiểm sát trưởng phụ trách.

Trước khi nhân dân phần nộ phá phũ thủ tướng, có hai vấn đề lâu năm trong nước.

Một là bị cáo có trợ cấp từ kho bạc nhà nước, cùng với được mời luật sư miễn phí (không có thì chính phủ cũng sẽ cung cấp miễn phí), mà người bị hại thường bị bị cáo cù nháy, cuối cùng không có tiền tiền trả phí tư pháp đành phải "Lựa chọn tha thứ". Tình huống này cứ tiếp diễn, cho đến khi chính phủ vì trấn an dân chúng, miễn nhiệm bộ trưởng bộ tư pháp, người lên thay, mới thay đổi một chút.

Hai là tại trước khi đổi bộ trưởng, quá trình thẩm án, thường bỏ người nhà nạn nhân bên ngoài. Quan toà thậm chí cho rằng cho người nhà nạn nhân lên tiếng còn làm ảnh hưởng quan tòa. Đa số người nhà nạn nhân chỉ có thể thông qua kiểm sát trưởng, có ra tòa dự thính cũng chỉ có thể tro mắt ếch ra nhìn bị cáo nói móc nạn nhân, mà không có cơ hội phản bác. Sau khi đổi bộ trưởng, chuyện này mới tạm giải quyết.

Đối với tình huống như vậy chỉ có thể hiểu là, quyền lợi người bị hại luôn ít hơn bị cáo, là vì đoàn thể phé tự đã không chế đơn vị trực thuộc, bọn họ quyết định "thứ tự trước sau".

Dựa theo cách nói của đoàn thể đó, chỉ khi quốc gia bỏ tử hình mới nghĩ tới vấn đề người bị hại. Tình huống thực tế là, miễn nhiệm các vị ủng hộ bỏ tử hình (mặc dù chỉ là một vị trong đó), quyền lợi người bị hại lập tức tiến bộ.

Đoàn thể phé tự sẽ không nói, mà làm: Vì bảo hộ bị cáo, tất cả người bị hại phải hi sinh. Vì không cho bọn họ "Hãm hại" bị cáo, người bị hại ngoại trừ có thể "Tự nguyện" tha thứ, không hơn.

Sau án cắt yết hầu, nhân dân nổi giận đến độ chính phủ phải ra mặt. Không ra mặt, chức cao khó ngồi. Dám hủy bỏ tử hình, chắc sẽ có lần đầu tiên miễn nhiệm thủ tướng. Dưới áp lực bài sòn đảo hải, chính phủ bắt đầu một luồng sóng phản đối hủy bỏ tử hình.

Giới thượng lưu ủng hộ hủy bỏ tử hình thì chưa ăn khối lừa nhân gian, người muốn gia nhập giới thượng lưu, cùng dân chúng phản đối hủy bỏ tử hình, trí thức biết rõ dân chúng khổ sở, một bên ủng hộ tách rời tư pháp có ô dù quốc tế, một bên là khối đại đoàn kết dân tộc, lực ảnh hưởng của song phương được kéo gần, xung đột lại bắt đầu.

Whitney cũng bị công kích, vô số đồng chí phé tự bắt đầu dao động, cảm án cắt yết hầu hỏi hắn: "Chúng ta còn muốn phé tự sao?"

Whitney nhìn xem núi thư hắn thu được, lại nhìn huy chương "tổ chức đặc xá thần thánh", nhìn bằng khen hắn có, nhìn sách viết về hắn. Hắn nghĩ về cảnh tượng quốc gia của hắn hủy bỏ tử hình, vô số gương mặt hắn chưa thấy qua mỉm cười chúc mừng, hắn nghĩ danh hiệu của hắn xuất hiện khắp nơi, hắn nghĩ những người ủng hộ phé tự trên thế giới chỉ cần nghe tên hắn sẽ coi nhau như huynh đệ. Hắn nghĩ đến các họa sĩ nước ngoài khắc họa hình ảnh cao thượng của hắn...

Sau đó hắn nghĩ đến dân chúng khinh bỉ hắn.

Không, hẳn không thể để chuyện đó xảy ra.

Thế là hắn đi ra ngoài, phát biểu với truyền thông: "Bởi vậy, ta chỉ có thể càng cố gắng hủy bỏ tử hình..."

Đại tỷ khóc nói: "Lúc những người kia nói cho hắn biết, 『tù chung thân không phải tạm tha』 cũng trái với nhân quyền, cũng phải hủy bỏ, hắn không cần nghĩ đã đồng ý rồi. Ta nói cho hắn biết chúng ta vì phòng ngừa có người bị tư pháp ngộ sát mới ủng hộ phế tử hình, tù chung thân phải là phương án thay thế, nhưng hắn đã không cần biết.

"Lúc những người kia nói Tru Sát Lệnh chỉ là công cụ giết người của chính phủ, cũng nên hủy bỏ, hắn liền nhảy ra ủng hộ, đến khi Piccolo xuất hiện.

"Hắn rất sợ hãi, hắn nói Piccolo không giống với những kẻ giết người khác, hắn nói Piccolo là ma quỷ chân chính, Piccolo không có khả năng từ bỏ giết người! Nhưng hắn không thể giúp ngành tình báo pháp sư số một chấp hành Tru Sát Lệnh, phản đối Tru Sát Lệnh đã là tâm huyết của hắn, không thể ngừng ở chỗ này!

"Cho nên hắn muốn tìm một bảo tiêu mạnh mẽ trung thành, hắn đi chợ đêm tìm người môi giới, triệu hồi một Ác Ma! Ta khuyên hắn, ta đã nói với hắn, Ác Ma rất ác độc, bọn họ sẽ không ngừng khuyến dụ chủ nhân phạm tội!

"Thế nhưng mà hắn không nghe ta đây, ta khuyên hắn nhiều lần lắm, hắn mắng ta là phản đồ. Ác Ma kia đùa bỡn hắn trong lòng bàn tay, hắn nghe theo Ác Ma!

"Bởi vì hắn là người bảo vệ tự do ngôn luận, Quyền Trọng Ánh Sáng mới phải hắn quản lý hệ thống ma thoại, cho rằng hắn sẽ không lạm dụng phần quyền lực này. Nhưng hắn đã không phải người nắm đó rồi! Hắn sẽ không lui bước, hắn không thể mất bảo tọa! Ác ma kia nói cho hắn biết, chỉ cần hủy sổ sách, giết kẻ toán, Quyền Trọng Ánh Sáng sẽ không biết gì. Kế hoạch ngu xuẩn! Ác ma kia mới không quan tâm sự nghiệp của hắn thế nào, nó chỉ muốn nhìn người giết người mà thôi! Hắn tin tưởng mình có thể cải biến thế giới, nhưng là thế giới cải biến hắn. Hắn, hắn lấy da của ta, cho, cho ——"

Đại tỷ hét lên: "Ngăn cản hắn!" Nàng trầm mặc, ma thoại ngưng.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 25: Hành động

Sick thuật lại lời đại tỷ cho Nanaimo.

Nanaimo rung đùi đắc ý: "Vì phòng ngừa ngộ sát nên muốn phế tử? Án ngộ sát cũng là một án, số lượng phạm nhân ra tù tiếp tục giết người con cao gấp mấy lần ngộ sát, đã thành thường lệ rồi, sao bọn họ không thúc đẩy hủy bỏ tạm tha, hủy bỏ ra tù? Ah, ta đã biết, cái gọi là 『chết một người là bi kịch, chết trăm vạn người chỉ là con số.』 cho nên tình huống ngộ sát càng ít, càng phải hủy bỏ tử hình, bởi vì đây là bi kịch; trọng án càng nhiều càng phải hủy bỏ tử hình, bởi vì đây cũng chỉ là những con số. Lúc ngộ sát ít đi, ngày càng nhiều người lấy giết người làm công việc, tử hình sẽ biến mất!"

Sick không có nghe Nanaimo nói, hắn suy nghĩ một chuyện khác: "Nàng muốn ta ngăn cản Whitney Huogaimukai Farel, thế nhưng mà ta có thể làm gì? Chỉ có một mình ta nghe được nàng nói ah! Nói ra ai sẽ tin? Nói người bảo vệ chính nghĩa giết người? Nói kẻ yêu mạng của tử tù hơn mạng mình giết ba người để tiêu hủy chứng cứ? Hắn cầm giấy khen cũng có thể đập chết ta!

"Cho dù cảnh sát điều tra ra là hắn làm. Nếu không có tử hình, tạm tha với loại người như hắn dễ như trở bàn tay, trong ngục cũng có thể thao túng truyền thông, không cần đợi đến lúc ra tù, hắn cũng có thể tìm ta trả thù, các nơi tiền tiến trên thế giới rất thích hỗ trợ hắn!"

Nanaimo gỡ mũ ra, mặt nghiêm túc, nghiêng đầu, thở ra một hơi: "Ta không biết nhìn nhận hành động hủy bỏ tử hình thế nào. Ta cho rằng bọn họ ủng hộ cuộc vận động này, là vì trong tiềm thức bọn họ biết rõ mình cùng những tử tù đó là cùng một loại người, bọn họ đang bảo hộ đồng loại của mình.

"Câu nói bọn họ thích nhất người còn nhớ rõ sao? 『Ai trong chúng ta không có tội, ai có tư cách phán xử người khác?』 ngụ ý là bọn họ thông qua phần tối trong nội tâm, phán đoán không ai là thuần khiết trên thế giới này, cho nên ai cũng không thể nói người khác có tội, nếu có phán quyết, tất cả mọi người đều xuống địa ngục. Nhưng đạo lý của người không giống. Đạo lý của người là dù cho có tội cũng có thể phán xử người khác, chỉ cần quan tòa cùng tội phạm đều bị trừng phạt thỏa đáng, chỉ cần vậy.

"Tại sao người lại khác bọn họ? Bởi vì tội ác của người có thể bồi thường đấy. Cho dù thời gian rất lâu, cho dù phải trả giá bằng tánh mạng, một ngày nào đó sẽ trả xong. Cho nên đối với người mà nói, thẩm phán là quá trình tất yếu kiểm chứng tất cả sai lầm, cũng quan trọng như quy tắc giao thông, người không sợ phán xét.

"Bọn họ không giống, bọn họ sẽ tích lũy tà ác không ngừng, vĩnh viễn không ngừng nghỉ, cho nên tội ác của bọn họ có trả giá bằng linh hồn cũng không đủ. Cho nên bọn họ mới phản đối phán quyết, phán quyết đồng nghĩa với tiêu diệt trong suy nghĩ của bọn họ. Tội lỗi của bọn họ sâu nặng đến mức không thể viết ra, vừa viết ra là chấm hết. Nếu như có tử hình, bọn họ sẽ diệt tuyệt.

"Đã xác định tội mình đếm không hết, bọn họ sẽ cố gắng giảm nhẹ hình phạt, người biết điều này nghĩa là gì không?"

"Nghĩa là hắn sẽ giết người tiếp." Sick nói. Đây cũng là điều đại tỷ muốn nói, phải có người ngăn cản Whitney cái gì tiếp tục giết người. Mặc dù Logic

của Nanaimo rất lạ, nhưng mà Sick cũng hiểu.

Có hai loại hành vi không thể tha thứ. Một loại là vì lợi ích bản thân mà giết người, một loại là giết người làm niềm vui.

Vì lợi ích bản thân mà giết người, sẽ không bao giờ thỏa mãn ham muốn vật chất của bản thân, nhất định sẽ tiếp tục giết người.

Giết người làm niềm vui, luôn ham muốn một loại kích thích mới, nhất định sẽ giết người tiếp.

Sở dĩ hai loại người này không thể tha thứ, không phải do tội nghiệt quá sâu, mà vì bọn họ nhất định sẽ tiếp tục giết người. Tha thứ bọn họ, không cương quyết với bọn họ, sẽ trợ giúp bọn họ tiếp tục giết người. Đây không phải là vấn đề sự thực, không quan hệ với giới trị quan (*), lý tưởng, cũng bất cứ hình, ý thực tội ác gì.

Không thể tha thứ chính là 'sẽ tiếp tục giết người'.

Whitney Huogaimukai Farel giết người vì lợi ích, Piccolo giết người vì niềm vui.

Piccolo như thế, Whitney cái gì nhất định cũng là như thế, sẽ tiếp tục giết người.

"Đi tìm anh Kee Marcello, xem xử lý thế nào." Sick ngẩng đầu nhìn lối ra phòng nói cấp, hần không thể mặc kệ: "Cần thì ta sẽ sờ mông Icama, xé bỏ lớp da của nó!" Thuê Ác Ma không có giấy phép là trái pháp luật, kỵ sĩ sẽ điều tra.

"Ta thích cách nghĩ tích cực!" Nanaimo cười to nói.

"Người ta cũng thích tích cực ờ." Má Lys Na ửng đỏ nói.

Bọn họ tiến về phòng an ninh, nhân viên an ninh với Sick, Kee Marcello bị Whitney cái gì kêu lên phòng nói chuyện rồi. Thừa dịp Nanaimo nói chuyện với các nhân viên, Sick đi về chỗ bàn làm việc của Kee Marcello, hần nhìn thấy một tập báo cáo dày khoảng ba trăm trang, bìa mặt ghi "ghi chép vụ án".

Sick đọc báo cáo. Đó là ghi chép tất cả sự kiện về Piccolo tấn công Aidonatello ma tín, xem ra là muốn giao cho Quyền Trọng Ánh Sáng. Báo cáo ghi rất chi tiết, thì ra mỗi ngày Kee Marcello đều ghi chép lại. Sick rất muốn biết sau khi sự tình Piccolo bị lôi ra ngoài ánh sáng, Whitney cái gì sẽ phản ứng thế nào. Hần lật đến chỗ ghi chép về vụ cháy phòng kế toán, chỗ này ghi: "Piccolo. Kansas thích màu mè. Hần thích phô bày ra hành động của mình, luôn cố ý báo động cho chúng ta biết. Phòng kế toán bị cháy chẳng những không có dấu hiệu báo trước, không 'khán giả', hiện trường cũng không tìm được bộ cụ phô bày. Thời điểm sát hại hai nhân viên kế toán cũng chọn lúc vắng người. Điều này không phù hợp tính cách của Piccolo. Thủ phạm đốt phòng kế toán có thể là một người khác."

Kee Marcello cũng phát hiện người đốt phòng kế toán không phải Piccolo, nhưng điều này sẽ dẫn tới họa sát thân!

Sick khần trương. Hần hỏi chỗ gấp mặt của Kee Marcello với Whitney cái gì, lúc ba người vọt tới phòng chăm sóc nhân viên, bên trong không có một bóng người. Sick phát hiện trên mặt ghế có một cái áo khoác xám, là của Kee Marcello.

"Đi mật thất sao?" Nanaimo hỏi. Hần kiểm tra dọc vách tường, không có dấu hiệu gì, cũng không có chỗ trũng. Cân nhắc việc Whitney cái gì là Đại pháp sư, có lẽ hần dùng cửa dịch chuyển đưa người vào một không gian khác.

"Ta biết mật thất ở nơi nào, đi mau!" Sick nói. Lúc trước hần vô tình phát hiện một không gian bí mật.

Bọn họ phóng tới mật thất, sắc mặt hùng hổ dọa các nhân viên khác nhảy dựng.

Kee Marcello là trưởng phòng an ninh, chỉ nhìn qua cách anh chiến đấu với Piccolo cũng biết, kinh nghiệm trận mạc của anh hơn Whitney cái gì nhiều. Nhưng Whitney cái gì là Đại pháp sư, hần biết rất nhiều pháp thuật đặc thù, chỉ cần phát ra một cái, uy lực lớn hơn pháp thuật chiến đấu bình thường nhiều, tăng thêm đánh lên, thắng bại khó liệu. Cho dù Kee Marcello đánh thắng, nhưng không kết liễu được Whitney cái gì, rất khó chứng minh anh chỉ là phòng thủ chính đáng. Kee Marcello chắc chắn không có đủ tiền mời luật sư lên tòa! Whitney cái gì có các mối quan hệ của hội phế tử, pháp viện chỉ cần cử ra một thẩm phán ắt ơ, những người này vì hủy bỏ từ hình, vì thoát khỏi nhân dân giám sát, sớm đã dưỡng thành thói quen phán xử chệch đường ray, cho dù phán Kee Marcello đi ăn com tù, cũng rất có thể đấy!

Bản năng Sick nói cho hần biết hần không nghĩ thừa. Mặc dù hần không biết chuyện này, nhưng từ việc một bộ trưởng bị mất chức vì hủy bỏ từ hình, bộ trưởng mới lên gây khó dễ với bộ trưởng tiền nhiệm về chuyện lãnh lương hưu, cũng xóa bỏ sạch sẽ hồ sơ công tác mấy mươi năm của người trước. Người kia lúc đó cũng không biết mình đắc tội ai. Mặc dù lúc ấy có rất nhiều suy đoán, nhiều năm sau quay đầu lại xem, căn cứ biểu hiện của bộ trưởng mới, nguyên nhân chân chính hần là bởi vì bộ trưởng tiền nhiệm "phế tử không đủ" —— mặc dù hần cũng áp dụng các loại hành động ngăn cản từ hình như người sau, nhưng lại xuất hiện một vụ án huynh đệ tương tàn hần không giải quyết được, buông tay xử tử —— những người này không ngại hãm hại người không cùng lập trường, dù vẫn luôn là đồng bọn, xây chân một lần là xong. Ngay cả một bộ trưởng còn bị hãm hại như vậy, cảnh sát hoặc người tìm được chứng cứ hoặc bắt được tội phạm giết người bị hãm hại không biết bao nhiêu.

Người như Kee Marcello bọn họ sẽ không bỏ qua đâu.

Sick đến một cái hành lang, phía sau vách tường bên trái chính là mật thất, tường bên phải dán áp phích "Lui một bước trời cao biển rộng".

Hai người kiểm tra vách tường bên trái, không có pháp thuật phòng ngự, thế là quyết định dùng phương pháp cũ. Nanaimo một tay ôm Agathion một tay ôm Sick, dùng Thuật Xuyên Tường đi qua. Thế nhưng mà lúc bọn họ tiến vào mật tường, sau khi bọn họ xuyên ra mật tường, "Lui một bước trời cao

biển rộng" lại hiện ngay trước mắt.

"Lại một lần nữa!" Nanaimo quay người, thừ lại một lần. Vẫn vậy.

Sick vượt vách tường, không cảm thấy pháp thuật chấn động: "Pháp thuật này cũng quá—— hoàn mỹ đi!"

"Nhanh tìm điểm mù, phải tìm được mới có thể phá hư!" Nanaimo dán trên vách tường, dùng toàn thân cảm thụ, vẫn không thấy gì.

"Tiểu quý, tránh ra!" Sau Sick truyền đến một giọng nữ tràn đầy uy hiếp. Sick quay đầu, nhìn thấy phu nhân Lyle Knott đang mặc một bộ trang phục kỵ sĩ, phù hiệu Thánh Khiết Chi Thuần lấp lóe, tay phải cầm thánh kiếm chỉ vào hắn. Sick bị dọa toát mồ hôi, Tiểu Hôi lại không cảnh báo hắn!

Nếu như nói tể đao là một bộ phận của pháp sư hệ Sở Ni Ngừ, thánh kiếm chính là một bộ phận của kỵ sĩ. Thánh kiếm mỗi kỵ sĩ cũng khác nhau. Thánh kiếm của Phu nhân Lyle Knott là một thanh trường kiếm như san hô đỏ. Bên trên còn có sò với hén hình con thoi, hình cái tháp, hình quạt... Màu tím, màu nâu đen, màu vàng nhạt....

"Ta nhận được thông báo có Ác Ma chưa đăng ký ở đây, cho nên ta tới điều tra, là các ngươi làm sao?" Phu nhân Lyle Knott hỏi. Thánh kiếm không có chuyển hướng, vẫn chỉ vào mặt tường.

Sick cùng Nanaimo lắc đầu, Lys Na xuất ra giấy chứng minh.

"Vây cũng đừng có ảnh hưởng ta!" Phu nhân Lyle Knott hất khuỷu tay, khoét một lỗ trên tường. Một không gian mật xuất hiện.

Phu nhân Lyle Knott bước vào, Sick thấy mặt tường sắp khôi phục, tranh thủ đi vào.

Vách tường khép lại...

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 26: Quốc gia cần

"Kỵ sĩ kiểm tra! Đứng yên tại chỗ, lấy giấy chứng minh ra!" Phu nhân Lyle Knott hô to.

Bọn họ đi vào một không gian do pháp thuật khống chế hoàn toàn. Thoạt nhìn không biết nó lớn bao nhiêu. Ánh sáng màu xanh da trời bao phủ cả gian phòng như những sợi tơ đan xen tầng tầng lớp lớp, nơi càng xa, ánh sáng càng đậm. Dưới chân cũng vậy, không thấy sàn nhà, nhưng quả thật có một mặt phẳng có thể đứng.

Ánh sáng rất dày, giống như gợn sóng đang đưa, thỉnh thoảng còn xoắn vào nhau, làm Sick liên tưởng đến những chòm sao thấy trong sách.

Kee Marcello đang quỳ gối quay lưng về phía bọn họ, Sick xông tới bên cạnh anh.

Kee Marcello vẫn còn ý thức, anh nhìn Sick. Trên mặt đất có một vũng máu của anh, hai tay đỏ bầm, miệng vết thương sâu đến mức có thể thấy xương. Sick lập tức thi triển thuật cầm máu. Với những tài liệu hắn mang theo, muốn tái sinh miệng vết thương là việc bất khả thi.

"Cậu đến làm gì—— nguy hiểm——" Kee Marcello vẫn còn mắng Sick được.

"Yên tâm, tôi đem phu nhân Lyle Knott đến. Bà rất mạnh." Sick hơi bóp méo sự thật.

"Là hắn làm sao?" Phu nhân Lyle Knott tới cạnh Kee Marcello, đứng ở vị trí anh có thể thấy bà, mắt trừng về phía Whitney cái gì.

Whitney cái gì đối mặt với bọn họ, vị trí của hắn cách mặt đất khoảng 3 mét. Sau lưng hắn mọc ra một đôi cánh trắng đang vỗ nhẹ, cánh rộng tới sáu mét, nhìn như cánh hạc. Thật ra đôi cánh chỉ để trang trí, có một pháp thuật phụ trợ khác giúp hắn lơ lửng giữa không trung. Hai tay của hắn mở ra, giống như là muốn ôm cả bầu trời, dùng ánh mắt dưới cao nhìn xuống, quét qua mọi người. Đại tỷ đứng bên trái hắn, thấp hơn hắn một cái đầu, mặt không biểu tình nhìn phu nhân Lyle Knott.

"Oa, không thể tưởng được gà mập cũng có thể bay." Nanaimo nói. Bằng dáng người của Whitney cái gì, dù có làm cái cánh to gấp đôi cũng chưa chắc bay được.

"Chính là hắn." Kee Marcello trả lời phu nhân Lyle Knott.

"Mời người theo ta tới cục cảnh sát một chuyến." Phu nhân Lyle Knott cười nói với Whitney cái gì.

"Không." Whitney cái gì nói.

"Người định chống lại lệnh bắt?"

"Ta không có ý đây." Whitney cái gì nói to: "Hắn muốn giết ta, ta chỉ phản kháng. Tất cả mọi người biết rõ hắn thù ta, ta làm gì có lý do công kích hắn? Đương nhiên là phòng vệ chính đáng ah, người nên bắt hắn mới đúng."

"Người ——" Sick tức giận đến mức muốn chửi ầm lên, cũng định tiến lên, Kee Marcello lại đè chặt Sick.

Kee Marcello dùng cánh tay run rẩy, lấy ra một vật nhỏ từ trong tay áo. Rõ ràng là một máy ghi âm đặc dụng của quân đội. Thứ này chẳng những có thể dùng ghi âm, còn có thể đồng bộ rồi gửi tín hiệu ra bên ngoài. Phát minh ra thứ này chính là các pháp sư cao cấp nhất trong nước, Whitney cái gì không có khả năng ngăn trở quá trình truyền tín hiệu.

Kee Marcello ấn vài cái, máy ghi âm bắt đầu chạy, âm thanh phát ra rất to. Đoạn ghi âm từ lúc Whitney cái gì gặp Kee Marcello ở phòng chăm sóc nhân viên, không bao lâu sau tranh chấp nổi lên. Whitney cái gì nói báo cáo của Kee Marcello về Piccolo "Có một phần không phù hợp sự thật", muốn anh "Sửa chữa xác thực một ít".

"Tôi không có khả năng làm như lời ông nói!" Kee Marcello nói: "Những người này rõ ràng đều bị Piccolo giết, tôi không thể đổ chúng lên đầu người khác! Tôi chỉ là người làm công, vấn đề bồi thường danh dự có dùng cả cuộc đời cũng chưa chắc trả hết; những kiến trúc sư tự nhiên vì việc này mà mất cả tương lai, những người vợ mất chồng còn bị đòi bồi thường... Vì một tội phạm giết người mà hủy diệt cuộc sống của vô số người khác, ông không thấy lương tâm bất an sao?"

Whitney cái gì tức giận mắng: "Cho dù thực là như thế, thì thế nào? Piccolo không giết ai ở đây cả, là những người khác làm! Ta đã nói với truyền thông như thế rồi, không có khả năng đổ giọng! Dù sao bọn họ không có tiền án, mới một hai cái nhân mạng sẽ không phán tử hình. Nếu không phải xã hội này tàn nhẫn, không chịu buông tha dùng bạo chế bạo, bức bách ta dùng loại thủ đoạn này cứu vớt tội phạm tử hình, ta cũng không cần làm ra việc này!"

"Đối với ông, chỉ có tội phạm giết người mới đáng giá tha thứ sao?"

"Người ủng hộ tử hình mới là những tên tội phạm giết người 『ác độc nhất』!"

Whitney cái gì phát hiện hắn không cách nào thuyết phục Kee Marcello, giọng nói trở nên trầm thấp, lời mang theo uy hiếp: "Con gái của người muốn đi học đại học đúng không? Nó muốn học âm nhạc đúng không? Cái này tốn nhiều tiền lắm! Còn mẹ vợ người, thân thể không tốt lắm đúng không? người không muốn mất đi phần tiền lương này, đúng không?"

"Tôi rất cần tiền." Kee Marcello nói: "Nhưng tôi không cần tiền bản. Ông không nên xem thường tự tôn của một con côn trùng! Kế toán không chịu giúp ông che dấu, ông liền giết bọn họ, đúng hay không?"

"Đó là bọn họ bức bách ta làm vậy!" Whitney cái gì gầm nhẹ.

Tiếng của thuật chuyển đổi truyền ra, tiếng Whitney cái gì niệm chú vang lên, sau đó mới tới Kee Marcello niệm chú. Tiếp theo là tiếng chiến đấu.

Giọng Ác Ma Icama cũng có trong đó, nó không ngừng cổ vũ Whitney cái gì: "Làm tốt lắm ah! Whitney Huogaimukai Farel cao quý thân yêu. Thánh... 'Nó đọc xong tên đầy đủ của Whitney cái gì, ít nhất bỏ ra 10 giây: "... Ngài thật sự là lợi hại! Tùy tiện ra tay đã làm hắn thờ không nổi! Ngài là thiên tài trăm năm, không, phải nói là ngàn năm khó gặp ah! Ai không phục ngài, ai không yêu ngài? Có thể trở thành đá kê chân cho ngài là vinh quang của hắn!"

"Những nội dung này đều truyền cho ngành pháp sư tình báo số một rồi!" Kee Marcello mở miệng nói: "Nửa đêm hôm qua bọn họ đến nhà của ta nói bọn họ thu được tình báo, biết rõ Piccolo sớm đã tàn sát bữa bãi ở ma tín Aidonatello lâu rồi." không lâu sau cuộc trò chuyện của Sick với cục trưởng đại nhân, ngành tình báo pháp sư số một nhận được mật báo, sau đó bắt đầu hành động. Kee Marcello nói: "Ta nói tất cả với bọn họ rồi, sự tình người che dấu giúp Piccolo, sự tình người đốt phòng kế toán. Sau đó ta tự nguyện tiến hành kế hoạch này, ta sớm đã viết xong 『sự thật』 đưa lên chờ duyệt, kích thích người hành động. Bọn họ cho ta thứ này cùng rất nhiều bữa hộ mệnh, nếu không ta đã bị người giết! Những bữa hộ mệnh này có công năng lưu giữ, đã ghi nhớ tất cả pháp thuật người thi triển rồi, người chạy không khỏi Phán Xét!"

"Người dám bán đứng ta! Con gái của người cùng mẹ vợ định thế nào? Tiền thuốc men thì sao? người muốn cho người nhà lưu lạc đầu đường sao?" Cánh Whitney cái gì run rẩy, lông vũ bắt đầu bong ra: "Ta sẽ gọi chính quyền địa phương dỡ nhà của người. Ta sẽ nói với tất cả các trường âm nhạc, con gái người đừng hồng bước chân vào. Người nhà người đi tới bất cứ bệnh viện nào, ta sẽ gọi người đuổi ra. Cho dù người tự sát tạ tội ta cũng sẽ không bỏ qua người nhà người! Có nghe hay không, người muốn xử lý thế nào?"

"Ta không biết, nhưng là, bọn họ nói cho dù chuyện gì xảy ra, đều tự hào vì ta!" Kee Marcello cắn răng trả lời.

"Ta cũng tự hào vì người, người là người quốc gia cần, tên đang bay kia không phải." Phu nhân Lyle Knott tiến lên phía trước, thánh kiếm trong tay chỉ Whitney cái gì: "Ác nhân với ác ma, ai muốn làm đối thủ của ta?"

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 27: Hệ thống ma thoại

"Icama, bảo vệ ta!" Whitney cái gì hô to.

Icama đi lên phía trước. Đột nhiên, trọng lực trong phòng mạnh hơn rất nhiều, Sick bị ép phải nằm sấp xuống, dụng cả tay chân mới không bị lún sâu xuống sàn nhưng cũng không thể đứng lên.

Kee Marcello tới gần Sick, Nanaimo cùng Lys Na đều dựa vào gần anh. Trọng lực bên cạnh anh bị suy yếu rất nhiều. Sick nhìn thấy có một tấm bùa hộ mệnh đang phát sáng trên người anh.

Phu nhân Lyle Knott không bị ảnh hưởng chút nào, bà bất động ở đó, không ra tay, giằng co với Icama.

"Người đang đợi cái gì? Mau giết bà ta!" Whitney cái gì thúc giục Icama.

"Nói nhiều quá! Kẻ kia là kỵ sĩ đẳng cấp cao!" Icama mắng to nhưng vẫn không quay đầu.

"Người yêu ta, người không thể nói chuyện với ta như vậy!" Whitney cái gì nói xong, cũng bắt đầu thi pháp, một ngọn lửa bốc lên hùng hục. Ác Ma không sợ lửa, kỵ sĩ lại sợ. Khi cả gian phòng chìm trong biển lửa, bọn họ xong đời rồi.

Sick hoàn thành pháp thuật chống lại trọng lực, lao ra, nhào vào Whitney cái gì, nắm được chân Whitney cái gì. Whitney cái gì bay lung la lung lay khắp phòng. Sick bám trên đùi hắn không buông. May mắn là không có đồ gì trong phòng, nhưng mỗi lần chạm vào một dải sáng, một đoạn hội thoại vang lên.

"Ngày mai giao hàng tới —— "

"Đột nhiên rất nhớ anh, cho nên —— "

"Mày đã đánh nhau với ai? Tao —— "

"Lúc trước ta từng nói —— "

Khẩu âm, giới tính, tuổi mỗi đoạn hội thoại đều khác nhau.

Whitney cái gì rút ra pháp trượng chỉ vào Sick: "Chính tên khốn kiếp nhà người thông đồng với ngành tình báo pháp sư số một!"

Sick nhanh tay cầm tế đao vào chân hắn trước khi hắn kịp niệm chú. Whitney cái gì hét ầm lên, tốc độ bay loạn nhanh hơn.

Sick từng gọi tới cục quản lý nghề nghiệp pháp sư, cho dù Whitney cái gì có tra ghi chép, cũng không biết nội dung cuộc thoại, cho nên sẽ không nói Sick gián tiếp cung cấp tình báo cho ngành tình báo pháp sư số một.

"Người dám phá hư pháp trận bảo mật, còn xây phòng nghe trộm!" Sick dùng sức xoay tế đao, chặt đứt cơ trên chân Whitney cái gì. Whitney cái gì chuẩn bị bay qua lửa, Sick thấy sắp phải dụng vào, đành phải buông tay rớt xuống lăn ba vòng trên đất.

Sick nghe được nội dung các cuộc trò chuyện trong màn sáng. Whitney cái gì nghe lén người khác, làm hư pháp trận bảo mật. Pháp trận bảo mật nội dung trò chuyện cùng với pháp trận phòng ngừa truyền thu pháp thuật là cùng một hệ thống, cho nên pháp trận phòng ngừa pháp thuật truyền thu cũng bị phá hủy. Thế là Piccolo có thể phóng pháp thuật tới bất cứ đâu thông qua hệ thống ma thoại. Đây cũng là nguyên nhân Piccolo có thể chuyển đổi vật chất dễ dàng ở đây. Whitney cái gì cũng đã từng lợi dụng chỗ sơ hở này làm nổ tung trạm ma thoại Sick gọi.

Whitney cái gì đứng trong biển lửa nói: "Đây là công ty của ta, đương nhiên ta có thể nghe những nội dung này!"

"Mới là lạ." Sick nói: "Hiến pháp quy định công dân có quyền bảo mật thông tin cá nhân, còn có quyền sinh tồn, quyền công tác cùng quyền tài sản. Người rất thích cướp quyền lợi của người khác à? Nghe nói người rất quen thuộc hiến pháp, thường xuyên dùng nó mà?" Có kinh nghiệm chiến đấu với Piccolo, làm Sick cảm thấy khiêu khích đối phương có rất nhiều chỗ tốt.

"Chính phủ không thể dẫn đầu cướp đoạt quyền sinh tồn của nhân dân, từ hình trái với hiến pháp!" Whitney cái gì đang thi pháp, bị Sick châm ngòi, cho nên gián đoạn thi pháp, lựa chọn dùng miệng phản bác Sick. Hắn không phải pháp sư chiến đấu chuyên nghiệp, lúc cãi nhau không có cách nào phóng pháp thuật.

Sick tiếp tục phản bác Whitney cái gì. Nanaimo có thể thừa cơ làm gì đó.

Sick nói: "Nếu như từ hình xâm phạm quyền sinh tồn, như vậy giam người cũng xâm phạm quyền tự do thân thể, phạt tiền xâm phạm quyền tài sản. Người giam pháp viện, sa thải cảnh sát thì tính là gì!"

"Tự do này lấy hạn định là không thể xâm phạm tự do người khác! Người xâm phạm quyền sinh tồn người khác không có quyền sinh tồn, người xâm phạm quyền tài sản của người khác không có quyền tài sản! Không dùng danh nghĩa cá nhân tổn hại tính mạng dân chúng, bảo hộ không điều kiện, thứ này bất cả hiến pháp có viết hay không, cái này trái với bảo hộ lương dân, trừ gian diệt ác là tinh thần lập quốc!"

Whitney cái gì trả lời cũng không phản bác việc đóng cửa pháp viện, ngược lại nghe như là hắn tán thành, chỉ là nói thẳng ra nhất định sẽ bị phản đối,

đành phải nói tránh: "Bởi vì có hình phạt mới có bạo lực, chỉ cần trên cái thế giới này không có loại tổn thương người khác hợp pháp, nhất định có thể trở thành quốc gia lý tưởng! Hình phạt là để giáo dục, pháp luật lấy xâm phạm tội nhân làm mục đích nên vứt đi!"

"Người cho rằng nhân loại đã có pháp luật ngay từ đầu sao?" Sick hỏi lại Whitney cái gì: "Trước khi có khái niệm 『 hợp pháp 』, nhân loại cũng đã hành sử bạo lực rồi. Pháp luật chưa bao giờ là điều kiện của bạo lực, cũng chưa bao giờ cam đoan bạo lực sẽ không phát sinh. Pháp luật là 『 tiêu chuẩn thấp nhất 』 của đạo đức, hình phạt là là chấn bảo vệ cuối cùng cho nên không thể bỏ!"

Sick không hiểu, cho dù là "Tự do này lấy hạn định là không thể xâm phạm tự do người khác", hay là "Pháp luật là 『 tiêu chuẩn thấp nhất 』 của đạo đức", đều là bài học từ thời tiểu học, tại sao Whitney cái gì giống như chưa từng nghe qua? Rất lâu sau hắn mới hiểu, Whitney cái gì chỉ nhìn vào kết quả của người phương Tây. Mà bởi vì đó là kết quả của người phương Tây, cho nên càng được coi trọng trong giới thượng lưu. Đối với bọn họ mà nói, thứ này thậm chí "Tiền tiến" đến mức đủ để bác bỏ tất cả tư tưởng đến từ trong nước.

"Kẻ ngu dốt chưa từng đọc sách như người đã không hiểu chuyện, còn giảng giải pháp luật linh tinh!"

"Nếu như ngồi trong tiệm sách để đọc sách không gọi là đọc sách, ta đây không biết cái gì mới gọi là đọc sách rồi."

Đối với Whitney cái gì mà nói, sách không phải của tác gia nước ngoài không gọi là sách.

"Người cho rằng người có thể chống lại ta sao?" Whitney cái gì định uy hiếp Sick.

Sick nhìn Whitney cái gì, từ khi hắn đi vào ma tín Aidonatello, một cái gút trong lòng khi lần đầu tiên hắn nhìn thấy quảng cáo ở phòng chăm sóc nhân viên đã được giải. Hắn nghĩ thầm: Có đôi khi, giống như lúc này, ta sẽ cảm thấy ta và người vốn cũng không phải là cùng một giống loài. Người không muốn nhìn thấy người khác chịu khổ, cùng người chỉ cần vì lợi ích bản thân mà thúc đẩy bị kịch cho người khác. Hi vọng mọi người bình an khỏe mạnh ta, với đầu nhét đầy tư tưởng bất công người, không có khả năng chung sống dưới bầu trời này đây.

Sick kiên định nói: "Đây không phải vấn đề có thể đối kháng hay không, mà là vấn đề vận mệnh, chúng ta sinh ra là người thiện lương sẽ không chấp nhận những kẻ vô tâm như người. Mặc kệ có cơ hội thắng hay không, chánh tà bất lưỡng lập!" Đoạn văn này đời này Sick chỉ sợ sẽ không nói lần thứ hai rồi. Hắn tiếp tục khiêu khích Whitney cái gì: "Người đề xướng giá trị yêu cùng tha thứ, là vì người muốn người khác yêu người, muốn người khác tha thứ người, người muốn đặc quyền đã thương người lại không bị trả thù. Tội phạm từ hình chỉ là vật hi sinh cho người thỏa mãn nhu cầu, người mới không yêu bọn họ!"

Sick chợt trúng chỗ Whitney cái gì coi trọng nhất, hắn không cách nào kiềm chế, chỉ vào Sick quát to lên: "Ta không có cách nghĩ ích kỷ đó, ta là đại thiện nhân phần đầu vì lợi ích toàn nhân loại! Người hoàn mỹ, hoàn toàn suy nghĩ vì người khác như ta cực kỳ hi hữu! Không giống người, người chỉ là một trong những khối thịt nhão, người chỉ có thể tâm thương cả đời! Người đây tà ác như người, nhìn thấy người tốt liền muốn bôi đen bọn họ!"

Thân thể Whitney cái gì đông đơ không ngừng, nước miếng tung bay. Sick đã không cần phải mở miệng, Whitney cái gì cũng dừng lại không được.

"Ta có thể bao dung kẻ sát nhân, đây là điều những kẻ nhỏ mọn như người không thể! Các người chỉ có tình yêu nhỏ, chỉ có thể yêu người nhà cùng bằng hữu, ngẫu nhiên giúp người lạ đã ngạc nhiên, còn tưởng thành thứ gì vĩ đại lắm. Điều này sai mười phần! Nhân loại phải hướng theo hướng vĩ đại! Trả giá vì người nhà cùng bằng hữu không tính là gì, không đáng khen ngợi! Hiệp trợ người xa lạ càng việc nhỏ, không nên lãng phí độ dài báo chí!"

"Cái gọi là vĩ đại, chính là đi làm sự tình người khác làm không được; cái gọi là thành công, chính là làm được sự tình người khác không thể làm! Đây chính là lý do ta có ngày hôm nay, ta chính là người đặc biệt!"

"Nhỏ bé như các người cũng chỉ có thể hoàn thành việc nhỏ. Yêu thực sự không có điều kiện, là chống lại hận thù! Yêu những người hiểu có ơn tất báo rất đơn giản, ai cũng nguyện ý làm như vậy, mới không đáng đi làm! Bởi vì vì người khác trợ giúp người, bảo hộ người, người mới yêu hắn bảo hộ hắn, cần sao? Yêu có lý do mới không thuần khiết!"

"Giá trị của tình yêu không cần chứng nhận, nó không thể có lý do, có lý do chính là làm bản tính thần thánh của nó! Chỉ có yêu người vô dụng nhất trên thế gian, mới là yêu vô điều kiện! Sau khi chứng kiến việc làm của những kẻ cùng hung cực ác, ta vẫn yêu bọn họ, đây mới là yêu! Người vĩ đại phải biết tha thứ, ngay cả tội phạm giết người cũng có thể tha thứ, sự tha thứ của hắn mới viên mãn! Hắn phải cố gắng vì hạnh phúc ác nhân, đây mới là cao thượng!"

Nói đến chỗ sục sôi, hốc mắt Whitney cái gì long lanh nước, hô to rất diễn cảm: "Ta, nguyện ý thay tội phạm giết người xuống Địa ngục!"

Sick chỉ nghe. Whitney cái gì vẫn không phát hiện hành vi của hắn có vấn đề ở đâu, Sick cũng không thấy hắn có thể tự mình phát hiện. Hắn vĩnh viễn sẽ không thừa nhận, thứ hắn đang làm cũng không phải truyền bá tình yêu, mà là cướp lấy "Định nghĩa cái gì là yêu". Hành vi của hắn chỉ là cưỡng chế xóa bỏ và chỉnh sửa chữ "Yêu" trong từ điển người khác, biến định nghĩa yêu thành phiên bản của chính hắn.

Hắn chỉ hi vọng mọi người sẽ xưng hắn là "người phát triển tình yêu", "người dẫn dắt tha thứ"... hắn chỉ muốn hư danh.

"Người thích thì từ xuống Địa ngục, chúng ta có quyền cự tuyệt phụng bồi. Người muốn đi thì cứ tự đi, không ai ngăn người. Tội phạm giết người 『 đại khái 』 sẽ nhớ thấp nhang cho người đây!" Nanaimo hô to. Thừa dịp Sick cùng Whitney cái gì khẩu chiến, Nanaimo vẫn thi pháp. Nhờ vào thao thao bất tuyệt che dấu, hắn hoàn thành một pháp thuật khá phức tạp.

Mặt đất bỗng nhiên hiện lên một khuôn mặt, rộng bốn mét, hút hết tất cả dây sáng xung quanh, hình thành hình dạng như một con sứa bơi trong lòng đất. Con mắt tròn to, không có đồng tử, chỉ có một chấm đen 0.5cm. Cái mũi là hai cái động, không có sống mũi cùng lỗ thở. Miệng không có hàm răng, hút lửa, nấc một cái, gió lạnh thổi qua trong phòng, biến lửa lập tức dập tắt.

Whitney cái gì đọc lên một đoạn pháp thuật Sick nghe không hiểu, phương xa xuất hiện một con cá, nó bơi về phía này. Tốc độ cực nhanh, đảo mắt là đến trước mặt Sick. Chiều cao con cá khoảng 10m, toàn thân bọc xương, trong miệng có răng nanh, há mồm cắn Sick.

Bị cắn trúng sẽ chỉ còn nửa người! Sick lăn một vòng để né tránh, té đao thuận thế chém ra, ruột cá phun đầy đất. Sứa mặt người Nanaimo triệu hồi đuôi ra đầu lưỡi màu xanh trắng, nuốt ruột cá vào miệng.

Nhưng cá như không bị thương. Nó dạo qua một vòng lại quay đầu, mở cái miệng rộng lần nữa cắn Sick. Lần này Sick nhắm ngay nó thả ra một mũi tên băng. Mũi tên xuyên qua miệng cá, xuyên luôn thân cá, ghim nó vào vách tường.

Trong khoảng thời gian này, Whitney cái gì lại hoàn thành một pháp thuật, ong độc tụ tập lại, hướng về Sick, trúng nọc độc là sẽ chết. May mắn hần nhanh nhen, đã hoàn thành hộ bích hình cầu. Nhưng hần còn phải chống lại pháp thuật trọng lực, lại còn phải bảo trì hộ bích, nếu Whitney cái gì phóng thêm một pháp thuật nữa, Sick gặp nguy rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 28: Ác Ma suy nghĩ giống Ác Ma

Sứa mặt người lại nắc cục, lần này toàn trường bị bao phủ bởi một ngọn lửa to. Không có ai bị thương, chỉ có ong độc bị biến thành tro tàn. Sứa mặt người nhắm mắt, mấp mảy môi.

"Mọi người cẩn thận, sắp hát rồi!" Nanaimo hô to.

Con mắt sứa mặt người trợn to, biến thành hình bầu dục đẹp, đồng thời mặt nhìn phía trên, cất cao giọng hát: "Hài nhi không xương —— hài nhi chưa từng ra đời —— hài nhi không được chúc phúc —— an táng trong máu thịt của ta —— là thức ăn của giới bọ ——" giọng của nó non nớt như là trẻ nhỏ, lần điệu cao vút lại chứa bi thương: "Máu thịt của ta ah —— tang lễ không người ——" một tiếng cười u ám vang lên trong không khí, ánh sáng hỗn loạn, mặt đất lay động.

Phu nhân Lyle Knott giả bộ như quay đầu lại nhìn tình hình, Icama lập tức cõi lớp hoa trang, sáu cánh tay xuyên ra khỏi da của đại tỷ, chụp vào phu nhân Lyle Knott. Phu nhân Lyle Knott sớm có phòng bị, quay người chém rụng một cánh tay nó. Chỗ đứt toát ra khói đen, toàn thân Icama cũng bốc cháy, da đại tỷ bị đốt trụi, Ác Ma hiện thân. Nó lại tiếp tục biến hình, da mọc lên gai nhọn, miệng kéo rộng đến tai, bên trong là hàm răng sắc nhọn. Icama bỏ nhào về phía trước, biến thành một mảnh thú như thần lân vỗ phu nhân Lyle Knott. Phu nhân Lyle Knott vừa né vừa dùng thánh kiếm chống trả nhưng miệng vết thương tạo thành rất cạn. Song phương lâm vào thế giằng co.

Tiếng cười trẻ nhỏ tới gần Whitney cái gì, hần sợ hãi, hai tay vung vẩy, nhưng không cách nào đuổi đi tiếng cười. Hần hô to: "Không được qua đây!"

Sau một con chấn động, một khe hở không gian xuất hiện, thông qua nó có thể nhìn thấy vách tường, cùng cảnh tượng bên ngoài hành lang. Lys Na công Kee Marcello xuyên qua khe hở, xông ra khỏi phòng, trở lại hành lang có dán poster "Lui một bước trời cao biển rộng".

Sứa mặt người vẫn đang hát, sau đó rời khỏi mặt đất. Sứa mặt người đi dạo trong phòng, hút ánh sáng, vẫn ca hát: "Nhìn cái xềng bên cánh, chính nó giúp ta an táng —— lấy rễ cây làm quan tài, cây nấm là hoa tươi —— có ai đang thút thít gì non ah ——" vách tường vô hình bị sức mạnh của sứa mặt người sứa đánh vỡ, pháp thuật trọng lực biến mất, gian phòng sụp đổ, tất cả mọi người rơi xuống. Chuông cảnh báo Ác Ma vang lên.

Bọn họ rơi vào một hầm trong phòng nổi cấp. Quái ngư cũng mũi tên băng của Whitney cái gì cũng rơi xuống, không nghe được tiếng vọng lại.

Sick nhảy đến một tấm phản bay, lập tức phá bỏ giới hạn tốc độ. Nanaimo đứng trên mũi sứa mặt người bay trong hầm. Phu nhân Lyle Knott cùng Icama không biết đi nơi nào.

Whitney cái gì vỗ cánh, bay trên không trung. Cơ chân bị Sick cắt đứt đã lành hẳn rồi.

Sick thi triển pháp thuật, tay trái của hần xuất hiện một con thần lân cao 50 cen-ti-mét, đuôi ngắn, đầu tam giác, dùng bốn cái chân ôm chặt cánh tay Sick, đầu hướng về phía đầu ngón tay Sick. Trên người nó nổi lên các cục bướu màu xanh lá, con mắt màu đỏ tươi, miệng không răng, là một khung xương, hàm răng lộ ra bên ngoài, trong miệng toát ra khói đen. Sick nhắm đầu thần lân ngay chỗ Whitney cái gì, miệng thần lân phun ra một trụ lửa.

Whitney cái gì sử dụng tường chắn cản lại, cũng quăng một lưỡi dao gió về phía Sick. Sick điều khiển phản bay né tránh công kích. Lưỡi Dao Gió không phải pháp thuật công kích vật lý, hình như là pháp thuật dựa vào trạng thái thân thể.

"Trang phục của ta là một cái túi —— cả người ta màu tím ——" sứa mặt người như đang bơi trong nước, chọt trái chọt phải. Nanaimo dậm chân, làm cho chính giữa sứa mặt người lồm xồm dưới, nhưng rất nhanh nó lại khôi phục nguyên trạng. Nanaimo nói: "Đánh tên kia nửa chết nửa sống là được." Sứa mặt người nghe vậy nở nụ cười, thoạt nhìn khá âm trầm.

"Không biết tự lượng sức mình." Whitney cái gì nói xong, hai tay đan chéo bắt đầu thi triển một pháp thuật. Tính cả cánh trên lưng hần, ngoại trừ bản

thân không hợp, toàn bộ tư thái đều giống như tín đồ một tôn giáo thần thánh nào đó.

Trong không khí xuất hiện những tiếng keng keng nhỏ bé không ngừng, phạm vi cực lớn. Người ngoài nghề cũng biết tình thế không sông. Sick, Nanaimo cùng sửa mặt người dùng tất cả thủ đoạn công kích Whitney cái gì, nhưng làm sao cũng đánh không thùng được tường chắn. Năng lượng pháp thuật vẫn đang tụ về phía Whitney cái gì, chiếu theo quy mô này xem ra, ma tín Aidonatello chỉ sợ sẽ bị san thành bình địa.

"Trực tiếp đụng vào!" Nanaimo hạ lệnh cho sửa mặt người

Trước khi sửa mặt người thì hành mệnh lệnh, tiếng phản bay đột nhiên nổi lên khắp nơi. Hơn trăm vị pháp sư mặc pháp bào đen viền vàng cười phản bay lao tới, bao vây Whitney cái gì. Bọn họ là bộ đội pháp sư ngành tình báo số một!

Bọn họ đã lấp đặt ổn thỏa các cọc khổng chế năng lượng pháp thuật, ngăn cản pháp thuật của Whitney cái gì. Whitney cái gì kinh ngạc nhìn quanh, phát hiện dù hấn chạy đi đâu cũng đụng phải bộ đội.

Một pháp sư cầm loa phóng thanh nói với Whitney cái gì: "Whitney Huogaimukai Farel đại nhân, ngành tình báo pháp sư số một yêu cầu ngài lập tức dừng tay, đi theo chúng ta. Chúng ta đã được cấp trên đồng ý, điều tra nghi án ngài giết người, giết người chưa thành, cùng với ngài thông đồng với Piccolo, bao che cho hắn!"

Whitney cái gì rồng to: "Icama, tôi!"

Phương xa có một thân ảnh trên tường, kéo theo một làn khói đen hướng lại đây. Đó là Phu nhân Lyle Knott. Bà cười lên ngọn lửa, duy trì một chân trước, một chân quỳ, kiếm cắm vào mặt tường. Vách tường đang bay tới gần. Càng tới gần, Sick nhìn càng rõ, Icama biến thành mãnh thú đang xông về phía trước, Phu nhân Lyle Knott trên lưng hắn, thanh kiếm cắm trên người hắn.

Icama lưng công Phu nhân Lyle Knott xong ra vòng vây pháp sư. Biến trở về hình người đồng thời cũng vứt bỏ phu nhân Lyle Knott. Phu nhân Lyle Knott kéo dài thánh kiếm cắm vào mặt tường, bung thân về phía phản bay của Sick. Nang thờ đốc, quần áo cũng bị đốt trụi rồi, có mấy vết thương đang chảy máu.

Ác Ma Icama giương cánh bay bên cạnh Whitney cái gì. Khắp người nó đều là miệng vết thương. Sáu cánh tay chỉ còn lại có một, núm vú thiếu đi hai, con mắt thiếu đi một, đầu cũng thiếu một.

"Giết hết những kẻ này!" Whitney cái gì hạ lệnh. Một pháp sư chụp lại cảnh này làm chứng nhận.

"Người là ngu ngốc sao? người là ngu ngốc a! Ta ngăn cản Piccolo giúp người ở tiệm cơm, cứu được người bao nhiêu lần rồi, người có thể dùng não một chút được không?" Icama dùng con mắt còn lại trừng Whitney cái gì, nói: "Người là an nhân quá lâu quên cảm giác nguy hiểm tánh mạng là như thế nào sao?" Minh phu nhân Lyle Knott đã khó giải quyết rồi, còn muốn hắn đối phó thêm một đồng pháp sư chiến đấu!

"Đây là trách nhiệm của người! Ta không thể chết!" Whitney cái gì gào lên với Icama.

Icama không hề đáp lại Whitney cái gì, hấn duỗi ra cánh tay còn lại, xuyên qua ngực Whitney cái gì, lúc thu tay lại còn kèm theo một trái tim.

Quyền Trọng Ánh Sáng cầm thay thuẫn Agathion, bởi vì Agathion mạnh hơn chủ nhân rất nguy hiểm. Người dựa vào ngoại lực lấy được Agathion đều thiếu hiểu biết sơ đẳng, cũng không biết Agathion của mình là giống gì, có đặc tính gì. Ác Ma hay nói dối, khuyếch đại sự thật. Lưỡi bọn chúng không có xương, lại am hiểu nịnh bợ, thường kích động chủ nhân làm những chuyện ngu ngốc. Whitney cái gì không biết chuyện này, hoặc là không quan tâm, mới bị Agathion của mình giết chết.

Giao dịch kiểu này giữa Agathion cùng chủ nhân không có tin tưởng hoặc tôn trọng, rất nhiều Agathion thậm chí không thừa nhận chủ nhân có tư cách hạ lệnh cho mình, chỉ dựa vào lực lượng kẻ ước, cưỡng chế Agathion. Nhưng trên cái thế giới này không có pháp thuật hoàn mỹ, không chế Agathion là một môn học vấn, còn quan hệ nhân phẩm của chủ nhân, tính cách của Agathion, những người dựa vào giao dịch lấy được Agathion cho tới bây giờ cũng không hiểu những sự tình này.

Chỉ cần chủ nhân chết đi, kẻ ước sẽ mất đi hiệu lực. Cho nên rất nhiều người đều bị Agathion của mình giết chết, Whitney cái gì cũng trở thành một trong số đó.

Whitney cái gì chứng lại hai giây, phần nộ trên mặt theo tánh mạng nhạt nhòa chuyển thành mờ mịt. Cánh hấn gãy lìa, lông vũ nổ tung biến mất. Thân thể xuống rơi, rơi vào trong bóng tối.

Icama nhét trái tim Whitney cái gì vào miệng, thừa dịp bộ đội pháp sư do dự có nên lao xuống cứu Whitney cái gì hay không, lại vỗ cánh xông lên. Bộ đội pháp sư tranh thủ thời gian buộc chặt lưới, chỉ kịp ôm nắm cá chân của hắn. Icama chặt đứt đầu gối, tiếp tục xông lên, quẹo vào một tầng hầm khác.

Hai nhân viên điện thoại nhìn thấy nó đều thét lên tránh ra. Chỉ có một cô gái cầm roi da đỏ đứng ở nơi đó, không trốn không né.

"Dám mắng người ta là mấy thứ bản thủ, nói cái đuôi lộ ở bên ngoài rất khó coi, nói người ta phải đem cái đuôi giấu đi, nhưng mình lại nuôi một Ác Ma càng không giống người. Nam nhân nha, quả nhiên ngoài miệng nói buồn nôn, kỳ thật chính là rất muốn á." Lys Na đứng trong hầm, hai chân đóng đũa, cái đuôi màu đen quấn trên mắt cá chân. Nàng duỗi tay ra, roi da hất lên, khoanh khắc Icama lướt qua nàng, roi đã cuốn lấy cổ Icama. Lys Na bước lên một bước ổn định thân hình, kéo căng roi da, làm cho Icama lập tức dừng lại, mới tiếp tục đi tới.

Chỉ một chút là đủ. Sick điều khiển phản bay toàn lực, dùng vận tốc trăm km chò phu nhân Lyle Knott chạy đến. Phu nhân Lyle Knott rút ra thánh kiếm,

thánh kiếm kéo dài. Gia tốc hai tầng đưa nàng lên lưng Icama. Tiếp đến nàng lập tức thu kiếm, lại phóng đại kích thước, vung kiếm chém bay đầu Icama.

Phu nhân Lyle Knott thu hồi thánh kiếm, dùng sức đập thân thể Icama, ôm Lys Na nhảy về sau, dựa theo quán tính đẩy xa cự ly với thi thể Icama.

Thân thể Icama nổ tung trong hầm, hóa thành một đóm lửa.

Sick mất không chế với phản bay, bị nó lật ngã. Hắn lăn lông lốc vài vòng trên đất, cảm thấy cả người đau nhất, ngẩng đầu liền thấy đầu Ác Ma Icama ngay trước mắt hắn.

Nó còn sống. Nó dùng con mắt màu đỏ còn lại nhìn Sick chăm chú.

"Ta yêu ngươi." (e: định đề là e iu a mà chuỗi không thể tả) Icama nói. Giọng rất nhỏ mà khàn khàn, bởi vì yết hầu đã đứt nên tràn ngập âm thanh Híz-khà zz Hí-zzz.

Một mùa đông nhiều năm trước, Sick mười lăm tuổi. Hắn đứng trên một tòa tháp cổ trong học viện Đông Phương, mắt nhìn xa xa. Lúc ấy là ban ngày, sinh viên năm 3 hoặc năm tư đều đang ngủ, chỉ có một ít học sinh cấp thấp đi sưu tập tài liệu pháp thuật. Elaine Taylor tản bộ đến chỗ Sick. Hôm nay hồi tưởng, nàng hẳn là đặc biệt đến gặp Sick đấy.

Khi đó tuyết bay tán loạn, Sick nhìn cảnh ngoài học viện, rừng rậm bao vây cái chỗ này đã biến thành một màu trắng bạc, chỉ lộ ra một chút ánh xanh ít ỏi. Cảnh rừng này cũng như ngục giam các học sinh. Trừ phi lên làm giáo viên, nếu không ai cũng không ra được.

Người đã vào chỗ này, chỉ có thể dốc sức liều mạng phục vụ giáo đoàn.

"Ta tuyên thệ, ta nguyện đem tất cả những gì ta có hiến cho Hắc Dạ Vương Giả. Niềm vui của thần là niềm vui của ta, thần hận cũng là ta hận." Sick cầm một bông hoa tuyết, trong lòng nhớ lại lời thề lúc thành tứ thủ. Với thành tích của Sick, hắn chắc chắn sẽ lên năm bảy rồi, chính là một trong những người có tư cách tranh đoạt vị trí giảng viên. Mà, hắn cũng có khả năng sẽ trở thành tứ thủ, giống như Elaine Taylor. Đến lúc đó hắn cũng sẽ đọc lên lời thề như vậy.

Hắn đã là một quân cờ có giá trị trong tay Hắc Dạ Vương Giả, cho nên hắn không cần sợ hãi Elaine Taylor.

Sick mặc áo choàng liền mũ, áo lót da lông. Tuyết bám trên vai của hắn, trên mũ, trên mũi. Sick rời nhà trong tuyết, bởi vậy mỗi khi hắn thấy tuyết, lúc tuyết trắng ngợp trời, hắn sẽ tự hỏi phải chăng bên kia chính là thôn trang nhà hắn.

Elaine Taylor không sợ lạnh, có thể là đám ác ma đã sử dụng âm năng. Nàng chỉ mặc một cái váy liền thân thấp ngực mỏng màu xanh lá, làn váy rủ xuống phủ ở mắt cá chân. Vạt áo tung bay trong gió, vẻ ra dáng người thiếu nữ hai mươi. nàng chậm rãi đến bên cạnh Sick, Sick có thể nhìn rõ cánh giữa hai chân nàng. Nàng vuốt mấy sợi tóc mai phía sau.

"Ngươi luôn đứng ở chỗ này, nhìn cái gì?" Elaine Taylor hỏi: "Ngươi muốn rời đi?"

"Nếu như không muốn rời đi, Gela sao phải chết?" Sick nhếch miệng. Gela là kẻ ngăn cản hắn. Sick hạ độc trong bữa sáng làm cho tên kia chết trước mặt tất cả học sinh khác. Sick nói: "Ai không muốn làm giáo viên?"

"Không phải chỉ lên làm giáo viên, rời khỏi học viện Đông Phương. Ngươi muốn rời giáo đoàn Hắc Dạ." Elaine Taylor đứng trên người Sick, nụ cười khiêu khích thường thấy lại không xuất hiện. Miệng của nàng nhấp nhẹ, lại không có dùng lực; ánh mắt của nàng hơi mờ, lại không có mờ lớn; nàng có chút cúi đầu.

Sick không biết đây phải chăng là ảo giác của mình, hắn cảm giác ngay lúc này, trông thấy một Elaine Taylor khác. Hắn nhìn thấy, cặp mắt luôn nhìn quyền lực cùng địa vị kia, giờ chỉ còn có Sick.

Toàn bộ nhân loại, chỉ có Sick. Nhìn thẳng, chuyên chú, tỉ mỉ tiếp thu mỗi một cử chỉ nhỏ nhất của Sick, hai mắt nàng lần đầu tiên toát lên nhân tính.

Elaine Taylor vốn không phải màu đỏ đầy. Nhưng vì nàng thường sống với Ác Ma nên làm mất đổi màu. Màu sắc ban đầu, Sick đã nhớ không được. Có lẽ, Elaine Taylor cũng nhớ không được.

"Nơi này có gì không tốt? Tại sao ngươi muốn đi?" Elaine Taylor hỏi. Trong giọng nàng có chút ai oán. Sick mơ hồ minh bạch chuyện gì có thể cho một người hô phong hoán vũ như nàng cảm thấy oán hận, nhưng hắn không muốn nói ra. Elaine Taylor tiếp tục: "Ở đây cái gì cũng có. Lực lượng, tiền tài, địa vị! Chỉ cần ngươi nguyện ý, đều là của ngươi."

Đây là lần thứ hai Elaine Taylor bày tỏ với Sick, Sick cảm giác có lẽ đây cũng là lần cuối. Sick nói: "Với ta, ở đây cái gì cũng không có." Sick nói: "Mọi thứ đều ở ngoài kia." Sick không sợ Elaine Taylor đem lời hắn nói thuật lại ra ngoài, hắn biết rõ nàng sẽ không nói. Mà, dùng địa vị hai người hôm nay, lên án lẫn nhau đã không có ý nghĩa. Y theo Sick lựa chọn, thời khắc bọn họ chỉ có thể dùng bản lĩnh thật sự quyết thắng thua, hiện tại có lẽ đã không xa. "Ở chỗ này ta không có gì cả." Sick lại nói một lần.

Elaine Taylor đã không nhớ rõ trước khi tới đây, mình như thế nào, thế nhưng mà Sick còn nhớ rõ. Đây chính là khác biệt, cũng là tính khác biệt mấu chốt.

Elaine Taylor hỏi: "Mặc kệ lý do gì, ngươi cũng sẽ không lưu lại?"

"Mặc kệ lý do gì, ta muốn làm giáo viên, ly khai nơi đây." Sick kéo chủ đề về bình thường, mỉm cười với Elaine Taylor.

Elaine Taylor chỉ là sững sờ, ngăn người nhìn hấn, giống như muốn lưu lại nụ cười Sick vĩnh viễn.

Giữ Sick mãi mãi, cùng nàng.

Miệng của nàng giật giật, nhưng không nói gì.

Khác biệt quá lớn, dù có nói gì cũng vậy. Ở trên đời này có một số việc là tuyệt đối không có khả năng xảy, đây cũng là một.

Cho dù có thiệt tình, cho dù có khẩn cầu, cũng chẳng thể cứu vãn, chân thật không cách nào cải biến.

Không yêu chính là không yêu.

Sau đó, tân học sinh Luomerino đi vào học viện Đông Phương. Lại sau đó, học viện Đông Phương hủy diệt.

"Ta yêu người." Icama nói với Sick hai mươi tuổi: "Lời kia một nửa của ta không nói được, vẫn chôn trong lòng ta."

Icama hóa thành một đốm lửa. Lys Na chạy tới, kéo Sick đi.

Bởi vì bị kéo, cuốn tiểu thuyết hấn đọc dở lòi ra, may là hấn chụp lại được.

Sau đó, bộ đội pháp sư chạy tới chạy lui, thảo luận các loại sự tình, như là: "Kee Marcello đã đến bệnh viện, không có trở ngại, thầy thuốc nói miệng vết thương cũng có thể tái sinh." "Thật tốt quá."

"Thi thể Whitney Huogaimukai Farel cùng xác một con cá đập nát cùng một chỗ, chỉ sợ không có biện pháp tách ra hoàn toàn, hay là đưa cả hai đi khám nghiệm?" "Hoà táng đại khái cũng phải đốt chung ah."

"Cấp trên vừa gọi qua, yêu cầu lập tức khôi phục miễn cước phí gọi tới đơn vị Quyền Trọng Ánh Sáng, nếu không sẽ đẹp ma tín Aidonatello." "Chúng ta chấp hành sao?" "Thỉnh không nên tường thiết. Bất quá miễn phí khôi phục chắc rồi."

"Sửa mặt người không thể hủy bỏ triệu hồi, bây giờ còn đang ca hát." "Hay đổi luôn biểu tượng công ty a?" "Không nên chạy ra là tốt rồi, nhanh sửa pháp trận đi!"

"Ngoài sảnh có một đồng người tụ tập vì tang lễ Piccolo, hay là thỉnh bọn họ về, đợi tang lễ Whitney Huogaimukai Farel lại đến?"

Sick ngồi ở một bên, dựa lưng vào vách tường đọc tiểu thuyết. Tiểu thuyết hấn nhặt được ngày đầu tới đây, cuối cùng sắp xem xong rồi.

Trang cuối tiểu thuyết viết: "Tôi đi ra khỏi phòng, nó đã bị đốt chỉ còn khung xương cháy đen. Tôi không cách nào phân biệt chỗ đen ta giẫm lên là gì. Ngoài phòng có một đoàn người đang nhìn, bọn họ thấy tôi xông ra, đều kinh ngạc nhìn lại."

"Tôi không cách nào nói cho bọn họ biết tôi đến từ đâu, nơi tôi từng qua giống như không cùng một thế giới với bọn họ. Tôi biết rõ, chuyện của tôi nếu ghi vào tiểu thuyết thì còn có thể, nhưng muốn nói cho người khác biết những điều này đều là thật, ai sẽ tin? Tôi biến mình thành một quái vật, chỉ có thể viết sách, lại không thể hiện thân trong sinh hoạt thường ngày."

"Tôi nhìn đám người, ở trong đó thấy được hấn. Hấn nhìn tôi, sau đó rời đi..."

Sự tình cứ tưởng đã xong, nhưng người vẫn còn, trên mặt còn có vết bóng của nhân vật chính, sau đó biến mất. Đó là một thủ pháp kinh điển.

Sick đưa mắt chung quanh, đầu Ác Ma Icama đã tắt lửa, chỗ kia bị bộ đội pháp sư dùng thông lọng kéo đi.

May mắn, lần này sẽ không giống như tiểu thuyết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 29: Mị ma, tình yêu đời ta

Thiếu niên Nanaimo, mười bốn tuổi, chính trực, khí huyết phương cương. Năm đó, bạn cùng phòng hấn là Sick rời phòng đi tìm Agathion đầu tiên, Nanaimo quyết định ở lại Học viện Đông Phương cũng phải tìm được Agathion đầu tiên cho mình. Tình bạn giữa hấn và Sick rất sòng phẳng, nếu như thực lực kém nhau quá xa, tổ hợp sẽ khó kéo dài, cho nên Nanaimo không thể tụt lại phía sau.

Một quyển sách từng viết: "Mị ma, có lẽ là Agathion lý tưởng nhất, thậm chí có thể nói là mộng tưởng thành thực. Bọn họ sẽ dùng toàn bộ thời gian tận

sức thỏa mãn yêu cầu tư mật của chủ nhân. Bất kể là múa thoát y, cosplay đều rất phối hợp.

"Mị ma là Agathion phục tùng nhất." Tác giả quyền sách kia tuyên bố chém đinh chặt sắt.

Nanaimo biểu hiện ra ngoài là vì mị ma rất phục tùng, cho dù học nghệ không tinh như hấn cũng có thể không chế được, mới lựa chọn mị ma làm Agathion, nhưng mà trên thực tế rốt cuộc là tại sao, hấn cũng không biết.

Tóm lại hấn làm tốt tất cả chuẩn bị, mượn một phòng học trống rỗng, bắt đầu triệu hồi mị ma.

Chiều theo sách, thời điểm triệu hồi Agathion không những cần làm tốt nghi thức, còn phải nghĩ về Agathion mình muốn trong lòng, mới có thể sinh ra liên kết với đối phương, tiến tới triệu hồi đối phương tới.

Nanaimo niệm xong chú ngữ đã bắt đầu dùng sức nghĩ, nghĩ về Agathion hấn muốn, suy nghĩ phải thật mãnh liệt thì liên kết mới mạnh.

Muốn sức mạnh sao? Không đúng, muốn sức mạnh đã không chọn mị ma. Hấn muốn tự mình mạnh lên, không muốn ỷ vào Agathion.

Phải thông minh? Không đúng, hấn nghe qua rất nhiều tiền lệ thảm thiết, chủ nhân bị Agathion đùa nghịch đến chết. Nanaimo không muốn rơi vào cảnh này.

Muốn biết nói nhiều loại ngôn ngữ? Cái này như hai cái trên! Vạn nhất lừa gạt mình thì phải làm sao?

Phải có giá trị trở thành dược liệu? Hấn không có hứng thú về phương diện này, hay là nhường Sick á!

Nói đến Sick, Nanaimo nhớ lại rất nhiều ký ức. Sick là bạn cùng phòng rất thú vị, không có việc gì cũng này sinh xung đột với người khác, am hiểu giới nước lạnh còn hơn hâm nóng không khí, hay ngăn người, có thể nói chuyện với người chết. Am hiểu một ít ngành học quý dị (tỷ như ma được học), lần trước còn đội một cái đầu lâu trên đầu, còn cao hứng nói rằng đầu lâu sẽ dạy hấn ma được học, ở cùng người này rất vui.

Nếu như Agathion đầu tiên sẽ gắn bó lâu dài, đương nhiên phải biết trò chuyện à.

Nhưng mà lấy mục đích như "biết trò chuyện" cũng quá buồn cười, Nanaimo quyết định đem ném nó sang một bên, chuyên tâm nghĩ về mục đích khác. Không lâu sau, hấn cũng không ngờ đã đưa ra một mục đích, pháp trận toát ra một đoàn sương mù, hấn đã liên kết được với mị ma, đối phương đồng ý, sắp hiện thân!

Sương mù tán đi, trong pháp trận xuất hiện một thiếu nữ Ác Ma bề ngoài khoảng mười sáu tuổi. Trên người nàng chỉ bọc lấy một cái ga giường cũ, ôm ngực quý trên mặt đất. Ấn tượng đầu tiên của Nanaimo đối với nàng, là nàng có một đôi mắt màu tím sáng ngời, lông mi cong vút dài đậm to điểm thêm cho đôi mắt. Làn da trắng nõn đối lập với một đầu tóc dài màu đen, khí chất xuất trần thoát tục làm cho Nanaimo nhất thời nói không ra lời. Một cái đuôi dài vươn ra trong ga giường.

"Người cần Lys Na sao?" Mị ma nói bằng Ác Ma ngữ. Giọng nàng rất dễ nghe, rất ngọt rất mềm mại, lại rất nhẹ nhàng khoan khoái. Nanaimo suy tư một chút, mới rõ "Lys Na" là tên mị ma này. Đa số mị ma đều tinh thông nhiều loại ngôn ngữ, để ứng phó "Các loại tình huống".

Nanaimo dùng ngôn ngữ chuẩn của Aidonatello nói: "Là ta triệu hồi người."

Lys Na nhìn Nanaimo, nghiêng đầu, không có trả lời.

Nanaimo dùng tiếng Sony: "Là Nanaimo triệu hồi người."

"Nanaimo đại nhân!" Lys Na xoa xoa tay, mỉm cười.

Nanaimo chấp hai tay sau lưng, dạo quanh Lys Na một vòng, dò xét nàng, nhíu mày nói: "Thoạt nhìn cũng không tệ lắm, thế nhưng mà cũng không quá giống suy nghĩ của ta ——"

Thoáng cái mắt Lys Na đã ngập nước, hai tay ôm má: "Lys Na sẽ cố gắng phục thị chủ nhân, thỉnh chủ nhân không nên ghét bỏ Lys Na!"

Nanaimo nghĩ thầm, mị ma thật biết nghe lời. Hấn nghe qua không chuyện của tiền bối về nghi thức triệu hồi Agathion, nào là trước khi kí kết phải có một hồi gió tanh mưa máu, rồi thì đánh nhau xem ai có tư cách làm chủ nhân.

Nanaimo đứng trước người Lys Na, giả ra biểu lộ miễn cưỡng, đáp ứng sáng khoái: "Được rồi. Ta ký kết với người a."

"Như vậy ——" Lys Na dùng một tay giữ ga giường, đứng lên.

Nanaimo hơi ngẩng đầu mới có thể đối mặt với Lys Na, hấn kinh ngạc phát hiện Lys Na cao hơn hấn chừng năm cen-ti-mét.

"Chờ một chút, chờ một chút —— như vậy không được ah! Nào có mị ma cao hơn chủ nhân?" Thiếu niên Nanaimo lui một bước. Ở cái tuổi này, chiều cao của Nanaimo chỉ có 150 cen-ti-mét. Năm năm sau còn có cao thêm hai mươi lăm cen-ti-mét.

"Có lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi ——" Lys Na lập tức ôm đầu ngồi xổm xuống.

Nanaimo cảm thấy có chút bó tay. Hắn hần yết hầu, nói: "Người nhìn cũng cũng không tệ lắm á. Bất quá người có gì đặc biệt? Ta cũng không muốn một Agathion bình thường ờ."

Lys Na nghiêng đầu nở nụ cười, hai tay che miệng, thì thầm vào tai Nanaimo.

Miệng Nanaimo không khép lại được.

Hắn đỏ bừng cả mặt, kéo xa cự ly với Lys Nala, có chút cãi lăm: "Này, này — | "

"Àn?" Lys Na nghiêng đầu cười nhìn Nanaimo.

"Tiết chế một điểm!" Nanaimo vất và lăm mới nhô ra mấy chữ này. Mặc dù nhìn không ra, nhưng dù sao hắn cũng xuất thân từ nhà tri thức, cũng xem như biết lễ nghĩa, đối với sự tình tà dâm liền có cảm giác kháng cự trời sinh.

Lys Na cười sáng lạn: "Vâng, chủ nhân!"

Nanaimo bắt đầu có dự cảm không ổn, bất quá mị mị trước mắt còn rất phục tùng đấy. Tóm lại nên ra oai phủ đầu.

Nanaimo nói: "Người phải nghe lời ta!"

"Vâng, chủ nhân!"

"Ta nói cái gì người liền làm cái đó, không được cẩu thả kéo dài!"

"Vâng, chủ nhân!"

"Cũng không được cò kè mặc cả!"

"Vâng, chủ nhân!"

"Không được tự tiện quyết định!"

"Vâng, chủ nhân!"

Nanaimo đã hài lòng: "Ta đây tự ký kết với người a."

Lys Na gần sát Nanaimo, Nanaimo ngửi được mùi lưu huỳnh trên người nàng, nhưng lại có một mùi khác lẫn vào, một hương vị thơm ngon. Ánh mắt Lys Na tựa như chiếu ra gương mặt khấn trương của Nanaimo. Nanaimo cảm giác được thân thể Lys Na tản mát ra sức nóng, nhiệt độ còn cao hơn cả nữ nhân trong nhân loại, trước khi chạm vào đã cảm giác được. Đôi môi mềm mại mấp máy. Loại mềm mại này chỉ có mị mị có được, cứng hơn một phần hoặc là mềm hơn một phần, cũng sẽ không sinh ra cảm giác sung sướng toàn thân tê dại giờ phút này.

Lys Na sờ nhẹ môi Nanaimo, lại hôn thật sâu vào đó, để cho tánh mạng, pháp lực, toàn bộ chuyển biến thành ma lực của ái tình.

Lúc hai người tách ra, đột nhiên Lys Na đạp lên chân Nanaimo, làm cho hắn vấp ngã ngửa mặt chỉ lên trời.

"Cởi đồ của người ra cho Lys Na!" Lys Na dùng giọng Aidonatello chuẩn đủ để mờ lớp dạy nói với Nanaimo.

Trên mặt của nàng đã không còn thuận theo cùng khiếp sợ chút nào rồi, dùng cặp mắt hoa lệ chăm chăm vào Nanaimo.

"Chậm đã, sao người dám cường bạo chủ nhân?" Tay Nanaimo vung vẩy, ý định đứng lên. Lys Na nâng chân, như thẳng đứng với mặt đất, đạp thẳng vào ngực Nanaimo.

"Khục!"

"Bảo người cởi liền cởi, nào có nam nhân để cho nữ nhân không có y phục mặc a?" Lys Na mỉm cười, mặc dù vẫn rất đáng yêu, Nanaimo đã không cảm thấy tính phục tùng rồi. Lys Na dùng cái đuôi vuốt mặt Nanaimo, nói: "Còn không mau cởi, chủ nhân?"

Nanaimo đành phải nằm trên mặt đất, chậm rãi cởi áo choàng. Lys Na khom người nắm lấy áo choàng, mặt vào người mình. Mặt xong, nàng quần ga giường thành một cây roi.

Hai tay nàng nắm một đầu dây thừng, kéo căng, mặt đỏ ửng nói: "Chủ, nhân, ah. Chuyện gì không thể làm?"

Lập tức Nanaimo cảm giác tánh mạng bị uy hiếp nghiêm trọng, hắn nhảy dựng lên chạy về cửa phòng. Lys Na vung roi. Dây thừng linh hoạt cuốn lấy hai chân Nanaimo, làm cho hắn té xuống đất. Tiếp đến Lys Na tiến lên một cước dẫm trên lưng Nanaimo.

"Chủ nhân không thể vứt bỏ Agathion, chủ nhân nên ở cùng Agathion." Lys Na như đang hát, nhẹ nhàng linh hoạt mà có tiết tấu: "Chủ nhân cùng Agathion là bạn tâm giao." Nàng quỳ xuống, đầu gối cạ vào lưng Nanaimo, thuận thế nằm trên lưng Nanaimo, dấn bên tai Nanaimo nói: "Nằm cùng một chỗ a?"

Nanaimo kêu to: "Cứu mạng ah!"

Giáo viên ngoài cửa nghe được Nanaimo kêu cứu, mở cửa, chứng kiến Nanaimo lả thê nằm rạp trên mặt đất, Lys Na mặc y phục của hấn đang áp sát trên lưng. Giáo viên lắc đầu nói: "Không quấy rầy các người rồi."

"Không phải như vậy! Ngài đã hiểu lầm!" Nanaimo tuyệt vọng duỗi dài tay, trơ mắt ếch ra nhìn thầy giáo đóng cửa lại.

"Hiểu lầm cái gì à?" Lys Na bắt đầu trối Nanaimo lại: "Người là chủ nhân Lys Na, Lys Na là Agathion của người, không có hiểu lầm ah." Nàng dùng móng tay đâm mặt Nanaimo, miệng đang cười, ánh mắt lại không có cười, chỉ là nheo lại, nói: "Một nhà hoà thuận vui vẻ."

Sau khi cột chặt Nanaimo, Lys Na lại đá Nanaimo một cái.

"Nói mau! Lys Na là hảo haid tử, nói người sẽ chăm sóc Lys Na, nói Lys Na là Agathion duy nhất của người!" Con mắt Lys Na biến thành màu đỏ như máu rồi, người nuôi Ác Ma biết đó là một biểu hiện rất nguy hiểm.

Nanaimo khóc thét: "Vâng, Agathion đại nhân!"

Lys Na lại đá một cước, Nanaimo nghe xương cốt mình kêu lên một tiếng.

"Quá nhỏ rồi!" Lys Na dặng chân trên lưng Nanaimo, bắt lấy bờ vai của hấn.

3h sau, Nanaimo được đưa vào phòng y tế.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 30: Loan nguyệt

"Ác ác —— mới thể nghiệm ah ——" người biết Nanaimo từng triệu hồi mị ma đều dùng ánh mắt ám muội nhìn hấn, làm cho hấn rất muốn nhảy lên làm thịt mấy tên này, tiếc nuôi chính là không có cách nào.

Hấn nằm trên giường bệnh chịu đựng những nụ cười mỉa, còn có trùng nổi xương bò qua bò lại trên người hút máu bầm cho hấn. Những con trùng đen đen dài 10cm này nghe nói là bạn tốt của thương binh, nhưng mà ngoại trừ cái loại bị thương như Nanaimo, không ai có thể có cảm tình với loài vật này. Cũng không phải Nanaimo cho rằng giữa hấn và đám trùng có cảm tình thật, mà là hấn không động dậy nổi.

Từ sau khi ký kết, con mị ma kia mất sạch tính phục tùng rồi.

Hiện tại nó ngồi bên cạnh Nanaimo, cười nói: "Lys Na không có ý đấy, chủ nhân không trốn thì cũng không như vậy."

Nanaimo không muốn để ý tới nàng. Hấn quay mặt sang chỗ khác, mặc kệ Lys Na hấp dẫn hấn thế nào, Nanaimo đều giả vờ ngủ. Hấn chịu đựng đám trùng đang 'hôn' má hấn, thậm ước có Sick ở đây làm thuốc nổi xương, ít nhất hấn cũng không bị tra tấn tinh thần kiểu này. Nghe nói Sick học thuốc nổi xương từ một bộ xương dưới sân nhà đấy, uy lực kinh người, hơn xa các sư phụ làm, mà nghe nói còn không cần dùng nguyên liệu từ con người. May mắn mà có thứ này, mỗi khi bọn họ cùng đồng học đánh nhau lưỡng bại câu thương, luôn bình phục trước nên có cơ hội phản công đối thủ.

Lys Na bị lơ một lúc, hình như sắp khóc, qsau đó Nanaimo nghe tiếng kéo ghế, Lys Na đứng dậy ra khỏi phòng.

Nanaimo cảm nhận được nàng rời đi rất tội nghiệp, nhưng hấn cố gắng phủ nhận mình đồng cảm với nàng.

Ước chừng nửa giờ sau, Lys Na trở về. Nàng ngồi lại bên giường, Một tiếng "RẮC...A...Ặ...!!", thứ gì đó đã mở ra. Nanaimo ngửi thấy mùi thuốc quen thuộc.

Lys Na nhấc lên chân của Nanaimo, bắt đầu bôi thuốc lên người hấn.

Nanaimo quay đầu, nhìn thấy trên tay Lys Na cầm một cái hộp gỗ, trong hộp chứa thuốc mỡ màu ngà sữa. Trên cái hộp khắc hình một nữ nhân đang bỏ độc vào đồ ăn cho người tình phụ bạc nàng. Nanaimo nhớ không lầm, bên trái có khắc hình nữ nhân bắt gặp người tình phản bội nàng. Bên phải là người tình nàng ăn đồ ăn có độc. Mặt sau là kết quả, nữ nhân kia ôm người tình đã chết.

Nanaimo rất kinh ngạc. Cái hộp kia là hộp đựng thuốc của Sick!

Nanaimo nhìn Lys Na, nói không ra lời. Lys Na như không thấy Nanaimo, nàng tiếp tục thoa thuốc, một mặt nói: "Lys Na là mị ma, mị ma vĩnh viễn biết chủ nhân muốn cái gì. Còn hiểu chủ nhân hơn chính mình."

Nanaimo không thể phủ nhận, thừa nhận, hay là chửi ầm lên. Lys Na bôi hết nửa người trên, lại bắt đầu di chuyển xuống phía dưới, mới bôi hai cái thì: "Ai nha!"

"Nhẹ tay xít!" Nanaimo gào thét.

"Chủ nhân không cần thận thùng, con trai đều là như thế đấy." Lys Na nói xong, tay vẫn còn động dưới chân: "Chủ nhân chỉ cần thả lỏng, Lys Na giúp ngài."

"Dừng tay! Chẳng phải nói nghe lời ta sao? nguoi là Agathion không nghe lời!"

Giấy vò một hồi, cuối cùng Lys Na cũng thoa xong. Nanaimo đã tỉnh bì lực tấn (e: tiến một bước nữa là tỉnh tấn nhân vong) rồi. Lys Na đẩy nắp hộp lại. Nhưng nàng không có cách nào đặt nó nguyên trạng, cách khóa hộp chỉ có Sick biết. Tóm lại nàng đẩy đại.

Lys Na sửa lại mền cho Nanaimo, chỉnh lại đèn ngủ. Nàng mỉm cười nói: "Như vậy Lys Na ra ngoài canh giữ, chủ nhân an tâm ngủ."

"Chờ một chút." Nanaimo mở miệng nói. Hắn nhìn Lys Na, nhú mày: "Chẳng phải nguoi nói nguoi biết chủ nhân muốn gì sao?"

"Chủ nhân mời nói, Lys Na làm theo." Lys Na cười rất vui vẻ. Khuôn mặt tươi cười như là mới phát hiện một đứa nhỏ chưa trưởng thành, như là trò đùa dai thực hiện được. Nanaimo thật sự không hiểu nàng hiểu hắn đến đâu.

Nanaimo nhếch miệng lộ ra hàm răng: "Hôn chúc ngủ ngon á!"

Lys Na nhẹ nhàng đẩy tóc Nanaimo, khom người hôn lên trán Nanaimo: "Ngủ ngon." Nàng giẫm bước nhẹ, ra khỏi phòng.

Nanaimo ở lại trong phòng. Không biết thế nào, hắn thật sự cảm thấy rất an tâm, ngủ thật say.

Sau đó thật lâu, Nanaimo đọc một quyển sách lãng mạn: "Mị ma là một Agathion hoàn mỹ. Bọn họ phục tùng tuyệt đối. Ai cũng công nhận bọn họ là nam/ nữ nhân hoàn mỹ. Nhưng mà, điều này chỉ đúng khi họ là tình nhân. Một nam/ nữ nhân hoàn mỹ chỉ khi trước mặt tình nhân mới là nam/ nữ nhân. Một khi kết hôn cùng bọn họ, bọn họ sẽ trở thành chồng/ vợ. Khi mị ma trở thành Agathion đầu tiên, thân là chính thất trong bảy Agathion, bọn họ không chỉ là đồ chơi, mà là bạn chung thân. Tựa như rất nhiều nam/ nữ nhân sau khi kết hôn thì thay đổi, bọn họ cũng sẽ thể hiện ra một mặt khác sau khi kết hôn."

Tám năm sau, hôm nay Nanaimo mới nghe nói nhân loại có Ác Ma đối ứng, Ác Ma cũng có nhân loại đối ứng đấy. Nói cách khác, trên cái thế giới này có lẽ tồn tại một Lys Na phiên bản nhân loại.

Ngày hôm nay, Nanaimo mang theo Sick cùng Lys Na đi đến chỗ Mengmo để dùng cơm, chúc mừng Sick lấy được tiền lương. Quá trình trải qua rất nhiều khó khăn trắc trở, kinh động đến cả đoàn kỵ sĩ.

Đang lúc bọn họ đang dùng bữa, một pháp sư dẫn theo mị ma đi tới. Nữ mị ma ăn mặc nóng bỏng, quần áo trên người gần như không có. Áo là một cuộc dây da buộc quanh ngực, độ rộng vừa đủ che khuất hai núm vú, hạ thân chỉ mặc một cái 'quần chữ T'.

Nanaimo cúi đầu nhìn Lys Na: nàng mặc một cái sơ mi cao cổ, một cái áo khoác da bên ngoài, một cái váy ngắn. Xõa tóc. Trên đùi mang dây cao ống.

"Sao nguoi lại mặc bảo thủ vậy?" Nanaimo thờ dãi.

"Bởi vì chủ nhân là đồ đàn ah." Lys Na cười rất vui vẻ. Nàng vẫn ăn điểm nhiên như không có việc gì.

"Bởi vì nguoi cảm thấy thứ ăn không được mới là thứ ngon nhất." Sick tỏ tào hấn.

Nanaimo bĩu môi. Hắn cảm thấy hai người này còn hiểu mình hơn chính mình, thế nào như vậy à? Ở cùng Lys Na nhiều năm như thế, Lys Na thật sự giúp hắn rất nhiều, hắn không thừa nhận cũng không được: Ở cùng Lys Na rất vui.

Hắn suy tư nhân loại đối ứng Lys Na sẽ là người như thế nào, thậm nghĩ chắc là một nữ nhân thông minh.

Lys Na cắn một cái bánh mì, giương mắt nhìn Nanaimo. Lông mi nàng có chút rung rung, chuyển mắt nhìn thoáng qua Sick. Người sau đang cong lưng, cúi đầu gần sát bàn ăn, cố gắng bỏ cái gì đó vào bánh nhân chuột.

Nàng lại nhìn Nanaimo, mắt trở thành một đôi loan nguyệt...

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 1: Đây không phải Aidonatello

Biển xanh sâu thẳm, một chiếc thuyền lênh đênh.

Không khí mang theo vị muối đậm đặc nhiều khi làm người khó thở.

Chỗ này không phải Aidonatello.

Nơi này thuộc về Nocardia Manchester, "Biển Mê", nơi tận cùng thế giới.

Trong bóng tối chỉ có ngọn đèn từ boong tàu hắt lên vài tia sáng trên mặt biển.

Thuyền dài 40m, rộng 12m, chất liệu chủ yếu là gỗ ma thuật. Hai bên thuyền có một cái bánh chèo cực lớn. Một nửa bánh chèo trong nước, một nửa trong không khí, chuyển động im ắng đẩy thuyền tiến lên. Cạnh ngoài bánh chèo còn có một bóng đèn màu đỏ, bên phải là một bóng đèn màu xanh.

Đây là một chiếc thuyền ma thuật, tên là "Mojie".

Nàng là một thuyền đánh cá viễn dương.

Nửa trước thuyền là một boong rộng, boong thuyền có hai van. Mũi tàu có một gác nhỏ. Nửa sau là phòng thuyền trưởng, phòng hải đồ, đuôi thuyền... Còn có...một boong nhỏ.

Sick ở trong boong chủ. Thời tiết rét lạnh, mỗi hơi thở đều toát ra khói trắng. Hắn mặc áo khoát nặng không thấm nước, chà xát tay không ngừng. Phía sau hắn có rất nhiều người, tay cầm dây thừng ma thuật, lưới câu ma thuật...

"Mỗi ở chỗ này, đã già nhuyền rồi." Sick chỉ vào cái rương cạnh chân, nói với những người kia.

"Mark lại để một mình cậu làm? Cậu học thật nhanh nha. Thoạt nhìn rất không tồi."

"Mark ở phía trước. Mỗi hôm nay do một tay tôi làm đấy, ông ta có kiểm tra thành quả..."

Sick vừa nói, vừa cùng mọi người cùng đi đến khu làm việc.

"Mạn trái thuyền thu dây thừng, mạn phải phóng dây thừng!" Trưởng boong hô to. Mọi người chia thành hai nhóm công tác. Trục dây thừng kêu xiết, cuộn từng cuộn dây thừng lên.

Bọn họ dùng phương pháp "thả nổi mỗi câu". Chính là thả một sợi dây thừng dài làm chủ, mỗi mét dây được buộc một khối cầu rỗng để cho dây thừng không chìm sâu vào biển. Sau đó buộc các dây nhánh lên dây chủ, buộc tiếp các lưới câu vào dây nhánh đợi cá cắn câu.

Phóng dây thừng là thả ra dây thừng chủ cùng mỗi câu. Thu dây thừng là kéo dây về, nhìn xem có cá cắn hay không.

Sick là trợ lý mỗi ma thuật trên thuyền, phụ trách chế tạo mỗi câu. Bọn họ cần mỗi câu đặc thù chỉ có pháp sư mới chế tạo được. Sick không biết chút gì về kỹ thuật đánh bắt cá đành ngồi trên thuyền xem các ngư dân làm việc. Các ngư dân buộc dây thừng gọn gàng, gắn mỗi câu làm Sick lên dây, buông xuống. Các khối cầu rỗng kéo dây thừng nổi lênh bênh trên nước.

Mỗi hôm nay là tôm đen tươi, mực dạ quang cùng một số loài nhuyền thể quần cùng ruột cá, lại dùng một pháp thuật nhỏ làm nó di động, thoạt nhìn giống như vật sống. Cá bọn họ câu rất kén mồi, cần hao tâm tốn trí mới được.

Mặc dù bọn họ gọi là mắc lưới câu, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy cái móc, chỉ là một viên cầu để mắc mồi. Cá ăn mồi sẽ kinh động bầy ma thuật.

Sick nhìn dây thừng, xem tình huống mồi rất tốt, mồi được mắc vẫn đang nhảy nhót, lại nhìn sang đội thu dây.

Cửa thu dây mở ra, phía dưới là lạch nuôi cá. Cá mắc câu sẽ được quăng vào đây.

Cho tới bây giờ còn không có thu hoạch, bên dưới vẫn trống rỗng. Nhưng ngư dân cũng không hấp tấp, công việc vẫn đầu vào đấy.

"Khách đến!" một ngư dân thâm niên hô to. Từ độ chìm của dây thừng, ông đoán là có cá cắn câu, thế là hô to cho mọi người chuẩn bị.

Chủ dây thừng được kéo lên nhanh chóng, nhánh dây có cá càng ngày càng gần, vừa đến cạnh thuyền, một người liền cời nhánh dây ra, bốn người khác cùng kéo cá lên. Toàn bộ quá trình gọn gàng sạch sẽ, quá trình thu dây không bị ảnh hưởng.

Tại chi dây thừng phần đuôi có một quả cầu ngũ sắc (vàng, xanh, đỏ, trắng, đen). Bên trong có một con cá lớn dài nửa mét, vậy như bảo thạch, vậy như vỏ sò, con mắt như ngọc châu. Thân hình nó như cá heo, miệng rất lớn, đuôi hình vuông, có râu.

Con cá vùng vẫy trong quả cầu ánh sáng. Quả cầu ánh sáng đang nhót nó, đồng thời cũng bảo vệ nó không bị thương trong quá trình lên thuyền. "Khách vào phòng rồi!" Ngư dân lại hô to.

Ngư dân di chuyển lưới câu ma pháp, quả cầu ánh sáng rời khỏi lưới câu. Nhiều người khiến quả cầu ánh sáng vào lạch nước. Cá được thả vào lạch.

Một giọng nói vang lên: "Khách vào ở rồi!"

Con cá này ăn phải mồi do Mark làm đấy. Sick hi vọng mồi hần làm cũng có thể có thu hoạch.

Kinh nghiệm từ công việc lúc trước đã làm hần thất vọng triệt để với văn minh hiện đại. Hần không muốn nhìn những người kia nữa, đặc biệt là không muốn gặp một thánh kỵ sĩ tóc vàng mắt xanh nào đó. Hần muốn đi thật xa, đến một nơi không ai biết. Nhưng là di chuyển rất cần tiền, đây chính là đồ vật hần thiếu nhất, đúng lúc này, hần phát hiện công việc này.

Chạy thuyền là lao động nặng, đã vất vả lại nguy hiểm, còn có vấn đề say tàu. Bình thường thì người trẻ tuổi không muốn làm loại công việc này, nhất là những pháp sư, người nguyện ý làm lao động thân thể gần như không có. Cho nên việc này thiếu người nghiêm trọng, lại càng thiếu pháp sư. Thế là sau khi Sick chứng minh hần rất chịu khó, hần nhận được công việc này.

"Biển Mê" nằm ở thế giới khác. Bọn họ phải đi qua lỗ sâu, lướt qua nhiều thế giới mới đến được ngư trường này.

Mặc kệ Even Joseph là Âm Hồn Bất Tán thế nào, lần này tuyệt đối không có khả năng xuất hiện!

"Khách đến, lần này khách to ah!" Ngư dân thâm niên hô to.

Nhiều người giữ vững tinh thần, Sick cũng nhìn chăm chú.

Lần này dây thừng rất nặng, cầu nổi bị ngập luôn trong nước. Phải bảy người cùng kéo mới lên được. Quả cầu ánh sáng lập tức được chuyển lên boong tàu, tất cả mọi người trầm mặc. Ngư dân thâm niên vốn muốn hô to khách vào phòng cũng ngại ngần cả người.

Trong quả cầu ánh sáng không phải cá mà là một thùng xăng. Trước không đề cập tới tại sao thế giới khác sẽ có đồ vật quen thuộc như thế, lưới câu của bọn họ không có chìm đến đáy biển, làm sao sẽ câu được một thứ không có sức nổi?

Không ai biết rõ nên xử lý thế nào, chỉ có thể trao đổi ánh mắt lẫn nhau, lại không ai dám hành động. Ít nhất thứ này không thể tiến vào lạch nước đáy.

Sick thân là một trong bốn pháp sư có giấy phép trên thuyền, còn là pháp sư duy nhất ở hiện trường, lúc này hần nên dẫn đầu. Hần tiến lên, dùng té dao chọc vào quả cầu ánh sáng, quả cầu ánh sáng vỡ tan biến mất. Thùng xăng lăn hai vòng, rơi vào boong thuyền. Sick nhìn chăm chăm, phát hiện nó bị đổ đầy xi măng.

Thùng xăng đầy xi-măng —— không thể không nói, điều này làm Sick liên tưởng đến một ít thứ có thể đăng lên báo, cần tìm cảnh sát đến điều tra.

Tổng không phải là con thuyền nào đó chạy được một nửa, cảm thấy đồng bạn nhìn không vừa mắt liền đem người ta bỏ vào thùng quảng xuống biển đi à nha?

Sick tiếp tục nhìn. Xi-măng là đồ vật phản quang, nhưng lúc này lại có màu vàng nhạt. Trong này có đồ vật không tầm thường.

"Muốn mở xem sao?" Một ngư dân hỏi.

"Mở a." Sick bỏ một dao tóe lửa. Lại một dao, thùng xăng đã mở, nhưng đồ vật bên trong vẫn không sao. Ánh sáng mãnh liệt chói ra, Sick dùng tay che mắt, trong lúc nhất thời không thấy gì cả. Dội ánh sáng biến mất, Sick nhìn thấy một nam nhân lần ra. Mái tóc hần dính đầy máu, trên người toàn là xi măng.

Sick cảm thấy thân lạnh cả người, hần lật người kia lại, dùng mu bàn tay nhấp vào ngực người kia. Như kỳ tích, người kia vẫn còn hô hấp, bị nhét vào thùng xi măng quảng xuống biển không thể giết chết hần. Sick nhìn thấy ngực phải nam nhân có một huy chương kỵ sĩ, hiện tại đang phát sáng, có lẽ có quan hệ đến việc hần còn sống. Sick còn chứng kiến dưới đồ người có còn phình lên. Hần đang muốn thò tay xóc lên quần áo nhìn xem, người kia lại mở mắt, bắt lấy tay Sick, nói: "Ta —— muốn —— đi pháp viện."

"Sao, xảy ra chuyện gì?" Ngư dân vây quanh.

Sick xoa xoa cái cổ, nam nhân nói xong lại ngã xuống. Sick suy nghĩ một thời gian ngắn mới tìm được lời đạo đầu phù hợp: "Ta giới thiệu một chút, người này là Even Joseph. Thành viên đoàn kỵ sĩ hoàng gia thuộc Sarangi Lehra."

Lần thứ hai Even Joseph mở mắt, hần thấy được một bầu trời đêm. Hần chuyển mắt về phía đường chân trời, ngầy ngẩn nửa ngày mới phát hiện mình đang nằm trên một boong thuyền, trên người đang đắp chăn lông. Sick ngồi bên cạnh hần, trong tay bưng một cái ly trắng.

"Tỉnh rồi? Muốn uống sao? Khương trà." Sick đưa ly cho Even Joseph. Ly trà vẫn đang bốc khói. Even Joseph có thể cảm nhận được gió lạnh thổi tới còn mang theo một chút ôn hòa.

"Cảm ơn." Even Joseph đẩy ra chăn lông, hóp một ngụm khương trà, cảm thấy thân thể tốt hơn, thế là lại uống một hóp lớn.

Sick ngồi tại chỗ, thỉnh thoảng đứng dậy châm thêm khương trà.

Hỏi chút hoàn hồn, Even Joseph hỏi Sick: "Sao người lại ở chỗ này?"

"Không nên đoạt lời kịch người khác." Sick cau mày trừng Even Joseph: "Ta đang làm việc! người xuất hiện ở chỗ này mới kỳ quái!"

"Không kỳ quái. Ta đang muốn đi pháp viện, tại bờ sông —— sông ——" Even Joseph nhìn bốn phía, vừa hay nhìn thấy một con cá xinh đẹp đang bơi. Đây không phải là sinh vật ở Aidonatello. "Đây là nơi nào?" Even Joseph nhủ thầm hỏi Sick.

"『Biển Mê』, người cũng có thể hiểu là 『Dị Giới』. Đối với kỹ sư mà nói thì cũng như vi diện nguyên tố hay ma giới." Sick nói: "Con thuyền này là 『thuyền đánh bắt nguyên tố kết tinh』, ta không biết người có nghe qua cái nghề này chưa. Nguyên tố kết tinh là tài liệu pháp thuật cao cấp, rất đáng tiền. Là sản phẩm của cá huy hoàng, chúng ta dụ bắt cá huy hoàng trong Biển Mê, nuôi trong lạch nước, đợi nó bài xuất ra kết tinh, đánh dấu, sau đó lại thả." Sau này nếu như đừng phải cá có ký hiệu, có thể cân nhắc thả nó đi. Lúc trước thì không cần, bởi vì cá huy hoàng rất nhiều, tỉ lệ bắt lại rất thấp, hiện tại không chỉ càng ngày càng khó bắt được, tỉ lệ bắt lại cũng càng ngày càng cao rồi.

Mặt Even Joseph trắng xanh. Sick lần đầu tiên chứng kiến biểu lộ này từ Even Joseph.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 2: Nhắc nhở chân thành - người bình thường chớ nên nhảy khỏi thuyền

"Từ nơi này muốn về Aidonatello phải tốn bao lâu?" Even Joseph trừng to mắt, hỏi.

"Chúng ta từ Aidonatello đến nơi đây phải bỏ ra thời gian ba tháng." Sick nói: "Mà, tên hiệu của chúng ta là 『thuyền ma thuật đánh bắt viễn dương』, không chỉ bởi vì chúng ta dùng lưới câu ma thuật, còn bởi vì thời gian chúng ta ra biển rất dài. Nhưng so với thuyền bình thường thì chúng ta vẫn hơn một chút, thời gian trên biển khoảng một năm thôi."

"Hôm nay là ngày mấy? Khi nào các người trở về?" Even Joseph sốt ruột truy vấn.

"Hôm nay theo lịch vùng Nocardia Manchester là thần kỳ thứ 2, năm 4831, tháng 4, ngày 17. Đối theo lịch trong nước là năm 124, tháng 9, ngày 3. Theo dự định thì tàu Mojie sẽ trở về trong tháng 12, tới Aidonatello là chuyện của tháng 4 sang năm rồi."

"Ah ——" Even Joseph rống to, mọi người trên thuyền đều nhìn sang bên này. Even Joseph cảm lấy quần áo hô to: "Như vậy không được, chỉ còn mười một ngày mà thôi!"

Sick hỏi: "Có chuyện gì?"

"Ta phải đem thứ này trình lên pháp viện trước ngày 14." Even Joseph lấy ra một cái bọc giấy. Vật kia được bao hai tầng bằng giấy dầu, dán kín không kê hở, còn có con dấu ký sĩ. "Thời gian tạm giữ Lamaja sắp hết. Những vật này có thể chứng minh kế hoạch xuất cảnh của hân, thuyết phục quan toà tiếp tục kéo dài vụ án. Nếu như không đem vật này đưa đến đúng hạn, cảnh sát chỉ có thể phóng thích hân, người kia sẽ trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi lập tức! Muốn bắt lại cũng khó!"

"Lamaja? Cái tên hình như ta nghe qua ở đâu rồi?" Sick xoa cằm, suy nghĩ.

"Hân bị lên báo vì tham ô, người mới có thể đọc đến tên hân. Vốn hân là một quan to, còn là bạn tốt của Whitney Huogaimukai Farel." Even Joseph nghiêng răng nghiêng lợi: "Tổng số tài sản hân tham ô mấy năm nay đạt tới ——" Even Joseph nói ra một con số cả đời Sick đều không nghĩ tới. —— Đa số tài sản vẫn ở nước ngoài, hân cũng không chịu nhỏ ra. Chúng ta tìm được chứng cứ bắt hân, hân lại nói với truyền thông đây là âm mưu chính trị, đánh tráo khái niệm tham ô án thành phân biệt chủng tộc." Even Joseph đánh một quyền vào boong tàu: "Nếu như không phải hân xuất thân từ dân tộc thiểu số, chính phủ sợ bị quốc tế phê bình nói là hãm hại dân tộc yếu thế, phán quyết đã xong từ sớm!"

"Có thể tham ô nhiều tiền như vậy còn coi là bộ phận yếu thế sao?" Sick hỏi.

Even Joseph bật dậy, đi tới cạnh thuyền: "Ta có bơi cũng phải mò về!"

"Đứng lại!" Sick ôm lấy eo Even Joseph, bị tên kia kéo thêm vài bước mới chịu dừng.

"Thả ta ra! Với tư cách một kỹ sư, ta phụ trách nhiệm của đồng đội, còn sống cũng không có ý nghĩa rồi!"

"Người chịu chết cũng không giải quyết được gì! Nơi đây thuộc một thế giới khác, hải dương không có tương liên ah!" Sick liếc mắt nhìn Even Joseph: "Lại nói tiếp, rốt cuộc sao người lại nằm trong thùng xăng? Sẽ không phải định vượt biển bằng thứ này a?"

Even Joseph dừng bước, an tĩnh lại, bả vai chìm xuống, giọng nói dần dần mang theo nghẹn ngào: "Chúng ta lọt vào tập kích, đối phương là tập đoàn sát thủ ngoại quốc. Ta chỉ có thể bảo hộ chứng cứ, những người khác không biết xảy ra chuyện gì..."

Sick buông tay, sờ sờ đầu Even Joseph, trấn an hân: "Tóm lại, người ăn chút gì trước đi."

Even Joseph gạt đầu yên lặng.

Với Sick, cho dù là thời điểm tắm tới cỡ nào, chỉ cần ăn đồ ăn nóng hổi, tinh thần sẽ tốt lên.

Nhưng Even Joseph ăn xong, trình độ phiền muộn lại tăng lên. Hiện hắn đang ở trong bếp, ngồi phịch trên ghế, tay rũ xuống, đầu cũng lệch ra một bên. Cả người nhìn như là nằm mốc.

Sick ngồi bên cạnh, rụt cổ lại, cắn móng tay, liếc trộm Even Joseph. Hắn thấy nếu cứ để Even Joseph như vậy, không lâu nữa bọn họ thật sự sẽ có nấm ăn.

Bất quá mặc kệ hắn lo lắng Even Joseph thế nào, công tác trên thuyền không thể hoãn. Hắn ăn xong phần mình, nhìn thời gian không sai biệt lắm liền trở về thu mỗi thừa.

Even Joseph cũng đi theo sau Sick tới boong chủ, thoạt nhìn như một du hồn.

Sick khom người cảm lấy rương mỗi câu, không tệ, gần như không có thừa. Lúc đứng dậy, khoe mắt hắn liếc thấy trên mặt biển phát ra một tia sáng màu quýt. Hắn ngẩng đầu lên, cười cười, nói với Even Joseph: "Xem, mặt trời sắp lên rồi."

Ánh sáng lúc đầu chỉ le loi từ sâu trong lòng biển, càng ngày càng sáng, cả thiên không cũng bị chiếu sáng. Thuyền viên hồi hải lo tắt đèn trên thuyền. Mất đi nguồn sáng nhân tạo, ánh sáng tự nhiên càng thuần túy trong vắt.

Một tiếng 'Ào Ào Ào', vô số quả cầu ánh sáng lớn cỡ nắm đấm lao khỏi mặt biển cùng lúc, bay vào bầu trời. Độ sáng mỗi quả cầu ánh sáng có hạn, nhưng số lượng rất lớn, đếm sơ cũng tới mấy ngàn, lơ lửng như một bầy cá trong không khí như. Bọn chúng hợp sức thiêu đốt bầu trời, hoàng hôn màu quả quýt hiện ra trên thiên không.

Even Joseph đứng bất động, ngưng mắt nhìn cũng không tìm được dấu hiệu nào quen thuộc, thì thảo nói: "Đây thật không phải là Aidonatello."

"Đúng vậy a, xa lắm." Sick nói.

"『Kỵ sĩ ah, chính nghĩa sẽ dẫn dắt ngươi đến tận cùng thế giới.』" Even Joseph duỗi tay chỉ lên trời, như là hi vọng bắt lấy một tia nắng xa xôi, ánh mắt chăm chú: "Ta khẩn cầu, ở tận cùng thế giới, nguyện chính nghĩa dẫn lối cho ta."

Sick chỉ lắc đầu, tiến vào buồng nhỏ trên tàu. Lúc này, Sick còn chưa biết Thánh kỵ sĩ là một loại tồn tại vì đạt thành mục đích, ngay cả pháp tắc cũng có thể vận vẹo.

Hắn còn không nghĩ đến, trong hải dương mệnh mông, Even Joseph lại được một chiếc thuyền từ Aidonatello câu được, phải gọi là sức mạnh của vận mệnh ah...

Đội Sick ngủ đủ, trở lại boong chủ, dường như Even Joseph đã khôi phục tinh thần rồi. Kỵ sĩ xem như là công việc lao động tay chân, thoáng chốc hắn đã kết thân với ngư dân.

Sick dụi mắt, hắn thấy Even Joseph hỗ trợ kéo dây thừng. Sick đi đến hỏi: "Ngươi đang làm gì thế?"

"Ta ăn đồ ăn của các ngươi, ta nên hồi báo." Even Joseph nói.

Phân công trên thuyền rất nghiêm, ai làm cái gì, đều được phân bổ trước khi lên đường. Trừ phi có người bị bệnh, nếu không nhiều thêm một Even Joseph cũng chỉ là dư thừa nhân lực mà thôi, không có khác biệt gì.

Sick nhìn một hồi. Tất cả mọi người là người tốt, bởi vì Even Joseph là kỵ sĩ, đối với hắn liền tốt hơn. Mặc dù Even Joseph làm việc kỹ lưỡng, nhưng hắn vẫn là tân thủ cũng khó tránh có chút vụng về. Even Joseph cũng không có khả năng lấy ngư làm nghiệp, phí công phu huấn luyện hắn càng không có ý nghĩa.

Sick thờ dài, tiến lên kéo Even Joseph khỏi đám người. Lập tức, người bên cạnh bổ sung vị trí của hắn, công tác thu dây thừng tiến hành thuận lợi hơn.

"Ngươi chỉ cần ngoan ngoãn làm người ăn chùa, không nên nhảy xuống biển, là được rồi." Sick áp sát Even Joseph, thấp giọng.

"Nhưng ——" Even Joseph cau mày.

Sick nói: "Ngươi đây là đền bù tổn thương tinh thần. Bởi vì không hoàn thành nhiệm vụ của một kỵ sĩ, mới muốn cống hiến vào chỗ khác, tự an ủi mình rằng: Ta vẫn còn hữu dụng đây."

Bà vai Even Joseph lập tức sụp xuống, lưng cong lại. Từ thị giác nhìn tới, hắn giống như đang chìm xuống bùn. Even Joseph ai oán: "Loại lời này không thể nói thẳng ah."

"Từ trước đến nay, ta không chưa bao giờ khách khí với ngươi đây." Sick nâng bà vai Even Joseph lên, kéo hồn phách hắn về lại mặt đất: "Phòng truyền tin đã hỏi giúp ngươi xem có thuyền nào về đất liền hay không rồi, bất quá không nên ôm kỳ vọng quá lớn. Công việc ở đây cũng theo mùa, thời gian mọi người trở về địa điểm xuất phát cũng không khác nhau nhiều lắm đâu."

"Cho dù hiện tại có trở về địa điểm xuất phát cũng không còn kịp rồi." Even Joseph lại trầm xuống.

"Tình lại cái! Tình thần kỳ sĩ đâu hết rồi?"

"Tình thần kỳ sĩ là thứ vô dụng." Even Joseph nhỏ ra mấy chữ này: "Đây chẳng qua là thôi miên bản thân. Tình huống chân thật là chúng ta suốt ngày bị tà ác đè nặng, lý do từ bỏ nhiều như núi. Bacharach đã từng nói: 『 tình thần kỳ sĩ, nên gọi là tình cảm thiếu nữ còn chuẩn hơn. 』 "

"Ân?" Sick nhủ mảy: "Cái này không quá giống lời người sẽ nói. Đây là xảy ra chuyện gì?" Sick suy nghĩ một chút, nói: "Lúc trước còn ở lò thiêu thứ tư ta đã cảm thấy người là lạ được rồi. Mặc dù nói, ta cũng hiểu thế giới sẽ tốt hơn nếu không có Furuna, thế nhưng mà dân chúng đang nguy kịch, người còn phối hợp năng, cái này không quá giống sự tình người sẽ làm. Ta không tin đây chỉ là do độc tố tâm linh."

"Không giống cái gì? Gần đây ta toàn như thế." Even Joseph mạnh miệng không thừa nhận.

Sick nói: "Người là cái loại công bà cố nội qua đường, nhặt bóng giúp trẻ con, tiền cho ăn xin toàn bộ tiền lương còn cười ngây ngô. Cứ cho là người càng già càng thông minh đi, cũng không có khả năng biến thành một loại người khác."

Even Joseph vẫn phủ nhận: "Ta đề nghị bà cố nội ở lại nông thôn là tốt rồi, không nên đến thành thị nhiều xe. Bóng bay thì phải tự nhặt, ngay từ đầu nên chọn chỗ nào trống trải mà chơi. Ăn mỳ còn có nhiều tiền hơn người."

"Câu cuối quá đả thương người rồi." Sick nói: "Không nói thẳng ra ah."

"Không khách khí." Even Joseph gật đầu liên tục: "Đa tạ sự quan tâm của người, nhưng mà ta không sao."

"Mấy giờ trước vẫn nằm trong thùng mà người còn nói mình không có việc gì?" Sick hừ một tiếng: "Bằng không ta tổng người vào thùng, xem miệng còn cứng thế nữa không?"

Even Joseph phát tay: "Cho dù đem ta treo ngược còn nhỏ rằng ta, ta cũng sẽ không nhả ra."

"Có chuyện gì?" Sick nhướn mày.

"Không, không có gì." Even Joseph hít sâu một hơi: "Chưa nói phương chính nghĩa quá ít, phạm nhân ở tiệm cơm chúng ta ở cục cảnh sát."

"Kỵ sĩ không phải mặt tiền quốc gia sao? Sao giờ thảm vậy?" Sick co cổ, xem ra Even Joseph rất cần người nghe hắn nói. Kỵ sĩ ở cục cảnh sát để giảm kinh phí hẳn cũng có nghe phong thanh, nhưng phạm nhân không cùng theo, đây chẳng lẽ là bị phong trào nhân quyền quốc tế ảnh hưởng?

"Mặt tiền cái đầu, cũng không phải sân bay." Even Joseph nói. Sân bay mới thật là mặt tiền quốc gia, bởi vì đó là chỗ đầu tiên khách nước ngoài đặt chân đến. Even Joseph nói: "Trang bị cho hội nghị chúng ta phải tự bỏ tiền túi để mua. Kiểm trang trí đặc muốn chết, mỗi lần mặc trang phục chính thức đều phải đồng bộ, lại không thể để khách chứng kiến chúng ta đồng bộ hết, mỗi người đành phải mua hơi khác, mọi người trao đổi. Trừ phi nổi tiếng, có nhà máy mời quảng cáo mới có lợi nhuận, nếu không đều là khổ không nói nên lời." Mặc dù tiền lương kỵ sĩ không ít, phúc lợi không kém, bất quá bởi vì thường giao du với xã hội thượng lưu, tổn hao cũng rất lớn, khó có thể tiết kiệm.

"Vậy thì người lời to rồi?" Sick hỏi. Even Joseph nhìn thế nào thì cũng xem như sáng lạng trong hàng ngũ kỵ sĩ, ngoại hình cũng coi như không tệ.

"Đóng quảng cáo không phải chuyện kỵ sĩ nên làm." Even Joseph nghiêm mặt.

Đóng quân cáo tốn thời gian, còn phát ngôn tùy tiện, dễ bỏ bê công vụ. Bởi vì tình huống quá nhiều, cấp trên đã ra nghiêm luật, vài năm nữa chắc cảm hẳn kỵ sĩ đóng quảng cáo luôn.

Sick nhủ mảy: "Người là Thánh kỵ sĩ ah."

Even Joseph có chút kích động: "Ta mới không phải loại đồ vật này!"

"Thế nào? Thân là Thánh kỵ sĩ rất đáng xấu hổ? Ta đây Từ Linh sư phải làm sao?"

"Thánh kỵ sĩ có gì tốt? Không phải chỉ là sáng sủa hơn bình thường sao?" Even Joseph hạ giọng, nhưng dồn dập: "Toàn bộ xã hội đều thổi phồng kỵ sĩ như Thánh Nhân, kỳ thật mỗi ngày chúng ta đều đau đầu mấy chuyện trời ơi như quần áo có thắng hay không, tóc chỉnh tề hay không, tư thế cúi chào chuẩn hay không. Quan lớn chê chúng ta chỉ biết khoe sạch sẽ chỉnh tề, đợi bắt được vài con cá lớn, bọn họ lại nói con cá này là bọn họ nuôi thả đấy, không được bắt. Nếu như không chiến tranh, kỵ sĩ cũng chỉ là bình hoa di động."

Sick gật gật đầu: "Nghe như là đã xảy ra rất nhiều sự tình."

"Không có!" Giọng Even Joseph nhỏ hơn: "Lúc chúng ta trên chiến trường, ta hi vọng chiến tranh sớm chấm dứt, để cho ta ly khai chỗ kia, trở lại quốc gia hòa bình. Thế nhưng mà đợi đến lúc chiến đấu thật sự chấm dứt, ta lại hi vọng tiếp tục lên chiến trường. Trơ mắt ở hậu phương xem đồng bào gặp nạn, vẫn không thể làm một chuyện gì, càng làm cho người khó có thể chịu được."

"Ta hiểu." Sick gật gật đầu. Hắn cùng từng thấy những kẻ chỉ có hòa bình trong đầu mà lại thiếu não duy trì hòa bình thế nào. Đây chính là nguyên nhân hẳn rồi khỏi thế giới hòa bình.

Even Joseph mắng mấy chữ Sick nghe không hiểu. Nghe khẩu khí, Sick có thể xác định đó là thô tục. Vậy nhất định chỉ dùng tiếng nước ngoài nói mắng đấy. Xã hội thượng lưu rất chuộng đệm ngoại ngữ trong câu nói, để cho mình có vẻ quốc tế hóa.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 3: Mỗi người mỗi chuyện

Một nam nhân có gương mặt trứng ngỗng, mắt xanh màu biển cùng một đầu tóc dài xanh da trời chạm vai mỉm cười đi ra từ buồng nhỏ trên tàu, tiến về chỗ bọn họ. Ông không phải người Aidonatello. Thân thể của ông rất cao, khung xương rõ ràng nhưng không mảnh khảnh. Đồ ông đang mặc có chút giống với trang phục pháp sư, có tay áo rộng, nhưng phương pháp trang trí khác biệt rất lớn. Cổ áo được phủ một tầng hoa văn, hoa văn không phải là thực vật ở Aidonatello. Áo ngoài rất ngắn, trái ngược với phong cách áo khoát dài của Aidonatello.

Người kia vỗ tay, dừng một chút, lại vỗ tay, ý chỉ mọi người "Chú ý tại đây".

Nam tử tóc xanh cười nói: "Chữ thể ở chỗ này, Đại vương Agnes Morrow sẽ hiện thân ờ. Cá nhân ta khá là chờ mong nhìn thấy nó á." Nam tử nói tiếng Aidonatello khá lưu loát, trên thực tế, là rất tốt. Những lỗi phát âm cơ bản hầu như không có.

Sick giải thích với Even Joseph: "Đại vương Agnes Morrow là cá huy hoàng lớn nhất ở đây, ma thú cấp độ truyền thuyết."

Tiếp đến Sick giới thiệu Even Joseph cho người kia, sau đó Sick lại giới thiệu người kia với Even Joseph: "Vị này chính là chủ thuyền Loffi Division đại nhân, chủ thuyền bốn thuyền."

"Chủ thuyền ——" Even Joseph dùng đầu ngón tay sờ cảm của mình, suy nghĩ chức này và thuyền trưởng khác nhau chỗ nào.

"Cũng là người ăn chùa thôi." Chủ thuyền Loffi Division nói: "Đội thuyền dị giới không được đánh bắt ở Nocardia Manchester, cho nên phải dùng danh nghĩa người Nocardia Manchester mới không bị đuổi. Kỳ thật từ chủ tàu đến thuyền viên đều là người Aidonatello. Tôi chả làm gì cả, chỉ cần trưng cái tên ra là được. Ah, nhưng nếu con thuyền này làm chuyện phi pháp, tôi sẽ bị chính phủ tính sổ, cho nên phải quan sát cẩn thận."

"Ồ ——" Even Joseph nhú mày.

Sick nói: "Tài nguyên pháp thuật ở Nocardia Manchester rất phong phú, thực hi vọng có thể tìm nhiều một chút."

"Với thế cục bây giờ thì khó mở cửa lắm. Chính phủ sợ sẽ dẫm lại bi kịch của Villas, vận dụng quyền phủ quyết..." Chủ thuyền Loffi Division hàn huyên với Sick.

Bọn họ đang bàn về một tên độc tài ý vào ưu thế khoa học kỹ thuật phá tan hệ sinh thái của Nocardia Manchester. Kết quả chính quyền Nocardia Manchester phải phái người tới để dẹp yên. Sau đó lại phát sinh cách mạng toàn đại lục, vất vả lắm mới khôi phục lại chính quyền, nhưng từ đó bọn họ phải sống chung với một hệ sinh thái khuyết tật.

Bọn họ còn nói tới ảnh hưởng từ người bên ngoài đến bản thân Nocardia Manchester, nhưng may mắn bọn họ không bị mất hẳn bản sắc, chỉ là bổ sung một ít văn hóa mới. Villas lập nên một chính phủ bù nhìn, phủ định văn hóa bản thổ, đồng hóa văn hóa với các thế lực ngoại lai. Còn có...

Even Joseph nghe cứ như vệt nghe sấm. Lúc này, hắn càng cảm nhận rõ hơn chuyện mình đã cách Aidonatello rất xa rồi.

Lúc bọn họ đang thảo luận hăng say, Sick hít hít cái mũi hỏi: "Mùi gì đó?"

"Cái gì?" Chủ thuyền Loffi Division nhướn mày, hắn không nghĩ thấy gì đặc biệt.

Even Joseph lúc đầu cũng không nghĩ thấy khác biệt, nhưng qua khoảng năm phút đồng hồ, hắn mới bắt đầu cảm thấy có một mùi thơm nhàn nhạt trong không khí. Không phải đồ ăn, mà như là hương hoa đấy. Hương vị này dần dần tăng cường, đến khi trở nên gay mũi, giống như một lọ nước hoa bị đập bể.

Mọi người tụ lại mạn thuyền, nhìn xuống xuống. Mặt biển đỏ đến mức mắt tự nhiên, một tầng chất lỏng đỏ tươi dày đặc nổi trên mặt nước.

"Là thuyền hải tặc." Sick híp mắt, mắt hừng: "Thợ săn trộm. Những người kia không muốn xây máng nước, liền giết cá lấy kết tinh. Loại phương pháp này không lấy được nhiều kết tinh, nhưng là thành phẩm thấp, vẫn có lợi nhuận cho nên không quan tâm."

Chủ thuyền Loffi Division nhắm mắt không nhìn, qua ba giây mới mở mắt ra, nói: "Cá huy hoàng phát triển rất chậm, những tên này còn, cá sẽ hết. Dù sao cá càng ít, kết tinh lại càng quý, hết rồi thì bọn chúng tìm giống khác để săn, căn bản không quan tâm." Chủ thuyền Loffi Division quay người ly khai: "Ta kêu phòng truyền tin thông báo cảnh sát biển."

"Có ích sao?" Even Joseph hỏi.

"Vô dụng, chỉ là làm ghi chép mà thôi." Sick không cần nghĩ cũng có thể trả lời: "Mấy tên kia đã cao chạy xa bay. Hải dương mệnh mông, nhân lực tuần tra không bao giờ đủ. Muốn trừ tận gốc là si tâm vọng tưởng."

"Ồ." Even Joseph nhìn một mảng máu ca không thấy biên giới. Bên trong còn có vay cá nổi lên. Mặc kệ đến chỗ nào, cho dù đến tận cùng thế giới, vẫn có một số chuyện bản thân lực bất tòng tâm.

Bánh chèo chuyển nhanh, Mojie mang theo bọn họ ly khai vùng biển này. Chỗ thuyền hải tặc từng tàn sát bữa bãi, tạm thời không còn gì để bắt trong thời gian sắp tới.

Trước khi bọn họ đến ngư trường tiếp theo, Sick phải chuẩn bị mọi cầu cho tốt. Hắn quay tới quay lui trong phòng nhỏ, Even Joseph đứng ở một bên. Phòng làm việc là một không gian dài hẹp, mặt tường đều là các ngăn tủ. Cửa tủ cố định bằng nam châm, hơn nửa đóng chặt, miễn cho bị mở ra lúc thuyền lắc lư. Trong này có hơn trăm loại tài liệu pháp thuật đầy. Không khí có vị vô cây thoang thoang, đây là để khử mùi chống nấm mốc.

"Đây là cái gì?" Even Joseph chỉ vào một con mắt tím có đuôi.

"Đừng đụng." Sick đứng trước bàn làm việc, tay bấm mũi không ngừng. Hắn nói bằng Sở Ni ngữ.

"Ồ, bọn nó là? Cái kia là gì?" Even Joseph lại chỉ vào cục đá. Cục đá nhìn như san hô chết.

"Dát cá tha." Sick lại nói "Đừng đụng" bằng Sở Ni ngữ.

"Tất cả đều gọi là Dát cá tha?" Even Joseph nhìn Sick, nhướn mày: "Người có thể dùng ngôn ngữ trái đất trả lời sao?"

"Dát cốt!" Sick dùng Sở Ni ngữ nói "Không muốn". Hắn lại trợn mũi, nhét tôm đen vào, ép lại, sau đó làm phép. Xác tôm đen bắt đầu bật dậy như còn sống. Hắn lại làm phép, cuối cùng để mũi câu vào rương, dùng tiếng Aidonatello nói: "Giúp ta chuyển thứ kia ra."

"Chỉ khi này người mới muốn nói chuyện với ta à?" Even Joseph thở dài. Nhưng hắn vẫn làm theo: "Nếu như người không để ý tới ta, chỉ cho ta cơm ăn, ta sẽ tịch mịch mà chết."

"Đúng vậy a." Sick lau té đao, nhìn khăn lau, cầm lấy đi giặt sạch, sau đó đuổi theo Even Joseph: "Nếu như cứ nói chuyện với người, ta sẽ phiền chết."

Hai người lên tới boong chủ. Tốc độ trôi của mặt trời đã chậm hơn nhiều so với lúc này. Bọn chúng xoay tròn trên mặt nước, chuẩn bị trở về đáy nước nghỉ ngơi.

Even Joseph khiêng mũi câu đi tìm ngư dân. Sick quay người, nhìn thấy hoa tiêu đang đứng cạnh mạn thuyền.

"Độ ẩm không đúng lắm. Đêm nay chắc có biến. Tốt nhất nên cố định đồ vật lại." Hoa tiêu nói. Nàng là nữ nhân trẻ tuổi, có một loại thành thực uy nghiêm hiếm thấy. Lúc một người có giới tính khác kiếm được chỗ đứng vững trong công việc vốn chỉ dành cho một giới, thường thường đại biểu người này là tinh anh, thực lực đủ mạnh để vượt hàng rào giới tính, tạo thành trường hợp đặc biệt. Hoa tiêu chính là ví dụ như vậy. Nàng có làn da ngăm, môi dày, tóc xoắn rủ xuống ngang vai, cặp mắt màu lam nhạt sáng ngời. Ngoại trừ làm hoa tiêu, nàng cũng am hiểu công việc của ngư dân, còn có thể chữa bệnh. Thân hình của nàng căng đầy khỏe mạnh, không mặc đồ pháp sư, mà là như một ngư nhân.

"Feiluna đại nhân." Sick hơi kính sợ nói ra cái tên này.

"Bằng hữu của cậu, không biết sẽ mang đến cho chúng ta may mắn hay là xui xẻo ah." Hoa tiêu Feiluna liếc Even Joseph, người kia đang ngồi xổm một góc, thử mắc mũi vào lưới câu. Hoa tiêu Feiluna nói: "Người kéo lên từ nước, nhất định mang theo yêu ma hoặc là tinh linh. Huống chi ta nghe nói, hắn còn là một Thánh kỵ sĩ có thể sống tới 150 tuổi."

Thánh kỵ sĩ là thiên phú. Trời sinh bọn họ để chống lại gian tà, giữ gìn chính nghĩa. Bọn họ có kháng tính rất mạnh với pháp thuật cùng độc dược, một tay có thể làm nên kỳ tích, có sức khỏe cùng tuổi thọ người bình thường theo không kịp. Đương đại chỉ có hai Thánh kỵ sĩ nổi bật, một người ở quốc gia Sarangi Lehra, Địa Khu Aidonatello, chính là Even Joseph.

Tựa như ma pháp hiện đại là học từ pháp sư Tiên Thiên cổ đại, kỹ thuật thánh kiếm của kỵ sĩ cũng là học từ Thánh kỵ sĩ cổ đại. Thánh kỵ sĩ dù có chức vị hay không, cũng sẽ gánh trên vai kỳ vọng của mọi người. Kỳ thật Even Joseph rất vất vả đấy. Áp lực của một Kỵ sĩ vốn cũng rất lớn, hắn là Thánh kỵ sĩ, áp lực khẳng định càng lớn.

Sick thở dài. Vẫn nên trò chuyện với Even Joseph nhiều hơn ah.

Mặt trời chìm xuống nước, thiên không khôi phục một màu đen tăm tối...

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 4: Người chuyển hướng vận mệnh

Tối, con bão ập vào làm Sick bỏ đi cái suy nghĩ tỏ ra thân thiện hơn với Even Joseph.

"Đều là người làm hại, đều là người làm hại, đều là người làm hại ——" tại boong thuyền, Sick gào lên với Even Joseph.

Giờ phút này, con thuyền của bọn hắn đang "quay cuồng" trong cơn bão —— hình dung bằng từ này không khuếch đại chút nào.

Thuyền viên đều trốn vào trong khoang thuyền. Pháp sư phải trực ở boong thuyền, họ dùng dây thừng cột eo, cố định bản thân trên lan can, sau đó dùng hết sức để làm phép, hợp lực khởi động tường bảo vệ. Thịnh thoảng, Mojie bị lật úp, lại lật lại.

Even Joseph cột mình cạnh Sick, tươi cười ngắm cơn bão. Hắn không có giường, cũng không có đi mượn, hắn tới đây góp náo nhiệt. Để hạn chế va chạm giữa tường chắn và sóng lớn, tường chắn đi biển thông dụng thường có những khoảng trống nhỏ để nước rỉ vào. Nước biển lạnh như băng rơi vào boong tàu không ngừng. Sick ướt như chuột lột, tóc dính luôn vào mặt.

Con sóng như một dải núi vắt ngang trượt mặt, đập vào thuyền lại như một tấm màn đen phủ cả trời đất.

Sick rất khó chịu, giống như có thứ gì đó muốn lao khỏi miệng. Hắn trừng Even Joseph, khẳng định thẳng trâu bò này không có khái niệm "Say tàu" trong từ điển, tám phần cũng không có "thoát nhiệt", "Sắc nước".

Toàn bộ bốn pháp sư trên thuyền đều ở đây, thay phiên một lần hai người làm phép, hai người nghỉ ngơi. Đến phiên Sick rồi. Động tác trên tay hắn không ngừng đồng thời trong miệng cũng không quên mắng Even Joseph: "Đều là người mang xui xẻo tới! Người đem theo cái quỷ gì lên thuyền vậy?"

Thuyền trưởng Carlo đang nghỉ cũng lấy làm kinh ngạc khi thấy Sick làm phép không cần đọc thần chú. Ông là một pháp sư có tuổi, trường bào không che được cái bụng bia bự cùng cổ ngắn của ông: "Cậu thật lợi hại, làm phép không cần niệm chú." Làm phép im lặng là một kỹ thuật cao cấp, với tuổi của Sick mà có thể làm việc này thoải mái như vậy cũng xem như hiếm thấy.

"Tôi nhớ có một nghiên cứu chứng minh đọc to thần chú có thể làm pháp lực tăng vọt." Mark Mobius, một pháp sư khác cũng trong tổ nghỉ ngơi nói. Bề ngoài của ông trẻ hơn Carlo một chút, bộ dạng không nóng không lạnh, trông như một ông cụ ở nhà đánh cờ. Ông có gương mặt dài, mặt mũi hiền lành không giống một pháp sư.

"Nếu như đang trong hoàn cảnh nguy cấp mà còn lo há miệng niệm chú, lập tức sẽ rồi." Sick trả lời Carlo, sau đó lại làm nhiệm vụ. "Bữa giờ gió yên sóng lặng, sao người vừa lên thuyền lại gặp bão thế này?"

"Àn ——" Even Joseph vẫn thường thức cơn bão, hắn cảm thấy giống như có một con cá huy hoàng đang trốn trong cơn sóng theo dõi bọn họ. Hắn cười nói với Sick: "Bởi vì ta được kính ngưỡng?"

"Vậy người kêu cơn bão mang người đi về đi, không cần trả!" Sick rống to.

Cơn bão kéo dài tới gần sáng mới tạm yên. Lúc đó, Sick cũng kiệt lực, nhiệt độ cơ thể hạ thấp, dạ nhãn lại, yết hầu cũng khó chịu.

Hắn hắt xì một cái, vội vàng đi thay bộ quần áo mới. Đầu tóc hắn lúc này ướt sũng nước biển, một ít chất bột màu trắng kết tinh trên tóc, hắn đi vào phòng làm việc với Mark.

Hai người hợp lực làm cho xong mỗi câu, giao ra thành phẩm là có thể nghỉ ngơi, Sick chạy đến phòng tắm.

Phòng tắm trên tàu Mojie là một cái hồ lớn. Lúc trước vì cơn bão nên phải trút sạch nước. Bây giờ đã đổ đầy nước ấm nhìn rất mê người.

Sick cởi đồ xông vào phòng tắm, hắn cảm thấy thuyền như đang dao động. Thuyền lắc lư vốn là bình thường, nhưng biên độ lắc lư lại nhỏ hơn nhiều so với cảm nhận của Sick lúc này. Hắn vẫn còn say tàu, bước chân lão đảo, Even Joseph đỡ hắn từ phía sau, tránh cho hắn ngã sắp xuống.

"Ta nói —— sao người lại ở chỗ này?" Sick nhủ mảy mềng người phía sau. Hắn còn tưởng rằng Even Joseph không có chuyện gì, nên tắm rửa trước rồi, lúc này không đi ngủ thì cũng đi tìm các thuyền viên chơi mới đúng.

Even Joseph nháy mắt, tỏ vẻ vô tội: "Ta hỗ trợ dọn dẹp đuôi thuyền, mới làm xong."

Mặc dù sau cơn bão, chỗ phải dọn dẹp rất nhiều, nhưng Sick không tin trùng hợp như vậy. Hắn vùng người thoát khỏi tay Even Joseph, đi về phía vòi hoa sen bên tường.

Mark Mobius cũng đến, nhưng mà hai người cũng không có chú ý đến hắn, chỉ lo kỳ cọ thân thể.

Even Joseph không thật tập trung tắm, còn quang minh chính đại quay đầu nhìn Sick. Hắn nhìn thấy trên tay phải Sick có một vết sẹo hồng. Bởi vì thời gian cách biệt, màu sắc có thay đổi, nhưng bây giờ hai người bọn họ chỉ cách nhau khoảng bốn mươi cen-ti-mét, nhìn vào khá là rõ ràng. Even Joseph khẳng định đây không phải do hắn tạo thành: "Vết sẹo trên tay người từ đâu mà có vậy?" Bị đao kiếm lướt qua cũng không đến mức làn da đều bóp méo như thế.

Sick gội sạch xà bông, mắt lé nhìn Even Joseph một chút. Sick định dùng Sở Ni ngữ kêu Even Joseph cầm miệng, nhưng khi hắn thấy Even Joseph trần

tuồng, cơ bắp rắn chắc lại có nhiều sẹo, ám chỉ rất nhiều nguy hiểm Sick không biết nên đành nuốt trở về.

"Tay phải này là được ghép vào đấy." Sick lại bơi xà phòng lên tóc, vò đầu. "Bơi vì thời gian từ lúc đứt đến lúc ghép quá lâu, cho nên dùng pháp thuật không thể xoa hết sẹo."

"Là lúc còn ở học viện sao?" Even Joseph nhìn chăm chăm vào tay tay Sick.

"Không phải. Lúc bị truy nã đó."

"Lúc đồ à?" Even Joseph kinh ngạc mở to mắt.

Sick không có trả lời, bắt quá chấp nhận. Hắn hỏi lại: "Luomerino không có nói với các người chuyện này?"

"Ta không có nghe nói. Có liên quan tới cô ấy?"

"Cái tay kia là vì bảo hộ năng, chính ta biến nó thành tài liệu làm phép." Sick điềm nhiên như không có việc gì.

Even Joseph hít một hơi, thở ra, qua vài giây mới nói: "Người có đôi khi, thật sự là vượt quá tưởng tượng."

Sick ngẩng đầu, nhắm mắt, giọt nước lên toàn thân. Bắt đầu chà thân thể.

Sick tắm xong định đi ra ngoài rồi, Even Joseph đang ngâm mình ở trong bồn tắm, thấy Sick quay người rời đi, hắn kinh ngạc: "Người không ngâm nước ấm sao?"

"Không có hứng thú." Sick vẫn cố chấp đi ra.

"Như vậy không được. Mọi người trong đơn vị sau khi hành quân đều ngâm nước ấm để ổn định thân nhiệt. Ngâm nước ấm có lợi với thân thể. Đặc biệt là thể trạng như người càng cần nước ấm!" Even Joseph đi ra khỏi hồ, nắm lấy tay không có sẹo, kéo hắn xuống hồ.

"Không nên! Ta không muốn!" Sick giãy dụa, nhưng tay kia cũng bị Even Joseph bắt lấy.

"Người từng ngâm mình trong suối nước nóng sao? Rất thoải mái." Even Joseph hoàn toàn không có nghe Sick nói, tiếp tục kéo người xuống hồ.

"Ta tuyệt đối không ngâm nước!" Sick cự lại, muốn rút tay, nhưng tất cả đều tổn công vô ích.

"Cũng đúng, người không biết bơi. Không thể nào? Người đi biển còn không biết bơi?" Even Joseph đã kéo Sick tới bên hồ tắm rồi. Chính hắn bước vào trước, nước sâu vẫn chưa tới đầu gối của hắn: "Yên tâm đi. Hồ rất cạn đấy."

"Nước chỉ cần cao mười lăm cen-ti-mét là có thể chết đuối rồi, tựa như cầu thang chỉ cần cao mười lăm cen-ti-mét cũng đủ để người ngã chết." Sick vùng vẫy.

"Tới rồi!" Even Joseph dùng sức lôi Sick vào.

Sick không muốn bị trật tay, đành phải ngoan ngoãn bước vào. Mark Mobius yên lặng nhích ra một chút để nhường chỗ.

Even Joseph buông Sick ra, thở dài thoải mái.

Sick không cách nào phủ nhận ngâm trong bồn tắm rất thoải mái, lắp bắp nói: "Đúng, đúng, cũng không tệ lắm."

Even Joseph nói: "Suối nước nóng càng thoải mái. Đó là thứ tốt nhất sau khi ta rời nhà nhập ngũ."

Quê hương —— Sick cân nhắc hai chữ này trong lòng. Quê nhà của Even Joseph "đại khái" cũng là quê hương của hắn. Hai người bọn họ chưa từng xác nhận với nhau. Trên thực tế cũng không cách nào xác nhận. Sick không nhớ rõ tên cùng vị trí thôn. Lúc hắn rời nhà thì mới tám tuổi, ký ức tuổi thơ đã bị ký ức trong học viện áp đảo.

"Ồ quê hương của ta có một bé trai, hắn là Từ Linh sư trời sinh." Even Joseph dùng một lát mới nói: "Giống người lắm." Even Joseph cũng không nói ra miệng chính là, phu nhân Lyle Knott đã từng khẳng định với hắn: Từ Linh sư trời sinh một ngàn năm còn chưa hắn có thể xuất hiện một. Hai Từ Linh sư cùng sinh ra trong một thời đại, loại khả năng này thấp đến mức không cần cân nhắc.

"Vậy sao?" Sick nhỏ giọng đáp lại. Hắn nhìn băng quơ, lúc nói chuyện cũng không quay về phía Even Joseph. Nhưng Even Joseph vẫn luôn nhìn Sick.

Quê nhà Sick chỉ là một thôn nhỏ có mười chín hộ dân, vì vậy người trong thôn đều quen mặt, hình như đều có quan hệ thân duyên. Chỗ đó sớm đã bị diệt bởi một căn bệnh truyền nhiễm rồi.

Trong trí nhớ mờ hồ của Sick, ngày hắn bị mang đi, trong thôn chỉ có hắn còn sống, cùng một thiếu niên khác.

Khi đó tuyết rơi nhiều lắm, trong đồng tuyết có hơn mười cương thi nhảy tới nhảy lui.

Thiếu niên còn sống, có cặp mắt xanh biếc cùng mái tóc màu rom, cương thi đều né hắn, không dám tới gần hắn, càng không dám công kích hắn. Ánh trắng trắng oán đến đáng sợ, hắn đứng ở cửa thôn nhìn Sick bị người ôm rời đi. Thiếu niên một mình lưu lại nhìn thôn bị hủy diệt...

Sick co người lại để cho nước ấm ôm trọn thân hắn. Nhiều năm sau, khi kiến thức của hắn càng thêm phong phú, hắn mới biết chỉ có một giải thích hợp lý cho việc cương thi không dám tới gần thiếu niên nhìn như bình thường kia chính là, người kia là Thánh kỵ sĩ. Mà hai Thánh kỵ sĩ duy nhất trong thời đại này, có một vị không ở Sarangi Lehra, mà lúc Sick tám tuổi, vị đó cũng là một nam tử rồi....

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 5: Sinh mệnh

Sick ra khỏi nhà tắm trước Even Joseph, mặc quần áo sạch sẽ và, ngáp một cái rồi đi về phòng mình, chuẩn bị ngủ bù. Hắn thấy hoa tiêu Feiluna cùng chủ thuyền Loffi Division đang trò chuyện trên hành lang liền lướt qua nghe ngóng.

"Chúng ta đã rời xa đường biển, không có biện pháp xác định vị trí hiện tại..." Hoa tiêu Feiluna thấp giọng. Việc vùng biển không có ngôi sao nào đang trở nên phiền toái.

"Thử bắt lại sóng truyền tin xem, nếu như không được thật..." Chủ thuyền Loffi Division thấp giọng.

"Một chút cũng không có..."

"Nói như vậy, chỉ có thể hướng..."

Sick rất mệt. Hắn bỏ qua hai người, lúc này người hắn chỉ mong được đánh một giấc. Bọn họ nói cái gì đợi tỉnh dậy rồi tính tiếp.

.....

Trong không gian hạn hẹp trên thuyền, cái giường ngủ chỉ là một lỗ hòm hình chữ nhật trên tường, độ lớn đủ để người lớn duỗi thẳng chân, không thể ngồi lên.

Sick mở mắt, hắn thấy Even Joseph đang ngủ ngon lành bên cạnh, lưng tựa vách tường, áo choàng được gấp thành gối, hai chân gấp lại, một chân thẳng một chân ngang, hai tay để trên đầu gối, cúi đầu trán dựa vào tay. Sick chỉ có thể nhìn sau đầu hắn.

Sick có loại cảm giác, từ sau khi Even Joseph lên thuyền liền bất chấp thủ đoạn để được dính cạnh hắn. Quả thật Sick là người duy nhất Even Joseph quen trên thuyền, nhưng hắn tưởng rằng Even Joseph hẳn là một người có năng lực thích ứng rất mạnh, sẽ không sinh ra tâm lý dựa dẫm khi đến nơi lạ lẫm mới đúng.

Sick thờ dãi, ngồi xôm xuống cạnh Even Joseph, lay lay Even Joseph dậy: "Ta muốn lên boong tàu nhìn xem, ngươi muốn theo không? Hay muốn ngủ giường của ta?"

Even Joseph ngẩng đầu, con mắt tròn to, trả lời ngay: "Ta muốn đi!"

"Được rồi, được rồi ——" Sick vượt cái đầu tổ chim của hắn nhưng cổ máy cũng chà thẽ làm nó thẳng hơn. Hắn lấy ít đồ dưới ngăn kéo, sửa sang lại rồi kéo theo tên kỵ sĩ lên boong tàu.

Sick đến cửa ra vào liền nhìn thấy màu sắc bầu trời có vẻ không đúng. Thiên không bây giờ đã không còn màu hồng cùng vàng quen thuộc, mà là màu tím. Hắn đến boong tàu, nhìn quanh, chỉ thấy trong nước nổi lên rất nhiều thực vật hình móc câu, mỗi cái móc lại treo một quả lê phát ra ánh sáng vàng, độ cao đủ thò tay là có thể hái.

"Ngàn vạn đừng đụng những thứ kia!" Chủ thuyền Loffi Division đứng trên cao cảnh báo Sick: "Trái cây kia là mồi nhử, đụng vào sẽ bị câu mất!"

Thực vật mọc khắp nơi trên nước. Nếu không phải bánh chèo được phép thuật bạo vệ, sớm đã bị cuốn vào đám cây rồi. Muốn tránh thực vật để thả mồi, điều này căn bản không có khả năng. Tình hình này chắc không thể thả dây thừng rồi. Sick thấy hắn nên đi tìm Mark Mobius bàn bạc chuyện này.

Hắn còn đang suy nghĩ phải tìm người ở đâu, hoa tiêu Feiluna nhảy lên boong chủ, đi đến trước mặt Sick nói: "Bỏ thả dây, pháp sư tới phòng hải đồ tập hợp."

"Vâng!"

Sick tới phòng hải đồ, Even Joseph cũng đi theo. Bình thường Sick sẽ không đến đây. Bên cạnh cửa gian phòng cùng phía sau cửa đều là tủ hồ sơ, bên phải là một tấm bản đồ đường biển cực lớn. Phía trước là cửa sổ nhìn ra boong chủ. Giữa gian phòng có một bàn gỗ rộng khoảng 4m2. Không gian trên bàn bị một ma khí chiếm mất. Vật kia là một cái lồng thủy tinh trong suốt hình bán cầu, bên trong lại để một cái hình bán cầu, nhìn như một tấm bản đồ,

phía trên cùng là mô hình tàu Mojie đang chuyển động trong hải dương. Vốn cái hình cầu kia sẽ mô tả hoàn cảnh xung quanh của Mojie, bao gồm hải dương, thái dương, thậm chí là bảy cá huy hoàng. Nhưng hiện tại đa số đều là sương mù xoay tròn tại chỗ, biểu thị những địa phương kia không thể biểu hiện.

Sick, hoa tiêu Feiluna cùng tàu trưởng Carlo tiến đến. Tàu trưởng Carlo tới chỗ cái bàn, hai tay chống trên mặt bàn, nhũn mảy nhìn lòng thủy tinh.

"Loffi Division đại nhân nói ông cũng chưa từng tới vùng này." Hoa tiêu Feiluna nói. Nàng ngồi xuống cái ghế bên cạnh. Những người khác vẫn đứng.

Hoa tiêu Feiluna giải thích tình hình hiện tại cho Sick: "Chúng ta lạc rồi, con bão hôm qua đã làm thuyền lệch khỏi lộ tuyến an toàn, hiện tại hoàn toàn không biết chúng ta ở nơi nào."

"Bình thường cũng có tình trạng này?" Mark Mobius lên tiếng. Lúc này Sick mới phát hiện Mark Mobius cũng có mặt, đang đứng trước bản đồ. Khi này Sick có lướt qua tấm bản đồ, lại không thấy Mark Mobius.

Hoa tiêu Feiluna nói: "Bình thường không biết. Có thể là ngẫu nhiên gặp dòng chảy ngầm, hoặc là gió đảo chiều... Hiện tại đi thảo luận nguyên nhân cũng vô dụng, mặc kệ như thế nào, chúng ta đã bị lệch khá xa. Kề bên này không có trạm cảnh sát, không có bến cảng hoặc nơi tiếp tế, cũng không có tín hiệu từ các đội thuyền khác."

Sick yên lặng nhìn Even Joseph, Even Joseph làm không rõ lắm hàm ý trong đó, mỉm cười với Sick.

Hoa tiêu Feiluna nói: "Tôi đề nghị mọi người dùng tất cả pháp thuật, đi tìm bất cứ thứ gì có thể giúp chúng ta xác định tọa độ. Tôi không rõ pháp thuật từng người, cho nên cũng không có chỉ thị cụ thể. Bây giờ là tình thế khẩn cấp, có chiêu gì thì cứ dùng hết ra. Bất kể là ký hiệu, dấu vết thuyền đi qua, tìm được thì báo cáo lại." Hoa tiêu Feiluna ôm đầu, ngón tay luồn vào trong tóc, lộ ra bộ dáng mềm yếu chưa từng thấy: "Bắt đầu tiết kiệm lương thực, cứ như vậy. Giải tán a."

"Mọi người có kế hoạch gì không?" Tàu trưởng Carlo hỏi. Ông chỉ vào lòng thủy tinh, nói: "Đây chính là ma khí rất quý, rõ ràng biến thành bộ dạng như vậy, năng lượng pháp thuật phân bố chung quanh hẳn không tầm thường."

"Tôi chỉ có thể nỗ lực hết sức." Sick nói. Hắn dẫn Even Joseph đi ra ngoài.

Nửa giờ sau, Sick tìm tất cả đạo cụ cần thiết, ngồi xuống trên boong thuyền. Hắn bày một tờ giấy to lên sàn, dùng mực điều chế từ sừng thú để vẽ ma pháp. Hắn vẽ hải âu với sóng biển, ở giữa là một chiếc thuyền, phía ngoài cùng còn có ký hiệu ma pháp. Sau đó hắn cầm lấy một cái kéo nhỏ, cắt bỏ một nắm tóc đặt trên thuyền.

Sick không phải họa sĩ, hắn vẽ cũng không đẹp, tóm lại hình dáng cũng tạm được, nhìn ra là cái gì là tốt rồi. Cho dù hải âu nhìn như bị gãy cánh, sóng biển giống như chân bạch tuộc, thuyền giống như là guồng nước, cũng không có vấn đề gì, dù sao pháp thuật có thể khởi động.

Cả quá trình, Even Joseph vẫn ngồi xem bên cạnh, đến lúc Sick cắt tóc, rất rõ ràng là đang chuẩn bị tài liệu, Even Joseph mở miệng nói: "Ta chưa thấy người dùng qua pháp thuật loại này." Cái đó và pháp thuật hệ Nigeria ngữ có khác biệt, liên người ngoài nghề đều có thể nhìn ra được.

Sick chỉnh lại mái tóc: "Ta có rất nhiều thủ đoạn làm phép người chưa có xem." Hai tay của hắn làm một cái ký hiệu phức tạp. Trang giấy toát ra một luồng khói trắng, cứ như mở cửa lòng chim, mấy trăm con hải âu lao ra, bay thẳng lên trời, tỏa khắp bốn phương tám hướng.

Sick không có báo trước sẽ có loại tình huống này, Even Joseph ôm đầu theo phản xạ, chờ bầy chim bay hết mới để tay xuống, ấp úng nói: "Thật sự ta chưa có xem, người làm phép lại không cần đến tế đạo."

"Ta đang nghiên cứu một học phái pháp thuật khác." Sick vỗ vỗ tay đứng lên, nhìn hải âu bay xa đầy thỏa mãn.

"Học phái gì?" Even Joseph vừa hỏi xong đã hối hận rồi.

Sick bắt đầu đọc tên một mớ học phái, bốn cái còn không có học thuộc lòng. Even Joseph đành phải cắt đứt hắn: "Ta biết rõ người rất chăm chú, đã đủ rồi."

Sick ngừng lại: "Gần đây ta rất chăm học." Sách hắn mang lên thuyền không có cuốn nào để giải trí đấy, tất cả đều là sách pháp thuật hắn chọn lọc kỹ.

Giọng Even Joseph vì xúc động mà trở nên khàn khàn: "Người ah, có nghĩ tới chuyện tương lai sao?"

"Tương lai gì?" Sick hỏi lại. Thanh âm của hắn cũng khàn khàn, bất quá nguyên nhân khàn khàn không giống như của Even Joseph, chắc là do con bão hôm trước.

Thân thể Even Joseph hơi co lại, ôm lấy một bên đầu gối: "Như là sau này mình muốn làm cái gì, có mộng tưởng gì. Cuộc sống hiện tại chính là mình mơ ước sao? Muốn như thế này thẳng đến già sao?"

Sick đáp chém đinh chặt sắt: "Không, ta không muốn."

"Thế nhưng mà người sống rất nghiêm túc." Even Joseph nói. Từ chuyện học tập có thể nhìn ra, Sick nghiêm túc thế nào.

"Nghĩ tới những sự tình kia cùng sống nghiêm túc là hai việc khác nhau a." Sick cười khổ, hắn không thể hiểu tại sao sống nghiêm túc nhất định phải nghĩ

những sự tình kia: "Bản thân còn sống căn bản là không cần suy nghĩ. Người đi đánh cá huy hoàng một lần sẽ rõ, bọn chúng giầy dựa là rất nghiêm túc đấy, nhưng bọn chúng cũng sẽ không suy nghĩ mộng tưởng cùng tương lai nha."

Even Joseph sờ cằm: "Nói cách khác, còn sống là một loại hành động không cần suy nghĩ?"

"Người suy nghĩ nhiều quá, hay là nói là ta nghĩ quá ít đây." Sick ngồi xổm xuống cuộn giấy lại, nói tiếp: "Thế này nhé, lúc chúng ta vẫn còn trong học viện Hắc Ám, ngay cả ngày mai còn có thể còn sống hay không ta cũng không biết, căn bản là sẽ không cần nhắc tương lai."

"Ta cảm thấy loại người như ta, không tiến lên sẽ bị đào thải." Even Joseph thì thầm: "Thế nhưng mà ta cũng sẽ hoài nghi, cứ tiến lên như vậy, có phải do ta thực sự muốn hay không?"

Không biết tại sao, Even Joseph bây giờ làm Sick cảm thấy lo nghĩ, giống như tổ ong nào đó trong lòng của hắn bị chọc trúng. Hắn suy tư một hồi mới rõ tại sao. Sick phóng đại âm lượng, nói với Even Joseph: "Việc này người nói với ta cũng vô dụng! Muốn hay không chỉ có người biết rõ, nhanh nhanh về lại Thánh Khiết Chi Thuần của người đi!"

Sick kẹp cuộn giấy ở dưới nách, nổi giận đùng đùng, xoay người, tiến vào buồng nhỏ, xuống lầu. Hắn nghe thấy phía sau truyền đến giọng Even Joseph, hắn như đụng vào ai: "Thật có lỗi, Mark đại nhân! Ah, Sick, đợi đã nào...!"

Đột nhiên Sick dừng bước, để cho Even Joseph đuổi theo hắn. Sick xoay người, xem Even Joseph phanh lại khẩn cấp, nháy cặp mắt vô tội lại có chút bối rối xem hắn.

"Nghe cho kỹ, ta chỉ nói một lần." Sick dùng một ngón tay chỉ vào ngực Even Joseph: "Từ góc độ của ta đến xem, mặc kệ người bị đá kích bao nhiêu do không hoàn thành nhiệm vụ, chỉ cần người còn có thể cảm thấy áy náy, đã là may mắn!"

Rõ ràng Even Joseph cao hơn Sick không biết bao nhiêu, luận niên kỷ cũng lớn hơn Sick năm tuổi, hiện tại Even Joseph rụt cổ lại, lại như là đứa nhỏ bị mắng. Thấy Even Joseph không biết làm sao, Sick dùng cuộn giấy gõ đầu Even Joseph một cái, bệt miệng: "Nên ăn cơm rồi, muốn tới sao?"

"Muốn!" Even Joseph lập tức khôi phục tinh thần.

Sick nhún vai, đem cuộn giấy kẹp lại dưới nách, quay người cắt bước.

Even Joseph thật là, rất sợ tịch mịch.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 6: Rơi vào ổ tặc

Bọn họ lệnh dềnh trên biển hai ngày vẫn không tìm được tuyến đường chính xác.

Sick cùng Even Joseph vẫn ở cùng nhau đến tận bây giờ.

Ngày nọ, Sick mơ một giấc mộng làm hắn rất hoài niệm.

Hắn mơ về có hương xa xôi trong núi, cái chỗ kia chỉ có những mái nhà tranh thấp đến nỗi người lớn mỗi lần vào nhà đều phải cúi đầu, nhưng đối với Sick, nóc nhà chỗ đó vẫn thật cao.

Những con đường nhỏ trong thôn tạo thành từ khoảng cách giữa các ngôi nhà và một con đường mòn. Mọi người nói rằng từng có hai lần cây cối đột nhiên sinh trưởng mạnh đến mức che phủ cả đường đi. Khoảng cách giữa hai lần là năm năm, một lần phát sinh ở mùa xuân, một lần phát sinh ở mùa đông. Đó là một ngày mùa đông Sick đang bị mẹ mắng. Hoa lẩn trong tuyết, không ai biết đó là chuyện gì, chỉ biết là hoa cũng kết băng. Sick còn nhớ rõ có người kể lại đêm kết hoa tuyết, mẹ Sick mơ một giấc mơ rất lạ, có thứ gì đó đi vào phòng, nhưng Sick không nhớ rõ nội dung là gì.

Sick mơ thấy hắn trở lại thành một đứa trẻ, trở lại lúc hắn phải ngẩng đầu mới có thể nhìn được mặt người lớn. Mùa xuân, hoa nở rộ trời, hắn lang thang trên con đường mòn duy nhất. Tâm mắt của hắn đảo quanh trên mặt thôn dân. Nụ cười sáng lạn, màu da khỏe mạnh, ánh nắng mặt trời chiếu sáng cả thôn nhỏ. Hắn cảm nhận được tình cảm ấm áp tan vào trong gió nhẹ, nghe thấy những câu chuyện phiếm từ miệng các thôn dân, tất cả như một tâm tâm mềm mại bao lấy hắn.

Hắn đi thẳng, đi thẳng, trẻ con luôn nghĩ chỉ cần đi thẳng thì chúng sẽ tìm được rất nhiều điều mới. Hắn đến cuối đường, hắn thấy cha hắn đang đứng ở cửa thôn, người cha cường tráng tin cậy. Người cha sẵn sàng một tay đỡ cả bầu trời, một tay xoa đầu hắn rồi mỉm cười...

Sau đó hắn tỉnh. Người hắn vẫn đang ở trên giường hẹp. Tại đây không có ánh mặt trời, chỉ có tiếng nước không ngọt không dứt đổ về từ bốn phương tám hướng.

Hắn lại nhớ một ít kỷ ức lúc bé.

Trong thôn, mọi người làm việc cùng nhau, trẻ nhỏ chơi đùa với nhau, những đứa lớn tuổi chăm nom những đứa nhỏ hơn.

Tuổi Sick khá nhỏ, luôn bị mang đến mang đi. Trong thôn kia, hắn là thiếu niên Thánh kỵ sĩ cũng khá lớn trong đám nhỏ. Cha hắn cũng là lãnh tụ được mọi người tôn kính, hắn còn là bé trai duy nhất trong nhà, những đứa khác đều là nữ.

Trong kỷ ức lúc đó, Sick nhớ rõ tên thiếu niên kia thường xuyên làm chỉ huy, quyết định hôm nay đi đâu chơi. Sau đó hắn trở thành 'người lớn', đi giúp người lớn làm việc. Lúc mọi người còn chơi đùa với nhau, Sick có một đoạn kỷ ức đặc biệt rõ ràng.

Hắn nhớ ngày đó nắng trong vắt, hắn tìm được một cái động nhỏ có thể chui vào liền biến nó thành ổ mới rồi. Lúc đó thật dễ chịu, hắn ước có thể đứng trong đó mãi. Sau đó thiếu niên tóc màu rạ xuất hiện trước cửa động, cười nói với hắn: "Đã tìm được."

Sick đuối mắt, chậm rãi chuyển xuống giường. Even Joseph cũng ngẩng đầu.

Thuyền của bọn hắn có lẽ đã cách lộ tuyến an toàn xa lắm rồi. Sắc trời càng ngày càng tím. Thực vật kỳ lạ ngày càng nhiều. Vài loài dài như tua bạch tuộc, vài loại có miệng đầy răng nanh, nhưng điểm chung là không thể đụng, đụng một cái sẽ bị ăn thịt. Sick vò một cục giấy ném qua vật kia, cục giấy bị cắn không còn một mảnh.

Thức ăn nước uống trên thuyền rất sung túc, nhưng mọi người vẫn khó tránh khỏi lo lắng. Sick thường xuyên cảm nhận được ánh mắt hồ nghi của ngư dân, muốn biết các pháp sư có tìm được biện pháp nào không.

Việc duy nhất Even Joseph có thể giúp là không làm mọi việc tệ hơn. Sick không biết là do lời nói hai ngày trước có hiệu lực, hay là tên kia tỉnh táo lại rồi.

Hải âu Sick thả ra vẫn chưa mang tin tốt về, đa số đều là tin tức không có giá trị. Hắn cũng thả ra một ít pháp thuật thăm dò dưới nước, thế nhưng còn tệ hơn cả hải âu, tất cả đều biến mất. Sick hoài nghi bộ phận nhìn không được của đám thực vật còn nguy hiểm hơn cả phần thấy được.

Sick cùng Even Joseph đứng trên boong thuyền. Sick vươn tay để cho một con hải âu vừa bay trở về đậu lên. Đợi hải âu thu cánh, hắn lấy ra đồ vật hải âu ngâm trong miệng đặt ở lòng bàn tay để kiểm tra.

Đó là một cuộn giấy to cỡ ngón út, bên trong bao một vật màu nâu. Hắn mở cuộn giấy, nhìn vật màu nâu, là cây thuốc lá. Hắn giữ vững tinh thần, nắm cổ hải âu, hải âu thu nhỏ lại trong tay hắn, biến thành một cái kính, mặt kính phản chiếu cảnh tượng lúc lấy được cây thuốc lá.

Một hòn đảo có tiếng người huýt sáo hiện lên. Địa hình đảo khá cao ở giữa, bốn phía thấp, nhiều căn nhà trệt xây trên dốc núi, hình dáng mỗi căn nhà đều khác nhau nhưng tất cả như sắp sắp đến nơi. Trên đường có rất nhiều cửa hàng, chủng loại hàng hóa cũng phong phú thậm chí có cả vàng bạc châu báu đắt giá. Chủng tộc trên đường cũng đa dạng, ăn mặc không giống nhau nhưng đều rất cường tráng.

Sick nói với Even Joseph: "Đi mời Feiluna đại nhân rời giường, ta phát hiện một tòa thành!"

Mười lăm phút sau, các pháp sư đã tập hợp trong phòng hải đồ. Chủ thuyền Loffi Division cũng tới. Sick mở ra cuộn giấy dùng làm phép ban đầu, trong tay nắm vài cộng lông vũ, niệm mấy câu chú ngữ, tay nâng cao, sau đó thả lông vũ xuống. Trong phòng không có gió, cũng không có ai đi đi lại lại. Nhưng lông vũ cứ như tung bay trong gió, cuối cùng bay tới góc trái trên cùng trên giấy, nằm yên đó.

"Coi thuyền của chúng ta thành trung tâm, chỗ này có thành thị." Sick chỉ vào lông vũ.

Sick nói cảnh tượng hắn thấy được cho những người khác, cũng đưa tấm gương cho bọn họ xem.

"Hắn là đảo U Mê." Chủ thuyền Loffi Division nói. Hắn đến trước bản đồ trên tường, dùng ngón tay khoanh một vòng: "Vậy chúng ta đang ở vùng này."

Nghe vậy, Sick hít một hơi: "Đảo hải tặc?"

"Đúng vậy." Chủ thuyền Loffi Division nói tiếp: "Đại bản doanh của hải tặc cùng lũ săn trộm. Như vậy có thể giải thích tại sao ma khí hải đồ sẽ mất đi tác dụng. Chung quanh toà đảo này có rất nhiều binh phong pháp thuật, ngăn cản cảnh sát tìm được bọn họ." Sắc mặt chủ thuyền Loffi Division trầm xuống: "Chúng ta chắc là thuyền cá đầu tiên có thể chứng kiến diện mạo đảo U Mê."

"Chúng ta phải quay đầu ngay, tôi sẽ giải trừ hạn chế tốc độ." Tàu trưởng Carlo nói. Ông nghe thế nào cũng cảm thấy những người kia sẽ giết người diệt khẩu.

Chủ thuyền Loffi Division ngậm miệng, liếm môi, nói: "Trực giác nói cho tôi, không còn kịp rồi."

Lời ông vừa dứt, bên ngoài truyền đến tiếng nổ mạnh, thân thuyền bị chấn động.

"Bọn họ đã thấy chúng ta rồi." Chủ thuyền Loffi Division nhìn cửa sổ lớn. Xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy ngọn lửa hùng hục đang thiêu đốt tàu Mojie. Còi báo động vang lớn: "Bị công kích! Chuẩn bị chiến đấu! Chuẩn bị chiến đấu!"

Các pháp sư vội vàng vọt tới boong thuyền.

Hai bên tàu Mojie đều có một chiếc hạm lớn màu đen, mỗi chiếc đều lớn hơn gấp ba so với Mojie, thoát nhìn giống như một pháo đài nổi, hạm pháo đen ngòm thò ra chứng tỏ nó không có mấy thiện ý.

Những ngư dân cầm súng lên, thuyền trưởng đang chỉ huy bọn họ ứng phó. Tàu trưởng Carlo xông vào phòng tua-bin. Cái khác pháp sư tham chiến ở boong thuyền.

Mojie không phải tàu chiến, không có vũ khí chiến tranh. Pháp thuật của pháp sư không thể thắng pháo, bọn họ chỉ đành cầm cự.

"Rốt cuộc là tên điên nào mới có thể phái nhiều thuyền như thế đi đối phó một chiếc thuyền đánh cá?" Sick rút ra tề đao.

"Người xấu bởi vì sợ bị người tốt bắt được nên xuống tay rất hung ác. Chính là 『dân liều mạng』. Đừng nói thuyền đánh cá, ngay cả đứa trẻ hai tuổi bọn họ cũng sẽ giết chết giống như vậy." Even Joseph lấy ra thánh kiếm. Thánh kiếm của hắn là kiếm một tay, màu đỏ tím, nhìn kỹ còn có hoa văn màu vàng. Hình dạng rất đơn giản như món đồ chơi trẻ nhỏ. Mặt ngoài sáng bóng, nhưng cũng không phải màu sáng của nước sơn. Đó là màu sáng của chất liệu. Thân kiếm có vết cháy.

Thanh kiếm kia nhìn như rất cùn, cũng không bắt mắt, nhưng Sick biết rõ uy lực thánh kiếm không phải bề ngoài có thể nhìn ra được. Chỉ là hắn nhớ rõ, trước kia kiếm của Even Joseph không có những vết cháy này đâu. Thánh kiếm của kỵ sĩ giống như linh hồn của kỵ sĩ, Sick không biết đã xảy ra chuyện gì mới biến thành như vậy.

Sau một loạt pháo, Mokie vẫn đứng vững. Thế là bọn họ kéo tới gần, buông thang dây. Rất nhiều địch nhân mang theo cưa pháp thuật bò xuống. Cưa tiếp xúc với vòng bảo hộ của Mojie, tia lửa bắn tung tóe. Những chỗ bị cắt thủng sẽ bị pháp thuật quấy nhiễu, khó có thể tái sinh.

Sick dùng bước, nhắm kỹ, một quả cầu lửa bắn trúng một tên da xanh có cánh làm hắn rớt xuống biển. Người kia lập tức bị thực vật kéo vào đáy biển.

Trong khoảng thời gian ngắn, tia lửa đầy thuyền, súng vang lên, kêu cùng gào hòa trộn.

Hoa tiêu Feiluna cầm pháp trượng đứng ở boong thuyền. Hai tay nàng buông ra để làm phép, pháp trượng lại không rơi xuống đất. Trên người các ngư dân đồng thời xuất hiện tám chắn. Boong thuyền xuất hiện một ngọn lửa chỉ đốt địch nhân, sẽ không làm bị thương thuyền.

Sick chứng kiến một tên có đầu tóc như râu, tay có mang nhảy lên thuyền, một đám chông nhọn liền xông ra. Lúc hắn ngã xuống đất, xung quanh đều toát ra gai nhọn hoắt, xiên hắn thành cái tổ ong.

Pháp thuật của hoa tiêu Feiluna chuyên dùng cho thủy chiến, bình thường cô cũng bố trí rất nhiều bẫy. Mojie là địa bàn của cô.

Nhưng địch nhân xuất hiện cuộn cuộn không dứt. Sick nhìn thấy phương xa lại có địch nhân xuất hiện. Cho dù thuyền còn nhiều bẫy cũng sẽ hao hết đấy.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 7: Bị bắt

Chỉ chốc lát, mười hai cuộn dây thừng được ném lên thuyền, kéo theo đó là mấy chục quả boom có kèm mũi khoan kháng phép. Sick dựng tường chắn boom đâm vào mạn thuyền. Even xoay người tại chỗ, thánh kiếm vẽ ra một hình tròn, tia sáng vàng theo đó bắn ra ngoài, tất cả thang dây bị chém đứt.

Quân địch trên thuyền cũng có pháp sư, mà số lượng không ít, bọn chúng dùng những pháp thuật kỳ lạ Sick mới thấy lần đầu. Ví dụ như có một bóng đen như hình cắt di chuyển khắp nơi còn có thể lẩn vào bóng của người khác để đánh lén.

Sick liếc thấy bóng của mình đang vẩn vơ, lập tức ngồi xổm xuống, cầm thẳng tề đao vào cái bóng của mình, khi lấy đao ra thì còn có thêm một bóng dáng màu đen cầm đao gãy dựa, Sick liền ném nó vào biển.

Even Joseph cũng không khá hơn, rất nhiều đồ vật như những tấm hải đồ đang bao vây hắn, điều đáng nói là những thứ này có khả năng hồi phục rất cao, mới chém đứt đã liền lại như cũ. Hắn đành phải lấy mấy cái thùng làm vật chắn trước người.

Một ít quả cầu lửa như đang bay mà không phải bay tiến tới, ai đụng phải sẽ bị nổ tung. Những quả cầu lửa chỉ theo người, Even Joseph liền lợi dụng chúng để đốt hải đồ.

Sick nghe thấy một tiếng thét chói tai, các ngư dân bị đã bắt bởi những phép thuật như cái còng tay. Trước khi Sick kịp phản ứng, đã có thêm ba bốn người nữa bị bắt.

Những cái còng tay bay khá chậm, Sick muốn phá hủy chúng, nhưng lại lo lắng sẽ nhầm mục tiêu. Khi hắn còn đang do dự, lại có một người bị bắt.

Tiếp tục như vậy, tất cả bọn họ sẽ bị bắt.

"Toàn bộ dừng tay!" Đột nhiên xuất hiện một tiếng hô không phải giọng Aidonatello. Sick nghe không hiểu, nhưng là từ ngữ khí cũng biết ý tứ trong đó. Hắn thấy chủ thuyền Loffi Division mặc một bộ áo choàng phủ tới chân xông lên boong chu.

Chiếc áo choàng trông khá bắt mắt, áo thêu rất nhiều hoa văn, còn có hình ảnh hai vầng nhật nguyệt trên vai, là công nghệ của Nocardia Manchester. Bên trên còn có ký hiệu của Nocardia Manchester. Có vẻ đây là một loại đồng phục.

"Loffi Division đại nhân! Xin quay trở lại ——" hoa tiêu Feiluna còn chưa nói hết, đột nhiên có tiếng nổ mạnh đến mức mọi người phải rụt đầu vang lên, chiến đấu trên thuyền đột nhiên ngừng lại.

Thuyền địch bên trái nổ tung, trên thân thuyền xuất hiện một cái động. Nhìn mép động, hình như là bị đồ vật gì đó sắc bén đến mức không thể tưởng tượng nổi móc xuống, bên trong còn có vết cháy xém. Nước bắt đầu tràn vào, con thuyền trầm xuống. Hải tặc trên thuyền nhao nhao lao tới thuyền cứu nạn.

Ánh mắt chủ thuyền Loffi Division sáng quắc, trừng trừng thuyền địch bên phải, các ngư dân bị bắt đang ở trên chiếc thuyền kia. Chỗ tay trái chủ thuyền Loffi Division chỉ vào chính là vị trí cái động của con thuyền bên trái. Ông nói chuyện bằng tiếng Nocardia Manchester, nhưng giọng điệu rất cứng rắn, Sick có thể phỏng đoán phần nào, hắn là: "Nếu không muốn chung số phận với chiếc thuyền kia, hãy lập tức dừng tấn công!"

Thuyền bên trái đã chìm gần hết, hải tặc trên đó cũng chạy mất dạng.

Ngư dân trên tàu Mojie bị bắt xếp thành một hàng, lưỡi dao kề ngay trên cổ bọn họ.

Sick nhìn sang, đa số hải tặc mặc một bộ đồ cũ đã bạc màu. Chỉ có một hải tặc ăn mặc quần áo mới. Tên kia đến gần mạn thuyền, bên cạnh còn đi theo một tên hải tặc nhỏ gầy khác.

Tất cả Hải Tặc, bao gồm những tên trên tàu Mojie, hiện tại cũng nhìn người kia với ánh mắt kính sợ.

Tên kia chính là lão đại. Hắn có một cái cằm vuông, quả thực như là một bộ giáp dưới mặt. Da của hắn màu xanh lá, hai cái tai nhọn dựng thẳng. Thân thể của hắn cao khoảng 3m, độ rộng khoảng nửa mét, cánh tay to hơn Even Joseph khoảng bốn lần. Cặp mắt vàng mở to làm người liên tưởng đến hình ảnh con cá sấu. Lúc hắn nói chuyện, có thể nhìn thấy hàm răng sắc bén như thú ăn thịt bên trong.

Sick chỉ nghe được "tra tra tra" âm, nam tử bên cạnh giúp tên hải tặc phiên dịch.

"Thuyền trưởng vĩ đại nói, các người tiến vào khu vực cấm, không thể thả các người đi." Người kia nhìn như là dân Sarangi Lehra. Hắn có làn da trắng nõn cùng sống mũi thẳng tắp. Một cặp đồng tử màu đỏ mang theo một ít ma mị. Giữa một đám hải tặc thô lỗ ngang ngược, chỉ có hắn có vẻ đoan chính nhất, lời nói trầm bổng du dương hợp mà nội liêm.

"Muốn dùng vũ lực quyết thắng thua cũng được ah! Toàn quân bị diệt nhất định là các người!" Chủ thuyền Loffi Division hô to. Thuyền viên bên này đều sợ hãi, không biết tự tin của ông là từ đâu mà dám khiêu khích như vậy. Chỉ có các pháp sư mới biết rõ, một đòn vừa rồi của chủ thuyền Loffi Division, cũng không phải đánh nát tường chắn của đối phương, mà là "Nhảy qua". Trình độ pháp thuật của ông cao hơn rất nhiều so với các pháp sư ở đây. Một mình ông đánh cả hạm đội cũng không phải là chuyện không thể.

"Chúng ta sẽ giết thuyền viên của các người!" lão đại hải tặc uy hiếp ngược lại chủ thuyền Loffi Division.

Ba ngư dân đứng trên thuyền sợ đến phát run.

"Để cho bọn họ trở về, ta qua thay thế bọn họ!" Even Joseph đột nhiên mở miệng hô to.

"Ồ?" Sick nhìn Even Joseph đầy kinh ngạc. Xem nét mặt của hắn, là rất nghiêm túc.

Người bên cạnh lão đại hải tặc nói mấy câu với hắn, miệng lão đại hải tặc há to ra làm Sick có cảm giác không ổn. Lão đại hải tặc cười mờ ám "Người tới, còn có này hai tên pháp sư kia cũng tới, là hai tên pháp sư tóc đen."

Thông dịch viên lúc phiên dịch đoạn văn này, ánh mắt hơi chuyển, lộ ra bất an.

"Ta đi qua, buông bọn họ ra!" Chủ thuyền Loffi Division gầm nhẹ.

"Không!" Lão đại hải tặc cười lớn cự tuyệt: "Ta còn không có ngu xuẩn đến mức để cho người của Thánh Đô ma pháp bước lên thuyền. Ba tên kia, đi lên, nếu không ta liền giết những tên này!"

"Giết cái b**p." Even Joseph còn không có đáp lại, Sick liền mắng một câu.

Sick thu lại té dao, hộp bạc trên cổ cũng đưa cho chủ thuyền Loffi Division. Hắn rống ta: "Người dám động bọn họ, ta biến thành u linh cũng sẽ nguyên rủa các người!" Hắn tiến về phía thuyền địch, bò lên thang dây.

Even Joseph vội đuổi theo. Thánh kiếm rất dễ cất giữ, nắm một cái đã biến mất trong lòng bàn tay, cho nên không cần phó thác cho người khác. Hắn chỉ lên đưa bằng chứng Lamja định đào tẩu cho Loffi Division. Mặc dù theo lý mà nói thì vật kia không dùng rồi, hắn vẫn cho rằng nó còn trọng yếu.

Sick vừa lên thuyền, bao thảo dược đã bị cầm đi. Các loại tài liệu pháp thuật cũng bị thu giữ. Đợi Even Joseph đi lên, thuyền trưởng cũng tuân thủ hứa

hẹn thả các ngư dân. Đao của hắn gác trên cả con tin cuối cùng, lộ ra hàm răng sắc bén, cười xem hoa tiêu Feiluna.

Hoa tiêu Feiluna cắn răng rồi cũng giao pháp trương cho Loffi Division, sau đó bò lên thang dây qua thuyền giặc. Lúc nàng đi lên, thân thể thông dịch viên nghiêng về phía trước, hình như là ý định tiến lên hỗ trợ, lại không có dũng khí hành động.

Ba ngư dân đều được thả rồi, bọn họ bình an trở lại Mojie.

Thông dịch viên nói: "Thuyền trưởng vĩ đại nói, các ngưoi phải đi theo thuyền của chúng ta, trở về đảo U Mê với chúng ta. Đợi đến lúc chúng ta xác định các ngưoi không có biện pháp nào có thể tìm được cái chỗ này, chúng ta mới có thể phóng thích các ngưoi." Lúc hắn phiên dịch có chút không tập trung, vẫn liếc trộm hoa tiêu Feiluna.

"Được rồi. Thế nhưng mà không nên quên, Thánh Đô ma pháp Loffi Division luôn để mắt tới các ngưoi. Nếu như bọn họ xảy ra chuyện gì, ta sẽ huyết tẩy cả hòn đảo." Chủ thuyền Loffi Division gần giọng.

Sau đó Sick và những người khác bị mang vào trong khoang thuyền, đóng lại.

Bọn người Sick bị giam trong một khoang thuyền âm u. Ngọn đèn yếu ớt chỉ có thể thấy mờ mờ cảnh vật xung quanh. Trong không khí dày đặc mùi gỉ sắt và mùi dầu bôi trơn. Tay mỗi người đều bị trói sau lưng. Hải tặc trói rất chắc cũng rất cẩn thận, không để kẻ hở cho bọn họ làm phép.

Sick nhìn không được nghĩ đến, nếu như là vị bộ trưởng bộ ma pháp kia, cho dù tay bị trói, nhất định cũng có thể làm phép, nhưng Sick làm không được.

Thuyền lắc lư chứng tỏ nó đang di chuyển.

"Lần này chắc chắn là do ngưoi làm hại." Sick nói khê với Even Joseph bên trái.

Even Joseph ngồi xếp bằng, chỉ là cười khỏ.

"Chúng ta là pháp sư, vốn nên động thân bảo hộ thuyền viên. Các ngưoi rất dũng cảm, làm ra quyết định chính xác." Mark Mobius nói.

Sick quay đầu nhìn về phía bên phải, đến bây giờ hắn mới phát hiện Mark Mobius cũng có mặt. Như thế lại nói tiếp, nhân số bị bắt phải là bốn người mới đúng.

"Nguyên lai ngài cũng bị bắt ah." Sick sững sờ.

Mark Mobius tỉnh táo đến mất tự nhiên, phảng phất Sick không có phát hiện ông tồn tại: "Ta rất dễ dàng bị xem nhẹ, muốn phát hiện ta còn khó đấy."

Sick nghe ngoài cửa truyền đến ba tiếng nói chuyện, nghe như là đã xảy ra một ít tranh luận, vài phút sau, tranh luận hết, cửa mở ra rồi, thông dịch viên tiến đến.

Hoa tiêu Feiluna vẫn luôn bảo trì trầm mặc, tựa hồ như đang suy nghĩ chuyện gì, đối với ba người kia không phản ứng chút nào, hiện tại nàng trừng to mắt nhìn xem thông dịch viên, nói: "Đây là chuyện gì, tại sao anh cũng trên thuyền hải tặc? Aoge?"

Thông dịch viên Aoge lắc đầu, nói: "Vì kẻ sinh nhai. Tạm ngừng học, tôi chẳng còn tương lai, làm một chuyến này —— chỉ ít có cơm ăn."

"Àn, ngưoi là ——" Even Joseph ra tên một hòn đảo: "—— ngưoi a?"

"Đúng vậy, ngài biết rõ?" Thông dịch viên Aoge kinh ngạc mở to hai mắt.

Even Joseph nói: "Đại khái bốn năm trước đã đoạn giao a. Kỵ sĩ cũng làm công tác ngoại giao, loại chuyện này chúng ta nhất định sẽ chú ý."

"Sao lại đoạn giao?" Sick hỏi. Trong suy nghĩ của hắn, đoạn giao là đại sự, tám phần là một bên làm thịt nhân dân bên kia, hoặc là biên giới lãnh thổ không thỏa thuận được mới có thể đoạn giao.

Even Joseph nháy mắt, nói: "Àn —— bởi vì trong nước chỉ đồng ý hợp tác y tế, còn có cung cấp hỗ trợ nông nghiệp với bọn họ, nhưng một quốc gia xung đột với chúng ta nguyện ý giúp bọn họ xây sân bay, đường sắt còn tu sửa hoàng cung, bọn họ liền đoạn giao với chúng ta, thiết lập quan hệ ngoại giao với bên kia."

Sick kinh ngạc đến mức miệng không khép lại được: "Bang giao được quyết định như vậy sao?"

Even Joseph nói: "Không có chiến tranh, bang giao đều có giá đấy. Thuận tiện dạy ngưoi, tu sửa hoàng cung mới là mấu chốt."

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 8: Nghiên cứu về Thánh kỵ sĩ

"Chịu khổ luôn là nhân dân. Aoge vốn là bạn đại học sắp tốt nghiệp ở đại học pháp sư với tôi, nhưng vì đoạn giao nên không thể không về nước..." Giọng hoa tiêu Feiluna ngẹn ngào.

Thông dịch viên Aoge giờ tay ra hiệu Feiluna đừng nói nữa: "Đều đã qua. Chỉ là, anh tưởng rằng đời này không thể gặp em nữa rồi."

"Em không muốn như vậy!" Hoa tiêu Feiluna nói: "Em còn nghĩ tới sẽ đi làm giả hộ chiếu, hoặc là nhập cư trái phép tìm anh, cũng vì như vậy mà em mới học pháp thuật hàng hải, hi vọng một ngày có thể gặp lại anh —— không thể tưởng được —— không thể tưởng được."

"Anh sẽ giúp em nghĩ biện pháp, Feiluna." Thông dịch viên Aoge gọi Feiluna một cách ôn nhu. Sick hiểu rằng hai người này đã từng có một mối quan hệ rất thân mật trong quá khứ, hơn nữa họ chưa bao giờ quên nhau.

"Mặc kệ thế nào, trước mắt vẫn phải sống sót ah." Sick thở dài, nằm nghiêng trên mặt đất, không hề nhìn hai người kia.

Hoa tiêu Feiluna cùng thông dịch viên Aoge tâm sự to nhỏ với nhau bên cạnh. Phảng phất đây không phải nhà tù, mà là cái gì đó Sick tưởng tượng không ra, tóm lại một nơi rất lãng mạn, là nơi mà đôi trẻ thỏa thê tâm sự sau bao năm xa cách.

"Anh chỉ cầu nguyện sinh thời biết được em vẫn hạnh phúc." Thông dịch viên Aoge nói.

"Em hy vọng có thể gặp lại anh một lần nữa, dù là trong mộng cũng tốt." Hoa tiêu Feiluna nói.

Sick đôi tay thế nằm, hẩn nhìn Even Joseph. Even Joseph cố gắng duỗi cổ, thân thể cũng nghiêng về phía trước, hẩn cũng nhìn Sick. Sick nhú mày: "Đều do nguoi làm ra đấy." Lần này thì không có chữ "Hại", nếu như không có trận bão, chỉ sợ cả đời hai người kia sẽ không thấy được mặt nhau.

Even Joseph nhìn Sick bằng ánh mắt vô tội, thông điệp trong đó cũng rất nhiều.

"Ân, ngài là Thánh kỵ sĩ?" Mark Mobius cũng duỗi cổ. Trong nháy mắt, Sick cảm thấy cổ Mark Mobius có thể kéo dài ra cửa, kết quả không có. Ông chỉ làm một động tác duỗi cổ như người bình thường.

"Dạ, đúng vậy." Even Joseph rút cổ, trả lời rất lễ phép, bộ dạng giống như học sinh đang trả bài.

"Ta có chút ấn tượng với tên của ngài, nhưng đây là lần đầu ta gặp ngài." Mark Mobius nói: "Nếu nói vậy, bộ phận đặc sắc có lẽ mới bắt đầu thôi."

"À?" Sick nhú mày, lông mày và lông mi như xoắn lại với nhau.

"Vừa hay ta cũng có hiểu biết chút ít về lịch sử Thánh kỵ sĩ. Cuộc đời của Thánh kỵ sĩ có thể nói là do vô số cuộc phiêu lưu đặc sắc tạo thành. Không chỉ vì họ chủ động dấn thân vào nguy hiểm vì chính nghĩa, còn có rất nhiều người xấu sẽ đụng phải họ, người cần giúp đỡ gặp họ, sự tình trăm năm khó gặp, sẽ phát sinh trùng hợp ở nơi họ sống, để bọn họ có thể ra tay kịp thời. Ta không tin đây là trùng hợp."

Mark Mobius nháy mắt với Even Joseph, Sick còn tưởng rằng hẩn thấy đồng tử của Mark Mobius có hình bầu dục, nhìn kỹ, rõ ràng chỉ là hình tròn như người khác.

Nhất định là do thiếu ánh sáng.

"Trong thần thoại về Thánh kỵ sĩ Eihab có nói ông từng gặp Evan Saar, cuộc gặp này đã thay đổi cả một thời đại. Ta cho rằng, Thánh kỵ sĩ cũng giống những gì miêu tả trong thánh điển, chính nghĩa chỉ dẫn bọn họ. Bọn họ sẽ tìm được phương pháp quán triệt chính nghĩa, mà phương pháp kia không thể cảm nhận theo trình tự thời gian."

"Đây cũng chỉ là phỏng đoán." Even Joseph hạ giọng.

"Đúng vậy, một chút căn cứ cũng không có." Sick cong người, co chân gập bụng, cả người bung về trước, thuận thế ngồi dậy, nói với Mark: "Khác pháp sư rất nhiều."

Mark Mobius nhướn mày: "Ân, cậu có thể tin tưởng cái truyền thuyết mơ hồ 『 người lên thuyền từ biển sẽ mang theo một yêu ma hoặc tinh linh. 』 của ngư dân, thế mà, cậu lại không tin phỏng đoán dựa trên những tìm hiểu về lịch sử của ta."

Sick lắc đầu: "Tôi chỉ là không muốn tin tưởng thẳng này có cái gì rất giỏi đấy." Câu này chẳng quan hệ tí gì với tin hay không tin.

"Ồ, thì ra là thế." Giọng Mark Mobius nghe không ra là không hiểu hay không đồng ý: "Có thể nhìn thấy điểm mù của mình một cách khách quan như cậu cũng là hiếm thấy. Ta từng có mấy môn đồ, bọn họ đều không thể nhìn thấy điểm mù của bản thân."

"Cho nên? Sau đó bọn họ thế nào?" Sick hiểu kỳ.

"Bọn họ không để ý lệnh cấm nghiên cứu pháp thuật Tử Linh." Mark Mobius không có nói tiếp nhưng ít nhiều có thể đoán, một mình nghiên cứu pháp thuật bị Quyền Trọng Ánh Sáng cấm, không phải thành tội phạm, chính là chết. Tóm lại không có khả năng vẫn còn là môn đồ của Mark Mobius.

Sick cảm thấy hần không nên hỏi đây.

Even Joseph xen vào giúp Sick thoát khỏi: "Thế nhưng mà, theo lý mà nói, điểm mù chính là chỗ mình không nhìn được, làm sao một người có thể thấy được điểm mù của mình?"

"Nếu như bây giờ cậu không nhìn thấy gì cả, cậu sẽ biết sao?" Mark Mobius hỏi.

Even Joseph trả lời: "Sẽ ah, sẽ kiểm tra đèn bật hay chưa. Tóm lại tôi sẽ biết tôi không thể nhìn thấy gì cả."

"Có thể chứ. Bởi vì cậu vốn 『 nhìn thấy』, cho nên khi cậu 『 nhìn không thấy』, cậu sẽ biết. Người có thể biết mình 『 mù』, là người đã từng 『 không mù』. Cậu nói không sai, người không có khả năng nhìn được 『 vô hình』, nhưng, người cũng phải sinh vật có thể phản chiếu toàn bộ cảm quan. Người có thể phát hiện cảm quan của mình không đúng, đồng dạng, cũng có thể phát hiện chỗ không đúng trong tâm linh."

"Thâm thúy quá, tôi từ bỏ." Even Joseph lắc đầu.

Sick gật đầu: "Tôi hiểu."

"Một lần mất đi nhiều môn đồ như vậy thật sự rất đau khổ. Ta không thể chịu đựng cô đơn, mới làm công việc này." Giọng Mark Mobius đầy bi thương: "Ít nhất ở chỗ này ta còn có một trợ lý."

Sick xúc động muốn nói với ông: "Ngài thu tôi làm môn đồ a, tôi không có sự phụ!" Hần làm việc với Mark Mobius được mấy tháng rồi, hần có ấn tượng rất tốt với vị thủ trưởng làm việc chu đáo lại âm thầm này.

Sick nhớ lại lúc Mojie sắp ra khơi.

Khi đó Mark Mobius muốn dạy hần thần chú làm mọi, đầu tiên ông muốn Sick lấy ra pháp trượng.

Sick lúng túng: "Tôi không có pháp trượng, có thể dùng tay được không?"

"Đương nhiên có thể, nhưng như vậy rất dễ bị thương." Mark Mobius dùng bàn tay ấm áp của mình kiểm tra đôi tay của Sick: "Ta thấy tay cậu cũng không tệ, lúc trước cậu đều dùng tay làm phép sao? Trước khi Evan Saar phát minh ra pháp trượng, pháp sư đều tụ tập năng lượng trên tay. Pháp sư lão luyện thì không sao, tay mơ rất dễ làm tổn thương gân cốt của mình. Bây giờ thì bài học vỡ lòng với mỗi pháp sư là làm sao chuyển năng lượng vào pháp trượng, miễn cho làm mình bị thương. Cậu không có pháp trượng thật sao? Hay là quên trên đất liền?"

"Không có."

"Vậy ta giúp cậu làm một cái mới, cậu xem rồi tập làm. Cái này rất trọng yếu." Mark Mobius nói liền cầm một khối gỗ rồi khác.

Sick vội vàng ngăn cản ông, cái này quá khó khăn rồi, hần không muốn phiền toái người ta: "Kỳ thật, tôi có vật thay thế."

"Lấy ra dùng ah." Mark Mobius nghiêng đầu.

"Ách, tôi thấy dùng tay sẽ tốt hơn." Lấy té đao ra rất có thể sẽ hù người khác.

"Vậy ta giúp cậu làm một cái." Mark Mobius nói xong lại cầm khúc gỗ lên.

"Không cần!" Sick đành phải lấy té đao ra.

Mark Mobius nhìn té đao: "Ồ, té đao hệ Sở Ni ngữ."

Sau đó Mark Mobius tỏ ra rất bình thường, ông bắt đầu dạy Sick thần chú làm mọi.

Qua một khoảng thời gian, có một lần, Mark Mobius hỏi Sick: "Có vấn đề sao?"

Vấn đề thứ nhất Sick hỏi không liên quan tới pháp thuật, mà là: "Tôi dùng té đao thật sự không có sao sao?"

"Có quan hệ gì sao? Ta không hiểu rõ té đao lắm, nó có tính chất đặc biệt gì sao?"

"Tôi không phải ý tứ này. Tôi nói là, tôi dùng Sở Ni ngữ đấy."

"Ồ, chuyện này ah." Mark Mobius lại nghiêng đầu: "Ta mới mới quen cậu ah, không cần phán định nhanh như thế."

Sau đó lại qua mấy tháng, bọn họ cũng quen thân hơn nhiều nhưng Sick vẫn không biết Mark Mobius đánh giá hần thế nào. Sick dè dặt xúc động, vẫn không đem lời nói ra miệng.

Mark Mobius nói tiếp: "Carlo là vì vay tiền để làm phẫu thuật cho con mới lên thuyền đấy. Y dùng tiền hoa hồng để trả nợ. Nếu như thu hoạch nhiều, chia hoa hồng nhiều, y có thể sớm đoàn tụ với con mình rồi."

Sick vừa nghe vừa gật đầu, mỗi người trên Mojie đều có một câu chuyện.

"Anh phải đi, cũng sắp đến đảo U Mê rồi, lão đại sẽ tìm anh." Thông dịch viên Aoge nói. Lúc anh đi có lưu lại một lời hứa mọi người đều biết là khả năng thực hiện cực nhỏ: "Tôi sẽ nghĩ biện pháp đấy."

Thuyền cập bờ, con mắt bốn người đều bị bịt kín, sau đó buộc thành một chuỗi nối nhau lên trên. Bọn họ bước vào bến tàu, tiếng nước cách bọn họ càng ngày càng xa. Bọn họ đập sỏi, dẫm đá, độ ẩm chung quanh càng ngày càng thấp, giọng nói bắt đầu có thể vọng lại. Sau một hồi kim loại ma sát, bọn họ đứng ở địa phương xa lạ.

Sick ngửi được mùi đặc trưng khi con người sợ hãi, nghe được tiếng khóc lóc cùng tiếng rên đau đớn.

Lúc bị mắt được gỡ ra, Sick nhìn thấy bọn họ đang ở trong lồng sắt. Bên ngoài còn có rất nhiều những lồng sắt khác, mỗi lồng sắt giam rất nhiều người, cả trai lẫn gái hoặc là nhìn không ra giới tính, còn có các chủng tộc khác nhau.

Đây có lẽ là một cái sảnh cũ. Không gian ở đây rất lớn. Sàn nhà trước kia có lẽ bóng loáng đấy, hiện tại đầy những vết xước, nhưng còn có thể thấy được hoa văn chính giữa. Cửa sổ tròn trên mái nhà, bên cạnh còn có thủy tinh màu nhấp nháy. Sick nhìn xa hơn qua lớp cửa sổ, một gian phòng trang trí hoa lệ mà cũ kỹ. Sẽ không phải bọn họ đang trong một thành thị dưới mặt đất à?

Đứng trước lồng giam là một nam nhân cao 120cm, hần nhìn bọn Sick như nhìn súc vật. Hần mặc áo lụa, bên ngoài là áo khoác bằng lông. Cổ đeo da thú. Cái mũi của hắn rất lớn. Lỗ tai vừa to vừa nhọn, mũi cũng nhọn. Trên đầu của hắn chỉ có một đóm lông trên trán như là lông bôm.

Lão đại da xanh đứng bên cạnh hắn, mặt cười toe toét, nói chuyện với nam nhân kia. Hắn dùng ngôn ngữ ác ma không đạt chuẩn, cũng có thể là tiếng địa phương, Sick có thể nghe hiểu đại khái. Lão đại da xanh nói: "Ông chủ ah, người xem những pháp sư này tinh thần dồi dào, lại nghe lời, bọn họ nhất định rất dễ dùng đấy. Lát nữa ngài nói tốt một chút, bán cái giá tốt ah."

"Chỉ sợ pháp sư có nhiều ý xấu." Ông chủ tai cụp nói: "Gần đây giá của pháp sư không tệ, thế nhưng rất nhiều người phản nản ti lệ pháp sư Aidonatello bỏ trốn rất cao, đánh không nghe. Từ khi 『 người kia 』 làm thật chủ nhân đoạt thuyền trốn đi, sau đó săn bắn người của chúng ta khắp nơi, hiện tại không ai dám mua pháp sư Aidonatello!"

"Tổng vẫn có biện pháp, có thể cho bọn họ đeo lên vòng ma thuật..." Lão đại da xanh đầy nịnh bợ.

"Như vậy phải thêm tiền!" Ông chủ tai cụp nói. Hai người bọn họ một mặt cò kè mặc cả một mặt đi xa, từ đầu tới đuôi không có ai lý đến Sick, cũng không có đe dọa bọn họ nghe lời một chút.

"Chúng ta thành nô lệ rồi." Sick nói. Nô lệ ở đây còn thấp hơn cả động vật, đương nhiên sẽ không có quyền lên tiếng.

"Không nhìn cũng biết, hai người kia là ác nhân buồn người." Even Joseph nói.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 9: Hội đấu giá

Cứ như vậy, một đoàn người bị nhốt trong lồng sắt, chờ đợi lái buôn trong con đói. Sick nhớ rõ hắn đã bỏ qua hai bữa ăn. Hắn thử kêu gọi Tiểu Hối, nhưng ở đây được lắp đặt tường chống ma thuật, mọi nỗ lực đều như vô vọng.

Qua một khoảng thời gian ngắn, có người tới cho bọn họ ăn, đồ ăn quánh như keo, bốc mùi như sắp phân hủy. Người đến có vẻ cũng là đầy tớ, tay chân bọn họ lam lũ, cổ rụt, không dám nhìn trực tiếp bất kỳ vật gì. Giống như ngẩng đầu sẽ có roi vung tới.

Sick quan sát các lồng sắt khác, hiển nhiên "Nguồn cung cấp" không phải chỉ có ngư dân. Hắn nhìn thấy những đứa trẻ, một vài đứa còn thuộc dạng con nhà giàu. Đây không đơn thuần là nơi cướp bóc, mà là chợ nô lệ.

Lại qua một thời gian, có rất nhiều người mang theo vũ khí đuổi bọn họ ra khỏi lồng để dẫn tới một gian phòng lớn khác. Những người này hẳn cũng là nô lệ, Even Joseph muốn giảng đạo lý với họ, nhưng vô ích. Không chỉ là ngôn ngữ bất thông, ánh mắt bọn họ nhìn đoàn người Sick cũng giống như ánh mắt của ông chủ tai cụp. Rất nhanh, Sick nhận ra những người này dùng loại phương thức đó đối đãi Sick vì để cho mình không rơi vào hoàn cảnh tương tự.

Gian phòng bọn họ bị mang tới như một nhà hát, ở đây có một cái sân khấu lớn, không gian dưới đài có thể ngồi hơn ngàn người. Sân khấu rất mới, cái ghế cũng rất mới. Trang trí mới tinh khoa trương lạc điệu với vẻ cũ kỹ của gian phòng. Bọn họ dùng vải che đi dấu hiệu của thời gian, trên màn khắc nhưng hoa văn biểu thị tính phồn thực, như là vàng, rượu, châu báu, còn có núi kim tệ.

Mọi người dưới đài ngồi đầy. Bọn họ mặc quần áo đắt đỏ, đeo mặt nạ, tay cầm ly rượu đế cao. Sick không biết đâu là lông vũ trên mặt nạ và đâu là lông vũ mọc trên chính người bọn họ.

Hoa tiêu Feiluna là người đầu tiên bị kéo lên sân khấu. Ánh sáng lóa mắt tập trung hết lên người cô. Sick, Even Joseph cùng Mark Mobius ở lại, bị ba nô lệ cầm vũ khí giám thị, trở mắt xem đồng đội bị đấu giá.

Người chủ trì là ông chủ tai cụp, hẳn dùng ngôn ngữ Sick nghe không hiểu, vừa ca vừa nhảy múa kích động khách mời xuất tiền dưới đài. Trước khi Feiluna bị kéo lên, không khí dưới đài có vẻ rộn rã, nhưng vừa nhìn thấy hoa tiêu Feiluna, phản ứng lại nhạt hẳn.

Ông chủ tai cụp cơ trí đẩy Feiluna lên trước, vừa chỉ vào bộ ngực của nàng vừa rao hàng. Không khí có vẻ nóng hơn, ông chủ tai cụp cầm áo Feiluna, có ý định lột nó xuống.

Hoa tiêu Feiluna lắc mình một cái làm ông chủ tai cụp té khỏi sân khấu!

Một tràng cười vang lên.

Mặt ông chủ tai cụp đỏ bừng, hẳn chỉnh lại y phục, bắt đầu mắng nhiếc Feiluna.

Các hộ vệ đang giám thị Sick thấy một màn này, phần nộ như chính bản thân mình bị sỉ nhục, định đi qua giáo huấn hoa tiêu Feiluna. Bọn họ vừa mới quay người, mới bước ra bước đầu tiên, Sick cùng Even Joseph không hẹn mà động thủ cùng lúc. Even Joseph dùng đầu húc ngã một tên, Sick trượt chân một cái, đập tên kia bất tỉnh.

Ông chủ tai cụp càng mắng càng hăng. Hẳn chỉ lập đi lập lại một câu, Sick học thuộc rồi.

Sick giả ý thờ dài: "Pháp sư Aidonatello đều là đánh không nghe thấy." Hẳn lui về sau, kéo cự ly với tên giám thị còn lại, Even Joseph đánh lén từ bên kia, một cái đá giò lái vào đầu người nọ làm hắn lăn lông lốc vài vòng.

"Kỵ sĩ Aidonatello cũng vậy."

Sick ngồi xuống, dùng mũi nhọn trên vũ khí cắt đứt dây thừng. Tay của hắn bị cắt trúng rỉ máu, nhưng cuối cùng cũng xong. Tiếp đến hẳn mở trời giúp Even Joseph.

Quái chính là, trong lúc bọn họ tạo phản, vậy mà không có thủ vệ khác qua đối phó bọn họ. Những thủ vệ còn lại thậm chí bỏ chạy. Thoạt nhìn bộ dạng thì không giống như đi đối phó với nô lệ tạo phản, mà giống như có chuyện gì đó rất nghiêm trọng đã phát sinh.

Hoa tiêu Feiluna chạy tới chỗ đám Sick. Sick cảm thấy phía sau hình như có một sinh vật cực lớn mới dậm chân làm cho sàn nhà bị chấn động, còn tạo ra một trận gió, sau đó Mark Mobius tới bên cạnh Sick giúp hoa tiêu Feiluna mở trời.

Có mấy nô lệ đầu đầy máu chạy vào trong hội trường, la to gì đó có vẻ rất khẩn cấp. Khách mời nghe xong đều hoảng loạn, nhao nhao đứng lên trốn ra ngoài. Ly rượu trở thành công cụ dọn đường, đập vào đầu những kẻ khác.

Ông chủ tai cụp bỏ men theo sân khấu, muốn không bị chú ý, nhưng mà hoa tiêu Feiluna không có ý định buông tha cho hắn. Hoa tiêu Feiluna nhấc cổ áo ông chủ tai cụp, tay kia phóng một ngọn lửa vào chân hắn.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hoa tiêu Feiluna hí hóp mắt chất vấn ông chủ tai cụp.

Ông chủ tai cụp chỉ giấy dựa: "Không, tha cho tôi, cứu mạng ah!"

Một vài khách mời vừa ra khỏi cửa đã chạy ngược trở lại, trên người còn mang theo vài vết đao. Bọn họ liếc mạng chạy về sau, lướt qua đám người Sick. Cảnh tượng trong sảnh cứ như một đàn trâu đang vượt sông.

Còn có rất nhiều người đóng cửa lại, sau đó còn chặn thêm ghế lên.

"Hẳn là có người đến phá quán rồi." Sick nói.

Sick thấy chân ông chủ tai cụp chìm trong lửa nhưng quần vẫn không bị cháy, có lẽ cũng không có bị thương. Hẳn đang muốn nói hoa tiêu Feiluna kiểm tra người tên kia, thì cánh cửa chính đột nhiên nổ tung, mảnh cửa bay tung tóe khắp nơi.

Các loại mũi tên đa dạng màu sắc cùng quả cầu lửa thi nhau tiến đến. Sau màn mưa tên, khoảng hai mươi người mặc trang phục kiểu dáng Aidonatello xông vào không chế được hiện trường. Phía cuối đám người là một nam nhân mặc áo pháp sư màu xám, đầu đội mũ thuyền trưởng. Ông cũng không cao to, nhưng từ khi bước vào lại trở thành tâm điểm chú ý. Ông có một sự cương liệt cùng uy nghiêm đặc trưng, không cần mở miệng cũng không ai dám xem nhẹ ông. Sick đoán người này khoảng bốn mươi tuổi, nhưng vì dải gió dầm mưa nên thoạt nhìn như 50~60 tuổi. Ông có cặp mắt đen như bóng đêm, bởi vì ánh mắt quá mãnh liệt, trông trắng mắt mờ nhạt đến mức dễ bị bỏ qua. Bên mép cùng lông mi trên mặt ông còn có vết sẹo.

"Ah, tìm được ông rồi, ông chủ lớn." Người kia dùng giọng điệu trên người. Giọng ông trầm thấp, không lớn, trong tiếng ồn ào vẫn có thể nghe được nhất thanh nhị sở. Ông mở ra hai tay, tư thế như chuẩn bị ôm người, cất bước tiến tới, mặt không biểu tình, chỉ ánh mắt đầy địch ý. Tầm mắt của ông rơi vào ông chủ tai cụp trên tay Feiluna: "Bây năm cách biệt, chưa một ngày tôi quên tướng mạo ông. Ông không cảm động sao? Ta học xong rất nhiều tân pháp thuật, bao gồm cái chiêu ông dùng chiêu đả bại hữu ta."

Ông chủ tai cụp run rẩy, hàm răng không ngừng va chạm phát tiếng cộp cộp.

"Nô lệ không nghe lời phải chết, còn ông chủ không nghe lời nên thế nào?" Người kia đi tới trước mặt đám người Sick, khoe miệng của ông có chút nhếch lên. Ông đuối tay ra, kéo cổ da của ông chủ tai cup, lại giật xuống một cái vòng cổ, gầm nhẹ: "Đây là thương phẩm trên thuyền ta!"

Cái vòng cổ kia chính là bùa hộ mệnh bảo vệ ông chủ tai cup không bị thương. Không có vòng cổ, mùi thịt cháy khét liền bốc lên. Ông chủ tai cup thét lên định đưa tay dập lửa, nhưng động tác này vô hiệu với ma thuật.

"Cô là Tiểu thư Feiluna sao?" Nam tử cung kính hỏi hoa tiêu Feiluna.

Hoa tiêu Feiluna vốn quen với tác phong hào sảng trên thuyền cá, đột nhiên có người lễ độ như vậy làm nàng không quen, kinh ngạc: "Là tôi."

"Xin cô chờ một chút, lát nữa ly khai với tôi." Nam tử chuyển hướng sang ba người Sick: "Đồng bạn, thỉnh theo cùng chúng tôi thế nào? Hiện tại, "Ông chuyển ánh mắt tới trên người ông chủ tai cup, thò tay nắm cổ hắn, xách đến cạnh mình: "Ta thỉnh cầu cô không nên nhìn tiếp. Đây là việc tư giữa hai ta, thực nữ không nên chứng kiến."

Hoa tiêu Feiluna vẫn còn cảm thấy không quen với cách xưng hô kia nhưng cũng gật đầu.

Sick với Even Joseph cũng ngoan ngoãn quay đầu. Sick nghe thấy tiếng "Híz-khà-zzz" như có vật gì bị cắt, sau đó không còn nghe gì nữa. Thuyền trưởng đã dựng tường cách âm.

Vài phút sau, thuyền trưởng nói: "Tốt rồi, các vị mời đi theo ta ly khai." Ông dùng động tác quen thuộc của các pháp sư xuất thân trong các trường đại học pháp sư cao quý mới có – vung tay áo lên –, dẫn bộ hạ cùng đám người Sick đến cửa.

Những người này khi nãy cũng tranh thủ thời gian xử lý đám khách mời không chạy kịp.

Sick biết điều không có nhìn lên kết cục của ông chủ tai cup, lúc rời đi cũng không nhìn. Nhưng Mark Mobius nhìn từ đầu tới đuôi, miệng ông còn chưa khép lại được.

Thuyền trưởng được các bộ hạ gọi là "Nalinge đại nhân". Ông gọi bộ hạ mang hai cây pháp trượng cho Sick cùng hoa tiêu Feiluna. Thuyền trưởng Nalinge cười cười với Even Joseph, dùng ngôn ngữ Aidonatello nói: "Đã nhiều năm chưa gặp kỵ sĩ rồi."

Mọi thế giới đều có pháp sư, chỉ khác là hoặc bị coi thành những tên giả thần giả quỷ hoặc là những người tìm chân lý. Nhưng kỵ sĩ chỉ có ở mỗi Aidonatello, mà kỵ sĩ không giống pháp sư luôn có động lực chạy đến thế giới khác, cho nên ở chỗ này có thể nói là không thể nào thấy được kỵ sĩ. Ông chủ tai cup cùng Hải Tặc da xanh đều cho rằng Even Joseph là pháp sư, mới có thể sử dụng lực lượng.

Thuyền trưởng Nalinge nhất định là người Aidonatello mới biết kỵ sĩ.

Sick kiểm tra pháp trượng trong tay. Pháp trượng dài bốn mươi cen-ti-mét, bằng gỗ, giống như chi là khắc vội ký hiệu pháp thuật. Đây là hàng dùng một lần.

Hắn kín đáo đưa pháp trượng cho Mark Mobius, hắn lấy cái vũ khí mài dây thừng khi nãy, trên đó có dính máu của hắn. Hắn đọc lên thần chú Sở Ni ngữ, một ngọn lửa màu xanh hiện lên nuốt chửng cây nĩa dài, sau đó biến mất. Cây nĩa biến thành màu đen. Trước khi màu đen biến mất, Sick có thể dùng nó thay cho tế đao.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 10: Địa đạo

Bọn họ vừa ra khỏi cửa, đập vào mắt là xác người nằm la liệt trên hành lang. Cột đá cùng pho tượng ngã rạp, vách tường chỉ còn là một đồng gạch vụn.

Nalinge nói với hoa tiêu Feiluna: "Cái thành này vốn là thủ đô của một cổ quốc chìm dưới Huyết Hải của vực Nocardia Manchester, không hiểu tại sao xuất hiện ở đây. Bản thân chỗ này bản thân chính là nơi sống của đề quốc ma thuật, trải qua thương hải tan điền, vật chất bên trong vẫn còn chứa năng lượng ma thuật rất lớn, Hải Tặc lợi dụng nguồn năng lượng này che dấu tung tích của bọn hắn."

"Vốn tôi cũng không thể nào tìm được hòn đảo này. Là một gã hải tặc làm phản nói cho tôi cô bị đầu giá ở đây, nhờ tôi tới cứu cô, tôi mới có thể tìm được nó đây."

"Aoge sao?" Hoa tiêu Feiluna liền nghĩ đến cái tên này.

"Hắn tự xưng như vậy. Xem ra đúng rồi." Thuyền trưởng Nalinge mỉm cười, nói với tất cả mọi người: "Chúng ta còn phải đi qua sào huyệt của hải tặc, giết thẳng tới mặt đất. Trước khi tiểu thư Feiluna rời khỏi nơi này an toàn, tôi xem như chưa hoàn thành hứa hẹn, những người không có khả năng chiến đấu thì ở phía sau, mọi người có ai không thể chiến đấu không?" Hắn nhìn về phía ba người Sick.

Lập tức Sick cùng Even Joseph nhìn về phía Mark Mobius. Mark Mobius liền trốn sau một thuyền viên cường tráng.

"Làm tốt lắm, cố gắng duy trì." Thuyền trưởng Nalinge tán thưởng Mark một câu. Ông lấy ra một cái túi, hốt một đống cát trong túi, động tác thuần thục, không có hạt cát nào rơi ra ngoài. Ông rắc cát lên đất, hạt cát vừa chạm vào đất liền phát sáng.

"Bây ma pháp, đối phương đã mai phục rồi. Cần phải xử lý một vài phiền toái." Thuyền trưởng Nalinge nói.

Có một thuyền viên cười: "Còn không phải do ngài lầy quá lâu sao."

"Ài, đó là chuyện ai cũng muốn làm. Ta chỉ thay mặt mọi người động thủ mà thôi. Lại nói, đối phương mai phục tốt cũng tốt, một mẻ hốt gọn cho nhanh." Thuyền trưởng Nalinge hất tay áo, chỉnh lại pháp trượng, hành lang liền biến thành một biển lửa. Trong biển lửa có năm khu vực hình tròn không bị thiêu cháy, thuyền viên bắn tên vào những vòng tròn kia. Mũi tên bay qua những khu vực đó, máu liền phun ra, tiếp đến người liền xuất hiện. Người ăn núp trúng tên liền bị ngọn lửa nuốt chửng.

"Hùng lực hùng lực!"

Lửa vừa tắt, thuyền trưởng Nalinge dẫn mọi người chạy như điên.

Việc phá hư hội đầu giá dĩ nhiên đã chọc tức các nhóm lợi ích. Đám Sick gặp vô số mai phục hai bên đường.

Lúc đầu đều do thuyền trưởng Nalinge cùng thuyền viên ứng chiến, nhưng lúc bọn họ chạy tới vào hành lang khác, một tên địch ăn núp lao tới công kích vào giữa đoàn người. Mark Mobius né tránh cực nhanh, lập tức vọt đến vị trí đồng đội xa địch nhất. Sick nhảy ra sau, lúc né tránh còn dùng vũ khí chém vào cằm tên thích khách. Sick hất vũ khí, xé rách cổ họng, đối phương ngã xuống đất gãy dựa. Sick cho hắn một kích cuối cùng.

Mất Sick liếc thấy có nhiều địch nhân ở phía trước đang giao chiến với thuyền trưởng Nalinge. Hắn niệm chú, rút ra vũ khí, thì thấy thích khách liền biến thành ngàn vạn con trùng bò về phía kẻ địch.

Sick hô to cho đồng đội phía trước biết rõ đây là pháp thuật hấn phóng, những con trùng được tăng thêm pháp thuật ăn mòn khi cắn vào người sẽ biến họ thành con rối. Con rối sẽ ôm lấy địch nhân rồi nổ tung, máu thịt rơi xuống lại biến thành một đám trùng khác. Sick còn triệu hồi một con quái điều cao 200cm, lông vũ bốc lửa đi trước mở đường.

Cứ tuần hoàn như vậy, Sick gần như không tiêu hao thể lực, pháp thuật lại ngày càng nhiều. Cùng một thời gian ít nhất bảy, tám pháp thuật tác dụng. Nếu không phải hắn không có biện pháp kéo dài... Pháp thuật không sụp đổ, tác dụng pháp thuật còn có thể thêm nữa....

Pháp sư hai bên chú ý tới điểm này, cũng nhận ra pháp thuật Sick dùng là có thời hạn, những năng lượng đó không thể thu về, thế là họ bắt đầu lại để cho pháp thuật Sick lên trước, bọn họ giữ lại pháp lực thu thập tàn cục.

Mặc dù Sick không biết nguyên nhân ban đầu pháp thuật hệ Sở Ni bị cấm, nhưng nhìn bộ dạng như vậy cũng có thể đoán được phần nào. Loại pháp thuật này dường như chuyên môn thiết kế cho chiến đấu dùng một địch nhiều. Nó dựa vào hiến tế, tiêu hao cực nhỏ, phi thường thích hợp chiến trường máu thịt khắp nơi.

Sick dùng phải một tên lính vượt qua được các pháp thuật, hấn thả ra năng lượng tích lũy trên vũ khí đốt trụ đối phương. Thậm chí còn không cần dùng pháp lực của mình.

Pháp sư hệ Sở Ni cần năng lượng của mình để làm vật dẫn, nhưng với pháp sư hệ Sở Ni như Sick, còn có thể dùng nó để hiến tế.

Even Joseph triệu hồi thánh kiếm chém ngã mấy tên lính. Hắn rất quen với việc chiến đấu số đông, bởi vậy lúc nào cũng có thể chú ý tình huống đồng đội, hắn vẫn luôn đề ý mấy "Bình dân" như Sick, Mark Mobius, hoa tiêu Feiluna. Hắn thấy Sick thuần thục biến thi thể địch nhân thành vũ khí, không tự chủ được liền nhớ về thăm trạng khi đoàn kỵ sĩ giao chiến với giáo đoàn Hắc Dạ.

Khi đó đồng đội của hắn cũng bị hóa thành vũ khí. Hắn cũng thấy Sick làm như thế ngay trước mặt hắn. Pháp thuật của hệ Sở Ni ngữ rất đặc biệt, lực lượng không phải là đại diện duy nhất, còn có các loại cảm xúc như sợ hãi, buồn nôn cũng là biểu tượng của nó....

Tính chất tựa như thời đại vũ khí lạnh, bên công thành lấy thủ cấp binh sĩ thủ thành làm đạn bắn vào thành.

Sick còn là một Tử Linh sư lại càng mở rộng phạm vi tiết độ. Lúc ấy Even Joseph bị rung động rất lớn. Đại khái vì như vậy, quan hệ giữa Sick với hắn không giống với bất cứ mối quan hệ nào trên thế giới.

Toàn bộ thế giới, chỉ có Sick mới làm hắn cảm nhận được sợ hãi.

"Sắp tới quảng trường rồi, chú ý phía trên!" Một thuyền viên hô to.

Cuối hành lang là một không gian khoáng đạt tương tự như chỗ giam nô lệ. Nhưng ở đây nguyên vẹn hơn, phía trên còn có một hành lang gấp khúc, địch nhân dùng ưu thế chỗ cao công kích bọn họ.

Sick để cho quái điều lao ra, lập tức tạo nên oanh tạc mãnh liệt, chỉ trong 2s đã bị biến thành mảnh vụn. Thuyền trưởng Nalinge hơi kinh ngạc.

"Làm sao bây giờ?" Even Joseph hỏi.

Thuyền trưởng Nalinge không nói chuyện, chỉ là nâng lên một tay, kích hoạt bẫy rập hấn bố trí lúc trước.

Tiếng địch nhân đột nhiên biến mất, một trường cách âm được dựng lên. Quảng trường như bị bị một lưới dao cắt ra. Phía dưới sàn nhà trống rỗng, mọi thứ đang rơi xuống. Trụ chống hành lang bị gãy bắt đầu sụp đổ.

Thuyền trưởng Nalinge cùng bộ hạ đi phía trước đứng ngay rìa khu vực sụp đổ, bọn họ phóng pháp thuật giải quyết đám địch nhân còn lại.

Tất cả đều chấm dứt, hiện trường chỉ còn lại một cái hố to.

Có thuyền viên lấy ra một cái vỏ gôm, mở cái nắp ra. Một mảnh vải giống như rắn bò ra từ bên kia. Đụng vào mặt đất thì, nó biến thành một cái mặt phẳng, sau đó cứng đờ.

Thuyền trưởng Nalinge kiểm tra kỹ rồi nói: "Tốt, có thể đi qua."

Bọn họ bước lên cầu vải. Mặt cầu cứng như đá, cho dù có nhiều người đồng thời ở trên, cũng không có dấu hiệu biến hình.

Một lần đi lên một nửa số người. Một nửa khác cảnh vệ xung quanh. Tổ 1 tương đối nguy hiểm, cho nên đều là người của thuyền trưởng Nalinge. Sick cùng Even Joseph đều vào tổ 2.

Sick tự nhận là có thể vượt qua chứng sợ độ cao, thế là lúc đi qua cầu nhìn thoáng qua phía dưới. Hố sâu hun hút. Không biết nó đã xuyên qua bao nhiêu tầng, tóm lại Sick nhìn không thấy đáy. Hố to biến mất trong bóng đêm.

Sick có thể chứng kiến mỗi một tầng đều có hoa văn trang trí, còn có một ít xương lạ không giống người. Mấy tầng cuối hình như không có bị hải tặc sử dụng, cho nên còn có một ít cỏ vật.

Hắn thấy những pho tượng kỳ lạ bị hủy quá nửa. Xung quanh những pho tượng đó đều có vật trang trí như nước với lửa.

Đoàn người phía trước lại gặp kẻ địch. Sick thấy hành lang đối diện có tia chớp lóe lên không ngừng. Mấy thuyền viên canh giữ ở đầu cầu, thúc giục đám Sick đi nhanh một chút.

Sick bước nhanh hơn, đột nhiên một cơn gió lạ quẩn lấy chân của hắn, kéo xuống dưới. Ngoại trừ chân, những chỗ khác đều không có gió, dưới nền đất không thể có gió mạnh như vậy! Sick tưởng rằng bị pháp thuật âm toán, nhưng hắn không có cảm giác được năng lượng dao động. Cái này như là gió tự nhiên nhưng hướng thổi lại không hợp lý.

Sick phản ứng không kịp, bước trượt ra mép ngoài của cầu. Even Joseph đi phía sau Sick, thấy thế lập tức nắm lấy tay Sick. Vốn hắn có thể kéo Sick lên, thế nhưng mà gió lạ chuyển qua quẩn chân của Even Joseph, bước chân Even Joseph bất ổn, bị kéo theo. Người thứ 3 thò tay bắt lấy cánh tay Even Joseph, nhưng cũng chỉ có thể rơi vào kết cục tương tự.

Ba người tay nắm tay rơi xuống hắc ám, trong lòng Sick niệm từng chữ thô tục nhất mà hắn biết.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 11: Hang động

Cầu vải càng ngày càng xa, ánh sáng ngày càng vui dần. Chưa kể đến vấn đề trọng lực, chiếu theo tình huống trước mắt, bọn họ chết chắc rồi.

Càng hướng xuống, tầng trệt bị phá hư càng nhỏ, Sick nhìn thấy rất nhiều tượng sinh vật có cánh lập lờ trong bóng tối như đang nhìn bọn họ.

Sick không biết pháp thuật giữ thăng bằng trên không. Even Joseph định dùng tuyệt chiêu kinh điển của kỵ sĩ, cầm thánh kiếm vào tường. Thế nhưng mà bọn họ lại ở ngay giữa hố, cách vách tường quá xa, sức nặng quá lớn, góc độ không có, mũi kiếm giữ không nổi.

Nếu như có bao được liệu, Sick còn có thể làm mấy cái pháp thuật nhỏ cầm chừng, nhưng rất tiếc nó đã bị hải tặc lấy đi.

Sick cảm giác khí lưu cùng tiếng động nghe được cũng bắt đầu thay đổi, có vẻ nhanh hơn. Hắn cố gắng dùng hai tay tạo ra một bức tường bao lấy bọn họ, cầu nguyện cho Even Joseph có thể làm giảm tốc độ rơi xuống, pháp thuật này có thể bảo hộ bọn họ.

Thế nhưng cơn gió lạ lại xuất hiện, nó phá hỏng pháp thuật của Sick.

Sau một hồi chửi đổng, Sick chỉ muốn biết cái cơn gió lạ này là thứ gì? Sau khi hắn thành quỷ sẽ đi phá lại nó.

Sick nhắm mắt lại chờ đợi kết cục của mình. Lúc này hắn cảm giác được hơi âm bao bọc mình từ phía sau. Hắn cảm thấy có một loại sinh vật đang dùng

lông của mình che chở hần. Hần có thể cảm giác được mạch đập của con thú kia, nhiệt độ cùng độ mềm mại còn cao hơn cơ thể con người.

Sau đó hần đáp xuống đất.

Sick mờ to mắt, chung quanh là một màu đen. Tay chân của hần đều lạnh lặn, cũng không có cảm giác xương cốt bị gãy. Hần gọi ra một quả cầu ánh sáng, chứng kiến mình đang ngồi trên một sàn đá.

Even Joseph quỳ một chân trên đất, đối mặt người thứ 3 rơi xuống: Mark Mobius.

Mark Mobius dùng hai bắp chân kề sát đất, đầu gối khép lại. Hai đầu ngón tay tùm một chỗ đựng cảm của mình. Nháy mắt với Sick cùng Even Joseph còn đang bối rối.

Sick nhìn qua là biết, Mark Mobius đã cứu hai người bọn họ.

"Cảm ơn ngài!" Sick cúi đầu. Hần bắt đầu nghiên cứu hoàn cảnh chung quanh. Kiến trúc nơi này khác với các tầng phía trên, nơi này là một hang động nguyên thủy. Mặt đá lồi lõm lấp lánh ánh nước, một vài chỗ còn có mạch nước chảy qua. Sick dạo qua một vòng, hần nhìn thấy rất nhiều xương cốt tay chân của con người cùng những mảnh da thịt không nguyên vẹn, đây là xác của những tên hải tặc rơi xuống lúc trước. Chỗ Sick rơi xuống là nơi duy nhất còn khá sạch. Những chỗ khác đều có mảnh vỡ từ trên rơi xuống cao gấp 2 ba lần Sick.

Sick ngẩng đầu nhìn lên, ánh sáng yếu đến mức không nhìn được.

"Mark đại nhân, ngài biết bay sao?" Sick quay lại hỏi.

Ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào mặt ân nhân Mark. Ánh mắt của ông có màu tím đẫm, Sick cảm thấy nếu hần thu hồi quả cầu ánh sáng, cặp mắt kia vẫn có thể duy trì nguồn sáng. Mặt ân nhân Mark rất dài, còn hơi gầy, bởi vậy hình dạng xương cốt rõ ràng. Ông có cái trán cao, thân hình cũng giống như khuôn mặt, rất thon dài. Cứ như cả người đều dài, ngực hóp eo mảnh không giống đàn ông lắm. Nửa người trên cùng cơ bắp cánh tay lại to bất thường. Ông không giống người Aidonatello lắm, có vẻ như một giống Greyhound (chó săn) nào đó biến thành người.

Lúc ân nhân Mark mở miệng nói chuyện, lỗ tai lại động. Ông cau mày: "Ta biết bay, thế nhưng mà tình huống này lại không bay được. Những tồn tại kéo chúng ta xuống đây vẫn còn trên kia. Sick, cậu nghe, có tiếng gió."

Sick nghe tiếng gió như là đang cười, cảm thấy rung cả mình: "Đó là cái gì? Đây không phải là gió bình thường a?"

Ân nhân Mark khoanh tay trước ngực, lỗ tai hơi dựng lên, có vẻ như đang nghe ngóng. Ba giây sau, ông nghiêng đầu, động tác như một chú cún đang nghi hoặc: "Có thể là tinh linh nguyên thủy. Ta nghe Loffi Division đại nhân nói qua. Đây là hình thái tinh linh chỉ có ở Nocardia Manchester. Bọn nó cũng giống như các nguyên tố có sinh mạng ở thế giới chúng ta, nhưng ý thức nguyên vẹn hơn, trí tuệ cũng cao hơn. Bọn nó không tồn tại ở giới vật chất, nhưng có năng lực can thiệp vào giới vật chất. Chúng ta không có biện pháp tiếp xúc với nó bằng phương pháp vật lý, bọn nó lại có thể thông qua ảnh hưởng vật chất để tác động vào chúng ta. Ngay cả người Nocardia Manchester cũng rất khó tiếp xúc bộ dáng của bọn nó, chúng ta không có biện pháp động vào bọn nó."

Sick nghe những tiếng cười kia, mặc kệ đó là cái gì, khẳng định có một đoàn.

"Thế giới khác thật sự sản vật phi nhiều ah." Sick thở ra một hơi, vuốt vuốt mái tóc.

"Không thể đi lên, này cũng chỉ có thể vào sâu đi à nha." Even Joseph mới thăm dò đám đá vụn. Chỗ đó có một khối đá cao tới 10m, nằm nghiêng nghiêng trên tảng đá khác. Một khối khác cao tới 20m, nằm bắt chéo với khối kia, chính giữa có một cái khe hình tam giác, có thể lách qua. Even Joseph nhí sâu vào trong. Đường hầm rộng khoảng 2m, gần như hình tròn, có gió nhẹ thổi ra từ bên trong.

Tìm khắp bốn phía xong, bọn họ xác định đây là con đường duy nhất, không có lựa chọn. Ba người xếp thành một hàng, bò vào đường hầm.

Sick đi đầu tiên, ân nhân Mark đi ở giữa, Even Joseph áp sau.

Đi một đoạn đường, gió lạnh dần dần chuyển thành gió mát. Sick nghe thấy một âm thanh yếu ớt, như là những hòn đá nhấp nhô.

"Có mùi lạ?" Sick hấp hấp cái mũi. Hần ngửi được mùi hương như trong miệng cún. Hần còn tưởng rằng là ân nhân Mark phát ra đấy, nhưng hương lại thổi ngược, hương vị kia ở sâu trong đường hầm ah. Hần lại tiến lên, đột nhiên dừng bước, thấp giọng: "Even Joseph —— khoản nợ này cũng tính trên đầu người."

Ân nhân Mark cùng Even Joseph đều gom góp tới, dán trên lưng Sick nhìn về trước. Đường hầm đã hết, phía trước là một cái động to. Ở đây còn to hơn sảnh đầu giá gấp 10. Giữa động, có một thân thể như rắn phủ đầy vảy xanh, nhìn như cá sấu, nhưng đầu to hơn. Vây phủ từ đuôi tới mũi, còn có gai độc rất dài. Nó cuộn tròn, thân thể cao lớn chiếm cả cái động.

Mặc dù Sick không hiểu sâu về ma thú, nhưng nhìn vảy âm đạm vô quang, làn da nông rộng, rất giống đã sinh bệnh rồi. Âm thanh đá nhấp nhô nguyên lai là tiếng hít thở của nó.

Truyền thuyết ở đâu cũng có thuyết về "ma thú cấp chúa tể cực mạnh". Có khi những ma thú kia tồn tại như thần.

Ma thú trước mặt trong ngôn ngữ Nocardia Manchester đọc là "Shalana", tiếng Sở Ni đọc là "Tra mạt", tiếng Aidonatello đọc là "Acspur". Mấy chữ này

đều chỉ một từ: "Long".

Lúc hai dân tộc ngôn ngữ bất đồng, văn hóa bất đồng gặp nhau, có khi sẽ sinh ra kính ý hoặc là sợ hãi đối với sinh vật mạnh nhất trong truyền thuyết của bên kia, có khi cũng có thể mang ác ý, hoặc là ác ý có thiện ý, chọn tên gọi cho ma thú cường đại nhất trong văn hóa của mình, với tư cách tánh mạng huyền bí mạnh mẽ nhất, chính là "Rồng".

Đây là một con rồng từ Nocardia Manchester. Rồng nguyên thủy nhất.

Cả người Sick còn không lớn bằng một cái vảy của nó

"Quay đầu lại không có đường." Even Joseph nhắc nhở Sick.

Ân nhân Mark đã thiết lập tường cách âm, nhưng Even Joseph vẫn đề thấp giọng nói: "Chúng ta còn chả đủ một bữa cho nó. Nói không chừng nó sẽ tha cho chúng ta. Nếu như nó đói bụng hẳn là sẽ đi tìm gà chứ chả để ý hạt com đâu."

"Nơi này đang có ba hạt gạo ah. Ngươi không biết đứng dưới góc độ quý trọng đồ ăn, một hạt com cũng không thể lãng phí sao?" Sick kinh hãi tới mức nói năng lộn xộn rồi.

Cơ bắp con rồng run rẩy, vây lưng dao động. Nó hơi dịch đầu, đổi lại góc độ, thở dài rồi ngủ tiếp. Theo động tác của nó, một tiếng nổ mạnh vang lên. Sick thấy khắp nơi trên vách tường đều là vết trầy xước, hẳn là vây của nó làm ra đấy. Nó ở chỗ này không biết đã bao lâu mới cào vách đá thành dạng này.

"Đối diện có một cái động nhỏ." Even Joseph chỉ vào phía bên kia: "Hẳn là lối ra."

"Ngươi tự tin vậy? Vạn nhất là tử lộ, chúng ta còn phải vượt qua Long (Acspur) sao?" Sick dùng tiếng Aidonatello. Hắn chuyển "Rồng" thành tiếng Aidonatello.

"Không đúng. Sick, nàng là Shalana, không phải Acspur." Ân nhân Mark nói. Ba người bọn họ đều dùng tiếng Aidonatello nói chuyện.

"Cái gì là Shalana?" Sick không biết tiếng Nocardia Manchester.

"Rồng (Acspur) của Nocardia Manchester."

"Đây không phải giống nhau sao?" Vốn Sick đang rất căng thẳng, hiện tại bởi vì phát âm cùng định nghĩa về Long thì càng xoắn hơn.

"Không giống. Shalana cùng Acspur căn bản không phải một giống ah." Ân nhân Mark rất kiên trì. Chăm chú đến mức con mắt thật sự phát ra ánh sáng rồi.

Sick đã có chuẩn bị tâm lý đối với sự tình cấp mắt kia sẽ phát sáng, không quá kinh ngạc. Chỉ là hắn cảm thấy muốn nhìn thẳng ánh mắt này có chút khó khăn, nên hơi dôi mắt: "Nói như thế, rồng Aidonatello (Acspur) như là động vật có vú. Con kia ——『Shalana』? Xem ra giống như là loài bò sát có vảy sao?"

"Sự khác biệt này rất lớn sao?" Even Joseph hỏi.

"Như sói với rắn." Sick trả lời. Sói là động vật có vú, rắn là bò sát, trong cây tiến hóa nằm ở những nhánh khác nhau.

"Vậy tại sao Shalana sẽ trở thành rồng (Acspur)?" Even Joseph lại hỏi.

"Vậy hỏi dịch giả đi, đừng hỏi ta." Sick đẩy đầu Even Joseph xa một chút. Động não suy nghĩ vấn đề Shalana cùng Acspur, để cho đầu của hắn tỉnh táo hơn nhiều, có thể suy nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào.

Con mắt ân nhân Mark vẫn còn phát sáng, nói: "Đúng a! Shalana là nguồn gốc sợ hãi, Acspur là kỳ tích a! Nhưng vì vấn đề phiên dịch bị trở thành cùng một loài, Acspur rất phức tạp! Còn có 『Tháp nạp ti tề ngổa』(kiểu rồng komodo) cũng trở thành Acspur, loài này chuyên ăn thi thể ——"

Sick mặc kệ ân nhân Mark, hắn kéo Even Joseph qua một bên, muốn nói tiếp thì phải mang bách khoa toàn thư về rồng ra bàn rồi. Mặc dù Even Joseph nghe không hiểu nhiều, tóm lại gật đầu là được.

Sick nhìn không gian còn lại trong động. Bỏ qua chuyện rồng Shalana đột nhiên động, ba người bọn họ đều dùng thuật ẩn hình, thuật cách âm, lại không chế không khí, có lẽ có thể không bị phát hiện.

Nhất định phải không chế không khí. Giác quan ma thú cấp chứa tể rất nhạy, khứu giác rất mạnh. Bọn họ vẫn chưa bị phát hiện là nhờ vị trí hiện tại ở ngay chỗ kín gió. Cũng vì thế, Sick mới cảm thấy đáng giá mạo hiểm.

Ngay lúc đang tự hỏi, Sick nghe được điểm cực kỳ xấu đấy, tiếng cười hô hô, ngay phía sau bọn họ.

Đám tinh linh nguyên thủy!

Tinh linh nguyên thủy là vô hình, lại có thể nổi lên con gió lạ, thổi ba người vào động. Đây cả ba tới trước mặt Shalana.

Cái mũi rỗng Shalana hít hít mấy cái. Mí mắt bỗng nhúc nhích rồi mở ra, lộ ra đồng tử màu đen.

Giọng nói khàn khàn như một bà lão, chậm chạp vang lên trong ý nghĩ ba người. Đó là ngôn ngữ bọn họ không biết, bọn họ lại biết ý tứ, có thể minh bạch ý nghĩa. Đây là kết nối tâm linh, là năng lực ma thú cao cấp.

Nội dung nghe có vẻ không ổn: "Ta người được mùi thịt."

"Chúng ta bị gọi là thịt rồi. Tốt xấu cũng nên gọi là con mồi a." Even Joseph kéo Sick ra sau, che hấn lại.

"Cái này không đúng a. Nói đến thịt, thịt kỳ sĩ như người rất kém, không phải sao? Đương nhiên là pháp sư chà bông đứng phía trước ah." Sick chen đến phía trước Even Joseph.

"Chà bông không ngon! người mới là đừng làm rộn!" Even Joseph lại kéo Sick ra sau.

"Ma thú cỡ lớn sao có thể dùng đao kiếm đối phó? pháo đài di động phải do pháp sư đối phó, kỳ sĩ hóng mát phía sau đi!" Sick gầm nhẹ, vùng vẫy không chịu di động.

"Người kỳ thị kỳ sĩ!" Even Joseph nói: "Chúng ta không phải chỉ biết chém người!"

Ân nhân Mark lớn tiếng: "Ta cảm thấy, hai người trẻ tuổi đều ngoan ngoãn đến phía sau cho ta."

Hai người chỉ có thể tòng mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 12: Rỗng không phải rỗng

"Thịt! Là mùi thịt!" Giọng nói âm vang như tiếng nổ lại vang lên, Sick ôm đầu ngồi xồm xuống, lúc hấn ngẩng đầu, mặt rỗng Shalana đã chặn ngay phía trước bọn họ. Bầy con mắt nhìn chăm chăm vào ba miếng thịt nhỏ bé trước cửa động.

"Chị hai, đừng như vậy. Thịt người rất thối, không thể ăn ah." Ân nhân Mark đứng đầu đội ngũ, ông dương tay về phía rỗng rồi nói.

"Ai là chị người!" Rỗng Shalana rống lên: "Không nên nhận bà con bừa bãi! Ta với người nửa phần huyết thống cũng không dính! Người không thích thì để ta ăn, mau nhanh chết đói rồi!" Rỗng Shalana vốn có thể đọc nội tâm, cho nên bọn họ không cần dùng ngôn ngữ, rỗng Shalana cũng có thể hiểu được.

"Sao ngài lại đói đến mức này?" Ân nhân Mark hỏi: "Dùng lực lượng của ngài, kiếm ăn cũng không khó nha."

"Đám hải tặc khôn khiếp!" Rỗng Shalana đang đưa cái đuôi đầy phẫn nộ, cả hang động đều lung lay, chỗ đá bị quật trúng lại có thêm mấy vết xước. Có thể là do đất ở đây cứng hoặc là rỗng Shalana rất suy yếu nên nơi này mới tồn tại đến nay. Rỗng Shalana nói: "Bọn chúng nhốt ta ở đây! Bọn chúng cướp đảo của ta! Nơi này là sào huyệt của ta, bọn chúng lại dám can đảm đi tới đi lui trên đầu ta!"

Sick nhìn hoàn cảnh trong động qua khe hở, ngoại trừ một lối ra nhỏ, không có đường nào khác. Rỗng Shalana không thể chui ra ngoài từ cái lỗ nhỏ như thế, nhưng làm sao nó vào đây? Có lẽ nó là ma thú, không thể phán đoán theo lẽ thường. Hoặc nó có biện pháp làm mình nhỏ lại nhưng khi vào đây thì không thể biến nữa.

Ân nhân Mark hỏi lại: "Rất cuộc là có chuyện gì? Dùng lực lượng của ngài, rời đi cũng rất dễ mà."

"Bọn chúng lừa ta tới nơi này, còn dùng pháp trận phong ấn sức mạnh của ta!" Rỗng Shalana rống lên: "Ta cũng không ăn thịt người thối đấy, nhưng mà không ăn sẽ không có sức rồi đi, đưa hai tên kia cho ta!"

"Không được." Ân nhân Mark đổi giọng, uy hiếp: "Ngài không thể ăn hai người này. Ngài nên hiểu tình huống của mình, lúc này mà đánh nhau với tôi là quyết định không khôn ngoan."

Sick cảm thấy dù rỗng Shalana kia không thể phát huy hết sức, nhưng chỉ cần vung cái đuôi tùy tiện là có thể làm thịt cả đám rồi. Chỉ là thịt băm ăn không ngon.

Nhưng rỗng Shalana vẫn giằng co với ân nhân Mark, bầy con mắt đen chống lại một đôi mắt tím, mười lăm giây sau, nó quyết định nhượng bộ. Nó dịch đầu khỏi cửa động, thân thể cũng dịch chuyển chậm chậm để lộ ra một con đường cho đám Sick đi qua.

Bọn họ một đường tới lối ra. Phía sau, rỗng Shalana lại truyền âm vào đầu bọn họ, tiếng khóc thê lương làm lòng người tê tái.

Even Joseph mở miệng: "Nếu như phóng thích Shalana, lại để nó thu hồi toà đảo này, có phải là sẽ giảm nạn hải tặc?"

Sick cũng nghĩ tới chuyện này, bất quá tình hình hiện tại không thực tế: "Làm không được. Chúng ta còn chưa lo cho thân mình xong..." Sick nghĩ một người khả dĩ: "Nếu như là đại nhân Loffi Division, nói không chừng có biện pháp? Thánh đô Ma pháp có vẻ rất lợi hại?"

"Cực kỳ lợi hại." Hàng long già (*) Mark vẫn dẫn đội: "Thánh đô Ma pháp là nơi pháp sư Nocardia Manchester phải hành hương tới. Tiêu chuẩn ma pháp chỗ đó đã lên tầm nghệ thuật rồi. Toàn bộ pháp sư tinh anh ở Nocardia Manchester đều tụ tập ở đó. Ta có đi qua một lần, chỗ đó rất xinh đẹp, thành quách như trong cổ tích, còn có thể nhìn thấy sự kết hợp hoàn mỹ giữa ma thuật và khoa học kỹ thuật. Mỗi viên gạch đều như có lực lượng ma thuật và vật lý. Tóc đại nhân Loffi Division hình như màu lam, nghe nói đó là màu tóc của người sáng lập Thánh đô Ma pháp, cho nên rất thông dụng ở thánh đô."

"Người lợi hại như vậy sao lại đi làm chủ thuyền?" Sick cảm thấy lai lịch chủ thuyền Loffi Division rất hoành tráng, không có lý do gì phải đi làm công việc cực khổ này mới đúng?

"Lúc ta với ông nói chuyện phiếm cũng có đề cập. Hình như cấp trên giao cho ông nhiệm vụ tới biển Mê cho nên ông mới tới đây, không liên quan tới tiền. Chosen thuyền Sarangi Lehra là vì lịch sử Nocardia Manchester đã lâu, bọn họ cũng thích các quốc gia lâu đời. Mặc dù cái này cũng không liên quan lắm." Hàng long già (*) Mark nói tiếp: "Ta khuyên các người ngày nào cũng nên đi Thánh đô Ma pháp ngắm cảnh, cách nhìn đối với ma pháp sẽ đổi mới sâu sắc."

Sick thở dài: "Hộ chiếu Nocardia Manchester rất khó làm ah."

"Ha ha, năm đó ta cũng là bị làm khó dễ đủ điều. Bọn họ sợ người bên ngoài sẽ ——" Hàng long già (*) Mark nói chưa xong, một cơn gió mạnh thổi tới từ phía trước. Bọn họ đẩy nhanh bước chân, Hàng long già (*) Mark nói: "Chúng ta ra ngoài rồi!"

Bọn họ hiện đang ở giữa núi, bốn phía là hải dương mênh mông, một đám thực vật hình móc câu im lặng chờ đồ ăn trên biển. Bây giờ là ban ngày, thái dương vàng rực.

Muốn dùng chân đi khỏi đảo là chuyện viễn vông.

"Chúng ta cần một chiếc thuyền." Even Joseph bình tĩnh.

"Còn cần người lái." Sick càng thêm bình tĩnh.

"Tàu Mojie có lẽ ở đâu đó trên đảo, hay là đi nghe ngóng xung quanh một chút?" Even Joseph thò tay chỉ vào những căn nhà trên sườn núi. Những phòng ở đó được xây chập vá, nguyên liệu cũng lấy từ những chiếc thuyền cũ, không một cái nào cao quá năm tầng.

Sick gật đầu. Cũng không có biện pháp khác.

Dưới núi là một bến cảng, xung quanh nó, dọc theo dốc núi thẳng lên trên là thành thị. Sick không có tiến vào bến cảng, từ xa nhìn lại, hẳn thấy rất nhiều con thuyền kỳ quái. Một vài con thuyền khi chạy thì thả ra bong bóng. Vài con thuyền là một người đất màu đỏ không lồ cồng cả đội thuyền trên lưng. Vài con thuyền như là con tê giác. Lúc Sick còn trầm trồ cho rằng tạo hình con thuyền như tê giác thật thì đột nhiên, con 'tê giác' há miệng nuốt một người gần đó, những người khác khản trương xông lại vạy miệng tê giác ra.

Không thấy tàu Mojie.

Bọn họ xác nhận không có bỏ lỡ con thuyền nào, sau đó chuyển hướng sang thanh trấn trên sườn núi.

Bất cứ thứ gì ở đây cũng đều dinh dính đầy. Không khí rất tệ, khắp nơi đều tràn ngập mùi thúi. Không chỉ là mùi ứ vật, còn có mùi rác thải, mùi thuốc cũ gay mũi. Sick còn nghĩ thấy mùi hủ thối của da thịt. Ngay lập tức hắn tìm ra nguồn gốc mùi này. Nó đến từ một nô lệ bị thương hết thuốc chữa, tay đeo gông nằm đó chờ chết. Người qua đường chẳng buồn liếc mắt.

Mọi người ở đây đều mang vũ khí, lúc nào cũng cảnh giác người khác.

Nơi này là đảo tội phạm.

Sick cùng Even Joseph kẹp Hàng long già (*) Mark ở giữa, miễn cho ông bị ám toán.

Vấn đề quan trọng nhất bây giờ là, bọn họ không biết ngôn ngữ ở đây. Mặc dù ngẫu nhiên có người dùng tiếng yêu ma, nhưng cũng rất ít thấy. Còn tiếng Aidonatello thì hoàn toàn không thấy.

Nếu Sick nói tiếng yêu ma, lập tức cũng sẽ bị phát hiện là người từ ngoài đến. Chỉ sợ còn có thể bị phát hiện bọn họ không phải tự tới đây đây, thậm chí bị phát hiện là nô lệ bỏ trốn, không có hậu thuẫn, không thuộc tổ chức nào, chưa quen thuộc cái thế giới này cho dù là bấy rập vụng về nhất, lập tức sẽ có một đám người muốn sở hữu bọn họ. Riêng Even Joseph vừa nhìn đã biết không phải tội phạm, bộ dáng Hàng long già (*) Mark càng như một ông bác nhà bên, những người đang quan sát bọn họ, chỉ là suy nghĩ pháp sư tá ác Sick. Trick mạnh cỡ nào mới chưa động thủ.

Tình cảnh của bọn hắn rất hồng bét.

Sick còn đang suy tư, Even Joseph đâm đâm bả vai hắn, che miệng nói nhỏ bên tai Sick: "Ta nhìn thấy Agathion của Nanaimo."

"À? Vậy à?" Sick nghĩ lại, tuy Nanaimo lẫn lộn ở chợ đêm cả ngày, nhưng ngay cả bản thân hắn cũng có thể làm trợ lý ma mồi, Even Joseph cũng đã xuất hiện, Nanaimo đương nhiên càng có khả năng xuất hiện. Mặc dù xác suất gặp hai người quen liên tục rất bất thường, nhưng mà trước mắt, từ lúc Even Joseph lên thuyền liền bắt đầu phát sinh đại sự, Sick đã không tin vào xác suất rồi.

Even Joseph kéo hai người tới một góc, đã qua ba đầu phố, bọn họ nhìn thấy một dáng người tươi mát giữa con phố dơ bẩn.

Lys Na đưa lưng về phía bọn họ, cái đuôi màu đen vung vẩy rất gấp. Nàng mặc một cái áo chên màu cà phê, bên trong là áo sơ mi trắng cao cổ. Một cái váy kiểu Gothic. Cặp đùi đẹp bao trong tất chân màu trắng, chân mang giày cao gót. Tóc buộc thành hai cái đuôi ngựa, đuôi tóc kéo đến trước ngực.

Sick tới gần nàng, cái đuôi của nàng thôi vung vẩy, đột nhiên quay đầu lại. Vừa nhìn thấy Sick, nước mắt của nàng liền rơi xuống.

Lys Na chạy qua đường, bỏ nhào vào trong ngực Sick, vừa khóc vừa nói: "Chủ nhân hân, hân rớt xuống biển!"

"Nanaimo rớt xuống biển rồi hả?" Sick vội hỏi: "Bao lâu rồi?"

"Không phải người ăn hân chứ?" Even Joseph cũng hỏi.

Lys Na xóa đi nước mắt trên mặt, bỏ qua Even Joseph: "Đã năm ngày rồi. Đại vương Agnes Morrow công kích thuyền của chúng ta, chủ nhân trong lúc chiến đấu thì bị rơi xuống biển, không có nổi lên... Rất nhiều thuyền đều hư mất, chìm rồi..." Nước mắt Lys Na lại tràn ra: "Ồ ô... Chủ nhân là đồ dân..."

Sick cảm thấy Nanaimo không có nhiều cơ hội: "Tiếp theo có ý định gì không?"

"Chủ nhân nếu như không có chuyện gì, có lẽ sẽ tới nơi này. Nếu như đợi không được hân, ta cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp trở lại Ma giới... Năm ngày đều không có cảm ứng được..."

Sick ôm Lys Na. Năm giây sau, Sick nói: "Người trước theo chúng ta, chúng ta đang suy nghĩ biện pháp trở lại thuyền của mình. Nếu như có thể tìm được thuyền của chúng ta sẽ trở lại Sarangi Lehra, người có thể sẽ tìm chủ nhân mới, hoặc là từ nơi ấy trở lại Ma giới."

Lys Na rung rung gật đầu.

"Đúng rồi, người hiểu ngôn ngữ ở đây sao?" Sick hỏi. Hắn thấy lông vũ trên mũ Lys Na đều gãy, cũng lem luốc. Đây là chuyện trước nay chưa từng có. Nanaimo tuyệt đối sẽ không để cho Lys Na ăn mặc quần áo bẩn. Điều này càng chứng minh, hiện tại không có Nanaimo chiếu cố Lys Na rồi.

Lys Na lau mặt, ngẩng đầu nhìn Sick, gật đầu kiên định: "Ta biết."

Có Lys Na phiên dịch, Sick cuối cùng có thể nghe hiểu dân bản xứ đang nói cái gì rồi.

Nanaimo có cho Lys Na tiền xài vặt, những số tiền này có thể sử dụng ở chỗ này. Mặt khác Even Joseph quan sát đám người một lúc, dẫn vài tên vào ngõ tối, lúc đi ra thì trên tay cũng có thêm một khoản tiền.

Sick lo lắng Even Joseph sẽ chọc vào phiền toái: "Người không sợ bị trả thù? Vạn nhất phía sau bọn họ có tổ chức thì xử lý thế nào?"

"Yên tâm đi. Ta nhìn được." Even Joseph nhún nhún vai: "Kỵ sĩ còn rành chuyện này hơn tội phạm. Muốn tránh hậu họa thế nào, muốn chọn đối tượng thế nào, ta rành hơn người nhiều."

"Nếu như ở trong nước, người làm như thế là phạm tội đó." Sick mếu máo.

"Vũ lực là pháp luật duy nhất ở đây." Even Joseph không để ý. Những người kia cũng không phải thứ tốt đẹp gì, bọn họ hoàn toàn không phải bình dân kỵ sĩ nên bảo hộ.

"Ta cũng tán thành nhập gia tùy tục, bắt quá ——" Sick liếc Even Joseph. Hắn còn tưởng rằng, việc này phải Sick hoặc Lys Na giật giây thì Even Joseph mới động thủ. Không nghĩ tới thằng này tự thân hoạt động rồi.

"Sao?" Even Joseph mở to con mắt vô tội nhìn Sick.

"Không có việc gì." Sick nói. Đây cũng là trường thành sao?

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 4 - Chương 13: Nghệ thuật phiên dịch

Tất cả quán ăn ở đây đều bán rượu, mặc kệ nó kỳ dị bao nhiêu. Đây là một quán ăn như vậy, các vách tường được treo rất nhiều tiểu bản động vật, mùi chất bảo quản nồng nặc trong gian phòng không cửa thông gió. Sick cho rằng một vài tiểu bản treo trên kia hẳn là nhân loại đến từ thế giới khác. Hắn còn trông thấy các chuỗi đầu lâu người ở trong góc. Cửa sổ phủ đầy bụi cùng dầu tay, trên tường có nhiều, rất nhiều ‘danh ngôn tục ngữ’. Sàn nhà ẩm ướt, mấy chỗ chỉ nép thêm vài miếng gỗ để che lỗ hổng phía dưới. Người trong phòng bản thủ, to tiếng, thậm chí dùng nắm đấm làm ngôn ngữ giao tiếp.

Vị trí có thể bao quát cả quán đều có người rồi, Sick và đồng bọn chỉ thích ngồi ở cạnh cửa. Hắn ngẩng đầu thấy được sườn một chiếc thuyền vớt ngang trên trần nhà. Chẳng biết tại sao còn treo thêm mấy sợi dây thừng thông xuống, rốt cuộc là làm gì?

Lys Na hỗ trợ phiên dịch tên đồ ăn, nhưng có vẻ món sau càng dị hơn món trước. Sick không hiểu như món ăn tên là "Thùng thuốc súng quần dây thừng cực độc" bắt nguồn từ đâu. "Đầu ăn thuyền viên" là cái quỷ gì? Có quan hệ với đầu tê giác ăn người sao?

Sick còn phát hiện trong thực đơn có quá nửa là chất kích thích bị cấm dùng, có vẻ ở đây có người ăn nó thay cơm. Như vậy sẽ chết đấy.

Bỏ qua những thứ quái dị ở trên, cuối cùng bọn họ chọn một ít đồ ăn xem như bình thường, nhưng lúc món ăn được mang lên, hình như bình thường chỉ là tương đối. Nó là một đám vật chất quánh như keo có màu cà phê, ăn vào đủ vị.

Bởi vì bọn họ thật sự rất đói, mà những món này cũng tốt hơn thức ăn cho nô lệ, thoáng cái đồ ăn đã bị bọn họ quét hết.

Vấn đề trước mắt là nước. Ở đây thiếu nước sạch trầm trọng cho nên người ta đều uống rượu thay nước. Sick không uống rượu nhưng tình thế buộc phải uống rồi. Hắn thật sự rất khát, mặc dù những chất lỏng đục đục cay cay này khó có thể nuốt xuống, hắn vẫn uống rất nhiều.

Nếu như Nanaimo ở đây sẽ ngăn hắn lại, hắn sẽ đun nóng để giảm độ cồn rồi mới cho Sick uống, nhưng nơi này có Even Joseph, có Lys Na, lại thiếu Nanaimo.

Even Joseph chưa thấy Sick uống rượu, cơ mà hắn đã thấy rất nhiều người uống rượu, cho nên hắn phát giác dị trạng ngay lập tức. Điều đầu tiên không đúng là ngôn ngữ tứ chi. Sick rất biết kiểm soát mình, cho dù tình huống ác liệt thế nào, hắn cũng sẽ không run chân, gõ bàn hoặc bộc lộ các loại cảm xúc nôn nóng.

Nhưng hiện tại, Sick lại vuốt chén, khoe môi nhếch lên như đang cười.

Thoạt nhìn tâm tình rất tốt! Xuất hiện ngôn ngữ cơ thể vô ý thức đã đủ kỳ quái rồi, rõ ràng còn cao hứng!

Lys Na tuân theo phản phó lúc Sick chưa uống rượu, phiên dịch lại nội dung cuộc trò chuyện xung quanh cho họ nghe: "Có người đang nói chuyện về pháp sư đến từ Aidonatello. Bọn họ nói có một nô lệ đến từ Aidonatello tên là Nalinge, hắn dò xét hội đấu giá nô lệ, hủy diệt hai đội tàu, nghe nói hiện tại còn đang tìm một chiếc thuyền đến từ Aidonatello."

Sick nhíu mày: "Bọn họ có nói thuyền Nalinge đang tìm đến tột cùng ở nơi nào sao?"

"Hình như là tại ụ tàu trong nhà đại ca bọn hắn. Nhưng mà bọn họ đã thay đổi chủ đề rồi, không có nói ụ tàu ở đâu."

Sick hỏi lại: "Là người bàn kia?"

Lys Na chỉ giữa tiệm. Đó là một cái lối dài rộng sáu mét dùng để phục vụ cho các trận đánh nhau kèm cá cược. Bên cạnh lối dài là khán đài, mỗi bên đều đầy áp người. Ngón tay Lys Na chỉ vào cái bàn bảy người, mỗi người mày rậm mắt to. Người thứ tám đang bước xuống từ lối dài. Hắn vừa knock out đối thủ, giúp bằng hữu kiếm không ít tiền đánh cược. Người bị đánh bất tỉnh bị kéo xuống đài, ném ra đường rồi.

Sick đứng lên, chừng lại một chút, như là đang tính hướng đi, rồi mỉm cười với những người còn lại: "Ta đến hỏi bọn hắn. Hẳn quay người đi về hướng bàn kia."

Bởi vì điệu cười kia quá tỏa nắng, Even Joseph mới cảm thấy bất an. Hắn tranh thủ đứng dậy đuổi theo. Lys Na cảm thấy những người kia có lẽ nghe không hiểu Sick, cũng vội vàng đi theo.

Sick đi đến bên trái người vừa xuống đài, vỗ bả vai người kia: "Tiên sinh, có thể thỉnh giáo ngài một chuyện không? Ụ tàu có thuyền Aidonatello mà ngài vừa nói ở nơi nào?"

Ngoại hình người nam nhân kia hơi tương tự nhân loại. Hắn có bốn cánh tay, làn da màu đồng, khung xương lại to hơn người Aidonatello. Cái cằm cùng sống mũi của hắn đều méo mó, có lẽ do bị đánh gãy quá nhiều lần. Hắn quay đầu trừng Sick, miệng ép thành một đường. Một tay cầm chén rượu, một tay cầm bình rượu, một tay cầm gà rán, một tay cầm bánh mì.

Lys Na đứng bên phải Sick, khom người, đầu gối kẹp chặt, phiên dịch cho Sick: "Thằng cha chú hỏi chú, cái dkm chú vừa nói ở chỗ nào? Chính là cái ụ tàu chú mới nói đấy."

"Mày cũng lớn gan lắm mới dám quấy rầy ông mày uống rượu!" Người bốn tay quay lại nhìn Sick, hất tay Sick, rống to.

"Hắn nói cái gì?" Sick hỏi Lys Na.

"Hắn nói hắn rất bận, không rảnh trả lời." Lys Na nói.

"Chuyện này rất quan trọng, xin ngài bớt thời giờ trả lời." Sick nói với người bốn tay.

Lys Na phiên dịch: "Thằng cha chú đang hỏi chú, trả lời ngay! Có cái đem uống rượu đấy, chuyện của ông quan trọng hơn!"

Người bốn tay đặt mạnh chén rượu, bình rượu, gà rán xuống, đứng phắc dậy hất ngã cả ghế ngồi. Hắn cao hơn Sick bốn cái đầu, vừa nhìn Sick vừa gào thét: "Thằng ranh con mày không muốn sống nữa! Cùng ông mày lên lôi đài đi! Xem ông mày làm mẹ mày sướng!"

Sick nghe không hiểu, đành phải hỏi Lys Na hắn đang nói cái gì. Lys Na nói: "Hắn nói không đánh thì không quen, lên lôi đài thử thân thù lại nói."

Even Joseph nói khề với Lys Na: "Ta cảm thấy người phiên dịch là lạ đấy. Thoạt nhìn hắn rất tức giận."

Lys Na cười sáng lạn, không nhìn Even Joseph, nói: "Phiên dịch là nghệ thuật vượt qua cách biệt văn hóa ah."

"Ta cảm thấy người nhất định phiên dịch sai rồi." Even Joseph rụt cổ.

Sick lại rất hài lòng, hắn lắc lắc tay cùng bà vai: "Tốt, vậy thì tí thì một lát."

Lys Na phiên dịch: "Ai sợ ai? Xem tao lột da mày!"

Người cả tiệm sớm đã chú ý tình huống nơi này rồi, nghe được Lys Na phiên dịch lập tức hoan hô. Mọi người gào thét, xương gà cùng rượu bay tứ tung.

"Bọn họ hô cái gì?" Sick quay đầu hỏi Lys Na.

Lys Na nghiêng đầu nghe một lát. Một nửa người hô "Giết nó đi", một nửa khác hô "Thông A*ss nó".

Lys Na nhìn Sick: "Bọn họ chúc người khiêu chiến thành công."

"Ồ." Sick gật đầu.

Lôi đài là khối đá lớn, mặt ngoài được mài nhẵn, nửa phần trên có màu đỏ đen, có thể là bị chất lỏng nào đó thẩm thấu theo thời gian tạo thành. Bốn phía lôi đài có cột gỗ, giữa các cột gỗ có buộc dây thừng giới hạn phạm vi. Có vài cột gỗ cũ, có vài cột gỗ mới, đại khái là do các trận đấu ảnh hưởng, đành phải đổi mới vài cột. Sick cùng người bốn tay đứng ở hai phía trên đài.

Even Joseph cùng Lys Na tới bàn đặt cược, bọn họ đặt hết tiền vào Sick. Hàng long giả Mark phí hết một phen công phu ném xương, ném thìa thiếu chút cầm bình rượu đập lên tên ghi kèo mới làm hắn đề ý, thật vất vả mới thành công đặt cược cho Sick.

Chỉ có ba người họ đặt cho Sick. Tất cả mọi người khác đặt cho người bốn tay.

Mọi người thảo luận chiến tích của người bốn tay. Hắn là chiến sĩ nổi danh trên biển, cũng là thường thắng tướng quân ở đây. Từ đồ ăn hắn cầm trên tay có thể biết, hắn rất được chủ quán chào đón, cơ hồ là đại biểu ở đây. Rượu hắn uống cũng tốt hơn người khác nhiều, không có trong menu đấy.

Trong quãng thời gian chờ trận đấu bắt đầu, người bốn tay thoáng thì rống to với khán giả, thoáng thì khua tay với Sick, bước chân không nghỉ chút nào. Sát ý trong mắt hắn dày đặc, phảng phất không thể đợi lâu hơn để xé Sick ra. Trái lại Sick, hai tay hắn một mực thu trong áo, khí định thần nhàn, hô hấp trầm lắng, một bước không đi.

Số tay không phải yếu tố quyết định thắng bại. Cao thủ dù cụt một tay cũng có thể đánh bại người hai tay. Even Joseph chỉ xem cái này đã biết, Sick mạnh hơn người bốn tay nhiều.

Một bartender đầu mào gà, quàng khăn đỏ, lúc này kiêm chức MC. Hắn giới thiệu lý lịch người bốn tay, thuận tiện hâm nóng bầu không khí.

"Đến từ ——" Giọng bartender bị tiếng hoan hô áp đảo: "—— tàu ——" lại là một hồi gào thét, huyết sáo cùng vỗ bàn điên cuồng. Đám người dưới đài đông như kiến.

Bartender hô to: "Đấu sĩ vĩ đại nhất! Có kỷ lục đánh rụng vô số răng người, tính đến trước mắt là hai trăm hai mươi bảy cái! Đến tốt cùng có thể gia tăng hay không? Máu tươi làm hắn hưng phấn, đau đớn làm hắn cuồng bạo, không ai có thể trụ qua ba phút trước mặt hắn!"

Giới thiệu xong người bốn tay, đợi người bốn tay nghe đủ tiếng hoan hô, hắn phải giới thiệu Sick rồi. Nhưng lúc hắn chuyển sang Sick, bỏ ra hơn hai mươi giây dò xét từ trên xuống dưới, cố gắng sưu tầm tất cả các tính từ lãng xê Sick, lại bó không ra dù chỉ một từ. Sick vừa gầy vừa keo kiệt, bartender chịu thua rồi.

"Ta! Để ta giới thiệu hắn!" Lys Na xung phong, lên đài đối mặt khán giả. Hai tay nàng kết thành hình cái loa đặt lên miệng, hô to: "Đến từ Aidonatello, kỳ nhân Sick-muốn chết! Diễn hình số nhỏ, con rơi nữ thần xui xẻo!"

Dưới đài im ắng.

"Siêu đào phạm bị cả nước truy nã, bộ đội vũ trang đuổi giết, phong quang vô cùng, sau hoàn lương lại thiếu tiền!" Lys Na giơ lên nắm tay phải hô to.

Người dưới đài đột nhiên hoan hô, phảng phất kinh nghiệm như vậy đã xúc động ký ức nào đó trong bọn họ. Người ở dưới đài hô to: "Phạm tội vạn

tuế!" "Pháp luật đã chết!"

"Vẫn là người xấu tốt!" Lys Na hô to. Cả tiệm hoan hô như sấm động.

Bất kể là bartender hay là Lys Na nói Sick đều nghe không hiểu, nhưng hẳn cảm thấy thái độ bartender có chút vũ nhục người, mà Lys Na giống như đang nói bậy.

Lys Na nói xong, nghe xong một hồi hoan hô tưng bừng rồi. Bartender lui một bước, hai người quyết đấu tiến lên một bước. Bartender giờ lên cái xẻng cùng nắp nồi thoát nhìn nắp mờ mờ, có lẽ thường xuyên bị cuốn vào trận đấu, vừa đánh vừa hô to: "Bắt đầu!"

Người bốn tay đã xuất thủ từ trước. Sick cũng không ngoài ý muốn, hẳn xoay người, cơ hồ là đánh lên cánh tay đối phương, một quyền đánh vào mũi người bốn tay. Lực một quyền này rất mạnh, tiếng xương gãy vang lên. Người bốn tay ôm mặt ngồi xổm xuống, máu tươi nhỏ không ngừng trên lối đi, thấm vào trong đá.

Trong lúc nhất thời, toàn trường lặng im. Tình huống trước mắt đã vượt ra ngoài dự đoán.

Quy củ ở đây là đánh tới khi một phương đầu hàng hoặc xuống đài mới thôi. Sick không cho rằng người bốn tay sẽ đầu hàng như vậy, hẳn lui đến bên cạnh dây thừng, kéo ra cự ly.

Quả nhiên người bốn tay liền đứng lên. Hẳn xoa mặt đầy máu, cơ bắp vận vẹo vì phẫn nộ. Bốn cánh tay hiện lên gân xanh, nhào về phía Sick.

Sick cúi người, quét chân người bốn tay, tay nắm lấy đai lưng đối phương. Người bốn tay bị Sick quăng, cả người bay lên, lướt qua dây thừng rơi xuống lối đi.

Even Joseph ở dưới vỗ tay.

Miệng Bartender há hốc. Còn chưa đặt nắp nồi xuống, thắng bại đã phân rồi.

Im ắng bao phủ một thời gian ngắn, cuối cùng bị vô số câu chửi cho đánh vỡ. Tục ngữ ca dao lan khắp nơi.

Even Joseph cầm một cái túi lớn nhét đầy tiền đặt cược, lại giao cho Lys Na. Dựa theo quy tắc, những số tiền này đều là của bọn họ đấy, nhưng nhìn bộ dạng quần chúng, bọn họ rất không có khả năng ngoan ngoãn để cho bọn này rồi đi.

"Sick, đi thôi!" Even Joseph nắm thánh kiếm, hô to với Sick.

"Ta còn không có hỏi hân ụ tâu ở đâu!" Sick chạy đến gần Even Joseph. Hẳn quay đầu lại thấy, người bốn tay đang tại giây dựa, trong đám người, muốn đứng lên đánh với Sick một trận nữa.

"Nghĩ cũng biết không có khả năng hỏi được, chúng ta phải đi!" Even Joseph bắt lấy tay áo Sick.

Những thực khách nổi giận ngùn ở cửa không cho bọn họ ra ngoài, bắt đầu dùng luật rừng rồi. Even Joseph nhú mày, cũng mặc kệ đối phương nghe hiểu hay không, hét lớn một tiếng: "Không muốn bị thương thì tránh ra!" Hẳn chém một nhát liền tạo thành vết nứt thẳng tới cửa, đám khách né ra hai bên để lộ một con đường.

"Chạy!" Even Joseph cầm Sick lao ra cửa tiệm, hai người khác theo sát.

Đám khách cũng đuổi theo, Even Joseph kéo hai người chạy như điên, vừa chạy vừa vung kiếm tạo vật cản trên đường.

Xác nhận đã an toàn, Even Joseph dừng lại, buông tay, nói với Sick: "Lần sau tuyệt đối không cho người uống rượu. người ah uống rượu, liền không cần nhắc hậu quả rồi."

"Ta cảm thấy có thể hỏi mà." Sick cúi đầu.

"Ta phải sửa lại một chút. Người không chỉ là không cần nhắc hậu quả, thành quả cũng không cần nhắc!" Even Joseph nhìn thoáng qua túi lớn trên tay Lys Na, nói: "Ít nhất hiện tại chúng ta có tiền rồi. Thái dương cầu cũng xuống núi rồi, chúng ta nên tìm một chỗ qua đêm."

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 14: Even Joseph tâm sự và cần ăn đòn

Bọn họ chiếu theo chiến lược đã bàn trước, một mặt đi, một mặt để cho Lys Na phiên dịch tên các cửa tiệm ven đường. Bọn họ không tìm được khách sạn, ngược lại phát hiện vài cửa hàng kỳ quái như "tiệm dưỡng mắt", "chi nhánh phẫu thuật đầu lưỡi"... Sick say tới mức suýt đi vào mấy cái tiệm kia, may

mà Even Joseph giữ kíp.

Đợi đến lúc gió đêm bắt đầu chuyển lạnh, Sick xem như tỉnh rượu. Bọn họ đi vào một con hẻm vắng. Thùng gỗ nằm lăn lóc đã lâu trên đất phủ đầy dây leo, nước đọng cùng bùn đất kết thành một cục.

Sick thờ dãi: "Ta khát nước."

"Không có biện pháp." Bước chân của Even Joseph cũng nặng hơn.

Bọn họ đã đi qua ba cửa tiệm. Cái thứ nhất Lys Na nói đây là "tiệm bán móng tay", sau đó nàng tiếp tục hướng về phía trước, chỉ vào cái thứ ba "tiệm thay móc sắt".

Sick dừng trước cửa tiệm thứ ba. Nó so với hai cái trước mới hơn nhiều, ít nhất còn không có bị vết bẩn áp đảo. Hắn chỉ vào cửa tiệm có sổ thủy tinh: "Cái này bán gì?" Cửa tiệm này rất sạch, sạch tới mức bất thường.

"tiệm bán móng tay?" Lys Na vặn eo quay người, nghi hoặc.

"Không phải, kể bên cơ."

"tiệm thay móc sắt?"

"Không phải! trước đó. Giữa hai tiệm kia còn có một tiệm nữa, người không thấy sao?" Sick đến chỗ cửa tiệm thứ hai, nắm lấy biển hiệu.

Trong lúc nhất thời, Lys Na cùng Even Joseph giống như bị giật mình, lùi ra sau một bước.

Sick nghi hoặc nhìn phía sau mình, không có có yêu quái mà.

"Cửa tiệm này có từ trước sao? Là ma pháp à?" Even Joseph chỉ vào nó.

Sick mới phát giác, Lys Na cùng Even Joseph đều nhìn không thấy cửa tiệm này. Đến khi Sick dùng tay nắm biển hiệu, bọn họ mới nhìn thấy. Đối với bọn họ, cửa tiệm này không hề tồn tại.

"Lys Na. Biển hiệu, trên đó ghi cái gì?" Sick lắc lắc tấm biển. Mặc dù nó đã được cách điệu thành hình một con quái thú cho hợp với hoàn cảnh, nhưng hắn biết rõ vật này thuộc về Aidonatello, chắc là chi nhánh cửa hàng nào đó.

"Apple Dream" Lys Na trả lời. Cặp mắt của nàng tròn to. Nàng cũng liên tưởng tới cửa hàng Nanaimo thường mang nàng đến.

Sick cùng Lys Na đẩy ra cửa tiệm tiến vào.

"Hoan nghênh quý khách." Trong tiệm vang lên một câu như vệt nói, trầm bổng mà du dương.

"Cho ta nước." Sick đi đến chỗ ông chủ đứng, đưa ra một khoản tiền.

Chủ nhân giọng nói kia tên là Mengmo, một thành viên tộc yêu tinh. Mengmo ở đây cùng dùng Mengmo ở cửa tiệm lần trước giống như đúc. Gầy teo nhỏ, tóc màu xanh da trời, làn da tái nhợt, con mắt như hai viên ngọc trai không có đồng tử. Hắn mặc áo soni, quần đùi màu đen, còn có một cái tạp dề hình quả táo. Trên cổ đeo một cái vòng kim loại, bên trên khắc: 75349.

Hắn nhận tiền liền lấy ra một bầu nước đưa Sick. Sick nốc một hơi hết nửa bầu.

Bài trí trong tiệm giống như sơn động. Vách tường bằng đá gồ ghề, trong chỗ sâu còn có nước chảy ra. Cửa tiệm này rộng hơn cửa tiệm lần trước Sick vào một chút. Ngoại trừ chỗ Mengmo đứng còn có bốn cái bàn. Trong tiệm trống trơn, không có khách.

Sick uống xong, mở miệng hỏi: "Các người không phải là xí nghiệp trong lục địa sao? Ở đây cũng có à?"

"Đây là thời đại hội nhập, chúng ta cũng muốn khai phát thị trường thế giới." Mengmo vừa nói vừa lau ly rượu. Hắn dùng giọng Aidonatello: "Ăn cái gì?"

"Hai phần đồ ăn cho người Aidonatello, một phần cho mị ma." Sick nói.

Mengmo quay người rời đi. Hắn bỏ hai phần ăn cho người vào lò nướng, làm tiếp một phần đồ ăn cho mị ma. Cuối cùng hắn lại làm một phần đồ ăn đặc biệt. Đó là bánh cuốn rau quả to như dưa hấu. Bên trong có hai cái bắp cải, sáu quả táo, hai quả dưa hồng, nhiều dưa leo, bắp, măng cùng trứng luộc... hắn đẩy nó tới đối diện quầy.

Sau đó hắn lấy ra giấy cùng bút, hỏi Sick: "Ngài muốn biết cái gì?" Ăn cơm ở Apple Dream được tặng thêm một ít tin tức. Cái này rất được khách hàng hoan nghênh.

Sick hỏi: "Người có biết Mojie ở đâu không?"

"Chúng ta không biết. Mojie là cái gì?" Mengmo lắc đầu. Tàu Mojie là một chiếc thuyền đánh cá rất tuân thủ luật pháp, bắt kẻ là đồ vật trên thuyền, tiến

hành đánh bắt hay là hải trình đều hợp pháp, không dính gì tới chợ đêm. Khó trách Mengmo không biết. Chợ đêm không có hứng thú với con thuyền này, cũng sẽ không truyền lưu tin tức tương quan.

"Như vậy —— tên kia tên gì? Cái tên có bốn tay đánh nhau với ta ——" Sick nhú mày quay đầu nhìn Even Joseph, Even Joseph nhại theo cách phát âm của bartender lúc nãy. Mengmo nghe xong liền biết Sick đang nói ai rồi.

Sick hỏi: "Ụ tàu của hần ở đâu?"

"Chúng ta biết, bọn họ rất nổi danh." Mengmo nói xong bắt đầu ghi: "Ụ tàu của bọn hần thông với hệ thống thủy lợi, vị trí ở gần đỉnh núi. chúng ta cho ngài cái bản đồ."

"Cảm ơn." Cuối cùng có manh mối rồi, Sick thở dài một hơi.

Đồ ăn đã nướng chín, ba người vây quanh bàn, thoáng chốc đã ăn hết sạch rồi. Sick lại chạy tới series bánh chuột ngọt, Even Joseph cũng gọi thêm ít đồ ăn, thế là bọn họ lại có thêm thông tin. Bọn họ hỏi xong tin tức về ụ tàu, Even Joseph lại hỏi về thuyền trưởng Nalinge. Hần cùng Sick nghe rất chăm chú.

Mengmo nói: "Nalinge đến từ Sarangi Lehra thuộc Aidonatello, tốt nghiệp đại học pháp sư Evan Saar."

Sick "Oa" một cái thể hiện sự hải thần phục. Đó là đại học pháp sư cao cấp nhất ở Aidonatello, dùng chính tên của người sáng lập Quyền Trọng Ánh Sáng. Mỗi thế hệ sắp tốt nghiệp đều được doanh nghiệp săn đón. Piccolo cũng vì bị chỗ này từ chối mà phát điên.

"Sarangi Lehra là cường quốc ở Aidonatello, cái này ngài đã biết?" Mengmo nói tiếp, tay cũng không ngừng ghi: "Nalinge tốt nghiệp xong liền tới làm việc cho công ty vận chuyển liên giới... Chính giữa ngài không có hứng thú? Bảy năm trước đoàn thuyền do hần dẫn đầu bị hải tặc vây công. Hàng hóa bị đoạt, thuyền viên bị bán làm nô lệ, hần cũng thế."

"Ba năm trước, hần giết chết chủ nhân, phóng thích nô lệ trên thuyền, tự mình làm thuyền trưởng. Sau khi lại dùng phương thức giống nhau giải phóng rất nhiều con thuyền, thành lập đội thuyền của mình. Bình thường hần buồn lậu để làm sinh ý, cũng sẽ liên thủ với 'bạch đạo', chủ yếu nhằm vào mua bán nô lệ."

"Tác phong làm việc của hần giống giới tri thức của Aidonatello, lại có sĩ khí cổ nhân, lấy mục tiêu bảo vệ người khác làm nhiệm vụ của mình. Sau khi thành lập đội thuyền, hần vẫn luôn truy tìm tung tích những thành viên năm đó, dùng các loại thủ đoạn cứu bọn họ ra. Bởi vì thanh danh của hần càng ngày càng vang dội, có vài thuyền trưởng sợ hãi chủ động phóng thích thuyền viên, cho nên việc tìm kiếm coi như thuận lợi, cũng có rất nhiều người đã chết."

"Hiện tại chỉ còn một người không biết tung tích."

Even Joseph hỏi: "Ông ta không muốn trở lại Aidonatello? Sau khi đạt được tự do đều không có trở về à?"

"Trước khi hần tìm được tất cả thuyền viên sẽ không trở lại Aidonatello."

Sick nghe xong sự tình về Thuyền trưởng Nalinge, tâm lý kính nể tự nhiên sinh ra. Dùng kinh nghiệm của thuyền trưởng Nalinge, trở lại Aidonatello nhất định có thể tìm được một công việc cực tốt, ông ta không cần phải cần xé nhau ở nơi tận cùng thế giới, không cần phải chịu đựng cảnh bùn với máu trộn lẫn nữa.

Nhưng ông lại lựa chọn tiếp tục chiến đấu, vì thuyền viên, cùng rất nhiều người có hoàn cảnh tương tự.

Vì một phần ý thức trách nhiệm. Đây là hi sinh vĩ đại cỡ nào.

Tiếng Even Joseph đột nhiên cắt đứt suy nghĩ của Sick: "Quá ngu xuẩn, hần phải về Aidonatello ngay!" Hần nói vừa nhanh vừa vội. Rõ ràng là đang phê bình thuyền trưởng Nalinge, giọng điệu lại như biện giải cho mình: "Hần biết rõ mình đang làm gì sao? Lãng phí cuộc sống ở nơi thâm sơn cùng cốc này, chỉ có thằng ngu mới làm!"

"Hắc! Ông ta thật vĩ đại được không nào? Việc này cùng lãng phí không liên quan!" Sick nghe xong nhin không được bốc hỏa, nhú mày trừng Even Joseph.

Even Joseph giơ tay lên, làm ra động tác thiếu kiên nhẫn: "Hần rõ ràng có tiền đồ rất tốt, cũng đã tự do, hần không mang thuyền viên về cũng sẽ không sao ah!"

Sick đề cao giọng: "Cũng bởi như vậy mới vĩ đại ah. Ông ta hi sinh tiền đồ cứu vớt nô lệ, đây là lựa chọn rất khó khăn!"

Hai người không ai nhìn ai.

"Đây là bởi vì hần quá ngu ngốc." Even Joseph nói.

Sick hít sâu một hơi, hít tới mức lồng ngực trướng lên, sau đó bật ra: "Cho dù ông ta lựa chọn cứu vớt nô lệ, cũng sẽ không ai vì thế mà trách người người không tận sức cứu vớt nô lệ. Người không cần phê bình ông ta để giải thích giúp mình."

"Ta không phải ——" Even Joseph còn muốn nói tiếp, nhưng Sick nói nói trúng tim đen, hần không có biện pháp kiên trì ý kiến cá nhân. hần lắc đầu,

ngồi xuống, khuỷu tay tựa trên bàn, cong lưng, dùng ngón tay chống trán.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Sick không có buồn tha Even Joseph. Tay trái đặt trên quầy bar, thân thể nghiêng về phía trước, nhìn chăm chăm Even Joseph: "Ta cảm thấy người trở nên rất dễ dàng ừ ừ, còn hay viện cớ. Rõ ràng không có ai trách người, người lại cứ trách mình, thậm chí bắt đầu công kích người tốt. Trên người của người rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Có chuyện." Even Joseph vung tay, thở một hơi, lí nhí: "Không phải 『sự tình gì』, là có chuyện." Nói xong, hẩn lâm vào trầm mặc.

Sick thấy Even Joseph lại im lặng, quyết định phải giải quyết chuyện này. Hai tay của hẩn nắm cổ áo Even Joseph kéo lại, nghe răng uy hiếp Even Joseph. Sick nói từng chữ: "Nói, tường, tận, sự, tình, xảy, ra, cho, ta!"

Đối mặt uy hiếp "Không nói sẽ cắn người" của Sick, Even Joseph quyết định nhượng bộ, đành phải nói: "Lúc trước làm nhiệm vụ, đồng đội của ta lỡ chém tay phạm nhân. Phạm nhân bởi vì không muốn chia tay với bạn gái, mượn dao cường ép nhà gái. Đồng đội của ta vì bảo hộ nhà gái, sau khi cảnh cáo không có hiệu quả, đã dùng thánh kiếm chém tay người kia."

"Cô gái kia không sao chứ?" Sick hỏi.

"Không sao."

"Cho nên, vấn đề ở đâu?" Sick hỏi lại. Người bị hại bình an vô sự, không phải không có chuyện gì sao?

"Sau đó chúng ta giúp phạm nhân cầm máu." Thấy Sick không có ý hỏi kết cục của phạm nhân, Even Joseph tự động bổ sung. Băng gạc hoặc khăn ướt phải được vắt khô, sạch, có túi nhựa bọc bên ngoài, bảo quan trong thùng lạnh. Tuyệt đối không được đặt trực tiếp vào đá lạnh hoặc ngâm nước, như vậy sẽ đẩy nhanh tốc độ hoại tử. Even Joseph nói tiếp: "Sau đó đưa đến bệnh viện, rồi lại đón về, chỉ là cánh tay không gắn lại được. Vấn đề ở chỗ, sau đó người nhà phạm nhân tố cáo đồng nghiệp của ta tặc trách. Bọn họ nói kỹ sĩ phải nghĩ dùng biện pháp vừa giải quyết vấn đề mà không được làm ai bị thương, chém người không phải chính nghĩa."

Sick chỉ nghe.

Even Joseph nói tiếp: "Còn có một người khác hợp tác với cảnh sát, anh ta đưa được một tên tội phạm cường gian ra tòa, kết quả quan toà phán tại ngoại, người được thả về. Vào lúc ban đêm phạm nhân này lại phạm án, lần này là cường gian giết người. Người nhà nạn nhân đương nhiên rất phẫn nộ cho rằng quan toà thả cộp về núi. Kết quả thẩm phán lại nói: là do bên viện kiểm sát chưa đánh giá đúng mức độ nguy hiểm của tội phạm, đều là viện kiểm sát sai." Even Joseph nói rất nhỏ, gần như là lầm bầm lầu bầu: "Chỉ cần có nhận thức cũng biết phạm tội cường gian hàng loạt rất nguy hiểm nha? Được huấn luyện nghiệp vụ một chút thì biết tội phạm loại này có tỉ lệ tái phạm rất cao a? Còn những người ngày đêm đối mặt tội phạm, nhìn qua tư liệu là rõ thẳng này chỉ cách giết người một đường chỉ a?"

Sick gật đầu, nhếch môi.

"Chuyện lần này cũng thế. Chỉ là kiểm tra văn phòng Sola Maha mà những đại biểu kia làm khó dễ đủ điều, thật phụ với những gì họ tuyên thệ.

"Ta bắt đầu cảm thấy, có lẽ chính nghĩa chỉ tồn tại phía người bị hại? Đối với những người khác, duy trì chính nghĩa thật phiền, chính nghĩa chỉ là một lớp vàng dát, không hơn. Tốt nhất là không ai bảo vệ chính nghĩa, bọn họ có thể lấy lý do 『tu phục chính nghĩa』 để rao giảng tiếp.

"Nếu như thù hận chính nghĩa vĩ đại như vậy, tại sao? Tại sao kỹ sĩ thù hận chính nghĩa, kết quả là bị sỉ vả, đại biểu mắng như chó, dân chúng xem như lừa, tại sao? Rõ ràng là làm chuyện tốt, lại làm cho sinh hoạt kỹ sĩ bết bát hơn?"

Sick đã buông Even Joseph, khuỷu tay đặt trên bàn, tay chống má. Hẩn xác định Even Joseph không muốn nói tiếp, mới mở miệng hỏi: "Những vấn đề này, người có nói với ai chưa?"

Ánh mắt Even Joseph tránh Sick, nhìn quanh phòng.

Sick híp mắt, thân thể nghiêng tới gần Even Joseph: "Người không nói với ai?"

"Không được sao?" Even Joseph cuối cùng đối mắt với Sick, hẩn kéo căng môi có chút tức giận: "Ai cũng có gánh nặng, ta không phải họ, nói ra chỉ thêm phiền."

Sick chăm chăm vào mặt Even Joseph, ngắm thật lâu. Chăm chăm đến khi Even Joseph cảm thấy mắt tự nhiên, co cổ, khăn trương nhét một cái bánh vào miệng.

Thật lâu sau, cuối cùng Sick mở miệng: "Người, quá ngạo mạn."

Even Joseph bị sặc, ho mạnh. Hai người bọn họ chỉ cách nhau 50cm, thiếu chút nữa hẩn đã phun đầy mặt Sick. Hẩn lau lau mặt, nghi hoặc: "Tại sao lại ngạo mạn?" Nếu như nói mềm yếu hẩn còn có thể hiểu được, ngạo mạn căn bản không dính a.

Sick tha cho Even Joseph, không dùng mắt đâm tên kia nữa. Sick kéo cự ly, nhếch chân bắt chéo, hai tay khoanh trước ngực: "Lý do Đoàn kỹ sĩ có thể trở thành một tổ chức lớn như vậy? Ta tưởng rằng vì tác chiến đoàn đội, không phải sao? Một mình người chịu áp lực, chính là mất đi ý nghĩa của tổ chức không đúng sao?"

Even Joseph nói: "Đây chỉ là cá nhân ta hoang mang."

Sick hỏi lại: "Dùng cá tính của ngươi, đổi lại là bạn của ngươi có hoang mang loại này, mặc kệ mấy ngày mấy đêm, ngươi đều nghe hắn nói?"

Even Joseph suy nghĩ một chút mới trả lời, có lẽ hắn chưa từng nghĩ về điều này. Hắn nói: "Có lẽ."

"Nội bộ các ngươi như thế nào, ta không rõ ràng lắm. Nhưng ta biết rõ sự tình ngươi nghĩ căn bản không phải nhân loại có thể làm đấy, cho nên ta nói ngươi ngạo mạn. Ngươi định nhận mọi trách nhiệm, đây căn bản không phải sự tình ngươi có thể không chế." Sick nói rất chậm, bảo đảm Even Joseph nghe không sót từ nào: "Nếu như ngươi cũng nhỏ yếu như ta, như vậy mỗi khi một người xấu bị bắt, ngươi sẽ lại tin tưởng chính nghĩa mà tiếp tục chiến đấu. Thế nhưng ngươi quá mạnh, kẻ xấu bình thường không phải đối thủ của ngươi, kết quả ngươi tự nâng độ khó cho game. Đánh nhau với kẻ xấu bình thường thậm chí là đánh thắng đã không thể thỏa mãn ngươi. Ngươi muốn thắng lợi toàn bộ, ngươi muốn tiêu diệt cái xấu hoàn toàn, để cho chính nghĩa thống trị thế giới, xâm nhập từng nơi hẻo lánh. Nếu không như vậy, ngươi sẽ bị đá kích."

Even Joseph á khẩu không trả lời được.

"Chuyện này căn bản không phải nhân loại có thể đấy, cho nên ta nói ngươi —— ngạo mạn." Sick chọc lên trán Even Joseph một phát.

Even Joseph ngăn người hơn 5s, mới thò tay sờ sờ trán, hỏi: "Vậy phải nghĩ thế nào? Kỵ sĩ không cần nghĩ —— chính nghĩa?"

"Không có bảo ngươi buông tha chính nghĩa, chỉ cần ngươi giảm yêu cầu xuống, làm tốt những chuyện mình có thể làm. Không nên nghĩ quá xa, sẽ chỉ làm ngươi hao tổn thể lực lại mất lòng cấp trên. Nói ví dụ, ngươi có thể suy giảm làm sao chúng ta sống sót trở lại Aidonatello a."

"Là thực tế một chút." Even Joseph bắt đầu suy tư.

"Àn. Lý tưởng hóa quá mức không phải ưu điểm nha." Sick đặt bình nước xuống. Mengmo lập tức cầm lấy đi đổi một bình đầy.

"Kiên trì bảo hộ chính nghĩa, chưa chắc là đúng sao?" Giọng Even Joseph càng ngày càng nhỏ, lưng càng ngày càng còng.

"Chính nghĩa đương nhiên đúng!" Sick lớn tiếng.

Even Joseph ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn Sick.

Sick cười: "So với những kẻ chỉ chờ đâm ngươi một nhát, đương nhiên là những người bỏ thì đồ ăn lúc ta sắp chết đói tốt hơn ah!"

Even Joseph nhin không được cười khò: "Giá trị thiện ác cũng quá thực tế a."

"Hiện thực có thể thực hiện!" Sick nói xong, lại ăn bánh ngọt. Hắn nói: "Vi bảo đảm ngày nào đó lúc ta sắp chết đói sẽ có người bỏ thí com ăn, nếu như ta có lực lượng, ta sẽ bảo hộ những người tố nguyện ý giang tay giúp đỡ, để cho bọn họ sinh sôi nảy nở gia tăng, cái này là chính nghĩa!"

"Nalinge thì sao? Hắn căn bản không cần những nô lệ đó."

"Thuyền viên của ông ta giúp ông tác chiến. Những có lẽ đó đều là nô lệ ông ta cứu ra a?"

"Đúng vậy. Thế nhưng nếu hắn về nước liền không cần bọn họ rồi."

"Ngươi nghe qua kim dung hải kiều* chưa? Từ xưa phong thủy luân chuyển, sự tình rất khó giằng ——"

"Đúng. Thế nhưng mà ta vẫn cảm thấy với năng lực của Nalinge hắn căn bản không cần người khác bỏ thí com, cho nên hắn không có đạo lý đứng bên chính nghĩa ——"

"Ah —— đã đủ rồi!" Sick hết kiên nhẫn: "Những vấn đề này ngươi về hỏi phu nhân Lyle Knott, bà ta là kỵ sĩ đẳng cấp cao, nhất định có thể giải thích chính nghĩa rõ hơn ta!"

"Tuyệt đối không được!" Even Joseph khoát tay liên tục: "Lần trước có người hỏi nàng, kết quả bị chửi đến không thành hình người!"

Sick gầm nhẹ: "Cho nên nói, bà ta cũng đồng ý chuyện phiền não của ngươi căn bản chính là tự tìm đấy!"

Even Joseph khoanh tay, suy nghĩ một hồi, hắn bật cười "Phốc phốc", tiếp theo là một hồi cười to, cười đến mức nước mắt đều chảy ra rồi. Hắn lau nước mắt, nói: "Ta đột nhiên cảm thấy thật dễ dàng ah. Quái, ta cảm thấy nói chuyện với ngươi rất vui. Là vì ngươi không phải lương dân sao?"

"Hừ." Sick dùng tiếng mũi đáp lại, chuyên tâm ăn bánh. Làm cả buổi, nguyên lai Even Joseph chỉ là công tác không thuận tích lũy quá nhiều áp lực. Nói hết ra, phát tiết chốc lát thì tốt rồi. Sick hiểu rõ Even Joseph. Người này sợ tịch tịch, lại hay sinh anh hùng, cho nên gặp khó đều nuốt trong bụng, không nghĩ tới áp lực quá sẽ gây tâm bệnh. Hắn cảm thấy không ổn, với tư cách một trong số rất ít người có năng lực bức Even Joseph nói ra cảm xúc, nghiệt duyên của hắn cùng Even Joseph có thể sẽ chém hoài không dứt.

Con người không thể chỉ dựa vào sức một mình. Phân chia công việc, thừa nhận đồng nghiệp đáng tin là một việc, trên tinh thần lại không có khả năng làm như thế. Chỉ có nhận định là người ngang hàng hoặc là mạnh hơn, mới có thể chia sẻ áp lực với bên kia.

Sick có thể làm cho Even Joseph cảm thấy sợ hãi, bằng điểm này, hắn đã đủ ngang vai với Even Joseph.

Sick có tư cách nghe Even Joseph tâm sự.

Không biết là thật tâm, hay nghĩ Sick quá phiền toái, hoặc muốn Sick vui, Even Joseph ngửa đầu nhìn đỉnh động: "Nalinge thật sự vĩ đại."

"Còn cần người nói." Sick cũng không quay đầu lại. Trong giọng nói đã không có ý giận rồi. Những gì hắn vừa nói với Even Joseph, chính hắn cũng chưa từng nghĩ qua. Người thất vọng với chính nghĩa không phải chỉ có Even Joseph, Sick cũng thế. Vì giải quyết vấn đề của Even Joseph, Sick vậy mà nói những thứ mình không hề nghĩ tới.

Nếu như ta có lực lượng —— Có vẻ không thực tế lắm..

Mặc dù hiện tại hắn nhỏ yếu, thế nhưng hắn muốn đứng bên chính nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 15: Lung lay đón gió

"Quý khách, đã muộn, chúng ta sắp đóng cửa rồi. Ngài muốn gì thêm không?" Mengmo lên tiếng hỏi.

Even Joseph hỏi: "Chúng ta có thể qua đêm ở chỗ này sao?"

Mengmo chăm chăm vào Even Joseph không biểu tình, không nói lời nào.

Sick nói thẳng: "Mỗi món cho người thêm hai phần, mỗi món cho mị ma thêm một phần." Hắn chỉ vào menu: "Còn có những cái này, những cái này, ngày mai làm bữa sáng."

Mengmo gật đầu: "Đương nhiên có thể qua đêm! Vinh hạnh của chúng ta!" Hắn đi rửa chén, bắt đầu nấu đồ ăn Sick chỉ, còn thêm một phần hoa quả.

Tối hôm đó, bọn họ ngủ trên sàn nhà. Mengmo chuẩn bị xong đồ ăn, cho Sick thêm một ấm nước, liền chui xuống dưới quầy bar, biến mất vô tung rồi.

Even Joseph có một cái áo chen cùng một cái áo choàng kỵ sĩ. Hắn đưa áo choàng cho Sick, Sick đem áo khoác của hắn cho Lys Na. Even Joseph ôm áo chen ngủ.

Áo khoác kỵ sĩ rất to, mà thể trạng Even Joseph lại rất lớn, cho nên cái áo này càng lớn. Sick có thể thu cả người vào trong.

Lúc đầu Sick cảm thấy còn thật ấm đấy, nhưng sau đó hắn ho khan liên tục, có che thế nào cũng không thấy khá hơn. Hắn cảm mạo rồi. Kỳ thật sau khi cơn bão qua đi hắn đã có dấu hiệu không ổn, nhưng hiện tại mới bắt đầu phát tác chính thức. Ho không ngừng làm hắn không cách nào chìm vào giấc ngủ, có vẻ phát sốt rồi, thân thể cảm thấy rất lạnh, giống như nằm trên một tảng băng vậy.

Sick cố gắng chịu đựng cảm giác không thoải mái. Phía sau đột nhiên có một thứ gì đó mềm mại như lông thú truyền nhiệt vào người Sick xoa dịu cơn sốt. Con ho dần dần ngớt, Sick ngủ thật say.

Buổi sáng hôm sau, Sick tìm không thấy con vật nào sau lưng, nhưng hắn thấy hai sợi lông dài màu bạc trên áo choàng Even Joseph.

Sick lại mua thêm ít rau quả làm tài liệu pháp thuật, một cái chảo cán dài, dao phay, thìa trong tiệm "thay móc sắt", những thứ này để làm dụng cụ nấu thuốc. Hắn nấu ra một ít ma dược cơ bản để phòng thân.

Even Joseph chải đầu, chỉnh sửa quần áo cho chỉnh tề. Thói quen ngăn nắp của kỵ sĩ rất khó đổi.

Bọn họ tiêu không ít tiền, số tiền còn lại có thể nhét vừa túi, không cần phải vát theo cái bọc lớn nữa.

Bọn họ chuẩn bị tiến về ụ tàu kia. Nhưng trước đó còn phải leo qua một vách núi cao. Trên đường dừng lại ăn cơm trưa một lần, bọn họ ngồi ở trên mặt đá, vừa ngắm biển vừa ăn thịt cuốn.

Thể lực của Sick hôm nay không tốt, hắn thường dừng lại thở dốc. Even Joseph không có vấn đề gì, hắn từng đề nghị cổng Sick đi nhưng bị cự tuyệt. Ai đó yêu cầu bay lên trời, nhưng vì lo lắng sẽ bị phát hiện nên cũng bác bỏ. Lys Na vừa mang giày cao gót vừa leo núi mà không gặp tí trở ngại nào, còn bò đầu tiên. Sick bò tới chỗ nàng đi qua, phát hiện trên đá có một vết cào sâu.

Chờ bọn hắn tới gần ụ tàu thì, đã là bốn giờ chiều rồi.

Phía trước là một khu vực bằng phẳng, dưới đây là đá chồng chất, bên trong có lẽ không có cái gì đáng giá. Nhưng mà bọn họ biết đó là một trong

những cửa vào ụ tàu đi thông tới chỗ tàu Mojie.

Phụ cận có mấy con rắn đen dài 4-5 mét bò qua bò lại, đầu những con rắn nhọn hoắc giống như trái thom. Đó là lính canh ở đây.

Sick lấy ra một lọ thuốc, mở nút, tính hướng gió, đặt lọ thuốc ở nơi đầu gió. Rắn đen hít phải thuốc lập tức lắc lư một hồi rồi ngã ra đất.

Đoàn người vượt qua bầy rắn, đi vào cửa động.

Even Joseph cỡi gầy.

Trong động rất chật, bọn họ chỉ có thể tiến lên từng người một, còn phải cúi đầu. Sick sờ vách tường, tất cả đều là bột nước, mặt đất cũng khá trơn ướt. Nơi đây đã được mãi trước đó, đường đi cũng phẳng phiu chỉ có điều phủ đầy rêu xanh, còn có dây thừng vút khắp nơi cho nên gây ra không ít trở ngại. Chỗ này là một phần của hệ thống thủy lợi, đã từng là thiết bị dẫn, hiện tại chỉ là miệng thông gió.

Bọn họ một mực tiến lên, đến khi thấy phía trước có ánh sáng rọi lại.

Trên mặt đất phía trước là một cái hố. Sick đứng cách miệng hố chừng nửa mét nhìn xuống. Phía dưới sâu chừng trăm mét.

Dưới đây là một cái son động cực kỳ to lớn đấy, xây bằng sức người, có khả năng là bản mở rộng của một di tích cổ. Chỗ đó bây giờ nhìn như xưởng đóng tàu, hoặc là nơi sửa chữa thuyền. Sick thấy một cái ao rất sâu, rất nhiều vật gỗ tốt đặt ngay cạnh. Còn có nhiều máy móc to lớn. Ở đây không có cửa sổ đón ánh sáng. Nguồn sáng phần lớn đến từ đèn tròn treo trên tường.

Dưới ánh đèn, mặt nước trông rất thanh tịnh. Tại đây cũng không có mùi nước biển. Sick không hiểu tại sao ở một nơi thiếu nước sạch trầm trọng như ở đây lại dành phần lớn nước ngọt vào việc đóng thuyền. Mà bọn Hải Tặc này lại không hề nghĩ nơi có nguồn nước đầy đủ nhất.

Hắn lại quan sát một hồi, phát hiện mỗi hai mươi giây sẽ có một cái thùng sắt móc vào dây thừng kéo xuống. Trong thùng sắt có người ngồi, hẳn nó là phương tiện giao thông. Bọn họ có thể quá giang thứ này.

Sick trao đổi nhỏ với Even Joseph, bọn họ tính toán thời gian thùng xuống, nhảy xuống liền tiếp.

Even Joseph dẫn đầu. Không may cho hắn, bên trong thùng có người. Even Joseph giẫm một cước lên đầu tên kia, sau một tiếng "Rắc" vang lên, Even Joseph đã làm đối phương nằm in dưới đấy. Tên còn lại đang muốn kêu liền bị Sick tặng một đao.

Lys Na theo sau Sick. Ba người bọn họ dẫm lên hai cỗ thi thể, trong thùng có vẻ chật rồi. Bọn họ cố gắng ổn định thân thể miễn cho thùng sắt đang đưa dần tới chú ý.

Tầm nhìn bây giờ đã rộng hơn, Sick có thể quan sát cả huyết động tình tường. Cái động này còn lớn hơn hẳn ước lượng, cái ao nước cũng lớn và sâu hơn. Cảm giác như vài ụ tàu tụ tập một chỗ. Có mấy cái ao thông với ống dẫn nước, bên trong có lẽ có thể đậu mười chiếc thuyền, nhưng hiện tại chỉ có ba chiếc. Một chiếc là Mojie. Thiết kế hai cái bánh chèo đặt trung của nó chưa từng xuất hiện chiếc thứ hai.

Sick chỉ vị trí thuyền cho Even Joseph. Even Joseph đã thấy được, hắn xác nhận lại một ít chi tiết Sick không chú ý. Chủ thuyền Loffi Division ngồi một mình trên boong.

Vấn đề là, thùng sắt bọn họ ngồi không hướng về phía Mojie. Phía trên còn có hai mươi sợi giây thừng cùng ba mươi thùng sắt khác di động giao thoa tung hoành hình thành mạng lưới giao thông. Trên mặt đất có năm tòa tháp cao hướng về phía này để quan sát tất cả.

Bọn họ lướt qua một tòa tháp, tên lính canh thấy bọn họ, mặt liền lộ ra sát ý. Even Joseph phản chuẩn cự ly lùi tên kia ra khỏi tháp. Tên kia thét thảm rơi xuống đất. Lập tức, tất cả hải tặc bên dưới phát hiện có kẻ đột nhập rồi. Bọn chúng ngừng đầu xác định thùng sắt có người lạ. Một vài pháp sư định phóng pháp thuật công kích lại bị cản lại —— ờ tay đánh trúng hệ thống giao thông thì chết cả lũ.

Đây là lợi thế đánh nhau trên đất địch. Chủ nhà thì bị buộc tay buộc chân, người từ ngoài đến lại có thể phá thoát mái. Dù sao tồn thất cũng là địa chủ gánh. Một ít thùng sắt cao hơn lướt qua bọn họ. Một tên hải tặc muốn nhảy vào bị Even Joseph đạp xuống. Một người khác giờ lên bờ nước, bên trong có thể là dịch acid hoặc nước sôi!

"Tiểu Hôi! Tới!" Sick rống lên. Hắn lập tức cảm giác yết hầu đau nhức. Đêm qua họ cả đêm còn chưa bình phục, bị trọng thương rồi.

Tiểu Hôi như một cơn gió màu xám xuyên qua cự ly mấy trăm mét, từ Mojie xông lên bao phủ quanh Sick và mọi người, kịp thời nuốt hết tất cả chất lỏng.

"Chúng ta phải đổi xe." Even Joseph nhìn dây thừng. Điểm đến của thùng sắt này là một cái động khác.

Sick nuốt nước miếng một cách đau khổ, không cách nào lên tiếng.

Một cái thùng sắt khác đang tiến gần, độ cao cũng gần bọn họ, đoán chừng chỉ cách khoảng 50cm.

Even Joseph trấn định, nhú mồm, lông mày kéo căng, miệng cũng kéo căng. Giống như một nhà leo núi chuẩn bị chinh phục một ngọn núi cao. Sick biết, thăng này định tiến hành một ít hành động ngu xuẩn, nhưng hắn vẫn không có biện pháp mở miệng ngăn cản.

Even Joseph tiến lên, tay nắm một cái thùng sắt khác, chân ôm cạnh thùng sắt bọn họ đang đứng, cả người vất giữa không trung: "Nhanh đi qua!"

Sick rất muốn chửi to, bởi vì rõ ràng Even Joseph kéo không nổi thùng sắt. Đầu gối cùng khuỷu tay của hắn đang cong cũng dần dần bị kéo thẳng rồi. Hệ thống này không phải sức người thường có thể tác động.

Lys Na giẫm lên cạnh thùng sắt, lại dẫm tiếp lên lưng Even Joseph, nhẹ nhàng linh hoạt nhảy vào thùng sắt bên kia.

Even Joseph kêu một tiếng. Lần đầu tiên trong đời bị giày cao gót giẫm lên người, coi như là cái thử nghiệm đặc thù a.

Sick kéo vạt áo, bò lên trên cạnh thùng sắt. Cái thùng sắt này có hai viên đá cân bằng trọng lượng hai bên, sẽ không vì Sick hay Even Joseph tác động mà lệch một bên.

Sick đạp lên lưng Even Joseph, đột nhiên, hắn nghe được tiếng cười.

Tinh linh nguyên thủy lại tới nữa!

Mặc dù lần này Sick đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng hiện tại hắn đang phát sốt, đầu vầng mắt hoa, chỉ đứng thôi cũng đã không dễ dàng, còn muốn giữ thăng bằng trên lưng một người có vẻ hơi miễn cưỡng. Tinh linh nguyên thủy tiến vào áo hắn, kéo áo choàng căng lên như một cánh bướm, thời Sick khỏi lưng Even Joseph.

Rơi xuống, Sick nghĩ trong lòng chính là: Tại sao lúc muốn chửi thề nhất lại không thể nói chứ? Sick thò tay, kịp thời bắt được thùng sắt bên cạnh. Vừa lúc đó chân Even Joseph cũng không trụ nổi nữa đã buông lỏng rồi. Sức nặng toàn thân Even Joseph đều chuyển qua thùng sắt tay đang nắm.

Even Joseph vùng vẫy, Sick cố gắng ổn định thân thể, tất cả đều diễn ra trên một thùng sắt. Hồngбет nhất chính là, cùng một hướng.

Thùng sắt lập tức nghiêng 60 độ, Lys Na như bị đổ ra. Dưới tình thế cấp bách, nàng vung ra roi da đỏ tươi cuốn lấy thùng sắt cùng dây thùng. Lúc nàng con đang cố ổn định thân hình, roi da đã chen chúc ròng rọc, làm cho thùng sắt dừng lại.

Thùng sắt duy trì trạng thái nghiêng 60 độ, lắc lư tại chỗ trên không trung.

Mục tiêu không di động, hải tặc đã không còn lo lắng đánh nhầm những thứ khác, nguyên một đám động thủ làm phép. Các loại mũi tên ma pháp đủ mọi màu sắc bay tới. Tiêu Hôi bao lấy bọn họ, chặn lại đa số, có một ít Even Joseph đỡ bằng thánh kiếm.

Trùng hợp, một mũi tên bắn xuyên qua dây thùng.

Sick trở mắt nhìn dây cái động mọc lên ở giữa, những sợi dây không ngừng tưa ra, sau đó dây thùng... đứt.

Bây giờ thùng sắt đang cố định trên dây thùng đáy. Mà vị trí dây thùng đứt tương đối gần bọn họ. Thế là bọn họ tựa như quả lắc đồng hồ, dùng đỉnh động làm tâm, vẽ ra một hình bán nguyệt!

Sick liều mạng nắm cạnh thùng sắt. Cuồng phong thổi qua, nhanh đến mức làm hắn cảm giác không khí như một bức tường cứng, mà hắn trở thành lưỡi dao ắt qua. Trang phục của hắn đè nặng thân thể, má căng cứng, mỗi một tế bào đều đang thết lên, nói hắn đang rơi.

Đột nhiên, Sick cảm thấy toàn thân chột nhẹ. Trong một giây, hắn thử nghiệm trạng thái không có trọng lực. Bây giờ đâu là trời đâu là đất đã không hề trọng yếu. Hắn lơ lửng giữa không trung.

Tiếp theo là một lần hạ xuống khác!

Ngay khi Sick thoát khỏi lực hút, đầu mút bên kia của giây thùng bị kéo. Thùng sắt được tự do, bay đi theo quán tính.

Sick đóng chặt mắt chuẩn bị đối mặt trùng kích, nhưng thùng sắt lại vọt vào trong một lưới giăng xóc ma thuật, tốc độ đã chậm lại. Sau khi bọn họ xuyên qua lưới, xung lực còn lại đã rất nhỏ.

Sick nhanh chóng cuộn chặt người, lăn ba vòng trên đất mới dừng lại.

Hắn nằm im hơn mười giây, thân thể hơi khô phục mới ngẩng đầu. Hắn thấy chủ thuyền Loffi Division ngay phía trước hắn đang giơ cao hai tay thi triển tường bảo vệ ngăn trở cung tên. Sick quay đầu nhìn thấy bánh chèo cực lớn đang kẹp lấy con thuyền. Hắn trở lại Mojie!

Hắn lại thấy Lys Na ưu nhã đi tới, hai tay đang nói lại roi da. Cái roi kia có điểm giống sinh vật, có thể tập hợp lại.

Sick không thấy Even Joseph, chỉ thấy một cái thùng úp sấp. Đã qua mấy giây Even Joseph mới dùng thánh kiếm mở ra thùng sắt. Sick an tâm đồng thời nghĩ thầm: Có lẽ thừa dịp trước khi Even Joseph đi ra nên trét cement lại mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 16: Mojie lắc lư

"Mọi người trở về rồi." Chủ thuyền Loffi Division hỏi: "Những người khác đâu?"

Even Joseph nói: "Nalinge đại nhân cứu đi rồi."

"Nalinge? Là pháp sư truyền kỳ kia sao?" Chủ thuyền Loffi Division nhướn mày hỏi lại: "Vậy thì tốt, chúng ta có thể đi." Đoạn ông dùng tay chỉ vào vách đá bên cạnh, động tác tự nhiên như là tùy ý đánh xuống mà thôi nhưng vách đá lại thủng một lỗ lớn. Nước trong ao theo đó tràn ra mang theo cả Mojie đi. Những thuyền khác có mỏ neo, mặc dù lắc lư không ngừng nhưng không có di chuyển.

Mojie lao ra miệng động trở lại bầu trời. Sick lại thể nghiệm trạng thái lơ lửng không trọng lực, tiếp đến thuyền xuôi theo thác nước lao xuống. Sick cực lực dấn cả người lên boong thuyền, đầu hướng vào mũi tàu, thân ngay bên mép thuyền, bởi vậy hẳn bây giờ là đầu dưới chân trên, tro mắt ếch nhìn đội thuyền phía trước.

Bọn họ theo dòng lũ xuyên qua thành trấn, vô số công trình kiến trúc bị đâm cháy. Sick thấy rất nhiều đồ vật mới lạ đập vào tường bảo vệ của thuyền. Bồn tắm cực lớn cùng bong bóng nước màu tím ở trong, nệm hình trái tim, cả tấm da hổ, Piano thể giới khác, một con trâu cùng một con trâu hình người, đại đao gắn vòng, giỏ mây hình con cua chứa đầy kẹo, poster mỹ nữ người khổng lồ to bằng cả thân người, thùng giấy ước, nồi xào kiểu Aidonatello, cánh phát quang, một bao kim cương, cả gói thuốc súng, xèng, bánh ngọt... Còn có nóc nhà bay qua đầu bọn họ làm thành một cơn mưa gạch rơi xuống. Có một lúc, đồ vật bọn họ đâm phải nhiều đến mức Sick thấy không rõ cảnh vật phía trước. Sau khi mảnh vỡ cuối cùng bị cuốn đi, Sick lại chứng kiến những thực vật quen thuộc hình móc câu cong, mặt trời sắp chui xuống biển.

Mojie đụng nát mấy khối nham thạch, nhảy vào biển. Phản lực làm bọn họ bay một hơi cách bờ gần một km mới chậm rãi dừng lại. Chủ thuyền Loffi Division chạy vào trong khoang thuyền, đi gọi Carlo khởi động bánh chèo. Vài phút sau bánh chèo bắt đầu vận chuyển, Mojie chuyển bánh, dùng tốc độ cao nhất rời đảo U Mê.

Sick vẫn ghé vào boong thuyền, mắt trừng mặt biển. Hắn thấy vùng biển phía trước có tia chớp do ma pháp giao chiến.

Mojie tới gần chỗ tia chớp xuất hiện, cảnh tượng trước mắt đã nói cho Sick tại sao trên cả quãng đường đi lại vắng bóng người, cửa ra vào cũng không có bảo vệ ra dáng.

Trên mặt biển có vô số đội thuyền chia làm hai phe đang giao chiến. Một bên là liên quân hải tặc, Sick nhận ra những chiến hạm màu đen đã từng tấn công Mojie. Cờ hiệu bên kia lại làm Sick kinh ngạc. Đó là biểu tượng của Quyền Trọng Ánh Sáng tăng thêm một đôi mỏ neo.

Chủ thuyền Loffi Division trở lại boong chủ, hẳn nhìn thấy lá cờ kia liền mừng rỡ nói: "Là đội tàu Tự Do của Nalinge đại nhân, chúng ta đi qua đó hội hợp!"

Mojie xông vào chiến trường với tốc độ cao nhất. Lúc này đây chủ thuyền Loffi Division xuất ra bản lĩnh thật sự. Chiến trường phẳng phất trở thành một cuộc chơi với ông. Ngón tay của ông chỉ tới đâu, thuyền ở đó liền chìm xuống. Pháp thuật quân địch mới vừa rồi tay pháp sư đã tan thành mây khói. Sick chỉ có thể đứng nhìn. Xem hoa lửa đầy trời dưới sự chỉ huy của chủ thuyền Loffi Division như là có sinh mạng, nhảy một khúc ma mị huyền bí.

Trong đội tàu Tự Do có một chiếc thuyền hướng về Mojie. Thông dịch viên Aoge cùng hoa tiêu Feiluna trở lại Mojie bình an vô sự. Chứng kiến bọn họ nắm tay nhau, chủ thuyền Loffi Division cười hỏi: "Mark đại nhân đâu?"

Sick cùng Even Joseph nghe thế, một người nghiêng đầu, một người cúi đầu.

"Ông ta có lẽ cùng một chỗ với Sick tiên sinh ah." Hoa tiêu Feiluna mở to mắt.

Chủ thuyền Loffi Division hồ nghi quay đầu nhìn về phía Sick, Sick nhìn Even Joseph, Even Joseph nhìn Lys Na.

Lys Na quay đầu, ngón tay chạm vào má tỏ vẻ suy tư: "Mark là ai?"

"Đội ——" Sick mở ra hai tay, bàn tay hướng lên, dùng giọng khàn khàn cơ hồ nghe không được: "Lúc chúng ta gặp Lys Na, ông ấy vẫn còn, đúng vậy a?"

Even Joseph suy tư sờ cằm: "Ta nghĩ hình như đúng vậy? Sau khi đến quán rượu, ta nhớ mang máng ông ta có đặt cược vào người."

Sick khoanh tay: "Sau đó tại Apple Dream, ông ta găm một quả dưa hấu to. Ăn xong còn tiếp tục ăn bánh chuột của ta."

"Ah, nguyên lai là người kia ah. Lúc Sick đại nhân nấu ma dược, hẳn ngồi nhìn bên cạnh, còn không ngừng tán thưởng." Lys Na đặt cả bàn tay lên má cười cười.

"Lúc leo núi ông ta đề nghị muốn dẫn mọi người bay lên." Even Joseph gật đầu: "Đi vào ụ tàu, ông ta dẫm lên xà nhảy một phát, kết quả dẫm lên giày của ta. Sau đó —— sau đó ——" Giọng Even Joseph nhỏ dần.

Ba người trầm tư năm giây, cố gắng lục lại ký ức bản thân.

"Sau đó, liền không thấy được hân rồi!" Lys Na cười nói.

Bọn họ đã quên Hàng Long giả Mark rồi!

"Nguy rồi." Sick ôm đầu hò hét.

"Không sao!" Chủ thuyền Loffi Division trấn định: "Mark đại nhân không có dễ dàng bị phát hiện như vậy. Chúng ta nên giải quyết hết địch nhân trước mắt, quay lại cứu người sau!" Ông quay người tiếp tục thi triển pháp thuật.

Nhưng mà, phương hướng đảo U Mê không ngừng có tàu địch xuất hiện tiếp viện, trên mặt biển toàn là thuyền địch. Chủ thuyền Loffi Division dù có mạnh, cũng không có khả năng một người đối phó nhiều địch nhân như thế.

Hoa tiêu Feiluna cùng Sick cầm lại công cụ làm phép của bản thân. Hoa tiêu Feiluna lập tức gia nhập chiến đấu, thông dịch viên Aoge cũng cầm một thanh trường đao kề vai cùng năng.

Cùng lúc đó, Sick ngồi xổm một bên thở dốc.

Bệnh hân thực sự rất nặng. Cảnh sắc trước mắt cũng bắt đầu nhạt nhòa, thấy không rõ lắm rồi, chỉ đứng đó thôi dường như đã hao hết sức lực của hân, hân nhờ hai bình thuốc bổ sung mới chống đỡ đến bây giờ.

Hân trốn trong một buồng nhỏ phía sau cửa vào quan sát tình hình chiến đấu. Thuyền địch ngày càng nhiều, bên ta bắt đầu rơi vào hoàn cảnh xấu. Bọn họ cùng đội tàu Tự Do lọt vào bao vây, địch nhân tấn công từ bốn phương tám hướng. Mặc dù nhờ người chỉ huy rất mạnh, trước mắt còn không có thuyền lớn bị đánh chìm, nhưng tiếp tục như vậy bị thua vẫn là chuyện sớm hay muộn.

Chủ thuyền Loffi Division lần đầu tiên lộ ra vẻ mệt mỏi, động tác làm phép ngừng một giây.

Hoa tiêu Feiluna nói: "Chống đỡ! Nalinge đại nhân nói sẽ có trợ giúp."

Không bao lâu, như thuyền trưởng Nalinge đã nói, Sick thấy ngoài khơi xa có một đội thuyền cờ trắng đang tới. Biểu tượng trên thuyền là ba cặp cánh chim cùng một đóa hoa màu xanh da trời, đó là cảnh sát biển Nocardia Manchester. Sick chứng kiến hàng thứ nhất đã có hai mươi con thuyền, phía sau vẫn còn nhiều thuyền khác. Có hi vọng rồi!

Mặt trời chìm xuống biển, tiến vào đêm tối.

Một dải ánh sáng màu tím như màn che bay lên từ biển tách rời bọn họ cùng đội tàu cảnh sát.

"Đây là cái gì?" Chủ thuyền Loffi Division thử xuyên qua màn che nhưng thất bại.

Sắc mặt thông dịch viên Aoge trắng xanh: "Vòng bảo hộ ẩn. Đây là vòng bảo hộ lợi dụng năng lượng đảo U Mê. Trừ phi phá hủy toàn bộ đảo, nếu không năng lượng cung ứng vòng bảo hộ sẽ không đoạn tuyệt. Kiểu này thì cảnh sát tìm không được đảo U Mê, nhìn không thấy chúng ta!"

Sick nghe có người đang nói một loại ngôn ngữ phi thường khó nghe, giống như vừa thở dốc vừa nói. Hân quay đầu thấy được lão đại hải tặc da xanh đứng tại chỗ cao thuyền địch, chỉ vào thông dịch viên Aoge chửi ầm lên.

Chủ thuyền Loffi Division lập tức chỉ tay vào lão đại hải tặc da xanh. Màn che màu tím liền thoáng hiện giữa hai người, lại từ từ biến mất, pháp thuật không có phát sinh tác dụng.

Thông dịch viên Aoge nghiêng răng nghiêng lợi phiến dịch ý lão đại hải tặc da xanh: "Hân nói, đem ta cùng đại nhân Nalinge giao cho hân, hân sẽ bỏ qua các người."

"Tuyệt đối không được! Anh phải cùng em trở lại Aidonatello, lấy tư cách chồng em trở thành một công dân chân chính!" Hoa tiêu Feiluna nắm chặt cánh tay thông dịch viên Aoge.

"Không có biện pháp khác sao?" Chủ thuyền Loffi Division nắm chặt nắm đấm. Loại pháp thuật cấm rề với cả vùng đất này rất khó giải quyết, ông không có nắm chắc có thể phá giải. Cho dù có thể làm được, cũng cần tiêu tốn thời gian rất dài, chỉ sợ trước đó bọn họ đã bị diệt sạch.

"Nhất định có biện pháp." Even Joseph thì thào: "Nhất định sẽ có."

Sick chỉ xem như đó là đang an ủi mình. Hân rất muốn chửi đồng nhưng yết hầu lại không cho phép. Lão đại hải tặc da xanh vẫn không ngừng mắng, nghe ngữ khí hạ lưu như thế, Sick có thể đoán được tám chín phần nội dung trong đó, Sick ghen một bụng mà không làm gì được.

"Nhất định có biện pháp, nhất định." Even Joseph khẳng định: "Ta là Thánh kỵ sĩ, đồng hành với ta, sẽ có kỳ tích!"

Sick ngẩng đầu nhìn Even Joseph. Tất cả mọi người cũng nhìn Even Joseph. Trên mặt Even Joseph treo một nụ cười, một nụ cười bình thản ung dung. Đó là điệu cười các kỵ sĩ cho tới nay vẫn dùng với nhân dân Sarangi Lehra. Phảng phất hết thảy tai ách chẳng qua là cuồng phong quét tới, cuối cùng sẽ đi qua. Hân dùng trấn định bác bỏ tất cả tuyệt vọng. Chỉ trong nháy mắt ngăn ngừa như thế, Sick đột nhiên tin tưởng, trên thế giới này thật sự có chính nghĩa, mà chính nghĩa thật sự sẽ dẫn dắt người thù họ nó, thẳng đến tận cùng thế giới.

Đột nhiên vào lúc này, đảo U Mê nổ tung. Cả tòa đảo hóa thành ngọn lửa, đất đá cùng nhà cửa bay giữa không trung. Ánh lửa trùm thiên chiếu sáng đêm tối. Tất cả màn che màu tím rơi xuống biển, biến mất.

Sick bị âm thanh vụ nổ dọa phải ngồi xồm xuống. Hắn nhìn lên trời, chứng kiến trong ngọn lửa có một con rắn to đang bay, động tác thoát nhìn như là ở bơi trong nước. Đó là rồng Shalana, bà tự do!

Kết nối tâm linh truyền khắp cái hải vực này, đem niềm vui của bà ta truyền cho mỗi người: "Ah, đồng bào dị giới của ta. Duy có giờ phút này ta đồng ý cho người có tư cách xưng là tộc loại của ta! Ta tự do! Ta cho phép người đưa ra một thỉnh cầu!"

Rồng Shalana bay một vòng trên chiến trường, phóng lửa thiêu hủy một nửa thuyền hải tặc. Phần đông thuyền hải tặc nhao nhao quay đầu thoát khỏi chiến trường.

Lúc bà ta lướt qua Mojie thì, cố ý hạ thấp độ cao. Một thân ảnh Sick cực kỳ quen thuộc —— Hàng Long giả Mark —— nhảy xuống từ trên lưng Shalana, đáp xuống boong chủ Mojie. Tường bảo vệ vừa tiêu tán, Sick liền xông lên ôm lấy ông.

Mất tích một thời gian ngắn, tóc Hàng Long giả Mark có chút mất trật tự, áo choàng cũng ướt, nhưng không có bị thương. Con mắt như cún trông rất có tinh thần, còn mang một ít hưng phấn đôi tới đôi lui.

Sick muốn hỏi ông làm sao có thể xuất hiện như vậy, lại không phát ra được thanh âm nào. Hàng Long giả Mark bĩu môi, đặt tay lên trán Sick: "Cảm mạo nặng hơn rồi. Ông ngừng đầu hô to: "Đại tỷ, giúp ta chữa cho hắn được không?"

Sick muốn nói: Cảm mạo không có ma pháp nào có thể trị liệu. Nhưng lúc hắn mở miệng, hắn cảm giác được một cơn gió mát lạnh trong cơ thể hắn, thoải tan tất cả không khỏe. Hắn đột nhiên có thể phát ra âm thanh rồi, đem câu "Cảm mạo không có ma pháp nào có thể trị liệu." nói một hơi.

"Ta đã thực hiện thỉnh cầu của người, đồng bào dị giới. Hiện tại, ta muốn đi chinh đồn sào huyệt của ta! Rất nhiều thịt đang chờ ta hưởng dụng!" rồng Shalana truyền một tin cuối cùng, dạo qua Mojie một vòng liền bay trở về đảo U Mê, ven đường lại thiêu hủy rất nhiều thuyền hải tặc.

Sick cảm thấy toàn thân đã có khí lực, hắn quay người giờ lên té đảo: "Tốt, nổ cái thằng khốn này."

Chủ thuyền Loffi Division duỗi tay đè chặt tay Sick: "Không được, đem hắn giao cho cảnh sát biển a. Đây mới là kết cục hắn xứng đáng."

Sick gật gật đầu, thu lại té đảo.

Thế cục nghịch chuyển rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 17: Cuộc chiến vua chửi thề

Số hải tặc còn lại phần thì bị cảnh sát biển vây bắt, phần thì tan rã chỉ có thể chạy trốn. Chủ thuyền Loffi Division biến ra một dải sáng màu tím cuốn lấy cánh quạt cùng bánh lái thuyền của lão đại hải tặc da xanh để không cho hắn chạy trốn.

Lão đại hải tặc da xanh dường như bị đá kích trầm trọng, lưới bao vây của cảnh sát dần xiết chặt, cho dù đổi sang thuyền nhỏ cũng trốn không thoát, hắn chỉ có thể chửi đông trên boong thuyền. Sick đoán qua âm điệu tên kia, đối phương đang giải thích tại sao trong đồng rác sẽ sinh ra người Aidonatello, còn phụ chú vài thành phần cấu tạo trong đó...

Yết hầu đã bót đau, Sick bắt đầu phát tiết một bụng lửa giận hấn nghẹn từ lúc Even Joseph đù thùng sắt bằng những từ ngữ thô tục nhất mà hắn biết. Hắn đề xuất cho lão đại hải tặc da xanh một ít chỗ để chứa não, đương nhiên, cái chỗ kia không có không gian tiếp nối giữa đầu và cổ. Sick khẳng định, với tư cách một người thường xuyên chửi thề, đối phương nhất định có thể hiểu Sick đang mắng gì. Dù sao bất kể ngôn ngữ nào, dễ lý giải nhất, dễ dàng học tập nhất, dễ dàng đi vào quần chúng nhất chính là thô tục.

Sick cùng lão đại hải tặc da xanh bắt đầu chửi lộn. Bọn họ dùng hết tất cả kỹ xảo tu từ cùng mọi thể loại đề tài, khai quật tiếng mẹ đẻ của mình để nhục nhả cực hạn của con người, triển khai một trận khẩu chiến hoành tráng.

Phía sau bọn họ, những người khác vừa thành thoi xem cuộc chiến vừa nói chuyện phiếm bởi vì chuyện còn lại đã có cảnh sát biển lo.

Chủ thuyền Loffi Division hỏi thừa long giả(*) Mark: "Làm sao ông cùng rồng Shalana tới cùng nhau?"

Thừa long giả Mark rất hài lòng với cách dùng từ chính xác của chủ thuyền Loffi Division: "Nói rất dài dòng. Ba người bọn nó khi đó nhảy vào thùng sắt. Tôi nhảy quá chậm, thùng sắt vụt mất, tôi bị rơi vào trong ao."

Sick nói thẳng lão đại hải tặc da xanh có một nửa huyết thống không phải người, hơn nữa bộ phận không phải người được di truyền từ mẹ.

Lão đại hải tặc da xanh tuyên bố Sick là cháu trai hẳn, còn là đứa nát nhất.

"Ồ, sau đó thì sao?" Chủ thuyền Loffi Division kinh ngạc. Bởi vì mọi việc đã xong, các ngư dân đã ra khỏi khoang thuyền. Có người thấy thừa long giả Mark bị ướt liền lấy khăn cho ông.

"Tôi vốn nghĩ lên bờ tới bên cạnh tàu Mojie, kết quả đột nhiên bị một vòng xoáy lớn hút vào. Đó hẳn là ống thoát nước." Thừa long giả Mark một mặt lau tóc một mặt nói.

Sick nói lão đại hải tặc da xanh mà cỡi quần thường bị nữ nhân thất vọng đá xuống giường. Cũng khẳng định bệnh này thầy thuốc chỉ có thờ dài, khuyên hẳn nhận mệnh.

Lão đại hải tặc da xanh bảo Sick nhất định bị tổn thương chỗ khó nói, chắc hẳn sẽ ảnh hưởng tới hạnh phúc sau này.

"Thật sự là mạo hiểm ah, ông bị hút đến chỗ nào?" Chủ thuyền Loffi Division hỏi lại.

"Lúc tôi bị ống nước nhả ra chỉ thấy mình nằm trong một khe nước nhỏ. Tôi thấy cái chỗ kia xinh đẹp đến không thể tưởng tượng nổi, đó là một cái ma pháp trận tinh xảo lập lờ ánh sáng bằng đá trắng, nước chảy bên trong. Chính giữa có một cái đỉnh màu trắng, trong đó toàn là tượng khắc dây leo và hoa. Chỗ kia lại nằm trên đỉnh núi! Nó nhất định là từ văn minh cổ đại lưu truyền tới đây." Thừa long giả Mark nói.

Sick bắt đầu thảo luận giải phẫu học. Hẳn nói trong đầu lão đại hải tặc da xanh ước chừng 90% đều là sọ, còn lại 10% là cơ bắp. Cái cần đề trong đó thì có tìm cùng trời cuối đất cũng không thấy.

Lão đại hải tặc da xanh bắt đầu trình bày và phân tích ưu sinh học (*), hơn nữa nhấn mạnh đối với tiêu chuẩn về sự phát triển của đất nước trong tương lai, Sick không nên sinh ra.

"Ah, ma pháp cổ xưa. Thực hi vọng tôi cũng có thể nhìn một lần." Chủ thuyền Loffi Division nói.

"Sẽ có cơ hội. Chỗ đó rất nhanh sẽ thành địa phương an toàn rồi. Tôi phát hiện nó chính là pháp trận áp chế Shalana dưới lòng đất, lại lợi dụng năng lượng toà đảo này bảo hộ ác tặc." Thừa long giả Mark nói.

Sick sử dụng một ít đồ vật như phân bón ví von lão đại hải tặc da xanh, mà những vật kia hiển nhiên không có tư cách mở miệng nói chuyện.

Lão đại hải tặc da xanh cho rằng Sick giống như những cư dân lông xù trong công nước, công dụng duy nhất của đám này là tạo phiền toái.

"Cái ma pháp trận kia chính là lực lượng bảo vệ, không thể sử dụng như vậy ah." Chủ thuyền Loffi Division nói.

"Đúng vậy, bọn họ lần ô nhiễm dòng nước để bóp méo hiệu quả pháp trận. Cái pháp trận kia vốn sẽ cung cấp nguồn nước sạch cho đảo, thai nghén tánh mạng nơi đây mới đúng." Thừa long giả Mark nói.

Sick chỉ tài sản lão đại hải tặc da xanh có được từ lòng thương hại, bày tỏ thương hại với tên kia, Sick cho rằng thứ này có quan hệ với cái thứ nên tồn tại lại không thể tồn tại hẳn nói lúc trước.

Lão đại hải tặc da xanh chỉ trích Sick dựa vào khuôn mặt kiêu ăn, mà khuôn mặt còn không tốt, khó coi.

"Tôi đã tinh lọc nguồn nước, khôi phục công năng ban đầu của pháp trận. Sau đó tôi chợt nghe tiếng Shalana, bà lao ra mặt đất đón tôi." Thừa long giả Mark nói.

Chủ thuyền Loffi Division tán thưởng một hồi.

Sick công kích mãnh liệt, bắt đầu phê phán một hồi từ lúc tổ tiên lão đại hải tặc da xanh còn chưa là người, huyết thống của hẳn là từ thời kì đồ đá truyền lưu đến nay, mà rõ ràng không có khả năng tiến hóa.

Lão đại hải tặc da xanh không cam lòng yếu thế, hẳn nghi ngờ gia phả nhà Sick còn có rất nhiều ông bố không có chỗ, cũng hoài nghi mẹ của mẹ của mẹ Sick có lẽ cũng có rất nhiều ông bố.

"Ta đột nhiên nghĩ đến, không phải có một truyền thuyết sao? Nói là chửi thề sẽ dẫn Đại vương Agnes Morrow tới?" Thừa long giả Mark nói.

"Người nơi này đúng là nói vậy. Cho nên ở vùng biển này, ngay cả hải tặc cũng ít khi chửi lộn. Thuyền viên vi phạm nghe nói sẽ bị ném cho cá ăn." Chủ thuyền Loffi Division gật gật đầu.

Hai người đồng thời dừng lại một chút, quay ngược cùng một lúc nhìn về phía Sick.

Sick cảm giác phía sau có một cặp mắt mãnh liệt đang nhìn. Hẳn tạm dừng thể công quay người xem phía sau. Hẳn nhìn thấy, không phải ánh mắt khiếp sợ của chủ thuyền Loffi Division cùng thừa long giả Mark.

Hẳn thấy một cái động to màu đỏ nhạt phía sau thuyền. Mép động phía trên có một ít đồ vật dài ra như chông, cạnh dưới không biết nằm bao sau dưới

biển. Sơn động càng vào trong càng hẹp, trên mặt đất có một vật thể dài mảnh rất lớn, nhìn có vẻ rất co dãn. Độ dài vật thể kia không xác định, càng về cuối càng đẹp, đầu có chút nhếch lênh. Thành động được bao bởi một chất nhày sáng bóng.

Sick suy nghĩ một chút, mới nhớ lúc cá huy hoàng hé miệng, trong miệng cũng như vậy. Mà từ kích thước cái động xem ra, chiều cao con cá huy hoàng có lẽ có vài km

Sơn động hướng tới bọn họ, chung quanh tối sầm, Tàu Mojie bị nuốt vào.

Trong bóng tối, Sick không nghe được tiếng nước vẫn đi theo bọn hắn.

Sick thì thầm: "Ánh sáng ah." Lưỡi té dao phát ra một đốm sáng, Độ sáng có thể giúp Sick nhìn rõ đồ vật bên cạnh.

"Cậu làm được rồi." Ánh sáng vừa lên, mặt chủ thuyền Loffi Division liền xuất hiện cách đó 30cm, dọa Sick một hồi.

Chủ thuyền Loffi Division nhìn giống như trẻ con mở quà sinh nhật, phát hiện bên trong đúng là đồ vật nó muốn con mắt liền phát sáng: "Ta vẫn luôn tìm Đại vương Agnes Morrow, thế nhưng mà tất cả 'tục ngữ' ta biết cộng lại cũng không đủ hấp dẫn nó tới. Cậu đúng là thiên tài!"

Sick gãi gãi đầu của mình. Hắn không biết có nên vì nó mà cao hứng không.

Quả cầu ánh sáng lần lượt sáng lên. Đèn trên thuyền sáng lên, chiếu sáng cả boong tàu, cũng chiếu sáng bốn phía.

Thuyền của bọn hắn mắc cạn rồi. Bánh chèo bất động trong không khí. Đáy Mojie đứng khá bằng, thân thuyền không nghiêng. Bên cạnh bọn họ còn có một chiếc thuyền mắc cạn nằm ngang. Sick không có nhận lầm mà nói, kia là tàu Tự Do, là chiếc thuyền lớn nhất trong đội tàu Nalinge, vị trí nó lúc ấy khá gần tàu Mojie, thế là cả hai bị chung số phận.

Mặt đất chỗ bọn họ đang đứng có màu hồng phấn, chỗ thuyền đứng bị trũng xuống. Sick ngẩng đầu nhìn quanh, nhìn thấy hai bên có mặt vách, màu sắc còn đỏ hơn mặt đất, có chứa đường vân thẳng đứng màu vô quýt. Quanh đỉnh có rất nhiều túi thịt như giọt nước rù xuống. Đỉnh động như cái chén úp ngược, chính giữa có một cái xà màu trắng còn tỏa ra các nhánh nhỏ nằm ngang hai bên làm Sick liên tưởng đến xương sườn. Giữa xà cũng có chất liệu màu đỏ, đáy xà âm vào vách động.

Sick rất không muốn thừa nhận, nhưng bọn họ đã vào bụng Đại vương Agnes Morrow.

Các ngư dân kinh hoàng hỏi pháp sư nên làm thế nào. Khi hoa tiêu Feiluna vẫn còn đang suy tư, chủ thuyền Loffi Division chủ động biểu thị, muốn tất cả mọi người trên thuyền đội không nên chạy loạn, hắn cùng các pháp sư đi tìm phương pháp ly khai. Thế là bọn họ bắt đầu phân phối nhiệm vụ.

Sick vốn chờ bên cạnh, Lys Na lại lắc lắc tay của hắn nói: "Ta cảm giác được khí của chủ nhân!"

Sick nghĩ nghĩ, Nanaimo rút xuống biển lúc đang giao chiến với Đại vương Agnes Morrow, nói không chừng hắn cũng bị nuốt. Khả năng này còn không nhỏ. Thế là hắn đi về hướng chủ thuyền Loffi Division nói: "Tôi cùng Lys Na đi theo ngài, đại nhân Feiluna cùng đại nhân Nalinge lưu thủ trên thuyền."

Chủ thuyền Loffi Division gật đầu, nói: "Tốt. Kỵ sĩ cũng tới sao?"

Even Joseph nói: "Ta lưu lại."

Sick có chút kinh ngạc.

Even Joseph nhìn rất có tinh thần đấy, bộ dáng phiến muộn lúc trước hầu như không còn. Hắn cười, hai tay khoanh trước ngực: "Tôi lưu lại bảo hộ thuyền. Cũng không thể để những người biết chiến đấu đi hết phải không? Có kỵ sĩ, thuyền viên càng an tâm."

"Ân." Sick nhìn Even Joseph. Even Joseph cuối cùng khôi phục bộ dạng tên kia nên có rồi. Chăm chú, có trách nhiệm, không thể dao động, đáng tin cậy.

Đoàn thám hiểm bò thang dây hạ xuống mặt đất, phát hiện có một pháp sư cầm trong tay quả cầu ánh sáng, đã chờ bọn hắn dưới kia rồi. Thuyền trưởng Nalinge cười nói: "Ta và các người cùng đi."

Thế là bốn người bọn họ: Sick, Lys Na, Loffi Division, Nalinge xâm nhập bụng Đại vương Agnes Morrow.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 18: Cuộc phiêu lưu trong bụng cá

Đất rất mềm, giẫm lên rất co dãn, còn có chút dính, mỗi lần nhấc chân cứ như giấy sấp bị tuột đến nơi, không dễ đi. Chủ thuyền Loffi Division cùng thuyền trưởng Nalinge dẫn đầu, Lys Na đi ở giữa, Sick áp sau.

Pháp sư Aidonatello phỏng đoán cấu tạo trong cơ thể ma thú là một không gian khác, còn có thể biến hóa theo tuổi. Bởi vì những nghiên cứu giải phẫu trong quá khứ đều không thể giải thích tại sao có một vài ma thú có thể ăn thủy tinh giống như ăn cỏ, một vài có thể phóng lửa hoặc là phát sóng xung kích. Bọn họ cho rằng trong cơ thể ma thú nhất định còn có rất nhiều bí ẩn.

Sick vốn không có hứng thú với ma thú học, nhưng hiện tại hắn đang di chuyển trong cơ thể của một con ma thú vô cùng lớn đã đẩy lên sự tò mò của hắn. Lần ra biển này, hắn đã học rất nhiều kiến thức về cá huy hoàng, cấu tạo cơ thể hắn cũng học qua, nhưng hắn cũng không thể nhận ra các cơ quan mình gặp trên đường.

Tựa như trên sách nói: dụng cụ chúng ta bỏ vào, đồ vật nó nuốt vào, đồ vật nó nhổ ra sẽ ở các bộ phận khác nhau.

Sick thấy một vật như là bao cát luyện tập trong môn quyền anh rủ xuống ở bốn phía, một mặt lắc lư một mặt phát ra cao độ bất đồng. Hắn thấy một loạt vật thể như là măng đuối ra lại lùi về. Hắn trông thấy trên tường có rất nhiều hồ lõm dùng màng mỏng che lại, bên trong có vật thể hình cầu xoay tròn. Hắn còn thấy nhiều dây kéo vụn vặt kết lại, bong bóng màu tím nhấp nhô dọc theo đỉnh động, những sợi nhỏ sắp xếp như dây đàn thụ cầm.

Bọn họ cứ tiến lên, xuyên qua hết phòng cơ quan cực lớn này tới phòng cơ quan cực lớn khác, mỗi gian phòng đều có màu sắc khác nhau.

Bọn họ đi đại khái một giờ, trên đường dừng lại ăn cơm một lần. May mắn là con đường này còn tuân thủ quy tắc cơ bản hệ tiêu hoá, là một con đường thông đến cùng, không có lối rẽ. Nếu không bọn họ có thể sẽ lạc đường.

Bọn họ đi vào một gian phòng màu xanh lá. Ở đây được phủ một lớp đá như có người xếp kiểu cầu thang còn lót thêm một tấm chiếu. Sick kinh ngạc thấy Nanaimo ngồi xếp bằng ở phía trên. Nanaimo gầy đi nhiều, xương sườn hiện rõ, đầu tóc nâu thâm đi nhiều vì chất bẩn, chiều dài đã đến trước ngực rồi. Trông thấy Nanaimo cũng không phải nguyên nhân làm Sick kinh ngạc, Lys Na đã nói tên kia ở đây. Sick kinh ngạc là vì trên người Nanaimo không có mặc quần áo, chỉ mặc một cái quần lót tứ giác theo thư pháp, nhưng trên đầu của hắn vẫn đội mũ. Mũ dùng tơ lụa màu xanh nhạt trang trí, lông đà điểu chỉ còn lại một đoạn!

Lys Na bước nhanh tới, Nanaimo cũng nhảy dựng phóng tới nàng, ôm Lys Na thút thít ni non vào trong ngực. Sick giới thiệu Nanaimo với những người khác: "Hắn là bạn lâu năm của tôi Nanaimo, lần lộn ở chợ đêm đây."

Thuyền trưởng Nalinge nghe xong, nhúu một bên lông mi: "Người buôn người sao?"

"Không oa!" Nanaimo ra vẻ khinh thường.

"Buôn lậu thuốc phiện sao?"

"Không bán cũng không dùng!"

Thuyền trưởng Nalinge lúc này mới mỉm cười, vươn tay với Nanaimo: "Xin chào, ta là Nalinge, ta cũng tới từ Aidonatello."

Nanaimo có chút chân chò thò tay đáp lại, bị thuyền trưởng Nalinge cầm hai cái thật chặt.

"Tên của ta là Loffi Division, người Nocardia Manchester." Chủ thuyền Loffi Division cũng tới nắm tay, hỏi: "Ngài đến đã lâu rồi sao?"

Nanaimo lắc đầu: "Không biết, tại đây không có vật tham chiếu thời gian."

Sick mở miệng hỏi điều hắn hiểu kỳ nhất: "Sao người mặc thành như vậy?"

Nanaimo nói: "Ở đây thường cách một đoạn thời gian sẽ có nước chảy qua, mỗi lần đều làm ướt ta. Ta kê đá lên, cuối cùng cũng có một chỗ cao ráo. Nhưng ta còn muốn tìm đồ ăn, thân thể vẫn sẽ bị ướt, dù sao ở đây thật ấm áp, cứ như vậy không cần mặc đồ."

Sick nhúu mày: "Vậy sao người còn đội mũ?"

"Không đội mũ tựa như không có mặc quần áo!" Nanaimo rất kiên trì.

"Người đã không mặc quần áo rồi!" Sick nói ra sự thật.

"Ta phải bảo trì thể diện!" Nanaimo quay đầu về nơi hẻo lánh: "Có một kẻ vẫn luôn nhìn ta. Tay phải hắn cầm bút kí buộc chỉ, tay trái cầm một cái bút máy cũ, không ngừng cười khanh khách tại đó. Hắn ghi chép lại mỗi chuyện ta làm, chính ở chỗ này làm bầm lâu bầu: 『 cái đoạn này không sai, có thể ghi vào trong sách; cái đoạn này không được, hay là đừng ghi... 』 "

"Cũng không có tác giả thuận tay trái nào chăm chăm vào người, ghi những chuyện người làm thành sách cầm đi bán!" Sick tức giận.

"Hắn có mặt khắp nơi! Hắn cũng chăm chăm vào người!" Nanaimo trừng to mắt, đột nhiên đem ánh mắt chuyển về phía sau Sick, dùng ngón tay chỉ chỗ đó nói: "Hắn ngay bên cạnh người, vội vàng ghi chép người dùng câu gì phản bác ta!"

Sick nhìn một chút chỗ Nanaimo chỉ, cũng không có thấy tên nào tay trái cầm bút, tay phải cầm bút kí ghi ghi chép chép. Hắn nói: "Chuyện xưa của người xem như cũng được." Người sống ở chợ đêm hẳn là có rất nhiều chủ đề tiểu thuyết a. "Ta không nghĩ ra được có tác giả nào sẽ nhầm chán đến mức ghi chuyện xưa của ta. Một pháp sư nghèo kiệt hủ lậu lại gặp xui xẻo, chuyện chàng xui? Đừng đùa ta, loại vật này ai muốn xem à?"

"Không! Tác giả chính là sinh vật nhằm chán vậy đấy!" Nanaimo nói.

Sick cảm thấy Nanaimo điên rồi.

Thuyền trưởng Nalinge nói khẽ với chủ thuyền Loffi Division: "Xem bộ dạng như vậy, hẳn ở chỗ này đã lâu rồi."

Chủ thuyền Loffi Division gật đầu đồng tình: "Đều xuất hiện ảo giác rồi."

Tiếng nước truyền qua từ căn phòng bọn họ chưa tới, Nanaimo kéo bọn họ đứng trên đá: "Nước sắp tới rồi. Đi lên sẽ không ướt. Lys Na, nàng ngồi chiếu."

Thế nước không lớn, chỗ cao nhất cũng chỉ là nhấn chìm tầng dưới của mấy tảng đá mà thôi. Nước chảy mang đến rất nhiều rác, cái nồi, bùa, tấm ván gỗ, túi nhựa, y phục rách rưới, còn có một ít sứa, cá con, hải tào các loại.

Sick hóp thử, là nước ngọt. Những thứ này là nguồn sống của Nanaimo đến bây giờ.

Nước tràn qua căn phòng, không lâu sau liền đi qua những chỗ bọn họ đi qua. Nanaimo thừa dịp này lấy đầy một ấm nước.

Sick chỉ vào phương hướng nước chảy tới nói: "Người có xâm nhập bên trong sao?"

Nanaimo trả lời: "Không có. Ta chỉ đi đến nơi đây mà thôi."

Thuyền trưởng Nalinge nói: "Cậu theo chúng ta đi thôi."

"Àn." Nanaimo cầm một bộ quần áo pháp sư trên đỉnh đá mặc lên.

Sick yên lặng đem com nầm còn lại kín đáo đưa cho Nanaimo. Nanaimo vừa đi vừa ăn.

Thế là bọn họ lại thêm một người đồng hành, tiếp tục cuộc thám hiểm.

Bọn họ lại đi ước chừng một giờ, đến một gian phòng kỳ dị. Vách tường gian phòng không ngừng biến hóa sắc điệu, chốc lát hồng chốc lát lục, người xem đều hoa cả mắt. Mỗi khi màu sắc đổi, ánh sáng vách tường phát ra sẽ dùng mấy điểm cố định làm trung tâm thu nạp vào, khi vách tường tối, trong phòng cũng không có nguồn sáng. Sau đó lại giống như có vài cây dù phát sáng mở ra từ trong tường, dùng mấy điểm cố định khác làm trung tâm tỏa ra bên ngoài, đến khi cả mặt tường đều sáng. Nguồn sáng từ bốn phương tám hướng làm cái bóng dưới chân bọn họ mất đi rồi.

Gian phòng này không có lối ra, bọn họ đi đến điểm cuối rồi.

Sick nói: "Chẳng lẽ chúng ta chạy vào ruột thừa sao? Vừa rồi chúng ta có đụng lối rẽ sao?"

"Không có." Nanaimo lắc đầu: "Từ phi trước khi các người đụng ta đã đi ngõ khác."

"Kỳ quái. Nước từ đâu chảy tới?" Sick đến gần vách tường thấp sáng, thò tay đụng một cái. Đột nhiên, hắn cảm nhận được một hồi tròng kích trước mặt làm đầu óc của hắn như có hồ, hắn còn tưởng rằng sẽ chảy từ trong lỗ tai ra. Hồ trong đầu còn như bị cái muỗng khuấy đều, muốn nhìn một chút bên trong có gì tốt.

"Đừng! Đầu của ta chỉ cá khô không nấu được!" Sick không cách nào tự kiểm chế liền hô to. Hắn thành linh rút tay lui về sau. Tay vừa thu lại, đầu của hắn đã khôi phục bình thường, đồng thời hắn cũng thấy ngược vì hành vi vừa rồi.

Nanaimo cười vô si đập vai Sick, nói: "Ra sức suy nghĩ chỉ dùng cá khô nấu kỳ thật cũng không tính quá không xong ah."

Bởi vì khuôn mặt tươi cười của Nanaimo quá làm người chán ghét, Sick nắm tay Nanaimo ấn vào tường.

"Trong canh cốt thịt heo cũng không có thịt heo! Đừng lấy xương heo của tôi, nó còn có thể tiếp tục NGAO!" Nanaimo kêu to thu tay lại.

Sick khoanh tay trước ngực nói: "Ồ, người ra sức suy nghĩ là cốt heo luộc a."

"Tại sao như vậy?" thuyền trưởng Nalinge nghi vấn đầy bụng. Ông tò mò chạm tay vào tường, lúc thu tay lại còn nói: "Không có dụng cụ mở cũng đừng mơ uống rượu đỏ của ta!"

"Đây hẳn là phòng suy nghĩ." Chủ thuyền Loffi Division không có làm theo bọn họ. Ông ngắm nhìn bốn phía rồi nói: "Nơi này là chỗ suy nghĩ của Đại vương Agnes Morrow."

Tất cả mọi người nhìn chủ thuyền Loffi Division, chờ ông giải thích. Năm ánh mắt —— hai cặp màu đen, một đôi màu cà phê, một đôi màu tím sậm cùng một đôi màu tím —— nhìn chăm chăm ông, làm ông có chút không được tự nhiên. Chủ thuyền Loffi Division quyết định giải thích từ đâu: "Ta thụ chỉ thị Thánh Đô ma pháp, muốn giải quyết vấn đề sẵn trộm cá huy hoàng ở Biển Mê."

"Mặc dù ta đã tốt nghiệp, thế nhưng mà lúc ấy ta cũng như đa số các pháp sư trẻ, ta thích sử dụng pháp thuật giải quyết vấn đề. Bệnh cũ này hẳn là di

truyền chủng tộc, cả đời đều trị không hết. Ông nội của ta mất hai ngày trước còn đem nóc nhà mình thổi bay đến nóc nhà hàng xóm, khi đó ông..."

"Nói điểm chính." Với tư cách nhân sĩ giới kinh doanh, thuyền trưởng Nalinge, cắt đứt chủ thuyền Loffi Division giảng lịch sử gia tộc.

Sick ngược lại rất cao hứng vì biết thêm, nguyên lai không phải chỉ có pháp sư Aidonatello thích ngắm sao trong nhà mình.

"Tóm lại, thủ pháp Nalinge đại nhân am hiểu ta lại dốt đặc cán mai. Ta không có biện pháp tụ tập mọi người, lãnh đạo mọi người đối kháng người săn trộm. Ta như thế nào ta rất rõ ràng, từ nhỏ ta cũng không phải là người lãnh đạo. Lúc mọi người phân tổ chơi trò chơi, ta đều tìm sách đọc..."

"Thật cao hứng ngài đánh giá cao tôi, nhưng mà trọng điểm ở nơi nào?" thuyền trưởng Nalinge lại cắt đứt ông lần nữa.

Sick thật cao hứng biết rõ chủ thuyền Loffi Division cũng thích xem sách như hắn. Không biết sau này bọn họ có thể làm bạn qua thư hay không? Địa chỉ thư tín ở Nocardia Manchester ghi như thế nào?

"Ta suy nghĩ có pháp thuật gì phù hợp, có thể giải quyết vấn đề này trong một lần hay không." Những lời này nghe như là chủ thuyền Loffi Division định nói chủ đề chính rồi, kết quả còn sớm: "Lúc đầu ta nghĩ tới phạm vi cực hạn của pháp trận định vị lực giác Axat, phát hiện vượt qua giá trị an toàn. Ta lại cân nhắc thủ pháp tổ hợp nguyên tố Farl. Ta thí nghiệm pháp thuật Schill Mephisto tự động tu bổ cơ chế kéo dài thời gian hữu hiệu cũng tăng giá trị an toàn, lại dùng bí thuật chu tường giới..."

"Pháp trận định vị lực giác Axat là cái gì? Có thể giải thích sao? Nguyên tố Farl trong sách là gì? Quyền sách kia có xuất bản ở Aidonatello sao? Pháp thuật Schill Mephisto dùng nguyên lý..." Sick hỏi.

Nalinge lại cắt đứt Sick: "Trọng điểm là gì?"

"Được rồi. Ta tạo ra một viên đá ma pháp." Chủ thuyền Loffi Division cuối cùng nói điểm chính: "Một viên đá ma pháp có thể giúp Đại vương Agnes Morrow trở thành ma thú cấp Long. Đại vương Agnes Morrow là thủ lĩnh cùng mẫu thân của tất cả cá huy hoàng, ghi chép chứng minh nó sẽ bảo hộ bọn nhỏ không bị thuyền hải tặc tổn thương. Chỉ cần để cho nó mạnh đến mức thuyền hải tặc không cách nào tổn thương nó, nó sẽ trở thành người bảo hộ cả vùng biển này."

Nanaimo nói: "Ta cảm thấy nó đã rất mạnh."

Chủ thuyền Loffi Division nói: "Còn chưa đủ. Nó có nhiều lần bị thuyền hải tặc đánh thành trọng thương, thiếu chút nữa chết. Trong lúc nó dưỡng thương, thuyền hải tặc sẽ càng thêm hung hăng tàn ác."

Thuyền trưởng Nalinge lập tức tiến hành suy tính: "Vấn đề nằm ở phải tìm được nó, lại để cho nó tiếp nhận đá ma pháp của ông."

"Đúng vậy. Cho nên tôi mới làm chủ thuyền, xem có thể gặp nó hay không." Chủ thuyền Loffi Division gật đầu, có chút uể oải rũ xuống hai vai: "Ở chỗ này, phòng suy nghĩ, chúng ta nói chuyện tương đương với nói chuyện bên tai nó, nó có thể nghe thấy mỗi một câu chúng ta nói ra. Thế nhưng mà, tôi không biết làm sao mới nói chuyện được với nó."

"Cho nên ông ra biển chính là vì có một ngày muốn nó nuốt vào bụng sao?" thuyền trưởng Nalinge thở dài một hơi: "Tại sao pháp sư ở đâu cũng là tên điên?"

"Ta có một nghi vấn." Lys Na giơ tay lên nói: "Loffi Division đại nhân vừa mới nói những danh từ riêng đó: 『 Pháp trận định vị lực giác Axat 』, 『 Nguyên tố Farl 』, 『 pháp thuật Schill Mephisto 』, các người đều nghe hiểu được?"

"Nghe hiểu được ah." Sick đáp. Hắn còn thuật lại một lần.

"Sick đại nhân chỉ dùng tiếng Aidonatello nói. Loffi Division đại nhân lúc nói chỉ dùng tiếng Nocardia Manchester nói ừ."

Chủ thuyền Loffi Division lắc lắc tay: "Bởi vì mấy từ ta không biết phiên dịch qua Aidonatello ah, cho nên ta chỉ có thể nói nguyên văn."

Tất cả mọi người trầm mặc ba giây đồng hồ. Sick đầu tiên mở miệng dùng Sở Ni ngữ: "Mọi người nghe hiểu tôi sao?"

"Không có vấn đề." thuyền trưởng Nalinge trả lời bằng ngôn ngữ Yêu Tinh.

"Ta cũng hiểu." Chủ thuyền Loffi Division nói tiếng Nocardia Manchester chuẩn.

"Ta có thể nghe hiểu mỗi người các người." Nanaimo nói bằng tiếng Ác Ma.

"Liên câu này cũng nghe hiểu?" Lys Na dùng ngôn ngữ hoàn toàn không cách nào công nhận, nhưng là xác thực mỗi người đều nghe hiểu, những người khác đều gật đầu.

"Ta cũng hiểu." Lời này cũng không phải ngôn ngữ, mà là một suy nghĩ xẹt qua đầu mọi người. Văn tự hóa suy nghĩ chính là thế này.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 19: Nhân cách thô tục

"Các người đang ở trong suy nghĩ của ta." Cái suy nghĩ kia nói: "Ở thế giới bên ngoài, suy nghĩ của các người chuyển đổi thành ngôn ngữ sau đó mới trao đổi với người khác được. Nhưng ở chỗ này, ngôn ngữ của các người sẽ chuyển đổi thành suy nghĩ để trao đổi với ta."

"Đại vương Agnes Morrow?" Chủ thuyền Loffi Division đảo mắt một vòng, không biết nên đặt ở chỗ nào mới xem như quay mắt về phía người nói.

"Là ta. Ta chính là tánh mạng trong suy nghĩ của các người khi gọi cái tên kia." Suy nghĩ kia trả lời.

Nói cách khác, trong căn phòng suy nghĩ, không thể dùng ngôn ngữ nói chuyện, chỉ cần đầu óc thanh tỉnh là có thể nghe hiểu.

"Đại vương Agnes Morrow, đã ngài nghe hiểu được tôi, cũng có thể cảm thụ suy nghĩ của tôi, như vậy ngài nên biết tôi tới trợ giúp ngài đây!" Chủ thuyền Loffi Division móc ra một viên đá màu trắng xám, ngoài mặt có chút thô. Thoạt nhìn thì viên đá có vẻ bình thường không có gì lạ, như là một mẫu cement vỡ có thể tùy tiện nhấc ven bất cứ một căn nhà nào. Chủ thuyền Loffi Division nâng viên đá lên nói: "Thỉnh tiếp nhận viên đá ma pháp!"

"Không, ta không tin người. Ai biết người có phải ám khách từ những thuyền hải tặc đó không?" Đại vương Agnes Morrow nói.

Trao đổi với Đại vương Agnes Morrow bằng phương thức này thật là một kinh nghiệm kỳ diệu. Nó là một con cá, cá có ngôn ngữ của mình. Đối với nhân loại thì đó không phải là ngôn ngữ. Ngữ pháp cùng ngôn ngữ nhân loại, á nhân loại, người máy có khác biệt cực lớn. Tư duy ngôn ngữ, tựa như con số trong toán học. Nhân loại sẽ dùng ngôn ngữ suy nghĩ, tựa như bọn họ dùng số để tính toán. Ngữ pháp bất đồng, cũng như công thức bất đồng. Như vừa mới nói qua đây, một câu ngắn ngủn "Ta không tin người", trong ngôn ngữ cá là "Người —— không thể tin —— ta cho rằng". "Ai biết người có phải ám khách từ những thuyền hải tặc đó không?" Nếu như không sửa theo ngữ pháp nhân loại, trong ngôn ngữ cá là: "Người —— những thuyền hải tặc đó —— phải hay không —— ám khách —— sai phải tôi đây!"

Về từ "Ám khách" thì chỉ có trong ngôn ngữ cá. Nhân loại bắt kẻ là Sở Ni ngữ hay là tiếng chuẩn Aidonatello đều không có từ gần nghĩa, Sick đành phải tự nghĩ ra một cái từ ghép để biểu thị nó. Giống như các nhà toán học cổ phát minh ra số "0". "Ám khách" có nghĩa là "Lén lút không cho ai biết đến, thậm chí người bị điều động cũng không biết, người bị điều động nào đó đi làm một chuyện người chủ mưu muốn người kia làm. Mục đích cũng là chỉ có người chủ mưu mới biết được, người bị điều động thậm chí không biết mình đang làm chuyện gì. Người bị điều động chính là ám khách của người chủ mưu."

Ngôn ngữ là vì sử dụng mà xuất hiện đấy, nó sẽ thay đổi theo nhu cầu giao tiếp, bởi vậy có thể đại biểu văn hóa mỗi nơi. Ví dụ tại xứ lạnh ở Địa Khu Aidonatello, chỉ hình dung trời rét đã có hơn 50 từ. Trong tiếng Aidonatello không cần nói ra như là "Hôm nay trời rất lạnh, độ ẩm rất cao, gió rất lớn, bầu trời còn có một tầng mà mây đen dày đặc, có thể mưa bất cứ lúc nào", chỉ cần ba âm "Tra khoa lý", người nghe đã có thể hiểu. Thậm chí bên trong từng yếu tố còn có chia cấp. Nếu như nhiều chỗ còn quang mây, đó là "Tra khoa ba"; nếu như cả bầu trời đen kịt, đó là "Tra khoa khoa"; nếu như đã mưa rồi, đó là "Tra cát lý".

Bởi vì cá không thể phân biệt như vậy, ngôn ngữ cá không có những từ ghép này, cho nên khi Sick phiên dịch suy nghĩ của Đại vương Agnes Morrow thì, những cái từ ghép này cũng không được dùng tới. Nhưng trong ngôn ngữ cá lại có rất nhiều từ ghép tiếng chuẩn Aidonatello không có, nếu như tùy tiện tìm một từ gần nghĩa thay thế, đây chính là sai lầm lớn.

Đại vương Agnes Morrow dùng liên tiếp thành ngữ có quan hệ với dòng chảy, Sick căn bản không cách nào phiên dịch. Không chỉ vì hần tìm không được từ ghép phù hợp thay thế, càng quan trọng hơn là, hần không hiểu những khái niệm kia. Hần chưa từng thấy dòng chảy Đại vương Agnes Morrow thấy, cho nên hần không cách nào lý giải dòng chảy kia như thế nào, đủ để trở thành thành ngữ sử dụng.

"Các người đều cho rằng nếu như có thể dùng suy nghĩ nói chuyện với nhau, người với người cũng sẽ không có hiểu lầm. Các người thử xem xem, các người có thể hiểu suy nghĩ hiện tại của ta ư ——" Đại vương Agnes Morrow truyền đến một cái khái niệm mạnh mẽ.

Sick cố gắng thử nghiệm, đây có thể là nói một loại trạng thái sùng bái thiên nhiên, cũng có thể là một loại tai nạn có quan hệ tính đa dạng sinh thái, giống như quan hệ định luật về lượng không đổi. Không được, hần không cách nào hiểu.

Đại vương Agnes Morrow nói: "Đây là là tư tưởng trung tâm trọng yếu nhất của loài cá chúng ta."

"Ta biết, là tín ngưỡng!" Nanaimo nói.

"Không đúng!" Đại vương Agnes Morrow gào lên. Văn hóa nào cũng có thể biểu hiện ai đó nói sai rồi, cho nên phiên dịch những lời này không khó.

"Tín ngưỡng nhân loại là mù quáng, trước hết tín tưởng mới có thể nhìn thấy kỳ tích. Trung tâm tư tưởng loài cá chúng ta không cách nào dùng không tin để phản bác, cũng không cách nào dùng tin để cường điệu! Các người nâng tầm quan điểm về những khuyết điểm trong tín ngưỡng, nhưng tư tưởng trung tâm của cá cùng cá phải chăng vĩ đại hoặc có tội hoàn toàn không quan hệ! Tín ngưỡng con người phải có quan hệ với người, tư tưởng trung tâm cá không cần có quan hệ với cá! Cũng không phải tất cả sinh vật đều coi tín ngưỡng thành tư tưởng quan trọng nhất!"

"Tôi từ bỏ. Tôi có thể tìm ra rất nhiều từ ghép cùng loại, nhưng không có một từ nào thật sự phù hợp." Sick lắc đầu: "Trừ phi tôi làm cá vài năm, nếu không đại khái cả đời đều không cách nào hiểu." Sick cảm thấy cách nhìn của Đại vương Agnes Morrow với tín ngưỡng nhân loại có một ít sai lệch,

nhưng sai lệch vẫn trong sai số cho phép, Nanaimo thì bán đại bác cũng không tới.

Đại vương Agnes Morrow nói: "Hiện tại ngươi đã hiểu cái bẫy trong trao đổi bằng suy nghĩ, chúng ta đây mới có thể chính thức bắt đầu giao tiếp."

"Suy nghĩ chẳng qua là không sử dụng ngữ vựng âm thanh cùng ký hiệu, cũng không khẳng định nội dung truyền đi là thật." Chủ thuyền Loffi Division thì thảo. Bởi vì mọi người sẽ thay đổi ngôn ngữ theo tư duy, cho nên ngôn ngữ kỳ thật đã biểu hiện ra rất nhiều tư duy rồi. Tựa như sự xuất hiện của các phép tính nhân chia cộng trừ, thậm chí là xuất hiện số âm vốn không tồn tại để giúp việc tính toán thuận tiện.

Thuyền trưởng Nalinge nói: "Tôi từng làm luận văn tương tự. Người bình thường cho rằng chỉ cần đọc được suy nghĩ người khác thì không ai có thể lừa họ, đó là do họ không nắm được kỹ xảo lừa người qua ý nghĩ, mà người nắm được kỹ xảo kia, cảm giác giống như ngoại trừ gặp mặt nói chuyện trực tiếp, người kia còn đặt camera theo dõi phòng ngủ của mình vậy, đương nhiên những người nắm được kỹ xảo sẽ biết được nhiều thông tin hơn. Nhưng nếu như ai cũng có thể trao đổi bằng suy nghĩ, phòng ngủ liền chẳng khác mặt tiền cửa hàng, như vậy nếu tin vào cái mình thấy đó, chẳng những không có thêm thu hoạch, còn có thể bị lừa lại."

Sick vỗ tay: "Có thể đem những lý luận phức tạp nói thành đơn giản như vậy, ngài là phần tử tri thức chân chính."

"Gần đây ta rất ghét dùng mấy lời vô nghĩa." Thuyền trưởng Nalinge nhún nhún vai, trên gương mặt dài nắng dầm mưa hé lên một nụ cười đơn thuần.

"Nhân loại luôn tìm điểm tương đồng trên thân người khác, ngay cả tư tưởng cũng không ngoại lệ. Cho nên dù dùng phương thức giao tiếp nào đều vĩnh viễn không có khả năng hóa giải hiểu lầm. Bởi vì nhân loại sẽ cự tuyệt những tư tưởng bất đồng với mình, thậm chí là cự tuyệt một cách thô bạo. Nếu như không thể tiếp nhận sự khác biệt có tồn tại, trước khi giao tiếp cũng đã sinh ra hiểu lầm." Đại vương Agnes Morrow nói: "Tựa như giờ phút này, các ngươi có thể gọi ta là 『 cá hiểu tiếng người 』."

"Trên thực tế nó hiểu a? Không phải sao." Nanaimo rung đùi đắc ý.

"Chủ nhân ngài nên đọc sách nhiều hơn." Lys Na nhũn mày.

"Đại vương Agnes Morrow, xin ngài tin tưởng tôi!" Chủ thuyền Loffi Division nâng viên đá cao hơn, ông quyết định biến đỉnh phòng thành mục tiêu nói chuyện, hô lớn: "Mặc dù ngôn ngữ vô lực như thế, suy nghĩ cũng không cách nào hóa giải ngăn cách, cho dù giao tiếp ngập tràn bấy rập, tôi cũng chỉ có thể dùng loại phương thức này thỉnh cầu ngài tin tưởng! Cho dù biết rõ nhất định sẽ sinh ra hiểu lầm, giao tiếp vẫn là phương pháp xử lý duy nhất, tôi chỉ có thể không ngừng giao tiếp với ngài, hi vọng ngài có thể tiếp nhận!"

"Vùng biển này không chỉ là chỗ ở của ngài và đồng loại, đối với tôi và đồng loại khác cũng cực kỳ trọng yếu! Chúng tôi hy vọng cộng hưởng thịnh vượng với cả huy hoàng, để tài nguyên ở đây có thể sử dụng vĩnh viễn!"

"Ngươi là một nhân loại đã tiếp xúc được một phần cực nhỏ tư tưởng trung tâm của cá." Đại vương Agnes Morrow tạm ngừng để sắp xếp tư duy, mới nói tiếp: "Nhưng cái này vẫn không có nghĩa là ngươi đáng tin cậy, vẫn không có nghĩa là viên đá ma pháp của ngươi xác thực có hiệu quả như ngươi nói. Nhân loại thường xuyên vì cam đoan giá trị kèm theo mà tôn thất bộ phận tôi trọng yếu nhất. Hoặc càng buồn cười hơn —— dùng phương pháp sai lầm để thực hiện lý tưởng, sau đó phủ nhận những hậu quả mặt trái của nó."

"Có một phương pháp có thể làm ngươi thể hiện ra bản tính của ngươi, ra, chỉ một câu thơ tục!"

"À?" Bà vai Sick thoáng run.

"Trong ngôn ngữ, văn tục là từ loại đặc biệt. Ý nghĩa mặt chữ của nó không quan trọng, mục tiêu cũng không quan trọng. Lúc một chữ bị biến thành văn tục thì, nó chính là văn tục. Không phải vật bài tiết, bộ phận sinh dục hoặc một ít nghề nghiệp bị người khinh thị, mà là bản thân từ ngữ trở thành 『 thô tục 』 đã biểu thị tính đặc thù. Chỉ có thô tục mới có thể vượt qua khác biệt văn hóa mà tinh thần không thay đổi, cũng chỉ có nó mới không gây ra hiểu lầm, bởi vì, nó là thô tục." Giọng Đại vương Agnes Morrow nói đoạn văn này giống như là đang thuyết trình.

Thuyền trưởng Nalinge vội vã xen vào: "Luận điểm này tôi cảm thấy rất quen thuộc, phải chăng——" Ông nói ra tên một người.

Đại vương Agnes Morrow nói: "Suy đoán của ngươi không sai. Chính là nhân loại kia nói cho ta đấy. Là lái tàu của ngươi nói cho ta đạo lý này đấy."

Thuyền trưởng Nalinge kích động nắm chặt hai đấm: "Hắn ở đâu?" Xem ra đó chính là thuyền viên mất tích cuối cùng ông đang tìm.

"Sau trận chiến mà ngươi phải bỏ ra bảy năm từ thế giới khác để trở lại, hắn bị rơi xuống biển, lại bị ta nuốt vào trong miệng. Ta cùng nhân loại kia từng đàm đạo một phen. Từ đó về sau ta say mê văn tục, ta suu tâm nhân loại am hiểu văn tục từ bốn phương tám hướng, nói chuyện phiếm cùng bọn họ. Đáng tiếc chính là, đa số đều không muốn nói chuyện với ta."

"Làm khát vọng thấy lại ánh mặt trời của hắn đã không cách nào ức chế, ta tiễn hắn đến một hòn đảo nhỏ. Cư dân trên đảo đến nay vẫn duy trì lễ tế cá huy hoàng hằng năm, bọn họ quan hệ rất tốt với đồng bào của ta. Hắn cưới một cô gái trên đảo, thành gia lập nghiệp, lần trước gặp hắn, con của hắn đã cao tới eo rồi."

"Nếu như ngươi muốn gặp hắn, ta có thể cho con cháu của ta dẫn đường."

"Vâng, tôi muốn gặp hắn. Phi thường cảm tạ ngài!" Nếu như Thuyền trưởng Nalinge lại trẻ ra hai mươi tuổi, nhất định sẽ cao hứng nhảy cẫng lên, nhưng ông đè nén con xúc động này, chỉ là nhẹ nhàng đi qua đi lại.

Mặc dù chuyện này không có quan hệ gì với tự mình, Sick vẫn rất cao hứng: "Như vậy ngài có thể trở lại Aidonatello rồi."

"Trở lại Aidonatello? Đúng, ta nên trở về. Nhưng mà trước đó ta còn muốn tới Nocardia Manchester." Thuyền trưởng Nalinge cười phát tay.

"Tại sao?" Sick cảm giác sự tình có vẻ bất thường.

"Ta cùng chính phủ Nocardia Manchester đạt thành hiệp nghị, nếu như ta có thể giải quyết vấn đề hải tặc, ba con đường biển lúc trước bị hải tặc chiếm sẽ do ta lũng đoạn, còn có quyền kinh doanh mười hai loại hàng hóa trên đất liền. Đảo Mê đã bị hủy. Mặc dù ta không có ở đó, nhưng ta tin bộ hạ có xử lý tốt chuyện còn lại." Thuyền trưởng Nalinge nói.

Sick choáng rồi, qua hai giây mới nói: "Cho nên ngài tận sức tiêu diệt thị trường nô lệ không phải vì chính nghĩa?"

"Chính nghĩa đương nhiên là có. Ý thức trách nhiệm cũng là lý do rất trọng yếu. Thế nhưng ngoại trừ những cái này, nếu như còn có thể có thêm chỗ tốt, cũng không phải chuyện xấu. Ta sẽ duy trì chính nghĩa, đồng thời lấy được ích. Lúc nào cũng phải nghĩ tới tương lai lâu dài ah." Thuyền trưởng Nalinge nhủ mảy.

Sick nói không ra lời. Chỉ có thể nói, kẻ có tiền —— không đúng, Thuyền trưởng Nalinge hiện tại còn không có tiền —— cách nghĩ của phần tử tình anh, quả nhiên khác phạm nhân ah.

Chủ thuyền Loffi Division hỏi Đại vương Agnes Morrow: "Tại sao là chữ ừ thế? Cho dù nó có thể vượt qua ngôn ngữ, tinh thần không thay đổi, cùng bản tính lại có quan hệ gì?"

Đại vương Agnes Morrow trả lời: "Bởi vì tính đặc thù của thô tục, muốn chữ ừ hay, chỉ am hiểu trăm bông du dương, âm sắc ưu mỹ là không đủ. Bất kể là ngôi sao ca nhạc hay là ca thủ diễn thuyết đều không đại biểu rằng bọn họ có thể chữ ừ hay như hát.

"Muốn mắng thật bản, nhất định trong lòng phải có cảm xúc" muốn mắng thô tục ừ. Lúc một nhân loại mắng thô tục, hấn cũng không phải thực sự mắng, mà là đang phát tiết linh hồn của mình, biểu đạt bản tính của mình. Lúc người mắng thô tục, người cũng nói cho thế giới người là ai.

"Bởi vậy, mắng thô tục có thể dùng để phán đoán người.

"Vô luận linh hồn của hấn là đồ bỏ đi hay là bảo thạch, tại một khắc này đều bộc lộ ra."

Thuyền trưởng Nalinge cười khò: "Trời ạ, bộ lý luận này tôi cũng nghe nát rồi."

Miệng chủ thuyền Loffi Division mấp máy, không ngừng rung rung, nhưng vẫn mắng không được. Những người có giáo dục lại chưa bao giờ sống ở tầng dưới đáy như ông, văn học có lẽ rất không tới, nhưng mắng người lại rất nông cạn. Mắng thô tục sẽ bộc lộ khuyết điểm của ông, đồng thời cũng trái với những gì ông được dạy, bởi vậy điều này thật sự là khó.

"Ta thử xem a." Thuyền trưởng Nalinge chủ động giúp chủ thuyền Loffi Division làm mẫu. Ông mắng một câu rất thông thường đối với rác rưởi, lại còn thêm động tác dẫm dưới chân để thuyết minh. Sick như nghe thấy được âm thanh một vật bị dẫm dưới đất.

Đại vương Agnes Morrow nói: "Ấn. Người rất ghét người vô ơn cùng thể chế xơ cứng. Đó là đối tượng người nghĩ khi đáng mắng, là nguyên nhân người muốn mắng nhất. Đồng thời, người còn là một người thích tự thân vận động, bởi vậy người dùng hành động để thuyết minh. Người thích tạo ảnh hưởng xung quanh, thích sự thay đổi. Người rất coi trọng địa vị xã hội, mà người cho rằng địa vị xã hội cùng cống hiến có quan hệ, cho nên người dùng rác thải làm chủ đề mắng."

"Trời ạ, thật đúng là có thể phân tích tâm lý. Đến lượt ta thử xem." Nanaimo há to miệng. Hấn mắng tư tưởng sai lầm trong đầu. Dùng giọng điệu xem thường để nói, biểu lộ trên mặt giống như là người thấy mùi thối.

Đại vương Agnes Morrow nói: "Đối với người, đồ vật trong ý nghĩ quyết định giá trị một người. Người ghét những kẻ nói suông, ghét những kẻ tàn sát tư tưởng sai lầm. Nhưng mà người lại có nhiều điểm tương đồng với những kẻ người ghét."

Nanaimo chu môi cổ không tiếp thụ kết quả này, Lys Na ngược lại nói: "Rất chuẩn."

Sick nhìn chủ thuyền Loffi Division chuẩn bị chưa xong, ông vẫn đang mấp máy môi. Sick thở dài, đến phiên hấn rồi.

Sick tập trung tinh thần, dùng tất cả bất mãn đối với cái thế giới này, còn có vận rủi, sự ai oán của mình mắng một câu. Âm điệu từ đầu mãnh mẽ, lúc giữa to lớn bao la hùng vĩ, lúc cười liên mang theo đau thương vô tận, biểu đạt nhân sinh thay đổi rất nhanh.

"Người là người thiện lương." Đại vương Agnes Morrow chỉ bình một câu.

"Cứ như vậy?" Sick hỏi.

"Cứ như vậy." Đại vương Agnes Morrow trả còn mang theo ít nước nỏ, giống như là vừa mới xem qua một tràng hí kịch.

Dựa vào lễ nghi, không ai yêu cầu nữ tính mắng. Lys Na không cần cống hiến, thế là hiện tại tất cả mọi người nhìn chủ thuyền Loffi Division.

Chủ thuyền Loffi Division giãy dụa giữa sứ mạng, lý tưởng cùng thành kiến với văn tục. Ông vùng vẫy tron vẹn ba mươi giây, mới mắng một câu có quan

hệ với cơ quan con người.

Đại vương Agnes Morrow nói: "Ta hiểu, người là người rất coi trọng trường bối. Người thích sinh hoạt hoà thuận vui vẻ, không thích xung đột. Nhưng người cũng là người có thực lực, còn có năng lực tự xét ngăn cản mình lạc lối. Ta quyết định tin tưởng người."

"Cảm tạ ngài." Chủ thuyền Loffi Division thở dài một hơi, mắng thò tục chuyện này tạo cho ông áp lực rất lớn. Bàn tay nắm chặt viên đá ma pháp mở ra, viên đá ma pháp phát ra một màn sáng trắng rồi biến mất. Sau đó đã không còn gì nữa

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 20: Tư tưởng trung tâm loài cá

"Vậy là xong rồi?" Sick hồ nghi. Hắn còn tưởng rằng sẽ xuất hiện một màn kinh thiên động địa, ít nhất không thể kém hơn lúc đảo Mê bị nổ.

Chủ thuyền Loffi Division cười nói: "Ma thuật thật sự mạnh đều rất đơn sơ. Từ giờ khắc này, Đại vương Agnes Morrow là ma thú cùng cấp với Shalana rồi."

"Chúng ta trở về thuyền thôi." Thuyền trưởng Nalinge nói: "Đại vương Agnes Morrow, xin ngài hãy mở miệng để chúng tôi có thể rời khỏi đây?"

Đại vương Agnes Morrow không có trả lời.

Sick cũng hỏi một tiếng: "Đại vương Agnes Morrow? Ngài nghe được sao?"

Vẫn không trả lời.

Nanaimo hỏi: "Viên đá ma pháp thật sự có vấn đề sao?"

"Không có khả năng!" Chủ thuyền Loffi Division có chút tức giận phủ nhận.

Ở đỉnh gian phòng, chỗ chủ thuyền Loffi Division đã từng quay mặt tới nói chuyện, một cái hõm nhẵn nhéo như nụ hoa chậm rãi mở ra. Nguyên lai đó là một cái cửa động co rút nhanh. Động càng mở càng lớn, đường kính đã vượt qua hai mét. Tiếng ầm ầm to dần, đột nhiên một tiếng nổ cực to vang lên, cột nước lao ra từ bên trong!

Sick lập tức giơ bao được liêu lên cao. Nanaimo giữ chặt Lys Na. Chủ thuyền Loffi Division cùng thuyền trưởng Nalinge cũng làm động tác chuẩn bị nhận lực chấn động từ nước. Động vẫn còn mở lớn, tốc độ nước chảy ra chậm hơn tốc độ nước tràn vào, mực nước vẫn đang dâng cao. Nước át cả mặt của bọn họ. Kỳ lạ là, bọn họ cảm thấy nước như những hình ảnh lập thể, thoát nhìn đã nhấn chìm bọn họ rồi nhưng làn da lại không thấy ướt. Có vật chất nào đó vây quanh bọn họ, nhưng cái loại vật chất này như cách bọn họ một tầng tiếp xúc, cho nên không giống như là nước. Chủ thuyền Loffi Division thử nghiệm hô hấp, phát hiện vẫn có thể thở, liên nháy mắt với những người khác, thế là mỗi người cũng bắt đầu hô hấp trong nước.

Đại vương Agnes Morrow dùng suy nghĩ nói: "Đề ta tiễn các người trở về."

Trong nước có rất nhiều bọt khí trôi nổi hạn chế tầm nhìn. Tiếng nước vẫn không ngừng ầm ầm như là một con quái thú đang di động trong lòng đất, hoặc cũng có thể là trăm ngàn tia sét đánh xuống cùng lúc. Hai chân Sick cách mặt đất, thân hình bắt đầu trôi nổi ở trong nước, hắn đang đưa tứ chi, nhưng không phải đang bơi, Sick chỉ biết lặn. Động tác của hắn như đang bay, bay trong nước.

Hắn giống như gần chạm đến tư tưởng trung tâm loài cá trong vài giây ngắn ngủi, đây không phải là đạo lý con người thường biết, không bao hàm Logic, đương nhiên cũng không phải tín ngưỡng, tư tưởng trung tâm loài cá là chính con nước, bọt khí, tiếng vang cùng với tất cả những gì quanh đây.

Sick nhớ hắn đã từng nói với Even Joseph, cá huy hoàng sống rất nghiêm túc, nhưng cũng không suy nghĩ mộng tưởng cùng tương lai. Đối với con người tư tưởng trung tâm loài cá không phải là tư tưởng, đối với cá nó là thế giới.

Đây không phải tín ngưỡng, bởi vì thế giới của cá không có tín ngưỡng, chỉ có bản thân thế giới.

Bọn nó không tìm kiếm ý nghĩa của sinh mạng, chỉ cần thế giới tồn tại, bọn nó sẽ cố gắng sinh tồn.

Ý nghĩa là dư thừa, tín ngưỡng là dư thừa, mục tiêu là dư thừa, mộng tưởng là dư thừa.

Đối với nhân loại, mất đi rất đáng sợ, đối với cá tất cả đều là dư thừa.

Đây là tư tưởng trung tâm loài cá. Chỉ có thể dùng 'phá pháp' để giải thích. Bởi vì trong thế giới nhân loại không có ngôn từ có thể diễn đạt tư tưởng "Không có". Trong "Không có" lại tràn đầy năng lượng sống, dù cho dùng tất cả ngôn ngữ mình biết để diễn đạt cũng không cách nào nắm giữ được.

Nếu như phải dùng một loại thể nghiệm tiếp cận nhất trong đời Sick để ví dụ, vậy hẳn là lúc hắn đọc rồi. Cá đọc nước, hắn đọc sách.

Thế nước đã chậm lại, Lúc Sick trôi lên mặt nước, hắn phát hiện đã bên cạnh tàu Mojie rồi. Ngư dân buông thang dây để cho chủ thuyền Loffi Division leo lên, sau đó là Lys Na, Sick, Nanaimo.

Sick thấy tàu Tự Do nằm ngang bên cạnh, thuyền trưởng Nalinge đã lên thuyền rồi, ông đang đứng trên một cái bục cao chỉ huy thuyền viên tát nước. Một ít quả cầu ma pháp lơ lửng xuất hiện dưới tàu Tự Do, phía trên cũng xuất hiện rất nhiều khói đen, hai bên cùng dùng lực kéo thuyền đứng lên.

Mặc dù mới đi ra khỏi nước, trên người Sick cũng không bị ướt. Mực nước vẫn dâng cao, tàu Mojie cũng dâng theo, tàu Tự Do đã lật lại.

Hoa tiêu Feiluna đến boong chủ hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Phải lên đường, Đại vương Agnes Morrow sẽ để chúng ta đi ra ngoài." Chủ thuyền Loffi Division nói xong, liền cùng hoa tiêu Feiluna chạy vào buồng nhỏ trên tàu, đi tìm thuyền trưởng cùng tàu trưởng turbine Carlo. Nanaimo cùng Lys Na cũng theo xuống, muốn chào hỏi thuyền trưởng.

Even Joseph đứng cạnh thang dây, hắn đang muốn mở miệng nói với Sick thì đột nhiên dùng hai tay bịt chặt lỗ tai. Tất cả mọi người cũng nghe được Đại vương Agnes Morrow nói. Nó bây giờ đã có thể giao tiếp bằng suy nghĩ ở bất kỳ đâu như rồng Shalana.

"Nhận lấy. Những vật này chẳng qua là sỏi kết trong người ta, nhưng đối với nhân loại, bọn họ có thể biến nó thành vật có giá. Ta cho các ngươi những vật này, xem như đổi lấy đá ma pháp."

Nguyên tố kết tinh đột nhiên rơi xuống như một cơn mưa lên hai chiếc thuyền. Ngư dân mở ra rãnh nước, dùng các loại thiết bị tận khả năng thu vào nguyên tố kết tinh, người trong khoang thuyền di chuyển rãnh nước, đặt hòm chuyên dụng vào thay thế, một hòm rồi một hòm nhanh chóng được lấp đầy, một hòm khác lại được chuyển lên.

Các khối đa diện trong suốt bắt đầu sừng sững đủ các loại màu sắc nhấp nhô trên boong thuyền. Màu hoa hồng, màu xanh lá mạ, màu vàng nhạt, một ít lớn như nắm đấm, một ít lại nhỏ như móng tay, đột nhiên một khối to như dưa hồng rơi xuống. Nếu không có hoa tiêu Feiluna dùng ma pháp gia công, tám phần nó sẽ đập hư nhiều chỗ. Màu sắc những tinh thể này đều không có tạp chất, là nguyên tố kết tinh chất lượng cao nhất.

Sick không có thói quen lúc nào cũng mặc đồ bảo hộ như ngư dân. Hắn bị đập vài cái đau điếng. Trước khi hắn kịp thi triển pháp thuật phòng hộ, Even Joseph đã phủ áo choàng kỵ sĩ lên hai người bọn họ.

Trón trong áo Even Joseph, Sick nghe thấy tiếng bụp bụp rơi phía trên, thấy Even Joseph hào hứng ngang nhiên ngắm mưa kết tinh, Sick thờ một hơi dài.

Sau khi cơn mưa kết tinh dừng lại, tàu Mojie cùng tàu Tự Do theo nước rồi đi. Tốc độ nước chảy càng lúc càng nhanh, đột nhiên, tiếng bọn họ phát ra đã không còn vọng lại, nghe có vẻ bọn họ đã tiến vào một không gian rộng lớn khác. Sick nhìn về phía đuôi thuyền, bọn họ đã rời khỏi thân thể Đại vương Agnes Morrow rồi. Miệng cá huy hoàng to như cái động đóng lại, Sick thấy hình dáng Đại vương Agnes Morrow.

Trong bóng tối không trăng không sao, thân hình lộng lẫy của Đại vương Agnes Morrow lộ ra trên mặt nước giống như một tòa cung điện, lại như ai đó đã mang ánh sáng của sao trên trời điểm vào người nó, là ngọn đèn không bao giờ tắt trong cung điện.

Đó là một con cá huy hoàng lớn đến mức không cách nào thu hết vào tầm mắt, nó nhô cái đầu cá heo lên mặt nước, rung rung chòm râu giống thủy tinh, như là đang phát tay nói gặp lại với mọi người. Nó ẩn vào trong nước, quẫy mạnh cái đuôi cá hồi một cái vẽ ra một dải sáng phản xạ trên nước.

Hai chiếc thuyền bị động tác đó bắn lên cao rồi rớt xuống, tin nhắn cuối cùng của Đại vương Agnes Morrow truyền cho mỗi người trên thuyền: "Nhân loại ah, quý trọng ngôn ngữ của các ngươi. Bất kể là giao tiếp bằng suy nghĩ, ngôn ngữ tứ chi, ánh mắt hay là ngôn ngữ nghĩa hẹp nhất, tất cả đều là công cụ chia sẻ văn hóa, kinh nghiệm giữa người với người. Giao tiếp, chỉ cần còn một tia hi vọng người khác hiểu mình, có suy nghĩ hi vọng có thể hiểu rõ người khác, chỉ cần vẫn cảm thấy hiếu kỳ, đây chính là chuyện nên làm. Không ngừng phiên dịch, cố gắng phiên dịch, cảm thụ cực hạn ngôn ngữ, điểm mù, cùng với chỗ độc đáo, cho đến khi các ngươi có thể hiểu thấu đáo tư duy phía sau ngôn ngữ."

Sau đó Đại vương Agnes Morrow lặn vào trong nước, càng lặn càng sâu, mãi đến khi ánh sáng trên người nó không còn phản xạ trên biển được nữa. Nó đã đi xa.

Tàu Mojie cùng tàu Tự Do dừng lại sáu giờ, đợi mặt trời trời lên lại khởi hành.

Đây là một đêm kỳ diệu. Vất vả suốt một đoạn thời gian dài, tất cả mọi người đều mệt mỏi, lại không có biện pháp ổn định cảm xúc. Sau khi xác định được tính hiệu chỉ dẫn, xác định vị trí đội thuyền ngay gần đường an toàn, cách đó không xa còn đồn cảnh sát biển, sau tất cả, mọi người đã có thể buông lỏng.

Không biết là ai khởi xướng, có lẽ là thuyền trưởng hạ lệnh, mở hội chúc mừng tất cả mọi người bình an thoát khỏi đảo Mê cùng bụng Đại vương Agnes Morrow. Đầu bếp nấu rất nhiều món ngon đem lên boong chủ. Thuyền viên biến hòm chứa đồ thành bàn ăn. Rượu trên thuyền được khai sạch. Nguyên bản đi thuyền là không được uống rượu.

Mỗi chụp đèn đều mở ra, đèn đuốc trên boong thuyền sáng trưng. Tất cả mọi người vui chơi giải trí, trò chuyện thâu đêm.

Chủ thuyền Loffi Division mang cái radio ông quý lên, mở âm lượng tối đa, tiếng nhạc từ Aidonatello phát lên.

Thuyền trưởng cầm chén rượu tuyên bố kho cát giữ nguyên tố kết tinh đã đầy, trời vừa sáng tàu Mojie sẽ trở về địa điểm xuất phát - Aidonatello.

Boong thuyền dấy lên một loạt tiếng hoang hô. Giọng lớn đến mức thuyền viên tàu Tự Do cũng chen đến mạn thuyền để nhìn. Bị ảnh hưởng bởi không khí sung sướng trên tàu Mojie, không bao lâu sau tàu Tự Do cũng mở yến hội. Thuyền viên hai bên mời rượu nhau trên mặt biển, trao đổi đồ ăn qua boong tàu. Bên tàu Tự Do còn có người rót cả bình rượu vào biển để kính thần biển.

Sick cảm một mâm đùi gà cùng chân gà nướng, đặt chén đĩa bón trong, ngồi xếp bằng trên lan can boong tàu, đối mặt boong chủ tàu, thoát ly đám người hưởng thụ đồ ăn.

Hắn thấy mọi người tranh giành mời rượu hoa tiêu Feiluna cùng thông dịch viên Aoge, chúc bọn họ sinh một nhà bảo bảo. Đa số người mời rượu đều bị hoa tiêu Feiluna phóng uống gục. Thông dịch viên Aoge chỉ uống một chút tượng trưng. Sick có thể tưởng tượng sau này đôi vợ chồng kia có tỷ lệ rất cao sẽ là nữ ở ngoài nam ở trong, nhưng toàn bộ thế giới chỉ có người nam nhân này có thể làm cho nữ nhân này nghe lời.

tàu trưởng Turbine Carlo cũng muốn đi xả hơi một chút nhưng mà vị trí tàu trưởng turbine thật sự quá trọng yếu, lúc nào cũng cần ứng phó tình huống phát sinh, cho nên ông không có uống rượu. Ông cầm một cái bánh nhân thịt, không có cắt ra mà cắn trực tiếp, vừa khóc vừa nhìn ảnh chụp của con ông. Lần này thu hoạch rất lớn, tiền được chia có khả năng đủ trả hết nợ nần, ông có thể về bên người nhà rồi. Bởi vì trên thị trường, nguyên tố kết tinh vẫn luôn là cung không đủ cầu, Đại vương Agnes Morrow tặng toàn là hàng cao cấp, ngoại trừ cần lập tức, sẽ có rất nhiều người tích trữ, điều này là hoàn toàn có thể.

Sick có chút mệt, đầu bắt đầu đặc lại. Hắn còn có chút khó tin bảy ngày vừa qua, từ khi Even Joseph lên thuyền vậy mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Hiện tại nhìn lại, thoạt nhìn đều có kết cục tốt đẹp.

Chủ thuyền Loffi Division lên tới gần radio, đổi nhạc thành vũ khúc Nocardia Manchester, kết quả lập tức đã có người phản nản ném xương gà về phía ông, ông đành phải cười khổ chỉnh lại.

Sick suy nghĩ một chút: Là kỳ tích sao? Hoa tiêu Feiluna tìm lại người yêu; chủ thuyền Loffi Division hoàn thành nhiệm vụ; tàu trưởng turbine Carlo cuối cùng có thể về nhà đoàn tụ; thuyền trưởng Nalinge tìm được thuyền viên cuối cùng; rồng Shalana được tự do.

Hắn phát hiện hắn đã bắt đầu tin tưởng. Thánh kỵ sĩ, ngoại trừ thân cường thể cường tráng cũng có điểm khác lạ.

Lúc Thánh kỵ sĩ đặt chân lên vùng biển này, thế lực và ác nhất ở đây, đảo Mê, bị hủy diệt triệt để.

Nhiều chuyện phát sinh cùng lúc như thế, cũng không khỏi quá trùng hợp....

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 21: Thánh kỵ sĩ và kỳ tích

Sick thấy Nanaimo với Lys Na ôm một núi nhỏ đồ ăn đang đi vào khoang thuyền liền thò đầu ra ngoài lan can hỏi bọn hắn: "Này! Nanaimo, người tới vùng biển này làm gì?"

Nanaimo ngẩng đầu nhìn Sick, chớp chớp mắt. Lúc này hắn đã đổi một bộ quần áo pháp sư sạch sẽ, đầu đội mũ tứ giác có đính thêm hoa cúc phong cách Norcadia Manchester lớn cỡ nắm tay. Áo choàng thì trên thuyền rất nhiều nhưng mũ nhất định là bị lấy ở chỗ chủ thuyền Loffi Division.

Lys Na không có quần áo để thay cho nên Nanaimo giúp Lys Na sửa lại đồ cũ. Váy đã được xé ra, cánh hoa trên váy được đính lên mũ để che vết bẩn, vải thừa làm bít tất. Áo khoác biến thành quần đùi có túi, những vết chỉ kếp dùng để trang trí, bộ phận tiếp nối cũng được sửa cho hợp với tạo hình. Giày cũng được tân trang sáng bóng.

Lys Na đã rạng rỡ trở lại. Nàng vui vẻ một tay nâng núi đồ ăn như sắp đổ, một tay nâng một cái mâm để rượu cùng hai cái ly, ấy vậy mà vẫn có thể di chuyển giống như đang đi trên đất bằng, theo sát bên trái Nanaimo.

Bộ quần áo là công trình Nanaimo lập tức khởi công ngay sau khi đặt chân lên thuyền, kiếm được máy may, không ngủ không nghỉ để hoàn thành.

Nanaimo bị nhốt trong bụng Đại vương Agnes Morrow một thời gian khá dài thế nhưng hắn không ngủ thật sự là rất giỏi. Điều này cũng làm Sick hiểu quyết tâm muốn chăm sóc Lys Na của Nanaimo mạnh đến nhường nào.

Nanaimo nhếch miệng cười, trả lời Sick: "Tác giả tay trái cầm bút tay phải cầm bút kí nói với ta: nếu như cậu không tới Biển Lạc Đường, tập nay cậu sẽ không có đất diễn——"

"Đã đủ rồi, đừng có nhắc tên tác giả kia. Rốt cuộc vì sao người tới đây?" Sick hi vọng chứng ảo giác của Nanaimo sẽ biến mất khi hắn ngủ đủ.

"Có một đồng chí không quý trọng mạng nhỏ đã cuồn tiền hàng trốn lên đảo Mê. Ta thay mặt người nào đó tới bắt tên kia." Nanaimo nhún vai: "Nhưng mà nghe các người nói đảo Mê đã bị rồng nuốt, tên kia nếu không phải trong bụng rồng chính là trong tay cảnh sát, ta có thể trở về báo cáo kết quả công

tác rồi."

"Là Shalana." Shalana kia cũng không cho phép ai trừ thừa long giả Mark nhận bà con. Sick nói: "Không lấy được tiền không có sao sao?"

"Tên kia là con nghiện. Cho hấn bao nhiêu tiền cũng bị hấn găm hết. Số tiền kia đã sớm đi vào túi những kẻ buôn ma túy rồi. Không ai nghĩ có thể lấy lại tiền, chỉ là không thể tha cho hấn mà thôi. Ta còn cảm thấy may mắn là chuyện này kết thúc như vậy. Thế cục trên đảo Mê rất phức tạp, ta còn không biết nên đi đâu tìm hấn đây." Nanaimo nói xong liền quay đầu cùng với Lys Na tiến vào buồng nhỏ rồi.

Sick tiếp tục găm chân gà trên boong. Cho nên nói, mục đích của Nanaimo cũng hoàn thành một cách đầy may mắn.

Sick thở dài một hơi, vậy hấn thì sao?

Tại sao Even Joseph không mang đến may mắn cho hấn?

Vừa nghĩ đã thấy Even Joseph xuất hiện. Even Joseph ngậm nửa con gà trong miệng, bò thang dây leo lên chỗ Sick.

Sick nhớ tới lời của Đại vương Agnes Morrow, nhân loại nên quý trọng ngôn ngữ hơn nữa dùng nó vào việc tốt.

Nói thật, đa số người trên cái thế giới này cho dù không hiểu Sick, Sick cảm thấy cũng không sao cả. Sick cũng không có hứng thu tìm hiểu đa số người. Có rất nhiều người cũng cùng một dạng, hiểu một có thể suy ra trăm, đi tìm hiểu cả đám người đó chỉ là lãng phí thời gian.

Nếu như nói còn có người nào đó làm hấn tò mò, rồi lại chưa bao giờ cảm thấy thỏa mãn, đại khái chính là Even Joseph. Bọn họ có nghiệt duyên khắc sâu như thế nhưng hiểu biết lẫn nhau lại ít đến đáng thương.

Nếu như hấn nên quý trọng cơ hội nói chuyện với ai đó, vậy hấn là Even Joseph rồi.

"Ách." Sick mở miệng nói với Even Joseph: "Muốn ngồi cùng sao?"

"Tốt." Even Joseph cười đáp.

Lúc đầu bọn họ chỉ lo găm gà nướng, không ai nói với ai câu nào cả. Sau đó Even Joseph mở miệng trước. Hấn nói rất nhiều việc vặt trên thuyền, như là chuyện vợ chồng ngư dân nào đó, chuyện học vấn của anh một ngư dân nọ, còn có ai xuất thân nhà nông lại thành ngư dân, nhà ai làm ngư nghiệp nhiều thế hệ, ai là con cháu phú hào, đã xảy ra sự tình gì... đa số chuyện hấn nói Sick đều không biết mà có vẻ còn rành rọt hơn cả Sick ở nửa năm trên thuyền.

Sick cảm thấy hình ảnh Even Joseph lúc này giống như có chút quen thuộc. Trong một thoáng hấn nhớ về cố hương đã bị hủy diệt. Nhớ tới thời gian Sick cùng một thiếu niên sống nương tựa vào nhau sau khi mọi người trong thôn đều chết.

Lúc ấy, Sick nho nhỏ trong một căn phòng to to, hấn trốn dưới tầng tầng quần áo, ngậm miệng không nói.

Thiếu niên kia thường xuyên ở bên cạnh hấn, không ngừng trò chuyện. Cậu ta nói hôm nay tuyết rơi thế nào, chỗ nào có mầm xanh, ở nhà ai tìm được quần áo mới. Giống như dựa vào trò chuyện có thể xua đi cái lạnh, xua đi cương thi cùng tất cả sợ hãi.

Khỏe miệng Sick hai mươi mốt tuổi có điểm vui vẻ lạng lẽ bò lên. Hấn xác định, hấn cùng Even Joseph, từ lúc Hắc Dạ giáo đoàn hủy diệt, thậm chí trước khi máu nhuộm đỏ thành, đã quen biết.

Trong ngày đông giá rét tuyết bay đầy trời, người lớn đều đã biến thành cương thi. Nơi thôn ấy, thiếu niên đã bảo vệ Sick bao lâu? Là cậu tìm đồ ăn, giúp hấn nhóm lửa, sửa phòng. Có lẽ chỉ có vài tuần, cũng có thể mấy tháng. Vô luận như thế nào, nếu như không có thiếu niên kia, Sick tám tuổi dựa vào mình khẳng định sống không quá vài ngày.

Nếu như Even Joseph không mang hấn ra từ trong lao, lại hợp lực với chiến hữu giúp hấn tranh thủ đặc xá, Sick mười bảy tuổi cũng sống không quá năm đó.

Hấn nên thỏa mãn. Mặc kệ bị Even Joseph cuốn vào rất nhiều phiền toái, hấn nên tiếp nhận, bởi tên kia đến cùng.

Còn yêu cầu vận may xa vời gì nữa ah.

Sick nhìn không được cười lên. Sick đột nhiên cười ra tiếng làm Even Joseph kinh ngạc nhún vai. Even Joseph hỏi: "Sao vậy? Truyền thuyết cá huy hoàng cùng người cá rất buồn cười sao?"

"Không. Ta căn bản không có nghe." Sick cười ha hả.

Even Joseph thở dài đồng thời chùn vai, lưng cũng còng lại, giả ra bộ dạng ủ rũ: "Ta biết ngay, uống phí ta ra sức cả buổi. Được rồi, ta chỉ là muốn nói mới nói đây."

Sick cười xong, sờ sờ cái mũi nói: "Hỏi người nha."

"Cái gì?" Even Joseph nhướn mày.

"Cổ hương của người sau đó thế nào?"

"Cái gì như thế nào? người muốn hỏi như thế nào phương diện nào?"

"Nói ví dụ, không phải có một đứa bé là Từ Linh sư sao? Vậy nhất định có cương thi do nó gọi tỉnh à? Những cương thi kia sau đó xảy ra chuyện gì?" Sick đã không thể nhớ rõ chuyện trong thôn nữa, thế nhưng mà vĩnh viễn không quên được là, thời khắc hắn ném bỏ hết thảy ra đi cùng người giáo đoàn Hắc Dạ.

Sick lúc đó gần như gọi dậy tất cả người dân trong thôn, bao hàm cha mẹ của mình. Bởi vì ôn dịch, mẹ hắn đã tắt thở, còn có cha hắn bị dã thú ăn mất nửa mặt, đều vì thiên phú của hắn bị ép bỏ lên.

Chính lúc hắn sợ cô độc, sợ một mình nhất đã cầu khóc, tước đoạt quyền nghỉ ngơi của bọn họ.

Sau khi biết cương thi phải đốt thành tro mới có thể an nghỉ, hắn vẫn luôn tận khả năng thu thập chuyện hắn gây ra.

Thế nhưng mà đối với những người thân của hắn, hắn lại không thể xuống tay.

Những thi thể còn lại trong đồng tuyết, có người mắt đã không thể nhắm, có người mắt đã biến thành màu trắng thậm chí hóa xanh, có người bị lệch ra ngoài, có người bị lệch vào trong. Ngay cả như vậy, Sick biết, bọn họ vẫn đang nhìn Sick bé nhỏ rời đi, một màn này vẫn luôn khắc vào nội tâm Sick.

"Thanh lý rồi. Lúc đoàn kỵ sĩ đến." Even Joseph điều chỉnh tư thế, thoải mái tựa trên lan can bờ sông: "Một người cũng không để lại."

"Vậy là tốt rồi." Sick đến bây giờ mới biết được mình quan tâm chuyện này thế nào. Hắn cảm giác trong lòng có một tảng đá lớn đã rơi xuống, mà lúc trước hắn còn không biết tảng đá kia lớn đến bao nhiêu.

"Quê hương của ta, chính là Thánh Khiết Chi Thuần." Even Joseph nói.

Trong đầu Sick lại hiện lên cảnh sắc ngày đó... Thiếu niên đứng trong tuyết trắng, vai cùng lưng đều kéo căng, hai tay nắm chặt, mặc dù là rũ xuống, nhưng cánh tay vẫn dùng lực. Chân hơi mở rộng, dùng lực giống như tay. Cậu hơi gồng người, có cảm giác như đang mím môi, cặp mắt trừng vào người mang đi Sick, lông mi nhíu chặt bởi vì thống khổ. Đây là sợ hãi sự cô độc, hay là oán trách thế giới đã giữ cậu lại?

Sick quay đầu nhìn Even Joseph, phát hiện hắn đang cười. Nụ cười thỏa mãn mà ôn hòa.

Mặc dù đã mất đi một cái cổ hương, mặc dù đã từng lẻ loi một mình, nhưng hiện tại Even Joseph đã có quê hương mới.

Có lẽ không cần quá lo cho Even Joseph, dù sao hắn còn có nhiều chiến hữu chờ hắn ở Aidonatello. Cho dù thường xuyên đối đầu với cái ác, cho dù thường xuyên bị quan viên chèn ép, vẫn có chiến hữu tiếp sức cho hắn.

"Thật muốn về nhà ah." Even Joseph đuổi lưng một cái: "đã lâu không nghe thấy phu nhân Lyle Knott mắng người, rõ ràng có chút toàn thân không đúng."

"Ta cũng muốn có một cái nhà ah." Sick cười nghĩ. Hắn thò tay cầm đuôi gà, phát hiện có hai cái không thấy rồi. Thừa long già Mark không biết từ lúc nào đã xuất hiện cũng lấy đi hai cái.

Sick kẹp chặt cái đuôi gà cuối cùng, suy nghĩ: Không biết nguyện vọng của Mark là gì?

Sau khi thái dương cầu bay lên không trung, tàu Tự Do đã tạm biệt tàu Mojie. Hầu như toàn bộ thuyền viên tàu Mojie đều lên boong thuyền, gửi lời chào tạm biệt tới thuyền trưởng Nalinge và tàu Tự Do.

Vị anh hùng, người giải phóng nô lệ kia lưu cho bọn họ một cái mỉm cười, rời đi rồi, đi tiếp tục hành trình gây dựng sự nghiệp của ông.

Tàu Mojie quay đầu trở về trạm lỗ sâu (*), bọn họ bỏ ra thời gian một ngày rưỡi mới vừa tới.

Khoảng cách giữa hai thế giới không thể dùng xa gần để hình dung. Xuyên qua kẽ nứt không gian như lỗ sâu để từ một thế giới đến một thế giới khác phải bỏ ra thời gian nhiều năm, cũng có thể chỉ cần một giây đồng hồ. Chỉ cần tìm được lỗ sâu, đi vào đó, du hành giữa các thế giới có thể còn nhanh hơn ra đầu ngõ mua sữa.

Vấn đề là muốn biết lỗ sâu thông tới đâu, ngoại trừ xông xông vào, không có biện pháp khác. Có thể đi vào cũng không đảm bảo có thể đi ra, còn nhiều, rất nhiều lỗ sâu đơn hướng. Việc khai thác các tuyến lỗ sâu trên biển là cực kỳ nguy hiểm. Cho nên rất nhiều lỗ sâu đều là trạng thái "Địa điểm thông tới chưa xác định", chờ ngày nào đó ai không cẩn thận hoặc là quá dũng cảm đi vào rồi lại may mắn trở về nói cho mọi người lỗ sâu đó thông tới đâu.

Từ biển Lạc Đường trở lại Aidonatello, lộ tuyến nhanh nhất đã biết cần một tháng, trừ khoảng thời gian ở Nocardia Manchester, còn phải vượt qua bốn cái thế giới, thông qua năm cái lỗ sâu.

Trạm lỗ sâu do cảnh sát biển quản lý, huy hiệu là cờ sáu cánh. Rất nhiều chiếc thuyền to như những thành phố di động đóng ở đây, cung cấp dịch vụ hậu cần, cũng có những thương gia làm ăn với người từ các thế giới khác. Tàu Mojie bổ sung nguyên liệu ở đây.

Cách chỗ nạp nguyên liệu có mười cái vòng xoáy. Nước không ngừng chảy vào trung tâm, nó chính là lỗ sâu.

Cảnh sát biển điều khiển những chiếc thuyền sáng màu duy trì trật tự cho các đội thuyền tiến vào lỗ sâu, cũng hướng dẫn bọn họ vị trí lỗ sâu cần tới. Hơn phân nửa số lỗ sâu cũng còn là "địa điểm thông tới chưa xác định". Bình thường cảnh sát biển sẽ giám sát các đội thuyền, không cho bọn họ tới gần lỗ sâu chưa xác định.

Nhưng hôm nay tình huống đặc thù. Hơn phân nửa cảnh sát đều đi hỗ trợ công tác bên đảo Mê. Không chỉ là xử lý hải tặc bị bắt sau trận chiến, còn có những hải tặc chạy trốn, bởi vì mất đi trạm tiếp nguyên liệu, lại vội vàng cao chạy xa bay, rất có thể sẽ tập kích đội thuyền bình thường. Công việc của cảnh sát biển trở nên dồn dập. Bộ đàm liên lạc toàn nghe nói về đảo Mê, rất nhiều người phán đoán hải vực này sẽ rối loạn một thời gian ngắn, quyết định trở về sớm hoặc tìm một chỗ đánh bắt khác để tránh nguy hiểm, thế là thuyền muốn thông qua lỗ sâu cũng trở nên nhiều hơn...

Bởi vì bây giờ thiếu cảnh sát biển mà thuyền muốn thông qua lại nhiều, tràng cảnh dĩ nhiên là loạn..

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 22: Gặp lại tinh linh nguyên thủy

Tàu Mojie là một chiếc thuyền rất nghiêm chỉnh, không bao giờ chen lấn. Chính vì như vậy mà nó không thể không đi chệch lộ tuyến trong tình cảnh hỗn loạn hiện tại.

Sick ngồi ở tầng trên của boong tàu nhìn đội thuyền bốn phía, trên đầu là mặt trời bay tới bay lui. Hôm nay phải rời vùng biển này rồi, hắn muốn nhìn cảnh tượng đặc biệt này lâu thêm tí nữa. Biển Lạc Đường là giao tuyến giữa Nocardia Manchester cùng thế giới khác, nơi này là rìa của thế giới, có lẽ nó cũng không thuộc thế giới. Từ nơi này chỉ trở về, không cách nào tiến xa hơn. Sick đang ngắm cảnh của tận cùng thế giới.

Đột nhiên, hắn nghe được tiếng mắng to. Cảnh sát biển vung cơ chỉ vào bọn họ, kêu to, phóng đạn tín hiệu yêu cầu bọn họ cách lỗ sâu xa một chút, bọn họ đã tới quá gần lỗ sâu chưa xác định rồi.

Sick cúi đầu nhìn cái lỗ sâu ngay bên cạnh tàu Mojie. Khoảng cách này mặc dù cũng xem như khá gần nhưng với khả năng của tàu Mojie, còn không đến nổi lái vào.

Sau đó hắn cảm giác một trận gió khoan khoái thổi qua.

Chủ thuyền Loffi Division đứng ngay cạnh Sick. Sau khi ông hoàn thành nhiệm vụ kia đã không cần làm chủ thuyền nữa cho nên cũng muốn ngắm cảnh lâu hơn. Nghe đại lục Nocardia Manchester chỉ có một mặt trời, còn từng biển mất mấy trăm năm, sau đó mới trở về.

Gió thổi qua Sick, cũng thổi qua chủ thuyền Loffi Division. Ông mỉm cười: "Bọn họ rất thích cậu."

"Ài?" Sick nhú mày. Hắn có dự cảm bất tường.

"Tinh linh nguyên thủy." Chủ thuyền Loffi Division để một đầu tóc xanh tán theo gió, ông nói: "Bọn họ đang nói với cậu, bọn họ thật sự rất thích cậu, không rời xa cậu."

"Rất tốt, tôi cũng không muốn gặp mặt bọn nó nữa." Sick nói. Từng hai lần đẩy ngã hắn, một lần còn suýt giao hắn cho ma thú đói khát, phương thức biểu thị tình yêu của những tinh linh nguyên thủy này thật làm người không giám nhận.

Một hồi gió mạnh chà xát vào lan can phát ra tiếng rít, đẩy Sick lui nửa bước, hắn nhếch miệng cười, hô to: "Hai chân ta hiện tại rất vững vàng đấy, các người mơ tưởng đẩy ta xuống."

"Ân." Chủ thuyền Loffi Division gãi gãi má, nói: "Bọn họ đúng là muốn cậu đứng vững. Bọn họ nói: Gặp lại."

"À?" Sick chỉ tới kịp phát ra một âm liên bị dọa ngồi xồm xuống ôm lan can.

Một cơn gió cực mạnh thổi qua mặt biển tạo thành một cơn sóng cao hơn hai mươi mét!

Sóng lớn đánh vào tàu Mojie, đẩy cả Sick lẫn thuyền về phía trước.

Đẩy cả hai lọt vào lỗ sâu chưa xác định.

Hình ảnh trước mắt trở nên vụn vụn. Bên tai vang lên tiếng tí tách, tí tách vô cùng vô tận, giống như có mấy ngàn thế giới đang lướt qua. Sick ôm chặt lan can. Sau khi hình ảnh trước mắt bị vụn vụn đến cực hạn, biến thành một dải màu trộn lẫn kéo dài rất nhức mắt, nhưng muốn nhắm mắt lại cũng không có biện pháp. Muốn hắn buông tay cũng không có biện pháp.

Khó khăn lắm cảm giác mới khôi phục lại bình thường, điều này biểu thị bọn họ đã thông qua cửa vào khu vực không ổn định, tiến vào khu ổn định rồi. Sick lại có thể điều khiển thân thể, buông tay ra, xoa xoa huyết thái dương, sau đó chạy đi tìm hoa tiêu Feiluna.

Hoa tiêu Feiluna chứng minh bọn họ lại lạc đường rồi. Bọn họ không biết cái lỗ sâu này thông tới đâu.

Tàu Mojie vẫn tiến lên thuận theo dòng nước. Bốn phía thoát nhìn đều là dải màu trộn lẫn cùng những khối vụn vụn cấu thành một cái đường hầm khó có thể nhìn ra hình dạng. Đường hầm có khi rất to, có khi lại nhỏ giống như sẽ đập vỡ tàu Mojie. Xung quanh rất yên ắng, không có cách nào xác nhận bằng sóng âm.

Bánh chèo vẫn chuyển động chậm chạp, nhưng lại không có dấu hiệu đang tiến lên. Các quy tắc vật lý ở đây khác với trong thế giới thật. Không thể dùng cách tiến lên thông thường, bọn họ chỉ có thể nhúc nhích dựa vào quán tính vĩnh viễn không suy yếu, chờ đến khi bị nhả ra.

Phía trên là tin tức Sick thu được sau khi họp với các pháp sư, sau khi ra khỏi phòng lại gặp được Even Joseph.

"Đều là nguoi làm hại!" Sick nhin không được lại nóng lên.

"Sẽ không sao đâu." Even Joseph cười khỏ.

"Vạn nhất cái lỗ sâu này không có lối ra, cả đời chúng ta bị nhốt ở bên trong thì làm sao?" Sick biết rõ những lời này sẽ gây nên sự bất an, không thể nói lớn tiếng, thế là hấn cầm cổ áo Even Joseph, ghé vào tai hấn găm nhẹ.

"A..., nhất định là có." Even Joseph nhún vai.

"Nếu đồ ăn hết, ta sẽ ăn nguoi đầu tiên." Sick cả giận.

"Sẽ có lối ra đấy, không cần lo lắng." Hoa tiêu Feiluna mở cửa phòng họp cắt đứt đôi trẻ. Cô nói cho bọn hấn biết: "Tôi đã dò xét rồi. Với tốc độ chúng ta đang tiến lên, đây là một cái lỗ sâu đơn hướng. Nhất định có lối ra. Vấn đề không phải là chúng ta sẽ ở chỗ này bao lâu, mà là lối ra ở chỗ nào? Nếu như là ở Nocardia Manchester hoặc thế giới văn minh khác cũng may, vạn nhất chạy đến thế giới mới, muốn trở về cũng rất khó khăn."

Sick chùn vai, trong mắt hấn những dải màu trộn kia vẫn luôn vụn vụn: "Cô nhìn ra được tốc độ của chúng ta à?"

"Tôi là hoa tiêu, không phải trợ lý mời ma pháp. Hiểu rồi thì đi chỗ khác chơi, đừng quấy nhiễu công tác. Còn có, đừng thảo luận những sự tình này trước mặt thuyền viên, nếu không trừ nửa phần ăn của hai nguoi." Hoa tiêu Feiluna trừng mắt. Ở đây cô là lớn nhất. Cô phất phất tay, đuổi hai nguoi ra ngoài.

Bởi vì không biết sẽ ở đây bao lâu, cũng phải cân nhắc sau khi đi ra ngoài có thể được tiếp viện hay không, lương thực cùng nước uống lại bị hạn chế.

Sick vừa đói vừa khát. Kỳ thật cũng không phải rất đói rất khát, chỉ là hạn chế lương thực làm cảm giác có chút đói có chút khát giống như rất đói rất khát. Tăng thêm cảnh tượng bốn phía đều cùng một kiểu, có đôi khi hoa mắt còn cảm thấy đường vân màu trộn như đã lan lên thuyền. Dưới quá nhiều áp lực, hấn bắt đầu nguyên rửa ông trời, nguyên rửa Even Joseph, nguyên rửa tinh linh nguyên thủy. Mức độ nguyên rửa yếu ớt dần. Tay hấn đập đập sàn nhà, chân đá tới đá lui như đứa trẻ đang hăm hức.

Những nguoi còn lại không có loại buồn bức này. Ngư dân đám chỉ cần nhìn thấy Even Joseph liền tràn ngập niềm tin. Nanaimo vốn không sợ trời không sợ đất. Lys Na là ác ma, ác ma đi lỗ sâu như đi bộ. Chủ thuyền Loffi Division nói nếu như tình huống nguy cấp, ông có thể phá lỗ, hơn nữa phối hợp một đồng pháp thuật Sick nghe cũng chưa từng nghe qua giúp bọn hấn mở một con đường trở lại Nocardia Manchester. Đề nghị này cũng không làm Sick an tâm hơn.

Bởi vì đói bụng, khát nước, bị đường vân màu trộn hành hạ còn phải nguyên rửa ông trời cùng Even Joseph, Sick liền quên mất thời gian.

"27 con tao linh, 28 con tao linh, 29 con nhím biển, ah, sai rồi." Sick thử ngủ, dù hấn thân là trợ lý mời ma pháp nhưng sau khi nhận được lễ vật của Đại vương Agnes Morrow, hấn đã không có chuyện gì có thể làm rồi. Cũng sớm đã ngủ đủ.

Sick lật nguoi lại, đếm từ đầu: "Một Mengmo, hai Mengmo..."

Even Joseph chấm dứt diễn thuyết cổ động thuyền viên liền đi tìm Sick. Sau khi tên kia cúi đầu xuống tiến vào tầm mắt của Sick, thân hình cường tráng làm Sick cảm thấy áp lực thật lớn.

"Một Even gốc." Sick méo máo. Xoay nguoi ngồi dậy, hai chân duỗi thẳng trên mặt đất.

"Một Sick gốc?" Even Joseph cười đáp lại.

Sick cố ý không nhìn Even Joseph.

Even Joseph ngồi cạnh Sick, hấn duỗi thẳng một chân, một chân khép lại, hỏi Sick: "Nguoi thông thuộc đường núi sao?"

Sick quay đầu lại, liếc chân hai nguoi. Chân Even Joseph ước chừng dài hơn chân hấn 10cm. Sick nói: "Rất lâu không có chú ý, như thế nào?"

"Ta nghĩ, sau khi về nước, ta muốn đuổi theo bắt Lamaja." Even Joseph nhắm mắt lại: "Tên kia khẳng định đã chạy trốn. Nguoi cũng từng trốn như vậy,

hắn người sẽ hiểu hắn hơn ta."

"Ồ." Sick lên tiếng. Lúc trước Even Joseph vì bảo vệ chứng cứ tố cáo Lamaja, mới bị người ta trét cement ném vào biển Lạc Đường. Even Joseph không quay về, Lamaja tám phần đã chạy trốn.

"Ta nghĩ —— nói không chừng —— có thể thỉnh người đến hỗ trợ?" Even Joseph nói.

Sick hấp hấp mũi, dùng ba giây. Hắn cảm giác Even Joseph hóa đá rồi, thẳng này vừa diễn thuyết xong lại như bị trúng pháp thuật biến thành tượng đá. Trừ phi Sick trả lời để giải trừ ma pháp trên người Even Joseph, nếu không tên kia sẽ như vậy mãi.

Người này cuối cùng cũng biết mở miệng tìm người hỗ trợ ah. Sick cười thầm trong lòng: "Có thể ah."

"Ah, thật tốt quá." Even Joseph cười lên.

Lúc này màn bảo vệ tàu Mojie rung rung như là thứ gì đang ép xuống. Biên độ rung rung càng lúc càng lớn. Đây là điềm báo sắp ra lỗ sâu.

"Thật sự có lối ra!" Sick ôm lấy lan can gần nhất. Even Joseph đứng lên.

Lan can bỗng mềm như bông, cảnh sát trước mắt vỡ vụn, xoay tròn không ngừng.

"Rốt cuộc muốn đi đâu?" Sick cảm sẽ mất một khoảng thời gian.

"Aidonatello!" Even Joseph rống to.

"Sao người biết?" Sick rống lại.

"Ta không biết, thế nhưng ta xác định!" Even Joseph rống to.

Khung cảnh trước mắt sáng lên. Ánh sáng khá chói mắt. Lúc lan can khôi phục bình thường, Sick chậm rãi buông tay ra, phát hiện Even Joseph không có chuyển vị trí.

Trong cả quá trình thoát lỗ sâu, hắn vẫn ngang nhiên đứng tại boong thuyền, hiện tại cũng còn đứng ở nơi đó.

Thấy Even Joseph không có động, Sick có chút lo lắng, tiến lên hỏi: "Người không sao chứ?"

Mất Even Joseph từng lớn, chăm chăm vào một điểm xa xôi: "Lịch."

"Lịch? Cái gì?" Sick hướng theo hướng ánh mắt Even Joseph.

Tàu Mojie bây giờ đang ở chính giữa một con sông lớn, cách đó không xa chính là một bến cảng cực lớn khá nhộn nhịp. Hiện tại không có mưa, bầu trời đêm có thể chứng kiến mấy vì sao. Trên vách tàu Mojie có rất nhiều bọt biển đang chảy xuống giống như bọn họ chui ra từ đáy nước.

Nhân viên ở cảng lái ca nô hướng tới tàu Mojie. Hoa văn và màu sắc trên thuyền đều là quốc huy hình bông tuyết của Sarangi Lehra.

Đây thật là Aidonatello!

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 23: Thật không thể tin nổi

Ánh mắt Even Joseph rõ ràng hướng về một tiệm hải sản ở dãy nhà xa xa trên bờ, Sick không thấy ở đâu có lịch. Hắn căng mắt ra nhìn mới thấy một cái biển bé tí trước tiệm, có lẽ đó là lịch bãng.

Even Joseph hét lớn: "Hôm nay là ngày 14 tháng 9, ngày cuối tạm giam!" Hắn thấy dấu hiệu ngọn hải đăng gần đó: "Nơi này là phụ cận vương đô đấy..." Even Joseph nói ra vị trí bến cảng.

Nhân viên ở cảng vừa lên thuyền đã bị Even Joseph bắt lấy cổ áo ép hỏi: "Hiện tại mấy giờ rồi?"

"Vừa qua bảy giờ!" Nhân viên cảng thấy đồng phục cùng huy chương kỵ sĩ của Even Joseph lại càng hoảng.

Thuyền trưởng đến boong chủ nói chuyện với nhân viên.

Even Joseph bước tới cạnh mạn thuyền, trong miệng lẩm nhẩm quy trình làm nhiệm vụ: "Từ nơi này đáp xe ngựa mất hai giờ, phải đưa đồ đến trước tám giờ, chẳng lẽ phải liên lạc trước yêu cầu hoàn buổi xét xử à..." Mặc dù hắn không có chăm chăm vào ai nhưng ánh mắt lại rừng rực phảng phất có thể phun ra lửa. Nét mặt của hắn không hề có mảy may lỗ mãng, thân thể căng cứng mà không nóng nảy, như tên đã lên dây, chỉ chờ thời cơ tới là xuyên thủng kẻ thù. Đây là kỹ sư, người chống lại cái ác Even Joseph.

"Ta có thể triệu hoán ma thú biết bay, nhanh hơn xe ngựa rất nhiều. Mặc dù không thể bay rất xa nhưng gọi vài lần có thể bù lại." Sick theo phía sau Even Joseph, nói xong đã bắt đầu lấy tài liệu làm phép. Thân từng là đạo phạm, hắn rõ nhất di chuyển như thế nào mới có hiệu quả. Đường từ đây đến vương đô bởi vì đang trùng tu quy mô lớn, con đường quanh co khúc khuỷu còn có khả năng kẹt xe, bay thẳng chắc chắn nhanh hơn.

"Muốn bay... để ta hỗ trợ." Giọng Mark vang lên sau lưng Sick.

Sick quay đầu lại, nhìn thấy không phải là lão Mark.

Một sinh vật xinh đẹp đã đứng đó, dưới ánh sáng đèn cảng, toàn thân nó giống như đang phát sáng. Cổ nó dương cao chừng ba mét, từ ngực đến đuôi dài bảy mét, đồng tử hình bầu dục lấp lánh ánh tím; đầu như chó săn, mõ dài mà mỏng, xoang mũi hơi rộng. Cổ dài mà mềm mại, hình thái như ngỗng. Hai bên đầu còn có một đôi tai dài rũ xuống; một thân lông dài màu trắng bạc mềm rũ xuống như chạm đến mặt đất; thân nó như báo, nhưng móng vuốt lại như sói, mà tỉ lệ bàn chân rất lớn; cơ ngực như loài chim; cái đuôi thật dài cỡ một con thú ăn kiến to, hình dạng hơi bẹp, như một cây quạt; một cặp cánh lớn màu trắng bạc mọc trên lưng phía sau hai chi trước.

"Espers?" Sick hỏi. Hắn đã hoài nghi từ sớm.

"Đúng vậy. Ta là hóa nhân sư (*)." Con rồng nguyên sinh xinh đẹp này chính là Mark. Ông không sử dụng truyền âm mà là nói trực tiếp giọng còn rất chuẩn. Ông nói: "Lên đây đi, để rồng giúp bọn ngươi."

Sick ngoan ngoãn bò lên lưng rồng, ngồi trước ôm cổ Mark.

"Xin nhờ ngài." Even Joseph ngồi phía sau Sick, chân kẹp vào thân.

Lông của Mark thật mềm, nhiệt độ cơ thể cao hơn con người một ít. Sick vui mừng xuống lớp lông, ngửi thấy vị ngọt ngọt của hoa quả. Thời điểm cất cánh Sick còn tưởng sẽ rất xóc nảy, bởi vì loài chim cỡ lớn cất cánh cũng không dễ dàng, kết quả lại không có. Mark dùng thêm pháp thuật tạo gió, không có lấy đà, hai cánh vẫy đập vài cái đã bay lên. Sick cũng không có cảm giác áp lực tăng lên, nhất định là Mark đã dùng pháp thuật khác làm Sick không cảm thấy chênh lệch áp lực độ cao.

Chỉ một thoáng, tàu Mojie đã trở nên rất rất nhỏ, nhỏ như một điểm trên bản đồ trong phòng họp. Thành trấn bị bọn họ để lại sau lưng, bọn họ đang cười rồng lên cung trăng.

Mark dương hai cánh, thuận theo dòng khí mà lướt đi. Sick nhìn không được hết lên. Không phải vì sợ hãi, mà là vì cảm động.

Mây nhấp nhô dưới chân như bọt biển mà không phải bọt biển. Hắn chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy. Ở một chỗ cách mặt đất rất cao vẫn còn có một vùng biển khác.

Mark bay đến chỗ quang mây, hạ thấp độ cao xẹt qua những ngôi nhà cao tầng. Đèn đường tạo thành một tấm thảm ánh sáng, nhân loại tạo thành dải ngân hà trên mặt đất.

Chỉ đổi góc nhìn, Sick được khám phá một thế giới hoàn toàn mới.

"Thật đẹp." Sick tán thưởng.

"Thích không?" Mark hỏi.

"Thích, siêu siêu thích." Sick vui vẻ đến mức lặp từ rồi.

"Muốn ngắm thường xuyên sao?" Mark hỏi tiếp.

"Có thể sao?"

"Có thể ah. Cậu muốn làm học trò của ta không?"

"Tôi sao?" Sick quá kinh ngạc, nhất thời nói không ra lời.

"Ta đã từng nói với cậu rồi, bởi vì học trò đi hết nên ta mới ra biển. Cậu giống như cũng chưa có dự định gì sau chuyến đi này, cho nên ta cảm thấy không chừng cậu sẽ nguyện ý làm học trò của ta, nói không chừng cậu sẽ đồng ý xem tổ của ta như nhà của cậu."

"Thế nhưng mà." Sick không có nói gì thêm nữa. Hắn nhớ lại cuộc trò chuyện khi đó. Học trò của Mark bởi vì nghiên cứu Từ Linh thuật mà rời bỏ ông, Sick lại là Từ Linh sư trời sinh!

Mark nói: "Ta biết cậu là Từ Linh sư, nhưng ta cũng biết cậu sẽ không lạm dụng năng lực của mình. Ta cảm thấy cậu rất đáng yêu. Cậu có thể phát hiện điểm mù của mình, có năng lực phát hiện chỗ khác nhau giữa người khác và mình. Cách cậu học rất thực tế, cậu thực sự muốn học, không phải chỉ cần

bằng cấp. Cậu còn có bản năng chăm sóc người khác. Chỗ tốt của mờ nhạt chính là ở đây. Không ai chú ý ta đang ở trong 『phòng ngủ』 của người khác." Mark trích dẫn lời thuyền trưởng Nalinge đã dùng qua trong phòng suy nghĩ của Đại vương Agnes Morrow, ám chỉ lúc ấy ông cũng có mặt. Ông phát ra một hồi gu gu tò về đất ý, tiếp đến lại biến thành giọng điệu bi thương: "Hay là người không muốn bái rỗng làm thầy?"

"Mới sẽ không! Trời ạ, tôi thật cao hứng." Miệng Sick mở rộng, nhất thời nói không ra lời. Cuối cùng vẫn là Even Joseph nói với hắn: "Cố gắng lên."

Lúc này Sick mới nói được mấy chữ. Khi nghe thấy giọng của mình, hắn cảm giác hốc mắt nóng lên. Hắn cố gắng kiềm nén nước mắt: "Sur phụ!"

Sur phục Mark phát mấy tiếng gu gu liền tiếp đây thỏa mãn.

Sur phục Mark bay từ bến cảng đến vương đô chỉ tốn 20 phút, lại thêm bảy phút tìm vị trí tòa án. Ông nhẹ nhàng đáp xuống cổng trước, là bảy giờ bốn mươi phút.

Even Joseph sau khi nhảy xuống còn không quên cảm ơn, ôm chặt ba lô tiến vào tòa án. Sick cùng sur phục Mark đã hóa thành hình người theo sau.

Bọn họ đi vào cửa, phát hiện Even Joseph đang bị một đám kỵ sĩ chế ngự trên mặt đất.

Sáu nam nhân mặc đồng phục kỵ sĩ vừa la ó vừa đánh về phía Even Joseph, ghì chặt hắn trên đất. Mặt khác có hai người không có tham gia áp chế Even Joseph.

Một kỵ sĩ tóc ngắn màu vô quýt trong đó đoạt ba lô có chứng cứ, nói: "Ta sẽ đưa nó cho quan toà!" Sau đó cùng một người khác đi vào trong.

Sick nhìn kỹ, phát hiện những người áp chế Even Joseph đều bị thương. Có người băng tay, có người bó chân, có người còn lộ ra thịt non trên bắp tay và mặt.

Những ngăn chặn Even Joseph bảy mồm tám lưỡi bức cung hắn. Even Joseph vất vả lắm mới đẩy được bọn họ ra, ngồi phệt lên thảm. Hắn xoa nhẹ cái mũi đã hóa hồng, nói: "Mọi người—— tất cả đều còn sống!"

Một kỵ sĩ tóc buộc đuôi ngựa, mặt khá lạnh nắn cái mũi Even Joseph nói: "Người xấu còn chưa ra ánh sáng, người tốt sao có thể chết trước ah."

"Đau quá đau—— đau"

Sick quyết định không nên quấy rầy Even Joseph và đồng đội. Hắn quay người đi về phía cửa ra vào, sur phục Mark đi tới ôm vai hắn.

Lúc đầu Sick còn không quen loại động tác thân mật này, nhưng sau khi hắn nhìn nhìn, lại xác nhận đúng là sur phục Mark, hắn đã trầm tĩnh lại, cười tươi rồi, còn xông vào người sur phục Mark. Cách đây không lâu hắn còn vui vào cổ con rồng này.

Cách sur phục Mark đối đãi Sick thật giống như hắn chỉ là một đứa trẻ mười tuổi. Bởi vì tuổi thọ của rồng rất dài, nếu mà so sánh với Sick, chính là một người trưởng thành và một đứa trẻ.

Mười tuổi.

Mười tuổi, Sick mới vừa tiến vào học viện Hắc Ám, cho tới bây giờ hắn vẫn không có cơ hội làm một đứa trẻ mười tuổi.

Hai thầy trò sóng vai đi về cổng tòa án. Sick nương đầu lên vai sur phục Mark. Tóc sur phục Mark thật dài gãi lên mặt Sick còn có vị ngọt của hoa quả.

Bọn họ lại tiến lên vài bước, thảo luận trước tiên trở về thuyền thông báo, sau đó sur phục Mark sẽ dẫn Sick đi mua chăn màn gối đệm ở đâu.

Lúc này, có nhân viên công tác không kịp thở cảm ma thoại chạy đến, lúc thấy Sick con mắt hơi lóe sáng, rõ ràng cho thấy Sick ngoài đời thật không giống những gì miêu tả. Anh bật cười: "Là Sick tiên sinh sao? Ngài có ma thoại."

Sick gật đầu, hơi lưỡng lự tiếp ma thoại: "Này?"

Bên kia truyền tới giọng của cục trưởng cục quản lý nghề nghiệp pháp sư, có vẻ ông còn đang bớt chút thời gian ăn bánh pudding: "Cuối cùng cậu cũng trở lại Aidonatello rồi hả? Mấy tháng này mất tích ở đâu thế? Có công tác giới thiệu mà không thấy câu nha?"

Trừ đó ra, trong ma thoại còn truyền đến tiếng khóc của cô nàng trực tổng đại: "Vây tôi ở đây làm gì nữa? Ngài có thể tự mình liên lạc hắn! Tôi là đồ trang sức, là bình hoa, tôi không đáng thông cảm!"

"Này? Nói một chút đi? Cậu đến cùng đã ở đâu làm gì." Cục trưởng đại nhân nói.

Sick liếc sur phục Mark, ông quay đầu nhìn Sick. Hắn đã tới biển Lạc Đường, nơi đó xa đến mức không thể xa hơn, nhưng đó chưa phải là giới hạn của Sick.

Sick cũng nghiêng đầu, mở miệng nói: "Ông sẽ không tin đâu. Tôi tìm thấy thánh kỵ sĩ trong thùng xăng, rồi lại tìm được sur phụ ở tận cùng thế giới."

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 24: Tiểu Tra tới thăm

Mấy tháng sau, Tra, Laguna Niman Sen. Meggie Jike, tên hiệu Tiểu Tra, sinh viên luật, nhận được thư của Sick. Sáng sớm, tại quán trà trong khuôn viên trường, cậu mở thư ra.

Nội dung là như vậy: "Tôi đã về nước trước thời hạn rồi, nhưng dạo này khá bận, cho nên tới bây giờ mới viết thư cho cậu được. Tôi có địa chỉ cố định nha, tại... hẻm 1 phố tổ rồng khu tổ rồng đường tổ rồng. Tóm lại là tổ rồng.

"Một khu đất nguyên sinh nằm giữa đô thị văn minh, đó chính là chỗ tôi ở. Như địa chỉ, nơi đó là tổ rồng, mà lời này cũng đồng nghĩa, tôi bái rồng làm thầy rồi."

Những lời này hại Tiểu Tra thiếu chút nữa phun sạch cả phê trong miệng.

Đúng là cái nghề pháp sư dễ tiếp xúc với ma thú hơn bất kỳ nghề nào, nhưng thường thì bọn họ sẽ học với con người, sao thằng này lại bái rồng làm thầy rồi?

Trang sau còn viết một ít chi tiết, Tiểu Tra cau mày xem hết. Sau đó, phần nhỏ bởi vì lo lắng, đại bộ phận bởi vì tò mò, cậu liền tranh thủ kỳ nghỉ của mình tới địa chỉ trong thư, đi thăm tên kia.

Ấn tượng của người bình thường đối với sào huyệt ma thú là: ở những chỗ thiếu dấu chân người, phụ cận tối đa chỉ có một làng chài hoặc thôn nhỏ, thường không tiếp xúc với văn minh nhân loại. Nhưng sư phụ Sick, sào huyệt của ông lại nằm ngay trung tâm đô thị sầm uất. Nghe nói bởi vì con rồng kia ở chỗ đó quá lâu, bốn phía từ một khu chim không thèm đề phòng dần dần phồn vinh lên. Cho dù số lượng hàng xóm con người ngày càng nhiều, con rồng kia vẫn không dọn nhà.

Nói là tổ rồng ngay trung tâm thành phố, không bằng nói trung tâm thành phố xây chung quanh tổ rồng. Cũng vì thế mà thành phố kia cũng gọi là thành Rồng.

Lúc Tiểu Tra tìm đến nơi thì, cậu hoàn toàn đồng ý với những gì Sick tả trong thư.

Bên trái cậu là trung tâm mua sắm cao hai mươi tầng. Kiến trúc bê tông trang trí bằng thép màu cùng những đường viền sắc sỡ bên ngoài. Bề mặt các nhân hiệu treo đầy trên những tầng cao, rất nhiều áp phích viết bằng ngoại ngữ tung bay trong gió, ngoài ra còn những biển quảng cáo điện tử phát ảnh chụp khắp nơi trên thế giới. Mọi sinh hoạt của cuộc sống hiện đại đều tụ vào nơi đây.

Bên phải là trung tâm văn hóa cao mười bảy tầng được bao quanh bởi kính màu thủy tinh, lợi dụng góc chiết xạ và màu sắc thủy tinh chiếu ra biến hóa vô tận, ban đêm kết hợp với đèn sáng lại càng đẹp đẽ. Bên trong có sân khấu kịch, phòng triển lãm tranh.... Còn có cửa hàng chuyên bán tác phẩm của những danh họa nổi tiếng, phòng triển lãm văn học, triển lãm điêu khắc lộ thiên...

Trước mắt, chính là một tòa nhà hoang sơ cao sáu tầng bị hai tòa cao ốc kia bao vây, khung làm bằng những cái cây xếp lại, bên ngoài được trét thêm bùn, bên trên còn dính cỏ khô cùng lá cây.

Thuận tiện nhắc tới, diện tích tòa nhà này là lớn nhất trong ba công trình.

Dưới chân có một cái cổng tròn, bùn chung quanh có vẻ mới được đắp lại, mặt ngoài khá trơn nhẵn. Hiện tại cửa vẫn đóng, bên ngoài vây quanh hàng rào thấp.

Cạnh cửa có một cái bảng plastic cao cỡ một người trưởng thành, trên đó viết: "Nhà rồng Mark. Khu bảo hộ quốc gia cấp một. Vô phận sự cấm vào. Xin miễn chào hàng." Tiểu Tra tiến lên phía trước, chứng kiến phía sau tấm bảng còn có hình nhân cảnh sát nhắc nhở người đi đường giảm tốc độ.

Hai bên bày biện rất nhiều chậu hoa, bên trong là đủ loại thực vật. Một vài chậu hoa rất đáng yêu, một vài chậu khác có thể phát ra tiếng huýt sao theo giai điệu khi gió thổi qua. Có vài loại đang cố thoát khỏi chậu, có thể là định đi tản bộ. Rất may là người trồng đã cố ý bao lưới xung quanh để ngăn nó lại.

Trước nhà không có chuông cửa, Ngay cả tay cầm trên cửa cũng không có. Khi Tiểu Tra đang phiền não làm sao mới có thể báo cho người bên trong thì Sick vừa vận cầm bình tưới hoa đi ra. mấy tháng không gặp, Tiểu Tra phát hiện Sick đã thay đổi nhiều.

Sick mặc áo soni màu trắng, không có vết bẩn, không có vết nhăn cùng quần dài màu đen, không có sứt chỉ, không có dấu vết may vá chứ không phải quần áo pháp sư thâm màu. Tóc thì vẫn dài ngắn không đều như cũ, nhưng lại không bộp chộp, khí chất toàn thân đã khác hẳn.

Hiện tại hắn có vẻ nhẹ nhàng khoan khoái nhiều hơn, cũng trầm tĩnh hơn. Không còn bộ dạng âm u, ác khí khắp người, lúc nào cũng nhe răng uy hiếp của lúc trước.

"Tiểu Tra, hoan nghênh!" Sick nhếch miệng cười. Hắn vội tưới nước, đợi khi bình đã trống rỗng, hắn kéo tay Tiểu Tra dẫn cậu vào nhà.

Bên trong nhà rất thoải mái, nhiệt độ cùng độ ẩm vừa vặn. Không khí cũng rất trong lành. Nền đất bằng mà cứng chứ không sụp lún như Tiểu Tra nghĩ. Sờ vào không có cảm giác là đất, mà như một thứ đồ gốm hoặc thủy tinh.

Sick nói: "Rồng xây nhà xong thường dùng lửa nung lại mới biến thành như vậy."

Trong đầu Tiểu Tra xuất hiện hình ảnh một con rồng vừa bò trong hầm vừa phun lửa.

Đi khoảng năm mét, bốn phía trở nên rộng rãi, tới phòng khách rồi. Ở đây để một cái bàn gỗ cùng mấy cái ghế dựa, tường treo một hàng rổ tre đựng hoa quả. Một cái bàn nấu ăn hướng ra cửa sổ. Các dụng cụ trong nhà như cây chổi, thùng nước... chôn chắt ở một góc mang đến cảm giác gia đình ấm áp. Tiểu Tra còn chú ý nơi này có rất nhiều sách, rất rất nhiều sách, nhiều như muốn nổ tung vậy. Đường như góc nào cũng thấy sách xếp thành núi.

"Những sách này đều là của cậu sao?" Tiểu Tra ngồi xuống một cái ghế dựa.

"Là của sư phụ đấy. Sách của ông rất nhiều. Lầu hai còn một đống." Sick cười hỏi: "Muốn ăn món điểm tâm ngọt sao?"

"Tốt." Bây giờ là thời gian điểm tâm buổi chiều, Tiểu Tra cũng thích đồ ngọt: "Còn ờ, sư phụ cậu là pháp sư nha." Bị ấn tượng quá mạnh bởi chữ rồng, trong lúc nhất thời cậu đã quên sư phụ pháp sư nhất định là pháp sư.

"Àn, ông có bằng đại học cùng giấy phép. Lúc ông học đại học còn chưa có luật bảo vệ ma thú, ông học ở chỗ rất xa, không có biện pháp thường thường trở về, phòng ở thiếu chút nữa bị dỡ xuống làm cái rạp chiếu phim. Hiện tại pháp luật đã quy định tổ rồng là khu vực được bảo vệ, ông có thể yên tâm đi tới thế giới khác." Sick lấy ra một bao chứa những vật thể màu vàng mỏng như tờ, bỏ vào nước sôi liền khiến nó nở ra: "Bởi vì là ma thú được bảo vệ, sư phụ đi bệnh viện hay bắt xe bus đều không mất tiền."

"Ồ." Tiểu Tra lên tiếng. Cậu vẫn còn quan sát Sick. Thoạt nhìn Sick rất tốt, so với trong tưởng tượng còn tốt hơn. Sick giờ giống như một con chó hoang đã được nhận nuôi, được tắm rửa sạch sẽ, bệnh ngoài da cũng được chữa lành, bụng đã được lấp đầy, còn học được cách làm nũng. Tâm tình cũng thay đổi lớn. Không chỉ không còn bộ dạng chó nhà có tang, thậm chí còn ra vẻ trí thức hẳn.

Xem ra rồng đối với hần rất tốt.

Vật kia ngâm một lúc liền biến thành một sợi hơi mờ. Sick bỏ thêm đường phèn vào, thả một đồng hoa quả cắt miếng vào đó, lại rửa sạch nửa miếng bắp cải đặt lên đĩa rồi bung lên bàn. Hần lấy cho mình và Tiểu Tra mỗi người một chén vật ngâm nước sôi, để bắp cải bên cạnh.

Tiểu Tra nếm một ngụm, ngoại trừ vị ngọt đường phèn còn có mùi thơm ngát, vị thông thuận. Cậu hiếu kỳ hỏi: "Đây là cái gì?"

Sick trả lời: "Long oa (*)."

"Đây là vật liệu xây dựng?" Tiểu Tra nhìn trần nhà, có rễ cây xuyên qua. Cậu đang ăn cái phòng này?

Sick giải thích: "Là nướót bọt của rồng. Lúc bọn họ lợp nhà đều dùng cái này để kết bunn. Cái này là thần dược, có tác dụng bổ não rất tốt với sĩ tử đi thi." Sick nhún vai, bắt đầu ăn chén của mình: "Sư phụ rất ít khi bị đau đầu, có lẽ nhờ ăn món này mỗi ngày."

Tiểu Tra nhìn cười tiếp tục ăn. Học luật cũng đau đầu lắm, cậu rất cần thứ này.

Bọn họ thuận miệng tám một ít chuyện sinh hoạt lật vật.

Sick nói: "Nhà đầu tư sát bên ngày nao cũng mang hoa quả cao cấp tới thương lượng với sư phụ, muốn sư phụ dời đi."

"Hoa quả rất không tồi, đáng tiếc, ta không thể đáp ứng bọn họ, cho nên không thể thu."

Tiểu Tra nói: "Có thể tưởng tượng, giá trị mảnh đất này rất nhiều tiền a."

Sick nói: "Dù sao cũng ở lâu như thế rồi, không muốn chuyển ah... Tiền rót vào phòng ma dược cũng không ít, tiền lương của sư phụ bị tôi dùng thiệt nhiều."

"Thế nhưng mà cũng không thể khác ah. Tôi phải lựa thật kỹ thiết bị mới mua đấy."

Tiểu Tra nói: "Pháp sư chuyên nghiệp dùng tiền rất nhiều a?"

Sick nói: "Ma dược còn đỡ. Minh có thể lên núi hái nguyên liệu. Nhưng mà để tài liệu để tinh luyện nguyên liệu thì tốn kinh người.. Sư phụ dạy tôi chữ thảo(**) cũng với giáp cốt văn(***)... Mấy cái cây được bọc lưới ngoài kia thường qua nhà người ta ăn trộm thức ăn! Lần trước còn bò vào sân thượng nhà người ta, tôi với sư phụ dùng thịt vắt và lăm mới dụ về được."

"Khoảng ba tháng nữa tụi nó mọc răng rồi, đến lúc đó phải gắn lưới dày hơn nữa. Đó là lưới ma pháp phụ trợ lúc trước tôi dạy cậu đó."

Tiểu Tra nói: "Pháp sư không thể không trồng một ít thứ an toàn hơn sao? Nhà của tôi cũng có một cây bị rọ mồm trong bếp, nếu không thì cả mèo cũng gặp nguy hiểm. Ở nhà đã muốn bán đi nhưng ba ba không chịu."

Sick nói: "Đã trồng cây an toàn thì không phải là pháp sư rồi... Sư phụ nói tôi có thể đi thi lấy chứng chỉ ma dược học, thứ này có thể thay giấy phép hành nghề. Thế nhưng mà phí báo danh, một mớ cấp phải báo một lần, lại rất đắt. Sư phụ nói hẳn có thể bán lông rồng kiếm tiền."

"Lông tích lũy mỗi ngày theo chu kỳ thay lông mà tích lũy cũng là một số tiền nhỏ đấy."

Tiểu Tra nói: "Đắt tiền nhất chính là lông vùng bụng a? Cái kia làm thành áo lông là giá trên trời nha. Rồng không thích cạo lông đấy, không có lý do tuyệt đối sẽ không cạo lông, nguyên vật liệu có thể ngộ nhưng không thể cầu nha."

Sick nói: "... Lúc trước tôi muốn tái hiện ma dược cổ đại, kết quả nổ tanh bành, cả người biến thành màu tím lùn, thế mà sư phụ lại thề lưỡi liềm..."

"Tôi cho rằng có thể liềm sạch đấy."

Sick nói: "... Cái chén cậu đang cầm là tôi nung ra đấy, hậu viện có cái hầm, dùng ma pháp nung, thuận tiện luyện tập khống chế độ ẩm... Mùa đông núp dưới cánh của sư phụ đi dạo rất ấm... Buổi tối quang mây còn có thể nghe sư phụ hát, giọng sư phụ như chuông cổ, rất hùng hậu dễ nghe. Dân cư lân cận chỉ cần nghe sư phụ đang hát, đều mang theo người nhà tới nghe, người ở hai cao ốc cũng đến..."

Bắp cải không biết khi nào đã không còn. Món điểm tâm ngọt cũng đã ăn xong, Sick mang Tiểu Tra thăm thú các nơi khác.

Tổ rồng chia làm bốn tầng, càng lên cao càng chật. Nơi làm việc chủ yếu là tầng dưới cùng, phòng sách ở tầng thứ hai. Cảnh tượng ở phòng sách y như Sick nói, sách nhiều vô số. Toàn bộ lầu hai cũng chỉ có gian phòng này, cả phòng đều chất đầy giá sách bằng gỗ, chỉ để lại một con đường nhỏ để đi lại. Trên kệ, trên sàn nhà, tất cả đều là sách.

"Tôi thường thường ở chỗ này cả ngày." Lúc Sick nói những lời này thì con mắt như tỏa sáng, đây có lẽ là ký ức rất đẹp với hắn.

Tiểu Tra lật ra một cuốn sách bìa màu xanh da trời. Mặc dù cậu không phải pháp sư, nhưng dù sao cũng là người trong gia tộc pháp sư, ít nhiều cũng đoán được ở đây đa số là sách ma pháp lưu hành đã lâu.

Hắn thử nhét sách lại, kết quả không biết bị kẹt thứ giao, chỉ nhét vào hai phần ba liền không thể nhét nữa. Lúc này tiếng âm nhạc vang lên từ tòa nhà văn hóa bên cạnh, Sick gọi Tiểu Tra tới cửa sổ để xem. Tiểu Tra buông tay, để một phần ba sách lộ bên ngoài. Lúc cậu trở lại thì, sách đã nằm trên kệ gọn gàng.

Tiểu Tra nghĩ là do pháp thuật tự động sửa lại, nhưng nhìn đám sách lộn xộn ở đây cũng thể hiện ra phần nào cá tính chủ nhân, khả năng này dường như không thể.

Sick lại mang Tiểu Tra đến tầng thứ ba đi. Tầng này có phòng của các học trò cùng nhà kho.

Sick mở cho Tiểu Tra xem phòng ma dược. Cửa vừa mở ra, hương vị vừa đắng vừa mát liền xông ra.

Tiểu Tra quay người đưa lưng về phía cửa, nói với Sick: "Sau này cậu nhất định sẽ như ba tôi, bị người nhà yêu cầu đem phòng công tác dời xa phạm vi nhà ở."

"Rất thơm mà." Sick không cam lòng. Với hắn thì loại hương vị tự nhiên này rất thoải mái. Trái lại, hương vị hóa học cho dù không quá đậm cũng làm hắn khó chịu. Lúc trước có tới cao ốc mua sắm bên cạnh xem triển lãm miễn phí, vô tình đụng trúng người xịt nước hoa trên thang ma pháp, hại hắn xuất hiện dấu hiệu say xe. Sau đó chỉ cần có nhiều người, hắn nhất định đi thang bộ.

Hương tự nhiên cùng hương hóa học đối với rất nhiều người thì không có khác biệt, với hắn chính là khác biệt ngày đêm. Trong tổ rồng cũng chưa bao giờ dùng hương tạo mùi. Hắn biết cách khử mùi, nhưng không cách dùng mùi này áp chế mùi khác.

Quan điểm của Tiểu Tra lại thuộc một quần thể khác: "Chỉ có ma dược sư sẽ cảm thấy như thế. Cậu thử mang một cây cỏ tạo mùi đi hẹn hò, cam đoan chia tay. Anh trai tôi lúc trước mua một loại nguyên liệu tương tự còn chưa kịp về nhà xử lý đã mang theo đến chỗ hẹn, mới 10 phút đã bị quăng."

"Con người chán ghét mùi thực vật sao?"

Sick trả lời: "Không phải mùi tự nhiên nào con người cũng ưa thích."

Sick khoanh tay suy nghĩ chăm chú, quan điểm của Tiểu Tra thật sự khó có thể bỏ qua.

Tiểu Tra nói: "Nếu không cậu nên tìm một cô gái thần kinh không ổn định, không quan tâm mùi lạ, như là mẹ của tôi vậy. Bà có thể đứng cạnh nồi thuốc của ba ba trong phạm vi một mét, còn có thể ăn ngon lành."

Sick tuyệt đối không muốn có vợ như phu nhân Lyle Knott: "Vẫn là lưu cho ba của cậu a."

"Tôi cũng không tin ba ba sẽ để cho cậu." Tiểu Tra cười nói. Hắn quay người định đóng cửa, lại phát hiện cửa đã đóng kỹ rồi.

Ma pháp tự đóng cửa? Không đúng, lần này Tiểu Tra thật sự cảm thấy có quỷ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 25: Bữa tối của rồng

Sick mang Tiểu Tra đến tầng cao nhất. Tầng thứ tư rất đặc thù, không biết dùng phương pháp gì mà nền tầng này có thể thấm thấu ánh mặt trời nhưng lại rất chắc chắn.

Bởi vì là tầng cao nhất, nóc nhà lại hình cái chén úp ngược được đắp thủ công bằng bùn, độ dày không đồng đều, cường độ mạnh yếu ánh mặt trời xuyên qua cũng khác nhau tùy chỗ tạo nên một cảm giác rất trắng lẹ. Tiểu Tra cảm thấy những dải sáng này chưa chắc đã kém hơn tòa nhà văn hóa bên cạnh.

Sick nói: "Tầng này để điều chỉnh độ ẩm, cho nên không có người ở, chỉ dùng để phơi quần áo, sấy được liệu...."

Tầng cao nhất đúng là rất nóng, cũng rất bí bách.

Chính vì thế mà tầng này rất ít khi được quét dọn. Trong góc tích tro bụi dày đặc. Còn có một ít giỏ tre rất cũ kỹ, bị rách chưa sửa để ở chỗ này.

Tiểu Tra đi theo Sick nhìn cái giá phơi quần áo tự chế, buồn cười chính là năng khiếu mỹ nghệ của Sick kém năng lực làm phép của hắn quá nhiều. Lúc này, Tiểu Tra nghe được tiếng rẹt rẹt phát ra từ những cái giỏ tre. Cậu nhìn lại, phát hiện quanh đó xuất hiện dấu chân người.

Căn phòng này nhất định có vấn đề! Tiểu Tra giả bộ như không có việc gì, nhưng trong nội tâm đã khẳng định như thế.

Với những gì cậu nghe được tới giờ, con rồng kia đã có giấy phép pháp sư từ rất lâu rồi. Mà ngôi nhà này thậm chí còn xây trước cả khi nó có bằng.

Phòng cũ thì nhiều vong! Cho dù rồng nguyên sinh ở Aidonatello không ăn người, quá trình quy hoạch quanh đây chẳng lẽ không có tai nạn sao? Những tranh chấp, lợi ích, cùng xung đột kia, chắc chắn sẽ có người chết à?

Thậm chí người sống ở đây, tiêu biểu là Sick. Người này trời sinh để sống chung với người chết, có thể gọi những người đã 'ngủ say' dậy!

Lại nói, căn nhà này có hình chữ kim (金) trên hạp dưới rộng. Mặc dù nó vẫn nằm trong quy chuẩn xây dựng, nhưng ở một số nước nhà chữ kim được quan niệm là có lực lượng ma pháp, có thể vượt qua giới hạn sinh tử. Thậm chí có nơi cho rằng nếu đem người chết chôn trong mộ chữ kim sẽ có thể phục sinh người đã khuất.

Những thông tin liên quan không ngừng tuôn ra trong đầu Tiểu Tra làm cậu lạnh cả người. Cậu trời sinh thường không dính dáng với các sự kiện ma quái. Từ nhỏ đến lớn, mặc kệ ở chỗ nào, chỉ cần cậu có mặt, mặc kệ chuyện ma quái có phức tạp thế nào đều khôi phục bình thường, thậm chí tất cả các nghi thức liên quan tới ma quỷ đều thất bại. Ngay cả tào linh có họ hàng gần nhất với vong, cũng đợi đến lúc vô cùng nghiêm trọng rồi, không gian sắp vỡ mới có chút ít liên quan tới Tiểu Tra.

Nhưng mà năm anh em của cậu lại nhắm vào điểm này, cứ nghĩ cả đời cậu sẽ không bao giờ đụng phải mấy chuyện ma quái, cho nên dồn hết sức lực tiềm ẩn những chuyện ma quái vào đầu cậu.

Cậu sợ ma!

"Sick, chúng ta đi xuống lầu nhaa." Tiểu Tra nắm tay Sick.

Sick nói: "A? Nhanh vậy?"

"Hay là đi trung tâm mua sắm bên cạnh, nhà văn hóa cũng tốt, chúng ta ra ngoài tản bộ a!" Tiểu Tra rất kiên quyết.

"Tôi lại mua không nổi, đi làm cái gì?" Sick hỏi.

Tiểu Tra muốn giải thích, lại nhớ tới các anh em từng dọa, tuyệt đối đừng cho vong biết mình phát hiện nó, nếu không sẽ trở thành mục tiêu. Không được, cậu không thể nói!

Tiểu Tra nói: "Không phải, ít nhất trốn đến địa phương an toàn một chút đi. Nói ví dụ, phòng của cậu luôn được phòng hộ a!"

"Muốn phòng ngự cái gì? Phòng tôi —— có đôi khi tôi sẽ tập triệu hồi vài thứ trong đó, cho nên có ——" Sick có khi sẽ luyện tập thuật triệu hoán cùng ảo thuật loại nhỏ bên trong.

Tiểu Tra lại nghĩ là Sick triệu hoán vong: "Không được! Vậy không được! Chỗ đó cũng không được!"

Sick nhớ bọn họ có một gian phòng có pháp trận phòng ngự đầy đủ vì công dụng của nó: "Gian phòng có pháp trận phòng ngự, ah, gian phòng chúng ta luyện tập pháp thuật có, mau mau đến xem sao?"

Tiểu Tra nói: "Tốt, tới chỗ đó!"

Gian phòng này ở lầu một, nó có hình tròn, nhô ra khỏi khu đất. Dưới nền vẽ một pháp trận ngưng tụ năng lượng ma thuật.

Tới chỗ này, Tiểu Tra cảm giác an tâm hơn.

"Gian phòng này từng phát sinh một sự tình rất đau thương." Sick cúi đầu: "Lúc trước sư phụ tôi phát hiện học trò của ông sử dụng Tử Linh thuật ở chỗ này, bọn họ —— Eì? Tiểu Tra? Thân thể không thoải mái sao? Sắc mặt thật là khó xem."

"Không cần lo cho tôi. Hiểu rồi, trong nhà pháp sư căn bản không có chỗ nào an toàn." Sắc mặt Tiểu Tra trắng bệch, biểu lộ lại vô cùng bình thường, cậu vẫn mang theo một nụ cười tiêu chuẩn.

Sau đó, Tiểu Tra vất vả lắm mới trụ được tới khi mặt trời xuống núi, cảm giác như là có thứ gì đó lặp đi lặp lại nhiều lần ở đây. Vốn cậu muốn ở chỗ này một đêm, ngày mai lại đi. Nhưng chỗ này thật là đáng sợ, cho nên cậu quyết định chạy trốn.

Sick mang Tiểu Tra tới cửa.

Tiểu Tra nói với Sick: "Đáng tiếc hôm nay không gặp được sư phụ cậu. Lần sau chờ ông ở nhà, tôi tới nữa nha."

Sick quay đầu, dừng lại ba giây, nói: "Ông ở nhà ah."

"Àn?" Tiểu Tra không tự chủ được nghiêng đầu theo.

"Cậu không thấy được ông sao? Từ đầu tới đuôi ông đều bên cạnh chúng ta ah, còn có mở miệng nói chuyện mà." Sick nói. Hắn dang tay sang ngang, kéo theo một người đàn ông có tướng mạo như chó săn, con mắt màu tím.

Trước khi Sick kéo lại, Tiểu Tra căn bản không biết người đàn ông này ở chỗ nào.

"Xin chào, ta là Mark." Người đàn ông háp háp lỗ tai cùng cái mũi, tay nâng trước ngực phát phát với Tiểu Tra: "Cảm giác tồn tại của ta có chút mỏng manh, đại khái giống như vong vậy."

Nụ cười trên mặt Tiểu Tra không dao động chút nào, nội tâm lại nghĩ sao cũng được. Cậu lách qua giữa hai thầy trò, bước vào trong phòng, nói lớn: "Tôi đói bụng, hay là ở đây một đêm, ngày mai lại trở về!"

"A?" Sick theo phía sau. Mặc dù Tiểu Tra quyết định ở lại làm hắn rất vui, nhưng mà trông phản ứng của tên kia có chỗ là lạ.

Mark thuận tay đóng cửa lại. Ông phát hiện khi Sick chăm chú nghiên cứu sẽ quên rất nhiều việc nhỏ, như là đóng cửa cùng đem đặt sách về chỗ cũ, cho nên ông đã tập quen dần việc giúp Sick thu dọn. Hôm nay cũng thuận tay giúp Tiểu Tra.

"Bữa tối, ăn no bụng đã. Còn có, Mark tiên sinh, chúng ta tâm sự, làm quen một chút a." Tiểu Tra ngồi trên ghế, khuỷu tay đặt trên mặt bàn, cánh tay duỗi thẳng, mặt vui vào lòng bàn tay. Lén lút phát ra một nụ cười.

Hẻm 1 phố tổ rỗng khu tổ rỗng đường tổ rỗng không có chuyện ma quái, chỉ có một con rỗng xuất quỷ nhập thần, cùng đệ tử thích nấu ma dược của ông.

Rỗng trưởng thành nuôi con người cũng không phải chuyện lạ. Bởi vì nuôi rỗng con là trách nhiệm của rỗng trưởng thành. Từ thời điểm rỗng rời khỏi ổ, bản năng dưỡng dục đã bắt đầu bộc phát, nhưng bọn họ phải sống ít nhất đến khi tuổi hơn ba chữ số thì mới có thể tạo ấn tượng với rỗng cái, lúc đó mới lập gia đình được.

Cho nên rỗng trưởng thành không có con thường xuyên sẽ tìm tới các chủng tộc có trí tuệ như cô nhi của con người, mang về nuôi nấng. Đây cũng coi như chuyện tốt. Một vài con rỗng trưởng thành sẽ tiếp tục chăm sóc con người thậm chí tới đời con cháu của họ. Cho dù đã có rỗng con, vẫn xem đời sau của con người như con mình.

Hiện tại pháp luật Sarangi Lehra cấm rỗng trưởng thành nhận nuôi con của con người, nhưng điều này cũng không cản được các đoàn từ thiện hoặc cô nhi viện đặt cô nhi cạnh tổ rỗng để rỗng gần đó chăm sóc, hoặc giúp rỗng đứng tên, sau đó đăng ký làm gia đình gửi nuôi. Cũng không thể trách bọn họ lợi dụng lỗ hổng của pháp luật, số lượng các nhà hảo tâm không bao giờ đáp ứng nổi.

Thủ đoạn của Mark cũng có thể xem như biến tướng lợi dụng lỗ hổng kia. Không thể nhận làm cha nuôi đúng không? Không sao, pháp sư có thể thu đồ đệ, làm sư "Phụ" cũng không tệ.

Tiểu Tra hoài nghi đây mới là mục đích con rỗng Mark đi học đại học pháp sư nhân loại.

Mặc dù Sick đã hoàn toàn bị ma thú lông xù, mềm nhũn, ám áp kia thuần phục, nhưng quan điểm của Tiểu Tra vẫn trên cơ sở người lập pháp, cậu cho rằng trẻ con nhân loại nên để nhân loại nuôi lớn. Cậu nghĩ Sick rất kiên cường, bản thân lại đứng trên bờ vực bị xã hội loài người bỏ rơi, vạn nhất bị rỗng nuôi lâu tâm lý cũng biến thành rỗng, không bao giờ trở về xã hội loài người nữa, như vậy thì không được.

Đừng nói Sick còn là một pháp sư, hẳn thật sự có thể biến thành một con rỗng.

Tiểu Tra không cho rằng Sick làm rỗng vui hơn làm người, nhưng nếu thực biến thành như vậy cậu cũng không có ý kiến gì, cho nên việc duy nhất cậu có

thể làm, chính là xem Mark là con rồng thế nào, ông có tư cách làm cha Sick không!

Hai người một rồng vừa ăn vừa tâm sự.

Thức ăn trên bàn đều rất đơn giản. Cách chế biến cũng không quá ba bước. Đa số là hoa quả cùng rau dại. Hoa quả có vẻ nhỏ hơn con người trồng, thoát nhìn không giống lấy ở ruộng. Tiểu Tra hoài nghi thầy trò này chưa từng đi chợ mua đồ, toàn bộ chỗ này chắc được hái từ trên núi.

Tiểu Tra mở miệng hỏi: "Mark tiên sinh, ngài sinh năm nào?"

Mark trả lời: "Năm thứ tư Sarangi Lehra."

Mới qua 120 tuổi không lâu, tính tuổi rồng thì vẫn còn trẻ. Đổi thành tuổi nhân loại, ông có lẽ bằng tuổi Sick với Tiểu Tra.

Tiểu Tra nhìn Mark lột một quả cam sau đó bỏ vào miệng, đây cũng không phải cách ăn của nhân loại bình thường.

Mark hỏi: "Cậu với Sick quen nhau thế nào?" Hiện tại đôi thành sư phụ ra chiều rồi.

Tiểu Tra nghiêm mặt: "Chúng ta quen nhau trên yến hội đấy."

Sick nghe thấy câu trả lời này xong thiếu chút nữa bị sặc. Đây chính là phản ứng Tiểu Tra muốn thấy, cũng làm cho lòng cậu có chút ngứa. Vừa nãy bị kinh hãi không ít, bây giờ cậu muốn phát tiết.

"Đó là một yến hội rất náo nhiệt, rất nhiều khách đến xem nữ vương bệ hạ. Chẳng những cư dân phụ cận đều đến đông đủ, còn có phóng viên tới phỏng vấn. Bởi vì số người tham gia quá nhiều, thậm chí cục tình báo pháp sư số một cũng phải người đến duy trì trật tự. Đêm đó, thậm chí trở thành sân khấu, cuối cùng còn có tiết mục phi hành." Tiểu Tra nói mà mặt không đỏ hơi không gấp. Cậu không có gạt người, chỉ là nói sự thật theo cách khác, người học luật rất thích chơi chiêu này.

"Ồ, là vụ lò thiêu thứ tư nổ tung ah. Nghe nói bây giờ còn đang tranh luận có trùng kiến nó hay không. Rác ma pháp không có chỗ vứt, tao linh xuất hiện khắp nơi. Còn có một tao linh lãnh đạo cách mạng. Hình như nó tự xưng là『 người nhím biển』 a?" Mark nháy mắt mấy cái, lại ăn một quả cam.

Tiểu Tra như không có phản ứng, kỳ thật đang vụng trộm quan sát Sick. Qua sự kinh ngạc của Sick xem ra, hẳn chưa nói những chuyện này với Mark.

"Đúng vậy, sau đó cậu ta đổi chỗ làm. Tôi cũng về trường. Cậu ta đến một chỗ cực kỳ náo nhiệt." Tiểu Tra lại thử một lần: "Chỗ kia thật sự quá chú trọng cách bài trí. Bên ngoài có người dựng tượng giúp bọn họ mỗi ngày, bên trong ngày nào cũng đổi cách trang trí. Bởi vì chỗ kia quá lớn, bọn họ còn muốn chế tạo công cụ phi hành loại nhỏ bay tới bay lui trong đó. Có lần chỗ đó tổ chức diễn thuyết, sân khấu còn biến thành rất nhiều hoa, tiếng hoan hô như sấm động đến mức biến hai phòng diễn thuyết thành một."

Tiểu Tra vừa mới nói xong, Mark có chút mở to hai mắt quay đầu hỏi Sick: "Con gặp Piccolo. Kansas?"

Sick nuốt mấy cọng mì xuống bụng, nói: "Con cùng hắn giao thủ mấy lần, xem như con giết hắn đấy."

"Trời ạ, hắn là tiên thiên pháp sư. Chiến thắng được cũng không dễ dàng ah." Mark lắc đầu.

"Con có chiến hữu bên người, hẳn không có, cho nên con thắng." Sick nhếch miệng cười, lại gấp một miếng thịt nướng đặt lên bánh mì.

Nghe thấy còn có những 'đứa trẻ' khác có thể đến nhà mình, Mark vui vẻ hẳn: "Lần sau thỉnh nó tới dùng cơm."

Tiểu Tra nghĩ, Mark không như những gì cậu mong muốn, là một con rồng "Chỉ biết là chuyện trong thế giới rồng". Ông phải biết tường tận những sự kiện trong thế giới nhân loại mới có thể đoán được Tiểu Tra đang nói cái gì.

Con rồng này từng học đại học pháp sư, lại ở trong thành thị nhân loại, những kinh nghiệm này cũng không có uổng phí, ông đúng là đã dung nhập vào xã hội này.

Mặc dù thoát nhìn ông không giống như là "Thích chuyện xã hội, luôn đuổi theo những tin hot nhất", ít nhất cũng còn tiếp cận với "con người ở phố".

Có lẽ có thể yên tâm để cho ông chăm sóc Sick, không đến nỗi nuôi tên kia thành rồng.

Đang nghĩ, bên ngoài truyền đến tiếng leng keng. Tiểu Tra biết ở đây không có chuông cửa, cậu nhìn Sick với vẻ nghi hoặc.

Sick giải thích: "Có cây ma pháp khi đập sẽ phát ra tiếng. Cách giẫm khác nhau, tiếng phát ra cũng khác nhau, có thể làm ám hiệu."

Mark đi ra ngoài, khi trở về còn cầm trong tay một tờ báo.

Tiểu Tra thấy trên đó viết "Long tộc nhật báo".

Mark ngồi xuống mở tờ báo ra, đọc rất chăm chú. Bộ dáng kia làm Tiểu Tra liên tưởng đến một vài người cầm bảng biểu tình trước những hội nghị lớn.

Mark nhìn một cái, đột nhiên hô lên: "Thiệt là!"

Sick nhìn vào trang báo Mark đang xem "Xảy ra chuyện gì?"

Mark bắt bình: "Trong một cuộc gặp cấp cao của nghị viện, bọn họ phiên dịch loài rỗng chúng ta thành『 quý tập hạp 』! Ma thú này chuyên ăn thịt trẻ con a! Thật không tôn trọng chúng ta rồi! Đều kháng nghị bao nhiêu lần còn làm như thế!"

Sick cũng nhủ mầy: "Ah, thật sự là quá mức. Làm sao bây giờ? Gửi thư kháng nghị cho đến khi phòng phiên dịch nổ luôn?"

Mark nói: "Đáng giận. Ta muốn gửi thư đến thành phố yêu cầu bọn họ sửa chữa."

"Lần trước đã làm rồi, lần này gửi cho thị trưởng a. Hay là gửi đến tòa báo lớn đây? Như là..."

Tiểu Tra vừa ăn vừa nhìn hai thầy trò thảo luận, thật giống như lúc chúng ta thảo luận các vấn đề y tế, giáo dục, môi trường...

Không có vấn đề. Cho dù để Sick sống với con rỗng kia, hắn cũng sẽ quan tâm hiện trạng xã hội, thậm chí tham dự hoạt động xã hội, như là yêu cầu chính phủ sửa lại cách phiên dịch ——

—— không đúng.

Tiểu Tra cẩn thận nghĩ nghĩ, không đúng.

"Sick, sao cậu lại bàn chuyện xã hội trên góc nhìn của một con rỗng?!"

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 1: Những kỵ sĩ Thánh Khiết Chi Thuần (1)

Thần nói: "Người nghị phép cho ta."

Thần có một đầu tóc đỏ lộn xộn ngồi phía sau bàn công tác cạnh cửa sổ. Khuôn mặt chính trực phối với cặp mắt có chút gian trá cùng một chút lạnh lẽo. Thần không phải thần vô cùng cao thượng sáng tạo thế giới cùng con người, yêu cầu con người phải tuân theo những chuẩn tắc đạo đức, nhất là phải tin tưởng ngài trong tôn giáo của người phương Tây.

Thần cũng không phải những ‘sự vật’ phi nhân loại, không cách nào nắm bắt, không tuân theo quy củ như người Aidonatello hay kẻ.

Thần này là thần của những kỵ sĩ trẻ thuộc đoàn kỵ sĩ hoàng gia Thánh Khiết Chi Thuần, người lãnh đạo mọi người, Bacharach.

Ông lùn hơn Even Joseph (là Even Joseph quá cao không phải ông quá thấp) một ít, bắt chéo hai chân, chỉ Even Joseph: "Cứ như vậy."

Bàn công tác của Even Joseph ngay bên cạnh Bacharach. Tài liệu cùng đồ dùng văn phòng trên bàn hắn rất chỉnh tề, lẫn trong đám đồ còn có mấy gói đồ ăn vặt cho mèo. Có một cái ông đựng bút bị đẩy ngã, bút còn lăn xuống gần bàn. Even Joseph đang quay lại lấy tài liệu. Hắn thuận tiện dọn dẹp lại ông bút bị mèo cung đẩy ngã, sau đó chột nghe Bacharach ‘ban thánh chỉ’.

Even Joseph cầm gói đồ ăn lên, phát hiện mèo cung đã cào một cái lỗ trên đó, đồ vật bên trong đã bị ăn hết. Hắn xoay người nói với Bacharach: "Hình như tôi nghe thiếu câu gì? Trước đó ông còn nói lực lượng không đủ."

"Đúng vậy a. Nhưng mà lực lượng không đủ không phải vì không đủ người, mà là『 ngoại lực 』nhúng tay vào công tác nhân sự, bắt buộc chúng ta phải điều người đi, mới làm cho lực lượng không đủ. Ta thấy người còn rất nhiều ngày nghỉ chưa dùng." Bacharach là quản lý, cho nên công văn trên bàn rất cao. Còn có cặp công văn đủ mọi màu sắc chất đầy ba cái ngăn tủ to quanh bàn. Even Joseph nhìn cục diện này, cảm thấy hơi giống thứ được gọi là "Ồ phi cơ", ý chỉ ba mặt tường bảo vệ sườn máy bay không bị nổ bởi các cuộc không kích. Khí chất của Bacharach cũng thật sự hơi giống máy bay chiến đấu.

"Còn rất nhiều công tác quan trọng a." Even Joseph nói: "Như là ——"

Even Joseph còn chưa nói ra miệng, Bacharach một mặt phê công văn một mặt nói: "Án mạng năm thi thể Moss không phải chuyên ngành của người, người không hiểu phạm nhân cá tính nhu nhược. Kế hoạch hợp tác điều tra biển Oanh Lam với Quyền Trọng Ánh Sáng thì người lại thiếu năng lực phân tích tư liệu, không thể xen vào. Kêu người xuất ngoại điều tra tội phạm kinh tế nha... ta nghĩ người không thuộc điều ước quốc tế. Muốn làm đại sứ, người lại không có khiếu diễn, không để người gặp phóng viên là tốt nhất."

"Lời nói của tôi cũng rất có trật tự rõ ràng ah!" Even Joseph bắt bình. Ý là hắn cũng không ngốc.

"Trật tự chỉ mình người hiểu không phải trật tự. Trật tự tồn tại để trao đổi cùng người khác, chỉ tồn tại trong đầu người cũng vô dụng thôi." Bacharach

đáp lại không khách khí chút nào: "Công dụng của kiểu người như người ở thời điểm này là quá ít."

Even Joseph quyết định tìm kiếm đồng đội ủng hộ, hẳn chuyển sang một vị khác đang làm việc phía sau bàn công tác. Đó là một kỵ sĩ trẻ tóc nhuộm màu quế trúc(*). Cậu cũng như đa số kỵ sĩ khác, trên người không có một miếng thịt thừa, nhưng khung xương của cậu lại không sắc nét, cơ bắp cũng không rõ ràng. Nếu như không phải mặc một thân đồng phục kỵ sĩ, người bên ngoài có thể nghĩ cậu là quan văn.

Even Joseph rất kiên trì: "Thái Nhượng, chúng ta thiếu người."

Thái Nhượng ngẩng đầu, mỉm cười: "Bacharach nói thế nào, cậu làm như thế đi."

"Sách, tôi quên mất từ(**) là tín đồ của Bacharach."

Even Joseph cầu cứu người cuối cùng. Người cuối cùng đang đứng cạnh cửa, mắt hướng hành lang. Nam nhân trẻ tuổi này không biết đang quan sát cái gì, thực sự không có ai để ý anh làm gì. Người chung quanh anh đều đã quen như vậy. Anh có màu da ngăm, đôi mắt to đặc biệt sáng ngời, tóc cột đuôi ngựa, trên đầu cột tóc đính rất nhiều hạt châu như lưu ly.

Even Joseph nói với anh: "Mcletchie, cậu cảm thấy Bacharach nói đúng sao?"

Qua một giây, Mcletchie mới quay đầu nhìn Even Joseph, mặt không cảm xúc hỏi lại: "Có nói gì sao?"

Thái Nhượng vui đầu vào đồng tài liệu cười ha hả.

"Như vậy là xong rồi, người đến nơi này nghỉ phép cho ta." Bacharach lấy ra một cái bản đồ, chỉ vào một thắng cảnh nghỉ mát tại phía nam Sarangi Lehra, chỗ đó viết ký hiệu ngày tháng năm, còn vài ngày nữa: "Không được chậm trễ."

Even Joseph tiến lên nhìn bản đồ. Tấm bản đồ kia là một phần của kế hoạch. Even Joseph cầm bản đồ lên, cuối cùng hẳn cũng rõ Bacharach muốn làm cái gì: "Công chúa muốn tới chỗ này nghỉ phép."

"Là người muốn đi nghỉ phép." Bacharach cười nói.

Even Joseph cảm thấy cái nụ cười này của Bacharach cùng một sinh vật tên là sài lang tuy phương thức có khác nhưng kết quả lại giống.

Even Joseph thu thập hành lý, chấp hành nhiệm vụ nghỉ phép mà Bacharach chỉ định.

Thắng cảnh nghỉ mát này mặc dù nằm ở cực nam Sarangi Lehra nhưng vẫn xem như khá mát mẻ. Even Joseph xuất thân từ vùng lạnh, sắp xếp xong hành lý hẳn liền mặc áo ngắn tay ra phố.

Nhà ở chỗ này không cao quá ba tầng, ngẩng đầu có thể nhìn thấy trời xanh. Vách tường, mái nhà đều dùng màu sáng, thể hiện ra cái gọi là "phong cách nước ngoài". Khắp nơi đều là khách sạn, bể bơi, quán rượu, nhà hàng...

Even Joseph chắc chắn mình nghỉ được vị sông bạc, trong nước không được kinh doanh sông bạc. Nhưng mà hẳn đang "Nghỉ phép", tạm thời bỏ qua vậy! Hẳn dạo bước trên con đường được lát gạch rục rờ, xem xe kéo chở du khách chạy qua. Trẻ con cười đùa lùn lùn dạo phố với người lớn.

Cảnh sắc rất hài hòa.

Even Joseph mua năm xâu thịt cùng một con cá nướng, hai cành hoa sấy, một ly nước trái cây to, một bao bánh rán hành bỏ thêm trứng, một lồng bánh bao hấp, hai phần thịt trâu, toàn bộ đều cho một mình hẳn.

Hẳn vừa đi vừa ăn, thoáng cái đã ăn hết, hẳn muốn mua thêm một ít đồ ăn, lúc đang tìm kiếm quán ăn vặt chung quanh thì, nhìn thấy hai nữ sinh kỳ lạ đứng ven đường. Thoạt nhìn vẫn chưa tới mười lăm tuổi.

Nơi này là làng du lịch cao cấp, chi phí cao hơn những khu bình dân rất nhiều, ở đây chỉ người có tiền tiết kiệm, hoặc là cực có điều kiện đến nghỉ dưỡng.

Hai cô bé không có khả năng tự mình tiết kiệm tiền đến đây du lịch. Bọn nó mặc đồ theo phong cách đang lưu hành, nhưng đồ đạc cùng trang sức lại cất giấu hết cỡ, cũng không giống người bình thường đang nghỉ phép. Không chỉ như thế, người du lịch chân chính (không cần biết tiền từ đâu mà có), sẽ không có thái độ đối địch với tất cả mọi người xung quanh như bọn nó. Lúc bọn nó nhìn những người xung quanh, kia cũng không phải loại cảnh giác "có lẽ là người xấu", mà là loại ánh mắt kiểu như "Người lớn chỉ biết xía vào chuyện của ta".

Hai cô bé trốn nhà.

Ở đây tùy tiện mua bình nước trái cây đã có giá gấp bốn lần thủ đô, trốn nhà như hai cô bé kia chắc chắn không thể trụ lại lâu. Even Joseph quyết định xen vào.

Sự tình tiếp theo y như những gì Even Joseph đoán trước. Hẳn được tẩy lễ bằng một tràng 'tục ngữ' từ truyền thống tới hiện đại như "Biến thái", "đại thúc thối", sau đó là một màn cào xé bằng móng tay mới có thể đưa ra huy chương kỵ sĩ, đem hai cô bé tới cục cảnh sát. Trên đường không ngừng có người lớn tốt bụng tới xác nhận Even Joseph phải chăng là tội phạm bắt cóc. Cuối cùng, giữa một biển người vây xem đã hộ tống thành công hai cô bé tới nơi, giao cho cảnh sát trực ca.

Hai cô bé khoanh tay, mím môi trong cục, thể hiện ra một loại thái độ đoàn kết một lòng đối kháng người lớn độc ác, gào thét với Even Joseph cùng cảnh sát: "Giả bộ người tốt làm gì á! Người lớn chẳng qua là biết kiếm tiền mà thôi, vậy nên mới có quyền, chỉ cần chúng ta kiếm được tiền —— "

"Người lớn không chỉ biết kiếm tiền mà còn phải biết làm sao không để tiền hại bản thân mình." Even Joseph tìm được một tấm bưu thiếp trong túi một cô bé, trên đó viết: "Kiếm tiền không khó, thu nhập một tháng 30 vạn, phương pháp tự chủ kinh tế tốt nhất cho những cô gái trẻ." Even Joseph giao nó cho cảnh sát: "Là mua giới mại dâm."

Lúc hai nữ sinh thấy Even Joseph tìm được tấm thẻ, đột nhiên đều ngậm miệng không dám nói tiếp nữa. Bọn nó rất rõ ràng đó là cái gì, nhưng hiển nhiên không hiểu rõ hậu quả như người lớn.

Even Joseph thở dài: "Đề chú nói cho hai đứa biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Máy đưa chưa kiếm được khoản tiền đầu tiên đã bị cưỡng hiếp. Sau đó bọn họ sẽ giam lỏng hai đứa, bắt hai đứa phục vụ mấy ông già còn ác hơn chú gấp bội. Một ngày mười người chỉ là số lượng cơ bản, chú còn nghe có yêu cầu nhân đôi kinh nghiệm đấy. Không đủ số hai đứa mơ mà có cơm ăn. Cũng đừng mơ tưởng cầu cứu người ngoài, chỗ đó mặt trời còn nhìn không thấy nha. Những người kia sẽ cầm nến châm vào người hai đứa, cũng sẽ lây bệnh qua đường sinh dục a. Hai đứa muốn tránh thai hay không còn phải xem tâm tình mấy người kia. Còn phải phục vụ boss miễn phí —— "

"Chỉ cần có tiền là được!" Một nữ sinh trả lời.

"Không có tiền đâu." Even Joseph nói: "Thu nhập ghi trên này chỉ là mồi nhử lừa hai đứa rồi khỏi vòng tay người lớn, đi vào vòng tay bọn chúng. Chỉ cần không tiếp khách một ngày, ông chủ sẽ vịn vào đó trừ sạch tiền của cháu. Cháu có thể tiếp mười khách một ngày, nhưng liên tục được bao lâu? ‘Ngày ấy’ đến không thể nghỉ ngơi, nạo thai cũng không thể nghỉ ngơi, chỉ cảm mạo càng không cần phải nói. Cho dù cháu liều mạng 『công tác』, hần vẫn có thể tìm lý do khác trừ tiền lương. Nụ cười không sáng lạn, nội y không đủ gọi cảm, tư thế không đúng —— bọn chúng còn có thể cho hai đứa dùng thuốc phiện, muốn chạy trốn cũng không có biện pháp. Biết đó là cái gì sao?"

Hai nữ sinh rụt đầu. Chính phủ có lẽ có dạy bọn nó không thể dùng vật kia, đã có vô số người bị vật kia hủy hoại cuộc sống, nhưng bọn nó luôn cho rằng đó chỉ là người lớn dọa xuông.

Even Joseph trừng bọn nó: "Chỉ cần hít qua, sau này không dùng thường xuyên sẽ sống không bằng chết, cháu không hút sẽ cảm thấy toàn thân như có kiến bò. Mà lượng dùng lại càng ngày càng lớn, tiền cho vật kia sợ là còn gấp ba phí phục vụ của mấy đứa, sớm muộn cũng không giao đủ. Cháu kiếm bao nhiêu cũng không đủ, mà thân thể sẽ bị hủy hoại dần dần, gương mặt dùng để 『kiếm tiền』 của mấy đứa sẽ khó coi hơn cả chó ghê." Kỳ thật loại hình dung này đã giảm đi ít nhiều, người hút thuốc phiện thâm niên, thoát nhìn cũng có thể diễn cương thi không cần trang điểm nha. "Đến lúc đó hai đứa chẳng những không có tiền, còn nợ ông chủ một số tiền lớn, bởi vì mại dâm, nghiện thuốc, muốn làm người bình thường cũng không có khả năng rồi."

"Ít nhất ——" một nữ sinh khóc lên: "Sẽ có người yêu cháu."

Even Joseph thở dài, hần nhìn không ra chỗ nào có tình yêu trong toàn bộ quá trình.

Sau khi công an tiếp nhận, Even Joseph lưu ở bót cảnh sát, ăn cơm cùng những đồng nghiệp mà không đồng ngành.

Một cảnh sát nói: "Tôi dám cam đoan không cần nửa tháng, bọn nó lại cầm một tấm bưu thiếp mua giới mại dâm xuất hiện trên một con đường khác. Bọn nó sẽ thử cho đến khi chúng ta không kịp ngăn cản mới thôi. Nếu xui xẻo, bị bán ra nước ngoài sẽ không bao giờ gặp lại tụi nó rồi."

Một cảnh sát khác nửa niệm nửa hát: "Người trẻ tuổi không cách nào tưởng tượng cái chết của mình." Thuyết phục người trẻ tuổi quay đầu đường như là chuyện không thể. Bọn họ luôn cứng đầu cho rằng mình sẽ không chết, cho là mình sẽ không nhiễm bệnh, sẽ không bị cướp, sẽ không bị những kẻ xấu lợi dụng sự ngây thơ của họ để nuốt chửng bọn họ.

Even Joseph nhồi thịt kho tàu cùng cơm trắng vào miệng của mình.

Dù là mại dâm hợp pháp hay không hợp pháp, mặc kệ tại quốc gia nào, lạm dụng trẻ vị thành niên là phi pháp. Bởi vì người chưa thành niên dễ bị lừa hơn người lớn, cũng dễ không chế, người chọn trẻ vị thành niên làm mục tiêu khẳng định đều có ý định lợi dụng điểm ấy, cũng không tồn tại tình huống mại dâm không bóc lột trẻ vị thành niên. Người mại giới mại dâm trẻ vị thành niên, 100% đều là người xấu. Mặc dù rất muốn giải quyết vấn đề này, nhưng xã hội bây giờ lại đào tạo ra những đứa trẻ ‘muốn’ người xấu lừa gạt, cảnh sát chẳng qua là người giữ một cửa cuối cùng, bắt lực đối với cái này.

Nghe nói tại những nơi là "quốc gia tiên tiến", tình huống còn nghiêm trọng hơn.

"Cảm ơn chiêu đãi." Even Joseph thấy đã no, cũng đã xả ra một bụng bực tức liền nói lời chào tạm biệt....

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 2: Những kỵ sĩ Thánh Khiết Chi Thuần (2)

Ăn no, Even Joseph lại mua ít đồ ăn vặt bên đường. Hần vừa ăn vừa đi đến khách sạn công chúa ở. Khách sạn này tên là "Aibana", nó do một tập đoàn

lớn ở nước ngoài mở, phong cách "nước ngoài" trăm phần trăm, gần như có thể làm thực khách quên mất mình đang ở Sarangi Lehra, có điều nước ngoài là nước nào thì không chắc. Lúc trước nghe công chúa muốn tới đây nghỉ dưỡng, nội bộ kỵ sĩ đã chửi đồng một trận. Ở đây toàn là nhân viên và quản lý người nước ngoài, thân phận rất khó xác minh. Chẳng ai muốn nhiệm vụ bảo vệ công chúa lần này biến thành vấn đề quốc tế.

Rõ ràng có rất nhiều khách sạn trong nước an ninh bảo đảm, nhưng mà công chúa kia chết cũng muốn tới khách sạn nước ngoài, nhất định phải là người nước ngoài đón tiếp mới chịu.

Lúc đó Bacharach cũng mắng to, ngược lại Mclechie cố ý nói đỡ cho công chúa: "Nàng cũng không phải người thừa kế vương vị, chết cũng không ảnh hưởng, không cần phải chiếu theo nghi thức hoàng gia, làm vậy nàng cũng rất khó chịu." Vị công chúa này được xếp sau của sau của sau nói chúng là cuối danh sách vị trí kế thừa ngai vàng, tỷ lệ ngai vàng rút xuống đầu nàng đại khái bằng tỷ lệ thiên thạch nên trúng nàng. Vốn bọn họ cũng không cần phải ra mặt bảo vệ nàng, nhưng do "Tên kia" yêu cầu nên mới sinh chuyện.

Khi đó Bacharach đáp lại là: "Nàng đã sinh ra trong hoàng gia thì phải có nghĩa vụ duy trì dòng dõi. Nếu nàng gặp chuyện không may, Chúng ta sẽ phải đứng mũi chịu sào!"

Thấy hai người đều có lý, thế là Even Joseph quyết định không suy nghĩ vấn đề này nữa.

Hắn tới cửa khách sạn Aibana. Đó là một tòa nhà lấp lánh ánh vàng, tráng lệ đến mức trần tục. Nóc nhà là tập hợp hỗn loạn của đủ loại phong cách kiến trúc, tỉ lệ trang trí bị lệch trầm trọng. Cửa ra vào được đặt hai "Thiên sứ" thuần trắng, biểu tượng đặc trưng của phong cách phương Tây.

Hắn nhìn thấy đồng nghiệp đầu tiên giữa hai pho tượng. Mãng Tử Thái Nhục hôm nay bận áo sơ mi kẻ sọc cùng quần tây, rất bình thường. Có điều đầu tóc vàng của cậu vốn đã bắt mắt, giờ cậu còn dùng tư thế canh gác tiêu chuẩn đến không thể tiêu chuẩn hơn của vệ binh hoàng gia đứng đó khiến ai đi qua cũng phải ngoái nhìn.

Even Joseph tiến lên hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Tớ bị ép làm cảnh vệ mặt canh cửa ra vào." Thái Nhục làm mặt lạnh trả lời.

"Tôi chưa từng thấy bộ thường phục nào khả nghi hơn (của cậu)." Even Joseph nói.

Thái Nhục vẫn làm mặt lạnh: "Tôi cảm thấy giống như trên người đang treo một cái bảng vừa quảng cáo bánh sandwich vừa viết bốn chữ to 『 ta là kỵ sĩ 』."

"Tôi hiểu." Even Joseph nói. Hiểu trong suy nghĩ. "Sao cậu không thử ngồi xỏm hút thuốc, nhai nhai kẹo cao su?"

"Thử qua rồi. Kết quả 『 tên kia 』 nói: 『 người làm cảnh vệ không lo gác cổng còn làm gì đó? Lười biếng à? 』, chỉ có đứng như vậy hắn mới không nói." Nhưng bình dân sẽ không đứng như vậy, Thái Nhục đã hoàn toàn từ bỏ việc ăn danh rồi.

"Mấy tên đáng ghét." Even Joseph nói. Trong chính phủ luôn có 'một đám' người không có chuyên môn lại thích ảnh hưởng công việc của người khác. Người càng thiếu chuyên môn hoặc chuyên môn yếu, sau khi nắm quyền trong tay càng thích "chỉ đạo cụ thể" người khác nên làm thế nào.

Thái Nhục biết rõ Even Joseph nói ai: "Ừm. Bộ quốc phòng đã rơi vào tay giặc rồi. Nếu như không thể ngăn dự luật cải tổ đoàn kỵ sĩ, sợ quyền điều tra độc lập của chúng ta cũng mất."

"Cái này cần các bộ lão lên tiếng mới được." Even Joseph hạ giọng, nhún vai. Nhưng mà lúc này có rất nhiều người để ý bọn ý, hạ giọng cũng không có ý nghĩa.

Thái Nhục thì thầm vào tai Even Joseph: "Bọn họ còn đang bận giữ thái độ, thật không muốn tham dự trò chơi chính trị, cũng vì thế mà chúng ta không thể động đậy. Nghĩa vụ của kỵ sĩ không bao gồm đem quyền lực giao cho một đám người chỉ biết dùng ở chỗ không nên dùng, đến khi dân chúng cần chúng ta, chúng ta lại không thể làm gì."

Even Joseph gật đầu đồng ý, hỏi: "Cho nên hiện tại việc bên trong là Mclechie phụ trách?"

Thái Nhục nói: "Đúng. Thật là 『 mệnh lệnh 』 đáng sợ." Vị trí của Mclechie với Thái Nhục nên đổi cho nhau mới đúng.

Even Joseph nghiêm túc lại: "Tôi đi xem anh ta."

"Xin nhờ rồi." Dựa vào những gì cậu hiểu về đồng đội, Thái Nhục có thể tưởng tượng Mclechie nhất định đang cần trợ giúp.

Even Joseph đi qua trạm kiểm tra, trên đường còn bắt chuyện với một vài đồng nghiệp. Mỗi người khi nói tới Mclechie đều bày ra ánh mắt đồng tình, nhưng mà chính bọn họ cũng có rất nhiều phiền toái, không cách nào qua hồ trợ.

Even Joseph tìm được phòng điều hành. Đây vốn là phòng đợi cho khách nhưng bị đoàn kỵ sĩ trưng dụng, nội thất đã bị thay đổi chút ít, mấy cái bàn lớn được ghép lại với nhau để đặt ma thoại. Khắp nơi trên đất là tài liệu, Even Joseph phải lưu ý để không dẫm vào.

Even Joseph lúc đầu còn không thấy bóng người nào, nhưng theo những gì hắn biết về Mclechie, hắn bắt đầu bới núi tài liệu trên đất. Tìm một hồi cuối cùng cũng thấy một đôi chân thò ra phía dưới. Đống tài liệu kia giống như được tạo thành từ mười trụ giấy cao ba mét bị đẩy ngã.

Even Joseph dọn đám văn kiện, Mcletchie nằm đó không nhúc nhích: "Thật là đáng sợ."

"Tôi hiểu." Even Joseph kéo Mcletchie dậy. Nếu Thái Nhược ở đây, tuyệt đối sẽ không phát sinh việc này. Thái Nhược có thể làm cái chỗ này ngay ngắn trật tự, có thể tìm được đồ vật muốn tìm, sẽ không có chuyện núi tài liệu bị lờ. Even Joseph chỉ vào một chồng văn kiện hỏi: "Đây là gì?" Chồng này vẫn còn nguyên vẹn nhất định là bởi vì không ai chạm nó. Nhưng phía trên lại đóng dấu "Cực kỳ quan trọng" đỏ thẫm. Con dấu có khung màu hồng hình chữ nhật, bên cạnh còn có biểu tượng chim ưng dương cánh. Đoàn kỵ sĩ không có dấu "Cực kỳ quan trọng", chỉ có dấu "Trọng yếu" biểu tượng hoa hồng, mà rất ít khi xuất hiện, một khi xuất hiện nhất định cực kỳ quan trọng.

"Tư liệu các đối tượng đặc biệt cần đề phòng" tên kia 』 cung cấp, yêu cầu mọi người tham dự nhiệm vụ phải nghiên cứu cẩn thận." Mcletchie nói. Từ việc những vật này được đặt tùy tiện trong thùng giấy, còn bị nhân viên giao hàng ném trên sàn nhà rất thô bạo, thậm chí còn đựng ngả vài trụ văn kiện, làm cho con lũ tài liệu tràn lan càng thêm nghiêm trọng. Mcletchie vẫn có thể mở thùng, xếp chúng trên đất xem như là tận hết sức rồi. "Những tên kia" đại khái cho rằng, chỉ cần là đồ vật bọn họ cho, các kỵ sĩ phải vô cùng cảm kích, hơn nữa xem nó như đồ gia truyền.

Even Joseph bắt đầu lật tờ thứ nhất xem đó là cái gì, mới nhìn ba trang hần liền quyết định xem lướt. Một đóng tài liệu cao tới nửa mét rõ ràng chỉ đề cập tới một người, đó chính là phò mã Ruta, chồng vị công chúa kia.

Cả chồng tài liệu là tất tần tật ghi chép từ thuở đóng tã của Ruta. Trời biết đám người kia lạm dụng bao nhiêu quyền lực mới tới tay đóng này. Bên trong từ bưu thiếp gửi cho bạn, đến bữa tối mỗi ngày ăn cái gì. Từ Lúc tên kia ở nhà trẻ đến khi kết hôn đi đâu đăng ký, toàn bộ đều ghi lại. Even Joseph không rõ cho bọn họ xem kỹ yếu của Ruta ở nhà trẻ, còn có Ruta nộp phạt chậm vì quên để tiền trong thẻ tín dụng, những việc này đến cùng có ý nghĩa gì. Thậm chí nhân hiệu giấy vệ sinh tên kia hay mua cũng được liệt kê rất chi tiết, việc này có tất yếu sao?!

Những tin tức lật vật vô dụng như vậy, nhiều đến mức đọc không hết, cũng không có trọng điểm. Loại tư liệu nguyên thủy chưa sàng lọc qua này đối với nhân viên tuyến đầu cần phản ứng nhanh chẳng có tác dụng gì cả.

Even Joseph dùng thánh kiếm cố định trụ văn kiện, cẩn thận rút ra những tờ nằm dưới đáy, cuối cùng cũng tìm được báo cáo "Vì sao người này cần đặc biệt đề phòng". Chỉ có một hàng chữ: "Mọi người đều biết, đàn ông rất hận đàn bà phản bội mình, cho nên nhất định hẳn muốn giết công chúa Miluka."

Even Joseph cảm thấy hần là may mắn khi những đồng nghiệp khác không đọc nó. Hần đặt lại tờ giấy lên trên cùng để bảo đảm những người muốn tìm được thông tin hữu ích từ đám tài liệu kia sẽ biết đây là lãng phí thời gian. Thậm chí hần còn đặt một cái hộp lên để phòng gió thổi bay mất.

Mcletchie lại tiếp tục thử phân loại đám tài liệu, nhưng anh trời sinh không có năng lực gọn gàng, thực tế sửa văn kiện chính là điểm yếu của anh, kết quả chỉ tạo thêm nhiều núi tài liệu, lại không thể tạo ra một hệ thống thông tin để tra cứu.

"Cậu tới gặp Bacharach a. Tổ nghĩ ông sẽ có vài chỉ thị cho cậu." Mcletchie nói.

Even Joseph giúp Mcletchie chỉnh sửa văn kiện một lúc mới đi. Không biết Mcletchie có thể duy trì trạng thái không bị 'núi' đè bao lâu?

Even Joseph tiếp tục chào hỏi đồng nghiệp trên đường, mỗi người khi nói tới Bacharach đều cảm thấy bất bình, nhưng chính bọn họ cũng có rất nhiều bất bình, không cách nào giúp đỡ nổi.

Even Joseph tìm được Bacharach trong phòng bếp, chỉ huy ưu tú nhất của bọn họ.

Công việc của Bacharach là "Giám thị lễ tân có giấu đồ, hoặc là lén cầm dao vào khách sạn hay không."

"『tên kia 』 vốn muốn phái ta thử độc." Bacharach mặc đồ đầu bếp nói với Even Joseph: "Nhưng chúng ta có người thử độc chuyên nghiệp rồi, mà cậu ta làm việc khác." Bacharach chỉ chỉ một pháp sư cao gầy đứng cạnh bàn ăn. Anh ta ném qua mỗi món một ít, còn dùng ma khí cùng một loại pháp trượng chỉ dài 10cm để kiểm tra. Bacharach nói: "Kết quả 』tên kia 』 phái ta kiểm tra 』 bên dưới chén đĩa 』, dù sao mặc kệ như thế nào, ta cũng không được ra khỏi phòng bếp."

Even Joseph gật đầu: "Tôi có thể làm gì?"

"Tới nhà hàng bảo vệ công chúa." Bacharach nói: "Toàn bộ hệ thống đã bị phá banh rồi, ngoại trừ cận vệ, những chỗ khác có người thêm vào cũng rối thời."

Even Joseph hiểu ý gật đầu.

Even Joseph tiến về nhà hàng, trên đường đi lại chào hỏi các đồng nghiệp, mỗi người nhắc tới công chúa Miluka đều lắc đầu thờ dài.

Nhà hàng phủ lên thảm đỏ, trụ trang trí màu trắng sữa bao viền vàng, ba mươi sáu mặt tường đều được khắc các bức bích họa thần thoại nước ngoài. Đoàn kỵ sĩ bảo vệ công chúa Miluka đang dùng com bên trong.

Even Joseph nhìn thấy "Những người kia" bao vây công chúa Miluka. "Những người kia" gồm con của tổng quản hoàng cung ("Chế độ cha truyền con nối chức quan" tuy không đứng về mặt pháp luật nhưng vẫn được thừa nhận), là người này muốn Bacharach giữ phòng bếp; con trai cưng của đại thần nào đó, chức danh hiện tại hình như là tổng cục giám sát xxx, dù sao cũng là chức vụ chuyên bói móc người khác, bói càng nhiều càng giỏi, chính hần phái Thái Nhược gác cửa ra vào; còn có một nghị sĩ địa phương, người này cũng có một "vị chống lưng" nắm giữ quyền lực trong chính phủ, hần là đầu sỏ khiến Mcletchie chịu khổ bị núi tài liệu chôn. Ngoại ra còn có những người khác tụ thành một đám, giả ra bộ dạng tao nhã uống rượu, trao danh thiếp, thổi phồng lẫn nhau. Nhà hàng bị bọn họ hồ ly cáo mượn oai hùm này bao hết rồi, không có con người ở đây.

Even Joseph đeo huy chương kỵ sĩ lên, đứng trong một góc kín trong nhà hàng.

Công chúa Miluka ước chừng 30 tuổi, mặc lễ phục màu tím nhạt, lộ ra một đôi tay rất tròn, ngồi cùng bàn với một vài "Tên kia". Nàng đang ăn một món như là thịt cá, bên trên còn có nước tương vàng xanh. Kỳ quái chính là, cá lớn chưa tới một nửa bàn tay phụ nữ, lại đặt trong một cái mâm lớn gấp đôi mặt người, dù cho tăng thêm rau quả trang trí, vẫn chưa lại rất nhiều không gian trống. Người Aidonatello thì thích một mâm đầy thức ăn, hẳn không cách nào lý giải phong cách để trống trong mâm như vậy. Trên bàn đương nhiên không có đĩa, dụng cụ ăn truyền thống ở Aidonatello. Nàng đang dùng dao nĩa lấy thức ăn.

Even Joseph đứng yên thật lâu trong góc. Lặng nghe "Những người kia" không ngừng khoe khoang năng lực quản lý của mình, tất cả thuộc hạ đều khâm phục lực phán đoán của bọn hắn mà không dám cự lại.

Miluka chỉ là ngẫu nhiên "Ân" một tiếng xem như đáp lại, Even Joseph thậm chí hoài nghi nàng căn bản không có nghe. Nhưng "những tên kia" còn cảm thấy như vậy còn tốt hơn là Miluka thảo luận. Việc làm cho công chúa chỉ gạt đầu trước những câu thoại rỗng rỗng của mình có vẻ như tạo cho bọn họ ảo giác mình có năng lực làm thành viên hoàng gia cảm miệng, mang lại một loại cảm giác ưu việt hơn người, thế nên bọn họ càng nói càng hăng rồi.

Bọn họ bắt đầu thổi phồng những chính sách phúc lợi cộng đồng bọn họ căn bản chưa từng tiếp xúc, hiển nhiên cũng chưa từng làm. Bọn họ đề xuất các hạng mục nhìn như thực tiễn, nhưng tiền đổt vào đó hàng năm cũng bằng tiền trợ cấp một tòa thành, đồng thời kiên trì tất cả đều là "Tuyệt đối tất yếu", lại không một lần nhắc tới số tiền kia phải lấy từ đâu. Nói cứ như tiền trong kho bạc nhà nước không phải dựa vào nhân dân nộp thuế cùng tiền phạt, mà là rớt từ trên trời xuống đấy, một khi không đủ, trời lại rớt tiền xuống, thậm chí bỏ qua lạm phát.

Khi Even Joseph bắt đầu chán, có một người mặc âu phục cao cấp, đeo cà- vạt, trang phục rất đứng đắn, mang theo một bọc lớn bằng giấy bóng tiến đến. Even Joseph nhận ra người kia, là thích khách "Những người kia" lo lắng nhất: Phò mã Ruta.

Even Joseph cũng không xông lên, kỵ sĩ ở đây cũng không có hành động, bọn họ đều thấy ám hiệu "Đã soát người hoàn tất" từ đồng nghiệp ở trạm gác. Đã trên thân người đến không có vật phẩm nguy hiểm, công chúa cũng không có yêu cầu cách ly Ruta, ngay cả phản phó đầy tớ ngăn cản Ruta cũng không có, không có lý do gì cấm chông gặp vợ.

Nhưng "Những người kia" hiển nhiên cảm thấy bọn họ mới đúng, bọn họ bắt đầu hét lên: "Thích khách! Có thích khách!"

Ruta nhượng mầy, mắng thắm: "Nói lung tung!"

Even Joseph chú ý phản ứng của Miluka. Nàng dùng dùng com, đặt dao nĩa trên mép bển, mỉm cười với Ruta. Mặc dù không tính là nụ cười thân mật, có vẻ giống như là đang thăm dò phản ứng của đối phương, nhưng hiển nhiên nàng không nghĩ Ruta nguy hiểm, lại nói, người có đao là nàng.

"Những người kia" bắt đầu mắng những lời không hợp với giới thượng lưu, không phải mắng thích khách, mà là mắng các kỵ sĩ: "Sao các người có thể để hắn tiến đến! Hắn là nhân vật nguy hiểm số một, các người không có thường thức à?"

Các kỵ sĩ đương nhiên là có thường thức, đặc biệt là những người phụ trách soát người Ruta, mặt bọn họ lộ vẻ chờ mong, nhìn Ruta đến gần Miluka.

Ruta đặt tay lên gói bọc, giật xuống, lộ ra đồ vật bên trong.

"Những người kia" hét lên chói tai: "Cứu mạng ah!"

Hương hoa hồng đặc thù làm người say mê tàn ra trong nhà hàng. Trong bọc là 999 đóa hồng đỏ! Hoa được xếp thành một vòng tròn, trắng trí bằng ruy băng màu hoàng kim, cao nhả mà khí thế kinh người.

Ruta nói với Miluka: "Anh yêu em"

Nhưng mà, biểu lộ của Miluka làm các kỵ sĩ thấy không ổn.

Miluka vẫn đang duy trì khuôn mặt tươi cười, để đao xuống (các kỵ sĩ thở dài một hơi) đứng dậy tiến lên, hai tay nhận bó hoa. Mắt Ruta hơi trợn lên, mang theo vẻ chờ đợi đang muốn thể hiện thì, tay phải Miluka đã dùng bó hồng nện thẳng vào đầu Ruta!

Cánh hoa bay loạn, cũng có đóa hoa bay loạn, hương hoa đậm đặc. Miluka lại đập, vừa đập vừa mắng: "Anh cho rằng chỉ cần nhiều tiền tôi sẽ tha thứ sao?"

May mắn là gai trên hoa đều đã được cắt tia bớt, nếu không có thể sẽ thấy máu. Miluka vẫn còn nện, Ruta chỉ có thể dùng tay đỡ. Miluka càng nện càng dùng lực, Ruta đành phải chạy trốn.

Miluka một tay cầm bó hoa, một tay nhắc váy, vậy mà đuổi theo dù đang mang giày cao gót. Nàng hùng hổ đuổi theo Ruta, trên đường dọa nhân viên phục vụ cùng thực khách trốn sang hai bên.

Thân là kỵ sĩ lấy nghĩa vụ bảo vệ nhân mạng và tài sản làm đầu, Even Joseph muốn cứu vớt chàng trai bất hạnh kia, nhưng "Những người kia" vẫn còn đang gào thét ầm ĩ làm hắn nửa bước khó đi, chỉ sợ không đánh ngắt những người này, hắn sẽ không thể ra tay.

Thế là hắn chỉ có thể trơ mắt ếch ra nhìn Miluka cùng Ruta rời khỏi tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 3: Những kỵ sĩ Thánh Khiết Chi Thuần (3)

Trong lúc Miluka cùng Ruta một trước một sau cách Even Joseph ngày càng xa, Mcletchie trong phòng điều hành cũng đối mặt nguy hiểm. Anh nghe thấy dưới lầu có người hô cứu mạng liên dựa theo tiêu chuẩn, trước tiên dùng ma thoại liên lạc các đồng đội để nắm tình hình, sau đó quyết định có hỗ trợ hay không...

Trước khi người đầu dây bên kia kịp trả lời, một "Tên kia" xông vào phòng điều hành trong trạng thái hoảng loạn, rống to với Mcletchie: "Có tình huống khẩn cấp! Có thích khách! Không! Có kẻ đánh bom liều chết! Có ăn cướp! Có trộm! Có kẻ bắn lén!"

"Đến cùng có cái gì?" Mcletchie sững sờ. Sao nghe như có cả một đội quân xông vào vậy ta?!

Đồng nghiệp ở đầu dây bên kia truyền tin: "Không có việc gì, vợ chồng cãi nhau."

"Vợ chồng cãi nhau đến mức hai quân xung đột? Cần trợ giúp sao?" Mcletchie cố gắng nhớ lại tiêu chuẩn xử lý loại tình huống này, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ ra, có lẽ nó không tồn tại.

"Không cần." Đồng nghiệp đáp lại.

Lúc này, "Tên kia" lại rống to: "Cần! Sao lại không cần?"

Mcletchie nhớ lại "Tên kia" trước mắt là tên nào, hình như bố tên này làm tướng, bản thân hắn từng đi du học tiến sĩ ở nước ngoài, về nước lại làm chức cổ vấn gì đó.

Mcletchie nói: "Có người yêu cầu mãnh liệt cần viện trợ a."

"Ai?" Đồng nghiệp hỏi.

"[Người ấy]."

"Ồ, vậy hỗ trợ tốt nha." Đồng nghiệp bên kia dùng một loại ẩn ý nào đó ngầm hiểu Mcletchie ám chỉ ai.

"Cái gì gọi là hỗ trợ tốt [nha]!" Các kỵ sĩ đã quyết định tiếp nhận đề nghị rồi, nhưng "Tên kia" vẫn không hài lòng: "Loại thái độ này, 'loại này' thái độ! Loại —— này các người cho rằng có thể bảo vệ công chúa an toàn sao?"

Mcletchie cố gắng suy nghĩ "Tên kia" muốn diễn tả cái gì, loại biện pháp tu từ đảo ngữ cao siêu kia rất dễ làm người hiểu lầm. Anh nghĩ vài giây rồi nói vào ma thoại: "Có người cho rằng làm vậy cũng không thể bảo đảm an toàn cho công chúa, cho nên mọi người cố gắng lên. Không có tiếp viện đâu."

"Sao lại không có tiếp viện!" "Tên kia" nghe vậy liền mắng to.

"Không ảnh hưởng." Mcletchie trả lời. Mcletchie chỉ nhìn chằm chằm "Tên kia", ngoại trừ hơi nhú mồm, trên mặt không lộ gì hơn.

Nhưng lọt vào mắt "Tên kia" lại khơi gợi lên một vài ký ức không tốt đẹp. Trong đó chủ yếu là cảnh hắn nhướng mày (cũng phải hást cảm, mặc dù Mcletchie không có nhưng hắn lơ đã) nhìn kẻ khác, cho thấy mình khinh thường đối phương. Thoạt nhìn Mcletchie giống như đang nhái lại hắn. Cũng có thể là nhớ lại biểu hiện của một cô nàng nào đó trong quá khứ (cô kia còn dùng tay chỉ, đương nhiên Mcletchie không có nhưng hắn lơ đã), biểu thị hắn đã bị đá. Thoạt nhìn Mcletchie giống như là bắt chước hành động của cô gái kia.

"Tên kia" lập tức nhận định Mcletchie không phải đơn thuần chỉ nhú mồm nhìn hắn, đó rõ ràng là đang nhục mạ, không có khả năng khác! Dù sao, những người gặp hắn đều cười với hắn, tên trước mắt không chịu cười tức là đang nhục mạ bản thân mình!

"Tên kia" giận dữ duỗi hai tay đánh về Mcletchie.

Mcletchie lập tức đưa tay chuẩn bị lấy ra thánh kiếm. Mặc dù Bacharach ngăn chặn vạ dơ, dù có bọc mình cũng không thể đánh "Tên kia", nhưng lần này không phải vì bọc mình, là phòng vệ chính đáng. Anh cũng không đánh mà là chuẩn bị chém.

Kết quả "Tên kia" vấp phải dây ma thoại mắc dưới hai chồng văn bản thấp, cả người nhào về trước. Hắn cố gắng vung vẩy tay trên không trung, lại đụng ngã hai trụ tài liệu cao nửa mét. Cái hộp bằng thép lúc này Even Joseph chen lên đập ngay giữa đầu "Tên kia".

Đó là hộp thép đặc chế của đoàn kỵ sĩ, chính xác thì nó giống cái nồi.

"Tên kia" nằm bất động trên đất rồi.

"Báo cáo?" Mcletchie nói vào ma thoại: "Phòng điều hành thỉnh cầu trợ giúp, một ca chấn thương nào."

Bởi vì phòng đã an tĩnh, Mcletchie có thể nghe rõ ràng âm thanh bên ngoài truyền đến.

Công chúa Miluka một đường đuổi giết phò mã Ruta, hai người đang hướng về cửa khách sạn. Bởi vì "Tên kia" cho rằng công chúa thuộc giai cấp thích dùng thang ma thuật, ghét thang bộ nên điều tất cả kỵ sĩ canh chừng một cái hộp vuông lên xuống tự động. Khi hai người kia xông xuống bằng thang bộ, trên đường đi hoàn toàn không có ai ngăn cản, ngược lại còn hù nhân viên vệ sinh đang quét dọn ở đó.

Tại cửa khách sạn, 'người qua đường rực rỡ'-Thái Nhượng vẫn còn giữ tư thế đứng canh, suy tư không biết khi nào mình mới thoát khỏi quần cảnh này.

Lúc này, cậu thấy một "Tên kia" ôm eo một cô gái trẻ đi tới, vừa đi vừa sờ loạn.

Trong đầu Thái Nhượng hiện lên báo cáo về "người kia" này, "Tên kia" trước mắt không liên quan trực tiếp với bọn họ, nhưng hẳn làm trong ngành truyền thông, có thể bôi đen bọn họ trước công chúng.

Bạn gái bên người "Tên kia" ăn mặt mát mẻ, lộ ra một cặp đùi đẹp tron bóng. Phong cách ăn mặc nửa người dưới của nàng xem ra còn khá phù hợp với khí hậu địa phương, nhưng nửa người trên lại mặc một cái áo khoát dày, có vẻ nóng tới mức mặt mày đều đỏ bừng lại không chịu cởi.

Dấu hiệu nguy hiểm rất ít khi xuất hiện cũng bắt đầu vang lên trong đầu Thái Nhượng. Ngay cả cảm giác không thường thấy kia cũng xuất hiện, đây nhất định có vấn đề!

Hắn nghe thấy "Tên kia" nói với bạn gái: "công chúa Miluka hiện ở chỗ này, chờ một chút anh giới thiệu em với nàng..."

Thái Nhượng tiến lên một bước: "Đại nhân, xin dừng bước."

"Cái gì?" "Tên kia" cau mày, lộ ra biểu lộ hung ác với Thái Nhượng.

"Không biết ngài đã nắm rõ quy trình bảo vệ công chúa Miluka chưa?" Thái Nhượng nói. Cậu không muốn đợi người này mang bạn gái đến cổng khách sạn mới bị kỵ sĩ ngăn lại. Như vậy có thể chọc tức hắn hơn.

Đương nhiên, Thái Nhượng rất rõ ràng, bị chặn ở đây cũng làm tên kia bức, loại người này sẽ không thay đổi, chính là dễ bức.

Thái Nhượng nói tiếp: "Muốn hội kiến công chúa Miluka, phải đưa ra giấy chứng minh..." "Cậu tận lực tóm tắt đơn giản, vừa đủ để não tên kia có thể tiếp thu, cuối cùng lại bổ sung một câu, cho đối phương ít mặt mũi: "Tôi nghĩ ngài đương nhiên đã biết, hi vọng ngài tha thứ cho tôi nhiều chuyện."

"Này, đó là đương nhiên đấy!" Đối phương rất phối hợp, quay đầu nói với bạn gái: "Chuẩn bị giấy chứng nhận đi em yêu, yên tâm, bằng thân phận của anh, bọn họ không dám ngăn."

Nội tâm Thái Nhượng âm thầm thờ phào, xem ra có thể giải quyết chuyện này bình an.

Cô gái đem bộ ngực luồn vào tay "Tên kia", ổng ẹo: "Này, tại sao còn cần kiểm tra, đi qua luôn không được sao?"

"Không có biện pháp ah, đoàn kỵ sĩ chính là như vậy ah." "Tên kia" trả lời y như Thái Nhượng chờ mong.

Bạn gái đẩy tay "Tên kia" ra, quay lưng về phía hắn sinh hờn dỗi: "Em xem anh chỉ là khoác lác, anh căn bản trị không được kỵ sĩ!"

"Anh không phải ——" "Tên kia" đỏ mặt, hắn gãi nhẹ với Thái Nhượng: "Ngươi cho rằng ta sẽ mang người nguy hiểm gặp công chúa sao?"

"Chiếu quy định —— "

Thái Nhượng căn bản không có cơ hội nói hết lời, "Tên kia" đã rống to: "Sau đó phải hay không các người sẽ soát người nàng, bàn tay dơ bẩn kia sẽ chạm vào người nàng?"

"Nữ kỵ sĩ sẽ —— "

Thái Nhượng căn bản không có cơ hội giải thích chuyện này do nữ kỵ sĩ đảm nhiệm, "Tên kia" đã rống: "Các người căn bản không nắm được tình huống!"

Thái Nhượng rất muốn nói: "Không nắm được tình huống chính là ngươi a!" Nhưng cậu biết rõ làm vậy tin tức sẽ xuất hiện ngày mai là "Đoàn kỵ sĩ bảo thủ, không tiếp thu lời khuyên bên ngoài." Đành phải nuốt lời vào bụng, chuyển sang phương án du kích: "Tôi không có quyền quyết định, ngài có thể nói chuyện với cấp trên." Năng lực cù nhây của cậu trên luôn rất lợi hại.

Ngay vào lúc đó, Ruta lao xuống từ cầu thang, xông vào giữa Thái Nhượng cùng "Tên kia". Hắn hoảng sợ, bộ dáng chật vật như bị sư tử dí.

"Cứu mạng ah!" Ruta trốn phía sau Thái Nhượng. "Tên kia" kinh ngạc ngừng hét.

"Xảy ra chuyện gì, ai muốn giết người?" Thái Nhượng nhận ra người này là phò mã của Miluka.

Phía sau mảnh thú Miluka là một đoàn kỵ sĩ, xuất hiện trên cầu thang. Miluka giờ bỏ hoa lên, gào to: "Anh có phải hay đàn ông không?"

"Tên kia" phát hiện đây là cơ hội biểu hiện lập trường của hắn, hắn liền nói với công chúa: "Ai, ngài tức giận vì hắn thật sự là không đáng, không bằng cùng bạn gái thần uống chén trà, xin bớt giận a."

Miluka trùng Ruta: "Cũng tốt."

Trí mạng là, nếu như bình thường, Miluka có lẽ không tiếp nhận lời mời như vậy, ít nhất cũng sẽ để cho kỵ sĩ kiểm tra trước, nhưng vì Ruta ở đây, nàng muốn kích thích Ruta, cố ý tiếp nhận lời mời lập tức. Nàng rống lên với các kỵ sĩ phía sau: "Không được tới!" làm tất cả bọn họ đều cứng người trên bậc thang, một mình nàng đi xuống cầu thang, cố ý tiến sát bạn gái "Tên kia", biểu hiện mình không hề hối hận với quyết định này, cười thân mật với cô gái: "Xin chào, ta nên xưng hô với cô thế nào?"

"Ta là người phán quyết." Cô gái lạnh giọng.

Cô gái tự xưng "người phán quyết" rút ra một khẩu súng từ trong áo, hòng súng hướng lồng ngực Miluka.

Suy nghĩ trong đầu Thái Nhượng ngay lúc đó là: "Áo không hợp mùa quả nhiên có vấn đề!" Tiếp theo là: "Súng kia mà khai nòng là không thể cứu đấy!"

Mặt khác còn có thứ xuất hiện nhanh hơn hai dòng suy nghĩ kia, đó là phản ứng thân là kỵ sĩ thụ huấn luyện nghiêm khắc sinh ra.

Khi "người phán quyết" lạnh lùng đưa tay vào áo khoát thì, Thái Nhượng cũng đã hành động. Miluka chặn ngay nòng súng, cậu không có biện pháp chạm vào cây súng kia. Cậu chỉ có thể đánh gục Miluka.

Tiếng súng vang lên, Thái Nhượng cảm giác như có một lực rất lớn quét qua tay trái, đúng hơn là một đấm đập mạnh vào cánh tay.

Cậu và Miluka cùng lúc ngã xuống đất. Cậu không rảnh kiểm tra mình phải hay không trúng đạn rồi, vừa chạm đất đã lấy ra thánh kiếm, một cảnh trúc xanh đậm hiện trong tay cậu.

Mặt "người phán quyết" kéo căng, giờ súng nhắm vào bọn họ, Thái Nhượng chuẩn bị vùng kiếm chém người.

"Tên kia" lại chen ngay vào giữa, che tầm mắt Thái Nhượng.

"Không nên thương tổn công chúa!" "Tên kia" đối mặt "người phán quyết", giang hai tay hô to.

Thái Nhượng cũng muốn hô to "Đừng vương chân"! Khoảng cách này mà dùng cây súng kia thì thép cũng thủng, hắn muốn ăn chung một viên đạn với Miluka sao? Bị che tầm mắt như vậy, Thái Nhượng có muốn chém cũng khó làm rồi!

Thái Nhượng chỉ có thể chém cả "Tên kia" cùng "người phán quyết". Lúc này một bóng người mặc trang phục kỵ sĩ màu xanh da trời rơi xuống từ không trung, xuất ra một cước tinh chuẩn đâm nát súng trên tay người phán quyết, làm viên đạn bắn ra chệch xuống nền nhà.

Kỵ sĩ kia rơi xuống đất liền xoay người một cái, một quyền đánh trúng cằm người phán quyết, đồng thời đá vào đầu gối đối phương, làm người phán quyết gục ngay trên đất.

Các kỵ sĩ đuổi tới, chế ngự người phán quyết.

Kỵ sĩ kia là Mclethie. Mặt anh không biểu tình, uy phong lẫm lẫm đứng đấy. Anh nhảy xuống từ cửa sổ lầu ba phòng điều hành. Vừa mới làm động tác mạo hiểm như thế nhưng anh như không việc gì, gác đầu đến gần Thái Nhượng, nói: "Chảy máu."

Thái Nhượng nhìn tay trái của mình, ống tay áo của cậu bị rách một miếng lớn, lộ ra vết thương rất sâu đang chảy máu, bên cạnh còn có thịt đen cháy khét. Cậu bắt đầu cảm thấy đau đớn.

"Tên kia" vội vàng cường điệu: "Nếu không phải ta dũng cảm đứng ra, công chúa đã mất mạng!"

"Người phán quyết" bị áp trên mặt đất, kêu gào: "Không công bình! Tại sao khi người kết hôn đã được nhiều nhà thiết kế tặng đồ như thế, giờ lại đòi ly hôn!"

Ruta đi về phía Miluka, vốn là thò tay muốn kéo nàng, Miluka lại nhảy dựng lên ôm lấy hắn. Ruta cũng ôm lại nàng. Hai người ôm chặt cùng một chỗ, ôm thật lâu.

Thái Nhượng thờ dài. Mà Mclethie còn không có biểu lộ.

Hỗn loạn qua đi, lệnh giới nghiêm được ban ra, hiện trường giao cho một đám người khác, các kỵ sĩ trẻ đã có thể nghỉ ngơi....

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 4: Những kỵ sĩ Thánh Khiết Chi Thuần (4)

Mặc dù sự kiện lần này là cơ hội tốt để bêu xấu đoàn kỵ sĩ vô năng, nhưng vì dính dáng đến sai lầm rất rõ ràng của "những tên kia", thậm chí thích khách còn do chính "Người ấy" mang đến, trên nguyên tắc "nghiêm túc kiểm điểm đúng quy trình", chuyện này được cho qua với lý do "Giữ gìn danh dự đoàn kỵ sĩ".

Even Joseph đứng Bacharach trên hành lang. Hắn thấy trên chân trái Bacharach có một bé trai đu lên như gấu koala.

Even Joseph nói: "Chân ông có con gấu koala."

Bacharach trả lời: "Ta biết."

Đứa bé này có cặp mắt xanh biếc, gương mặt tròn tròn, mặc đồ tây như người lớn, thậm chí còn đeo cravat buộc bằng băng cravo. Nó hơi mập, ánh mắt nó hơi ngộ khi nhìn mình.

Even Joseph hỏi: "Nó là ai thế?"

Bacharach cúi đầu hỏi đứa bé mắt xanh: "Mẹ con đâu?"

Đứa bé mắt xanh chỉ nhà ăn. Miluka cùng Ruta đang dùng cơm trong đó, mặt khác còn có một đám bồi bàn chuyên nghiệp chăm sóc "Những người kia".

"À, mẹ nhóc đang làm việc ah." Even Joseph nói. Xem ra, đứa bé mắt xanh là con của nhân viên ở đây.

Đứa bé mắt xanh nhìn Even Joseph, con mắt nháy nháy. Hai giây sau, nó buông chân Bacharach, đi đến bên chân Even Joseph rồi bám lên Even Joseph y chang khi nãy nó làm với Bacharach.

"Ah." Bacharach than nhẹ.

Even Joseph cùng Bacharach lại gặp Mcletchie. Mcletchie làm người giao ca mắt cả buổi mới chuyển giao hết việc, mà người kia cảm thấy nếu không có Mcletchie cũng không có gì khác biệt, cả quá trình Macletchie chỉ đứng nhìn, việc duy nhất anh có thể xen vào là chỉnh đốn tài liệu cho thẳng hàng.

"Ôi!!! Gì thế kia?" Bacharach đứng ở cửa ra vào phòng điều hành phát phát tay với Mcletchie đang ngồi trên mặt đất.

"Cảm thấy rất mệt a." Mcletchie xoa xoa đùi, đứng lên, nói với Bacharach: "Tôi thả nhảy từ lâu ba xuống 100 lần cũng không muốn làm công việc chết tiệt này nữa." Anh chú ý đứa bé mắt xanh trên chân Even Joseph: "Trên chân cậu có con lười."

"Đáng yêu mà." Even Joseph hỏi: "Mãng tử sao rồi? Nghe nói hắn bị thương?"

"Vẫn trong phạm vi ổn ổn." Mcletchie trả lời. "Ổn" có nghĩa là phóng viên không có hứng thú, không cần lo đám phóng viên về chuyện.

"Giờ hắn ở đâu?"

"Phòng y tế..."

Lúc ba người đang nói chuyện, đứa bé mắt xanh buông chân Even Joseph ra, đi chậm chậm còn khom người như con lười tới cạnh Mcletchie, sau đó nó nắm chặt chân anh.

Ba người cúi đầu nhìn đứa trẻ. Bacharach cười mỉm, Even Joseph nhướng mày, Mcletchie không cảm xúc.

Ba người tới phòng y tế thăm Thái Nhục. Chỗ này vốn là nhà kho, hiện tại các kỵ sĩ đặc thêm một cái giường với một tủ thuốc, thế là có phòng y tế chuyên dụng.

Tay Thái Nhục bị bao thành một cục, cầu đang nghỉ ngơi trên mặt ghế. Lúc ba người tiến đến, đập vào mắt cậu là 'dị vật' trên đùi Mcletchie: "Xà cạp của anh hơi kỳ."

Mcletchie trả lời: "Bên trái hơi nhẹ."

"Miếng vết thương thế nào?" Bacharach kéo một cái ghế khác ngồi xuống bên cạnh Thái Nhục. Mcletchie tự động ra cửa gác. Even Joseph cũng kéo một cái ghế khác ngồi cách Bacharach một đoạn nhưng vẫn có thể nghe nội dung câu chuyện, xem như dự thính.

Thái Nhục quơ quơ cánh tay bị băng, con mắt hơi híp lại: "Bị thương ngoài da thôi. Không có gì trở ngại."

Bacharach thấy Thái Nhục cũng không biểu hiện đau đớn, nét mặt của ông trầm lại, giọng nói bình bình: "Bởi vì những người kia ngu xuẩn, cho nên bị thương ngoài da ở chỗ không đáng bị thương." Ông hiển nhiên tức giận: "Thái Nhục, ta nghĩ tình huống của cậu không ổn."

Thái Nhục cúi đầu, im im lặng lặng nghe.

Bacharach nói: "Trước khi tình huống phát sinh cậu đã áp dụng biện pháp ngăn chặn nguy hiểm từ xa. Nếu như thực hiện kiểm tra thân thể trước khi để người trừng phạt kia gặp công chúa, hẳn sẽ không có chuyện gì. Nhưng cậu lại khẳng khái với 『tên kia』 phải tiến hành biện pháp này trước, điều này làm 『những tên kia』 rất mất hứng.

"Hồng bét chính là, cậu lại xả thân cứu được công chúa. Giờ cậu vừa là tiên tri vừa là anh hùng, đó là điều tối kỵ với『những người kia 』."

Thái Nhượng nói: "Chỉ có Even Joseph mới có thể làm thế. Thánh kỵ sĩ có quyền miễn tiếp giới truyền thông." "Quyền miễn tiếp giới truyền thông" có nghĩa là, truyền thông sẽ không bôi xấu Even Joseph, sẽ không soi mói nhất cử nhất động của hắn. Trừ phi hắn tham ô, không làm tròn trách nhiệm tới mức nhân thần căm phẫn, còn lại thì truyền thông của Savannah sẽ mặc định Thánh kỵ sĩ là tấm gương người tốt việc tốt."Tên kia" muốn bôi đen Even Joseph cũng khó, những kỵ sĩ khác lại không có loại ưu đãi này.

Bacharach nói: "Đúng vậy a. Áp lực sẽ tới sớm thôi. 『những tên kia 』 sợ chúng ta làm to chuyện này nên cũng không dám ra tay trực tiếp. Nhưng 『những tên kia 』 cũng sợ cậu sinh anh hùng nói ra sai lầm của bọn chúng —— bởi vì bọn họ nhất định sẽ làm như thế, cho nên bọn chúng cảm thấy người khác không có khả năng không làm như thế —— cho nên bọn chúng sẽ tiền hạ thủ vì cường, nghĩ cách làm cậu cảm miệng. Trước mắt việc giải quyết tình báo mật còn do đoàn giải quyết, bọn chúng không thể vượt quyền, không thể dùng điều lệ kỵ sĩ làm khó cậu. Cho nên có lẽ bọn chúng sẽ dùng phương thức luân chuyển công tác, điều cậu đến tiền tuyến để cảnh cáo:" Bacharach nhái giọng "Những tên kia", cái giọng the thé, trầm thấp giả tạo su trang nghiêm: "『ngươi thấy đấy, chúng ta có quyền làm thế, nếu ngươi dám nói ra, chuyện sẽ không đơn giản là ra tiền tuyến đâu. 』" nói xong, Bacharach thò ra một hơi, thấp giọng: "Ta chịu đã đủ rồi.

"Lúc thế hệ trước vây bắt phạm nhân, bọn họ chỉ nghĩ làm sao để bản thân không gặp tội phạm. Hiện tại, nỗi lo của chúng ta lại là những chiếc xe tiếp sóng của đám truyền thông có mặt hay không, làm chúng ta chưa kịp hành động thì phạm nhân đã biết 『truyền thông đã vào chỗ, chuẩn bị quay chụp cảnh bắt người, cảnh sát sắp tới rồi, chạy mau! 』

"Thế hệ trước chống ma túy chỉ cần phòng vệ vài tên có vũ khí nóng. Mà chúng ta bây giờ ngoại trừ vũ khí nóng, còn phải nhìn xem con nghiện có phải con trai của nghị viện nào đó không, bắt xong có ảnh hưởng tới thi đua cuối năm của đoàn không!

"Lúc trước huấn luyện, chúng ta chú trọng học cách đối phó kẻ xấu. Kết quả bây giờ mỗi lần có án phát sinh, câu đầu tiên không phải là 『ai sẽ chịu trách nhiệm bất kể xấu? 』 mà là 『ai sẽ lo tiếp nghị viện với truyền thông? 』

"Chúng ta muốn không chế phạm nhân cũng phải để đoàn nhân quyền kiểm tra xem hắn có bị bạo hành không; mắng từ thiếu chút nữa bị súng bắn mặc, bọn họ cũng chỉ lo xem phạm nhân có bị bạo hành không. Ta hoài nghi, nguyên nhân bọn họ chỉ đứng sát bên là vì sợ tội phạm giết bọn hắn, mà chúng ta không làm được.

"Kỵ sĩ đối trước một năm có một nửa thời gian là huấn luyện. Thế hệ này cả năm phải làm việc, phép còn thừa một đồng còn ngại không cho người khác được.

"Hiện tại 『những người kia 』 còn viện cớ đoàn kỵ sĩ không minh bạch, muốn cưỡng chế chúng ta tiếp nhận thanh tra của bọn chúng, tiếp tục như vậy sớm muộn chức đoàn trưởng cũng phải do bọn họ chỉ định mất! Bọn chúng còn muốn bỏ quy định kỵ sĩ nhất định phải có thánh kiếm, lý do là tạo điều kiện cho mọi người, nhưng ta nghĩ chẳng qua là cái cớ để cài cắm con em vào. Nếu bọn chúng không đá việc của cảnh sát cho chúng ta thì làm gì có chuyện không đủ nhân lực? Có tăng biên chế thì tăng bên cảnh sát mới đúng!"

Người bình thường muốn trở thành kỵ sĩ Thánh Khiết Chi Thuần, trước đó phải làm "Kỵ sĩ sinh", phải được huấn luyện triệu hồi thánh kiếm. Nếu như không thể triệu hồi thánh kiếm, vậy không thể trở thành kỵ sĩ, bình thường sẽ được đưa về biên chế quân đội. Nếu triệu hồi được thánh kiếm, vậy sẽ thuộc biên chế kỵ sĩ, Thánh Khiết Chi Thuần không cho phép miễn nhiệm.

Triệu hồi thánh kiếm không phải chuyện dễ dàng. Nó gắn liền với niềm tin và ý chí mỗi người, không phải chỉ cần cù là đủ. Dưới tình huống bình thường, hàng năm đều có hơn một nửa kỵ sĩ sinh được đưa về biên chế quân đội. Ngẫu nhiên cũng sẽ có kỵ sĩ sinh rời đoàn, sau khi tích lũy đủ kinh nghiệm, triệu hồi được thánh kiếm cũng có thể trở thành kỵ sĩ.

Nếu như bỏ quy định "Kỵ sĩ Thánh Khiết Chi Thuần nhất định phải có thánh kiếm", tuy cửa chính vào đoàn sẽ càng hẹp, nhưng "Những tên kia" có thể dựa vào quyền thế để mở nhiều cánh cửa khác. May mắn người dân đã quen "Kỵ sĩ phải có thánh kiếm! Không có thánh kiếm chính là hàng giả!".Phép vua thua lệ làng mà!

Đủ thứ nguy cơ đánh vào Thánh Khiết Chi Thuần, cũng không phải là bởi vì "Những người kia" thù oán Thánh Khiết Chi Thuần, thuần túy là bởi vì người tham quyền ngày càng nhiều. Mặc dù những người kia cũng đấu đá với nhau, nhưng đối với loại người này, bọn họ cho rằng đoàn kỵ sĩ là công địch, tận hết mọi khả năng phá đoàn kỵ sĩ là chuyện không cần kết minh, bọn họ cũng tự đoàn kết lại. Tới khi đoàn kỵ sĩ thất thế quyền lực sẽ về tay ai đến lúc đó lại nói.

Tình hình thế giới càng ngày càng loạn. Bacharach không tin, kỵ sĩ thế hệ sau sẽ nói với bọn họ: "Kỵ sĩ phải đứng ngoài chính trị, duy trì độc lập. Trừ lực lượng cần thiết bảo hộ dân chúng, không không chế bất cứ ai." Tôn chỉ đó thật khó duy trì với tình hình hiện tại.

Cứ theo đà này, rất nhanh thôi bọn họ sẽ thành chó săn cho nghị viện rồi.

Nhìn vết thương trên tay Thái Nhượng, Bacharach cắn răng: "Đây là lần cuối. Ta mặc kệ phu nhân Lyle Knott nói thế nào, tôn chỉ đoàn kỵ sĩ thế hệ chúng ta phải thay đổi. Chúng ta phải có quyền lực để chống cự.

"Cho dù không muốn tranh tiền và quyền, hai thứ trụ cột của thế giới kia cũng sẽ không bỏ qua chúng ta. Cho dù tự hào cái tôn chỉ cũ rích nhưng khi dân chúng cần, chúng ta chỉ có thể trả lời: 『thực xin lỗi, ta phải xin ý kiến pháp viện. 』, loại kỵ sĩ chỉ biết đứng ngoài mặc cái ác hoành hành, chúng ta khác

gì những kẻ ác mà Thánh kỵ sĩ Eihab từng tiêu diệt?"

Mcletchie nghiêng đầu, nhìn về phía Bacharach: "Chỉ làm chuyện lương tâm cho là đúng mới là giá trị của một kỵ sĩ. Mặc kệ ông muốn làm gì, tôi theo ông."

Even Joseph cũng giơ lên một tay, giống như tuyên thệ: "Tôi là fan Bacharach từ lâu rồi."

Bacharach nhìn Thái Nhược. Thái Nhược nhìn thẳng vào mắt Bacharach, mỉm cười: "Tôi không cần trả lời à?" Nhưng cậu là tín đồ số một của Bacharach.

"Ta sẽ vấy bẩn đoàn kỵ sĩ." Bacharach nhủ mảy, bức tốc. Để đoàn kỵ sĩ lấy được quyền lực, thủ đoạn ông dùng chắc chắn sẽ không cao thượng hơn "Những người kia". Ông sẽ làm ra rất nhiều chuyện dơ bẩn, thậm chí là cố ý vượt qua giới hạn pháp luật, sẽ vứt hình tượng cùng luân lý cho chó ăn. Đoàn kỵ sĩ nhất định phải chiến thắng trong cuộc chiến quyền lực, vì thế ông sẽ không từ thủ đoạn.

"Hậu thế muốn mắng vấy cứ mắng đi." Thái Nhược nhủ mảy: "Tôi có thể tưởng tượng những người tự cho là cao thượng sẽ nói gì. Nói ông phá hư truyền thống đoàn kỵ sĩ, nói ông vấy bẩn đoàn kỵ sĩ. Chúng ta rất rõ ràng, không hành động, đoàn kỵ sĩ sẽ mất. Người đời sau có ý kiến, vậy bọn họ sẽ sửa lại. Chúng ta bây giờ, tinh thần kỵ sĩ giữ được hay không cũng không biết."

Mcletchie nói: "Thái Nhược nói không sai. Chúng ta chỉ là phạm nhân, chỉ có thể lo chuyện trước mắt."

Lông mày Bacharach giãn ra, gương mặt cũng nhẹ bớt, ông cười cười: "Các cậu sẽ là thân tín của ta, nên chuẩn bị tâm lý ah."

"Từ ngày gặp ông đã xác định sẽ rước lấy phiền phức." Thái Nhược nói.

Kỵ sĩ sinh là trại huấn luyện lính mới ba tháng từ các đơn vị quân đội, nhân tài có thể vượt qua sẽ đến trường kỵ sĩ học.

Đám người này biết nhau trong trường kỵ sĩ. Còn bị phu nhân Lyle Knott liệt vào sổ đen.

Even Joseph chỉ vào Bacharach: "Lúc huấn luyện, ông toàn xúi bọn tôi trốn ra ngoài ăn khuya. Phu nhân Lyle Knott còn tưởng tôi là đầu sỏ!"

Bacharach rũ sạch trách nhiệm: "Bồi vì cậu ham ăn nhất ah!"

Vui vẻ hiện lên khóe miệng Mcletchie: "Cho nên đến phiên Bacharach làm huấn luyện viên, chỗ nào kỵ sĩ sinh hay leo tường đều được đặt bẫy ma pháp."

"Làm tôi bất ngờ là, rõ ràng vẫn có kỵ sĩ sinh có thể vượt qua bẫy ma pháp trốn ra ngoài, hậu sinh khá úy ah." Bacharach cười khỏ. Ông thật không biết nên kỷ luật, hay là tán thưởng bọn nó. Cuối cùng ông quyết định chỉ cần những thằng nhóc kia không ra ngoài uống rượu, ông sẽ giả bộ không biết, chỉ là yên lặng nâng cường độ bẫy lên.

Đám người cười một hồi, sau đó Bacharach nghiêm mặt: "Đường sau này không dễ đi."

"Tôi đi với ông đến cùng." "Yên tâm đi." "Àn." Thái Nhược, Even Joseph, Mcletchie trả lời.

Bacharach trầm mặc, không biết nên nói gì, chỉ biết nội tâm có thứ gì đó làm ông rất an tâm. Qua một lát, ông cảm giác có gì đó đang kéo tay áo mình, cúi đầu thấy là đứa bé mắt xanh. Đứa bé mắt xanh chăm chăm vào Bacharach. Bacharach thuận miệng hỏi nó: "Lớn lên muốn làm kỵ sĩ không?"

"Người ta nói cháu lớn lên sẽ làm trưởng đoàn kỵ sĩ. Bọn họ nói vị trí kia sớm muộn sẽ là của cháu." nhưng cháu không muốn." Đứa bé mắt xanh chu miệng: "Bọn họ nói phải nghe lời bọn họ, lớn lên cũng phải nghe, làm đoàn trưởng cũng phải nghe. Cháu không muốn như vậy."

"Ah, con của người trong nghị viện?" Mcletchie hỏi. Tương lai lại muốn làm trưởng đoàn kỵ sĩ nha.

"Không cần biết nhóc là con ai. Kỵ sĩ, chỉ cần làm theo trái tim là được." Bacharach chăm chăm vào con mắt sáng ngời của thằng bé: "Kỵ sĩ không phải người hầu của ai cả."

Đứa bé mắt xanh nháy mắt, nói: "Chú làm đoàn trưởng, cháu làm kỵ sĩ."

"Chuyện này khó à nha?" Even Joseph cười trộm.

"Cái này không cố gắng không được." Bacharach cũng che miệng, nhưng nhìn ngoài cửa sổ.

Thái Nhược hỏi: "Đế Vương tử Kole ở chỗ này không sao sao?" "Vương tử Kole" hiển nhiên là đứa bé mắt xanh.

Even Joseph sừng sốt một chút: "Vương tử?"

Bacharach giới thiệu đứa bé mắt xanh: "Con trai độc nhất của công chúa Miluka và phò mã Ruta, đang muốn chuồn ra nhà hàng thì bị ta bắt được." Ra là bỏ nhà đi bụi thất bại mới bám lên đuôi Bacharach.

"Ta còn tưởng Miluka không có con!" Even Joseph kích động đến mức quên gọi Miluka là công chúa. Xem bộ dạng vợ chồng bọn họ cãi nhau không giống như là gúc nặt chuyện con cái. Cứ như bọn họ không có con, mặc kệ làm gì cũng không lo lắng đứa trẻ bị tổn thương. Mà cha mẹ đã có con, lại

ném con lại, hai người đi dự tiệc cũng không mang nó theo!

Thái Nhược nói: "Ta nghe nói Miluka nhốt nó trong phòng, chỉ gọi nhân viên phục vụ đúng hạn đưa com tới. Hiển nhiên nó tìm được cách trốn ra."

"Bảo mẫu đâu? Không có bảo mẫu?" Even Joseph truy vấn. Nhốt đứa bé nhỏ như vậy trong phòng, thức sự quá đáng.

Bacharach nói: "Cứu bảo mẫu bị đuổi vì hi vọng công chúa Miluka vì đứa nhỏ, cố gắng làm hòa với phò mã. Hiển nhiên công chúa không muốn bảo mẫu xen vào chuyện của mình."

"Khó trách nó muốn bỏ nhà đi bụi." Mclechie nói rất nhỏ, nhưng tất cả mọi người đã nghe được.

"Đến đoàn kỵ sĩ a." Even Joseph ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào Kole: "Bacharach sẽ chăm sóc nhóc." Hẳn nhớ tới những thiếu nữ trốn nhà, là hoàn cảnh gia đình mới khiến tụi nó làm vậy, Even Joseph không biết, nhưng hẳn phát giác thẳng bé trước mắt, có lẽ sẽ làm lựa chọn như vậy. Thế giới cần thay đổi —— bọn họ muốn thay đổi thế giới.

Bacharach thở dài: "Áp lực của ta càng lúc càng lớn rồi, mắng từ!"

"Có?" Thái Nhược vốn cúi đầu ngắm vương tử Kole với Even Joseph, nghe vậy đột nhiên ngẩng đầu.

"Cậu tới Niekuka Mina cho ta." Thần của Thánh Khiết Chi Thuần, Bacharach, ban chỉ cho mắng từ Thái.

Thái Nhược nghe xong, sững sờ rồi gật đầu. Niekuka Mina hiện tại lâm vào chiến loạn đáng sợ, đoàn kỵ sĩ "Thánh Chiếu Chi nhật" của bọn họ cũng bởi vậy vắng họp hội nghị kỵ sĩ quốc tế năm nay.

Bacharach bắt chéo chân nói tiếp: "Cấp trên đang tìm người đi thăm do tình hình nước Nirvana, không ai muốn đi. Ta sẽ nói với cấp trên, cậu nhất định có thể đi. Chạy đến chỗ xa như vậy, 『tên kia』 sẽ không làm gì được. Mặt khác, cậu cố gắng tạo đường dây bên đó, sau này có thể sẽ dùng tới."

"Nhiệm vụ gian nan lập tức tới rồi." Mclechie cười nói.

"Ông trời ơi. Hiện tại hồi hận còn kịp sao?" Thái Nhược nghiêng đầu, nói giỡn.

"Không kịp." Bacharach cười: "『hợp đồng bán mình bằng miệng』 đã ký. Mclechie, Even Joseph, hai người các người cũng đừng mơ chạy trốn."

Even Joseph rút cổ nâng vai, nói với vương tử Kole: "Thú vị sao?"

Kole nháy mắt mấy cái, bò lên lưng Even Joseph như thú ăn kiến nằm trên lưng mẹ...

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 5: Nhảy đi, con trai phải dũng cảm (1)

Tiểu Tra nhận lời tham gia một buổi giao lưu “thắt chặt tình bạn” từ học trưởng. Trước đó cậu đã nghe một ít tiếng gió về buổi giao lưu này, chẳng hạn “khắp nơi đều là mỹ nữ và các quý ông học thức đầy mình, bầu không khí tràn ngập cử chỉ tao nhã lịch thiệp và đồ ăn ở đây rất tuyệt vời.”

Mà chính cậu lúc này ở đây cũng có cảm tưởng: trừ món ăn ngon cùng người tham dự đều là là tinh anh (có bề dày thành tích học tập) thì những phương diện khác cũng chả có gì nổi bật. Ít nhất là tiêu chuẩn người đẹp của hắn cùng với người tổ chức có sự khác biệt rất lớn.

Tiểu Tra sợ hãi nhìn cô gái xinh đẹp nhất buổi tiệc mà mấy gã đàn ông giới thiệu. Cô này được gọi là “người mẫu”, cái ngành chuyên kiếm com bằng gương mặt. Tuy vậy theo Tiểu Tra thì cô ta chỉ là một bộ xương khô bọc da mà thôi. Á gầy đến nỗi khiến Tiểu Tra nghĩ cô nàng là nạn dân từ mấy quốc gia nghèo đói di cư tới. Ấy là vẫn còn ăn uống điều độ rồi đấy!

Trong đầu Tiểu Tra hiện ra một cảnh tượng phi thường thú vị làm người ta muốn tiến hành ngay lập tức: trói cô ả lại, sau đó đem một cái ống nhựa plastic cắm vào miệng, thông tới thẳng dạ dày cô ta, cuối cùng bơm vào ống hỗn hợp trứng loãng pha nước đường. Cô nàng cần chế độ chăm sóc đặc biệt!

Một cô bé khác gọi là Bisca, Tiểu Tra nghĩ cô đến từ Ma giới. Giống với Ác Ma, cô không biết dùng “Ta”, miệng luôn nói: “Bisca cảm thấy... Bisca muốn.... Bisca....”

Đáng sợ hơn, chẳng những Bisca trang điểm đôi mắt rất đậm, lại kết hợp với đồng tử lớn đến bất thường làm cho tỉ lệ khuôn mặt có vẻ phi nhân loại. Bởi vì đôi mắt quái dị, Tiểu Tra không biết nàng rốt cuộc đang nhìn hướng nào. Eo của Bisca tựa như chiếc đồng hồ cát nhưng không phải cái loại “mì ngon” dễ tán dương mỹ nữ đâu nhé! Sự thật thì nó giống hình dáng một con ong mật bị đứt rời phần thân eo thì đúng hơn, kiểu như cái lưng bị người ta cứng rắn vụn ra vậy. Tiểu Tra nghĩ bên trong có lẽ không có nội tạng, xương sườn chắc cũng thiếu hai cặp!

Trong buổi giao lưu, yêu nữ xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Mà đáng may râu cũng không chịu thua kém. Món Salad dọn lên chưa lâu thì một nam sinh nhấn mặt phòng nhanh vào WC. Sau đó Tiểu Tra gấp lại tên này trên hàng lang, bên hồi thăm:

”Cậu ổn chứ?”

”Không ổn! Bộ đáng đám con gái ăn uống thật là buồn nôn.”

Không nhận ra điều khác thường, Tiểu Tra phụ họa:”Con gái luôn muốn con trai lột vỏ tôm, bóc trứng cho mình, đích thực rất đáng ghét.”

”Không phải vậy!” Gã trai gầm nhẹ:” Con gái tốt nhất không nên ăn đồ ăn. Cậu có bao giờ xem Nữ Thần trên màn ảnh ăn đến say sưa chưa? Loại trò hề này thật quá buồn nôn!”

Tiểu Tra cảm thấy hết lời với thằng cha trước mắt này!

Bàn ăn bắt đầu trở thành nơi giằng dụa. Một nam sinh khác là tín đồ của các vị thần phương Tây đang chơi trò tiền tri vô căn cứ. Bởi vì có rất nhiều phần tử tri thức cấp cao đã được du học nước ngoài, trong thời gian học tập, bọn họ bị đồng hóa văn hóa từ lúc nào không hay nên trên bàn này có kha khá kẻ là tín đồ của Chân Thần.

”Trạng thái thăng hoa tinh thần là tương lai của thế giới này. Loài người sẽ không cần ăn cơm, không cần đi ngủ.”

Hắn không nói có cần bài tiện hay không, có lẽ hắn có lý do bỏ qua nó.

”Thần sẽ xuất hiện trước mặt nhân loại và nói tội của chúng ta là không thể tha thứ được.”

Tiếp đến, hắn lại nói một câu “mâu thuẫn” với câu trước:”Xong, Thần sẽ tha thứ chúng ta, để chúng ta chia sẻ sự bất diệt và trường sinh cùng với Thần.”

Một cô gái không chịu nổi “bí kíp trăm phong” của tên cuồng tín liền mở miệng:”nói cách khác, tất cả chúng ta sẽ biến thành Lich sau đó cùng với một con Boss Lich làm Địa Cầu nổ thành [trạng thái tinh thần]?”

Gã đang diễn giải ngừng một lát rồi dùng vẻ mặt “bố không chấp con gái” nói với nàng:”Đương nhiên không phải. Chân Thần và Lich khác nhau.”

Bởi vì người phản biện hắn là một nữ sinh nên hắn căn cứ một loại mẹo nhỏ khi giao tiếp ở các nước phương Tây là xem tất cả lời nói của đối phương trở thành câu nói đùa, không cần biết cô kia có để bụng không.

Cô gái kia biết gã sẽ dùng biện pháp này để đối phó nên nàng tươi cười rồi phát biểu một câu tràn ngập khiêu khích và thâm ý: “trên đời này, chỉ có Lich và cương thi có thể phục sinh.”

Mọi người lúc này chia thành hai trường phái. Một bên thì cười trộm. Bên còn lại chủ yếu là tín đồ Chân Thần, cho rằng phục sinh là thần tích nên giận dữ. E rằng bọn họ đã bị văn hóa của người nước ngoài đồng hóa khá nghiêm trọng. Đáng buồn là, bọn họ không đủ thời gian để tiếp thu những tinh hoa tốt đẹp vào nội tâm của mình. Ngược lại học rất nhanh thói xấu của một bộ phận người nước ngoài có văn hóa lùn: cho rằng phụ nữ kém thông minh hơn đàn ông, không đáng để tâm. Vì vậy, không cách nào phản bác lại cô.

Cuối cùng, chỉ có thể hạ thấp cô.

”Ài! Con gái chính là như vậy. Thật không có biện pháp.” Gã truyền đạo thờ dài. Hắn nhún nhún vai tỏ vẻ khinh thường:”Con gái vốn dĩ đàn mà, nghe không hiểu là chuyện bình thường.”

”Con gái thì sao?” Nữ sinh kia truy hỏi đến cùng. Cô biết những người này mặc dù ôm khư khư quan niệm ”con gái vốn đàn” nhưng họ càng rõ quan niệm này cũng là sai lầm ở nước ngoài. Huống hồ còn có các vị nữ hào khai quốc Sarangi Lehra, không thể chấp nhận loại suy nghĩ này.

Có vài gã đàn ông đã thay đổi ánh mắt khi nhìn tên truyền giáo. Họ có thể yên lặng chấp nhận có người truyền đạo trên bàn cơm, chứ không thể hùa theo một kẻ kì thị giới tính. Mặt khác, vài người đi du học ở phương Tây cũng bắt đầu lộ ra ánh mắt bất mãn nhìn gã.

Gã truyền đạo không lên tiếng.

Lúc này Tiểu Tra không chú ý đến cô gái kia nữa.

Tiếp đến lại là một gã bắt đầu phê bình phần tử tri thức nước nhà không bằng nước ngoài. Hắn dẫn vài câu trong “luận phần tử tri thức” của một vị học giả ngoại quốc: nên chính trị theo hướng khép kín, sợ hãi tính tranh luận công khai, chỉ dám trả lời khi ông chủ/ người có quyền lực cho phép. Bọn hắn chính là [phần tử tri thức thối nát].”

Hắn thờ dài trông có vẻ tri thức:”Đều là do văn hóa Aidonatello tạo thành!”

Cô gái khi nãy lại mở miệng, lạnh giọng:”Tác giả là người nước ngoài?”

”Đúng vậy.” Người nam nhân kia kiêu ngạo trả lời. Giống như trích dẫn văn vẻ của người phương Tây làm hắn trở nên đẳng cấp hơn so với những người còn lại.

Cô gái kia nói:” Ông ta chứng kiến phần tử tri thức nước ông ta bị thổi nát nên mới viết ra quyển sách kia. Còn anh, tại sao anh lại đem lời phê bình nhằm vào xã hội phương Tây biến tấu thành văn hóa của quốc gia chúng ta tạo thành?”

Tiểu Tra nghe xong liền trầm trồ khen ngợi thán phục trong nội tâm. Quá tình tế luôn!

Bí thế, gã đành lái qua chuyện khác để che dấu sai lầm của mình.

Từ lúc này, người trong bàn lại chia làm hai phái. Tuy nội dung cuộc thoại phong phú đa dạng nhưng vẫn có thể chia ra theo tiêu chuẩn ” suy nghĩ của hai bên không có tiếng nói chung”.

Nội dung chuyện phiếm của một bên là:

“Nguyên nhân sự sụp đổ của kinh tế nằm ở... Do hiện tượng ngân hàng lúc trước cho vay quá nhiều chưa kịp thu hồi... Luật pháp có chỗ hở, tốc độ lập pháp không thể cân nổi những loại dịch vụ tài chính mới xuất hiện... Pháp luật hình thành trên cơ sở có phạm tội mới có pháp trị. Bởi vậy không thể đem pháp luật trở thành lực lượng duy nhất để duy trì xã hội vận hành. Hình thức sản xuất riêng lẻ nhìn có vẻ nâng cao chất lượng cuộc sống nhưng trên tổng thể, lượng vốn điều lệ lại tăng mỗi năm.Cách này có thể khiến con người hạnh phúc sao....?”

“So với trang điểm, biết tẩy trang còn quan trọng hơn! Tẩy không sạch sẽ làm làn da bị thương. Nếu trang điểm chồng lên đến khi da nhiễm trùng ắt sẽ lưu lại sẹo.... Giảm béo quá nhiều sẽ khiến bộ ngực lép vế. Nhất là lúc dậy thì không chịu ăn hoặc khi trưởng thành vẫn thiếu dinh dưỡng thì không cần giảm cân. Vận động so với ăn uống điều độ còn quan trọng hơn. Chỉ có siêng năng vận động thì cơ thể muốn lười có lỗi,muốn lười có lỗi. Mấy đứa nhin ăn nhin uống sẽ gây đến nỗi không còn chỗ để gây. Không thể uống thuốc giảm cân không rõ nguồn gốc, nếu không gan thận có ngày bị hỏng cho xem”

“Sự thật là muốn học giỏi ngoại ngữ thì nên ra nước ngoài, đó là nếu anh có tiền. Hoàn cảnh sẽ thúc đẩy chúng ta học tập và tiến bộ, nếu không anh sẽ không có cơm mà ăn. Cầm trên tay cái bằng quốc tế lại không dám vào nhà hàng ngoại quốc gọi món. Nghĩ đến thực sự mất mặt!”

“Làm cha mẹ là chuyện bất khả kháng, chuyện nhà nên mềm mỏng, không thể dùng đạo lý cứng nhắc... Bạo lực gia đình tuyệt đối không thể tha thứ, phải ly hôn ngay người bạo hành, nếu không bị đánh chết lúc nào cũng không biết! Trẻ nhỏ chứng kiến cha mẹ đánh nhau sẽ khiến nó bị tổn thương còn hơn là mồ côi cha mẹ.”

Bên còn lại là:

“Đều là sai lầm của chính phủ! Sao lúc đầu không chịu lường trước hậu quả! Sao không chịu thắt chặt luật ngân hàng! Bây giờ lại muốn chúng ta hỗ trợ ngân hàng tái cơ cấu giải quyết nợ nần. Chuyện chính phủ chưa quy định đương nhiên chính phủ phải tự chịu! Sao chúng ta phải gánh khoản nợ đó? Không cần thông cảm cho đám đi vay, chính vì bọn họ làm ăn thiếu trách nhiệm nên mọi chuyện mới như vậy!”

“Nói cho cậu biết, thuốc giảm béo nghe theo quảng cáo lần trước sử dụng rất hiệu quả. Mới một tuần đã giảm đến năm kg. Cậu hãy dùng thử xem... Còn có thứ này dùng để bôi lên mặt,đảm bảo da mặt trắng rất nhanh. Thuốc không có nhãn hiệu lẫn thành phần vì đây là hàng gia truyền...”

“Đến giờ tôi vẫn không hiểu tại sao bọn họ luôn luôn - - luôn muốn sửa tác phẩm của tôi! Mọi người nhìn xem, vậy không đẹp sao? Thiết kế rõ ràng đáng yêu như vậy nha! Bọn họ nói thiếu quầy hàng,không có cách nào xếp tất cả chỗ hàng rong vào Nhưng thiết kế của tôi có đài ngắm cảnh, tất cả cũng vì suy nghĩ của du khách. Bọn họ chỉ vì tự lợi cá nhân liền nên cắt đài ngắm cảnh. Dù là chợ đêm cũng phải thanh nhã. Khu ngắm cảnh rất là trọng yếu đây! ”

“Không biết ngoại ngữ cũng có thể du học. Bên kia cũng có nhiều đồng hương của chúng ta. Ở gần tiện thể có thể giúp đỡ lẫn nhau à nha. Cần ngoại ngữ làm quái gì,tôi cũng có thể sống khỏe. Dù sao quan trọng nhất là... bằng cấp, đỡ được chuyện nào hay chuyện đó. Ở với đồng hương không tốt sao, mắc nợ gì phải kết giao bạn bè nước ngoài. ”

“Cái gì? Cha cậu cầm thẻ tín dụng của cậu đi! Đây là xâm phạm đời tư! Tố cáo!”

“Minh thương ông! Nhìn ông khầu cầu mình không tức giận nổi. Ông nói lần này nhất định sẽ bỏ rượu với không đánh mình nữa! Minh muốn giúp ông! Minh tin ông sẽ thay đổi!”

Nghe qua có vẻ như đây chỉ là những lời nói chuyện phiếm bình thường của hai bên. Kỳ thực nó đã dần tiến vào trạng thái “Đạo bất đồng bất tương vi mưu” đến trình độ căm thù nhau.

Tiểu Tra nằm trong nhóm ít nói. Cô gái đã đánh đồng Chân Thần cùng Cương Thi với nhau làm Tiểu Tra ấn tượng và tán thưởng cũng thuộc nhóm này. Hai người bị cô khiêu khích thuộc về nhóm khác.

Khi hai luồng ý kiến khác nhau tiến vào cùng một chủ đề thì dễ phát sinh xung đột. Một bên thì thích ngược gió, chuyên đánh vào điểm yếu của đối phương. Một bên thì thích hòa theo, không quan tâm lý luận. Hai phương thức nói chuyện như vậy không cách nào cùng tồn tại.

Thường thì xung đột sẽ hạ hỏa khi "loại thứ nhất cảm thấy chán tranh luận với loại thứ hai, thế là bán cho bên kia cái bậc thang hạ đài, bên kia cũng tiếp nhận vui vẻ. Hòa cả làng!”.

Nhưng sau khi một cô gái phát biểu, cục diện lại phát triển theo chiều hướng khác...

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 6: Nhảy đi, con trai phải dũng cảm (2)

Cô gái lên tiếng sau đó luôn mong muốn mọi người gọi mình là “Bé ngoan”. Trước khi cuộc thảo luận trở nên nóng bỏng, người ta chỉ nghe thấy cô nói: “Người ta thích mặc ‘quần chữ T’ bên trong váy ngắn.” Em ngủ ‘nude’ đấy, như vậy rất thoải mái! Đồ lót ư? Mang theo chỉ tổ rườm rà.” “Em rất đáng yêu, nhờ đáng yêu, em có thể chinh phục thế giới!” “Đáng ghét! Lũ đàn ông các người đều nhìn người ta hau háu!”

Còn cô gái lên tiếng lúc đầu là Jiana. Có gã định lấy biệt hiệu để thay thế tên thật của cô, ngay lập tức bị cô bác bỏ. Người ta chỉ nghe thấy cô nói về Cường Thi với Chân Thần, ngoài ra còn có: “Không thể nói một người gặp ông chủ kém cỏi mà không nghĩ việc là kém cỏi. Ai cũng có nỗi khổ riêng của mình!” “Tuồng tìm được bạn trai, kết quả phát hiện hắn bị đồng tính luyến ái. Tuy rất xấu hổ nhưng cuộc sống là vậy, nên tiếp nhận sự thật. Ít nhất các cô còn chưa kết hôn!” “Tốt nhất không nên nói chuyện lúc thiếu ngủ. Không cẩn thận sẽ nói ra hết suy nghĩ của mình.”

Câu nói khiến màn tranh luận nóng bỏng hạ nhiệt xuất phát từ Bé ngoan: “các quốc gia phương Tây đều coi trọng nữ quyền. Khách quan mà nói, chúng ta vì thuộc về phương Đông nên không đặt nặng chuyện này.” Ngụ ý rằng người phương Tây coi trọng quyền lợi phái yếu hơn so với Sarangi Lehra và một số quốc gia khác.

“Không hoàn toàn như vậy.” Jiana mở miệng: “Các nước Phương Tây sở dĩ coi trọng nữ quyền vì lúc trước quan niệm ‘Phụ nữ không có quyền’. Vì sửa đổi điểm này nên mới phát triển nữ quyền đấy.”

Bởi vì nhìn thấy Bé ngoan chăm chăm ca ngợi “Độ cao văn minh” của người phương Tây. Còn nhắc đến châu lục của mình thì lộ vẻ khinh thường, giống như làm nhục xuất thân của cô nên Jiana không nhịn được bổ sung: “Tại thời đại tinh thần kỹ sư được truyền bá rộng rãi của họ, đàn ông kéo tóc vợ đi trên đường là chuyện thông thường. Thực tế, nữ quyền khi đó không phải là tự nhiên xuất hiện kiểu như ‘Ah. Ta có mẹ với chị, ta nên tôn trọng nữ tính’. Mà là trước khi đại chiến, đám đàn ông bọn hắn quá bận bịu. Bọn hắn phải ý lại phụ nữ nên mới chịu lắng tai nghe yêu cầu từ phụ nữ.”

Kì thật Bé ngoan có thể xem lời Jiana như một phần bổ sung cho lập luận của cô chứ không hề muốn phản bác ý cô. Dù sao thì Bé ngoan cũng không đề cập đến “người Phương Tây bởi vì có mẹ và chị mới phát triển nữ quyền.” Nhưng theo Jiana thấy, Bé ngoan đã xem người phương tây là chủng tộc thượng đẳng. Bọn họ phát triển nữ quyền hoàn toàn bởi vì bọn họ tôn kính mẹ và chị của mình, mà quên rằng họ từng kéo tóc phụ nữ trên đường đi. Câu bổ sung của Jiana lập tức đâm trúng điểm yếu trong lời nói của Bé ngoan khiến nàng cực kì tức giận.

“Ý mình là bọn họ làm tốt hơn!” Bé ngoan dùng quan điểm “ta nói là tình trạng hiện tại” để lấp liếm quan điểm tán thành nó ngay từ đầu.

“Cũng chả tốt hơn bao nhiêu đâu!” Jiana cười đáp.

Tiểu Tra vừa đứng lên thì chỗ của cậu lập tức bị người khác chiếm. Kẻ chiếm chỗ là người ngồi đối diện cô gái bên cạnh Tiểu Tra. Cậu tất nhiên chả thèm giành lại chỗ mà bụng đồ ăn đi thẳng đến bên trái Jiana.

Thế là Tiểu Tra có thể quan sát Jiana gần hơn. Cô có một đôi mắt to rất đẹp giống như mèo, khuôn mặt bầu nhỏ nhắn xinh xắn. Thân thể cũng nhỏ nhắn xinh xắn nhưng không để người khác cảm giác phát dục mắt cân đối. Trong một đàn nữ sinh bình thường thì nàng cũng xem như mỹ nhân, nhưng không thuộc tuýp diễm lệ kiều sa, lại càng không hợp với kiểu diễn viên người mẫu. Dựa vào tiêu chuẩn thời thượng thì không đạt cho lắm. Jiana sở hữu mái tóc dài thẳng tới vai màu râm nắng tự nhiên. Các cô gái có mặt ở đây đều chăm chút cách ăn mặc, cho dù không lộ ngực thì cũng sẽ hở ra cánh tay hoặc chân. Jiana lại diện khá kín đáo, cô mang một chiếc váy dài màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây đến mắt cá chân. Bên trong phối hợp một chiếc ống tay áo mỏng. Cô không trang điểm, chỉ bôi chút mặt lên môi, phối hợp với vòng cổ đơn giản.

Lúc Jiana phát biểu thì cả khuôn mặt như phát sáng lên. Loại vẻ mặt này Tiểu Tra rất quen thuộc. Chính là loại biểu cảm đầy sức sống của cánh đàn ông trong giai đoạn đỉnh cao của sự nghiệp, khi bọn họ dồn toàn lực vào công việc mình yêu thích, dốc hết sức hoàn thành nó.

Ở trên phương diện phụ nữ, Tiểu Tra từng thấy vẻ mặt này trên khuôn mặt của mẹ. Bà là một kỹ sư cao cấp, quanh năm chiến đấu với cái ác. Khi bà muốn bắt một tên phạm nhân theo đuổi đã lâu hoặc phá giải một vụ án thì trên mặt sẽ xuất hiện vẻ mặt này.

Jiana thích thú.

Jiana vui sướng nói: “Trên thực tế, hiệu ứng bức trần vô hình (*) ở các nước phương Tây so với chúng ta nghiêm trọng hơn nhiều.”

Nghe đến từ ngữ chuyên môn “bức trần vô hình”, hai mắt Bé ngoan lập tức lóe sáng, giống như tự mãn khi bắt được con mồi. Nàng cho rằng Jiana định dùng “từ ngữ chưa ai nghe qua” để làm bộ mình rất có học vấn chứ thật sự nàng cũng chả hiểu bức trần vô hình là cái quái gì. Thậm chí, Bé ngoan hoài nghi là thật sự Jiana cũng chả biết bức trần vô hình mà chỉ làm ra vẻ.

Suy nghĩ của Bé ngoan mặc dù chỉ là thủ đoạn cấp thấp của bọn cái cùn hay dùng cũng không phải ý của Jiana: “Bức trần vô hình là cái gì?” Chưa kịp chứng kiến đối phương cứng họng thì Jiana đã trả lời minh bạch và nhanh chóng:

“Trong một công việc cả nam và nữ đều làm và có cùng cống hiến như nhau. Thế mà tiền lương của nam thường lại cao hơn nữ, cái này gọi là giống việc không giống lương. Mặc khác, cho dù phái yếu tài hoa cỡ nào, tới một ‘độ cao’ nhất định sẽ rất khó thăng tiến nữa, trong khi nam giới có thể đạt đến chức cao nhất. Giống như có một cái trần nhà vô hình cắt đứt con đường công danh của nữ giới, nó gọi là bức trần vô hình.”

Bởi vì Jiana hiểu rõ vấn đề nàng đang nói làm cho Bé ngoan cảm thấy mình thật sự mất mặt (kì thực không có ai nghĩ như vậy, bọn họ chỉ cảm thấy nàng muốn tìm Jiana bổ sung kiến thức). Bé ngoan: tức giận –mode: on.

Một vài vị nam sĩ đang muốn lái sang chủ đề thảo luận khác như: “Con gái thích hoa hay bánh?” hoặc các loại chủ đề nhẹ nhõm khác, khi chứng kiến vẻ mặt của Bé ngoan lập tức tắt điện.

Thân là đàn ông muốn sống bình an trên đời phải tuân thủ hai điều: Một là không nên chọc phụ nữ tới tháng, trong thời kì này bọn họ rất dễ giết người. Hai là trong thời điểm hai nữ nhân đang bắt đầu chiến đấu thì đừng mơ có thể hòa giải.

Con trai và con gái có một khác biệt rất lớn về nguyên tắc, đó là “Đôi địch”. Theo một nhà khoa học từng nghiên cứu xã hội loài khỉ, bọn họ phát hiện rằng: hai con đực có thể đánh nhau vào buổi sáng nhưng buổi tối lại có thể giúp nhau bắt chích. Còn con cái cùng con cái đánh nhau thì cả đời cũng không bao giờ giảng hòa.

Địch ý giữa hai nữ nhân sẽ không có cách nào hòa giải, trừ phi làm đối phương triệt để sụp đổ mới thôi. Gã nam nhân nào tham gia vào sẽ bị xé thành từng mảnh nhỏ.

Hai lần Jiana lên tiếng đều trúng chỗ hiểm của Bé ngoan, đủ để Bé ngoan xác định Jiana chính là “địch nhân”. Mặc kệ chuyện gì xảy ra, cô nhất định phải chiến thắng Jiana!

Bé ngoan tức giận mắng:” Tôi chưa từng nói ‘nam nữ bình đẳng’ ở quốc gia phương Tây! Tôi nói bọn họ đề cao ‘nữ quyền’! Đến cùng cô có hiểu tôi nói gì không?”

Lời nói vừa ra liền khiến toàn trường khiếp sợ. Bức trần vô hình có lẽ nhiều người không hiểu, nhưng nguyên nhân chủ nghĩa nữ quyền quật khởi như “địa vị nữ tính không thấp hơn nam tính” hay “Nữ tính muốn được ngang hàng với nam tính”. Mặt chữ chỉ nói “nữ quyền” nhưng kì thực, “nam nữ ngang hàng” mới là bản chất. Ngay cả người kì thị giới tính cũng không lầm điểm này. Tất cả mọi người cảm thấy Bé ngoan phải nào tàn lắm mới thốt ra câu này.

Ngược lại với Bé ngoan đang hùng hực chiến ý, Jiana lại thấy cụt hứng rồi. Tiểu Tra thấy trên gương mặt tươi cười của cô có một ít biến hóa nhỏ. Tí như đôi má đã buông lỏng, cô cảm thấy một chút thất vọng và phiền chán.

“Được rồi. Cô nói không sai.” Jiana hơi nháy nháy lông mi, ngữ điệu khiêm tốn nhưng càng lộ ý châm chọc: ” Nữ quyền không giống nam nữ ngang hàng, do tôi lạc đề ”

Nàng lại bồi thêm một câu:” Mặc dù cả hai đều có quan hệ với kì thị giới tính, cô muốn nó khác thì nó khác thôi.”

Bé ngoan tức đến nhăn mặt, nhưng cô biện luận quá kém, không thể không nắm lấy cái bậc thang này. Vì vậy, cô đành ngồi xuống hờn dỗi.

Tiểu Tra vụng trộm quan sát Jiana thì thấy sau khi kết thúc luận chiến cô vẫn rất bình tĩnh, cứ như màn tranh luận tràn đầy thuốc súng không có bất kì ảnh hưởng đến mình.

Sau khi buổi tiệc kết thúc, nhiều người bắt đầu rời đi. Bảo vệ trực bãi đậu xe cũng lái một chiếc dùng động cơ ma pháp tới cho Tiểu Tra, đồng thời mang theo một quả bomb nổ chậm.

Xe bốn bánh dùng động lực ma pháp có giá cực kì xa xỉ, mà xe của Tiểu Tra lại nằm trong phân khúc cao cấp nữa. Chỉ cần nhìn cái biểu tượng cú mèo bạc giương cánh trên đầu xe đủ để làm một đám nữ sinh khiếp sợ. Tiếp theo là một trận tranh đoạt đã bùng nổ nhằm chiếm quyền ngồi trên xe giữa các nữ sinh.

Bữa cơm trưa vừa mới chấm dứt nhưng hiện tại trời vẫn còn rất sớm. Ban ngày đi lại trên đường cũng khá an toàn và phương tiện giao thông ở thành phố này rất phát triển nên Tiểu Tra không có ý định chờ cô nàng nào về nhà. Tuy nhiên cậu lại không cẩn thận nói ra chỗ mình định tới. Ngay lập tức, cô “người mẫu xương khô” lập tức cướp lời:”Em cũng muốn trở lại chỗ đó. Anh chờ em đi với!”

Học trưởng của Tiểu Tra lập tức phát giác cô gái này có mục đích bất chính, tranh thủ ra giải vây:” Lúc trước không phải em nói nhà của em ở khu khác hay sao?”

Cuộc giải vây thất bại chóng vánh. Cô nàng “xương khô” chớp chớp lông mi rồi nói:“ Em muốn đến nhà bạn. ”

Nội tâm Tiểu Tra bốc lên một đồng thuyết âm mưu. Chị cậu từng huấn luyện cậu rất kỹ nên Tiểu Tra cực kì tinh thông thủ đoạn của các cô gái đến trình độ thiếu hẳn sự lãng mạn.

Tiểu Tra lập tức nghĩ đến bộ xương khô đó sẽ nói:” Người ta nhớ lắm nhà bạn a. Người ta phải thấy con hẻm mới nhớ được.” Thế là, cô ả đề cho Tiểu Tra lãng phí nhiều thời gian và nhiên liệu để chờ nàng đi vòng vòng khắp nơi. Hoặc là khi đến nơi lại dùng chiêu khác:”Ah! Bạn em không ở nhà, chết mất, nó quên cái hẹn gặp mặt.” Cuối cùng thuận theo chiều gió đẩy một câu:” Em qua đêm nhà anh một hôm được không? Giờ này người nhà em đã đi ra ngoài hết rồi, đến ngày mai bọn họ trở về mới mở cửa cho em được. Người ta không có nơi để qua đêm. ... Ô ô ô. ”. Quả nhiên là biện pháp mạnh mẽ và cứng rắn, từng bước từng bước tiến dần đến nhà của con trai.

Chờ một bộ xương khô tới bệnh viện để cường chế rót thức ăn. ... Tiểu Tra rất thích ý. Nhưng mang một bộ xương khô về nhà, cậu trăm ngàn lần không muốn! Một người không biết giữ sức khỏe như vậy nếu chết đói trong phòng cậu, không phải sẽ biến nhà cậu đang thuê thành nhà ma hay sao?

Tiểu Tra nói: "Tôi còn muốn đi nơi khác làm việc, cô đi nhờ xe khác đi."

"Anh lại để cho em đi nhờ xe khác, anh sống tốt thật đấy!" Người mẫu "xương khô" vậy mà nặn ra vài giọt sương rồi. Nàng dùng đồ trang điểm không thấm nước thật là chuẩn.

Tình hình lúc này khiến Tiểu Tra không nhận được nghĩ đến thời điểm anh hai của hân ân cần khuyên bảo. Nhà chúng ta rất cởi mở. Em muốn đem cô gái nào về cũng được. Dù là kẻ ác độc hoặc mang mục đích xấu cũng không sao, miễn là em cảm thấy đối phó được là được. Nhưng ngàn vạn lần, không nên tìm cái loại nhu nhược. Mẹ chúng ta là sư tử cái hung dữ nhất trong những đám hung dữ. Con gái nhu nhược tiến vào nhà ta không quá ba tháng sẽ bị mẹ hành tằm đến mức vào viện tâm thần."

"Chốt: nếu em đem gái về nhà, ít nhất phải có năng lực đối kháng với mẹ."

Loại con gái không nhờ được xe liền khóc, chắc chắn là không được.

Đám đông nữ hài bắt đầu "ta một câu, người một câu" vây công Tiểu Tra: "dù sao hôm nay cậu ít nhất phải đưa một người về nhà mới được." "Có xe phải phục vụ nha!"

Tóm lại chính là muốn Tiểu Tra chọn một người đi cùng.

Ánh mắt Tiểu Tra dời khỏi đám người, thấy Jiana đang xin lịch trình xe bus từ quầy tiếp tân liền chớp thời cơ: "Tôi đưa cô về nhé. Chờ xe bus rất phiền phức."

"Không cần làm phiền". Jiana từ chối dứt khoát.

Tiểu Tra cắn răng nói: "Xem như giúp tôi một lần đi."

Jiana nhìn đám nữ sinh xung quanh mới lý giải cái khó của Tiểu Tra, cô bèn gật đầu: "Được rồi."

Tiểu Tra lập tức mở cửa xe, nhưng Jiana lại không lập tức ngồi vào. Cô đi lên trước xe để xem bảng số, sau đó ghi dãy số lại rồi rời giao cho bạn mình. Lại hỏi quanh: "Ai quen cậu này?" Học trưởng của Tiểu Tra, người tổ chức hoạt động lần này lập tức đứng ra xác nhận. Sau khi hắn nói tên đầy đủ của Tiểu Tra, Jiana lại nói với đồng bạn: "Là cậu ta chở mình đi, nhớ kĩ?"

Tiểu Tra tròn mắt há hốc mồm xem một màn này. Jiana làm xong hết thấy mới ngồi vào xe, nhìn Tiểu Tra còn ngây người đứng tại cửa xe, nói: "Biện pháp dự phòng khi đi nhờ xe mà thôi!"

Tiểu Tra ngồi vào ghế lái, đóng cửa xe rồi nhanh chóng lái xe trốn khỏi hiện trường.

"Cô thật đúng là cẩn thận nha." Trên xe, Tiểu Tra tìm chủ đề để nói chuyện phiếm với Jiana. Bảng số xe và danh tính đều bị người ta nhớ kĩ, nếu như Jiana gặp chuyện gì trong chuyến xe này, nhất định sẽ quy trên người Tiểu Tra. Lyle Knott từng dạy cậu: "đi nhờ xe hoặc taxi thì nhất định phải ghi lại biển số xe và báo cho bạn bè của mình là ai chở đi. Bạn của mình sẽ bảo tồn bằng chứng cho đến khi xác định mình an toàn. Nước ngoài từng có một tên ma quỷ giết người, hay dùng phương thức cho các cô gái đi nhờ xe rồi đem người bị hại đến nơi vắng vẻ sát hại. Trong đó có một người bình an vô sự, bởi vì phạm nhân thấy bạn của cô bé dò xét xe của hắn qua gương xe. Vì không muốn bị bắt, hắn đành buông tha con mồi này."

Jiana nói: "Con gái ngồi xe một mình phải cẩn thận. Nếu không có ai biết cậu thì với kẻ xa lạ như cậu, tôi đã không ngồi lên xe rồi."

Năm đứa con gái mà Tiểu Tra từng quen biết đều không có ai biểu hiện ra sự cảnh giác đối với con trai một cách thẳng thắn như nàng. Những cô gái cậu quen nếu không phải lãng tử vẫn đề, thì cũng thuộc loại mặc dù duy trì cảnh giác nhưng bên ngoài lại tỏ vẻ áy náy, giống như muốn người khác phạm tội.

Tiểu Tra biết con gái cảnh giác với con trai không phải là mạo phạm, ngược lại là biện pháp bảo vệ mình cực kì hợp lý. Bởi vì thể trạng tự nhiên, phái nữ dễ dàng trở thành con mồi của tội phạm, cho nên họ có quyền cẩn thận...

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 7: Nhảy đi, con trai phải dũng cảm (hết)

Tiểu Tra tiếp tục tìm kiếm chủ đề nói chuyện. Cậu có vốn kỹ năng giao tiếp rất tốt, Tiểu Tra vừa nghĩ tới chủ đề "Sở thích của phụ nữ. Sẽ không làm cô ấy cảm thấy khó chịu." rồi lại suy tính thêm các chủ đề "Có thể làm cho phụ nữ cảm giác mình đang được coi trọng, che chở." Tiểu Tra biết rõ chỉ cần thỏa mãn hai điểm này thì cậu sẽ nói chuyện rất thuận lợi với nữ sinh. Nhưng điều này cũng có nghĩa Tiểu Tra không thể nói những chủ đề tối nghĩa mà cậu yêu thích, những lời phê bình hà khắc mà buộc lòng lựa chọn những câu chuyện nhẹ nhàng, thoải mái.

Nhưng mà, không biết tại sao, Tiểu Tra cảm thấy cậu không cần phải làm như vậy với cô gái trước mặt. Không phải cô gái trước mặt không cần sự mềm

mỏng nhẹ nhàng, mà Tiểu Tra tin rằng ở một số thời điểm nhất định (ví dụ như cầu hôn) cô gái nào cũng muốn một chút bay bổng. Nhưng Jiana thì ngược lại, cô không cần người khác lúc nào cũng phải nghĩ cho mình, không cần người khác vì mình mà thay đổi thành con người khác. Cô không yêu cầu người khác khi nói chuyện phải hòa theo. Tiểu Tra cảm thấy Jiana sẽ thích một người thật lòng cùng nằng đẩu võ mồm, còn hơn là vì mình mà ngụy tạo một câu chuyện dối trá.

Thế là, Tiểu Tra hỏi vấn đề mà hẳn cảm thấy hứng thú nhất: “Cùng ‘Bé Ngoan’ nói chuyện, cô có cảm thấy nhàm chán không?”

“Vì sao lại nói thế?” Từ kính chiếu hậu, Tiểu Tra thấy Jiana cười. Cậu nói trúng rồi.

“Vì thấy thế.” Tiểu Tra trả lời trung thực, không sử dụng bất cứ lời hoa mỹ nào.

Jiana cười ra tiếng, lúc cười cô còn hơi cố mím môi nhưng âm thanh vẫn tuôn ra. Tiểu Tra bất chợt phát hiện cậu thích âm thanh ấy, trong xe này, ngay cạnh mình.

Jiana nói: “Xác thực rất nhàm chán. Tôi vốn muốn trao đổi thêm một ít cách nhìn mới lạ, kết quả nàng ta là [] kiểu người kia []: ‘Cái kiểu một khi đã tranh luận thì phải phân thắng bại. Loại này dù có đọc được bao nhiêu quyển sách, tham dự bao nhiêu hội nhóm học thuật đi nữa thì cũng khó mà tiến bộ. Căn bản cô ta chỉ muốn thắng, muốn chiếm thượng phong khi nói chuyện. Mặc kệ người khác nói cái gì cũng không quan trọng. Nói chuyện với cô ta quá nhàm chán, chả ích lợi gì.’”

“Loại người như cô ta chỉ có thể đề xướng truyền kiến thức như truyền dịch, ngoài ra thực sự hết cách rồi.”

“Tôi đồng ý với cô.” Tiểu Tra cười đáp. Miệng lưỡi cô gái này sắc bén không kém gì cậu. Tiểu Tra tiếp tục hỏi: “Sao cô có mặt ở đó được? Để tôi nói trước nhé. Tôi bị lớp trưởng chộp đến cho đủ số tham gia. Hẳn nói nếu tôi tham gia thì số lượng các cô gái dự hội nghị sẽ tăng gấp đôi. Nữ nhiều thì cơ hội tăng nha. Thân là thành viên trong lớp, tôi đành phải cống hiến sức lực trợ giúp bọn họ tìm bạn gái.”

Jiana nói: “Bọn họ không biết có người để so sánh chỉ khiến cho tiêu chuẩn của con gái cao lên sao?”

Tiểu Tra chợt cười lớn.

Jiana: “Là bạn tôi bắt tôi đến đấy. Bọn họ nói buổi tiệc lần này có tiêu chuẩn rất cao, có thể xuất hiện nam sinh đối phó được tôi. Vì vậy tôi bị buộc đến.”

“Đối phó? Cô?”

“Đúng vậy á! Nam sinh bình thường cảm thấy loại con gái như tôi rất khó đối phó!”

Tiểu Tra ngẫm lại thấy cũng đúng. Ít nhất là đám kia sẽ cảm thấy Jiana không nghe lời còn lắm mồm. Con trai còn chưa tin vào bản thân mình thì càng khó lòng tiếp thụ lời Jiana nói.

Cô nói tiếp: “Tôi không hiểu tại sao bọn họ cho rằng lúc nói chuyện nhất định phải mở đầu và kết luận bằng ‘Đúng, đúng, đúng! Cậu nói không sai!’, biện luận thú vị nhất là lúc ‘A! Anh nói mới đúng’ hoặc ‘Chuyện này tôi chưa từng nghĩ đến’. Thốt được hai câu kia thì biện luận mới có giá trị. Cũng có một vài người có thể tranh luận được nhưng lại có ấn tượng không tốt với con gái, sợ tôi thù dai chẳng hạn nên cũng không tranh luận đến cùng. Có vài người thấy tôi là con gái đã gán mác chỉ biết ‘Đúng, đúng, đúng’ cho tôi. Đến khi tôi nói ra cách nhìn thì lại thẹn quá hóa giận. Lúc tôi tìm được người đàn ông có thể tranh luận sòng phẳng thì.....” Jiana thoáng nở nụ cười: “..... Người ta đã kết hôn và có con vài năm.”

“Bởi vì con trai trưởng thành chậm hơn con gái.” Tiểu Tra nói: “So bằng lứa tuổi thì hiếm ai bằng cô à.” Đến khi sinh hoạt gia đình, nuôi dưỡng con cái mới có thể làm con trai trưởng thành nhanh hơn.

Jiana ngả lưng vào ghế, hỏi: “What? Thông kê ở đâu thế?”

“Tôi đọc trong sách....” Tiểu Tra nói thêm: “... Đối với nữ sinh trong nước mà nói thì nam sinh cùng tuổi ngây thơ đến đáng ghét. Thực tế thì mặc kệ cổ đại hay hiện đại, tuổi kết hôn của nam giới luôn cao hơn nữ giới. Tôi đoán chắc cũng có chút quan hệ. Con trai trưởng thành chậm hơn con gái.”

“Con gái thành phụ nữ thì nhanh lắm. Con trai phải mất nhiều năm mới biến thành đàn ông tốt. Dựa vào góc độ sinh lý mà xem thì rất phù hợp với lẽ thường.”

“Nhưng mà đàn ông lại thường đoán mệnh. Tuổi thọ bình quân của phái nữ tính ra dài hơn phái nam.”

“Tại sao?”

Hai người lập tức trầm mặt một lúc, chìm vào suy tư.

Jiana nói: “Vô lý! Tại sao lại có sinh vật trưởng thành muộn mà lại chết sớm nhỉ?”

Tiểu Tra cười nói: “Ah ha, mình đã biết.”

“A? Tại sao?”

“Bởi vì....”

Tiểu Tra đang muốn trả lời thì bọn họ vừa đến khu chung cư cao tầng mà Jiana đã nói. Cậu đổi giọng hỏi: “Cậu ở đây à?”

Tiểu Tra nhường lối cho Jiana xuống xe. Xuống xe, cô còn cười với Tiểu Tra trên ghế lái: “Không phải. Mình muốn về nhà từ chỗ này.”

Tiểu Tra chỉnh cửa xe xuống thấp nhất: “Tại sao lại phiền toái như thế?”

“Nếu cậu là tên biến thái nửa đêm leo vào nhà người ta thì để cậu biết địa chỉ chẳng phải là ngu ngốc sao?”

Tiểu Tra thở dài: “Hoàn toàn chính xác.”

“Chính xác về nào? Chẳng lẽ cậu là biến thái?” Jiana biết rõ nhưng còn cố hỏi.

Tiểu Tra cười một tiếng: “Về còn lại hoàn toàn chính xác.”

“Đáp án vấn đề ‘tại sao đàn ông lại yếu mệnh hơn so với đàn bà’ là? ”

Tiểu Tra lấy ra danh thiếp có ghi số điện thoại cho Jiana: “Lần sau mình mời cậu đi uống trà rồi sẽ nói.”

“Mình không uống trà, xin tìm quán có bán nước trái cây.” Jiana nói.

“Tuân lệnh.”

Thấy Jiana có chút kinh ngạc, Tiểu Tra biết cô không ngờ cậu lại trả lời kiểu đó. Điều này khiến Tiểu Tra sinh ra một loại cảm giác “thành công làm người bất ngờ”.

“Đi đường cẩn thận.” Tiểu Tra cười vui vẻ. Cậu chậm chậm kéo cửa xe lên, nói: “Nhớ nói cho bạn cậu biết mình không phải kẻ thích giết người trên xe đây!”

Jiana cười to: “Mình sẽ không tin tưởng người quen biết ngày đầu tiên đâu!”

Tiểu Tra lái xe rời đi. Cậu soi gương sau thì thấy Jiana đi bộ chậm rãi đến trạm xe bus. Cậu đột nhiên có cảm giác không ổn. Có lẽ cậu phải rời đi rồi đợi nàng chủ động liên lạc, nhưng cậu cực kì không muốn đợi.

Căn cứ vào công tác thống kê thì ‘đàn ông chết sớm hơn phụ nữ khoảng năm năm’. Nhưng theo thống kê cùng loại khác, những người đàn ông có cuộc sống sinh hoạt hạnh phúc thì sẽ sống lâu hơn đúng với số năm năm kia.

Đàn ông đoán mệnh, bởi vì bọn họ cần phụ nữ đi đóng đầy sự thiếu sót sinh mệnh của họ.

Chẳng biết vì sao mà Tiểu Tra cảm giác rằng cậu có thể nói điều này với bất cứ ai, ngoài trừ Jiana. Hắn không có dũng khí lên tiếng.

Một tháng sau, Tiểu Tra cuối cùng hẹn được Jiana uống trà lần đầu. Cậu cố nhịn không lợi dụng quan hệ để điều tra Jiana. Ngay cả vậy, buổi hẹn uống trà vẫn không phải là một với một đâu. Ngoài dẫn theo bạn, nhóm của Jiana còn yêu cầu chia đều tiền trà (Thế là Tiểu Tra cũng tìm được lý do không nói đáp án cho Jiana). Ba tháng sau, Tiểu Tra mới xin được ma thoại của Jiana. Nửa năm sau, cuối cùng cô mới cho phép Tiểu Tra tiến vào cuộc sống của mình. Lúc nói chuyện phim cũng tâm sự thêm ít chuyện riêng. Nhưng chỉ dừng ở đó.

Ở thời đại mà mọi thứ đều diễn ra chóng vánh, thời gian Tiểu Tra tiếp cận Jiana xem như dài không tưởng tượng nổi. Tiểu Tra vẫn duy trì tính nhẫn nại, chậm rãi tiếp cận Jiana. Cậu biết tính cách Jiana là như thế, chỉ có kiên nhẫn mới có thể tiến lên. Động tác càng nhanh, phản dame càng mạnh. Cô cần có thời gian chậm rãi hiểu rõ người trước mắt. Mà Tiểu Tra cực kì tình nguyện để cô tìm hiểu.

Quen biết nhau hơn một năm rưỡi, cuối cùng có thể đi du lịch một mình cùng với Jiana. Không phải đi nhà hàng cùng quán trà đâu (không đen tối như mọi người nghĩ)!

Địa điểm ăn chơi là một cây cầu cao chuyên nhảy bungee.

“Mua bảo hiểm, xem giấy chứng nhận kinh doanh, kiểm tra báo cáo trang bị.....” Jiana cực kì cẩn thận kiểm tra tính an toàn và biện pháp đề phòng thiết yếu, đồng thời nghiêm túc nghe nhân viên giải thích. Lúc nhân viên bắt buộc mọi người có mặt kiểm tra cân nặng thì cô cười lớn nhìn bộ dạng tức giận của đám con gái khác khi bị vạch trần nói dối.

Nhân viên cho bọn họ mặc trang bị chuẩn bị trước khi nhảy. Hai ngày trước có một cơn mưa lớn. Cây cầu sắt sơn xanh cách mặt nước đúng 120m. Nước sông phía dưới cuộn cuộn, thế như vạn mã thiên quân.

Trước khi nhảy thì huấn luyện viên kiểm tra trang bị một lần nữa, cuối cùng mở miệng hỏi để xác nhận: “Có ai bị bệnh tim, chứng sợ độ cao, huyết áp cao không?” Có nguy cơ xuất huyết não? Hay bị trật khớp? Có đi phẫu thuật gần đây? Cân nặng ở trong bản khai có đúng hay không?

Tiểu Tra lần lượt trả lời theo thứ tự: “Chưa, chưa, chưa, chưa, thật sự.”

Huấn luyện viên cười có chút hiểm ác, hoặc chỉ là ảo giác của Tiểu Tra:” Cậu có dũng khí nhảy xuống sao?”

Tiểu Tra cúi đầu nhìn xuống sông. Cái thế nước này có thể nuốt chửng bất cứ kẻ nào. Cho tiền cậu cũng không muốn nhảy.

“Không có.”

Vậy là huấn luyện viên chuyển sang hỏi Jiana: ”Cô muốn giúp cậu ấy một 『cước』 không?”

“Cực kì Tình nguyện!” Jiana lộ nụ cười sáng lạn, tràn đầy sức sống. Hai mắt cô tỏa sáng, tiến đến lấy một chân đạp Tiểu Tra rơi xuống.

Tiểu Tra vừa YOLO vừa nghĩ: nhảy một lần đổi lấy nụ cười kia, có lẽ không tồi?

Tiểu Tra biết cậu nguy rồi. Cậu biết người bình thường hình dung loại tình huống này như thế nào.

Dân gian gọi là “Rơi vào bẫy tình”...

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 8: Con đường thành bố rỗng (1)

Sarangi Lehra, năm thứ tư, quốc gia non trẻ này vẫn còn hỗn loạn sau giai đoạn dựng nước. Người dân đang mãi mê vun đắp tổ ấm, cần quét yêu nghiệt còn sót lại. Thời kỳ đó, loài rồng sớm đã rời xa khu vực giao tranh của con người, trốn vào núi sâu. Không may thay, một nhóm người tránh họa cũng vào rừng lần trốn, xung đột phát sinh, cuối cùng loài rồng phải kéo tới một nơi không có dấu chân người. Rồng Aidonatello, cha Mark, Thamdia đào ổ trên một ngọn núi gần biển cũng tiến hành ấp trứng trong đó.

Rồng Aidonatello mặc dù cấu tạo như loài có vú nhưng chúng lại đẻ trứng. Vỡ trứng bọn chúng rất cứng, thời cổ đại còn là nguyên liệu cao cấp dùng để chế tạo vũ khí và áo giáp cho con người. Hiện nay, nó là mặt hàng Quyền Trượng Ánh Sáng đặc biệt thu mua để chế tạo lưỡi dao.

Rồng con muốn phá trứng chui ra phải dùng lửa rồng nung chảy vỏ. Chính vì vậy, học cánh phun lửa là bài học vỡ lòng với những chú rồng con, thậm chí còn vỡ lòng hơn việc học bay và tìm bò. Một tháng trước khi trứng nở, rồng con sẽ chăm chăm phun lửa trong vỏ, từng bước làm mềm vỏ trứng tạo một lối ra cho bản thân. Bình thường rồng bố sẽ không hỗ trợ, theo truyền thống, chuyện này phải do rồng con tự mình hoàn thành.

Thamdia là một con rồng cường tráng, anh dũng mà mềm mỏng. Thân hình ông dài nhon ưu nhã, sắc xanh lập lờ. Không ít rồng cái muốn sinh con cho ông, bởi vậy, kinh nghiệm nuôi con của ông vô cùng phong phú, lần này là một lần ấp hai trứng.

Tối hôm đó, ông mang trứng rồng đi phơi ánh trăng, mùi thuốc súng cùng mùi máu tươi từ xa xa trong không khí nói cho ông vị trí chiến trường của con người gần đó. Phơi xong, ông vừa hát vừa mang trứng về. Một tháng trước ngày ấp, ông thật cao hứng khi thấy một quả phát ra ánh sáng chập chờn. Rồng con bắt đầu phun lửa rồi.

Một quả khác không có động tĩnh gì, nhưng ông cũng không nóng nảy. Tốc độ phát triển của mỗi quả trứng vốn cũng không giống nhau.

Thế nhưng mà một tuần sau, rồng con trong quả trứng kia vẫn không chịu phun lửa. Thamdia bắt đầu khẩn trương, ông tựa má lên trứng, dùng tai áp vào nghe động tĩnh bên trong. Ông nghe được tiếng tim đập ổn định, trứng rồng vẫn sống, thế nhưng sao lại không phun lửa? Có vẻ đã trễ hơn trứng thường rồi. Thamdia nghĩ phải chăng nó bị biến dị? Ông từng nghe có trường hợp miệng cá sấu con bị dính liền, phải nhờ con người phẫu thuật tách ra mới có thể sống sót. Ông còn nghe nói thai nhi con người bị biến dạng đang gia tăng trong những năm gần đây, có vẻ nguyên nhân là do một ít vũ khí con người dùng trong chiến tranh. Ông sợ rồng con trong trứng cũng bị ảnh hưởng.

Thế là ông ngâm nga giai điệu nhờ ông đỡ rồng, thỉnh thoảng đến xem trường hợp này. Ông đỡ rồng là một nghề rất đặc thù với loài rồng, nghề này do những con rồng già nhất đảm nhiệm, hơn nữa cũng phụ trách tuyển chọn lớp trẻ kế thừa. Đáp lại tiếng ca của Thamdia là một lão rồng cực già, già đến mức lông trên người chẳng còn mấy cọng, thậm chí lộ cả làn da màu hồng phấn. Ngay cả vua rồng cũng không biết con rồng kia sống đã bao lâu. Thân thể của ông còn rất cứng cáp chỉ có điều dễ nhiễm lạnh do thiếu lông cho nên trên người luôn mặc một bộ đồ tránh gió do con người may giúp, nếu không lúc bay sẽ dễ bị trúng gió. May mắn là lông trên cánh ông vẫn còn, nếu không cũng chỉ có thể dùng ma pháp để bay.

Hôm nay ông mặc áo cao cổ (cổ áo phủ kín cả cổ, phủ đến đầu cùng lỗ tai), chỉ lộ ra hai con mắt cùng cánh, nửa cái đuôi cùng bốn bàn chân. Người không biết nhìn vào sẽ cho rằng đây là một con búp bê vải bự hình rồng.

Ông bay vào ổ Thamdia, Thamdia dẫn ông đi xem trứng rồng, vừa đi vừa trò chuyện.

"Cuộc sống của con người giống như sắp khôi phục bình thường. Nhưng tổn hại trong thời kỳ này chỉ sợ sẽ không thể biến mất trong một hai ngày a." Ông đỡ nói.

"Tôi nghe nói, Thulabhawn hình như muốn tự lập quốc gia?" Thamdia nói.

"Đúng vậy. Khi bọn họ cần trợ giúp nhất lại không có ai chịu trợ giúp, đến khi bọn họ vượt qua cửa ải khó, đó là lựa chọn đương nhiên rồi. Niekuka Mina ý định duy trì nguyên trạng, đối với Sarangi Lehra không có hứng thú."

"Mặc kệ như thế nào, hi vọng xã hội loài người khôi phục thái bình nhanh một chút. Bọn họ chiến tranh ảnh hưởng thật sự quá lớn với môi trường."

"Ừ."

Hai quả trứng được đặt trong một cái tổ màu bạc kết từ lông rồng bó, một quả thì ánh sáng lờ lờ, một quả khác lại không có động tĩnh gì.

Ông đỡ hỏi: "Quả này không có phản ứng?"

"Vâng."

Ông đỡ dùng vuốt kéo mặt nạ xuống, liếm liếm quả trứng không sáng, cái mũi thì ngửi ngửi phía trên: "Hương vị rất khỏe mạnh, không giống như sinh bệnh."

Thamdia vội hỏi: "Vậy tại sao còn không biết phun lửa?"

Chân trước ông đỡ làm cái thủ thế, ý là muốn Thamdia an tâm một chút. Ông bắt đầu hát. Ông dùng âm rất rất thấp, hát một bài giai điệu đơn giản. Tiếng ca như có như không, thậm chí làm cho người đứng bên cạnh sinh ra ảo giác mình nghe nhầm.

Trong trứng cũng truyền ra âm thanh nho nhỏ: "Chi —— Chi.. Hàaa...!" hòa cùng tiếng ca của ông đỡ.

"Miệng không có vấn đề." Ông đỡ nói: "Không phải không thể mở miệng. Hẳn là nó ngủ quên mất rồi."

"Ngủ quên?"

"Có một vài đứa nhỏ lúc còn trong trứng, khi thân thể dần dần thành hình, ý thức vẫn cứ dạo chơi trong mộng. Trong đoạn thời gian này, chúng ta chứng kiến hình dạng sơ khai của thế giới, hay một mặt khác của thế giới. Mặc dù cậu nhớ không rõ, nhưng nhất định cũng từng thấy nó. Thằng bé kia chơi trong mộng rất vui vẻ, quên mất mình nên sinh ra rồi."

"Tôi có thể làm gì?"

"Hát cho nó nghe, gọi nó về thế giới này. Phải đánh thức nó nhanh lên, nếu không sẽ trễ ngày sinh."

Thế là hai tuần kế tiếp, Thamdia ngoại trừ ngủ, thời gian còn lại đều một mực hát cho hai quả trứng rồng. Kết quả là quả trứng biết phun lửa vậy mà học được một vài bài hát phức tạp trước khi phá trứng, thường xuyên hát cùng Thamdia. Mà quả trứng ngủ quên lại y nguyên ngủ quên.

Thẳng đến hai ngày trước ngày phá trứng dự tính, Thamdia cuối cùng chứng kiến quả trứng ngủ quên có ánh sáng. Ông mới thờ dài một hơi, một ngày sau, lúc ông kiểm tra trứng lần nữa lại phát hiện quả trứng ngủ quên lại sáng gấp bội, giống như một cái bóng đèn ma thuật.

Ngày hôm sau, một đêm trước ngày phá trứng, ông ôm trứng, cảm thấy phụ cận có mùi khét bốc lên, nhưng rõ ràng không có thứ gì đang cháy.

Ngày phá trứng, rồng con không ngủ quên phá vỏ sinh ra thuận lợi. Ông đỡ bởi vì lo lắng nên vẫn chờ ở đó, Thamdia nhờ ông đặt tên cho rồng con. Ông đỡ liền lấy cho nó cái tên "Grozyny", ý là "Tiếng ca ưu mỹ".

Còn cái trứng ngủ quên, bọn họ thăm tính nó đại khái còn cần một tuần mới có thể nung mềm vỏ.

Lúc Thamdia đang thè lưỡi liếm Grozyny cho sạch sẽ thì, một mùi khét đặc bay tới. Trên quả trứng ngủ quên lại xuất hiện một cái lỗ nhỏ do miệng rồng chọc thủng, rồng con bên trong đang gặm giũa thò đầu ra.

Thamdia quá sợ hãi. Rồng con bình thường lúc sinh ra là màu hồng phấn, bộ lông ẩm ướt dính cùng một chỗ, sau khi hong khô mới thành lông xù.

Nhưng trên đầu chú rồng con kia lại toàn là tro xỉ. Mùi khét là từ trong trứng, thậm chí trên người rồng con cũng có. Đầu rồng con đang cố gắng vươn ra, nhưng bởi vì diện tích nung không đủ lớn, không vừa hết đầu của nó, thế là nó bị kẹt lại. Cái lỗ nhỏ tới mức không đủ để nó hô hấp, rồng con phải thè lưỡi phát ra tiếng thở gấp.

Thamdia bị dọa quên cả truyền thống, tranh thủ thời gian châm lửa giúp rồng con làm mềm vỏ trứng. Cứu rồng con một thân tro xỉ ra ngoài, Thamdia thè lưỡi liếm một lượt, tất cả đều là than cốc ah!

Rồng con bắt đầu phun lửa quá muộn, nó vì muốn kịp tiến độ đã dùng lửa hơi lớn dẫn đến đốt trụi cả lông.

Thamdia cùng ông đỡ đồng thời nghĩ tên cho chú rồng con, "Mark", ý là "làm rồng lo lắng".

Bởi vì lông mao bị đốt rụi, Mark phải chịu cảnh trụi lủi một thời gian, điều này làm nó bị gán cho biệt danh "Rồng ngốc" trong tộc. Mà sau khi lớn, nó vẫn là một con rồng kỳ quái. Những khả năng của loài rồng, như là Long uy, nó đều rất yếu. Chỉ có năng lực "Nặc tung" lại rất mạnh. Loại năng lực này giúp nó dung hợp thành một thể với môi trường, làm cho không ai có thể phát hiện nơi này có nó. Là năng lực ẩn nấp kẻ thù cực kỳ quan trọng.

Mark có thể nặc tung đến mức rỗng bố cũng không phát hiện ra. Thường thường lúc ăn cơm, Tharndia phải lục cả ổ rỗng từ trên xuống dưới một lần, còn tưởng rằng nó chạy ra ngoài chơi, cuối cùng mới phát hiện nó đã sỏm vào chỗ ròi.

Đứa nhỏ ngốc này, thời gian dần qua cũng đủ tuổi rồi tổ.

Nghi thức trưởng thành của loài rỗng diễn ra trên không. Chỗ đó cách âm tốt, cho nên ngoại trừ tiếng ca đặc thù của loài rỗng, những tiếng khác đều không nghe được.

Rỗng muốn ròi ở phải hát ở đó. Hát xong, vua rỗng sẽ hỏi bọn chúng tương lai muốn làm gì. Đây cũng không phải một bộ phận của nghi thức, chỉ là bởi vì thể giới biến hóa càng lúc càng nhanh, vua rỗng muốn biết những con rỗng trẻ nghĩ gì.

"Con muốn du lịch vòng quanh thế giới, tăng trưởng kiến thức. Tương lai, con muốn trở thành người quản lý thư viện ma thuật." Grozyny nói. Thư viện ma thuật trong miệng cậu là một thư viện cổ xưa do loài rỗng quản lý trong một thời gian dài, bên trong đều là sách ma thuật. Nhân viên chỗ đó đều là rỗng có nhiều kinh nghiệm.

Đến phiên Mark thì, hai mắt cậu tỏa sáng nói: "Con muốn lấy giấy chứng nhận pháp sư!"

Vua rỗng Mengele hỏi cậu: "Tại sao?"

Hai mắt Mark bắn ra hào quang mãnh liệt: "Bởi vì, có thể, nhận, học, trò!"

Theo một nhà thiên văn học nói, bầu trời đêm hôm đó xuất hiện hai ngôi sao sáng lạ màu tím, chỉ chớp lên vài giây đã không thấy tăm hơi...

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 9: Con đường thành bố rỗng (2)

Mark là một con rỗng thích cuộc sống gia đình. Gia đình Mark rất náo nhiệt, ngoại trừ một anh trai, cậu còn có một chị gái chưa tự lập hoàn toàn. Cậu rất sung bái bố mình. Lúc tìm không thấy cậu, anh chị của cậu đều biết cậu chỉ ở đâu đó trên lưng của ông.

Khi cậu còn rất nhỏ, vào một buổi trưa lạnh lẽo, sau khi Mark cùng Grozyny ăn hết rau dại do Tharndia chuẩn bị, hai con rỗng con cao chưa tới một mét liền chui vào cánh Tharndia sưởi ấm. Rỗng chị Wendyr dùng móng vuốt chỉ vào cái chân còn lòi ra ngoài của Mark nói: "Cu cậu này lo giấu đầu không giấu chân, sau này tám phần là một con rỗng bừa bãi."

Mark nghe xong, đập đập cái chân ngắn rồi rút vào cánh rỗng cha, quay đầu vuron ra, nói: "Em muốn thành một con rỗng như bố."

Tharndia nghe xong, hơi rút cổ thẹn thùng không lên tiếng.

Wendyr cười ha hả: "Không có khả năng á! Con rỗng ngốc như em, sống đến bảy trăm tuổi cũng không có con rỗng cái nào chịu sinh con cho đâu!"

Tâm hồn bé bỏng của Mark bị đã kích nặng nề. Như bao cậu trai nhà có chị gái, tất cả mộng tưởng về giống cái trong tộc của cậu bỗng chốc tan vỡ. Muốn xây dựng một gia đình hài hòa như Tharndia không phải chuyện dễ dàng!

Sau khi hai anh em đều hóa hình người, cuộc sống của con người cũng đã chậm rãi khôi phục quỹ đạo bình thường. Tharndia mang theo hai người bọn họ dạo chơi thành thị con người, làm quen một chút những sinh vật có trí khôn từng làm thế giới biến động dữ dội.

Bộ dáng con người của Tharndia là một người đàn ông cao gầy, tóc ngắn màu nâu, lông mi dài mà mảnh. Hai tay ông nắm hai đứa trẻ, đi trên đường cái.

Mấy ngày nay vừa vặn là dịp lễ lớn của con người, trên đường có rất nhiều đứa bé cầm tiền lì xì mua đồ chơi cho mình.

Mark dật tay áo Tharndia nói: "Cha, ba ba, có thật nhiều con nít!"

Tharndia mỉm cười đáp lại: "Đúng rồi."

"Nơi này là nhà trẻ sao? Con của loài người đều ở đây sao?" Mark hỏi. Rỗng vốn không có nhiều con, chỉ với những đứa trẻ đang đi lại trên đường cũng đã nhiều hơn số rỗng con hiện tại rồi.

"Tại đây chỉ là một tòa thành nhân loại mà thôi."

Một đôi vợ chồng đang đẩy xe nôi đôi có hai đứa bé ngồi trong đi phía trước bọn họ, phía sau còn có ba đứa bé hơi lớn đi một mình.

Mark nhìn, hỏi: "Thế nhưng mà, tại sao một đôi ba mẹ là có nhiều con như vậy?"

Trước khi Thamdia trả lời, Grozyny đã nói trước: "Những đứa bé đó đều là do bọn họ sinh đấy. Trong vòng trăm năm, con người có thể sinh mười mấy đứa con."

"Nghĩ?"

Grozyny bổ sung thông tin cậu đọc trên sách: "Nhân loại có thể sinh một năm một lần. Sinh liên tục cũng được."

"Này, này, " Con đường trưởng thành của Mark đã bị lệch từ đó: "Chia một hai đứa cho chúng ta cũng có thể nha?"

Thamdia nhin cười trả lời: "Đúng vậy a. Bởi vì vì nhân loại sinh nhiều lắm, có đôi khi chăm sóc không hết, con muốn giúp cũng có thể."

Thế là, rỗng con Mark mang theo ước mơ ngày sau có thể nuôi con của con người chậm rãi lớn lên.

Nhưng mà, khi tuổi cậu gần tương đương với con người mười bảy tuổi, báo chí lại đăng một bài làm cậu tổn thương sâu sắc.

Nghị viện nhân loại thông qua đạo luật sau này không cho rỗng nhận nuôi con của con người!

Ngày đó cậu khóc ướt lông Thamdia.

Thamdia an ủi cậu: "Mark ah, mặc dù nuôi con là thiên chức của rỗng, nhưng ta chưa từng thấy con rỗng nào cố chấp chuyện nuôi con của con người như con. Ta tin tưởng con sẽ có con của chính mình."

Mặc dù ý của Thamdia là một ngày nào đó sẽ có rỗng cái đồng ý sinh con cho Mark, nhưng mà Mark lại hiểu những lời ấy theo một cách rất khác.

Khi cậu đang tìm kiếm chuyện kể cho những đứa trẻ mình sẽ nhận nuôi trong tương lai không xa, cậu tình cờ tìm được một câu chuyện: Một cậu bé được một con rỗng biết phép thuật nuôi dưỡng, trở thành đệ tử của rỗng, nhờ con rỗng chỉ dạy, cuối cùng trở thành Đại pháp sư.

Cậu phát hiện, chỉ cần làm sư "Phụ", cậu có thể có đệ "Tử" là con người rồi!

Trong thời đại của Mark, sau khi Quyền Trọng Ánh Sáng thành lập cơ cấu quốc gia, chương trình đào tạo pháp sư cũng được hệ thống hóa. Muốn nhận đệ tử cần phải có giấy phép pháp sư, cho nên Mark mới nói câu kia trong lễ trưởng thành.

Vua rỗng Mengele bởi vì quá ngoài ý muốn, đành phải nói: "Con cứ thử xem a."

Khi Mark rời ỏ thì, xã hội con người đã ổn định lại rồi. Mark chọn một chốn hoang vu để xây tổ. Chính cậu cũng không ngờ, mảnh đất kia sau này lại biến thành một tòa thành thị.

Cậu đắp xong ỏ, hăng hái sưu tầm rất nhiều tài liệu liên quan tới đại học pháp sư, ở nhà nghiên cứu. Grozyny đến thăm, thấy Mark chỉ tập trung vào cuộc thi sát hạch đầu vào, nhin không được chỉ cho cậu điểm mấu chốt: "Em không có giấy chứng minh, làm sao báo danh?"

Mark ngơ ngác hỏi: "Cái gì là giấy chứng minh?"

Grozyny giải thích xong, Mark buồn cả ngày nhưng hồi phục rất nhanh sau đó.

Cậu tuyệt không buông bỏ!

Cậu bắt đầu luân phiên gặp mặt hiệu trưởng và nhân viên làm việc trong các đại học pháp sư. Có khi biến thành con người, hỏi bóng gi: "Bạn của tôi muốn nhập học, thế nhưng mà cậu ấy không có giấy chứng minh, chuyện này phải xử lý thế nào?" Có khi tắc thì trực tiếp dùng hình dạng rỗng hỏi: "Tôi cũng muốn học pháp thuật, làm sao mới có thể nhập học?" Có lúc phải vận động hành lang, trước tiên đến nhà bà nội bị mất ngủ của một vị hiệu trưởng trường đại học nào đó hát ba ngày ba đêm giúp cụ bà ngủ ngon, sau đó quay lại báo với vị hiệu trưởng đó: "Người ta có một nguyện vọng, ông có thể giúp không?"

Qua nhiều năm nỗ lực như vậy, cuối cùng tin tức "Có rỗng muốn học đại học pháp sư" cũng được lưu truyền rộng rãi. Quần chúng không có ý kiến với chuyện này. Quyền Trọng Ánh Sáng cũng bắt đầu nghiên cứu chuyện này một cách nghiêm túc.

Long tộc lại ủng hộ Mark vì một lý do khác. Những năm này, hệ thống giáo dục pháp thuật ngày càng tập trung vào các trường học do con người mở. Nó có những tài nguyên giáo dục tốt nhất. Có thể đoán được, thời đại kế tiếp, các pháp sư được đào tạo sẽ trở thành chủ lưu. Vua rỗng Mengele vì tương lai của các thế hệ sau, cũng hi vọng Long tộc có thể nhập học hợp pháp. Ông uyển chuyển đưa cách nhìn của mình tới các pháp sư, nếu như pháp sư không chịu thỏa hiệp chút chuyện này, tương lai Long tộc chỉ sợ sẽ không còn chủ động cung cấp một ít tài liệu ma thuật đặc thù cho con người nữa. Bởi vì quá trình thể chế hóa, giáo dục pháp thuật lại đang phổ cập, nhu cầu tài liệu pháp thuật cũng tăng mạnh hơn so với trước.

Đa số pháp sư chính phái đều có quan hệ tốt với Long tộc, tán thành là lẽ đương nhiên. Mà những người vốn thờ ơ, cũng hi vọng con người cùng Long tộc có thể tiếp tục hợp tác cùng phát triển. Aidonatello là cảm tuyệt đối sẵn giết rỗng Aidonatello để lấy tài liệu đấy.

Trải qua đủ loại khó khăn trắc trở, Quyền Trọng Ánh Sáng cuối cùng phê chuẩn danh ngạch nhập học đại học pháp sư cho các sinh vật không thuộc nhân loại.

Nhưng còn có vấn đề học phí. Mark không cách nào xin các khoản vay hỗ trợ học tập, cũng không có biện pháp xin học bổng. Những thứ kia chỉ có con người mới dùng. Đã có một thời gian dài Long tộc không sử dụng tiền, bình thường đều lấy vật đổi vật, cậu phải đi đâu kiếm học phí?

Kết quả, Thamdia đứng ra. Mặc dù Mark đã rời nhà nhiều năm nhưng ông vẫn ủng hộ con mình như những ngày giúp nó học bay. Thamdia dẫn đầu cạo phần lông trên bụng, bán cho con người làm áo lông, đổi lấy khoản tiền học phí đầu tiên. Trên đời không có chất liệu nào êm ái, ấm áp hơn phần lông trên bụng của rồng. Dùng chúng làm áo lông, là hàng cao cấp nhất đấy.

Nhờ Thamdia kêu gọi, lại có những con rồng khác hưởng ứng bán đi phần lông bụng đổi tiền cho Mark đi học. Dựa vào sự giúp đỡ của đồng tộc, Mark nhập học rồi. Lúc cậu dưới hình dạng con người mang theo một chồng tiền đi nộp học phí, nghĩ đến phần bụng trụi lụi của những con rồng giúp cậu (nó cũng giống như người cạo trọc đầu, trước khi lông dài lại, đừng mơ được rồng cái đẻ mất), mắt cậu lại ướt ướt.

Là một con rồng, năng lực bẩm sinh của Mark quả thực không tốt, ngoại trừ năng lực “nặng tung” làm giáo sư không bao giờ gọi trúng cậu, những năng lực khác đều bị người hoài nghi đến cùng có hay không. Nhưng mà chính là bởi vì năng lực bẩm sinh không tốt, cậu sẽ không bị ảnh hưởng bởi các thói quen thông thường, có thể dùng góc độ con người nhìn nhận ma thuật, lại dùng phương thức của con người để làm phép.

Là một pháp sư, hẳn rất ưu tú. Giáo sư khen cậu nhiều lắm —— mặc dù vĩnh viễn không rõ số buổi cậu lên lớp là bao nhiêu.

Khi cậu sắp tốt nghiệp, quốc gia quyết định cho phép tất cả sinh vật không phải con người được học mọi loại hình đại học. Bước phát triển này quan hệ rất lớn với biểu hiện không thể che của Mark. Cậu khiến cho mọi người không cách nào phủ nhận rồng cũng có thể tiếp thu tri thức nhân loại. Cùng ngày còn thông qua « luật nuôi dưỡng ma thú », điều này có ảnh hưởng rất lớn đối với thế hệ sau. Bởi vì Thulabhawn cùng Nirkmina cũng thông qua, nó làm cho cuộc sống ma thú ở Aidonatello Địa khác biệt rất nhiều so với những nơi khác.

Mặc dù Mark không có nghĩ tới, cũng chưa từng coi đây là mục tiêu, nhưng cậu là yếu tố thúc đẩy quan trọng mối quan hệ giữa con người với rồng sau thời kỳ dựng nước.

Trước khi cậu cố gắng chen chân vào đại học pháp sư, Long tộc không để ý vị trí của mình trong xã hội loài người, cũng không có con rồng nào quan tâm. Đa số con người đều cho rằng « luật nuôi dưỡng ma thú » được thông qua là nỗ lực của vua rồng Mengele cùng bộ trưởng bộ phận hành chính viện ma pháp. Rất ít người biết được, Mark mới là người tạo ra bước ngoặt.

Bởi vì Mark, Long tộc nghĩ tới muốn học con người làm báo, học con người cách kiện lên tòa án, thậm chí còn học chiêu biểu tình đòi quyền lợi của con người.

Mark còn trở thành con rồng đầu tiên có hộ chiếu (bởi vì cậu đại biểu cho trường đi tham gia triển lãm ở nước láng giềng). Cậu có thể dùng hình dáng con người nhập cảnh vào một đất nước khác sau khi thông qua hải quan. Rất nhiều rồng con thế hệ tiếp theo đều nói bước chân cậu.

Tin tức rồng muốn học đại học pháp sư từng nóng một hồi, hiện tại, đã không còn là chủ đề quá mới lạ. Nhiều lắm là xuất hiện một ít thư ngỏ "bạn rồng kỳ lạ của tôi" trên các trang lá cải.

Sau khi trải qua trùng trùng trở ngại, Mark cuối cùng cũng nhận được bằng đại học pháp sư cùng giấy chứng nhận. Ông đã đến thời khắc mình chờ đợi đã lâu, nhận đệ tử!

Đệ tử đầu tiên của ông là Kean. Người này thích ăn thích nói, thường thường vừa ăn vừa nói. Có một đầu tóc xoăn màu đỏ, dáng người cường tráng không giống pháp sư, tay chân cần cù, trí nhớ tốt, chỉ có điều hao đồ ăn.

Người thứ hai là Sirchuth. Gầy teo nhưng cao gần bằng Kean. Thường thường thích cười to. Tóc ngắn màu đen. Chỉ học thứ mình thích, những thứ khác đều tùy tiện.

Người thứ ba là Rhotmoya.

Ngày Rhotmoya tới ở rồng, Mark tự mình tới cửa nghênh đón. Ông nhìn thấy một chàng trai tuổi chừng mười chín với mái tóc lốm đốm trắng và đôi mắt đen sâu. Ánh mắt của cậu thật ra là màu xanh đậm, nhưng là nhìn qua đều tưởng rằng nó màu đen. Hoặc là nói, ánh mắt của cậu có cảm giác màu đen. Thân thể của cậu không quá cao, cũng không quá gầy.

Rhotmoya đứng dưới ánh mặt trời mùa hạ nhưng những tia nắng giống như không thể chạm tới cậu. Cậu cười, nụ cười giống như một món hàng đã lâu không dùng dây bụi được đào từ mấy lớp nhà kho. Vui vẻ bị cơ mặt hạ lệnh ngăn lại, chỉ có khóe miệng hơi nhếch lên. Cho dù là lúc cười, trong mắt của cậu vẫn là một màu đen tuyền. Nhưng cái này giống như là nụ cười từ đáy lòng.

Mark cười nói: "Hoan nghênh con gia nhập gia đình của chúng ta."

Sau đó là Hufflik, một nam sinh trẻ tuổi lợi hại làm Mark bó tay.

Yasimon, không thích học lý thuyết, chỉ thích cảm giác thi pháp thành công. Có thể dùng hiệu quả âm thanh ánh sáng kích thích tinh thần cậu.

Dya thường xuyên hoảng hồn, tốt nhất đừng làm cậu bức. Pháp thuật nguyên tố rất kém cỏi, học các pháp thuật công dụng không rõ rất nhanh. Ăn kẹo sau buổi trưa sẽ kích thích tinh thần cậu.

Mark đã có một cái gia đình lớn, ông rất thỏa mãn.

Ông còn không biết, chỉ vài năm, ông lại mất đi hết thảy.

Mất đi từng người một...

Bạn đang đọc truyện *Ba Định Luật Của Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.